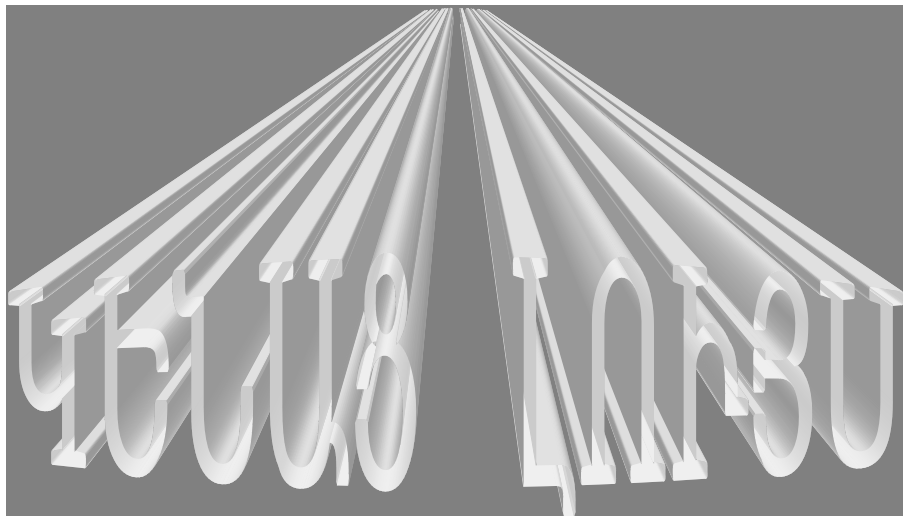
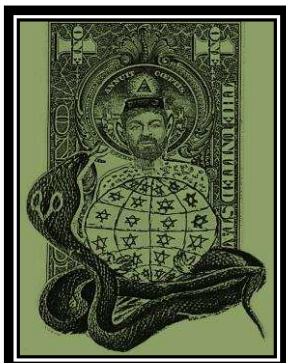

ԼԵՎՈՆ ՊՈՂՈՍՅԱՆ

ԵՎ

ՄԱՏԱՆԱԿԱՆ

ՓՈՐՁՈՒԹՅՈՒՆ

ԵՐԵՎԱՆ 2010

«Դու պատկանում ես նախնական և քաջ
ազգի, արդյունավոր ոչ միայն խոսքի և
պիտանի խոհականության մեջ, այլև
մեծամեծ փառավոր գործերով, որոնք
մենք կհիշատակենք այս պատմության
ընթացքում»

Մովսես Խորենացի

ՀԱՅՈՑ ԱԶԱՏԳՐԱԿԱՆ ՅՈՒՐԱԿԱՄՆԵՐ
ԼԵՎՈՆ
ՊՈԴՈՍՅԱՆ

Ա Ր Ա Ր Ք
Կ Ե Ն Ա Ց Լ ՈՒ Յ Ս
ՄԱՏԵԱՆ 1

ԵՐԵՎԱՆ 2008

ԲՈԼՈՐ ԱԶԳԱՍԵՐ ԵՎ ՀԱՅՐԵՆԱՆՎԵՐ ՀԱՅԵՐԻՆ

Հայկազուններ, իմ փառահեղ ազգ, դուք եք Առաջին արարվածը Երկիր մուրրակի վրա: Դա չի կարողանում թաքցնել անգամ Թորաբիրիան՝ ԹՈՒՌՅ ԻԴ:20 «Եւ Ամադէկին տեսալ, եւ իր պատգամն սկսեց եւ ասեց. Ամադէկն ազգերի գլուխն է»: Այսինքն՝ Հայր Առաջին արարված ազգն է:

23.408 տարի Երկրի վրա իշխում էին Արիական դրույթները, բայց Երկնային օրենքների համաձայն տասներկու կենդանակերպերից վերջին՝ Չկան կենդանակերպը պետք է մարդկությանը ենթարկեր փորձության: Պատմական այդ էրան կոչվում է «Սատանական փորձություն», որը տեսում է 2128 տարի ու վերջանում է 2012թ. դեկտեմբերի 21-ին: Երկրի վրա բարի քրմերին պետք է փոխարինեին չար քրմերը՝ լեւիտները (դետասցի), ինչը Բիր-լիայում ասվում է,-«Աշխարհի իշխանը դեռն է» արտահայտությամբ: Արարիչը պետք է հավաստիանար, թե ենթարկվելով դժոխքային տանջանքների, Առաջին Արարվածը՝ Հայր կմնա՞րդոյր հարազատ իր դրվածքներին:

Սատաններն ու տարտարները (դժոխքային)՝ ջնուղներն ու թաթար-մոնղոլները պետք է կատավարեին Աշխարհը: Առաջին հերթին պետք է հրկիզեին մարդկային ծագումնաբանության մատենագրությունները և հետո՝ ինչպես Եհովան է ասում,-«Հայի յիշատակը երկնքի տակիցը պիտի ջնջեն» ԵԼԻՅ ԺԷ:14-16:

Չկարողացան: Բիրլիան դրա ծրագիրն է և ասում է. ՍԱՂՄՈՍ ԼԷ:29,-«Արդարները երկիրը կժառանգեն և յավիտեան կբնակուին նորանում: Արդարի բերանը իմաստություն է խոստում և նորա լեզուն իրավունք է գրուցում: Իր Աստծու օրենքն իր սրտումն է, նորա քայլերը չեն տատանվիլ»:

Սատենագրական տեղեկություններն էլ լիարժեք վերականգնում ենք:

Դուք կվայելեք ամենավեհագույն հաճույքը, երբ ամենահնագույն գրքերից կհավաստիանաք Հայամարդու Առաջնածին լինելը: Այն անգամ նշվում է և Բիրլիայում. ԹՈՒՌՅ ԻԴ:20,-«Ամադէկը ազգերի գլուխն է», ԾՆՆԴՈՅ Դ:16,-«Նախդ՝ Նաիրի երկիր», ԵՉԵԿԻԷԼ ԼԸ:6,-«Թրգոմայ տուն», կամ Հայկի համաստեղություն արտահայտությունները:

Հ Ա Յ Ա Մ Ա Ր Գ

Նախնայաց և հին պարսկական աղբյուրներից:

Հայամարդու մասին «Ավեստա»-ում առանց սյուժեյի, հակիրճ տեղեկություններով է ներկայացվում: Նրա մասին պատմվածքը «Ավեստա»-ի անհետացած “Չիարդատ-նասլ” մասում է՝ <<Երկրպագում ենք Արամազդի խոհերն ու պատվիրաններն առաջին ունկընդ-րած առաքինի Հայամարդու հոգուն, որից Արամազդն Աշխարհ բերեց Արիական ազգերի ընտանիքը...>>: (Ավեստա, ռուս. թարգմանություն 1861, իժ 340):

«Փրավարդին յաշտ»-ում ասվում է,-«Մենք մեծարում ենք փրավաշի Հայ Մարդուն, սրբա-կրյացին, ով առաջինը լսեց Արա-Մազդի մտքերն ու պատվիրանները, որից Արա-Մազդը ստեղծեց արիական ազգերի ընտանիքը»:

Նա հանդես է գալիս որպես Աստվածաբանության բարեպաշտ և կատարյալ այր:

Բունդուհիչ առաջին գլխում ասվում է, որ Արա-Մազդը արարեց մարմնական աշխարհը յոթը փուլով և վեցերորդ փուլը Հայամարդու ստեղծումն էր՝ Երկրագնդի կենտրոնում, Դայցյա գետի ափին, և նրա մարմնի մեջ ներդրվեց լույսից ու երկնքի կաթիլներից բաղ-կացած սերմեր: Նա փայլում էր ինչպես Արեւը, հասակով և լայնքով չորսը արմունկ էր, նա լուսավոր էր և սպիտակ: Հայամարդու արարման փուլը տեսեց յոթանասուն օր: Նա Արա-Մազդի և Սպանդարմատի (Սպանդարմատ կամ Գիսանե՝ Դիցամայրն է) որդին էր և նրա ծնունդը մեկնաբանվում է որպես սրբազան միջադեպ:

Հայամարդը համարվում է Արիմանի որդի Արգուրի սպանողը: Իսկ Արգուր անունը կրում է դժոխքի մուտքի մոտ գտնվող սարը, որի վրա են հավաքվում չարքերը:

Չրադաշտականների «Բունդուհիչ» մատյանը հիշատակում է, որ Արիմանի նոր՝ «անբա-րոտ պոռնիկի» խթանած եռհազարամյակի փուլի սկզբում, Հայամարդը սկսեց փչացնել Արարչի բոլոր արարքները, բայց Արարիչը ուղարկեց Հայամարդուն քուն և զարթնելուց հետո նա Աշխարհը փչացած տեսավ: Արիմանը Աստվիհադին և հազար չարքերին ուղար-

կեց Հայամարդու վրա, բայց դրանք չկարողացան նրան սպանել: Դրանից հետո Հայամարդու կյանքն ու կառավարումը տեւեց եռեսուն տարի: Հայամարդու կարճ կառավարումը խորհրդանշում է տիեզերական երրորդ եռհազարամյակի սկիզբն ու Կշեռքի երեքշարամյա կառավարման փուլը:

Երբ Հայամարդը կործանվեց և սպանվեց Արիմանի կողմից, նա բաց թողնեց «Արեւի լույսով մաքրագատված» սերմեր, որի երեք չորրորդ պահպանեց Ներյուսանգը իսկ քառորդը ընկավ Սպանդարմատի հողի մեջ և քառասուն տարի հետո դրանցից աճեց խավարձիի թփեր, որից հետո Մարդը և Մարդանյակը: Այդպիսով առաջացան քսանհինգ կիսամարդիք ու մարդիք:

Նա ընկավ դրախտ և հայտնվեց Արարչի ճախ ձեռքի տակ: Մարդկության համբարձման ժամանակ նրա ոսկորները առաջինը կբարձրանան երկինք և նա կստանա Արեւի լույսի կեսը, իսկ մնացած մարդկությունը՝ մնացած կեսը:

Էլենները Հայամարդուն կոչում են «անդրոգենային մակրանտոպ» և համեմատում են գնդածեւ առաջնամարդու հետ:

Արարական աղբյուրներից

Հայամարդուն հիշատակում են արարական Թավարի, Մարդուդի, Թաադիվի, Վիրունի մատյաններն ու Արարական, Չարամյակական «Քշայամարդ» մատենագրությունները, Օսնար Խայամի «Նովրուզնոմս» գիրքը:

Վիրունին տեղեկացնում է մի պատմության, որտեղ Արարիչը կռվում է Արիմանի հետ, քրտիների կաթիլից առաջանում է Հայամարդը:

Մնացած մատյաններից՝ Հայամարդը ապրեց երեք հազար շար դրախտում և երեք հազար շար երկրի վրա: Արիմանը նրան սպանում է, նա սերմ է բաց թողնում, որից էլ ծնվում են առաջին մարդկային զույգը:

«Նովրուզնոմսն» տեղեկացնում է, որ Հայամարդը տարին բաժանեց 12 ամիսների, որից և սկսվեց տոմարը: Այնուհետև Հայամարդը 40 տարի էլ ապրեց:

Մեկ ուրիշ մատյանում տեղեկացվում է, որ Հայամարդը կառուցեց առաջին արեւով լուսավորված բնակարանները և մարդիք քարանձավներից տեղափոխվեցին այնտեղ:

Տաջիկական մատյաններում Հայամարդը տիրապետում է ահեղի մեծ գոհարին, ինչը գտնվում է կախարդական աշխարհում:

“ԱՐԱ ԱՇԽԱՐՀ”-ը Շումերները համարում էին սուրբ օրենքների երկիր: Գրում են, որ Աստվածները ապրում էին Արարատում ու Արարում էին մարդկանց:

Մեր աստղադիտարան Քարահունջը 8512 տարեկան է, Զրուխի բուրգն ու Սֆինքսը 10.640 տարի առաջ Հայոց Արամ արքան է կառուցել, 4.256 տարի առաջ Անգլիայում կառուցել ենք Ստոուն հունջը, տվել ենք մետաղների մշակման գյուտը, գարեջրի ու գինու գաղափարը, կառուցել ենք քաղաքակրթության հիմք հանդիսացով առաջին 14 կարեփորագույն քաղաքները, մարդկության պատմության 1700 հայտնագործությունների հեղինակներն ենք կամ համահեղինակները: Միմիայն մենք ունենք Արարչական Առաքելություն, բարյալացմության, բարեկերտության ու բարեկրթության բնօրրանն ենք, ծովից-ծով Հայաստանն ու Արքայից-Արքա տիրոջսը:

Կամ պետք է մնար Առաջին արարվածը՝ բարիկամ առաքելությամբ, կամ նորկարգ սատանը՝ խաբեբաությամբ ու նենգությամբ: Ահա, թե ինչու՞ հենց մենք հանդիսացանք ստոր ստորն ջիուդների՝ սատանների (նույն է սադան կամ շադան) բազմաերակ թիրախը:

Բայց կտրիճների ասպարեզում մեզ հետ չափվելու համար ոտողը անկարող էր: Նա առաքելությամբ նենգ է և սոսկալի՝ հետո կտոր հացը կկիսի ու կդավաճանի, ջուր կխմի ու ջրհորի մեջը կթփի: Արիականության հիմնաքար Հայը նման հրեշի իր պատկերացումներում անգամ չէր կարող ենթադրել:

Բայց նա հաղթական էր ծրագրավորված ու գործի դրեց իր ամենահզոր գեները՝ պոռնկահամբավ իզական սեռը: Տրդատ բազավորը 37-ը ջիուդ պոռնիկների հանդեպ հայտնվեց թագավորին անվայել՝ թուլամորթ իրավիճակում և արդյունքում պարտվեց Հայ ազգը:

Երկու հազար տարի է Հայոց արքա չենք ունեցել: Դեռի տիրություն ոչ միայն չենք անհետացել՝ տվել ենք բյուր տաղանդներ ու հանճարներ, հայտնագործություններ, ազգային

հերոսներ, պահպանել ու չբույլատրել մեր Արմենիդ սրբազան գեներ մոդիֆիկացնեն:

Մակայն, պարտավոր եմ խոստովանել, որ Հայի պատրվակի տակ ոտողը մեզ առաջ-
ժրմս օկուպացված է պահում: Անգամ 353թ. և 1045թ. պետականությունը կորցնելուց Հայը
չկռահեց, որ պատառը կիսողն ու ջրհորի մեջ թքողը դավաճան հայ չի, այլ սատան ջիուղն
է: ԵՎ այդ ֆալյուսպաշտ հրեշքը թալանում ու կեղեքում է մեզ: Շուքի տակ որ չընկնի՝
Հային է անգրագետացնում: Մովսեփյ ավանդված մոտ 1500 հիմնարկ ձեռնարկություն
ավերել է, գյուղատնտեսությունը ծնկի բերել, գիտությունն ու արվեստը, կրթական սիստեմը
անշնչացրել, զրկել տեղեկատվական բոլոր հնարավորություններից, խեղդել անտանելի
սոցիումի մեջ, անխնա հափշտակում է ընդերքը՝ գոմարը տեղակայում համաշխարհային
ջիուղական բանկերում, վատնում է ողորմելի բյուջեն ու էլի Հայերը չեն ցանկանում կռահել
դրանց ջիուղ լինելու անվերապահ փաստը: Գուցե երկյուղվա՞ծ են:

Վարելահողերի ծրագրավորված խոսպանացմամբ ՀՀ-ն զրկված է պարենային անվտան-
գության սպառնալիցան պարտադիր պետպարտավորությունից:

Հայ ազգը բարոյալքվում է, պատվազրկվում, մահացության կրկնապատկման ու բնական
աճի քառատմամբ տակավին եղեռն է վերապրում:

Զգալով Հայ ազգի անխուսափելի միաբանման վտանգը, ինչը անընդանցելիորեն կբերի
բիրյիական Մեղ դատաստանի իրականացմանը՝ սոսկալիները մահացու վիրավորված
գազանի մարտավարությամբ են անցել հարձակման: Իսկ վտանգը առկա է՝ քանզի ջրի ու
հացի մատակարարումը իրենց ձեռքում է, իսկ իրենք ամեն ստորության ենթակա են:

**Այդ ամենը պետք է կռահելին դարեր առաջ մեր մախնիները, քանզի Նոր կտակարանում
այն պարզ գրված է՝ Մաղմուս ԴԺ 1-7, «Դավթի որդին Տեր է և հավիտենական քահանա
թշնամիների մեջ»:**

Մակայն այդ նույն ջիուղը անշուշտ հաշվարկում է իր հանդեպ Հայի ունեցած առավե-
լությունը. Հայը ի տարբերություն իրեն՝ չպետք է իմանար իր վերացման սատանական
ծրագրի մասին, բայց հաղթեր:

Հայկազուննե՛ր. քսաներկուդարյա ծպտյալ սատանը բացահայտված է՝ չքվելու է: Մեր
լեգենդար ֆիդայիներն էլ միլիոնատերեր չեն եղել, բայց պայքարել ու հաղթել են: Ներկա
իրավիճակում ամեն մի Հայի չեզոք դիրք ընդունելը՝ փեշի տակ պաղկվելու ազգադավ
հանգամանքի է համահունչ:

**ՀԱՅԿԱԶՈՒՆՆԵՐ՝ ԱՆՀԱՊԱԳ ՄԻԱԲԱՆՎԵԼ Է ՊԵՏՔ, ԶԱՆԻ ԴԵՌՈՒՆՆԵՐ՝ ՈՒՇ ԶԻ:
ԱՆՀԱՊԱՂ ՄԻԱԲԱՆՎԵ՛Լ. ՅՈՒՅՑ ՏԱԼ ԻՆՉԻ՞ Է ԸՆԴՈՒՆԱԿ ՀԱՅՔ:**

**ՄԱՏԱՆԱԿԱՆ ՓՈՐՉՈՒԹՅՈՒՆԸ ՏԻԵԶԵՐԱԿԱՆ ՆԱԽԱՏԵՄՎԱԾՈՒԹՅԱՄԲ
ԱՐՀԱՎԻՐՔ Է ԵՎ ԱՅՆ Ի ՄԿԶԲԱՆԵ ԴԱՏԱՊԱՐՏՎԱԾ Է ՊԱՐՏՈՒԹՅԱՆ:**

**«ԱՄԵՆ ՄԻ ԶՀՈՒԴ ԸՆԴԱՄԵՆԸ ՄԻ ՓՈՂԻ ԶՄԱԿ Է» ՆՇԱՆԱԲԱՆԻ ԿԻՐԱՌՈՒՄԸ
ԱՅՐ ԹԱՅՔԻ ՄԿԶԲԱԿԱՅԾՆ Է ԼԻՆԵԼՈՒ ՄԻՄԱՅՆ:**

**ՄԻՄԱՅՆ ՄԻԱԲԱՆՈՒԹՅՈՒՆՆ ԸՒ ՀԱՄԱԶԳԱՅԻՆ ՈՐՈՇՈՒՄԸ ԿՓՐԿԻ ՀԱՅԱՍ-
ՏԱՆՆ ՈՒ ՀԱՅ ԱԶԳԸ՝ ԱՆՀԵՏԱՑՈՒՄԻՑ:**

ԱՐԱՐՔՆ Է ՍԿԻԶԲԸ

«Իսկ դու գիտես ինչ՞ է նշանակում Հայ ժողովուրդը: Սա մի ժողովուրդ է, որը մնացած մարդկության հանդեպ ունի ամենախորհրդավոր պատմությունը»,- Լեոն Բլուա (1846-1917, ֆրանս. հռչակավոր առեղծվածագիր, հրապարակախոս):

«Ես ասում եմ ձեզ, եթե երբեիցե Հայերը ստանան հնարավորություն, եթե նրանք տիրանան մի կտոր հողի, նրանք կգրավեն ամբողջ աշխարհը և կստիպեն մնացած մարդկությանը աշխատելու: Ահա թե ի՞նչ գիտեն և ինչի՞ց են վախենում թուրքերը, հույները և նրանք, ովքեր դրանց գիտեն»:»,- Լուորենս Արաբացի:

Հանրահայտ Բլուան և գաղտնագիտությանը քաջ տիրապետող ջիտոլ, անգլիական լըր-տես Լուորենսը տեսնենք, թե ինչո՞ւ են այդպես արտահայտվել:

Եհովան (Johoh) ասում է,-«Եվ Ամադեկն տեսաւ, և իր պատգամն սկսեց և ասեց. Ամադեկն և ազգերի գլուխն է, բայց նորան վերջը կորստեան է տրորած»-ԹՈՒՌՅ ԻԿ. 20:

Այսինքն՝ քանզի Ամադեկը Առաջնածին ազգն է՝ պետք է վերանա: ԵՎ շարունակում է՝

«Ամենավերինը բոլորատրում է Ամադեկի սերնդներին գոյություն ունենալ՝ քանի դեռ Իսրուէլը չի շեղվել ճշմարիտ ուղուց: Երբ հանկարծ Իսրուէլը շեղվեց ճշմարիտ ուղուց, անմիջապես կհզորանա Ամադեկի սերունդը»:

Այսինքն՝ եթե Ամադեկը հզորացավ, իսրուէլի վերջն է:

Երկիր մոլորակի (մոլորայ պտտվող) վրա ԱՐԱՐԶԻ Առաքյալները՝ ԴԻՅԵՐԸ, պետք է իրականացնեն Մարդարարողությունը: Դիցեք քսանութն էին՝ տասնչորս գույգ, որոնցից յուրաքանչյուր գույգը օժտված էր յուրահատուկ Արարչական Առաքելությամբ, պետք է արարեին տասր ազգ, իսկ Արարման վանը՝ ԱՐԱՐԱՏ-ն էր նախատեսված:

Ազգերը միմիանցից պետք է տարբերվեին արարող գույգերի՝ Դիցերի համապատասխան օժտվածությունների գերակայություններին համեմատ:

Առաջին Արարված Ազգը պետք է օժտվեր հետեսյալ առաջնային գաղափարներով՝

1. Առաքելություն՝ առաջնեկի կարգավիճակով և սերմանելու մնացած Ազգերին լուսավորություն, բարոյակերթություն ու բարոյակերտություն, առաքինություն,
2. Քրմերին փառելու հավատարմություն,
3. Մուրք Զառորություն՝ ԱՐԱՐԻԶ (Միտք), ՀՈԳԻ, ՈՐԴԻ (Սերունդ), ԷՆԹԹ-ՅՈՒՆ, որոնք միասին կոչվում են ԳՈՅ, հավատարմություն,
4. Միմիանց հետ շփվելու ու ճարտարությունը զարգացնելու՝
 - I. Բանավոր շփման միջոց՝ ԱՐԱՐԶԱՇՈՒՆԶ (Հայոց լեզու),
 - II. Գրավոր շփման միջոց՝ ԳՐԵՐ (Այբուբեն, դպամ):

Առաջինը՝ ԱՐու ԱՐմատին՝ ՀայաՄարդուն արարեցին և քանի որ օժտել էին նաև Աշյուծի մարտական հատկություններով՝ անվանեցին ԱՈՅՈՒԾ՝ ՄՀԷՐ՝

ՄՀԷՐ = Միտք + Հոգի(Հայ) + Էութին + Բ (երկնային տվյալ պահ): Ի սկզբանե Հայ և Հոգի հասկացողությունները նույնացված են եղել. օր. քանի՞ հոգի եք, ...: =**ԱՐԵՎ**

Երկրորդը՝ կին ԱՐմատին արարեցին և անվանեցին ԱՐՓԻ՝

ԱՐՓԻ = Արարք + Փառել + Իմաստութիւն = ԱՐԵՎ

ՀԱՅ = Հոգի + Արարք + Ցավիտենութիւն:

Առաջին Արարվածներին կոչեցին ՄԱՐԿ՝

ՄԱՐԿ = Միտք + Արարք + Բ(տվյալ պահ) + **Գ**րախտ (այստեղից է վերցված Բիբլիայի Ադամին ու ԵՎային դրախտում տեղադրելը):

Առաջին արարված մարդու Ազգին կոչեցին ՀԱՅ ԱԶԳ կամ ՀԱՅԶԱՐՄ՝

ԱԶԳ = Արերի+Չորություն+Գոյ,

ՉԱՐՄ = Չորության + Արերի +Բ(ժամանակի տարր)+ **Միտք:**

Մարդ ասածը վերաբերվում է միայն Հային: Այժմ արդեն գիտականորեն է ապացուցված, որ միակ գենը՝ որը ունի վերականգնման (ինքնամաքրագտման) հատկություն՝ դա Հայի՝ ԱՐՄԵՆՈՒԿ գենն է: Եթե մենք ասում ենք մարդաբանություն՝ ի նկատի ունենք մեր՝ ճիշտ, արարված էտալոնային կազմության ուսումնասիրությունը, ինչի հետ մնացածը պետք է համեմատվեն:

Այն, որ Հայն է Առաջին Արարված Ազգը, “Առյուծ, Արծիվ ու Լորդու” տոտեմներով, հետե-վաբար և մարդը՝ գրված է ներկա հայտնի ամենահին Շումերական պատմագրերում՝ «Էն-կե Հայա Արարիչը Արարատում էր սպրում ու Արարում մարդկանց»:

Ուշադրություն! Լորդուն Հայ ազգի տոտեմն է եղել: Շումերական պոեմների գրման վա-յրը Հայոց ՌՒՐ քաղաքն է եղել: Աքքադական Աստվածները ունեն Շումերական ծագում: Ն.ք.ա. 26-րդ դարում շումերական պոեմների վեցը Աստվածները՝ Էնիլի, Ան, Ինաննա (Իննին), Էնկի, Նաննա, ՌՒտու և դրանց Աքքադական հոմանիշներն են՝ Էնիլ (Բել), Ան (Անու, Անու), Իշտար, Հայա (Էա), Աին, Շամու: Հայան՝ Շումերների իմաստության Աստվածն է, իսկ բիդուիների մոտ նշվում է ԼՈՐԴՈՒ կամ ՕՉ:

Մարդկությանը կեղեքելու առաքելությամբ հայտնված չարակերտ դեր՝ լելիսը պարտա-դիր պետք է խոչընդոտի բարոյակերտ դրույթներով էվոլյուցիոն ընթացքին: Ինչի համար Հային՝ Ամալեկին պարտադիր պետք է վերացնի Սադա Աստծո հավատարիմ ջիուդ սա-դանքի միջոցով (սադան և ոչ թե սատանա. Հրաչյա Աճառյան հ.4 էջ153):

Ձիուդները որպեսզի կոչվեին սադանի “ընտրյալ ժողովուրդ”, իրենց անվանեցին ՕՉ՝ ինչպես բոլորը Հայերին էին անվանում: Մասունների խորհրդանիշ, իբր հավերժության նշան, շրջանաձևն ոճը նշանակում է՝ ոճը ինքն իրեն պետք է ուտի՝ սպանի:

Բայց Երվանդունիների դրոշմ են զարդարել լորդուն՝ դրակ(ա)ոնը, Արծիվն, Առյուծը:

Հիսուրը ասում է ջիուդներին, «Եղեք օձերի նման իմաստուն», այսինքն Հայերի նման: Բայց խորհրդավոր լորդուն, փոխարինեցին թունավոր գիշատիչ ապպիդ ու վիշապով: Խե-տերի լեգենդի մեջ Թեշաբ Աստվածը մարտնչում է Յանկա՝ ՕՉ Աստծո հետ, բայց նրան կարողանում է հարթել միայն մի Աստվածուհու միջոցով՝ Օձին հարբեցնելով:

Անտիկ հրեյական առեղծվածում Ռահավ օձը Եգիպտոսի թագավորն է և նրան խեղդում են ջրի մեջ՝ որպես ջիուդների թշնամու:

Դրա համար էլ Թող Աստծուն Փիրն Հուդան ներկայացնում է որպես օձի պաշտամունք, բայց իրականում Թողի տոտեմը իբրևն է՝ օձակույր, օձասպանը (կարապ, դագ, սագ):

“Ագաթանգեղոս”-ում ասվում է, «Գրիգորը վերացրեց ամբողջ հայկականը մինչ այն, որ Հայերը ասեցին “ես մոռացա իմ ազգը ու իմ հոր տունը”»: Այսինքն՝ անգամ իրենց ով լինելը:

Հայերը “կապա” են անվանել ոչ միայն օձի կաշին, այլ սեփական հագուստը նույնպես:

Հայերը լորդուին էլ են Հայ անվանել: Իսկ ջիուդը իր գլխարկն է կապա կոչում:

Հոյրողի=Հայի սերունդ՝ որդի=օձի սերունդ=որդ(ի)՝ օձի ճուտ: (Իսկ առանց այդ գաղա-փարի հայերենում մարդու որդին՝ ուստրն է, աղջիկը՝ դուստրը):

ՕՉ--ասորերեն՝ ջիուդերեն՝ հարման՝ այստեղից էլ Արմանն ու Արմանին: Դրա համար էլ ջիուդների մոտ շատ հաճախակի է Արման անունը կրկնվում:

Այսպիսով, եթե Հայի մոտ «լորդու» գաղափարական բովանդակությունն էր ի սկզբանե մարմնավորված (չունի ոտք ու ձեռք՝ սպրում է երկար տարիներ, բազմանում, թունավոր օձերին անխնա սպանում է, ունի մարդուց առավել՝ տարածքային չափման միավորին ենթակա մատերիա տեսնելու հատկություն, իմաստություն), ապա հրեյան փոխառելով օձը՝ մարմնավորեց իր մեջ օձի թունամահելու հնարավորությունը՝ առանց պատճառի՝ հարձակողական երանգ տալով դրան:

Նույնը՝ Առաջին Արարված Ազգը Ասորական «Էնունա Էլիշ» (Աշխարհի արարման մա-սին) պոեմում՝ “Հայ” է կոչվում:

Նույնը՝ պարսկական դիցաբանությունում՝ «Առաջին Արարված Մարդը՝ ՀԱՅԱՄԱՐԴ»:

Նույն « Առաջին Արարված Հայամարդ»-ը կրկնվում է արաբական դիցաբանությունում:

Բրիտանական Մեծ Հանրագիտարանը տեղեկացնում է՝ «Փյունգացիները, հիբստները ու շումերները Հայքից՝ Հայերի սերունդներն են: Հայքից Հայերը գնացին գրավեցին Եգիպ-տոսը, առաջ բերեցին գիտություններ և ընդհանուր համաշխարհային քաղաքակրթու-թյունը առաջացել է Հայաստանից»:

Ամերիկացի աշխարհահռչակ պայծառատես, պատմագետ-հնագետ Էդգար Քեյսին գրում է, «Ն.ք.ա. 10.500 կամ Առյուստիդայի ընկղմվելուց 300 տարի առաջ Եգիպտոսի առաջին բուրգը Արատատա քրմի դրոշմամբ կառուցել է Հայոց Արքա Արամը»: Բուրգը

եզիպտերեն հիմա էլ է կոչվում Արամ, իսկ Մփինքսը Էնկն Հայի պատվին կոչվում է Մեծ Հայր՝ Աբու յալ (բարձունք): (Ինձ թվում է Քեյսին այոքան ստույգ տվյալներ կարող էր վերցնել միմիայն Վատտիկանի արխիվներից-Լ.Պ):

Բիբլիայում մի քանի անգամ Լեւիտ Բրմերի կողմից նույն փաստը հաստիվ նշվում է՝

1. *Ծանոթոց Բ:11 «Եւ մի գետ էր դուրս գալիս Էդէմից ... բաժանվում ու չորս գլուխ էր դառնում: Մեկի անունը Փիսուն է... ուր որ ոսկին է. Ե՛Ւ այն երկրի ոսկին ազնիվ է. այն տեղ է սուտակը և գահանակը. Ե՛Ւ երկրորդ գետի անունը Գեհոն է. Սա պտտում է Քուչի բոլոր երկիրը: Ե՛Ւ երրորդ գետի անունը Տիգրիս է... Ե՛Ւ չորրորդ գետը Եփրատն է...»:*

Այստեղ Եհովան (Johoh) իբր կավից սարքեց առաջին «մարդուն»՝ Ադամին, բայց նկարագրում է Հայոց Լեւեռաշխարհը՝ ոսկին, Տիգրիս, Եփրատ, Արաքս, Կուր գետերն ու Մեւանի Իշխան ձուկը: ՈՒ ամենահետաքրքիրը այն է, որ այս նույն գլխում չեն կարողացել անգամ թաքցնել այն փաստը, որ իրենք խոսում են իբր առաջին սարքած Ադամի մասին՝ բայց և նշում են մինչ այդ գոյություն ունեցող պետության մասին, որտեղ արդեն ազնիվ ոսկի էին մշակում (դե, ոսկու մեռած են):

2. *Ծանոթոց Գ:16 «Ե՛Ւ Կայէնը Եհովայի (Johoh) երեսի առաջից դուրս գնաց և Նայիդ երկրումը բնակուեց Եդէմի արեւելքում:»*

Այստեղ նույնպես նկարագրում է «առաջին մարդու» որդուն՝ Կայեանին, բայց չի կարողանում թաքցնել, որ արդեն պետություն կար, որի անունը Նաիրի էր:

3. *Ծանոթոց ԺԱ:31 «Թարան առավ իր որդի Աբրամին և իր թորը...Քաղղեցիների ՈՒՐ քաղաքիցը դուրս եկաւ Քանանի երկիրը գնալու համար...»:*

Մինչեւ այս տողերը Բիբլիայում գրված չի, որ ուրիշ ազգեր էլ կարող է առաջացած լինեն Կայեանից, Աբրահամից... բայց խոսվում է Քաղղեցիների՝ Խաղիական, այսինքն Հայոց ՈՒՐ քաղաքից դեպի Պաղեստին մեկնելու մասին: Իսկ դա ապացուցում է, որ, երբ ջիոդները դեռ նոր, կավից էին պատրաստվում՝ Հայերը վաղուց արդեն զարգացած քաղաքներ են ունեցել:

4. *Ելից ԺԷ:8-16 «Ե՛Ւ Ամադէկն եկաւ Ռափիդիմումն Իսրայէլի հետ պատերազմնց ... Եհովան պատերազմ ունի Ամադէկի դէմ ազգից ազգ»:*

Ամադէկը՝ (հբրայերն Առաքյալ) Հայերը Իսրայէլի դեմ երբեք չեն պատերազմել: Նախ՝ այդպիսի պետություն հնում երբեք գոյություն չի ունեցել, հետո էլ Հայաստանն իր հզոր ժամանակներում պատերազմել կարող էր ճանաչված հզոր պետությունների հետ: Այստեղ խոսքը գնում է առաջին կավից սարքած սաղանի և Առաջին Արարված Հայերի՝ փոքրաթիվ Հեքսոսների միջեւ (առաջնորդ Գ-այ՝ Հայ) նոր կարգերի սահմանման պատերազմին, ինչ պատճառով էլ Եհովան Հայերին ազգից ազգ պատերազմ է հայտարարում:

5. *Եզէկիէլ ԼԸ:6 «...Թորգոմայի տունը՝ հիսսիսի ծայրերիցը և նորա բոլոր գնդերը.. շատ ժողովուրդներ քեզ հետ»:*

Այստեղ սուտ դեպքերը չեն կարեւորը՝ այլ այն փաստը, որ ջիոդները Հայաստանը անվանում են Հայկի հոր՝ Թորգոմաց տուն, որը եղել է 8.500 տարի առաջ և Նաիր՝ Նաիրի երկիրը: որը եղել է մ.թ.ա. 15-9 դարերում:

Հիմա, ի պատասխան գյաղա ջիոդների, որոնք համարում են, թե հիմնովին ու անվերականգ հրկիզել են ՄԱՐԴԿԱՅՅԻՆ ԱՐԱՐՄԱՆ՝ Հայոց պատմագրերին ու մատենագրերը, հաշվարկենք ՄԵԾՆ ԱՐԱՐՔԻ՝ Մարդու ի սկզբանե գոյության տարիքը՝

- ❖ *Մատենադարանի N-1711 ձեռագրի 10-ր թերթից կարդում ենք, որ «Հայոց բուն թուական» մինչեւ Քրիստոս ներկայացված է 3Ը՝ այն է 6500 թվականը: Այսինքն մինչեւ նոր՝ հուլյան տոմարի 1 թվականը՝ եղել է Հայոց Թորքոմյան Արքայական տան տոմարի 6500 թվականը:*
- ❖ *Նույն թերթում անդրադառնում է թվաբանական պոզորեսիայի (պատկերացրեք, թե քանի հազարամյակներ առաջ)՝ որի առաջին անդամը 19-է և մինչեւ 28-րդ անդամը, ինչը հավասար է 532-ի:*

Իսկ ի՞նչ տեղեկությունների մասին է խոսքը, որոնք հազարամյակներ առաջ ինացել ու ուզեցել են մատենագրությունների միջոցով մեզ փոխանցել մեր նախնիները: Մեզ այսօր գիտական հաշվարկներից հայտնի է, որ Լուսնի մեկ պարբերաշրջանը 19 տարի է, իսկ Արեգակի մեկ փոքր պարբերաշրջանի (ցիկլ) տևողությունն է 28 տարի: Իսկ մեկ լրիվ պարբերության տևողությունը կլինի $19 \times 28 = 532$, ինչը և ձեռագրերում համարել են Հայոց Փոքր Տոմարի տարիների թիվ (532 տարում Արեւը մեկ լրիվ ցիկլ է կատարում):

Իսկ ի՞նչ է սա նշանակում:

Ինչպես Երկրային Տարին է բաղկացած չորս եղանակներից, այնպես էլ Երկնային՝ քանի որ ամբողջ տիեզերքը բացարձակապես նույն կենտրոնաձիգ ուժի օրենքի դաշտում է գտնվում՝ ինչպես և փոքրագույն ատոմը: ՌԻստի և չորս լրիվ պարբերության տևողությունը համապատասխանում է մեկ Մեծ Պարբերությանը, որը և համապատասխանում է 12 կենդանակերպներից յուրաքանչյուրում Արեգակնային Համակարգի գտնվելու թացքին:

Այսինքն՝ $532 \times 4 = 2128$ տարի է տեսում մեկ կենդանակերպում Արեգակնային համակարգի գտնվելու տևողությունը:

ԵՎ քանի որ ընդամենը 12 կենդանակերպեր են և ամեն մեկում 2128 տարի է տեսում մեր գտնվելու ժամանակը, հիմա գտնվում ենք վերջին՝ Չկան կենդանակերպում, ապա մեկ լրիվ պտույտը կենդանակերպերով կտեսի $2128 \times 12 = 25536$ տարի:

Այսինքն՝ ՄԱՐԳԸ ԱՐԱՐՎԵԼ Է **25.536** ՏԱՐԻ ԱՌԱՋ:

Իսկ սա իր հերթին նշանակում է, որ ո՞վ՞ ո՞վ, Հայր Արարվել է 25.536 տարի արաջ, և հերքել այս փաստը ջիտորը կփորձի՝ եթե մեկ անգամ էլ կապից նորից սարքվեց:

Չեռագրում նշվում է, որ վեցհազարյակների արվեստը գալիս է Թորքոմա Տնից: Այսինքն ոչ թե, ինչպես հիմա գիտենք Թորգոմ՝ այլ Թորքոմ, և հետո՝ վեցհազարյակների արվեստը, որտեղ թվերի փոխարեն Հայոց Գրերն են կիրառվել, Հայոց այսօրվա Այբուբենը ոչ թե Մաշտոցյան է, այլ Թորքոմյան եվ $6500 + 2012 = 8512$ տարեկան է:

Այբուբենի մաթեմատիկական, իսկը՝ մատր-մատի-գա-կան վերծանումը, նրա թվաբանական ու երկրաչափական պոռզոբեսիաների խորհուրդը, վեցհազարյակների արվեստը, «դուստր զեկի» եռանկյուն թվերի շարքը, յոթնազարյակների առեղծվածը, տոմարագիտության հետ սերտ կապը հիմա հատուկ ուսումնասիրվում է՝ այնպես, որ Հայոց Այբուբենի չբացահայտված գաղտնի խորհուրդները դեռ առջեսում են:

Պարիս Հերունին աստղագիտական հաշվարկներով ապացուցեց, որ Քարահունցի դիտանցքերում Դեները կհայտնվեր մինիմում 7630 տարի առաջ այսինքն ն.թ.ա. 5619 թ., իսկ ձեռագրերից մենք գիտենք, որ նոր՝ Հուլյան տոմարի 1 թիվը եղել է Հայոց Թորքոմյան տոմարի 6500 թվականը:

Մեծ Հայքի ժայռապատկերները, հնագույն քանդակները ուղղեկցվում են խոյով, դա պարզ է՝ Հայր արարվել է Խոյի կենդանակերպի սկզբում՝ 25.536 տարի առաջ: Պատմության ուսումնասիրությունը ցույց է տալիս, որ Հայոց Արքաներն ու Քրմերը կառավարման այդ ամբողջ ժամանակաշրջանը բաժանել են երեք հավասար փուլերի՝

- I. Խոյի փուլ՝ Արարչայ տուն ---- 25.536-ից մինչև 17.024թ.
- II. Յուլի փուլ՝ Արամայ տուն ---- 17.024-ից մինչև 8.512թ.
- III. Աշյուծի փուլ՝ Թորգոմայ տուն ---- 8.512-ից մինչև 0թ.

Ահա, թե ինչու հնում թվարկությունը վերելից՝ ներքե էր իջնում: Իսկ 0 թիվը պետք է համընկներ հուլյան 2012թ. հետ, ինչը սաղանը փորձեց աղավաղել, որովհետև դա իր վերջն է՝ երկրորդ քաղաքակրթության սկիզբը:

Եթե Ի. Դունելին (էջ 33-34) եվ Միռովը (էջ 368-370) իրնց “Ատլանտիդա” գրքերում եգիպտական և ասորական ժամանակագրությունների սկզբի համար վկայում են միեւնույն տարեթիվը՝ ն.թ.ա. 11.542թ.-ը, ապա ես կպնդեմ, որ մաթեմատիկական ստույգ հաշվարկները ցույց են տալիս, որ այդ թիվը պետք է լինի Հայոց Արամ արքայի հիմնած տոմարի տարեթիվը և այն պետք է լինի ն.թ.ա. $532 \times 21 = 11.172$ թվականը, ինչը հաստատում է Քեյսին:

Տրամաբանության համաձայն՝ Յուլի փուլում Արամայ տան իշխանության լինելու և Աշյուծի փուլում Թորքոմայ տան իշխանության անցնելը, Թորքոմի որդի Հայկի, Քարահունցի աստղադիտարանի, Հայկի (հետագայում Օրիոն) համաստեղության անվանման

դարեթվերը միանգամայն համապատասխանում են:

Վանի տարածքում հայտնաբերած հնագույն ժայռապատկերների վրա երեք պաշտամունք-տոտեմներ են՝ Խոյը, Յուրը և Առյուծը: Առաջին փուլի մասին ցավոր մենք տեղեկություններ քիչ ունենք, քանզի այն կոչվել է Արարչանց տուն՝ շուներները գրում են.- «Արարիչները ապրում էին Արարատում ու արարում ազգերին»: Բայց մի բան պարզ է, որ բոլոր արիացիները դեռևս փորրաքանակ էին և ապրում էին Արարատում, իսկ միմիայն Հայը ունի Արարչական Առաքելություն և այն պետք է պարտադիր փոխանցվեր ազգից-ազգ: Այդ պատճառով էլ Յուլի ու Առյուծի վրա են նկարված պաշտամունք անձերը՝ այսինքն մահտոդ փուլի գաղափարախոսությունն է շարունակում հաջորդը:

Այսպիսով՝ Յուլի վրա Արբան է՝ Մեծ հայքը կոչվել է Արմայր տուն, իսկ Առյուծի վրա Թորքոմ Արբան՝ Մեծ Հայքը կոչվել է Թորքոմայ տուն (անգամ Բիբլիայում):

Այժմ ստուգենք, թե ինչքանով է ստույգ հուլյան տոմարի մեկ թվականին՝ մեզ հասած Թորքոմայ տան 6500 թվականը լինելը:

Ինկերի օրացույցից և արդի տիեզերական հաշվարկներից մեզ հայտնի է, որ Ձկան համաստեղությունից դուրս ենք գալիս 2012 թվականին: Այսինքն $6500+2012=8512$ -ը պետք է լինի 532-ի բազմապատկիչ՝ $8512:532=16$ (իրոք): 25.536 -ի երրորդ մասը՝ $25536:3=8512$ ($8+5+1+2=16=7$) [գրերի 7-երորդը “զ” տան է՝ գարն, ազգ բառը]: Իրոք այդպես է, ուրեմն 8512-ը Հայոց այսօրվա գրերի և տոմարի սկիզբն է, իսկ 2012 - 2128 = -116 մ.թ.ա. թվականը սատանայական փորձության սկիզբն է և դրվել է գործածության Հին կտակարանը:

Քանի որ Հայոց Ամանորը սկսում է Խոյի մեկից՝ հուլյան մարտի 21-ին, այժմ մոտ երեք ամսով առաջ է տրված՝ հունվարի 1-ին, ապա Արմագեղոնը պետք է սկսվի 2013թ. մարտի մեկից ու ինձ թվում է, որ հենց այդ պատճառով 13-ը համարել են դժբախտ թիվ: ԵՎս մեկ հանգամանք՝ 2013-ի փետրվարի 14-ին (ուշադրություն՝ տրնդեզի օրն է) Երկիրը հայտնվելու է Նիբիլոսի և Արեւի միացման ուղիղ գծի վրա՝ պտտման առանցքը 21⁰ փոխվելու է:

Թորքոմյան շրջանում Հայերը օգտվել են արեգակնային օրացույցից՝ 12X30-ական և մեկ 5-6 օրական ամիսներով: Ամանորը նշվել է զարնանային արեաահավասարի օրը՝ Խոյ ամսվա Արեգ օրը, ինչը համապատասխանում է այսօրվա՝ մարտի 21-ին: Տարին ունեցել է 365 օր՝ չորս տարին մեկ օրով տեղափոխելով: Արեաադարձային 1506 նահանջից-նահանջ տարին անց (Հայկյա շրջան) տարեկիզբը վերականգնում էր իր դիրքը: Անանիա Շիրակացու, Հովհաննես Իմաստասերի, Վանական Վարդպետի, Գրիգոր Տաթևացու պնդմամբ հայոց ամիսները կոչվում էին Հայկի ուտրերի ու դուստրերի անուններով:

Հայկի նետի գաղափարը հետեւյալն է՝ եթե ուղիղ գիծ տանենք Քարախոմեցից՝ Ավարիա՝ Խուտ-ՈՒարտ (ՈՒարտների տուն)–Էրիդա, Բուրգեր, Ստոուն հունջ՝ կտտացվի հավասարարուն եռանկյունի, ինչը Հայկյան նետի սուրն է: Եռանկյան միջնագծի վրա կհայտնվի Բամբեյը և կվերջանա Սինթանգ Ինդոնեզիայով: Այսինքն Հայքից Արիները շարժվել են խիստ ուղղորդված՝ կեսը հասարակածի, կեսը միջուրեականի ուղղությամբ և քաղաքակրթությունը տարածելու համար պետք է կառուցեին 14 քաղաքները՝ Հոմ, Փարիզ, Բամբեյ, Էրիդա, Մյունխեն, Բուխարեստ, Կալիմանտոն (Սինտանգ Ինդոնեզիա)....:

Մաղանը պետք է Վերը նշած՝ Հայկի նետի դրվածքով բոլոր 14 քաղաքները հնագան-դեզներ իրեն. վերափոխելով սատանայական դրվածքի:

Գրիգոր Խավարիչն ու մնացյալ սատանա առաջնորդները 1506-ի փոխարեն ընդունելով հիմք 1460-ը, իբր թե, Հայկյա առաջին շրջանի սկիզբը եղել է մ.թ.ա. 2492-ին և երկրորդ շրջանը ավարտվել է 428-ին, այդ թվին կործանեցին Հայոց պետականությունը և Նավասարդի օրը տեղափոխեցին օգոստոսի 11-ին՝ Բիբլիան հայերեն թարգմանելու օրը (իսկ Օրիոնի գոտով Հայերը հաշվել են մինչ մյուս տարվա օրերի քանակը): 352-ին ոմն տոմարագետ Անդրեաս Բյուզանդացին կազմել է եկեղեցական տոների 200-ամյա աղյուսակ: Գլխին ժողովում որոշվում է աղյուսակից հետո՝ 552-ից մտցնել տարեթվերի հաշվվման նոր դարաշրջան՝ Հայոց Մեծ թվական: Այս ամիմաստ թվականից, տարեգործությունը մոռացության ենթարկելու նպատակով սկսեցին ավելացնել 532-ամյա պարբերաշրջանը: 1084-ին Հովհաննես Մարկավազ իմաստասերը Տարեկիզբը փետրվարի 29-ից տեղափոխեց օգոստոսի 11-ին՝ նմանեցնելով 428-ի տարեգործությանը: Օրացույցը դարձվեց «անշարժ»: 1084-ից մտցվել է նաև տարիների հաշվվման «Հայոց փոքր թվականը»:

1616-ին Հայոց Մեծ թվականի սկզբից երկրորդ 532-ամյա շրջանը լրանալուց հետո Ազարիա Ջուղայեցու տոմարով, որը շուրջ 200 տարի օգտագործել են պարսկահայերն ու հնդկահայերը, տարեսկիզբը համարվում էր մարտի 21-ը: 1707-ին Վարդան Կարբեցին վերականգնեց արաբերենից ներմուծած ամսանունները: 1759-ին Սիմոն Երեսանցու օրացույցով տարին սկսում էր հունվարի 6-ից՝ Հիսուսի ծննդից: 1807-ին Մինաս Կամսարականի կազմած օրացույցով նույնպես տարին հունվարի 6-ից էր, բայց Հայկական ու հռոմեական ամսամուտերը նույնն էին: 1870-ին Նահապետ Ռուսինյանը օրացույցը մնամեցրեց ֆրանսիականին:

Գրիգորյան տոմարին անցները.

122-ին Հռոմից Հարկադրաբար Հայաստանում մտցվեց գրիգորյան տոմարը: 1317-ին Ադանայի եկեղեցական ժողովը որոշում է հրաժարվել Հայկական տոմարից՝ ընդունել հուլյան օրացույցը: 1854-ին Հռոմի պապի կարգադրությամբ Հայերեն է թարգմանվում գրիգորյան տոմարի պարզաբանումը, սակայն հայերը մնացին իրենց հին օրացույցին: Հայաստանում գրիգորյան տոմարն ընդունվեց 1920-ից, եկեղեցին պաշտոնապես ընդունեց 1923-ից, սակայն հիմնականում գրում է Հայոց Մեծ թվականը:

Եթե համարենք, որ տարին ունի 365.25 օր՝ այսինքն 365 օր 5 ժամ 48 րոպե 46 վայրկյան (վայրկյանները փոփոխական են), ապա տարին կընդառաջի 11 րոպե 14 վայրկյանով: Վերջին՝ գրիգորյան օրացույցով տարին ունի 365.24.25 օր, որ դեպքում չորրորդ տարվա նահանջ լինելը հաշված՝ տրապիկական տարվանը կընդառաջի ընդամենը 26 վայրկյանով: Նման դեպքում 1506 տարին մեկ օրացույցը ես մեկ օրով կավելանա:

ՌՆշարություն է արժանի մի հետաքրքիր երեւույթ՝ կապված վերը նշած Հայոց ճակատագրական թվերի և այդ՝ առեղծվածային 1506 թվի հետ՝

$$8512 : 1506 = 5.65$$

$$11.500 : 1506 = 7.636$$

$$17.024 : 1506 = 11.3$$

$$25.536 : 1506 = 16.95$$

Սրանք հրազենների հիմնական կալիբրներն են՝ հաշվված միլիմետրերով:

Սա պատահականություն լինել չի կարող՝ բոլոր կալիբրներն են այստեղ, իսկ ո՞վ և ինչ՞ մպատակ հետապնդելով հանդերձ է հենց այս կալիբրները օգտագործել հրազենք արտադրելու՝ մարդկության կյանքը խլելու համար՝ դեռես պարզել է պետք:

Նույն թորքոմյան տոմարն ու վեցհազարյակները պնդում է Մատենադարանի N-1770 ձեռագիրը և Անանիա Շիրակացու «Ասան որպիստության կենաց իրոց» աշխատությունը:

Հայերը՝ Հայ ցեղի ներկայացուցչին կոչել են հոգի կամ մարդ, մնացած արարվածներին անվանել են ԱՐԵՐ: Իսկ խառնածիններին ու խառնորդներին կոչել են նրանց իսկ հոտի անվամբ՝ ցիուռ, գնչու, յուկչա, օկյուզ (աղբբեջանցի), թորք և այլն, բայց ոչ մարդ:

Հնում ընտանիքում ծնված երեխաների քանակը 7-10 է եղել, որոնցից միջինը կարելի է հաշվել երեք-չորսը երեխա բոլոր դեպքերում ողջ կմնային: Հայ ազգից արարվել է եռեսունվեց ընտանիք (յոթը պորտի հետ չի կարելի ամուսնանալ), ապա ազգը առաջին 250 տարիների ընթացքում քանակապես կածոր մինչև 16115 մարդու: Երկրորդ արարված ազգից արարվել են 28 ընտանիք՝ վեցը պորտի սրբությունն և այսպես շարունակ: Բայց երկու-երեք երկնային փուլից հետո մարդկանց քանակը կհասներ արդեն 30-40 միլիոնի, ինչի դեպքում ազգերի միջև կռիվները անխուսափելի կդառնար:

Սակայն Հայի առաքելությունը թույլ չտվեց գործը պատերազմին հասնելու՝ հարգանքի տուրք մատուցելով Հային՝ մնացած Արիացիները ինքնակամ լքեցին Արարատը: Հայը ապրեց իր բնօրրանում: Մնացած Արիացիք Հայերին կոչեցին ԱՐՄԵՆՆԵՐ (մենը՝ մենակ, անձ բառն է, որով հետագայում ուրիշ ազգերը անվանեցին իրենց մարդկանց՝ ման):

Այսպիսով կազմավորված Հայ ազգը տարածվեց Արարատով մեկ՝ ինչը և կոչվեց Հայկական Լեռնաշխարհ:

Նախատեսնելով հարազատական, բարեկամական կապերը՝ առաջ եկան ցեղային, ավելի մտերիմների մոտ տոհմային գաղափարները, որոնց մոտ նույն ազգանվան կրելու գաղափարը առաջ եկավ:

Առաջնածիններին պետք է տրվեր միմիանց հետ բանավոր շփվելու միջոց, որը կոչվեց

Արարչաշունչ կամ Հայոց լեզու, գրավոր շփման միջոցը՝ գրեր, որում էլ արտահայտվում է Հայի առաքելությունը, ինչի հավերժ պահպանման համար պարտադիր էր հիմք՝ հավատամք, պաշտամունք:

Պատմության համար չնչին՝ ընդամենը մեկ-երկու հազարամյակների ընթացքում իհարկե չէր կարող մոռացության ենթարկվել Դիցերի եղելությունը և առաջ քաշվեց Դիցաբանության գաղափարաբանությունը: Հավաստիանալով, որ գոյ չի կարող լինել առանց Արեգակի՝ Արեւի երախտապարտության հենքով սաղմնավորվեց նաեւ հավատամքի՝ Արարչական պաշտամունքի՝ Արեգապաշտության գաղափարախոսությունները:

Այսպես էլ առաջին մատենագրությունները շարադրվեցին Արարչի, Արեգապաշտության և Դիցաբանության թեմալով: Իսկ Դիցերից ավանդված Սուրբ Քառորդությունն է՝

1. **ՄԻՏԸ**(ԱՐԱՐԻՉ, ՏՐԱՍԱԲԱՆՈՒԹՅՈՒՆ, ԳԼՈՒԽ, ԲԱՐՉՈՒՆԸ, ՅԱԼ, ՀԱԼ/Յ/ԴԻ)
2. **ՀՈԳԻ** (ԽԻՂԸ, ԲԱՐՈՅԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ, ՄԻՐՏ, ԹԵՅՇԻԲԱ)
3. **ՈՐԳԻ** (ՍԵՐՈՒՆԴ, ՅԱԼԼՈՍ, ՇԻՎ-Ի)
4. **ԷՈՒԹՅՈՒՆ** (ԱՆՉԻ ՕԺՏՎԱԾՈՒԹՅՈՒՆԸ՝ ու՞ր և ինչպե՞ս ես քայլում)

Այս ընդանորի միությունը կոչվում է **ԳՈՅ՝** այսինքն տվյալ գոյություն ունեցողը:

Քանի, որ Դիցերի քանակը ընդամենը քսանութ է, այսինքն 7-ը հիմքով տասնչորս գույգ, հետևաբար առաջին արարված մարդիք պետք է պահպանեին յոթը պորտի մաքրությունը, երկրորդ արարվածները վեցը պորտի մաքրությունը և այսպես շարունակ: Մրանով է քացատրվում ռասայի արարչական գաղափարի հետ մերձեցման հատկանիշները՝ հակառակ դեպքում կլինի արյունապղծություն և տվյալ ռասան մեկ սանդղակով կցածրանա:

Իսկ հետո՝ հազարամյակներ անց առաջացան խառնուրդներ, խառնուրդների խառնուրդներ, որոնց մոտ արդեն պորտի մաքրության օրենքները խախտվեցին, միեւնույն ժամանակ տարբեր ռասաներ միմիանց խառնվեցին (մետիսներ) ու հասավ այն պահը, որ պետք էր Երկրի վրա Արարչի կողմից մարդկության մաքրագատման փուլ սկսվեր: Այդ գործընթացը իրականացնելու համար Քրմերը արդեն խառնուրդների խառնուրդ ասորական ցեղերից արյունապղծման ու ութերորդ օրը թլփատման միջոցով (այսինքն դրանց մոտ չպետք է լիներ պորտի գաղափարը) ստացան “ջիուդ” սեկտան՝ սաղանեքին:

Դրանց՝ ջիուդների միջոցով պետք է Արարիչը իրականացնեք փորձություն՝ թե այսօրվա 7-ը միլիարդ բնակչությունից ո՞ր քանակությունը կպահպանի Արարչի հանդեպ հարազատ մնալը: Եթե մաքրագատումը չկարողանար կատարվել՝ ինձ թվում է Արարիչը նորից պետք է սկսեր մարդկության Արարքն ու էվոլյուցիան Երկրի վրա: Ինչպես տեսանք, ոչ միայն Առաջին Արարված Մարդը՝ Հայր, այլ նաեւ շատ ազգեր մնացին հարազատ Արարչին՝ չարվեցին աստանի գայթակղությանը:

Այս Էտապը Երկրի վրա տեսեց 2128 տարի և անվանվեց «Մատանայական Փորձություն»: Այն ավարտվելու է 2012 թվականի դեկտեմբերի 21-ին:

ՏԱՍԸ ԱՐԱՐՎԱԾ ԱԶԳԵՐԸ

1	ՀԱՐ(Յ)--ԱՐմեն	Հայաստան
2	պԱՐս, պԱՐթեւ	Իրան, ջիուդը պարթեւին վերացրեց
3	աջԱՐ, ավԱՐ	Կովկաս
4	ԱՐաք	Արաբական երկրներ
5	բիհԱՐ, չԱՐայմակ, կամԱՐ, ամխԱՐ	Հնդկաստան, Բանգլադեշ, Աֆղանստան, Եթովպիա
6	խ(հ)ԱՐՆ/	Ճապոնիա, Չինաստան
7	ԱՐուս	Ռուսներ, Մյավոններ
8	բավԱՐ, իԱՐ/լանդ/	Գերմանիա, Եվրոպա, Իրլանդիա, Բրիտանիա
9	այմԱՐ (էնկէ մայա)	Ամերիկա
10	տԱՐուակ	Հռոմ, Իտալիա

Չհուղները ըստ իրենց արտաքին տեսքի բաժանվում են հետեւյալ չորս խմբերի:

- 1 աշքենագ,(Ռուսաստանի)
- 2 սեֆարդ,(Եվրոպայի)
- 3 բավըլ (Հայաստանյան)
- 4 ֆալլաշ (Եթովպիայի, նեգեր)

Ձիողների 2 տեսակը՝ 1)Թորայի; 2)Թալմուդի և բյփատման հավատարմություն:

Հետագայում տարբեր ազգերի խառնուրդներից առաջացավ ժողովուրդ գաղափարը, խառնուրդների խառնուրդներից աղանդներ (սեկտաներ), քոչվորներ, թափառաշրջիկներ, գողեր, ցուփեր և այլն:

Հազարամյակներ հետո այդ նույն գողերի ու ցուփերի դրդմամբ առաջ եկավ ԿՐՈՆ գաղափարը՝ ինչը ուսերին կրել (քեռ կրել) արմատից է: Կրոնը արդեն հավատամբ չի, այն ունի պարտադրված բնույթ ու շահագործողական իմաստ (եթե ոչ, ապա ու՞մ դարդն է կտրվել քեզ այս կամ այն կրոնը առաջարկի կամ պարտադրի): Հասարակության մոտ սկսվեց առաջ քաշվել շահի հետապնդման գաղափարը, որը և պատճառ հանդիսացավ աղավաղելու Արարչական գաղափարը:

Առաջ քաշվեց նախկինում չլսված Աստված գաղափարը, ինչը նշանակում է ԱՄ-երին (գողերին ու ցուփերին) տվածը: Ջուզահեռ դրան առաջ քաշվեց նույնպես նախկինում երբեք չլսված սադան և դեռ գաղափարները՝ որպես իբր հակադիր Աստծուն:

Սկզբում Եգիպտոսում տարբեր Դիցերի աստվածացրին, հետո Ասորեստանում Բաալ (Բահադ) և Շասամ Դիցերին միացրին՝ սարքեցին Բաշամ Աստված, անգամ Հայաստանում՝ Ռիարտական Արքայության ժամանակաշրջանում Սուրբ Զատորությունը տարանջատեցին՝ վերածեցին երեք առանձին--առանձին Աստվածների (Խալդի, Թեյլիբա, Շիվի):

Սա արդեն չար Քրմերը նախապատրաստվում էին Ձկան կենդանակերպը դիմավորելու, ֆալլոսպաշտության (հուդայականություն) քարոզումով ջիռոզ գենամոդիֆիկացնելու, «Մատանական փորձության» իրականացնող հերոսներ նախապատրաստելու:

Իսկ, բանի որ հասարակությունը հետզհետե աղանդվում ու աղավաղվում էր, պարտադիր այն պետք է գտնան՝ մաքրման էտապ սպրեր: «Մատանայական փորձություն»-ը հենց Ձկան կենդանակերպի էրան է, որը տեսում է 2128 տարի, որի ճարտարապետ Չար Քրմերը՝ Լեիտները գլխավոր դերակատար ընտրեցին ջիռոզին, հավաստիացրին «աստանի ընտրյալ ժողովուրդ» լինելուն, այլեւս երբեք ուրիշին «հավերժ ստրուկ» չլինելուն և որ ջիռոզի հազար սերունդ Եհովան կպատսպարի ու կսարքի աշխարհակալ ժողովուրդ:

Իսկ ինչո՞ւ ջիռոզին ընտրեցին չար քրմերը՝ Լեիտները:

Որովհետեւ «Մատանական փորձությունը» իրականացնելու համար պարտադիր էր ստանալ անխիղճ, անզգա, անմարդկային, աննամուս, դահիճ մի ժողովուրդ, իսկ առավել հարմար թեկնածու չկար: Ձիողները ասորական ծագմամբ թափառաշրջիկ գող ու ավագակ ժողովուրդ էին, բացարձակապես բոլոր ազգերի կողմից չհարգված, բայց կայացած անընդհատ գերության ու ստրկության մեջ: Հետեւաբար ատում էին ամբողջ մարդկությանը և անշուշտ կունենային ռիաթափման լուրջ ասելիքներ:

Մատանական չարաբաստիկ հատկությունները ջիռոզների մոտ Լեիտները սերմանեցին ծննդյան ութերորդ օրվա բյփատման և արյունալորման միջոցով (այս մասին Մատեան 2-ում կկարդեք) ու այդպես էլ անվանեցին՝ «ՄԱԴԱՆԻ ԸՆՏՐՅԱԼ ԺՈՂՈՎՈՒՐԴ»:

2012 թվ. ապարտվում է Ձկան Կենդանակերպի էրան, բայց պատճառած բազում չարագործություններից հետո՝ միեւնույն է ջիռոզներին չհաջողվեց Առաջին Արարված Մարդուն վերացնել (կամ թողնել մեկ Հայ, այն էլ թանգարանի համար), վերաբնակվել նրա բնօրրան ԱՐԱՐԱՏ-ում, Արարչական բարոյական գաղափարախոսության կենսոց լույսը փոխարինել Դեիի (Դավիդի) սպասվելիք չար լույսով, տիրանալ Առաջին Արարված Մարդու Կսիմ Տիտղոսին ու հայտարարել այն Առաջին Մատանայի Տիտղոս:

Այժմ մոտեցել է հատուցման պահը՝ Ահեղ Քավաղություն, ինչպես իրենք են անվանել՝ ԱՐՄԱԳԵԴՈՆԸ:

Պատճառած ցավերը անմոռամալի են, սահավոր ու անտանելի, բյուր են ու տոկալի...

Գ Ե Ն Ե Տ Ի Կ Ա

Գեներտիկա նշանակում է գիտություն սերնդային ժառանգության մասին:

Շրջակա ամբողջ կենդանական աշխարհը գեների կրողներ են, իսկ օրգանիզմում գենների ամբողջականությունը կոչվում է ԳԵՆՈՄ:

Ցիտոլոգիան (գիտություն բջջի մասին) ապացուցեց, որ օրգանական աշխարհի արտաքին տեսքին հակառակ՝ ներքին կառուցվածքի ցնցող նմանություն գոյություն ունի: Բոլոր օրգանիզմները՝ անգամ վիրուսները ընդգրկում են նույն քիմիական բաղադրիչները, որոնք կառուցում են օրգանիզմի գենետիկ հիշողության գլխավոր մոլեկուլը՝ դեզօքսի-ռիբոնուկլեինական թթուն կան ԴՆԹ (ՃՀԿ): Ռիոստընը և Կոնկը այն բացահայտեցին 1953թ: Իսկ այժմ վերծանված է այն և մեր ԴՆԹ-ի մեջ գեների քանակը 30.000 է: Օրինակ ճիճվի մեջ այն 19.000 է, իսկ մկներից տարբերվում են ընդամենը 300, բայց լրիվ ուրիշ գեներով: Հետաքրքիր է, որ իմմունիտետի առաջացման հաշվին վիրուսներից մեր մեջ ներգրավել ենք 113 գեն:

Անվիճարկելի է, որ գեները մարդու մոտ ունեն ավելի նշանակություն՝ քան շրջակա միջավայրը, բայց որ այն ունի իր սեփական ազդեցությունը՝ նույնպես անվիճարկելի է:

Ժառանգության գեների լավագույնացման մասին գիտությունը կոչվում է ԵՎԳԵՆԻԿԱ կամ ռասայի հիգենա: Գենոմի հիգենան հարկավոր է ամենայն լրջությամբ ընկալել և վերաբերվել դրա պահպանմանը նույնպես ամենայն լրջությամբ: Գենոմը կեղտոտելը շատ հեշտ է, օրինակ ռեգրեսիվ գենոմով կին ունենալով հանդերձ, իսկ գենոմի կեղտերից սրբազատվելը անչափ դժվար է:

Եթե խոսքը գնում է գեների մաքրության մասին, ինչը պարտադիր է որպեսզի սերունդը չձևվի հաշմանդամ, հիվանդ, դող կամ խեղաթյուրված, ապա ունենալով այդպիսի մի հիմք՝ մաքրոր գենոմ, այն ժառանգաբար հանձնել սերնդին, ով իր հերթին պետք է ամենայն պատասխանատվությամբ ջանա շարունակել այդ սուրբ ավանդությունը:

Գիտականորեն ապացուցված է, որ միակ գենը, որը ունի ինքնամաքրագտման հատկություն՝ ԱՐՄԵՆՈՒԳ գենն է, Արաջին Արարված Մարդու գենը:

Իսկ ինչպե՞ս պետք է վարվի մեկ այլ մարդկային խումբ՝ ով չունի ժառանգված նման գենետիկա:

Նախ պետք է առաջին հերթին պարզաբանել՝ ընդունա՞լ է արդյոք տվյալ գենոգիստ ենթարկվել առավել պոզոնեսիվ վերափոխման և ունի՞ արդյոք նա նման ցանկություն:

Այստեղ, կամա, թե ակամա, առաջ է քաշվում ազգային պատկանելիության խնդիրը: Եթե գեների հիմքը անմիջապես Արարչական չի, այսինքն գենետիկ կառուցվածքը մաքսիմալ խառնվածքային է, ապա այդ խնդիրը կարող է վերածվել բարդանքի (պոռթեմ):

Հնուց Հայաստանում գեների մաքրության պահպանմանը հատուկ ուշադրություն է դարձվել՝ սխալվելը եղել է ճակատագրական: Օրինակ՝ Տիգրան մեծի երկրորդ կնոջից՝ Զիտը Կլեոպատրայից ծնված Տիգրան Կրտսերը դավաճանեց հորը, իսկ առաջին կնոջից ծնված Արտավազդն ու նրա Արտաշեսը հիանալի Արքաներ դարձան:

Ի՞նչ է կատարվում այսօր և ընդհանրապես վերջին 1700 տարում: Ինչու՞ սկսած 301թ. մինչ այսօր Հային ջանում են վերացնել, անգամ Մովսեսական Հայաստանում վերջին 40 տարում Հայի քանակը 3,5 միլիոնից չանցավ: Ինչու՞ այսօր իր պատմական բնօրրանում Հայը դաժան սոցիալական վիճակում է ապրում, անկախ նրանից, որ ինքը շատ աշխատասեր է, բայց խանգարում են անգամ եղած հողերը մշակի: Ինչու՞ այս փոքր ՀՀ-ում բջջային հեռախոսի երեք օպերատորներ են՝ երեք անգամ ավել ճառագայթումներով հանդերձ: Ինչու՞ է ՀՀ-ում կրթական ու գիտական մակարդակը ներկա իշխանությունների օրոք անհետանում: Ինչու՞ ներկա իշխանությունների օրոք արվեստի ու արհեստի օջախները վերածվեցին դյուքանների ու եկեղեցիների:

Ինչու՞ները բլուր են, իսկ պատասխանը մեկը՝ **ՄՊԱՆՈՒՄԵՆ ԳԵՆՈՖՈՒԴ:**

Իսկ արդյո՞ք հնարավոր չի կանգնեցնել այդ պոռոցներ:

Նախ, հիշեք ընդմիշտ, որ Հայերենում «կին»-ը հենց «գեն» բառն է, իսկ կենակցել նշանակում է գենը կցել ուրիշ գենին (առաջ թե ինչու՞ են կեղտոտ ու աղտոտ գենակիր

ջիւղները մայրիչխանություն հավատարմագրել՝ ուրիշ ազգերի տղամարդկանցից գեները գողանան ու իրենց պայծառացնեն):

Առաջին հերթին հարցը պետք է ուղղել ներկա երիտասարդությանը, հիմնական մասին իհարկե, որոնք համարում են իրենց ապագա ամուսնության ու ընտանիք կազմելու խնդիրը միայն և միայն իրենց անձնականը, իսկ փոքր ինչ առարկող ծնողներին համարում են հետամնաց: Նայենք՝ արդյո՞ք դա այդպես է:

Նման երիտասարդը գիտի՞ արդյոք՝

1. որ ինքը պետք է ամուսնանա՝ իր փոխարեն ուրիշը չի ամուսնանալու ու պատասխանատվությունն էլ ինքն է կրելու,
2. որ ինքը՝ ոչ միայն իր հարագատ ծնողների, այլ ամբողջ տոհմի որակական շարունակականի պատասխանատու է դառնում “ընտրյալ”-ին հանդիպելով,
3. որ ծնողը մի ամբողջ կյանք է ապրել ու ավելի շատ է տեսել, ավելի ճանաչողական հատկություններ կամ գոնե պռակտիկա ունի՝ քան ինքը,
4. որ ծնողը անփոխարինելի է, միշտ է պատրաստ կյանքը գոհաբերելու իր համար՝ իսկ փոխարինելի ընտրյալը միայն համատեղ կյանքում՝ այն էլ հազվագույտ դեպքերում,
5. որ ծնողը երբեք չի դավաճանի, իսկ ընտրյալը՝ ոչ միշտ առիթը բաց կթողնի,
6. որ ծնողից բացի՝ իրեն ոչ ոք չի կարող հավերժ սիրել ու հարգել, իսկ ընտրյալը միայն համատեղ կյանքում,
7. որ ծնողից առավել ոչ ոք պայծառ ապագա ցանկանալ չի կարող, անկախ այն հանգամանքից՝ ու՞մ հետ, իսկ ընտրյալը միայն համատեղ բացքում,
8. որ ծնողը ցանկանում է ունենալ ամենագեղեցիկ, խոհեմ, օջախի զավակ ու օջախ ծախսեցնող հարս, իսկ ընտրյալը միմիայն իրեն է ուզում տեսնել այդ դերում,
9. որ իրենք չունեն ծնողին՝ իր թոռնիկին սիրելու ցանկությունից զրկելու իրավունք,
10. որ ծնողը ցանկանում է ուժեղ, գիտակից ու զգոն թոռնիկ ունենալ, իսկ ընտրյալը միմիայն իր երեխային,
11. որ ծնողը ցանկանում է իր ամբողջ կյանքում վաստակածն ու ստեղծածը արժանիին ավանդելու, իսկ ընտրյալը՝ միմիայն իրեն,
12. որ ծնողը ցանկանում է իր որդուն տեսնի առավել առաքինի բոլոր միջավայրերում, իսկ ընտրյալը միայն իր ներկայության միջավայրում,
13. որ ծնողը ցանկանում է բոլորի մեջ իր հարսին տեսնի ամենասառաքինին, իսկ ընտրյալը միմիայն իրեն,
14. որ ծնողը կցանկանա իր և իր տոհմի ոգով դաստիարակվի սերունդը, իսկ ընտրյալը՝ իր,
15. որ ինքը իրավունք չունի հազարամյակներից եկած գենոֆոնդը փչացնելու, իսկ ընտրյալը՝ իր գենոֆոնդը ունի,
16. որ ընտրությունից ելնելով ինքը օջախի ու սերնդի բարոյաբազայիրության համար պետք է վատահ լինի՝ թեկուզ աքսորի մեջ և գերության,
17. ու ինքը ջիտող կնոջ համար ընդհամենը ֆալլոս է՝ և ոչ տղամարդ,
18. որ սրտն հմուտների արժանագրությունները, ջիտուական կատախեզիսը ասում են. դրանց սկզբում զգեք մեր կանանց ճիրաններում՝ հետո տվեք այլ հնարավորություններ
19. որ տեղեզոնիայի արդյունքում ծնվում են հիմնականում սաղաններ՝ այդ է պատճառը, որ ջիտուները մայրիչխանությունն են գերադասում,
20. որ կինը պետք է ընդունակ լինի հարգանքի արժանանալ՝ սերը խաբուսիկ երեսույթ է, սիրում են և՛ մարդկանց, և՛ կենդանիներին, և՛ խաղալիքներին: Իսկ աթարին կպնում է սերը, բայց ոչ հարգանքը,
21. որ եթե կինը ջանում է քո տղամարդկային հատկանիշները չարաշահել՝ այդ կինը գերվտանգավոր է:

Երեւի առավել մանրանալու կարիք չկա՝ հարցը շատ է լուրջ:

Կյանքը դաժան պայքար է և հաղթում է նա՝ ով կատարում է ճիշտ ընտրություն:

ԻՆ և ՅԱՆ

ԻՆ և ՅԱՆ տիեզերական երկու հակադիր էներգիաներն են՝ անվերջ դատարկության երկու իրար հակադիր բևեռները: Դրանք ուժեր են, որոնք ստեղծվում են անվերջ հաստատուն և անսահման մաքուր ազատ տարածությունից: ԻՆ--ՅԱՆ օրենքը նշանակում է երկու հակադիր սկիզբների համագործակցություն: Այն բոլորը, ինչ վերաբերում է թույլացած էներգիային՝ պատկանում է ԻՆ-ին՝ իզական սկզբին, իսկ ուժեղ էներգիային՝ ՅԱՆ-ին, Արական սկզբին: ԻՆ-ը և ՅԱՆ-ը լրացնում են մեկը՝ մյուսին իսկ դրանց համագործակցությունից դրսևորվում է Աշխարհի հարմոնիան:

Սա կոչվում է Դաոյի մոնադա: Այն պատկերում է ԻՆ-ՅԱՆ կոնցեպցիային: Խափարը ԻՆ-ի իսկ լուսավորը ՅԱՆ-ի էներգիաներն են: Այն Չինական հնագույն բնափիլիսոփայության հիմնական կոնցեպցիաներից մեկն է: Դաո Յզիի «Փոփոխությունների գիրք» («Ժ ցզին») աշխատությունում ԻՆ և ՅԱՆ-ը ծառայում են արական և իզականի, լույսի և խավարի, Արեւի և Լուսնի, Երկնքի և Երկրի, դրականի և բացասականի արտահայտումը տիեզերքի բնությունում: Ի սկզբանե ԻՆ-ը նշանակում է հյուսիսային, ստվերային իսկ ՅԱՆ-ը հարավային, սարի արեւային լանջ: ՅԱՆ-ի սկզբնաղբյուրը առաջանում է Երկնքում իսկ ԻՆ-ինը՝ Երկրի մեջ: Արեւը հանդիսանում է ՅԱՆ-ի սուբստանցիան, իսկ սառը Լուսինը՝ ԻՆ-ինը:

ԻՆ-ը և ՅԱՆ-ը սիմետրիկ են, բայց այդ սիմետրիան ստատիստիկ չի: Երբ սկիզբներից մեկը հասնում է իր պիկին՝ այն պատրաստ է լինում զիծելու: Այս մասին ասում է նաեւ Դաո Յզին: Չինական մատենագրություններում ոչ թե ստորակետների ձեռով է սիմվոլվում այդ էներգիաները՝ այլ սպիտակ վագոնի (ԻՆ- բացասական, արեւմուտք) և կանաչ Դրակոնի (ՅԱՆ-դրական, արեւելք) ձեւերով: Այսինքն չինական Դրակոնը հայերենից փոխառված «դրական» բառն է:

Կանաչի կենդանակերպեր են համարվում Յույը, Խեցգետինը, Կույսը, Կարիճը, Այծեղջյուրը և Ձուկը: Տղամարդկային՝ Խոյը, Երկվորյակը, Աշյուծը, Կշեքը, Աղեղնավորը և Ջրոտը: Տղամարդուն ձգում է կինը, եթե ինքը ՅԱՆ է, կինը՝ ԻՆ: Երկու տղամարդ իրար չեն ձգում, եթե երկուսն էլ ՅԱՆ են, երկու կին իրար չեն ձգում, եթե երկուսն էլ ԻՆ են:

ԻՆ տեսակի մաշկը գունատ է, դեմքը՝ երկարավուն, աչքերը սառը արտահայտիչ, աչքերի տակի մաշկը՝ մուգ: Մարտդական օրգանները թույլ են, տաք լոզանքից թուլանում են, կանանց մոտ ցիկլը տատանվում է: Նրանք նախապատվությունը տալիս են քաղցրին և թթվին, չեն սիրում աղին: Երբ ջուր շատ են օգտագործում, նրանց վիճակը վատանում է, դառնում են շատ թույլ, թառամած: Գերադասում են տաք եղանակը: Չայնը թույլ է, կցկտուր: ԻՆ տեսակը սիրում է երկար քնել, բայց արթնանալուց հետո իրեն նորից հոգանած է զգում: Երբ հիվանդանում է, դանդաղ է կազդուրվում:

ՅԱՆ տեսակի մաշկը մաքուր է և հարթ: Դեմքի գույնը՝ վարդագույնից կարմիր: Դեմքը կլոր է կամ քառակուսի, բավական մտտ: Աչքերը կենդանի արտահայտիչ են: Մարտդական օրգանները լավ են աշխատում: Ախորժակից չի դժգոհում: Տաք լոզանքից հետո իրեն լավ է զգում: Սիրում է մսեղեն և աղի մթերքներ, գերադասում է սառը եղանակը: Շատ ջուր և խմիչք օգտագործելուց վատ չի զգում: Չայնը ուժեղ է և կենդանի, խոսեղածը՝ եռանդուն:

Ինձ թվում է այլեւս բացատրելու կարիք չի զգացվում, թե հազարամյակներ առաջ Հայոց ազգանվան վերջին «յան» վանկը, որը բնորոշում է պատկանելությունը կամ ծագումնաբանությունը՝ որտեղի՞ց և ինչպե՞ս է առաջացել:

Նմանապես և ջիտդական ազգանունները, հատկապես աչքենագներից՝ Պուտիճ, Շապկիճ, Ստեպաչիճ, Դարվիճ, Չայիճ ու դրանց մայրիշխանությանը պատկանելության փաստի արտացոլումը:

Հ Ա Յ Ո Ց Գ Ր Ե Ր Ը (ՆՇԱՆՆԵՐԸ)

«Ես եմ ալփան, ես եմ օմեգան», այս խոսքերը Արմազեդրոնի հեղինակին ասում են Եհովան, Հիտուար՝ հունական գրերի մասին: Հիշեք այս տողերը և քննարկումից հետո կկուսահեք, թե ինչո՞ւ և ու՞մ էր պետք ամենահին գրերի գյուտը պղծել ու վերագրել իրեն:

Համճարեղ պատմագետ-գրագանագետ Ն.Յ. Մարրը 1923թ. Փարիզում իր «Հայկական կուլտուրան, նրա արմատները և նախապատմական կապերը լեզվաբանական տվյալներով» նյութի էջ 74 գրում է, ««Մահպանելով չմաշվող գանձարանը և ստեղծագործական դյուրտը, հայոց լեզուն անկասկած ունի ամենահարստագույն բառարանն, անսահման բառերի ընտրությունը»: Իսկ էջ 84 գրում է, «Իր շարունակական պատմության ընթացքում հայ ժողովուրդը ոչ միայն հաբեթյան էպոսի մեծերից մեկն է, այլ տարիքովը մնացած բոլորից: Եղել է համամարդկային կուլտուրայի աղբյուրի տուրքի սերունդը, եղել է նրա ամբողջականության հավատարիմ ցանողն, մշակողն ու պահպանողը՝ Արեւելքում ու Արեւմուտքում...: Ինչպիսի հեքիաթային հորիզոններ է բացում այս զարմանալի ազգի լեզվական բացառիկ հարստությունը... իր և մնացած ժողովուրդների կուլտուրայի կապերի ու արմատների ինչպիսի ցնցող նյութեր է փոխանցում այն»:

Կրիտյան՝ ն.թ.ս. 3-2 հազարամյակների, էտրուսկյան՝ ն.թ.ս. 1-ին հազարամյակի մատենագրությունների ուսումնասիրությունը ցույց է տալիս, որ հնդեվրոպական լեզուների հիմքը կարելի է ապացուցված համարել՝ հանդիսանում է Հայոց լեզուն:

Անտուան Մեյեն գրում է, «5-րդ դարում հայ եկեղեցու համար ստեղծվեց հայկական գրական լեզու՝ իր հատուկ այբուբենով: Այդ լեզվով գրվեցին պատմական ստեղծագործությունները, բանաստեղծությունները, անայիտիկ և գիտական գրականությունը»:

Ճիշտ է, դա այդպես է: Բայց ի՞նչ եկեղեցական լեզու և այբուբեն էր՝ ստորեւ կտեսնեք: Ըստ Դավիթ Անհաղթի և Մատենադարանի N-1711 ձեռագրի 10թ թերթի, մինչև Նոր՝ Հուլյան Տոմարը, Հայոց Թորքոմյան Տոմարի վեցը հազար հինգը հարյուր թվականն էր: Այսինքն՝ 2012-ը Հայոց Թորքոմյան Տոմարով ութ հազար հինգը հարյուր տասներկու թվականը կլինի: Այսօրվա Հայոց գրերը ճիշտ այդքան տարեկան են՝ որոշ պղծված են:

11-րդ դարի Հովհաննես Իմաստասեր Մարգարավագը պնդում է, որ մինչ Մովսեսը՝ առաջին Աստվածատուր հավատքը, գիրը և տոմարը մարդկությանը տրվել է Հայկ Նահապետի միջոցով (Մովսես = Մօ(հրրայերեն՝ **ՋՈՒՐ**) + ուսես(հրրայերեն՝ **ՓՐԿՎԱԾ**):

Իսկ Թորքոմի որդի Հայկ Նահապետը գործել է 8512 տարի առաջ. Հայկը Բելին սպանել է նետով՝ այսինքն հայկը աղեղնավոր է, իսկ Աղեղնավորի կենդանակերպում արեգակնային համակարգը եղել է չորսը կենդանակերպ առաջ՝ այսինքն 4x2128=8512թ. ն.թ.ա.: Ստուգենք այս թվականը մաթեմատիկորեն. Այս թիվը պետք է լինի 532-ի բազմապատիկը՝ 8512:532=16: Ամեն ինչ ճիշտ է հաշվարկված (հաշվարկը նայեք Արարքն է սկիզբը գլխում):

Այդ մասին է խոսում նաև ակադեմիկ Պարիս Հերունու հրավիրած ԱՄՆ և Մեծ Բրիտանիայից ամենահեղինակավոր աստղագետների Չորաց քարերի հաշվարկը, որ Հայկը Օրինո համաստեղության գլխավոր աստղին է հարմարեցրել Քարահունցի աստղադիտարանը 7500-8500 տարի առաջ, և, որ Չորաց քարերի անցքերը նայել են Կարապ համաստեղության Դեներե աստղին ճիշտ այդքան տարի առաջ:

Իսկ ի՞նչ մնում է 2012-ին՝ դա պնդում է մայաների «Չիկամ բալան» մաստենագրությունը, օրացույցը, մոլորակների շքերթը, սկանդինավյան միֆալոգիայի (2012-ին Աստվածները կհօգնեն և իրենց հետ գերեզման կտանեն ամբողջ մարդկությանը, 2029-ին Երկիրը կբախվի աստերոիդի հետ), Իսահակ Նյուտոնը 2020-ը հաշվարկել է աշխարհի վերջը, Ազնի Յոզայի ուսմունքը կանգնում է 2012-ի վրա ճակատագրականի վրա, նույնը կրկնվում է Ի-Յգին «Փոփոխությունների գիրք» չինական հնագույն գրքում, քստ ՆԱՄԱ-ի 2012-ին Երկրի վիբրացիաները 20-րդ դարի սկզբին եղել են յոթը հերթ, 2012-ին 13 հերթ է:

Հայոց լեզուն՝ այսինքն Առաջին Արարված Մարդուն տրված խոսակցական միջոցը, կոչվել է ԱՐԱՐՉԱՇՈՒՆՉ, որը հետո դարձվել է ԱՍՏՎԱԾԱՇՈՒՆՉ՝ որպեսզի Բիրիայի նման անվանումով պատմական կարեւորագույն փաստը մոռացություն ենթարկվի:

Մարդը հազարամյակներ շարունակ սորացրել է Արարչի գոյությունը, անհիշելի ժամա-

անկներից Արարչի, նրա քսանոթ Դիցերի մասին է մատենագրել, դեռևս իր շարքերում չունենալով պարտադրողներ և կեղծիքի էլեմենտներ՝ Նրա հետ է կապել մարդու ի հայտ գալը՝ Արարմունքը, քսաներկու հազար տարվա իր գոյությունից հետո՝ որտեղի՞ց հանկարծ ընդամենը երեք հազար տարի առաջ լսեց Աստված գաղափարը, և որ դրանից հետո այդ գաղափարի տարածողները ի՞նչ նպատակներով բոլոր հնարավոր և անհնարին մեթոդներով երկիցեցին հնագույն մատենագրերը. «Թողի գիրքը» Եգիպտոսում, «Թնր անհայտների հասարակություն»-ը Հնդկաստանում, «Արարչական» կամ «Հախտյան խրատ»-ը Հայոց Աշխարհում, Ալեքսանդրիայի գրադարանը, Հունական գրադարանը, Իվան Անեդի «Լիբերիա» գրադարանը, Աբբաս Տրիտեմիայի «Ստենոգրաֆիան», դոկտոր Ջոն Դիի գրույցը հոգիների հետ, Սենտ Իվ դ'Ալվեյորի «Հնդկաստանի միասին Եվրոպայում և Եվրոպայինը Ասիայում», «Ռոզենկոյցեռները» Գերմանիայում, Նեպալի թագավորական գրադարանը՝ 80.000 ձեռագրեր Իտալիայում: ԵՎ այդ ամենը կատարվեց Հուդայականության (Ֆայլոսոֆիայի) ի հայտ գալու և ժողովում ապրելու ժամանակաշրջանում՝ ինչը և Ջրհուսի կենդանակերպի ավարտման փուլն էր ու Չկան կենդանակերպի (Մատանական) էրան: Միայն ասեմ, որ Աստված նշանակում է ԱՄ-երին (ավագակներին) տվածը: Արդի Եվրոպական գիտնականները համարում են, որ եթե Հայոց Լեզվի մեջից հեռացվեն դրսից ընդգրկված բառերը, Հայոց Լեզուն կդառնա Արամեական Լեզու, ինչը և Աստվածային լեզուն է, քանի որ արամեերեն է խոսացել Առաջին Արարված մարդը, անգամ Հիտտար (այստեղ կարելու չի Հիտտի գաղափարը, գիտնականները ի նկատի ունեն Հայոց Լեզվի՝ Արարչական լինելու փաստը): Բայց նրանք լռում են, որ, նախ Հիտտար ընդամենը երկու հազար տարվա պատմություն ունի, իսկ Հայոց Լեզուն քսանինից հազարից ավելի, և որ արամեերենը ընդամենը Հայ դասական գրաբարի մի բարբառ է, որով Հայերից ընդօրինակել են ասորիներն ու մյուս հարեանները: Այնպես որ ԱՐԱՐՉԱՇՈՒՆՉ ՀԱՅՈՑ ԼԵՁՈՒՆ դա դասական հայերենն է՝ բոլոր լեզուների հիմքը, որտեղ ամեն մի բառ ունի Արարչական ծագումը էության խիստ փիլիսոփայական բնութագրում, իսկ Հայոց Լեզվի գրաբարը՝ դա գերխորհրդավոր Հայոց ԳՐԵՐ-ն են:

Առաջին ֆիզիկական հարվածը Հայոց պատմագրերին հասցրեց սատանական լեզոհմներով գորավիզ՝ Հին Հռոմը, որից էլ դրվեց Հայոց պետականության կործանման սկիզբը: Ն.ք.ա. 20 թվականին Հռոմի սենատը ընդունեց՝ “Հայաստանում Հայր այլևս չպետք է ղեկավարի, այն Հռոմի համար ճակատագրական վտանգ է սպառնում” որոշումը՝ ինչը պահպանում է Հռոմի Պապի արխիվում: Անտոնիոն Արտավազ Արքային նենգաբար գերեց, տարավ Եգիպտոս, նվիրաբերեց Կլեոպատրային, միեռնային ժամանակ Եգիպտոս՝ Ալեքսանդրիայի գրադարան տեղափոխեց Հայոց պատմագրություններ, որոնք հետագայում ջնդղների կողմից երկիցեցին (առանկ կարելուները տեղափոխել էին Վատտիկան): Հռոմի ղեկավարները իրենց սկսեցին անվանել ցեզար (կեսար՝ կես արիացի, կես Աստված), ինչպես կոչվում էր Առաջին Արարվածը՝ Մեերը:

Երկրորդ կորուստը՝ 301 թվականից ջնդղ Գրիգորը Հայոց Այրուծիու ուղղեկցությամբ այնպիսի հմտությամբ էր երկրիցել Հայոց գիրն ու գրականությունը, որ 405 թվականին Հայոց գրերի կրկին վերականգնման համար Մաշտոցը Հայերեն գիրը ծարեց միայն այն-դարի սատանական որջում՝ Կապողովկայում:

Ջնդղները՝ սաղաէլի ծնունդները, որպեսզի կարողանային Նոր կարգեր հաստատել և Աշխարհը ղեկավարել, առաջին հերթին պետք է «վնասագրեծեին» Առաջին արարված մարդուն ու նրա Առաքելությունը, որը Արարչի կողմից նախատեսված է երկրի վրա դրախտային՝ բարոյակերտ օրենքներով ապրելու համար: Իսկ, որպեսզի Արին այդ ամենը մոռացության չտար և ինքը չսատանայանար՝ Արարիչը 23.408 տարվա մարդկային քաղաքակրթությունից հետո պետք է թույլ տար «Մատանական փորձության» իրականացմանը: Բայց ի՞նչ դաժանությամբ պետք է իրականացնել սաղանը այդ փորձությունը՝ կարդանք Բիբլիայում:

«ԵՎ Ամադեկն եկաւ և Ռափիդիմումն Իսրայէլի հետ պատերազմեց: ... ԵՒ Եհովան ասեց Մովսէսին. Սա գրիր գրքումը յիշատակի համար, և Յեսուի ականջը գցիր, որ Ամադէկի յիշատակը երկնքի տակից բոլորովին պիտի ջնջեմ: ԵՎ Մովսէսը սեղան շինեց և նորա անունը Եհովամիսի դրաւ. ԵՒ ասեց. Որովհետեւ Եհովան պատերազմ ունի Ամա-

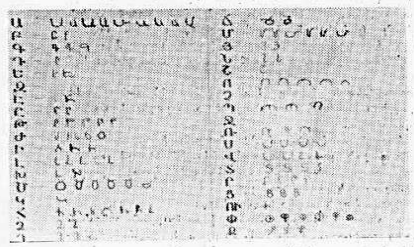
դեկի դեմ ազգից ազգ» (ԵԼԻՅ գրույս ԺԷ 8-16): Ահա, թե ինչու ջիւղները ավերեցին Հայոց պետականութիւնն ու հետագայում կազմակերպեցին Մեծ Եղեռնը:

Հայոց պետութիւնը Բյուզանդիային կտակելուց (998թ. և 1021 թ.) և 1045-ին Հայոց պետականութիւնը կործանելուց հետո՝ 12-րդ դարում ջիւղները Հայոց Այբուբենի Արարչատու եռեսունվեց տառերից հանած “օ”-ին, “ֆ”-ին, ավելացրին “ԵՎ”-բառը՝ ստացվեց Այբուբենը եզրափակող “ԵՎ”, “օ”, “ֆ” Ե-ՀՈՖԱ-ն: (“Ո”(փօ)-ն եւ “Ե” (է)-ն արձանագրվեցին որպէս ձայնավորներ, «ՌԻ» հնչյունը գրվեց մեկ ու կես տառով՝ ստացվեց 39 տառ): Ե՛ Ե՛, մե՛կ հայտնի է, որ Խորենացու պատմութիւնը արտագրողները ավելացրել են ա, ե, է, ը, ի, ո, ւ ձայնավորանիչ տառերը:

Մե՛կ հայտնի է, որ Հայոց տառերը եռեսունվեցն են: Մեկ կենդանակերպի համաստեղութեան էրան կազմում է 2128 տարի (դա հայտնի է ինչպէս հնագույն պատմագրութիւններից, այնպէս էլ նորագույն աստղագիտական հաշվարկներից), Լուսնի մեկ փուլի՝ 19 տարի, Արեգակի մեկ փուլի՝ 28 տարի և չորս տիեզերական եղանակների (քնութեան տարերքի) բազմապատիկն է: Մարդու մարմնի ջերմաստիճանը 36,5 աստիճան է, տարվա օրերի քանակը 36 տասնյակ՝ Հայոց տառերի քանակը 36 է (“Ի” գիրը կարելի է կես տատ անվանել), Հյուսիսային կիսագնդում համաստեղութիւնների քանակը 36 է: Բաղաձայների քանակը 28-ն է (“Հ” և “Յ” տառերի լրիվ բաղաձայնութիւնը վերանայել է պետք), իսկ 28 տարին դա Արեգակի մեկ փուլի տեսողութիւնն է և Արարչի Գիցերի (Առաքյալների) քանակն է՝ (14 գույգեր), օրացույցը կրկնվում է 28 տարին մեկ, նորածնի չաքրաները (չարխ) ձնավորվում է առաջին 14 օրերի ընթացքում:

Սրանք արդեն առեղի խորհրդավոր խորհուրդներ են, գումարած՝

✓ Այս նկարը գեղամա լեռների ժայռագրանքներից է նկարահանված (ծախ կողմից ավելացրած են այսօրվա մեծատառերը): Ժայռագրանքները ունեն 5-7 հազար տարվա պատմութիւն և պատկերված են համարյա նույն այսօրվա տառերը, որոնց անվանում են մաշտոցյան՝ քանզի Մեսրոպ Մաշտոցը ծնվել է դրանից հազարամյակներ հետո,

✓ Դեռես Արտաշես Ա-ի փորագրութիւնները Արամեական գրերով՝ Մաշտոցից վեցը դար առաջ,

✓ Տիգրան Բ-ի արձարչա դրամները, որոնց վրա այսօրվա հայերեն տառերով է գրված՝ Մաշտոցից 450 տարի առաջ,

✓ Հնդկաստանի Մադրաս քաղաքի Մեն Թոմե բլուրի վրա գտնված Թովմա առաքյալի աշխարհաճանաչ սրբատեղի վրա քրիստոնյա դարձած Հայ առեւտրականների կողմից 56 թվ.՝ Մաշտոցից 350 տարի առաջ, կառուցած մատուռի վրա փորագրած է Հայերեն տառերով արձանագրութիւնն,

✓ Առաջին դարում Արտաշես Աշխարհակալի մասին գրել է հայերեն Դարադանյաց գավառի Անի քաղաքի մեհյանի քուրմ՝ պատմիչ Օղյունյաց, այսօրվա տառերով,

✓ Առաջին դարում Փիլոն Հուղան գրում է, որ Հույն փիլիսոփա Մետրոդորոս Սկեփսիացու գիրքը թարգմանված է եղել հայերեն: Ինչպէս հանրաճանաչ գրականագետ, գիտութիւնների դոկտոր Ալբերտ Մուշեղյանն է իր «Հայոց լեզվով գրքեր Մեսրոպ Մաշտոցից չորս դար առաջ» հոդվածում նշում, «Հենց միայն Փիլոնի սույն վկայութիւնը բավական է ժխտելու այն տարածված կարծիքը, որ եթե նախամաշտոցյան շրջանում գոյութիւն է ունեցել գրավոր հայ գրականութիւն, ապա միայն հունարեն, ասորերեն կամ պարսկերեն լեզուներով, իսկ հայոց լեզվով եղել է միայն քանավոր գրականութիւն, այսինքն քանախոյսութիւն»,

✓ 235թ. Հույն պատմիչ Հիպոլոյիտը գրում է, «Մրանցից (ժողովուրդներից), որոնք գիտեն դպրութիւն, հետեւյալներն են՝ եբրայեցիք, լատինացիք, սպանացիները, հույները, մարերը և հայերը»,

✓ “Ագաթանգեղոս”-ում գրվում է, որ Տրդատ 2-ի ժամանակվանից Հայաստանում կային

այսօրվա գրերը,

- ✓ Փավստոս Բյուզանդը իր Հայոց պատմությունը Մաշտոցից 100 տարի առաջ գրել է Հայերենով,
- ✓ Խորոնացու վկայությամբ՝ Էդեսիացի Բարդաժան պատմիչը Անի ամրոցում կարդալով Օղյունյ պրնի մեհենագրությունը, որտեղ հիշատակված էր Տիգրան Բ-ի եղբոր Մաժան քրմապետի գեղեզմանին կառուցած բազիլիկի պատմությունը՝ թարգմանել է ասորերեն և հունարեն: Պարզ չի՞, որ, ուրեմն այն գրված է եղել հայերեն:
- ✓ Վահանակիր ասպետ Փոլ Ռիկոն 1679թ. Ջոն Ստարկի համար գրում է, «Հրեաները Հայերին են համարում Ամայեկ՝ նրանց հնագույն ժողովուրդ լինելու, գիր ու առաքելություն ունենալու պատճառով»:
- ✓ Ղազար Փարփեցին վկայում է. էջ 31, «Ե՛հ երանելի այր Մաշտոցն այս մասին երկար ժամանակ խորհում էր ու լալիս իր ներսում. Չէ՞ որ կային հայերեն լեզվի նշանագրեր, որոնցով հնարավոր է սեփական ձայնով և ոչ թե մուրացածո լեզվով, եկեղեցիներում շահել տղամարդկանց ու կանանց և առհասարակ ամբողջ բազմության սրտերը»: Էջ 33, «Ե՛վ այնտեղ Հաբելը Դանիելից տեղեկացավ նշանագրերի կարգի մասին, ապա նշանագրերն առնելով նրանից՝ հասցրեց Հայոց թագավորին, սուրբ հայրապետ Սահակին և երանելի Մաշտոցին: Իսկ արքան սուրբ կաթողիկոս Սահակի ու երանելի Մաշտոցի հետ նշանագրերն ընդունելով Հաբելից՝ ուրախացավ»: Փարփեցու այս տեղեկությունը անտարակույս, անվիճելի, անատարելի ապացույց է, որ Հայոց գրերը կային ու Մաշտոցը դրանց ստեղծման հետ ոչ մի կապ չունի:
- ✓ Կորյունը Հայոց տառերը համարում է “գԱստուածապարգե գրոյն” “անորգատուր”: Այսինքն հնում եղած Աստվածապարգե գրերը նորոգվեցին: Ես սեկ ապացույց, որ տառերը Մաշտոցը չի հնարել: Կորյունը օգտագործել է մատենանշան՝ մատենագրի փոխարեն
- ✓ Վարակելյա կեսարի պատմիչ Փլավիյ Փիլիստրատուր Մաշտոցից 150 տարի առաջ «Վարք Տիանա Ապողոնի» գործի մեջ բերում է մի փաստ, «Մի ժամանակ Պանֆիլիայում բռնել էին մի էգ հովազ, որի վզի ոսկյա օղակի վրա հայերեն տառերով փորագրված էր “Արշակ թագավոր՝ Նյուսիական աստծուն”, այսինքն՝ Դիոնիսին:
- ✓ Հայտնի է, որ ասորի հոգեւոր Բարտասանը մի մեջբերում թարգմանել է Հայերենից, որից և թարգմանեցին հույները:
- ✓ Միսիթարյանների միաբանության հոգեւոր Ա. Ինչիչյանը պատմում է, որ 1788թ. Կոստանդինուպոլիսում մի անգլիացի դիվանագետի մոտ տեսել է Փոքր Ասիայի փողերի հավաքացու, որոնց մեջ կային ն.թ.ա. 113-114 թ.թ. Արտաշեսյան դրամներ, որոնց վրա հայերեն տառերով էր գրված: Մի կողմում դաճված էր թագավորի գլուխը սաղավարտով, մյուս կողմում երկու քրմեր էին մեհյանի կողքերին:
- ✓ Վարդան Արեւելցին վկայում է, «Անտիկ ժամանակներից հայկական գրերի գոյության մասին ապացուցվել է Կիլիկիայի Լեոն թագավորի օրոք, երբ Կիլիկիայում կային մետաղադրամներ, որոնց վրա հայերեն տառերով գրված էր Հայկյան թագավորի անունը:
- ✓ Հայերեն գրերի մեջ և՛ աջ, և՛ ձախ գրելաձեւով վերջացող տառեր կան, այնպես, որ ոչ ոք չի կարող ասել, որ այս կամ այն այբուբենից է արտագրված: Այբբանից հետո՝ պարզաբաններ, թե վերջապես ինչո՞ւմ է Մաշտոցի խնդիրը: Մաշտո՞ցը հնարեց Հայոց գրերը: Ո՞վ էր Մեսրոպ Մաշտոցը.
- ա) “Տարոնի գավառից էր, Հացեկաց գյուղից, որդին էր Վարդան անունով մի մարդու”, - էջ 29-ում գրում է Ղազար Փարփեցին: (Այստեղ, նախ՝ գյուղ Հացեկաց՝ “որտեղ հաց՝ այնտեղ կաց” ջիուղական ասացվածքը պետք է հիշել և հետո՝ Վարդան անունը Հայերի մեջ տարածվեց միմիայն Միամ Գուններից՝ Վարդանանց հայտնվելուց հետո):
- բ) Մեսրոքը նշանակում է Սերովբեսես, իսկ Սերովբեները Եհովայի (Johoh) ամենահաս վեցթեանի հրեշտակներն են:
- գ) Հայրը՝ «Վարդանը Մամիկոնյան ցեղից (ջիուղ Միամ Գուն) հարուստ մարդ էր»: Իսկ Խորենացին պարզ գրում է, որ Միամ Գունները ջիուղներ են:
- դ) Մաշտոց հայերեն չի՞ ջիուղներեն և ասորերեն “մաշտու”, այսինքն “սուրբ” բառն է:
- ե) Մաշտոցը կրթությունը ստացել է Անտիոքում՝ ջիուղների որջում:

զ) Կորյունը գրում է, որ իբր Մաշտոցին երագ է եկել ու Հայոց տառերը նկարել Ադամի 7-րդ սերունդ Ենոքը, որի մասին հայերը գաղափար անգամ չունեին:

է) Մաշտոցը Հայոց գրերի չորրորդ սյունակը բաբբիական էր համարում: Իսկ բաբբի միայն ցողունները գիտեին ու պաշտում էն:

ը) Մաշտոցը Խոսրովի արքունիքում մատենագիր դարձավ իմաստասերի մեջ եղել է ասորերեն կամ հուներեն վճիռների կամ հրովարտականների կատարման՝ սովորական զինվորական ծառայության: Ինքնին հրաժարվել է զինվորական, աշխարհական ու երկրային կյանքից՝ դարձել է վանական՝ քարոզելու քրիստոնեությունը, ինչից Հայերը գաղափար չունեին:

թ) “Ապա անապատական դառնալով՝ զարմանալիորեն հռչակավոր անուն ձեռք բերեց”, - էջ 29 Ղազար Փարպեցի: Կրոնավորների ու աղոթասեր միաբանների հետ շատ վայրերի քարանձավաց անապատներում ապրեց մինչև Խոսրովի երբայր Վռամշապուհի հինգերորդ տարին (էջ 31):

ժ) “Եկեղեցական արարողությունները և սուրբ գրքի ընթերցանությունները Հայաստանի վանքերում ու եկեղեցիներում կատարվում էին ասորերեն, որից էլ ոչինչ չէին հասկանում այդպիսի մեծ երկրի բնակիչները: Ասորերեն լեզուն չհասկանալուց եկեղեցական պաշտոնյաների աշխատանքն ու ժողովրդի ցանքերն ապարդյուն էին դառնում: Ե՛վ երանելի այր Մաշտոցն այս մասին երկար ժամանակ խորհում էր ու լայիս իր ներսում. թե՞ որ կալին հայերեն լեզվի նշանագրեր, որոնցով հնարավոր էր սեփական ձայնով և ոչ թե մուրացած լեզվով, եկեղեցիներում շահել տղամարդկանց ու կանանց և առհասարակ ամբողջ բազմության սրտերը” (Ղ.Փ.էջ 31): (Ռէշադություն դարձրեք՝ կային նշանագրեր և շահել ամբողջ բազմության սրտերը: Նախ, ասեմ, որ եթե կային Հայոց նշանագրերը՝ այդ ո՞վ՞ և ի՞նչ պատճառով էր այն արգելել օգտվելուց, և հետո՞՞ արդյո՞ք առանց Հայոց գրերի քրիստոնեությունը տարածել չկարողանալու վտանգը չէր միայն և միայն, որ Սահակն ու Վռամշապուհը թույլ տվեցին Հայոց տառերը նորից մուտք անել, միայն թե Հայերը քրիստոնեությունը ցանկանալին սկսել ուսումնասիրել):

ի) 33 էջում Փարպեցին նկարագրում է, թե իբր սկսեցին Հայոց տառերը նորից որոնելը՝ “...մեկը թագավորին ասաց, թե Հայերեն նշանագրեր է տեսել մի գյուղում, ինչ որ եպիսկոպոսի մոտ”: Թագավորը Վահրիճ անունով մեկին դեսպան ուղարկեց Հաբել անունով մի քահանայի մոտ, ով ճանաչում էր իր մերձավոր ոմն Դանիել եպիսկոպոսի, որի մոտ Հայերեն գրեր կան: “Ե՛վ Հաբելը նշանագրերն առնելով Դանիելից, հասցրեց Հայոց թագավորին, սուրբ հայրապետ Սահակին և երանելի Մաշտոցին”: (Այստեղ ուշադրություն է պետք դարձնել, որ ո՛ր մի հայկական անուն չկա):

լ) “Սակայն տեղեկանալով նրանք իմացան, որ այն նշանագրերը իրենց մուրացած գծագրությամբ բավական չեն հայերեն բոլոր վանկերը հնչյունաբանական ամբողջ ճշգրտությամբ փոփոխելու համար” (էջ 33): Որից հետո, իբր Մաշտոցը գնում է Միջագետք չբավարարող տառերը որոնելու: (Մա արդեն նշանակում է, որ, նախ՝ իրենք որոշ տառերի փոփոխություն պետք է կատարեին, որպեսզի անվանեին Մաշտոցի հնարած Այբբեն):

խ) “Պարզ է, որ նրանք ուղղակի չէին կարող անսխալ կատարել գործը, առանց առաջ-նորոգելու սուրբ հայրապետ Սահակի կողմից...” (էջ 35-37): (Այսինքն՝ գրերը հնարողը իբր Մաշտոցն էր, բայց առանց Սահակի չէր կարող անսխալ կատարել: Մարա՞զմ է սա, թե Փարպեցին մեզ գաղափար է ուղարկել՝ իսկությունը կռահելու համար):

ծ) “Այնուհետև, Փրկչի առաջնորդությամբ դասավորելով հայերեն նշանագիր տառերը և հեղինակական կարգին հարմարեցնելով, ցանկացան դարձնել բացել...” (էջ 37):

կ) “Ե՛վ ավագ դասերի քահանաները սուրբ քահանայապետին ասում էին. “Մենք, որ քո առաջ կանգնած ենք երանելի Մաշտոցի հետ միասին, որի մեջ Աստվածային շնորհը ցանկություն արթնացրեց կարգավորել վաղնյուց գրված նշանագրերը, որոնք ոչ մեկի կողմից Չէին կիրառվել” (էջ 37):

Նայեք՝ Մաշտոցին շրջապատում էին եպիսկոպոս Մովսես Խորենացին, “Վարդանի և Հայոց պատերազմի մասին” հեղինակ հոգեւոր-ճգնավոր Եղիշեն, Փիլիսոփայական դպրոցի հիմնադիր Դավիթ Անհաղթը, Ավարայրի ճակատամարտի մասնակից՝ ապագա կաթողիկոս Նովսեփ Վայցճորցին, Մաշտոցը Էդեսիայի գրադարանում հին գրերի կառուցվածքներն էր ուսումնասիրում, բայց գրերը բացեց Ադամից հետո 7-րդ մարդը՝ Ենոքը:

Ինչպիսի՞ս՝ անհեթեթություն: Տրամաբանության խիստ բացակայություն:

Այսպիսով ստացվում է, որ բոլոր ազգերի գրերը ստեղծել են մարդիք, իսկ Հայերինը՝ Եհովան: Քանզի ջիռուղների այբուբենը մեր “Արամեականն” է, իսկ Եհովան՝ սատանն է, ինչը Հայերի հետ ոչ մի կապ չի կարող ունենալ:

Նախ, ասում է Փարսիեցին, որ տառերի տեղերը հարմարեցրել են հունարենին՝ այսինքն խախտել են հերթականությունը և հետո “վաղնջուց գրված նշանագրերը” արտահայտությունը ես մեկ ապացույց, որ Մաշտոցը Հայոց գրերի հնարման հետ կապ չունի:

ԵՎ վերջնականապես կարդացեք Մաշտոցի «Յաճախապատում»-ը, թե ինչ երախտավորությամբ է ջանում Հայերին բրիտանոյա դարձնել ու կհամոզվեք, որ Մեսրոպ Մաշտոցը անկասկած Հայ չի՝ ջիռուղ է: Իսկ Սահակ Պարթևը Գրիգորի ծոռ Ներսես Մեծի ուստրն էր՝ ջիռուղից էլ առավել ջիռուղ:

Այսինքն, Մաշտոցը Սահակի ու Վռամշապուհի հետ որոշ գրեր տեղերով փոխեցին և հանելով Այբուբենից “օ” և “ֆ” գրերը՝ մտցրին “ո” և “ե” տառերը, որոնք գոյություն ունեցող “վ”+“օ” և “յ”+“է” տառերի միացություններն են: Հետագայում՝ 12-րդ դարում, “ԵՎ” բառը դնելով “օ”, “ֆ” տառերի առաջը և միացնելով այբուբենի հետեւից, ստացան ԵՎ-օ-ֆ միացությունը, որը կարդացվում է “Եհովա”:

Ահա և ջիռուղների եհովական Ալֆայից-Օմեգա կեղտոտության նյառտակը:

Բայց գոյություն ունի մի դառը ճշմարտություն, որ Մեսրոպ Մաշտոցի մեծությունը ոչ թե Այբուբենի ստեղծումն էր՝ այլ հարյուր տարի ջիռուղ եկեղեցու կողմից հրկիզված ու արգելված Հայոց գրերի արվեստի վերականգնումն էր՝ չնայած նպատակը սատանականն էր: Նա եկեղեցու արգելքից հարյուր տարի հետո առաջին անգամ իշխանության աջակցությամբ հայերենով գրեց: Չնայած նա առաջինը թարգմանեց «Առավը Սողոմոնի որդու Դավթի՝ թագավորի Իսրտելի», որին հաջորդեց «Ճանաչել գիմաստություն և գիրատ, իմանալ զբան և ջիռուղի, ընդունել գարձուածս բանից, ի միտ առնուլ զարդարութիւն ճշմարիտ և ուղղել գիրավունս» բնագրական սկիզբը: Դա Բիբլիայի սկզբնական թարգմանությունն էր, որը կոչվեց Աստվածաշունչ: Ըստ Կորյունի Մաշտոցն ու Սահակը թարգմանեցին մինչև իսկ Հովհաննու “Յայտնությունը”, հետո եկեղեցական աղոթքներ, ժամերգություններ, պատարագանատույց, աստվածաբանական գրքեր:

Չմոռանա՞նք ասել ամենակարեւորը, որ հենց Մեսրոպի և Սահակի օրոք էլ 428թ. դադարեց գոյություն ունենալ Արշակունյաց Հայոց թագավորությունը: Խորհե՛ք՝ պատահական չէր:

Այսպսով, “Ե” → “յ+է” և “Ո” → “վ+օ” մեկական տառով գրվող երկհնչյունները Հայոց գրերում չպետք է լինեն: Եթե դրանց փոխարեն ավելացնում ենք “Յ” և “Օ” տառերը, որոնք հայերենում չլինել չեն կարող՝ քանի, որ հնչյունները կան, պահպանվում է տառերի 36 քանակը, որտեղ “Ա”, “Օ”, “Ու”, “Է”, “Ը”, “Բ” ձայնավորներ են առանց կեղծիքի:

Մաշտոցը, որպեսզի հանկարծ գրերի հետ ի հայտ չբերվի Հայոց առաքելությունը, 5-36-րդ տառերի հերթականությունը՝ առաքելության հիմքը, պետք է խախտեր:

Որպեսզի գրերի հերթականությունը ճշտվի, պետք է օգտվել ամենաստույգ աղբյուրից՝ Արամեական այբուբենից, ինչը համարվում է նախաթորքոմյան Հայկական այբուբենը:

Իսկ, քանզի նվիրած արամեական գրերը ընդամենը 22-ն են՝ հարկավոր է փնտրել այլ աղբյուրներ: Այդպիսի աղբյուրներ կան՝ փյունիկյան, դյալոփական, հունական, լատինական, հնդկական (գուրյարտի) գրերն են: Այդ գրերը իրենց հաջորդականությամբ պահպանվել են՝ մնում է ուսումնասիրել ու ապացուցել, որ դրանք հայկական ծագում ունեն: Այդպիսով ջիռուղի երեքհազարամյա ջանքերը ջորն ու քամին կտանեն՝ իհարկե հակառակը պնդելու համար իրենց կոտորելու են:

Փյունիկյան գրերը հնագույն մատենագրությունում ներկայացված են հետեւյալ կերպ. տառը՝ կողքին նկարված է այդ տառով սկսվող առարկան:

ՈՒշադրություն՝ աղյուսում չկան “Ո” և “Ե” տառերը՝ “Օ”-ն գրվում է ուղղակի “Օ”, ինչպես եղել է ի սկզբանե, և “ու” տառը գրվում է մեկ նշանով՝ “ո”, ինչպես ի սկզբանե՝ գոնե այս աղյուսակում ու բացատրությունում կգրենք իսկական հայերենով:

Գրքի ծավալային սահմանափակումների նկրտումներով և առավել տեսանելի դարձնելու միտումով բոլոր գրերը կներկայացնեն մեկ աղյուսակի տարբեր սյունակներում՝ տառի կողքը գրված է, թե ինչպես է արտասանվում ()-ի մեջ գրված տվյալ նկարը.

I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII
1	Ա	Ալլա(Յոլ)	Ալլաֆ	Aa Ալֆա	A	ա Ալֆա	Արջառ
2	Բ	Բէտ(Sոն)	ԿԲէտ	Bβ Վիտա	B	Բ Բիտա	Բինա
3	Գ	ՂԳամլ(Ողոս)	ՂԳամլ	Γγ Ղամմա	C	Մ Գամա	Գամեղ
4	Դ	ՃԴրլէտ(Դոռ)	ԿԴալտ	ΔδԴէլտա	D	Ղ Դադա	Դարգահ
5	Ե	ՅՅէ(Լոսամոս)	ՊՀէ	Εε Էպսիլոն	E	Ե Յէ	Յէրդիկ
6	Զ	ԿԿա(Մէխ, կէռ)	ԿԿա	(w, f, γ, u)	F	Ֆ6 Տօ	Վար
7	Է	ԸԸն(Զէնք)	ԸԸն	Zz Չիտա	G	Զ Չիտա	Զէնք
8	Ը	ԹԹոս(Պարիսպ, սոմն, բակ)	ՊԸլէտ	Ηη Իտա	H	Ի Էտա	Ընտոն
9	Թ	ԹԹէտ(Կծիկ)	ԹԹէտ	Θθ Ծիտա		Թ Թիտա	Թէռ
10	Ժ	ՃՃո(Զէնք)	ՃՃո	Ιι Իյտա	I	Ի Ժօտա	Ճանտ
11	Ի	ԿԿա(Զէնքափ)	ԿԿաֆ	Κκ Կապա	K	Կ Կաբա	Կափ
12	Լ	ԼԼամէղ(Մահակ)	ԼԼամէղ	Λλ Լամդա	L	Ղ Լօլա	Լախտ
13	Խ	ՄՄէ(Ձրէր)	ՄՄիմ	Μμ Մի	M	Մ Մէ	Մէգ
14	Ն	ՆՆոն(Ձրօձ)	ՆՆոն	Νν Նի	N	Ն Նէ	Նէնգ
15	Կ	ՅՅիկ(Հիմք)	ՅՅիկա	Ξξ Զսի	x	Յ 60Էկսի	Շէմիք
16	Հ	ՕՕի(Աշք)	ՕՕի	Οο Օմիկրոն	O	Օ Օ	Օրբան
17	Չ	ՊՊո(Բէրան)	ՊՊէ	Ππ Պի	P	Պ Պի	Պոշ
18	Ղ	ՂՂա(Վօրս)	ՂՂաղէ				Ղաղա
19	Փ	ՓՓփ(Աղանգ)	ՓՓփ		Q	Ղ 90	Փօռ
20	Մ	ԿԿն(Կեկավար)	ԿԿնէ	Ρρ Ռօ	R	Ր Ռօ	Ռէս
21	Յ	ՍՍի(Ատամ)	ՍՍիմ	Σσς Սիգմա	S	Շ Սիմա	Սիմ
22	Ն	ՏՏան(Նիշ)	ՏՏան	Ττ Տաֆ	T	Տ Տան	Տան
23	Շ			Υυ Իպսիլոն		Կ Էպսիլոն	Է
24	Փ			Φφ Ֆի	V	Փ Փի	Փ
25	Չ			Χχ Խի	X	Չ Խի	Խ
26	Պ			Ψψ Փսի		Փ Էպսի	Փ
27	Ձ			Ωω Օմէգա	Y	Պ Օռ	Ո
28	Ռ	(Չ) Համրիչ			Z	Պ Շայ	Չափ
29	Ս	(Ֆ) Վօրդ				Ղ Ֆայ	Ֆայ
30	Վ	(Խ) Կեռիկ				Ճ Խայ	Խաչ/կէռ
31	Տ	(Հ) Կնճիք				Շ Հյօրի	Հէրյոն
32	Բ	(Ձ) Հանգոյց				Չ Ձանգա	Ձանգառ
33	Յ	(Յ) Թաս				Շ Յիմա	Յմորր
34	ՈՒ	(Չ) Էտգ				Ճ Տի/Դէ	Չիք
35	Փ						Րօպէ
36	Ձ					Ր900	Ձորմ
37	ԵՎ						
38	Օ						
39	Ֆ						

I. Համարակալում	V	Հունական գրերը
II. Մեսրոբյան պղծած գրերը	V1	Լատինական գրերը
III. Փյունիկյան գրերը	V11	Ղպտիական գրերը
IV. Արամեական գրերը	V111	Շտկված հաջորդությամբ Հայոց Թորքոմյան գրերը

Եթե փյունիկյան, ղպտիական, արամեական, հունական այբուբեններում նույն բառը՝ նկարի անվանումը միմիանցից որոշ տարբերվող տառերով է արտահայտված, առավելեա՛ տարբեր հնչողականությամբ են արտասանվում այդ նկարների անունները՝ դա արդեն ապացուցում է, որ տարբեր ժողովուրդները չունեն բոլոր 36 հնչյունները: Այսինքն այդ բառերը պատկանում են միմիայն 36 հնչյուն ունեցող ազգի: Իսկ այդ ազգը միմիայն առաջին արարվածն է՝ Հայր: Ապացուցենք այդ անվանումների հայերեն լինելը՝

1. ՅՈԼ—ԱԼՊ, ԱԼՖԱ կամ Ալաֆը հայերենում ջախէլ ցոլն է՝ **Արջառ**-ը
2. ՏՈՆ—ԲԷՏ Պաշտպանված բնակատեղ, հանգրվան՝ **Բինա**
3. ՈՂՏ--ԳԱՄԵԼ Հնում գամ=մէխ կամ սէպ: Հնոց սէպավորը ողոս է՝ **Գամէլ**-ը
4. ԴՈՈ--ԴԷԼՏԱ Հնում մոտքի դռը կօշվէլ է **Դարգահ**
5. ԼՈՍԱՄՈՏ, ԱՂՕԹՔ—ՅԷՅ Միակ լոսամոտը և աղօթից վեր են նայել՝ **Յերդիկ**
6. ՄԷԽ, ԿԷՌԻԿ—ՎԱՎ Մէխն ո կէռիկը գոթանի մասերն են՝ **Վար**
7. ՋԷՆՔ—ՋԷՆ Պաշտպանվելը կամ վօրսի պիտոյք՝ **Ջէնք**
8. ՊԱՐԻՍՊ, ԲԱԿ, ՏՈԲՆ—ԼՅԷՏ Խօսքը ընտանիքի մասին է՝ **Ընտոն**(իք)
9. ԿԾԻԿ—ԹԷՏ Անիվ չի դա: Թէլի կծիկը հնում կօշվէլ է **Թէռ**
10. ՁԷՌՔ—ԺՕԳ Ղէկավարի խօրհրդանիշն է խիստ ձեռքը՝ **Ժանա**
11. ՁԷՌՔԱՓ—ԿԱՓ Ձեռքափի նման տաշած փայտյա թակիչ՝ **Կափ**
12. ՄԱՀԱԿ—ԼԷՄՂԱ Հզորության, ղէկավարելը խօրհրդանշան գավազան՝ **Լախա**
13. ՋՐԷՐ—ՄԷՄ Մառախող, խիտ մշոշ, մըժ՝ **Մեգ**
14. ՋՐՕՁ—ՆՈՆ Օձաբարօ, խավարոմ խայթօղ՝ **Նէնգ**
15. ՀԻՄՔ—ՇԷՄԿ Հիմք, սկզբնական հէնք, շէմ, Շէմկա, **Շեմիք**
16. ԱՉՔ—ՕՈՒՅՆ Մէնյակ, օղա, օտախ, օթյակ, օթվան՝ **Օրթան**
17. ԲԷՐԱՍ—ՊԷՅ Ի նկատի ոնի բերանի մաս՝ **Պոշ**
18. ՎՕՐՍ, ՁԿՆՕՐՍԻ ԿԷՌԻԿ—ՂԱՂԱ Երէվի վօրսից կամ կէռիկից փօրձանք՝ **Ղաղա**
19. ԱՄԷՂԱՆՅՔ—ՃՕՓ Ատղանցքը յերկայնակի փօս է և հայերեն կօշվում է **Ճօռ**
20. ՂԲԿԱՎԱՐ—ՈՒՇ Հնում զանգվածի, համայնքի գլոխ, առաջնօրը, ավազ՝ **Ռէս**
21. ԱՏԱՄ—ՄԻՆ Սնամեջ է ատամը՝ **Մին**
22. ՆԻՇ— ՏԱՅ Ի նկատի ոնի նշան, գիր՝ **Տառ**
23. Է—
24. Փ-- Այս հինգը տառերի հերթականորյնը պահպանված է,
25. Ի-- բայց որիչ տեղէկոթյունէր դրանց անունների կամ
26. Ծ-- թարգմանության մասին չկան
27. Ո--
28. ՀԱՄԻԻՉ—ՇԱՅ Հաշվելը, համրելը համար՝ **Չափ**
29. ՎՕՐԳ—ՖԱՅ Դա շերամի վօրդից խիտ մէտաքսն է՝ **Ֆայ**
30. ԿԷՌԻԿ—ԽԱՅ Խօսքը կէռխաչի մասին է՝ **Խաչ**
31. ԿՆՃԻԹ—ՀՅՕՐԻ Խօսքը կնճիթանման ատղի մասին է՝ **Հերյոն**
32. ՀԱՆԳՈՅՅ—ՋԱՆՋԱ Հանգոյցակապօղ կախելը գօրծիք՝ **Ջառջառ**
33. ԹԱՍ—ՅԻՍԱ հնում խմէլ մինչէվ ըմպակի հատակը կօշվէլ է՝ **Յմրոր**
34. ՔԷՁ--ՏԻ Քէզ ի՞նչ՝ միայն պարգէվ, ընծա՝ հնում Ձիր
35. ԲՕՊԷ—Սա Հայօց գրերի ամէնախօրհրդավօր տառն է՝ Արարչական պահ
36. ՔՈՐՄ—Քորմն է Աշխարհի տիրակալը

Նշված գրերից ամենահինը համարվում է փյունիկյանը: Միեւնույն ժամանակ այն կհամարենք մեզ համար առավել գնահատված՝ քանզի պահպանվել են գրերի կողքի

նկարները: Մի մտացեղ՝ մ.թ.ա. 1700 թվերին հիքստսները Եգիպտոս արշավելուց Հայոց գրերը սովորեցրին ու հարմարեցրին հարավի ժողովուրդներին: Այսինքն տառերի անունները պետք է հայերեն բառեր լինեն, բայց իրենց հնչողականությամբ՝ քանզի որոշ հնչյուններ իրենց կողմից այլ կերպ են հնչում: Քանի որ պահպանված է այդ բառի նկարը՝ օրինակ Այ, Արաֆը դա Յուլն է, ապա սովոր կամ բացակա հնչյունները փոխարինելով իրենց կողմից շարտասանվող հայերեն համապատասխան հնչյուններով՝ ստանում ենք համապատասխան հայերեն բառը, որը պետք է լինի հենց տվյալ նկարի անվանումը:

Տառերի անունները հայերեն հնչեցնելուց պարտադիր պետք է հաշվի առնել, որ այդ գրերը ինձ հասել են ռուսերեն ու յապիներեն տարբերակներով և հետո էլ, որ հայերենում (Բ, Պ, Փ), (Գ, Կ, Զ), (Դ, Տ, Թ), (Չ, Ծ, Շ), (Ջ, Ծ, Չ), (Դ, Խ), (Տ, Ծ) հնչյունները միմիանցով փոխարինել՝ քանզի այդ բոլոր հնչյունները այդ ժողովուրդները չեն կարողանում արտասանել:

Դրքում հարկ չկա ամեն մի տառին առանձին անդրադառնալ՝ այս նույն մտտեցմամբ, ջանակիր աշխատանքի արդյունքում բոլոր տառերը իրենց անվանմամբ վերծանվեցին: Դուք կարող եք և հավաստիանալու համար անպայման արեք քերեկանական ստուգումը:

Բոլոր այբուբենները շատ կարեւոր են տառերի հնչեղականությունը ճիշտ վերծանելու համար, իսկ Ղպտիական այբուբենը միեւնույն ժամանակ ծառայեց տառերի հերթակա- նությունը ճշգրիտ պահպանելուն՝ քանզի այն ունի 31 հնչյուն: Միայն վեցերորդ տառը՝ “ՍՈ”-ն որպես գիր չի օգտագործվում՝ քանզի այն վերջին ” Բ ” տառի մման ունեն միայն թվային նշանակություն:

Բայց քանի որ Բիբլիայում Եհովան և Հիսուսը կրկնում են “Ես եմ Ալֆան, ես եմ օմեգան” արտահայտությունը, իսկ “Զ” տառը հայերենում մախնական Քուրմ գոյականի սկզբ- նատառն է և շատ հավանական է ջիուղները հենց այդ պատճառով էլ ցանկացել են այն վերագրել իրենց: Այդ համարությամբ էլ՝ ինչպես դպտիականում ” Բ ” տառն է, հայերենում “Զ” տառը տեղադրել են գրերի ամենավերջում:

Բայց, քանզի բնականից շատ հնչյուններ նրանք չեն կարող արտասանել, ինչպես օրինակ արաբները, հույները ասորիները, ջիուղներն կարող են արտասանել ընդամենը 22- 28 հնչյուն, չունեն “բ”, “գ”, “դ”, “ր”, “չ”, “շ”, “ծ”, “ու”, “ը” և այլ հնչյուններ, արամեական այբուբենինց հանվեցին դրանք, բայց առաջին չորսը տառերը մնացին իրենց տեղերում՝ որոշ հնչեղափոխումներով:

Քանզի ոչ մի փյունիկյան պետություն ու ժողովուրդ չի եղել, ուրեմն փյունիկյան այբուբեն էլ չի կարող լինել, ու այսպիսով պարզ դարձավ, որ Հայոց գրերի հիման վրա Հայերը հարավի ազգերի համար ըստ նրանց հնչյունարտասանման կարողության քանակի շնորհեցին այդ գրերը, որոնք էլ հանդիսացան մնացած բոլոր ժողովուրդների գրերի հիմքը:

VIII. սյունակում ստացանք 8500 տարեկան Հայոց Թորքոմյան գրերը՝ վերելից ներքեւ հաջորդվող ի սկզբանե հերթականությամբ՝ իրենց իսկ թվային նշանակությամբ: Այն են՝

Ա-1	Բ-2	Գ-3	Դ-4	Յ-5	Վ-6	Չ-7	Ը-8	Թ-9
Ժ-10	Կ	Լ	Մ	Ն	Շ	Օ	Պ	Ղ ⁹⁰
Ճ-100	Ռ	Ս	Տ	Է	Փ	Ի	Ծ	Ո ⁹⁰⁰
Չ-1000	Ֆ	Խ	Հ	Ջ	Ց	Ձ	Բ	Ք ⁹⁰⁰⁰

Հետևապես ապացուցվեց.

1) Հայոց գրերում “Ե” և “Ո” տառերի մոզոնումը, “ՈԻ” տառի երկնշան մոզոնումը, “Օ” և “Ֆ” տառերի հեռացումը Այբուբենից և հետագայում “ՅԷվ” բառին հաջորդագրելով մոզոնել “ՅԵՎՕՖ”, այսինքն Եհովա սատանի անունը՝ ունեն Հայոց սրբագույն գրերը պղծելու ու սատան ջիուղին վերագրելու նպատակ:

2) Եթե բոլոր գրերը առաջացել են փյունիկյանից, իսկ փյունիկյանը Հայերենից՝ ապա բոլոր գրերի նախահայրը Հայոց գրերն են:

Ահա, թե ինչու՞ և ի՞նչ է փոխանցում Առաջնածին Հային Վեստ քերթողահայրը.
 «Գու պատկանում ես **նախնական** և բաջ ազգի, արդյունավոր ոչ միայն խոսքի և պիտուանի՝ խոհականության մեջ, այլև մեծամեծ փառավոր գործերով, որոնք մենք կհիշատակենք այս պատմության ընթացքում», - Մովսես Խորենացի:

Այսինքն Հայն է Առաջին արարվածը ու Հայոց գրերն են նախնականը:
 Եթե ամեն գրից՝ որպես սկզբնատառից կազմում ենք առաջնածինն, այսինքն դեռևս խոսքի չիմացողին, առարկաների անունները չլսածին նախնական ի՞նչ բառեր պետք է ուսուցանվեր՝ կատանանք Հայոց Առաքելությունը՝

1	Արար, Բան, Գոյ, Դից	Արարք բանն է գոյի Դիցերից՝
2	Յաթ, Վան, Ջարմ, Ընտիր	Յաթից վանում գարմ ընտրյալ:
3	Թագ, Ժամ, Կօղես, Լոյս	Թագավորը ժամանակի կողես լույսն է (կենաց լույս)
4	Մագդ, Նիր, Շօրհ, Օրեն	Մագդ նիրը շնորհել օրենքով (աշխատանք և օրենք)
5	Պաշտ, Ղեկ, Գետ, Ռէս	Պաշտելի ղեկավար ճետ ռեսին (պաշտելի ղեկ. սերնդին)
6	Սեր, Տախտ, Էոթյ, Փառ	Սերել տախտը էությամբ փառքի (սերել կառավարել)
7	Իշխ, Ծին, Ոս, Չափ	Իշխի ծնի ուսուցումը չափի (իշխի գիտությունը)
8	Ֆավն, Խիկար, Հակ, Ջաթ	Ֆավնը խիկարի հակ է ջաթին (ֆայնը հակ է գաթողիկին)
9	Յօփ, Չամաթ, Բօպէ, Զործ	Յօփն ու Չամաթը բոպէլի բուրծն են (խաբեբաներն են)

Յաթ(սկզբնանյութ), Ջարմ(ազգգ), Ժամ (ժամանակ), Կօղես (սուրբ), Մագդ (հզոր, մեծն), Նիր (աշխատանք), Օրեն (օրենք), Պաշտ (պաշտոն, պաշտել), Ղեկ (ղեկավար), Գետ (որդի, սերունդ), Ռէս (համայնքղեկ), Սեր (սերել), Տախտ (գահ), Էոթյ(էություն), Փառ(փառք), Իշխ(իշխան), Ծին(ծնունդ), Ոս (ուսում), Չափ(ծավալ), Ֆավն (ֆայն, գիտելիք), Խիկար (իմաստուն), Հակ (հակառակ, հակադիր), Ջաթ (գաթողիկ+ոս), Յօփ (պոռնիկ), Չամաթ (խեղաթյուրված, դամագ), Բօպէ (տվյալ պահ), Զործ (խաբեբա, շառլատան):

Բոլոր բառերը իրենց բացատրություններով կգտնեք Հրաչյա Աճառյանի կամ Մայխասյանի արմատական բառարաններում:

Հիմա կկռահեք, թե ինչու՞ է ջհուղը մեզ գոյ անվանում, որտեղի՞ց է յաթ՝ ատոմ բառը, ինչու՞ է ջհուղը իրեն ընտրյալ ժողովուրդ անվանել, կողեսը փոխարինել սրբել՝ սուրբ տերմինով, Կենաց լույսը Լուցիֆեռի կեղծ՝ դեվի լույսով, աշխատանք ու օրենք արիամարում, ղեկավարից ու պետությունից գրկում, գրկում մարդկությանը սերելու Արարչական օրենքներով կառավարել, որ պետք է գիտությունը առաջնորդի մարդուն, և որ իմաստունի գաղափարը դեմ է գաթողիկ-ոս-ին, և որ պոռնիկն ու խեղաթյուրված են բարոյության թշնամին և ինչու՞ է պղծվել Հայոց այբուբենն ու պարտադրվել մոռացության ենթարկել վերը բերված բառերի շարանը:

Հայոց սրբագույն գրերի պղծած լինելն էլ բացահայտվեց ու շտկվեց՝ անցնենք առաջ, հաղթանակը մեզ է սպասում:

Հայոց գրերը շատ ու շատ խորհուրդներ են իրենց մեջ պարունակում, բայց այս գրքում մենք դրանց չենք անդրադառնա՝ քանզի գրքի նպատակը լրիվ ուրիշ է:

«ԵՎրոպայի դժբախտությունը այն է, որ նա որպես քաղաքակրթության հիմք ընդունեց Հունաստանը, և ոչ թե Հայաստանը».-Գերմանացի, դաշտային հնագիտության հիմնադիր Հենրիխ Շլիման:

ԴԻՑԱԶՆԱՎԵՊ ԿԱՄ ԱՍԶ ՀԱՅԿԻ ՄԱՍԻՆ (ԷՊՈՍԸ)

Էպոս – հունարեն “տեղեկություն” բառն է, որը չգիտեն ինչու², ինչն թշնամու կողմից հասուն կներմուծվել է: Հայերեն այդ բառը հնչում է հայարտ և բովանդակայից երեք հոմանիշներով՝ ԱՍԶ, Առասպել կամ Դիցազնավեպ: Անշուշտ հենց դրանք են “Հայկի դիցազնական աքը” “Մասունցի Դավթի էպոս” վերակոչել՝ հույս ունենալով գոնե թոթի վրա, գոնե մեկ պահ իրենց դեմին նմանեցնել բարյացկամության խորհրդանիշ Հայկ դյուցազնի հետ:

Հուդեայի թագավոր Դավիթն է տիրացել Հիքսոսների մայրաքաղաք Ավարիսին՝ Խուտ-ՈՒարտին (ՈՒարտների տուն), այսօրվա Երուսաղեմին (Բ ԹԱԳԱՎՈՐԱՅ գլ. Ե): Այդ նույն Դավիթը Հայկի փոխարեն պետք է հետագայում դառնա՞ր մեր ԱՍԶ--էպոսի հերոսը: Մենք արդեն գիտենք՝ “Աստվածաշունչ” (իմա՝ Արարչաշունչ) նշանակում է “Հայոց Լեզու”, այսինքն Առաջին Արարված Մարդուն Արարչի պատվիրան Առաքյալների՝ ԴԻՑ-երի կողմից հատկացված շունչը՝ խոսակցելու միջոցը՝ ՀԱՅՈՑ ԼԵՁՈՒՄ:

Բիբլիան, ինչը հունարեն “գիրք” է նշանակում, գրված է մ.թ.ա. 180-116 թվականներին՝ Մովսեսի մահից ութը դար հետո, արամեական /հին հայկական/ գրերով, որից օգտվում էին ասորիները և Ասորեստանի կրոնաժամովից հետո հրքյաները այդ գրերը սեփականացրին:

Աշխարհի բոլոր հին ժողովուրդների միֆալոգիաներում “ԱՄ”-ը կապվում է մագիայի, օձի, դեմի, և պոռնկության հետ (Աստարովտ /Աստարա/՝ այլասեռվածության Աստվածուհի, Ամադեյ՝ դեմերի Աստված, Ասպիդ՝ Իժ օձ, Աստր՝ սեւվք, խավար): ԱՄ միեւնույն ժամանակ նշանակում է ոտք (ճապոնացիների, ասորական ընտանիքի ժողովուրդների մոտ դեռեսս պահպանվում է), ինչով և պայմանավորված է ջիուդների համեմատաբար հաստ ոտքերով՝ գալլային օրենքի իրականացման (վերցրու և փախի) խրոնոլոգն ունի: Տարունի բարբառով պոռնիկներին քածեր են (окопачка) անվանում (քածի տալ, քածով խփել), իսկ ոտը ասում է գալլին ոտքերն են կերակրում (волка ноги кормят) կամ ոտքերում ճշմարտություն չկա (в ногах правды нет):

Հին Կտակարանը նույն Մովսեսի հնգամատյանն է, որը կոչվում է Թորա, ինչը և համարվում է հրքյաների կյանքի ուղղին՝ ծրագիրը:

Իսկ ինչ³ է նշանակում հրեա բառը. Անտիկ Հայաստանում բոլոր բառերն ու անվանումները ունեն գաղափարաբանական արմատական նշանակություն: Ջերմություն բառը վերագրված է Արեւի արձակած էներգիային, մարդու գլխից բխած էներգիան կոչվում է տաքություն, սրտից (հոգուց) բխածը՝ տապ (տապակել), իսկ սեռական օրգաններից բխածը՝ հուր: Հին Հայաստանում, որտեղ քրմական դասը՝ Վահունիներն էին տալիս բոլոր առաքակապակցությունների՝ բառերի իմաստավորումը, գերազանց գիտեին հուղա կոչվող հոտի առաջացման ու ֆալլոսապաշտ լինելու մասին և դրանց տվեցին հրեա՝ ֆալլոսի որդի անվանումը: Այնպես, որ հրեա նշանակում է ֆալլոսի որդի, ֆալլոսի տղա, քանզի դրանց մոտ բացարձակապես կապ չունի, թե հայրը ով է՝ նա ընդամենը ֆալլոս է: (Հիմա, ինձ թվում է, արդեն դժվար չի լինի «հրատապ» բառի ճիշտ նշանակությունը բացահայտել):

Հբրյակն փառաբանված ասացվածքը ասում է,--“Մեր կոլի (հբրյուտի) հորթը միշտ էլ մերն է՝ ցուլ է պետք ճարել ընտրյալ”։ Ինձ թվում է ավելորդ անգամ բացատրության կարիք չի գգում այս փաստը և ամեն ինչ հասկանալի է:

Այս պատճառով մենք կարող ենք օգտագործել հրեա (ֆալլոսի որդի), ժիդ (ուղղակի ֆալլոս է նշանակում), հուդա, իուդա, յուդա, ջիուդ, որոնք նույնպես ֆալլոս են նշանակում: Իսկ հրեաների ինքնակոչումը ՀԼԲԳՅԼ- է, ինչը արաբերենից (ջիուդները ասորական ծագում ունեն բայց արաբերեն բառերը մոտ 15% են) թարգմանած նշանակում է խուժան, հանցագործ, իսկ հբրյայերենը՝ հանցագործ լեզու՝ խուժանական ժարգոն՝ ինչ հանգամանքով իրենք անչափ ուրախ են:

Ինչ մնում է, ըստ Բիբլիայի, մարդկության՝ տարբեր ռասաների, գույնի, տեսքի, բացարձակապես տարբեր գեների առաջացումը մի Արամից ու Եվայից, ընդ որում՝ Եվան էլ առաջացել է Արամի կողոսկրից (այսինքն մարդ ու կին նույն արյունը ունեն), ինձ թվում է անհիմն անհեթեթություն է:

Կամ Սողոմոն ու Գոնոր քաղաքների ավերումից հետո ջիուդական հոտը շարունակվեց ողջ մնացած Դավիթից և իր դուստրերից սերված սերնդից: (Ծննդոց ԺԹ:31-35)

Նույն այլասեռականության արդյունք է ջրհեղեղից փրկված Նոյի երեք որդիներից բոլոր ազգերի առաջանալը, ինչը առանց արյունապղծման հնարավոր չի: «Եհովա Աստվածը “Նոյ Նահապետին” իր ընտանիքի հետ միասին պահպանեց ջրհեղեղից և Նոյը դարձավ մարդկային ցեղի երկրորդ նախահայրը» (Ծննդոց ԳԼ-2):

Չար Բրմերը, որոնք պետք է իրականացնեին սաղանակյան էրալի նախապատրաստումն ու կյանքի կոչումը՝ կոչվեցին ԼԵՎԻՏՆՆԸ: «Մովսեսը Դևտացի էր », - ասում է Հին Կտակարանը՝ «Լեւիտ» բառը՝ դրանք Դևտացի չար քրմերն են: Իսկ ՄՈՎՍԵՍ=ՄՕԵրը. Չուր + ՈՒՍԵՀ երր. Փրկել: Այդպես էլ կա՝ փարավոնի կինը Մովսեսին գետից է գտել:

Հնում միայն քրմերը կարող էին իմանալ, որ Աշխարհը թեակոխելու է ԶԿԱՆ (ԶՈՒՆ-ԿՆ՝ ունկնդրող)՝ սատանեի էրան և չար Բրմերի՝ Լեւիտների կեղծիքի նպատակը պետք է լիներ բարոյ՝ Կենաց Լույսը, Արեւի, կյանքի լույսը, պոխարիներ էլ չարի լույսով՝ ԴԵՎ-ույ, ԴԱՎԻԴ-ույ, խաբկանքով թագավոր դառնալով՝

ՀԱՅԿ=Հոգի+Արարված+Յավիտենական+Կեւք,

ԴԱՎԻԴ/թ/=Դրախտ+Արարված+Վսիմ+Իմաստ+Դրախտ (թագավոր),

ՄԱՍԱՆ-ցի (Մասան=Ս-սերմ+Աս--օժի սսս-վոցն է) նշանակում է ՕՁ ԴԱՎԻԴ՝ ԶՀՈՒԴ:

ԹՈՐՈՍ—Թորայի, հնգամատյանի հիմքի վրա է հորինված:

ՕՀԱՆ—Հովհան, Հովհաննես մկրտչի հիշատակումն է:

Հնդկական Վեդայի մեջ ԴԵՎԱ Աստվածների ընդհանուր անունն է, ինչը նշանակում է պայծառ, իսկ ջիուդները դրան տվել են «Նոր լույս» չար գաղափարը: Մանկերիտի DEVA-Լույս Աստվածը ջիուդ պահլավոնիների մոտ արդեն կոչվում է չար ոգի:

Այսպես և Եվան ՄԱՍԱՆ-ների և դժոխքայինների (տարտարային) ծնողներն են՝ ոչ թե համայն մարդկության, իսկ դժոխքային ծնունդների նահապետ Նոյը այդ բոլոր Սատաններին ԱՐԱՐԱՍ-ում հանգրվանելու, ԱՐԱՐԱՍ-ը գալթելու և հետո ամբողջ Աշխարհին տիրանալու, այլասեռելու ու սաղանակյան կարգերը հաստատելու գաղափարախոսության հիմնաքարն է: Հիշեք, Հին կտակարանում ինչպես է նկարագրվում այն՝ Կայենը իր եղբայր Հաբեղին սպանելուց հետո Եհովայի կողմից արտաքսվեց Նայիդ (Նաիրի) երկիրը և որպեսզի մարդիք նրան չսպանեն՝ Եհովան նրա վրա նշան արեց: Այդ ի՞նչ մարդիք էին, եթե Ադամն ու Եվան դեռ միայն Կայենին ու Հաբեղին էին ծնել և հետո այդ ի՞նչ նշան արեց Եհովան Կայենի վրա:

Նաիրի Երկրում մարդիք՝ դրանք ՀԱՅԵՐՆ են, իսկ նշանը, որին հետագայում կանրադառնանք՝ դա ջիուդների ծննյան 8-րդ օրը թլփակվելու արդյունքից առաջացած սատանական արտաքին տարբերություններն են արարված մարդկանցից:

«Սատանցի Դավիթը» վեար ձեռագիրովում ու պրծված Հայկի ու Բեյի Ասրն է:

Նախ՝ ոչ թե Հայկական Ժողովրդական Էպոս, այլ ՀԱՅ ԱԶԳԱՅԻՆ ԴԻՅԱԶՆԶՎԵՊ, եթե իհարկե այն գրած և ձեռագրեպած լինեին Հայ ազգի քրմերն ու գրիչները: Հետո, այդ ինչպես պատահեց, որ ոչ Օդյունայը, ոչ Մովսես խորենացին ոչ մի աշխրով ցանրադարձան Հայոց Ասրին և հանկարծ Բագրատունիները, այն էլ իրենցից մի քանի հազարամյակներ առաջ քաղաքակրթություն ապրած ազգի Ասքը անվանելով ժողովրդական էպոս և ընդհամենը 939 թվականին, առանց որեւէ պատմական հիմքի համապատասխանող սյուժեյի և պատմաառասպելական հերոսների՝ (բացի Մեհրից, որին էլ վերանվանեցին Փոքրի) ձեռագրեցին «Հայկական ժողովրդական էպոս»-ը:

ԵՎ ինչպես եք կարծում, այդ ինչպես պատահեց, որ սկսած Սուգ Գրիգորից Հայոց գիրն ու գրականությունը, ընդ որում պատմականը, այնպիսի հմտությամբ հրկիզվեց ու բնաջնջվեց, որ ընդամենը հարյուր տարի հետո Մետրոպ Մաշտոցին չէր հաջողվում գոնե մեկ հատ գիրք գտնել (հարկ է իմանալ, որ այդ երկու երեք գրքերը Կապաղովկայում՝ սատանական որջում գտան, որտեղից էլ եկել էր Գրիգոր Խավարիչը), որպեսզի Հայոց Այբուբենը ինքնին հնչյունահամաձայնեցված վերագրվեր՝ և հանկարծ ջիուդ Գրիգորի արյունակցները վեցը հարյուր տարի հետո որոշեցին Հայոց պատմական էպոսը գրի առնել: Չէ որ Հայաստանը արդեն վերանվանվել էր Բագրատունիների Հայկական թագավորություն

(կար նաև Վրաց Բագրատունիների, Աղվանաց Բագրատունիների, Աբխազաց Բագրատունիների թագավորություններ), միակուռ պատմական Հայաստանը բաժանված էր մի քանի ջիռախտուն թագավորությունների և հանկարծ հիշեցին էպոսի մասին:

Սասնա ծռեր կամ Սասունցի Դավիթ Հայ ժողովրդական հերոսավեսյը բանահավասարների կողմից կոչվել է նաև Սասնա փահլեւաններ, Սասնա տուն, Ջոջանց տուն, Սասունցի Դավիթ կամ Սիերի դուռ, Դավիթ և Սիեր, Դավթի պատմություն, Դավթի հեքիաթ: Էպոսի հերոսներից Սանասարի և Բաղդասարի մասին գրավոր ավանդությունը վերցված է Բիբլիայից (Գ. Թագավորած ԺԹ:36): Իսկ Դավթի և Խանդութի մասին գրույցները անգամ XVI դ. պորտուգալացի ճանապարհորդներ Ա. Տենրեյրոսի և Մ. Ա.Ֆրնմաի գրառումներից է:

«Սասնա Ծռերը» կատնաբերել և ամբողջությամբ գրառել է Գ.Արեգին Արվանձտյանը, 1873-ին, Սշո Առնիստ գյուղում, երեսփոխան Կրպոյից և հրատարակել Կ. Պոլսում (Գրոց ու բրոց և Սասունցի Դավիթ կամ Սիերի դուռ, 1874 թ.): Երկրորդ տարբերակը 1886-ին Էջմիածնում գրի է առել Մանուկ Աբեղյանը Նախտ քեռի Մոկացուց և հրատարակել Շուշիում (Դավիթ և Սիեր, 1889 թ.): Նորանոր տարբերակներ են գրառել Գ. Հովսեփյանը, Խ. Դադյանը, Ս. Հայկունին, Ա. Աբեղյանը, Ե. Լալայանը, Կ. Մելիք-Օհանջանյանը, Ա. Դանալանյանը և ուրիշներ: «Սասնա ծռերի» 1000-ամյա հոբելյանի առթիվ մինչ այդ գրառված 60-ից ավելի պատումների հիման վրա, Մ. Աբեղյանի, Գ. Արովի, Ա. Դանալանյանի խմբագրությամբ 1939թ. մոզոնվել-հյուսվել է մեկ միասնական համահավաք «Սասունցի Դավիթ»: Վեպի մեկ այլ համահավաք բնագիր է կազմել Տ. Չիթունին Փարիզում «Սասունական» վերնագրով 1942 թվականին:

Էպոսի վիպասացները Վանա լճի ավազանից ու նրանից հարավ-արեւմուտք և հյուսիս-արեւելք ընկած գավառներից են՝ Սասուն, Մուշ, Բաղէշ, Մոկք, Շատախ, Վան, Հայոց ձոր, Խլաթ, Արձեշ, Մանազկերտ, Ալաշկերտ, Բայազետ: XIX-XX դդ. պանդխտած և գաղթած վիպասացների ու նրանց սերունդների միջոցով Սասնա ծռերն անցել է Արեւելյան Հայաստան, մասամբ պարսկահայերի մեջ և Թիֆլիս: Դրանք հիմնականում արեւմտահայ բարբառներն ու ենթաբարբառներն են, երբեմն նկատելի է նաև արեւելահայ բարբառների ազդեցությունը: Սասնա ծռերը ավանդվել է բանավոր և նրա բնագրերը XIX-XX դդ. տարբեր վիպասաններից գրառված տարբերակներ են, որոնք կառուցվածքով, լեզվաբարբառային և վիպական ներքին հատկանիշներով բաժանվում են տիպաբանական-տեղագրական երեք մեծ խմբի՝ Սասնա, Սշո և Մոկաց, ինչպես նաև՝ խառը: Հավանաբար նախնական պարզ տիպը, եղել է Սասունինը, որի տարածումից էլ ստեղծվել են մյուս տարբերակները:

Էպոսում գործում է վիպական հերոսների չորս հիմնական սերունդ. Սանասար և Բաղդասար, Մեծ կամ Ջոջ Սիեր (երբեմն՝ Առյուծածու Սիեր), Դավիթ (Թլու, Թլվատ, Թառլան մականուններով) և Փոքր կամ Պատիկ Սիեր: Հերոսների այս չորս սերունդը իրր միմյանց հետ կապված են ազգակցական կապերով: Սասնա ծռերի ամենաբնորոշ գիծը հերոսական աննկուն ոգին է՝ պայմանավորված նրա նախահիմքում ընկած առասպելական դյուցազունների սխրանքներով և հայ ժողովրդի՝ իր ոսոխների, հատկապես արաբական բռնակալության դեմ մղած դարավոր պայքարով: Սասնա ծռերի գրական մշակումները սկսվել են դեռևս 1890-ական թվականներից, սակայն Դավիթի ճյուղի լավագույն մշակումը համարվում է՝ ինարկե ոչ պատահական, Հովհաննես Թումանյանի «Սասունցի Դավիթ» 1903թ. հրատարակությունը: Փոքր Սիերի ճյուղը բանաստեղծական մշակման են ենթարկել ռուս բանաստեղծ Ա. Կուլերյակինի «Սիերի դուռ»-ում Թիֆլիս, 1916 թ. և Ավ. Իսահայանը «Սասնան Սիեր»-ում 1922 թ.: Դավթի ճյուղը մշակել է նաև Եղիշե Չարենցը «Սասունցի Դավիթ»-ում, 1933 թ. և ուրիշներ: Էպոսի ամբողջական, մշակված տարբերակը 1939թ. բարգմանվել է ռուսերեն: Համահավաք բնագիրը բարգմանվել է ֆրանսերեն, չինարեն, անգլերեն (բարգմանիչ՝ Լետոն-Չավեն Սյուրմելյան), գերմաներեն, վրացերեն, ադրբեջաներեն և այլ լեզուներով:

Ուշադրություն դարձրեք՝ Հ. Թումանյանը առանց պատմական հիմքերի՝ Սրվանձտյանի «Սանասար ու Բաղդասար» վեպը սարքեց էպոս ու այդպես էլ շարունակվեց:

Էպոսի գլխավոր հերոսն է Սասունցի Դավիթը: Դավիթ, այն էլ Սասունցի, այդպիսի անուն Հայոց բազմադարյան պատմության մեջ երբեք չի եղել: Մենք Առաջին արարված մարդն ենք, առաջին ազգն ենք, Արեւի, Կենաց Լուսի, բարոյականի որդիներն ենք: Իսկ Դավիթ նշանակում է նոր (սատանական) լույս՝ ԴԱՎ, ԴԵՎ, իսկ այն բերողը՝ Լուցի-ֆեռը, Լուսաբերը:

Սանասարն ու Բաղդասարը դրանք Ասորեստանի թագավոր Սենեբերիմի հայրասպան որդիներն էին, որոնց Հայոց թագավոր Հսկան ն.թ.ա. 681 թվ. թույլ տվեց Հայաստանում ապրելու և նրանք իրենցից ոչինչ չեն ներկայացրել, ուր մնաց ազգային հերոսներ լինեին:

Ձենով Օհանը նույն Իոհան, Հովհան, Յահվահ, Եհովա (Johoh) սատանի անունն է:

Մերին անվանելով Փոքր Մեթ, մտցնելով ժայռի մեջ, մինչեւ նոր՝ արդար աշխարհ կառուցվելը ունի հետեւյալ նպատակը՝ որ այն, եղած, բարոյական կարգերով ապրող աշխարհը այլես չի լինի՝ այսինքն Մեթը կմնա ժայռի մեջ:

Բացի Մեթից, մնացած բոլոր անունները բացարձակապես ոչ մի կապ չունեն Հայոց պատմության հետ: Մրանք բոլորը ջնուղների հորինած անուններ են: Ջնուղները համարելով հանդերձ, որ այլես Հայր ուրբի չի կանգնի, Հայոց պետականության պատմությունը ընդմիջտ կպատկանա իրեն, հնագույն պատմական արժեքները հրկիզելուց և վերացնելուց հետո անցան նոր կեղծ պատմությունը հորինելուն, ընդ որում որոշեցին կեղծ պատմական դեմքերին տալ իբր անմիջապես սկզբնաժին շրջանի արժեքներ: Պիղծ Ադամը, ԵՎԱՆ, Նոյը արդեն երկհազար տարի էր խեղաթյուրանք Թորայի և Բիբլիայի համաձայն կալին, մնում էր Երկիր մոլորակի առաջին արարված ազգի պատմությունն էլ իրենց վերագրեին և պիղծ «Ընտրյալ ժողովրդի» պատմական փաստ լինելը բանաձեւված կլինեք: Բայց ջնուղ բիռոբոտների մոտ «Սատանական փորձության» միայն գողական ու պտռկական տարբերակներն է լավ ստացվել, կեղծիքին պատմական բնույթ տալը տրամաբանությունից գուրկ կենդանիները ակնհայտ սխալներով կատարեցին:

Էպոսի առաջին դյուցազունները Սանասարն ու Բաղդասարն են, որոնք ծնվել են ծովից: Ուշադրություն՝ ծովից, որը Հայկական լեռնաշխարհում չի եղել: Հայոց պատմությունից, կապնված ծովի հետ, ըստ Մովսես Խորենացու, միակ հիշատակված կերպարը, դա Տորք Անգեղն է եղել՝ Հայկի հայր Թորքոսը: Իսկ ծովից ծնված, կամ ջուրն անցնող երեսույթը կապում է Բիբլիայի Հրայաներին Եգիպտոսից վտարելու (ն.թ.ա. 1080թվ.) պատմությանը, որտեղ, իբր ջուրը հետ է քաշվում, հրայաները անցնում են, ջուրը նորից իր տեղն է լցվում և այդ պրոցեսը անվանվել է «Ավանցորդու ջուր»:

Սանասար և Բաղդասարը վերցված է Ասորեստանի Սիննահարիմ (Սենեբերիմ) թագավորի (ն.թ.ա. 701-681թ.թ.) որդիներ Արամեյիք (Բաղդասար) և Շարաշար (Սանասար) որդիների պատմությունից՝ վերանվանած Սիոն սարի հիշատակին, որոնց մայրը հերյուհի էր, և երբ իրենց հայր Սենեբերիմը գրավելով Երուսաղեմը՝ դրանց Եգեկիա առաջնորդի օրոք, կոտորեց հրայաներին, որդիները սպանեցին իրենց հորը ու փախան Արարադի Երկիրը: Բհարկե Հայոց Հսկայ (Հուսակ) թագավորը նրանց ընդունեց, հարավ արեւմտյան՝ Ասորեստանի սահմանի մոտ նրանց փոքր պաշտոններ տվեց և դրանով Հայոց հողի վրա դրվեց Սատանական Փորձության երկրորդ հիմնաքարը: Սա է պատճառը, որ Բագրատունիների կողմից այս երկուսը դարձել են իրենց հոտային հերոսներ, դեռ քիչ է, իբր սատունցիք էլ Սանասարից են սերմանել, իսկ Արծրունիներն ու Գնունիները՝ Բաղդասարից:

Խորենացին գրում է, - «Արծիվը Սանասարին դուրս է բերում ստորգետնյա թագավորությունից», այսինքն ԱՐ-ծիվը դուրս բերեց գաղափարական խավարից: Իսկ ինչ մնում է, թե իբր դրանց մայրը՝ Ծովինարը, Գագիկ թագավորի աջիկը, խայիֆի կինը, հղիացել է ծովից (այսինքն երեխաներն էլ ամուսնուց՝ խայիֆից չեն)՝ մենք այդ ժամանակ Գագիկ թագավոր, և ընդհանրապես Գագիկ անուն չենք ունեցել և ոչ էլ Սանասար, Բաղդասար պատմական դեմքեր:

ՆԱՐ դիցուհուն էլ սարքել են ԾՈՎԻ-ՆԱՐ, միեւնույն է ծովից հղիանալը որպես գաղափարափոստություն և հասկացողություն բոլորովին լեռնաբնակ Արեւապաշտ Հայկազուններին գաղափարապես անգամ մոտիկ չի, իսկ Գագիկ, գագ, նշանակում է կարաս, սագ՝ իսկ ջնուղներին Լեւիտները խաբել են թե իրենք Կարասի համաստեղությունից են Երկիր

ժամանել: Սանասարի Քուրքիկ Ջալալին և Թուր Կեծակին ծովի հատակից հանելը ցանկացել են կապել «Ազնանցորդի ջրի» խեղաթյուրանքին:

Իսկ Գնունի ազգանունը կրել են դեռես Ֆիլիպպ և Ալեքսանդր Մակեդոնացիներն ու նրանց Հայկյան նախնիները (Միցոս Ալեքսանդրոպոլոս “Հայերը” էջ 80), որոնց ստրուկներից են եղել նաև ջիուղները:

Կամ, Սանասարին երազ է գալիս Աստվածամայրը և ասում՝ «Հեյ Սանասար, էլի վեր, խաչ պատերազմին կո էստեղ է, էլի, յոթ ծունր, աղոթք առջեւ արա»: Անշուշտ, Էպոսը գրված է քրիստոնեության ժամանակաշրջանում, երբ արդեն «խաչ պատերազմին» (կեռ-խաչաք) արդեն գոյություն չունեին և էպոսում որեւէ պատերազմ կամ բախում կրոնական հողի վրա չէր կատարվում: Երեւի հին էպոսից արտագրելուց ջիուղները այսքանը չեն տրամաբանել, միայն թե “խաչ” բառը և Սանասար անունը օգտագործելի:

Բացարձակապես նման ձեռակերպում է անում մեր էպոսի մասին Վ. Մ. Ժիրմունսկին՝ ուշ շրջանի, բայց Հին ժագումով ծննդյան մոտիվների վրա վերակառուցված սյուժեներ են:

Քսանհինգ և ավել հազար տարվա գիտական և արվեստի բազմահարուստ պատմության տեր ազգը ունի ընդհաններ մե՞կ հազարամյա էպոս: ՈՒ՞ր կորավ հինը՝ իսկականը:

Պատմագետ Մրվանձտյանը այս ամենի մասին դեռ 1874 թվ. խոսել է, բայց ինչ որ պատճառներով չի ցանկացել պարզաբանի: Երեւի, թե էպոսի մեջ հավատամքի և կրոնի հավասարազոր չլինելու վտարտահայտման պահպանումը նրան բավականնացրել է:

Իսկ ինչ մնում է Փոքր Մեերին՝ Դավթի որդուն, Սանասարի բռունը՝ սա լրիվ ապուշություն է, որովհետեւ այս կերպարների գոյության բացբերի միջեւ հազարամյակների տարբերություն կա՝ Մեերը շատ անգամ ավելի տարիքով է, քան իր հայր Դավթը, կամ պապը՝ Սանասարը: Մեերի կերպարը հանգում է հնագույն առասպելների ժամանակներին, իսկ մնացած բոլոր կերպարները անհամեմատ մոտիվ ժամանակներին: Իսկ էպոսում Մեերի կողմից եզին սպանելը, եզի սերմի ժայթքելը, նրա պոչի մազերից ցորենի հասկեր ածելը, դա Տավրոսյան լեռնաշխարհում եզերի բազմացնելն ու հացը մշակելն է, որը ունի շատ հազարամյակների պատմություն և այն կապնված է Տիր ու Միր դիցերի հետ: “ՄՀԷԲ” անունը նշանակում է՝ **Մտքի, Հոգի, Էություն** և տիեզերական պահի **Բ-տարր**՝ մասնիկ, այսինքն առաջին արարված՝ Կես ԱԲ, կես ԴԻՅ: Միեւնույն է առանց լույսի և ջերմության ԱԲԱԲ-ըր հնարավոր չէր լինի, այնպես, որ Մեերը ջրի, լույսի և ջերմության՝ Արեւի արդյունք է: Իսկ հետագա գոյությունը խիստ կապնված է և հողի հետ: Այդ հողն էլ ամեն ԱԲի համար նախատեսված ՀԱՅԲենիքն է (Հոգի Այրերի երկիրը) և սրբությունը, ինչը այսօր էլ ջիուղ «մոտոները» կոչում են ՍԱՅԲ ՀԱՅԲ-ենիք՝ արդեն յուրովի ՍԱԲազմ է:

Էպոսում Մեերին ժայռի մեջ մտցնելը նշանակում է Դեվերի, Սատանների, տարտարների, Լուցիֆեռի հանդես գալը ստիպեց Մեերին մտնելու ոչ թե ջրի մեջ, գետնի տակը, այլ իր պապենական լեռնաշխարհի ժայռի մեջ: Իզուր չի էպոսում Մեերը ասում,-«Դեմից ես փորձանք չեմ տեսնի»:

Էպոսում նկարագրվում է, որ մերթ ընդ մերթ Մեերի մոտ գնում են կրակ խնդրելու: Այս փաստն էլ է մնացել հին էպոսից՝ Մեերը ամենակարող էր: Իսկ նրա ժայռից դուրս գալը հեղինակ-այլակերպ ջիուղները իրենց խելքով դրել են մեծ հարցականի տակ՝

Որ աշխարհը ավերվի, մեկ էլ շինվի,

Երբոր ցորենն եղավ քանց մատուր մի,

ՈՒ գարին եղավ քանց ընկուզ մի,

Էն ժամանակ հրաման կա, որ ելնենք դոտեղեն:

Այսինքն առաջին ԱԲԱԲ-ված աշխարհում դու էիր գլխավորը քո՝ արդարությանը, հիմա մենք ենք՝ մեր չարությանը: Եթե աշխարհը նորից բանդվի ու շինվի, այն ժամանակ նորից դու կլինես հին գաղափարախոսության հաղթականը:

Խորենացին գրում է,-«Ի սկզբանե եղել են առասպելները» և ոչինչ չի ավելացրել, որովհետեւ Սահակ Բագրատունին գլխին կանգնած էր, բայց հմտորեն՝ իրր դրանք հեքիաթներ են, ավելացնում է՝ «Դա արդեն մեր համար Բյուրասայի Ածղահակի առասպելները փչում ու անհեթեթ են կամ ինչու մեզ նեղություն տանք պարսից անմշակ, անճաշակ ու անիմաստ առասպելների համար, նրա առաջին և անբարի բարբերությունը, դեերի նման

սպասավորելը, վրիպածին ու ստին վրիպեցնել չկարողանալը, ուսերը համբուրելը, այնտեղից վիշապներ ծնվելը...»: Այսինքն ջհուղ Աժդահակի և սատանայածին վիշապի մասին անդուր, սուտ ու անիմաստ առասպել չեմ գրի, կշտամբում է Խորենացին Սահակ Բագրատունուն: Իսկ իրական անուններն ու առասպելը ջհուղները այդպես էլ Խորենացուն գրի առնել չեն բողբ: Նա մի երկու բառով միայն գրել է Տորք Անգեղյան Պոնոնու ծովի ափին կատարված պատահարներից: Իսկ ինչ վերաբերվում է Սասունցի Դավթի և Սյրա (Եգիպտոս) Մելիքի մենամարտին, ապա ես կասեի, որ մենք Եգիպտոսի հետ առասպելացման Հայկի ու Բեյի կռիվն ենք միայն ունեցել, իսկ ԲԵԼ-ը դեռեւս եգիպտական չարի Աստվածն էր, ինչը առաջացել է Բահաղ չարի անունից:

“Մելիք” բառը հրրայերեն է և նշանակում է Առաքյալ կամ իշխան: Սա էլ բազմաթիվ ապացույցներից մեկն է, որ մեր էպոսի 10-րդ դարի հեղինակները Հայոց և Եգիպտոսի վաղեմի թշնամի հրրայներն են՝ ջհուղները, քանզի մինչ ջհուղը “Մելիք” բառը լաված չի եղել: Իսկ հիմա էլ իրենք հասել են իրենց նպատակին՝ ինչպես Բիրիլայում է նկարագրված «հանգրվանեցին Արարատում» սկսեցին արդեն ազատ իրենց կոչել մելիքներ:

Հայոց պետականությունը կորցնելուց հետո Հայերը Կապադովկիայի Սատանական Խորհրդի և ջհուղ Գրիգոր Խավարիչի կողմից կազմակերպված հնագույն պատմական փաստաթղթերի ու առասպելների հրկիզման, սատանական էրայում ի հայտ եկած վայրենի ցեղերի վարած գիշատիչ քաղաքականության պատճառով որոշակի հեռացան իրենց արմատներից ու Արարչական ծագման իրենց պատմական աղբյուրներից: Բայց, ջհուղները չկարողացան հասնել իրենց նպատակին, ԱՐԱՐԻՉԸ ավելի հզոր հանդիսացավ՝ քան սատանական Աստված Եհովան ու Լուցիֆեռը: Սատանական էրան 2012 թվ. դեկտեմբերի 21-ին վերջանում է, բայց այդպես էլ չիրականացվեց ջհուղական երազանքը՝ թողնել մեկ ՀԱՅ, այն էլ թանգարանի համար: Մենք սփռվեցինք Աշխարհով մեկ, ապրեցինք դժոխքային (տարտարային) բոլոր ապրումներով, բայց մնացինք կանգուն, պահպանեցինք մեր լեզուն ու ավանդույթները, մնացինք հարազատ մեր ԱՐԱՐՉԻՆ:

ԵՎ այդ ամենը ՆԱ տեսավ:

Լուցիֆեռը նույնպես համոզվեց, որ դա անհնար է՝ 2128 տարիների ընթացքում ամենաշատը Հային իր արմատներից որոշ - որոշ շեղել հաջողվեց՝ և ընդամենը:

Պետք չի անհանգստանալ, հարգարժան Հայ ազգ, մեր ԱՐՄԵՆՈՒԴ գեները օժտված են այնպիսի վերականգնման և տրամաբանականության հատկություններով, որ տաղանդն ու հանճարը մեզ միշտ ուղեկցում են և շատ շուտով կվերականգնվի մեր ծագումնաբանական պատմության գրառումը՝ այն արդեն գրի է առնվում մեծարգո անձանց կողմից: Հայր նորից կլինի համաշխարհային քաղաքակրթության կիզակետում՝ որպես «ԱՌ-ԱԶԻՆ ԱՐԱՐՎԱԾ ՀԱՅԱՍՏԱՐԴ»՝ իր շինԱՐԱՐ, ԱՐդարադատ, ԲԱՐոյակերտ և ԲԱՐոյակիրթ առաքելությամբ: Այդ երեւույթը «Հայկական Համաշխարհային Գործոն» անվան տակ արդեն իրենց լայրժուն մաշկի վրա քաջատեղյակ զգում են սատանական ու տարտարական բոլոր վիժվածքները:

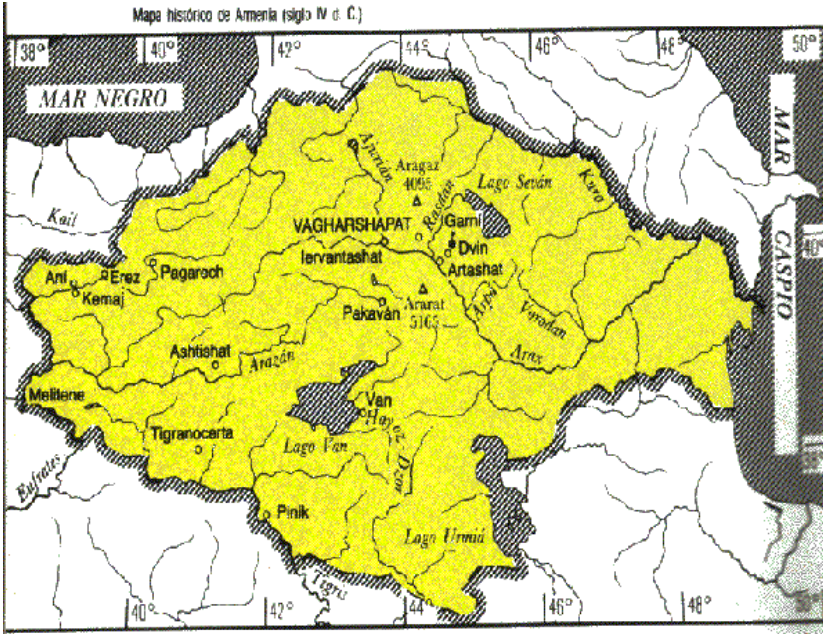
«ՀԱՅՈՑ ԱՌԱՍՊԵԼԸ» շատ շուտով ամեն մի ՀԱՅԻ սեղանի գիրքը կդառնա:

ՀԱՄԱՉԱՅՆ ՀԱՅՈՑ ԴԻՑԱԲԱՆՈՒԹՅԱՆ՝ ՀԱՅԵՐԸ ՉԱՐԵՐԻՆ ու ՏԱՐՏԱՐՆԵՐԻՆ ՀԱՂԹԵԼ ԵՆ ՄԻՄԻԱՅՆ ՍՈՒՎ:

ՄԵՆԷ ՀԱԶԱՐ ՅՈՐԸ ՀԱՐՅՈՒՐ ՏԱՐԻ ԴԻՍՏԱՆԷ՝ ՏԵՄԵՆԷ ԻՐԵՆԷ ՀԱԶԱՐ ՅՈՐԸ ՀԱՐՅՈՒՐ ՕՐ ԿԴԻՄԱՆԱՄ:

Կվերականգնենք և մեր աշխարհակալ ազգային պետությունը: ԱՐԱՐՉԻ կողմից հիմնադրված Պատմության Անիվը ինչ որ Լուցիֆեռների կողմից կանգնեցնելը կամ նրա ընթացքը փոխելու փորձը պատմության մեջ մնաց միմիայն որպես «ՍԱՏԱՆԱԿԱՆ ԱՆԻՐԱԿԱՆԱՆԱԼԻ ԲԱՂՉԱՆԷ»՝ իրենց իսկ կողմից ցուցաբերած աններելի գիշատչական վարքի արագա պատասխանատվությամբ:

**25.536 ՏԱՐԻ ԱՌԱՋ ԱՅՍ ԵՐԵՔ ԼՃԵՐԻ ԵՎ ՉՈՐՍ ԳԵՏԵՐԻ
ԱՇԽԱՐՀՈՒՄ ՀԻՄՆՎԵՑ ՀԱՅՈՑ ՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆԸ**

ԳԵՂԱՐՔՈՒՆՅԱՑ ԾՈՎ (ՄԵՎԱՆԱ ԼԻՃ)
ԲԶՆՈՒՆՅԱՑ ԾՈՎ (ՎԱՆԱ ԼԻՃ)
ԿԱՊՈՒՏԱՆ ԾՈՎ (ՈՒՐՄԻԱ ԼԻՃ)
Ե(ԱՐՄԱՆ (ԱՐԱՔՍ) ԳԵՏ (ԲԻԲԼԻԱՅՈՒՄ՝ ՓԻՍՈՆ)
ՈՒՂՔԻՍ (ՃՈՐՈՒՆ) ԳԵՏ (ԲԻԲԼԻԱՅՈՒՄ՝ ԳԵՀՈՆ)
ԱՐԱԾԱՆԻ (ԵՓՐԱՏ) ԳԵՏ
ՏԻԳՐԻՍ ԳԵՏ

ՀԱՅՈՑ ՄԱՅՐԱՔԱՂԱՔՆԵՐԸ

- 1 Արմավիր (ն.թ.ա. 25-րդ դար – ն.թ..ա. 9-րդ դար եւ ն.թ.ա. 331-220 թթ.)
- 2 Վան /Տուշպա, Տուսպ/ (ն.թ.ա. 9 դար – ն.թ.ա. 6-րդ դար)
- 3 Երվանդաշատ (ն.թ.ա. 220-201թթ.)
- 4 Արտաշատ (ն.թ.ա. 185 - որոշ ընդհատումներով մինչև 4-րդ դար)
- 5 Տիգրանակերտ (ն.թ.ա. 80-70-ական թթ. - որոշ ընդհ. մինչև 1-ին դար)
- 6 Վաղարշապատ (117թ. - որոշ ընդհատումներով մինչև 4-րդ դար)
- 7 Դվին (330-ական թթ. - 428թ., իսկ 428-ից մարզպանական Հայաստանի կենտրոն)
- 8 Արշակավան (350-ական թթ)
- 9 Բազարան (885 թ. - 890-ական թթ./
- 10 Երազգավորս /Շիրակավան/ (890-ական թթ.- 928թ)
- 11 Կարս (928-961 թթ.)
- 12 Անի (961-1045 թթ)
- 13 Կոպիտառ, Կոռունդոլ (1080-1098) Ռուբեն Ա-ի եւ Կոստանդին Ա-ի նստավայրերը
- 14 Վահկա (1098 – 1104)
- 15 Անավարդա /Անարգարա (1104-1173)
- 16 Սիս (1173-1375)
- 17 Երեւան (սկսած 1918թ-ից)

ՏԻԵՉԵՐԱԿԱՆ ԱՐԱՐԻՉ

Է Ն Կ Ի Հ Ա Յ Ա

ԱՐԱՐՉԻ ՊԱՏՎԻՐԱՆՆԵՐ ԿԱՍ ԴԻՑԵՐ

ՎԱՀԱԳՆ ԱՆԱՀԻՏ ՏԻՐ ԱՍՏԴԻԿ ՄԻՀՐ ԱՇԽԵՆ ԱՄԱՆՈՐ ՆԱՐ

ԱՐԱՐՎԵՑԻՆ ԱՌԱՋԻՆ ՀԱՅԱՍՏԱՐԴԻՔ՝ ԿԵՍԱՐՆԵՐ

.ՄՀԷՐ + ԱՐՓԻ.

Ձ Բ Հ Ե Ղ Ծ Ղ

ԱՐԱՐՎԵՑԻՆ ԵՐԿՐԱՍՏԱՂԱՄ ԱՌԱՋԻՆ ՄԱՐԴԻՔ

ՀԱՅԿԱԶՆ

(Ն Ա Խ Ա Հ Ա Յ Ր)

Հ Ա Յ Ա

(Ն Ա Խ Ա Մ Ա Յ Ր)

Տրվեց Երկրի վրա ազնվականների առաջին սերունդը

Հ Ա Յ Ձ Ա Ր Մ

ԱՐԱՐՎԵՑԻՆ ՄՆԱՑԱԾ ԱՐԻԱՑԻՔ

Ա Ր Ի Ն Ե Ր

ԴԻՑԵՐԻ ԱՌԱՔԵԼՈՒԹՅՈՒՆԸ ԱՐԱՐՉԻ ՊԱՏԳԱՄՆԵՐԻ ԻՐԱԿԱՆԱՑՆՈՒՄՆ ԷՐ ՎԻՍՈՒԻ, ՎԱՀԱԳՆԻ, ՄԻՀՐԻ, ՏԻՐԻ... ՄԵԾԱՎՈՐՈՒԹՅԱՄԲ ՏԱՄՆՉՈՐՄ ՁՈՒՅԳ ԵՐԿՆԱՅԻՆ ՊԱՏՎԻՐԱՆՆԵՐ ԵՐԿՐԻ ՎՐԱ ՄՀԵՐԻ ՕՐԻՆԱԿՈՎ ԱՐԱՐԵՑԻՆ ԱՌԱՋԻՆ ԱՐՄԵՆՈՒԴ ՀԱՅԱՍՏԱՐԴ ՅԵՂԸ ԵՎ ԾՆՆԴԻՑ ԱՌԱՋԻՆ ՏԱՄՆՉՈՐՄ ՕՐԵՐԻ ԸՆԹԱՅՔՈՒՄ ՕԺՏԵՅԻՆ ԱՐԻԱՀԱՏՈՒԿ ՈՒԹԸ ՉԱՔՐԱՆԵՐՈՎ Հայ ազգի Արարումից հետո հերթականությամբ Արարվեցին մնացած բոլոր ինը ԱՐԻ ԱՉԳԵՐԸ

Միայն Հայերը՝ կեսար Միեր ու Արփի գույգերի հաշվին ունեցան մեկ ավել գույգ, որպեսզի հնարավոր լիներ յոթը պորտի արյունակցական կապից խուսափել:

Բողոք Պատվիրանների՝ Առաքյալների, Դիցերի (ԳԻՅ նշանակում է դի-ից, ընդից, դիքից, վերեւից) անուններով Հայրում անվանվեցին համապատասխան Արարչական կոչումներ ու տարածքների անվանումներ և հետագայում Հայերը Աշխարհով մեկ կառուցեցին տասնչորս քաղաքներ՝ որոնց շուրջը հիմք դնելով Երկրի վրա մարդկության քաղաքակրթության սկիզբը:

Ինձ հայտնի դիցական անունները՝
ՎԻՍՈՒ—(Լուսի Դից, հետագայում հնդկական ՎԻՇՆՈՒ Աստվածը) Վասպուրական, վասն, վասն զի, վսեմ, վսիմ (հետագայում ջիուդները “Հիսուս” սարքեցին)

ՎԱՀԱԳՆ—Հայոց քրմական դասը Վահունիներն են եղել, ահեղ, ահ
ՏԻՐ—(ՏԻՒՐ): Տուրուբերան, Տարոն, տի-կին, տի-այր, Տիրամայր, Տիրան, Տիբեթ
ՄԻՆՎ—Հետագայում Միեր անվանումը, Միիր Դից, Առյուծ Միեր, Միիրա Դուռ (քարա-
ժայռ), Միիրական, Գառնիի տաճարը

ԱՄԱՆՈՐ—Նոր տարվա, նոր գալիքի, սպասվելիք հաջողությունների,
ՎԱՆԱՏՈՒՐ—Վան, ավան, վանք, տուն, օջախ կառուցելու սպասումներ,
ՏՈՐԲ—Հետագայում Թորքոմ, Ֆիզիկական ուժի, առողջության Դից
ԱՆԱՀԻՏ--Անի Կամախ, Անիչա, Անի, Անիչատ, Անահտուական լեռներ
ԱՄՏՂԻԿ--Տարունի Դիցուհին: Ասող, ասողագիտություն, Լուսասող
ՆՈՒՄՐԳ--- դիցուհին համարվել է Արայի կինը

ԱՐՈՒՄԵԱԿ – Միայն տեսքը մեռցնում էր օձերին
ՆԱՐ—Զնար, հնար, Հեղինար, Հեղնար աղբյուր,
ԱՇԽԵՆԱ-- ՈՒտեսների Դիցուհի (աշ, ճ-աշ, լավ-աշ, խ-աշ)
ՆԻՄԱԲԱ--Արշակունիների Մայր Դիցուհին է
ԻՇԽԱՐԱ--Էշխարա՝ աշխատանքի, ստեղծարարության Դիցուհի (էշ, իշ՝ աշխատող)
ՇԱՄԱՄ—(ՄԱՄ) Չարության Դիցուհի

ԲԱՀԱՂ—(ԲԵԼ կամ ԲԱԱԼ) Չարության Դից
Բաայլամ աորական Աստվածը = Բել + Շամիրամ (Ատրիները, որոնցից էլ առաջ եկավ
ասսա՝ օձի սս-վոցի համաձայն իրենց “ԱՄ” անվանելը՝ ինչը հետագայում օրինակեցին
ջիուդները: Այս Աստծո անունը ստացան երկու Դիցերի՝ Բաալ կամ Բահաղ և Սամ կամ
Շամ, Դիցերի անունները միացնելուց, որոնք երկուսն էլ՝ մեկը արական, մյուսը իգական,
չարություն սերմանող դիցերն էին, ուստի իրենց էլ համարեցրին դրանց սերունդները):

Ընդամենը տասը ազգերի Արարմունքն է հաստատում նաեւ Չրադաշտական Բունդուհիչ
մատյանը: Այնտեղ գրված է, «Արամազդը Արարել է ՀԱՅԱՍՏԱՐԳՈՒՆ, իսկ Հայամարդը՝
մնացած ինին, որոնցից վերջինը կապկանմանն էր»: Նույնը կրկնվում է Ավեստայում:
Նույնը Իրանական ամենահին Դիցաբանությունում, որը «իրենց հետ Արարատից էին
իջեցրել Արիները» ու այն կոչվում է «Ջավիդան Խիրադ»: ՈՒշադրություն դարձրեք՝ դա
հայերեն «Հավիտյան Խրատ»-ն է՝ հնագույն դիցաբանությունը:

Իսկ Շումերական Առասպելը ասում է, «Գելգամեշը մեծ է ավելի, քան մնացած մարդիք՝
որի երկու երրորդը Աստված է, մնացած մեկ երրորդը մարդ»:
Երկու դեպքում էլ ի նկատի ունեն ԱՌՅՈՒԾ՝ ՄՂԵՐԻՆ:

Ա Բ Ս ՈՒ Ե Ր Կ Ի Ր

25-18 հազարամյակներ

Ա Ր Ա Լ Ր Ե Ր Կ Ի Ր

18-12 հազարամյակներ

ՀԱՅԿԱԶՈՒՆՆԵՐ

Ա Ր Ա Տ Տ Ա

Հ Ա Յ Ո Յ Ա Ր Ք Ա Ն Ե Ր Ը

Հ Ա Յ Կ Ա Չ Ո Ւ Ն Ի Ն Ե Ր Ի Ա Ր Ք Ա Յ Ա Կ Ա Ն 2-րդ Տ ՈՒ Ն

Ա Ր Ա Մ

Հայերին համախմբեց մեկ պետության մեջ (ԱՐԱՄ → ԱՐ-երի + Արքա + Միտք)
 Կառուցեց Արիվանը, Կառուցեց Մեծ Բուրգը նաև Սֆինքսը (12.հազ. տարի առաջ)
 Հիմնադրեց աստղագիտությունը և Հայոց տոմարը:

ԱՐԱՄ -- Բուրգ Եգիպտերեն

Սֆինքս--ԱՐՓԻ հիշատակին: Եգիպտերեն՝ Արուլյեալ (արու՝մեծ+յալ՝բարձունք) (ուրիշ աղբյուրներում Շեպսես Անկիս՝ կենդանի կերպար)

Հ Ա Յ Ք

8-րդ հազարամյակ – ՀԱՐՔ/ՀԱՅՔ/ պետություն

Ա Ր Ա Ր Ա Դ

Հ Ա Յ Կ Ա Չ Ո Ւ Ն Ի Ն Ե Ր Ի Ա Ր Ք Ա Յ Ա Կ Ա Ն 3-րդ ՏՈՒՆ

ԹՈՐՔՈՍ

Հ Ա Յ Կ

մ.թ.ա. 8512թ. սպանեց ԲեԼԻՆ
 Կառուցեց Քարահունջը

Անվանեց ՀԱՅԿ՝ Օրիոն համաստեղությունը: կառուցեց Բաբելոնի աշտարակը

1 ԱՐՄԵՆԱԿ	19 ԱՄՊԱԿ
2 ԱՐԱՄԱՅԻՍ	20 ԱՐՆԱԿ
3 ԱՄԱՍԻԱ	21 ՇԱՎԱՐՇ
4 ԳԵՂԱՄ- 1	22 ՆՈՐԱՅՐ
5 ԳԵՂԱՄ- 2	23 ՎՍՏԱՄ

6	Հ Ա Ր Մ Ա Ն	24	Կ Ա Ր
7	Ա Ր Ա Մ - 2	25	Գ Ո Ռ Ա Կ
8	Ա Ր Ա Գ Ե Ղ Ե Յ Ի Կ	26	Հ Ր Ա Ն Տ
9	Ա Ր Ա Յ Ա Ն Ա Ր Ա	27	Ը Ն Չ Ա Ք
10	Ա Ն ՈՒ Շ Ա Վ Ա Ն	28	Գ Ղ Ա Կ
11	Պ Ա Ր Ե Տ	29	Հ Օ Ր Ո Յ
12	Ա Ր Բ Ա Կ	30	Զ Ա Ր Մ Ա Յ Ր
13	Զ Ա Վ Ա Ն	31	Պ Ե Ր Ճ
14	Փ Ա Ռ Ն Ա Կ	32	Ա Ր Բ ՈՒ Ն
15	Ս ՈՒ Ր	33	Բ Ա Զ ՈՒ Կ
16	Հ Ա Վ Ա Ն Ա Կ	34	Խ Ո Յ (Հ Ո Յ)
17	Վ Ա Շ Տ Ա Կ	35	Հ ՈՒ Ս Ա Կ
18	Հ Ա Յ Կ Ա Կ	36	Կ Ա Յ Պ Ա Կ

- 18—15դդ Հայասա Ազգի պետություն (Հայասա ազգի ցեղային միությունը): Կարանի-Աննիյա Արքայական 1 տուն: Հայասաների քաղաքներից են Թորքոման (հետագա Թորքանը): Տուն Թորքոմայ քաղաքը մինչև 539թ. կար:
- 1500թթ ԽՈՒՐԻՆԵՐԸ---ՀՈՒՐԻՆԵՐ (Հուրի Միտանի պետություն)
- 15---13դդ ՆԱՀԱՐԱԻՆԻ պետություն (Նաիրի ցեղային միությունը)
- 14---13դդ ՈՒրատրի, Նաիրի, Դայանի հայկյան ցեղերի միացումը ընդեն ասորիների
- 1280թ ՈՒրատրի: Արարաղյան թագավորություն:
- 1280--883 Նաիրի պետություն (Նաիրին բաժանվեց)
- 12դդ Հայալեզու ցեղերի միավորումը Հայկական լեռնաշխարհում: Արմենիա-Շուրքիա հայկական ցեղային միությունը: Մրանց ո՛չ ասորիները, ո՛չ ՈՒրատրին ծնկի չբերեցին: Բոլոր շենթարկվող ցեղերը փախնում էին Շուրքիա:

Ա Ր Ա Ր Ա Տ Յ Ա Ն Ա Ր Ք Ա Յ ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն (ՈՒՐԱՐՏՈՒ)

Առաջին հաղորդումը՝ Ասորեստանի ցար Աշշուրը խոսում է ՈՒրարտուի մասին:

- 883 -- ՈՒրարտու—Վան (Տուշպա) մայրաքաղաքով, Արքա **ԱՐԱՄԵՆ** համարյա բոլոր հայկական թագավորությունները միավորեց մի պետության մեջ:
- 883--847 **ԱՐԱՄԵ** ↔ ՄԱՆՄԱՆԱՄԱՐ 3-րդ
- 870—860 Խ (Հ)ուրիների ազգակից հայալեզու ՈՒրարտուների, Վանի կամ Բիայնայի թագավորությունները մտան ՈՒրարտուի մեջ:
- 847--840 **ԼՈՒՏԻՊՐԻ**
- 840--825 **ՄԱՐԳՈՒՐ**—1 (հիմնադրել է Տուշպան-Տոսպական)
- 825--810 **ԻՇՊՈՒԻՆԻ**
- 810—786 **ՄԻՆՈՒԱ**
- 786—764 **ԱՐԳԻՇՏԻ** — 1 (ԱՐԱ--1) 782-Էրեբունի, 775-Արգիշտիխիսիսի-Արմավիր 300.000 քառ.կմ ↔ ԹԳԼՍՊԱՆԱՄԱՐ 3-րդ
- 764—735 **ՄԱՐԳՈՒՐ**—2 ↔ ԱՇՇՈՒՐՆԻՐԱՐ 6-րդ
- 735—714 **ՌՈՒՐԱ**—1 (714թ. Ասորեստանի Սարգոնը ավերեց Տուշպան): Ռուշան անձնասպան եղավ ↔ ՄԱՐԳՈՆ 2-րդ
- 714—685 **ԱՐԳԻՇՏԻ**—2 (ԱՐԱ--2) առաջին հիշողությունը Հայկական լեռնաշխարհ
- 685—645 **ՌՈՒՐԱ**—2 Հսկայի (Հուսակի) օգնությամբ հարթեց Ասորեստանին:
- 673թ (նոյսներ-դեկտեմբ) ՈՒրարտ ՌՈՒՐԱ Բ-ն դավաճանեց, Ասորեստանի Ասարխատոնը մտավ Շուարիա (ՈՒպումա ամրոցը)
- 645--625 **ՄԱՐԳՈՒՐ**—3 (ՈՒրարտուն մի քիչ թուլացավ) ← ՄԱՐԳՈՆ-2
- 625—617 ԱՐՄԵՆԱԿ (ԷՐԵՄԵՆԱ) 652-624թթ սկիզբները ՈՒրարտուն են եղել

- 620 ԷՐԻՄԵՆԱ -- ԱՐՄԵՆԻԱ **անվանումը** ՎԵՌՈՒՐՈՒԲԱԼԻՑ
- 612 թ. Ասորեստանի անկումից հետո առաջ եկան նույն ծագում ունեցող հբրյաները իրենց Յահվահ Աստծով, ու սկսեցին պատմությունը ապականել, մինչ այդ ոչ մի պատմական էտապում նրանք գոյություն չեն ունեցել:
- 605--598 ՌՈՒՐՈՒ--3 (ըստ Խորենացու՝ Հրաչյա)
- 598--590 **ՌՈՒՐՈՒ--4**
- 550թ. Դարեեր Պարույրի օգնությամբ վերացնում են մարերին (Սկսվում է Պարսկական պետության ձևավորումը): Աժդահակը իր վիսխճանը ստացավ Տիգրան Երվանդյանի որդու՝ Վահագն Վիշապաքաղի սրից:

ԱՐԱՐԱՏՅԱՆ ԱՐՔԱՅՈՒԹՅԱՆ ԺԱՄԱՆԱԿԱՐՉԱՆԻ ԱՍՏՎԱԾՆԵՐԸ

Խ(Հ)ԱԼ ԴԻ / ՀԱՅԳԻ / --Գերագույն Աստված (ՀԱՅԱ, ՀԱԼ՝ ՅԱԼ-- ԲԱՐՉՐՅԱԼ)
 ԹԵՅՇՇԵԲԱ --Գերագույն Աստված (ՅՈՂԻ, ՀՈՂԻ, ՄԻՐՏ)
 ՇԻՎԻՆԻ --Գերագույն Աստված (ՖԱԼՈՍ, ՇԻՎ)
 ՈՒշադրություն դարձրեք՝ սուրբ քառորդությունը բաժանվեց և վերածվեց երեք Աստվածների: Չար քրմերը՝ ԼԵՎԻՏՆԵՐԸ բիկունքում աննկատ և հաջողակ գործում էին: Առաջին անգամ Հայաստանում Արարչի փոխարեն պետական մակարդակով գործածվեց Աստված գաղափարը, ինչի համար էլ ապագայում պետք է հաստուցեինք:

ԻՍԿ ԻՆ՞ՉԸ ՍՏԻՊԵՅ ԱՐԱՐՉԱՊԱՇՏ ՀԱՅԵՐԻՆ ԿՅԱՆՔԻ ՀԻՄՔ ՀԱՆԴԻՍԱՅՈՂ ԱՐԱՐՉԻՆ ՓՈՒՍՐԻՆԵԼ ՆՐԱ ԸՆԴԱՄԵՆԸ ԽՈՐՀՈՒՐԴՆԵՐՈՎ՝ ԴԻՑ-երը ԱՌԱՆՉԻՆ-ԱՌԱՆՉԻՆ ԱՍՏՎԱԾՆԵՐ-ի վերանվանած:

Սրա նպատակը դեռես 925 թ. Միոնի 1-ին ժողովի որոշման՝ ֆալլոսապաշտության և ԱՍՏՎԱԾ գաղափարի՝ Արարչականի հանդեպ առաջնային դերի (որը նշանակում է ԱՍ-ը կամ Աս-երին ՏՎԱԾ-ը) սերմանումն էր ՀԱՅ-երի մեջ, որը Բիբլիայում ներկայացված է որպես պատերազմ և հաղթանակ Ամալեկյանների՝ ՍՐԲԵՐԻ, Հայերի դեմ: **ԳԱՆՈՒՆԸ** փոխանվանվեց **ՄԵՀՅԱՆԻ**, որը պետք է հետագայում դառնար ԵԿԵՂԵՅԻ = եկեղծել՝ ուրանալ (Մեհյանը կառուցվում է միայն հոսող ջրի վրա, իսկ վանը կամ վանքը միայն բնագավառից հեռու):

ՍԱ ՄԱՏԱՆԵԱԿԱՆ ՓՈՐՉՈՒԹՅԱՆ ԱՌԱՋԻՆ և ԱՄԵՆԱՀԱՉՈՂՎԱԾ ՔԱՅԼԵ ԷՐ

Մ Ե Ծ Հ Ա Յ Զ

- 7--1դ.դ **ԵՐՎԱՆԴՈՒՆԻՆԵՐ**
- Հնուց քրմական տոհմը ՎԱՀՈՒՆԻՆԵՐԻՆ ու ՍՊԱՆԴՈՒՆԻՆԵՐԻ են եղել** Երվանդունիների ժամանակ պահպանվել է Քուրմ--Արքաների իշխանությունը: Նրանք տիրապետել են բնական զիտություններին, անպայման ուսումնասիրել են աստղագիտությունը: Գերագանց իմացել են Միհրական գաղտնաձխությունները և անգամ սերմանել ուրիշ պետությունների թագավորներին (քրմերի աշյուծի կենտրոնները՝ **Աճի-Աղյուռ**, **Աճի-Կամախ**)
- 7-դ. Վասպուրականի Արուանթունիք--իշխանական տոհմը (նույն Երվանդունիներն են /Աքրանազյան թագավորություն/ սակերի դաշնակցությամբ):
- 740--679 **ՀՄԿԱՅ---** (ՀՈՒՍԱԿ) Աքրանազյան իշխանության իշխանն էր: Մայրաքաղաք Արմավիր: Այն չէր մտնում ՈՒրարտուի մեջ: Սակայն լինելով հզորագույն կազմավորում, իր մոտ էր պահում Մենքերիսի հայրասպան որդիներին՝ Աղրամելեխին (Քաաղդասար) և Շարեցեր (Մանասարին), որոնք 681 թվ. փախան եկան Արարադ: Ռուշա--2 -ի կողմից կռվել են Ասորեստանի դեմ:
- 679--610 **ՊԱՐՈՒՅՐ** (Հսկայորդին) Մինչև Պարույրը Վանի բարբառն էր պետական լեզուն: Կինը Ասորեստանի Մասրիադոնի աղջիկն էր, բայց Ասորեստանի հետ պատերազմում օգնեց Մարաստանի Վարբակես թագավորին և նրա օգնությամբ:

յամբ դարձավ Վասպուրականի թագավոր: Պարույրը համախմբեց բոլոր Հայ իշխանությունները և Ռերարտուն՝ Կազմավորեց **ՄԵԾ ՀԱՅՔԸ**: 673թ. Պարույրը՝ դեռևս Ասրանագյան իշխանը, հաղթել է Ատրեստանի Մանայ թագավորին: 672թ Շուպրիայում Պարույրը Սանասարին քնակեցրեց հարավ--արեւլքում Ատրեստանի սահմանի մոտ: Մրանցից էլ առաջացան սատան Բագարատը, ԲԱԳ ջիուղերեն նշանակում է մայրիշխանության կրոնական հավատը:

ՄԱՏԱՆԱՅԱԿԱՆ ՓՈՐՉՈՒԹՅԱՆ ԵՐԿՐՈՐԴ ՀԱՁՈՂՎԱԾ ՔԱՅԼՆ ԷՐ:

610—590 **ՀՐՉԵ (ՀՐԱՉՅԱ)** Պարույրի որդին: 28 տարի իշխում էր ամբողջ մերձավոր արևելքում: Կառուցեց առաջին բազիլիկը;

620թ **Պարսկա—էլենական տեքստ Ռերարտուի փոխարեն Հայաստան:** Հսկան մարերի հետ միասին վերացրին Ատրեստանը և Մարերի աջակցությամբ Պարույրը դարձավ միացյալ Հայաստանի Արքան: Սակայն Մարերը հարձակվում էին նորաստեղծ պետության վրա: Հայաստանը հարկ էր մտնում:

ՓԱՌՆԱՎԱԶ, այս ժամանակներում 1-ին անգամ **ԵՀՈՎԱ**-ն հիշատակվեց **ՊԱՃՈՒՅՃ**

ԿՈՌՆԱԿ
ՓԱՎՈՍ

580—560 **ՄՅՈՒՄ ՀԱՅԿԱԿ** կամ **ԱՐՄԵՆԻՈՒՄ**

560—559 **ԵՐՎԱՆԴ Ա ՄԱԿԱՎԱԿՅԱՅ ՀԱՅԿԱԶՈՒՆԻ** - Հայաստանի սահմանները՝ Հյուսիսից -- Բարձր Հայք, Գուգարք Արեանուքից -- Եփրատ, ՌԻՄԻԱ դեպի Արաքս, Կոր գետը Հարավից — Տիգրիսի հովտով

520թ. Դարեհը գրավում է Հայաստանը (200 տարի 520—331) բայց բոլոր թագավորները երվանդունիներից էին, ուղղակի հարկ էին մտնում

559—535 **ՏԻԳՐԱՆ Ա ԵՐՎԱՆԴՅԱՆ** (Երվանդի որդին) Տիգրանը Դարեհի հետ միասին վերացնում են Մարաստանը: Որդին՝ Վահագնը անձամբ է սպանում ԱԺ դահակին, այստեղից էլ Վահագն—Վիշապաքաղ անվանումը:

535—490 **ԱՐՏԱՍՈՒՐԱ**

390—360 **ԵՐՎԱՆԴ Բ** (Արտասուրայի որդին)

376թ. ԵՐՎԱՆԴ ԱՐՔԱՆ դարձավ առաջին 100 օլիմպիադաների չեմպիոն բռնցքամարտից:

331—323 Ալեքսանդր Մակեդոնացին գրավեց Արեմենյան Պարսկաստանը (Դարեհ 3) Հայաստանը չմտավ Մակեդոնյայի կազմի մեջ, բայց 230 տարի հելենական ազդեցություն կար: ԱԼԵՔՍԱՆԴՐ ՄԵԾ Մակեդոնացու ազգանունը ԳՆՈՒՆԻ է՝ հայրը՝ Ֆիլիպպը հայ է, մայրը հույն:

360—316 **ՎԱԳԱՐՇԱԿ** 22-տարի

316—285 **ԱՐՇԱԿ ՄԵԾ** –13 տարի պատերազմեց Մակեդոնիայի դեմ: Արարատի անկախ պետության կազմումը: Արշակը սկյութների պարն **հայկական** զեղից էր

248թ Արեմենյանների թագավորական տան անկումից հետո Իրանյաններից Արշակը իրեն համարեց նորաստեղծ Պարթևական պետության թագավոր:

285—260 **ՄԱՄԵՍ**

260—240 **ՇԱՄԵՐՎԱՆԴ**

240—220 **ԱՐՇԱՄ ԵՐՎԱՆԴ** (Շամի որդին)

220—201 **ԵՐՎԱՆԴ Գ**

ՄԵԾ ՀԱՅՔԻ ԺԱՄԱՆԱԿԱՇՐՋԱՆԻ ԱՄՏՎԱԾՆԵՐԸ

Այս ժամանակներում Արտաշես թագավորը հույների հետ պայմանավորվեցին նշված ձեվով Աստվածների համադրություն անեն (Արարչական գաղափարը անտեսվում էր):

ԱՆԱՀԻՏ (ԱՐՏԵՄԻՂԱ) - Ընտանիքի և բարգավաճման Աստվածուհի:

ԱՄՏՂԻԿ (ԱՅՐՈՂԻՏԱ) - Գեղեցկության, սիրո և ջրի Աստվածուհի:

ՎԱՀԱԳՆ (ՀԵՐԱԿԼԵՍ) - Ամենակարող, կայծակի և ամայրուսի Աստված (Վահագնը իր գույզի հետ եկել է Տիեզերքից Երկիր՝ Արարատ ուղարկված 1-ին մեսսիան՝ Ամենափրկիչը (ճակատագրի կերտող) «պատանեկիկ»՝ եկած և 13 մնացած գույզերը՝ այստեղից էլ Հայոց Բրնական դասը՝ ՎԱՀՈՒՆԻՆԵՐԸ):

ՏԻՐ (ԱՊՈԼԼՈՆ, ԳԵՐՄԵՍ) - Հմտության, գրի, գրականության, մշակույթի Աստված:

ՄԻՀՐ (ՀԵՓԵՍՏՈՍ) - Երկնային լույսի և արի Աստված:

ՆԱՆԵ (ԱՅԻՆԱ) - Պատերազմի Աստվածուհի:

ԱՄՆԱՈՐ - Նոր տարվա, նոր սպասվելիքների Աստված

ԱՍՏՎԱԾՆԵՐԻ ԱՆՈՒՆՆԵՐԸ ԴԻՑԵՐՈՎ ՎԵՐԱՆՎԱՆՎԵՑԻՆ: ՊԱՏՃԱՌԸ՝ ՀԱԶԱՐ-ԱՍՅԱԿՆԵՐԻՅ ԵԿԱԾ ՌԵԱԼ ԱՐԱՐՉԱԿԱՆ ՀԱՎԱՏԱՄՔԸ ԱՅԳՔԱՆ ՀԵՇՏ ՉԷՐ ՄԱՐԴԿԱՆՅ ԳԱՂԱՓԱՐՆԵՐԻՅ ՀԱՆԵԼԸ ԿԱՄ ՓՈԽԱԿԵՐՊԵԼ ՎԵՐԱԾԱԿԱՆ ԳԱՂԱՓԱՐՆԵՐԻ, ԻՆՉԸ ՀԻՄՔ ՊԵՏՔ Է ՍՏԵՂԾԵՐ ՀՔՐՅԱՆԵՐԻ ԱՊԱԳԱ ՄԵՍՄԻԱՅԻ ՀԱՄԱՐ, ՈՐԸ ՀԵՏԱԳԱՅՈՒՄ ՀԱՆԴԻՍԱՅԱՎ ՀԻՍՈՒՄԸ, ՈՐԻՆ ԻՐԵՆՔ ԱՆՎԱՆԵՑԻՆ ԸՐԻՍՏՈՍ՝ ՓՐԿԻՉ:

Մ Ե Ծ Հ Ա Յ Ա Ս Տ Ա Ն
/Մեծ Հայքը և Արարատյան թագավորությունը միացան/

220—198 ՎԱՂԱՐՇԱԿ (22 տարի)

198—189 **ԵՐՎԱՆԻ 5-րդ** (13 տարի)

189-160 **ԱՐՏԱՇԵՍ Ա** (25 տարի) մայրաքաղաք Արտաշատ: Կարթագենի (Կարփագեն) թագավոր Հանիբալը(247-183) մտն էր (ինչո՞ւ Հանիբալը Հռոմի ահից փախավ ոչ այլ ուր, այլ Հայաստան՝ Առաջին Արարված Մարդու երկիրը: Որովհետեւ սատանական լեզվոնների դեմ սա առաջին պայքարն էր և արդարություն էին փնթրում մարդիք): Արտաշեսը, հույն Մելեկյանների օգնությամբ սպանեցին Երվանդ 5-ին և դարձավ Հայաստանի Արքա: Սկսվեցին կոչվել Արտաշեսյաններ: Բայցեայնպես Արտաշեսը իր արձանագրություններում գրում է՝ «Արտաշես Արքա, Չարեհի որդի, Երվանդունի»: Այնպես, որ Արտաշեսյանների առանձին տոհմ չի եղել, դրանք նույն Երվանդունիներն էին:

Արտաշես 1-ի մերձավորը և թագադիրն էր Սմբատ Բագրատունին: Թագադիրը շատ բարձր պաշտոն էր (դեռ արդեն ու՞ր էր հասել): Արտաշեսը ստեղծեց Գավառները և փորը:

ՂՈՓ ↔ ՓՈՂ /դովիով կարելի է փող վաստակել/
ՄԱՂ ↔ ՂՐԱՄ /մարդու հակառակ պատկերն է/
1 ՂՐԱՄ = 4.65 գրամ արծաթ

160—123 **ԱՐՏԱՎԱԶԳ Ա** (Արտաշեսի որդին, լավ Արքա չէր)

123—95 **ՏԻՐԱՆ Ա** - Արտաշես Ա-ի որդին

95—56 **ՏԻԳՐԱՆ Բ ՄԵԾ** 33-տարի իշխեց: (Տիրան Ա-ի որդին): Նոր մայրաքաղաք՝ Տիգրանակերտը կառուցեց:Միացրեց հայկական բոլոր իշխանությունները մեկ պետության մեջ և սկսեց ընդարձակել տարածքը: Կազմավորեց հզորագույն բանակ: «Տիեզերական Ձկան» ժամանակաշրջանը թեակոխել էր, «Սատանական փորձությունը» պետք է իրականանար: Մեծագույն Արքան ու ռազմագետը այդ մասին տեղեկություն երեւի չի ունեցել: Հռոմը օրական հզորանում էր, իսկ Տիգրան Մեծը զբաղված էր Մեծ Հայաստանի սահմանները ընդարձակելով: 87թ Գրավեց Ատրպաթականը, Մարաստանը: Խլեց դրանց Բար(լ)շամ Աստոծ կուռքերը՝ բերեց Հայաստան: Պարթևներից վերցրեց Արքայից-արքա տիտղոսը: Նստավայրը սարքեց դաշտային Կիլիկիան: Անտիոքը տվեց ղեկավարելու ընկերո-

ջը՝ Բագարատին (ծայտյալ ջհուդ), միջագետքը եղբորը՝ Գուրասին, մայրաքաղաքը տեղափոխեց Անտիոք, մինչև կառուցեց Տիգրանակերտը 80թ, որը Հռոմը 15 տարի հետո ավերեց: 69թ. Եգիպտոսի մոտ գրավեց Պտղոմայիս քաղաքը (Բարոէլ պետություն այնտեղ ընդհանրապես չի եղել), երբ Հռոմի կայսեր Լուկուլոսի զորքերը մտան Հայաստան (գորավար Կլավդիոս), Սեիրուժանը դուրս եկավ նրանց դեմ, բայց պարտվեց: Տիգրան Մեծին թույլացրեց որդու՝ Տիգրանի ապստամբությունը թիկունքում: Մինչև ճնշեց ինքը շատ թույլացավ, որովհետև նրան օգնում էին նրա մայրը՝ Կլեոպատրան իր հոր՝ Պոնտոսի թագավոր Միհրդատ 6-ի հետ միասին: Հռոմը և Պարթևները հասցրին ընդեմ Տիգրանի դաշինք կնքել: 06.10.69թ Տիգրանակերտում բախվեցին Հռոմի հետ: Հույն հպատակները դավաճանեցին, բացեցին դարպասները, պարտվեցին: Բայց Հռոմը չմտավ Արտաշատ և հետո պարտվեց: Տիգրանի փոքր տղան՝ Տիգրանը դավաճանեց, անցավ պարթևների կողմը: Նրանք հարձակվեցին՝ գրավեցին Արտաշատը: Տիգրանը ջախջախեց դրանց: Որդին՝ Տիգրանը փախավ Հռոմեացիների մոտ: Պոմպեոսը դրան ընդունեց և միասին հարձակվեցին պառակտված Հայաստանի վրա: 75 ամյա Տիգրանը մենակ եկավ Պոմպեոսի ճամբար, թագը դրեց Պոմպեոսի ոտքերի մոտ: Պոմպեոսը գրկեց ձեռունուն, նստեցրեց կողքը: Տիգրան Մեծը մնաց Մեծ Հայքի թագավոր, որդին ստացավ Ծոփքը, հետո ընդվզեց և ձերբակալվեց: 66 թ. պայմանագիր Պոմպեոսի և Տիգրան Մեծի միջև: Հայաստանը մնաց ամբողջական, սակայն գրկվեց գրաված արտաքին աշխարհից: Հայաստանը դարձավ Հռոմի դաշնակիցը և բարեկամը: 65թ. Պոմպեոսը գրավում է Վրաստանը և Ադվանքը: 64 Պոմպեոսը գրավում է Ասորիքը: Պոմպեոսը վերականգնում է Տիգրանի Արքայից-արքա տիտղոսը: 10 տարի խաղաղություն: Տիգրանը հիմնեց տիգրանակերտի թատրոնը: 55թ. Տիգրանը մահացավ 89 տարեկան հասակում: Մատանական փորձությունը զարթոնք սկսեց՝ Բագարատները թիկունքում աննկատ՝ բայց լուրջ գործում էին:

55—34 **ԱՐՏԱՎԱԳՂ Բ** (Տիգրան Մեծի որդին) Արտավազը որպես արքա և գորավար հետ չէր մնում իր բոլոր նախնիներից: 53թ Հռոմը Պարթևներից պարտություն կրեց, Կռոստը սպանվեց: 36թ Անտոնինոն սկսեց պատերազմը պարթևների դեմ: Արտավազը Հռոմի կողմից էր: 35թ. Արտավազը հետ քաշեց զորքը, Հռոմը պարտվեց: Անտոնինոն Հայաստանից գնաց Եգիպտոս: Արտավազի արարքի պատճառով Անտոնինոն հետ եկավ գրավեց Հայաստանը: Արտավազին չներեց, շորայակապ նվիրեց Կլեոպատրային: Որդին՝ Արտաշեսը գորք հավաքեց, բայց պարտվեց, փախավ Պարթևների մոտ: Արտավազը 3 տարի հետո՝ 34թ. բանտում մահացավ: Այս ընթացքում մոտ 150.000 հրքյա Հռոմի գրաված տարածքներից տեղափոխվեց Հայաստան, որպեսզի Հռոմը դրանց չկոտորեր: Ափսոս, բայց բնությունը, ինքը դանդաղորեն ստեղծում էր պայմաններ «Մատանայական փորձություն» հետագա իրականացման համար: **ՄՍՄՆՆԱԿԱՆ ՓՈՐՁՈՒԹՅԱՆ ԵՐՐՈՐԿ ԵՎ ԱՄԵՆԱՀԱՋՈՂՎԱԾ ԲԱՅԼՆ ԷՐ ԴԱ:**

34—20 **ԱՐՏԱՇԵՍ Բ** (Արտավազի որդին) Խորենցու մոտ **Արշաք-20**տարի: Հարձակվեց ջարդեց Ատրպատականը՝ Հռոմի դաշնակցին, վերաբրեց Հայաստանում Հռոմի զորքը, Ատրպատականը ենթարկվեց Հայաստանին, Պարթևները օգնեցին: Արտաշեսի դրամի վրա Արքայից-արքա նշանն էր: Ներոնը շարժվեց դեպի Հայաստան: Արտաշեսի փոքր եղբայրը՝ Տիգրանը Հռոմում մոր հետ պատանդ էր Արտավազի ժամանակից: Արտաշատում Հռոմի ջանքերով դավադրություն կազմակերպվեց, սպանեցին Արտաշեսին: Հայաստանը գրկվեց հզոր թագավորից: Տեսնում եք ինչ է նշանակում «Մատանական փորձություն»-ը: 20թ. Հռոմի սենատոր որդել էր, որ Հայաստանը այլևս Հայր չպետք է ղեկավարի՝ Հռոմը կգրկվի արեւելքից: Արտաշեսից հետո Հայաստանը 75 ամյա տեղատվություն ապրեց: Սակայն ըստ Հռոմեացի պատմաբան Հուստինիոսի, երրորդն էր Աշխարհում. Հռոմ, Պարթևտան, Հայաստան:

30թ. Առաջին անգամ Ստրաբոնն է խոսում վրացիների մասին:

- 20—6 **ՏԻԳՐԱՆ Գ** (Արտավազգի միջոցով որդին) Հռոմի՝ Ավգուստ Օգոստոսի դրածո: Սա մոր հետ Արտավազգից հետո գերի էր Հռոմում:
- 6—5 **ՏԻԳՐԱՆ Դ** Տիգրան Գ-ի որդին (դեռեա կրում էր արքայից-արքա տիտղոսը): ՈՒՇԱԴՐՈՒԹՅՈՒՆ ԴԱՐՁՐԵԸ, ԹԵ ԻՆՉՊԵՍ ՄԻԱԿՈՒՌ ՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆԸ ՉԻ ԿԱՐՈՂԱՆՈՒՄ ԻՐԵՆ ԵՐԿԱՐԱՄՅԱԹ ԹԱԳԱՎՈՐ ՈՒՆԵՆԱԼ: ՍԱ ՊԱՏԱՀԱԿԱՆ ԵՐԵՎՈՒՅԹ ԼԻՆԵԼ ՉԻ ԿԱՐՈՂ: ԹԵՎԱԿՈՒՆԵԼ ԷՐ ՉԿԱՆ ՓԱՄԱՆԱԿԱՐՁԱՆԸ ԵՎ ՄԻՆՉԵՎ ԱՎԱՐՏԸ ՊԵՏԸ Է ԻՐԱԿԱՆԱՆԱՐ «ՍԱՏԱՆԱԿԱՆ ՓՈՐՉՈՒԹՅՈՒՆԸ»:
- 5—2 **ԱՐՏԱՎԱԶԳ Գ** ՏԻԳՐԱՆ Գ-ի եղբայրը, Հայերը սպասամբեցին սպանեցին, Հռոմում երկար ապրելուց՝ այլացել էր
- 2—1 **ՏԻԳՐԱՆ Գ** (սպասամբության պատճառով նորից սա նստեց գահին)
- 2—4 **ԱՐԻՈՔԱՐՁԱՆ** (Գայոս կեսարի հրամանով Ատրպատականի (տաջիկների) քաղաքը նստեց Հայոց գահին): Բերրապահ Ադրոնը այդ պատճառով սպանեց Գայոս կեսարին:
- 4—5 **ԱՐՏԱՎԱԶԳ Դ** (Արիոքարգանի որդին) Հայերը սպանեցին:
- 6—6 **ՏԻԳՐԱՆ Ե** (Հռոմի Օգոստոսն է նշանակում): Սա ծագումով հրյա էր, միայն մոր կողմից հեռու բարեկամ Արտաշեսյանների: Հայերը վրեժեցին:
- 6-- **ԷՌԱՏՈ** Հայերը սրան խնդրեցին, սակայն պատավել էր և մի քանի տարի մնացինք առանց Արքայի: Հռոմը Սենատի որոշմամբ Հայերին չէր թույլատրում Հայաստանում քաղաքներ, այն արևելքի միակ լուրջ վտանգն էր Հռոմի համար:
- ԱՅՍՈՒՀԵՏ ՀԱՅՈՑ ԳԱՀԻՆ ԶՏԱՐՅՈՒՆ ՀԱՅ ՉԻ ՆՍՏԵԼ:** Հռոմը մտցրեց նոր՝ սատանի տոմարի 1 թվականը՝ մոռացության ենթարկելու համար Թորքոմյան 6500 թ-ը.:

Հ Ա Յ Ո Ց Թ Ա Գ Ա Կ Ի Ր Ն Ե Ր Ը

- 11թ **ՎՈՆՈՆ Պարթևատանցի** Հռոմի դրածո (սկյութ էր), սրան Արտավան 3 վրնդեց ինքը դարձավ քաղափոր: Սա եկավ նորից Հայաստան և Հռոմի օգնությամբ նստեց գահին: 16թ. Արտավան 3 պահանջով Հռոմի Տիբերիոս կայսրը սրան ձերբակալեց: Սա Ատրպատականցի էր:
- 18—34 **ԶԵՆՈՆ (սկյութ)** Պոնտացի, Հռոմի դրածո: Իրեն անվանեց Արտաշես: Իրոք Արտաշեսյաններին բարեկամ էր:
- 34—35 **ԱՐՇԱԿ Ա** Պարթևները Հայ ավագանու թույլտվությամբ սրան նստեցրին: Սա առաջին Արշակունին էր: Վրացիների և Հռոմի դրոշմամբ մերձավորները թունավորեցին: Սրա օրոք Հայաստան եկան ջիուդ **Թադեոսն ու Բարդուղիմեոսը** քրիստոնեություն տարածելու: «Մատանական փորձությունը» **ակտիվանում էր:** Երկուսին էլ Արշակը սպանեց: Հռոմը հարձակվեց, պարթև Արտավան 3-ը լսելով իր հաջորդ որդուն՝ Օրոդեսին գործի հետ միասին ուղարկեց: Բայց Հռոմեն-Իբերա-Աղվանների հաղթեցին, անգամ Արտավանը փախավ Վրկանաց երկիր:
- 37—թ **ՄԻՀՐԻԱՏ** Վրաց քաղաքի Փարսամանի եղբայրը Արտաշեսյանների բարեկամը, իսկ Արտավանը ստիպված հաշտվում է Հռոմի հետ: Բայց հաջորդ՝ Կալիգուլա կայսրը սրան արքայություն է: Նոր կայսր Կլավդիոսը օգտվելով Արտավան 3-ի մահից և Պարթևների գահակալից (փաստորեն պարթևները Հայերի պատճառով մնացին առանց քաղաժառանգ) նորից որոշվեց Հայաստանը հպատակել Հռոմին: Նա արքայից ազատած Միհրդատին է դնում:
- 38—42 **ԳԻՍԱԿ ԴԻՄԱԷՍՅԱՆ** Հայոց նախարար-սպարապետ՝ հաղթեց և նստավ գահին: Միակ Հայն էր Տիգրաններից հետո՝ նստեց Հայոց գահին: Այն էլ՝
- 42—51 **ՄԻՀՐԻԱՏ** Հռոմի նոր կայսր Կլավդիոսը հարձակվեց՝ դրեց Միհրդատին:
- 51—52 **ՀՈԱԴԱՄԻԶԳ** (Միհրդատի եղբոր որդին) Վրաց Փարսամանի որդին՝ Հռոմի դրածո նենգարար սպանեց Միհրդատին Գառնիում:
- 52 **ՏՐԴԱՏ Ա ԱՐՇԱԿՈՒՆԻ** Պարթևատանի Վաղարշ 1 (51-75) եղբայրը, Վաղարշը եղբոր՝ **Տրդատի** հետ զորքով մտնում է Հայաստան: Գրավում է Արտաշատն ու

Տիգրանակերտը: Հռոմի հետ Վրաստանից վերադառնում է, բայց նորից դիմում է փախուստի: Ծանապարհին ստիպված դաշունահարելով կնոջը՝ Չենոբիային, որին հայերը փրկում են: Այս պատճառով սկսեց 54—64թթ պարթևա---հայկական պատերազմ ընդեմ Հռոմի

53-թ **ՀՈՒՂԱՄԻՁԴ**-ը վերադարձավ Հայաստան և Հռոմը գահին բազմեցրեց

54--64 **ՏՐԳԱՏ--Ա Արշակունի**: Հայերը սրան նորից ընդունեցին:

59 թվ. Հռոմը Արտաշատը ջնջեց: Տրդատը թագը հանձնեց կայսր Ներոնին:

60—63 **ՏԻԳՐԱՆ Զ** Հռոմի կողմից: Տիգրան 5-րդի եղբորորդին, հիշեք՝ ջիուղ էր:

63—428թ ԱՐՇԱԿՈՒՆԻՆԵՐ

Արշակունիները պարթևական ծագում ունեն: Իսկ պարթևները առաջացել են Սկյութական «Ապարն» կամ «Պարն» Արիական ցեղերից, որոնք երբեք ոչ որի չեն ենթարկվել և ոչ մեկի կազմի մեջ չեն եղել: Պարթևները կարողացան ստեղծել ժամանակի հզորագույն պետությունը՝ մինչև վերջին շունչը հարազատ մնալով Հայաստանին: Ջիուղ Սասանները կարողացան սրանց գրավել և ամբողջովին՝ անկախ հասակից, արու Պարթևներին վերագրին: Խոսքով 2-րդը շատ պայքարեց, բայց չկարողացավ օգնել:

63—100 **ՏՐԳԱՏ Ա** գորքով մտավ Հայաստան, Հռոմը ստիպված եղավ ճանաչել և գահը հետ տվեց Տրդատին: Արշակունիների շառավիղ Տրդատը պարթև էր: Բայց իրեն հայ էր համարում, ինչպես բոլոր Արշակունիները: Սրան համեմատել են գերիզոր Արտաշես 1-ի հետ:

100—113 **ԱՇԽԱԳԱՐ** (արդարադատ և ուղղամիտ, ուժեղ զորավար) Պարթևստանի Բակուր թագավորի որդին:

113—114 **ՊԱՐԹԱՍՍԱՒԻՐ** (Աշխադարի եղբայրը) 114թ. Հռոմը նորից մտավ Հայաստան և Պարթևստան: Գրավեց նաև նրանց մայրաքաղաք Տիգրանը:

117—140 **ՎԱՂԱՐԸ 1** Վարդգեսավանի տեղում հիմնադրում է Վաղարշապատը /Էջմիածին/: Բազրատունիները ներկայացան որպես ջիուղ Դավիթ և Մորմունի թագավորների հետնորդներ՝ ստացան հեծելազորի ղեկավար ու թագադիր

140—161 **ՍՈՂՅԵՍՄՍ** (Հռոմի կողմից) Պարթևները հարձակվան, սա փախավ Հռոմ:

161—163 **ԲԱԿՈՒՐ Բ ԱՐՇԱԿՈՒՆԻ** (Պարթևների Վաղարշ-3-րդի կողմից) 163թ. Հռոմը նորից գրավում է Հայաստանը:

163—178 **ՍՈՂՅԵՍՄՍ** (նորից Հռոմը) Հարձակվեց, ապստամբած Տրդատին արտրեց Բրիտանիա: Հայաստանում Հռոմեական ջոկատ մնաց:

178—196 **ՍԱՆԱՏՐՈՒԿ ԱՐՇԱԿՈՒՆԻ**

205—224 **ՎԱՂԱՐԸ 2**-րդ (Սանատրուկի որդին) Սրանից սկսեց Հայ Արշակունիների հարստությունը (Մինչև սա Հայոց թագավոր նշանակվում էր Պարթև թագավորների ազգակիցներից): Սա էլ սպանվեց հյուսիսից խուժած Ալաններից:

224 **ՏՐԳԱՏ 2**-րդ (Վաղարշ 2- որդին) Հռոմի կայսր Մակրինոսը 217թ հաշտություն է կնքում պարթևների հետ և սրան ճանաչում թագավոր:

226 Իրանի Պարս երկրամասի արքա **Արտաշիր Պապականը** (Սասաններից, իսկ “սաս” դա օձի սս-վոցի համաձայն իրենց ջիուղներն էին անվանում) տապալում է Պարթև Արշակունի Արտավան 5-րդին և տիրանում գահին: Հայաստանը դրանց մեծ հակառակորդն էր, որպես առաջին արարվածների երկիր և դեռ Տիգրան Մեծի պատճառով: Տրդատի կողքը հավաքվեցին Արտավան 5-րդի տոհմը, վրացիք, աղվանները: **Պարթևները վերացան՝ մինչև վերջին շունչը Հայերին հարազատ մնալով:**

230 **Արտաշիրը** (Պարսիկ) գրոհում է Հայաստանի և Հռոմի դեմ: Հայաստանում խիստ պարտվում է Տրդատ 2-ի կողմից: Մինչև 3-րդ դարի կեսը Սասանները չեն կաշում Հայաստանին, թեև հուժկու հարվածներ են հասցնում Հռոմին: Այսպեղ Սասանյան Պարսկաստանի հզոր պետությունը:

252 **Արտաշիրը** (Շապուհ 1-ի որդին) գրավեց Հայաստանը: Տրդատ 2-րդը հեռանում է Հռոմ: Գահը տալիս են **ԱՐՏԱՎԱՁԴ 5**-րդին և ստիպում ընդունել Ջիուղա

Պարսկական գերիշխանություն: Առաջացան Մեծ տները՝ նախարարները: Մի մասը երկրպագեց Հռոմին, մյուսը՝ Պարսկաստանը:

ՄՍՏԱՆԱԿԱՆ ՓՈՐՁՈՒԹՅՈՒՆԸ ԾԱՂԿՈՒՄԷ ԱՊՐՈՒՄ:

252 **ՈՐՄԻՁԳ-ԱՐՏԱՇԻՐ** (Շապուհի որդին) Հայ մեծ թագավոր մականունով:
253 **ՆԵՐՍԵՋ** Հռոմի Ավրեիանոսի արշավանքից Արեւմտյան Հայաստանում
224—271 **ԽՈՍՐՈՎ 2-րդ**(Տրդատ 2-րդի որդին) Հռոմի օգնությամբ: Մասան Արտաշիրի ուղարկած ջիուղ Անակը Խոսրովի ջիուղացած պարթև բարեկամների օգնությամբ որսի ժամանակ խիեցին Խոսրովին: Նա Մեռնելուց զինակիցներին պարտավորացրեց՝ սպանեցին Անակին և իր հարազատներին: Անակը Պարթևների Պահլավ գավառի ջիուղ Սույենի ցեղից էր: Դրա հոյ կինը փախավ Կապադովկիա՝ ծնվեց սատանա Գրիգորը: Մոտ 27 տարի Մասանյանների իշխանության տակ էին:

Խոսրովին սպանելուց Մանդակունի Արտավազը երեխա հասակի Տրդատին՝ փախցրել էր Հռոմ: Նա հասունացել, շատ ուժեղ և խիզախ էր դարձել՝ վերադարձավ գահին: Գրիգորն էլ եկավ Կապադովկիայից՝ 200թ-ից գործող, Ղեւոնդիսի գլխավորած «Մատանական փորձություն» որջից:

297—353 **ՏՐԴԱՏ 3-րդ--Մեծ** (Խոսրով 2-ի որդին): 298թ՝ Տրդատ Մեծը հաղթեց Մասան ջիուղ-պարսիկներին և մտավ Հռոմի տակ: 40 տարի Խաղաղություն: Մատան Գրիգորը Տրդատին վերափոխելու անհաջող շատ փորձերից հետո գործադրեց Դիոկղերիանոս Կայսրից Հայք փախած Հռիփսիմեն, Գայանե, Նունե, Մանյա... 37 պռնիկներին՝ թունավորեցին, խեղաթյուրեցին Տրդատին: Տրդատը պռնիկներին կտտորեց, բայց ինքը թունավորված վիճակում էր: Ազատեց 12 օր իբր հակաթույնը իմացող սովամահ բանտարկված Գրիգորին Խոր Աիրապից: Մա Արեւմանի ջրերում Հայերին օժեց քրիստոնեություն, ղենելով պետականության ավերման հիմքը: «Տրդատը իր անձը սահմանափակեց պատու ու տքնությամբ, մշտանումն էր և շարունակ արտասպուն իր երկրի համար»,- Ազաբանգեղոս էջ 147: Նունեն էլ Վրաց Միհրանին տվեց ընդունել քրիստոնեությունը: 301թ Տրդատի դեռես առողջական անկարողությունից օգտվելով, Արքայական գործի աջակցությամբ սատան Գրիգորը բռնորեն տարածեց քրիստոնեությունը (52 տարի հետո Հայաստանը փլուզվեց): Սուգ Գրիգորին սատկացրին, սանձերը հանձնվեց որդուն՝ Արիստակեսին, դրան էլ սատկացրին, եղավ 4-րդ Հայքից Արքեպյաթը՝ սատկացրին, անցավ մյուս որդի Արթանեսին: Մրա պատանի որդին՝ Գրիգորիսը Փայտակարանի կաթողիկոսի աթոռն էր, ձիերով ոտնատակ արին: Բորթրի անիծյալ աճյունները Թորդանում է թաղված, դեռես Տիգրան մեծի կառուցած Բարշաբ աստծո թագինը վերածված սուրբ խաչ եկեղեցում, Էրզրումի նահանգի Երզնկայի գավառի Կամսխի գովակի մեջ: Գրիգորը այդպիսով 128 Հայ իշխանատուն վերացրեց, փոխարենը Չինաստանից փախած ջիուղ Մամ Գուններից ստեղծվեց Մամիկոնյանների հոտը, Շիրակում ստեղծվեց Գրիգորի բարեկամ Կամսարականների հոտը: «Մատանական փորձությունը» մեծ թափ էր առնում: Ջիուղներ՝ Մանսարովը վերցրեց փայտկարանը՝ թագը իր մոտ էր, **Բակուրը** առանձնացրեց Աղձնիքը, մոլիքում **Մար** Իշխանն էր, Հաշտյանքում **Գագ** իշխանը...: Ով չուզեց քրիստոնեությունը՝ անցավ պարսիկների տակ, ով Գրիգորական էր՝ Բյուզանդիայի տակ:

353 **ՋՀՈՒԳՆԵՐԸ ՀՄՍԱՆ ԻՐԵՆՅ ՆՊԱՏԱԿԻՆ:** Հայաստանը առանց պատերազմի կազմալուծվեց: Բյուզանդիան Խոսրով 3-ին ճանաչեց իր մաս Հայաստանի թագավոր: Մա հիմարի մեկն էր: **Վրթանեսը** սատկեց սրա օրոք:

353—338 **ԽՈՍՐՈՎ 3 Կոտակ** (Կառուցեց Դվին մայրաքաղաքը, տակեց անտառը):
338—350 **ՏԻՐԱՆ** (Խոսրովի որդին) Լուրջ պայքարել է Գրիգորի քայքայիչ հոտի դեմ:
350—368 **ԱՐՇԱԿ 2** (Տիրանի որդին) մեղմ և զիճողական էր: 364—368 Հայ-Պարսկական պատերազմը՝ Արշակի կինը՝ Գրիգորի հոտից, Փառանձեմն էր դեկավարում:
369—374 **ՊՏՊ ԹՄԳՎԱՈՐ** (Արշակի որդին)--(մայրը ջիուղ Փառանձեմն էր):
374—378 **ՎԱՐԱՋՂԱՏ** (Հռոմը Պապին սպանեց՝ սրան նշանակեց)

- 378—389 **ԱՐՇԱԿ 3** (Պապի որդին)
387թ Հռոմը՝ Թեոդոսիս Մեծը, Պարսկաստանը՝ Շապուհ 3-րդ, բաժանեցին Հայաստանը: 1/3—Հռոմին, 2/3--Պարսիկին: Արշակ 3-ը մինչև մահը արեւմտյան գավառներում թագավորեց:
 384—389 **ԽՈՍՐՈՎ 4**-րդ (Իրանական մասում):
 389—417 **ՎՈՒՄՇԱՊՈՒՀ** Իրանի դրածո
 361---439 Մետրոպ Մաշտոց: 405-ին տառերը վերագրվեցին
 415—419 **ԽՈՍՐՈՎ 4**-րդ Իրանի դրածո
 416—420 **ՇԱՊՈՒՀ** (պարսկական ջիուդ) Հայերը սպանեցին:
 422—428 **ԱՐՏԱՇԵՄ Գ** Իրանի դրածո

«ՄՍՏԱՆԱԿԱՆ ՓՈՐՉՈՒԹՅԱՆ» ԶՀՈՒԴԱԿԱՆ ԶԱՆՔԵՐՈՎ (ԶՀՈՒԴ ՄՍՄԱՆՆԵՐԻ ՉԵՈՒՐՈՎ) ՎԵՐՁ ԱՐՇԱԿՈՒՆԻՆԵՐԻ ՀԱՐՍՏՈՒԹՅԱՆԸ:

Հայոց 16 իշխանատները՝ Ճոպք, Աղձնիք, Կորճայք, Գուգարք, Մոկք, Սյունիք, Ճավղեյից, ՈՒտիք, Նոր Շիրական, Չարավանդ, Հեք, Վասպուրականում, Մարդաստանում -- Արծրունիք, Ռշտունիք, Մարդեք, Տուրուբերանում -- Մամիկոնյաններ, Խորխոռունիներ, Սպեր և Ծանիքում -- Կովկասի ասպետ Բագրատունիներ, Անգեղ Տնում -- Հայոց հնուց գանձարանն էր (իմա Դիարբեքիր), Դրաստամաս

428—608թ 180-ՏԱՐԻ ՊԱՐՍԿԱ--ԲՅՈՒՋԱՆ-ԴԱԿԱՆ ԼՃԻ ՏԱԿ
630—862թ 150-ՏԱՐԻ ԱՐԱԲԱԿԱՆ ԽԱԼԻՖԱԹԻ ԼՃԻ ՏԱԿ

- 830-840 Մանագլեբերտի Թոնդրակ գյուղում Սմբատ Չարեհավանցին՝ թոնդրակյաններ
 885 Ամր Խալիֆը պաշարեց Եգիպտոսը և Ալեքսանդրիան: 700.000 զորք վառեցին: Իսկ Հայաստանում երկրի տնօրեն էին դառնում Բագրատունիները (ջիուդ Բագրատի սերունդները, իսկ ԲԱԳ մայրապետական կրոնի հավատքն է)
 885 Էմիր Բուդային Խալիֆաթը բարեբախտաբար Հայաստանից հեռ է կանչում
 886—890 **ԱՇՈՏ 1 ԲԱԳՐԱՏՈՒՆԻ: Ջիուդները դարձան Հայոց թագավորներ:** Անի-Շիրակի թագավորություն: ԵՎ արաբները և Բյուզանդիան ճանաչում են պետությունը: Ղարսը սպարապետների աթոռանիստն էր:
 890—914 **ՍՄԲԱՏ 1 ԲԱԳՐԱՏՈՒՆԻ** (Աշոտ 1 որդին) Այդպես էլ չկարողացավ ենթարկել Վասպուրականի Արծրունիներին և գրավել նրանց մայրաքաղաք Դվինը: Ատրպատականի էմիր Յուսուֆը օգտվելով այդ գծտուքյունից Վասպուրականի թագավորության՝ Վան մայրաքաղաքով թագ է հանձնում Գագիկ Արծրունուն: 914 թ. Յուսուֆի հրամանով Սմբատին գլխատում են:

- 914—928 **ԱՇՈՏ 2-րդ ԵՐԿՎԱԹ** (Սմբատի որդին): 922թ. Արաբական Խալիֆը Աշոտ 2 տալիս է Շահն--Շահ տիտղոսը: Իսկ Բյուզանդիան և Պարսկաստանը չեն ճանաչում:
 928—953 **ԱԲԱՍ** Աշոտ 2-ի որդին: Երկիրը, Կարսը որոշ զարգանում են: 939 թվ. հնարեցին "Մասունցի Դավիթ" էպոսը: 953թվ. մորեխների պատճառով սաստիկ սով եղավ: Պետականությունը նորից կորցրին:

- 958 Գռո իշխանի հրամանատարությամբ ուժեղ բանակ, 958 թվ.** Հայոց զորքը ջարդեց պարսիկ զորավար Համտունի զորքին: Հայաստանը բաժան-բաժան էր, բայց Հայերը իրենցից դեռես հզոր ուժ էին ներկայացնում: Ջիուդները որոշեցին պետականությունը վերականգնել և ամբողջովին հանձնել ժամանակի գերտերությանը՝ Բյուզանդիային:

- 962--972 **ԱՇՈՏ-ԳԱԳԻԿ**-ին Անանիա կաթողիկոսը օժեց Հայոց թագավոր: Իր վերականգնվեց Հայոց թագավորությունը, բայց այն ժառայեց Հայերի հետագա գավառային դիմադրություններ կազմակերպել չկարողանալուն և պետականությունը կործանելու նպատակին: 971թ. Աշոտ-Գագիկը բնական մահով գնաց:

- 966 Տարոնի ջիուդ իշխաններ Աշոտը /Բագրատի որդին/, Դավիթ Արքայիկը, Գրիգորը, Թոնդիկը Հայաստանի տիրույթները կտակել էին Բյուզանդիային:**

972--1041 **Հովհաննես-Սմբատ:** (Աշոտ-Գագիկի որդին): Երկու եղբայրների միջև գահի համար գծտություն սկսվեց: ՀՈՎՀԱՆՆԵՍ-ՍՄԲԱՏ-ը, Աշոտ-Գագիկի թուլամորթ որդին, խորամանկությամբ մյուս՝ ավելի հզոր եղբայր ԱՇՈՏԻ բացակայության պահին գահը զավթեց: Այդ օժեյր Աշոտին դուր չեկավ, նա հարձակվեց Անիի վրա, ջարդեց: Կաթողիկոսները մի կերպ հաշտեցրին: **ԱՇՈՏ**-ին ճանաչեցին ընդհանուր Հայոց թագավոր, իսկ՝

Անի—Շիրակի թագավոր-- Հովհաննես-Սմբատ

Աղվանքի թագավոր-- Գուրգեն

Կարսի թագավոր-- Աբաս

Անձավացյաց թագավոր-- Դերենիկ

Վասպուրականի թագավոր--Սենեքերիմ՝ Ատրեստանի Ադրամելիքի հոտից

Կասպանի թագավոր-- Փրիլպե

Վարաժմունիքի թագավոր-- Սահակ

Տայքի թագավոր-- Դավիթ

Տաշիր Չորագետի թագավոր—Աշոտ Գ որդի Գուրգենը (Կյուրիկեն)

Վանանդի թագավոր—Վանանդեցիները

Տարոնի, Խաչենի, Գարդմանի իշխանություններ—Գալլ Մամիկոնյան

Աղձնիքի, Գողթնի Ամիրայություններ—Փահլաունիներ, Ապիրատյաններ

Սասնա Տուն-- «ընդհանուր» թագավոր:

Փաստորեն Հայերը գաղափար անգամ չէին կազմում, իսկ ջնդուները Հայի անվան տակ Հայաստանը օձույպացրել էին և լինելով գուրկ պետականության գաղափարից՝ Հայաստանը բաշխել էին իրար մեջ: Այն շարունակվում է մինչև այսօր:

988 Ամբողջ երկրում ավերիչ երկրաշարժ, անգամ սուրբ Սոփիայի տաճարը փլվեց:

997 Գիասատը հայտնվեց, որը ուներ սուկայի և ահավոր տեսք

1001 Տայքը նվիրեցին Բյուզանդիային

1001 Բյուզանդ Վասիլ 2-րդ Սենեքերիմի հետ սեր և միաբանություն ստեղծեցին

1003 Երկնքում հրատեսիլ մի աստղ երեւաց, ինչպես աշխարհի կործանման վկա

«1006—1007թ. Հայոց թագավորը ստույգ եղել է Հովհաննես—Սմբատը»,- ՄԱՏԹԵՎՈՍ ՌՌՀԱՅԵՑԻ:

1016 Առաջին անգամ թուրքերը մտան և սրի քաշեցին Հայաստանը: Վասպուրականի Սենեքերիմ «թագավորը» որոշեց Հայրենին հանձնել Բյուզանդ Վասիլ կայսրին: Վասիլը նրան և նրա որդի Դավթին փոխարենը տվեց Մեքաստիան: Սենեքերիմը 1030թ. մեռավ, գահը հանձնեց որդուն՝ Դավթին: 1035թ. սա վախճանվեց, փոխարինեց Ատոմ եղբայրը: «Հայոց այդ երկիրը թագավորներից ու իշխաններից դատարկվեց», - Մատթեոս ՌՌճհայեցի:

1017 Սենեքերիմը Վասպուրականը նվիրեց Բյուզանդիային:

1021 Վասիլը Հայերից պահանջեց կտակված Անին ու Կարսը: Տրապիզոնում 988-ի կտակը երկարացրին մինչև Հովհաննես-Սմբատի մահը:

1022 Հոկտ. 3-ին կապույտ երկինքը երկուսի բաժանվեց: Հյուսիսային կողմից երկրի վրա պայծառ լույս թափվեց: Արեւը խավարեց, սկսվեց երկրաշարժ:

1021 **Ըստ Լաստիվեղոս Տրապիզոնում 1021 թվ. «ձայերի» և Բյուզանդիայի Վասիլ Բ-ի միջև կնքվեց չարաբաստիկ պայմանագիր, որի համաձայն Հովհաննես թագավորը իր մահից հետո ԱՆԻՆ և Հայքը կտակում է Վասիլ Բ-ին: Նույնը հաստատում է հույն պատմիչ Մկիլիզա--Կեղդիմսը:**

1030 Հայքում զարհուրելի երկրաշարժ և անընդմեջ ամպոտ սկսվեց: Բացատրեցին, որ Քրիստոսի բնութագրմամբ իր մահից ուղիղ հազար տարի հետո պետք է ստատանր գա աշխարհ և հազար տարի տիրի աշխարհին:

1031 Մաստիկ սոփ եղավ, ժողովրդի կեսը մահացավ:

1036 Արեւի խավարում սաստիկ ուղեկցություններով՝ 2-րդ անգամ նույն այն նշանը:

1040 Մահացավ Հայոց թագավոր Աշոտ Բագրատունին՝ Գագիկի որդին, Հովհաննես-Սմբատի եղբայրը: Դեռ Հովհաննես-Սմբատն է ղեկավարում:

- 1040 Մի ջահանման գիսատող երեկոյան արեւմտյան կողմում դեպի հետ էր սողում: Նա բախվեց բազմաստեղին և լուսնին ու անհետացավ: *ՌՌձհայեցի էջ 56*:
- 1041 Մահացավ Անիի թագավոր Հովհաննեսը-Սմբատը, որը արդեն 15 տարի Վասիլ 2-ից ռոճիկ էր ստացել և փոխհատուցման ժամն էր եկել՝ պետք էր երկիրը հանձնել Բյուզանդիային, Իսկ Հովհաննեսի ազգապետ Գավիթ Անհողինը Աղվանքից հարձակվեց Հայքի վրա:
- 1041—1043 ԳԱԳԻԿ 2-րդ** (18 ամյա): Վերջին Բագրատունի թագավորը: «**Դրան օձեց ռմն Գրիգորը, որը հանդես եկավ որպես Սամուել, որը Դավթին էր օձել Իսրայելի արքա դառնալուց**»,-(**Մատթեոս ՌՌձհայեցի էջ 58**): Մրան էլ 1043թ. Մոնոմախր տարավ Բյուզանդիա, Կայրն պեղատ և Պիզուն ավանները, հարստություն տվեցին, մնաց այնտեղ:
- 1045 Անին հանձնեցին: «Փոլ եկավ Բագրատունյաց հոտի տերությունը», - Մատթեփոս ՌՌձհայեցի էջ 64:
- 1046 «Աստծո սաստիկ բարկությունը թափվեց երկրի վրա, ահավոր ու սոսկայի երկրաշարժ եղավ», - Մատթեոս ՌՌձհայեցի:
- 1047 Բյուզանդիան ստացավ հերթական նվերը՝ Դվինը:
- 1048 Սելջուկների առաջին արշավանքը
- 1049** Պարսիկները տեսնելով, որ Հայաստանը նվիրաբերում են, հարձակվեցին Արծն քաղաքի վրա, հայերի առանց թագավորի ու սպարապետի հերոսաբար պաշտպանությունը չօգնեց, նրանք քաղաքը վերցրին: **Պետականությունը կորցնելուց ԱՐԾՆԸ միակ քաղաքն էր, որ Հայերի ձեռքից գրավվեց սրով ու գերությունը:**
- ՍՍ ՀԱՅՈՑ ԿՈՐՄՏՅԱՆ ՎԵՐՋՆ ԷՐ:**
- 1054 Քրիստ. Եկեղեցու բաժանումը Հռոմի և Բյուզանդիայի միջև: «Կործանում»:
- 1064 Սելջուկները Դարսը ավերեցին
- 1064 Սելջուկները գրավեցին Անին
- 1064 Բյուզանդիան գրավեց Դարսի թագավորությունը
- 1071—1076 Վարաժնունին Փոքր Հայաստանի հարավում իշխանություն ստեղծեց
- 1071 Հայաստանը վերածվեց ամիրությունների
- 1110—1123 Լոռու թագավորության մեծ մասը միացվեց Վրաստանին
- 1123 Դավիթ Շինարարը ազատագրեց Անին
- 1170** Երրորդ՝ Հայ պատմագրական նյութերի հրկիզում (սելջուկներ)
- 1184—1213 Թամարս թագուհու օրոք Վրաստանը հզորության գագաթնակետին էր
- 1185—1206 Հայ-Վրացական բանակը ազատագրեց հյուսիս-արեւելյան Հայաստանը (Չաքարյանների ղեկավարությամբ):
- 1220 Թաթար մոնղոլները Հայաստանում
- 1236 Թաթար մոնղոլները գրավեցին Հայաստանը, Վրաստանը, Աղվանքը:
- 1259—1261 Հայ-Վրացական ապստամբությունը թաթար-մոնղոլների դեմ (Դավիթ թագավոր)
- 1386—1402 Լենգ Թեմուրի արշավանքը (3000 մարդ կենդանի թաղեցին)
- 1386 Չորրորդ՝ Հայ պատմագրական նյութերի հրկիզում: Լենգ Թեմուրը հատուկ ջոկատներ ուներ, հայտնաբերելու և հրկիզելու Հայ պատմական գրականությունը:
- 1411—1467 Կարա-կոյունլու թուրքմենական ցեղերը Հայաստանում
- 1467—1502 Աղ-կոյունլու թուրքմենական ցեղերը Հայաստանում
- 1440 Երեսանը հարձակ Արեւելյան Հայաստանի մարզի կենտրոնը
- 1440 Կաթողիկոսարանը բերեցին Վաղարշապատ (Էջմիածին)
- 1453 Թուրքերը գրավեցին Կոստանդինուպոլիսը
- 1502 Իրանում հիմնվեց նոր Ղզլբաշների պետություն
- 1510 Հայոց հողի համար պատերազմում են Թուրքերը և Պարսիկները

- 1555 Հայաստանի բաժանումը (արեւմտ -Թուրքիա, արեւել-Պարսկաստան)
- 1547—1562 Կաթողիկոս Ստեփանը գնում է Եվրոպա օգնություն խնդրի, բայց իզուր
- 1590 Լրիվ Հայաստանը Թուրքիային
- 1603 Կես Հայաստանը Պարսիկին (Շահ Աբասը գրավեց Երեւանը)
- 1603 Նորից Թուրքիան գրավեց: Շահի հրամանով երկիրը հրկիզվեց
- 1604—1828 Երեւանյան խանություն
- 1670 Կաթողիկոս Հակոբ Ջուղայեցին դիմեց Ռուսիայի օգնությանը
- 1680 Սյունիքի մելիք Խարայելի որդի Օրին գնաց Եվրոպա օգնությ. խնդրի
- 1701 Խարայել Օրուն, Մինաս վարդապետին Պյոտր I խոստանում է օգնել
- 1701 Մխիթար Սեբաստացին հիմնադրեց կաթոլիկ եկեղեցին, որպեսզի կարողանա Հռոմից օգնություն խնդրել
- 1707 Խարայել Օրին ռուս զննապետի աստիճանով Պարսկաստանում բանակցություններ վարեց Հայաստանը փրկելու համար
- 1711 Խարայել Օրին Ռուսիա վերադառնալուց հանկարծամահ եղավ: Մինաս վարդապետը մենակ շարունակեց գործը: Աստրախանի Հարուստ հայությունը դիմեց Ռուսիայի ցարին իրենց ծախսերի հաշվին Հայաստանը զենքի ուժով ազատագրել՝ համաձայնություն չստացան:
- 1718—1722 Արցախի «Հայ» մելիքները, Գանձասարի կաթողիկոս Եսայի Հասան Ջալալյանը, միլիք Ավան Յուզբաշին, Վրաստանի թագավոր Վախթանգ 6-ը երկիրը անկախ հայտարարեցին: Նրանք Դավիթ Բեկին էլ շատ օգնեցին:
- 1722 Ապստամբ Աղվանները Պարսկաստանում գրավում են Սպահանը, շահ Հյուսեյնին գլխատում
- 1723 **ՌՈՒՄԻԱՆ** գրավեց Բարսն, Էնգելի, Ռեշտ, Աստաբադ քաղաքները
- 1720—1723 **ԳԱՎԻԹ ԲԵԿԸ** Ղափանում ստեղծեց ինքնուրույն իշխանություն
- 1723 Երեւանի հերոսական պաշտպանությունը թուրքերից: Մեր բանակում պարսիկ զինվորներ էլ էին կռվում թուրքերի դեմ:
- 1724 Գանձակի, Արցախի և Ադրբեջանի փոխօգնության պայմանագիր կնքվեց ընդեմ թուրքերի
- 1728 Դավիթ Բեկը հանկարծամահացավ (ուշադիր նայեք)
- 1730 Մխիթար Սպարապետը դավադրաբար սպանվեց
- 1768—1774 Մովսես Սարաֆովը (Աստրախանից) դիմեց ցարին հայերի հաշվին ուժով ազատել Հայաստանը՝ մերժվեց:
- 1778—1779 Գրիմի հայերը կառուցեցին Նոր Նախիջեւանը՝ այժմ Դոնի Ռոստովը
- 1813 Գլուխատանի պայմանագիր--Ղարաբաղում (Իրան- Ռուսիա)
- 1826—1828 Ռուս-Թուրքական պատերազմ:
- 01.03.1828 ԵՐԵՎԱՆԻ** մարզը Ռուսիայի մեջ
- 1828 Թուրքմենչայի պայմանագիրը (ազատագրվեցին Երեւանի և Նախիջեւանի խանությունները)
- 1829 Ռուսիան վերցրեց Էրզրումը
- 1860 Հայաստանում ընդունվեց ազգային կոնստիտուցիա
- 1862 Չեթումի ապստամբությունը
- 1878 Ռուս-թուրքական պատերազմ: Ղարսը և Արդահանը միացան Ռուսին: Կաթոլիկ հայերը գաղթեցին Հայաստան: Էրզրում, Ալաշկերտը մնաց թուրքին:
- 1894 Առաջին եղեռնը 300.000 հայ Աբդուլ Համիդը կոտորեց
- 1895—1896 Երկրորդ եղեռնը
- 1904 Մասունի ապստամբությունը: Աբդուլ Համիդ 2-ը դաժան ճնշեց:
- 1905 Երրորդ եղեռնը: Շուշա, Բաքու, Նախիջեւան, Երեւան, Ելիզավետպոլ
- 1909 Չորրորդ եղեռնը: Աղանա, Կիլիկիա
- 1914—1915 Մարիդամիչի օպերացիա: Ռուսիան ջարդեց 3-րդ թուրքական բանակը Թուրքերը 90.000 կորուստ տվեցին:
- 1915 Հինգերորդ եղեռնը (1.5 մլն.)

- 1915 Չորրորդ հայկական պատմագրական նյութերի այրումը (Այս անգամ թուրքերը և նորից ջնուղները)
- 22.04.1918 Անդրկովկասյան սեյմը հայտարարեց անկախություն
- 22-25.05.18 Սարդարապատի Հերոսական ճակատամարտը

ԿԻԼԻԿԻԱՅԻ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԹԱԳԱՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆ (1080-1375)

- 1 դար ն.թ.ա շռույթի տակ էր
- 1-ին կես Տիգրան Մեծը միացրեց Մեծ Հայքին
- 65մթա Տիգրանի և Պոմպեոսի միջև պայմանագրով անցավ Հռոմին: Հետագայում մնում է Բյուզանդիայի տակ, հետո Արաբների, հետո Սելջուկների: Հիմնական **բնակիչները՝ հույներ, ասորիներ և քիչ հրեաներ**
- 11-րդ դ Արաբներից, սելջուկներից, հետո մոնղոլներից փախած հայերը ներտեղափոխվեցին:
- 13-րդ դ. Ծաղկման բարձրագույն շրջանում էր (40.000 քառ. կմ) բնակչ. մեկ մլն. ավելի: Այստեղ էին փախել Գազիկ 2-րդի մերձավոր Ռուբեն իշխանը, Արծրունիներից, Օշինյաններից, Լուզինյաններից: Ռուբենը կազմակերպեց ազատեց Բյուզանդիայից Լեռնային Կիլիկիան և ստեղծեց Հայկական պետություն:
- 1180—1187 **ՌՈՒԲԵՆ ԻՇԽԱՆ** (Բագրատունի) Ռուբենյան իշխանություն
- 1187—1219 **ԼԵՎՈՆ 1-ին** Ռուբենյան (15 տարվա ընթացքում Կիպրոսը մտավ մեջը)
- 06-01. 1198 **ԼԵՎՈՆ 2-րդ** (Տարսում օծվեց, Բյուզանդիայի և խաչակիրների կողմից ճանաչվեց)
- 1253—1270 **ՀԵԹՈՒՄ 1-ին**
- 1270—1289 **ԼԵՎՈՆ 3-րդ**
- 1289—1301 **ՀԵԹՈՒՄ 2-րդ**
- 1301—1307 **ԼԵՎՈՆ 4-րդ** (մոնղոլները խփեցին)
- 1307—1320 **ՕՇԻՆ** Օշինյաններից
- 1320—1341 **ԼԵՎՈՆ 5-րդ**
- 1341—1375 **ԼԵՎՈՆ 6-րդ ԼՈՒԶԻՆՅԱՆ**
- 1375 Մամլուկները գրավեցին Սիսը, Կիլիկիան անկում ապրեց:

ԱՐԱՐԱՏՅԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆԸ

- 10.11.1917 Ալեքսանդրապոլում 5000 զինվորի միտինգը՝ «զենքը ձեռքներիս...պաշտպանել բանվոր-գյուղացիական կառավարությունը»(բոլշևիկյան լոզունգ)
- 15.11.1917 Կազմվում է Անդրկովկասի կոնտրռեւոլյուցիոն կառավարություն՝ Անդրկովկասյան կոմիսարիատ
- 20.11.1917 Լենինի և Ստալինի կողք մուսուլմաններին՝ «Տապալված ցարի գաղտնի պայմանագրերը Կ. Պոլսի գրավման վերաբերյալ պետք է չեղյալ համարվեն: Ռուսիան դեմ է օտար հողերի զավթմանը: Կ. Պոլիսը պետք է մնա մուսուլմանների ձեռքին: Մենք թուրքիան մասնատելու և Հայաստանի անվտանգությունը ապահովելու համաձայնագիրը համարում ենք չեղյալ»: (Նորից ջնուղները՝ «Մաստանայական փորձությունը» գործում է ամենաուժգին կերպով):
- 23.11.1917 Ալեքսանդրապոլի կոմունիստների պայմանը՝ ճանաչել միայն Սովետական Ռուսիայի կառավարությունը
- 16.12.1917 Շահումյանը Կովկասի ժամանակավոր արտակարգ կոմիսար: Ժողովրդական կոմիսարների դեկրետը (Լենին) Թրքահայաստանի մասին
- 29.12.1917 Լենինի հռչակագիրը Թրքահայաստանի մասին (օ տուրեցկոյ Արմենիի) Հունվ. 1918 Սարիղամիշում ռազմառեւոլյուցիոն կոմիտեն վերցնում է իշխանությունը

- 12.02.1918 Թուրքերի հարձակումը արեւմտյան Հայաստանի վրա
- 21.02.1918 Թուրքերը գրավում են Երզնկան, Բայքաղը, Մամախաբունը
- 23.02.1918 Թիֆլիսում կառուցվեց Անդրկովկասյան Սեյմը՝ Անտանտի կոնտռեւուցիոն իշխանությունը
- 03-03.1918 Բրեստ-Լիտովկի պայմանագիրը: 500 հազ. Ռուս զորքը հանել Անդրկովկասից: Ռուսիայի հեղափոխությունից հետո Լոնդոնում “Հրյական Ազգային Շարժման” ղեկավարները երկու նպատակ ընդունեցին՝ 1.-Թուրքիային համոզել հրքյաներին փոխանցելու Պաղեստինյան տարածքները: 2.-Որքան մնարավոր է հետսածել Ռուսաստանի և Գերմանիայի միջև պատերազմը: Պատասխանատվությունը հանձնարարված էր Տրոցկուն: Տրոցկի—Թալեաթ գաղտնի պայմանավորվածության համաձայն Թալաթը ասեց, «Այստեղ չկան հաղթողներ և պարտվողներ, այստեղ բոլորս էլ հաղթող ենք»: Այսինքն բոլոր ջողները հաղթող են: Գերմանիան զարմացած էր՝ նա չէր պահանջում զորքերի Մեծ Հայքից դուրս բերում: Արդյունքում Ռուսիան կորցրեց մեկ միլիոն քառակուսի կիլոմետր տարածք և երկու հարյուր հազարից ավելի զինվոր: Սա «Սատանական փորձության» իրականացման 1045թ Հայոց պետականությունը կործանելուց, Մեծ Եղեռնը կազմակերպելուց հետո ջողների հաջող ամենասուկայի քայլն էր Հայերի հանդեպ:
- 22.04.1918 Անդրկովկասի Սեյմը հայտարարեց անկախություն
- 26.05.1918 Թորքիայի պահանջով Անդրկովկասյան Սեյմի կազմալուծումը: Մեքենայաբար Անդրկովկասում երեք պետություններ առաջացան՝
- 1 Հայաստանի դաշնակցական հանրապետություն
 - 2 Վրաստանի մենչեիկյան Հանրապետություն
 - 3 Ադրբեջանի մուսաֆաթիստական (մայրաքաղաք՝ Ելիզավետպոլ)
- 22-26.05.18 Սարդարապատի ճակատամարտը, 25-28.05՝ Դարաքիլիսայի ճակատը
- 28.05.1918 ԱՐԱՐԱՏՅԱՆ Հանրապետություն (Դաշնակցական: 60.000 քառ.կմ.)
մախարար-մախազահ	Հովհաննես Քաջազունի
ներքին գործեր	Արամ Մանուկյան (Սարգիս Հովհաննիսյան)
արտաքին գործեր	Ալեքսանդր Խատիսյան
ռազմական գործեր	Գ-լ Հովհաննես Հախվերդյան
ֆինանսների	Խաչատուր Կարճիկյան
արդարադատության	Գրիգոր Տեր-Պետրոսյան
խորհրդի մախազահ	Ավետիկ Սահակյանը (19.07.1918-ից)
- Բայց ինչո՞ւ այդ պահին Սարգիս Հովհաննիսյանը դարձավ Արամ Մանուկյանի՝ պարզաբանել է պետք:
- 04.06.1918 Բաթումի ստորացուցիչ պայմանագիրը: Որի ստորագրումից հետո Թուրքիան ճանաչեց հայաղական դաշնակների կառավարությունը, որի 830.000 բնակչությունից 400.000-ը ջող գոկերն էին:
- Ստորագրեցին՝
<u>Թուրքիա:</u> Խայիլ բեյ	<u>Հայաստան:</u> Ա. Խատիսյով
Վահիբ Մահմեդ փաշա	Ռ. Քաջազունի
	Մ. Պապաջանով
- Հանձնեցին Թուրքիային՝ ոչ միայն Դարսը, Արդահանը, Օլթին, Կաղզվանը, այլ ամբողջ Սուրմալույի գավառը, Ալեքսանդրապոլի և Էջմիածնի գավառների 3/4 մասը, Երեւանի գավառի կեսը, Շարուր Դարալազյազի հինգերորդը:
- 31.07.1918 Բաքվում սովետ. իշխանությունը ժամանակավորապես կազմալուծվեց
- 20.09.1918 Բաքվի 26 կոմիսարներին գնդակահարեցին
- 30.10.1918 Մուղղոսի հաշտության պայմանագիրը: Անտանտայի և Թուրքիայի միջև: Գրաված շատ հողերի, նավահանգիստների ռազմական օկուպացիա և Թուրքիայի անվերապահ զինաթափում Անտանտայի կողմից: Այս պայմանագրի համաձայն բոլոր սահմանները պետք է պահպանվեին 1914 թվականինը: Անտանտայից Հայաստանում գնդապետ Հասկելն էր /ԱՄՆ/:

- 09-31.12.18 Հայ---վրացական պատերազմ Լոռու համար:
 09.1918 Հայ-Ադրբեջանական ընդհարում
 10.12.1918 Երբ թուրքերը գորքը հետ քաշեցին Վրացիք գրավեցին Ախալքալակը
 09.01.1919 Անտանտայի գլխավորությամբ հայ-վրացական կոնֆերանս՝ Լոռին ճանաչեցին որպես չեզոք գոտի
 02.1919 Ադրբեջանը ներխուժեց Վարաբադ: Վարաբադի դեկավար Խոսրով Բեկ-Սուլթանովը փախավ Բաքու
 04.1919 Թուրքական զորքերի էվակուացիան Ղարսի և Երեւանի նահանգ.
 28.04.1919 **Արարատյան Կովկասյան (Դաշնակցական Հայկական) կառավարությունը Էջմիածնում հերքեց արեւմտյան հայերի իմիգրացիան Հ.Հ. տարածք՝ Անդրանիկը որոշում ընդունեց հեռանալ արտասահման (դոկումենտի ի մատերիայի էջ 343-49)**
 14.05.1919 Փարիզի կոնֆերանսը: Կոնֆերանսը որոշեց Հայաստանի հարցերի իրականացման Հայաստանի մանդատը ԱՄՆ-ին հանձնել:
 21.06.1919 Ընտրություններ Հայաստանում (20տարեկանից բարձր 366000 ընտրող) 80 անդամ որից 72 դաշնակ
 21.08.1919 Առաջին անգամ ՀՀ ժամանեց **Գնդապետ Հասկեղը:**
 01.09.1919 Հաստատվեց Հայաստանի Հանրապետության կառավարության կազմը նախագահ՝ Ալեքսանդր Խատիսյան
 15.10.1919 Նժդեհի Չանգեզուրյան պայքարի սկիզբը: Դրոն շատ օգնեց:
 10.1919 Գեներալ Ջեյմս Հարբորդը իր հանձնախմբով ներկայացրեց Վիլսոնին գեկուցագիր 13 հատորից: ԱՄՆ-ի մանդատը տարածվում էր Թուրքիայի այլ տարածքների վրա
 29.10.1919 Գաղտնի Թուրքիա--Ադրբեջան ռազմական պայմանագիր
 03.11.1919 Հայ-վրացական պայմանագիրը
 23.11.1919 Հայ-Ադրբեջանական խաղաղ պայմանագիր
 06.01.1920 Դաշնակները ձերբակալեցին բոլշևիկ Եզոր Սետյանին: Սկսվեցին բոլշևիկների խաղերը: Ռժժերը աճում են:
 23.03.1920 Ըուշիի կոտորածը 6-րդ եղեռնը
 04.1920 Սան Ռեմոյի կոնֆերանս: Մեծ Բրիտանիան, Ֆրանսիան, Իտալիան որոշեցին ստեղծել Հայաստան պետություն՝ թուրք և Ռուս մասերից
 24.04.1920 ԱՄՆ-ը ճանաչեց Հայաստանի անկախությունը
 26.04.1920 Մուստաֆա Քեմալի նամակը Լենինին,-"Կակսի ռազմական գործունեությունը իմպերիալիստական Հայաստանի դեմ և կատիպի Ադրբեջանին դառնալ խորհրդային": Թուրքիան սկսեց գաղտնի բանակցությունները Ռուսիայի հետ:
 28.04.1920 Ադրբեջանում հաստատվեցին Սովետական կարգերը: Դսկական ժամանակն էր Հայաստանը մտնել Ռուսաստանի Մոցիալիստական սիստեմի մեջ: Եթե Ադրբեջանը սովետականացվեց, նշանակում է Անտանտան չունի ազդեցության հնարավորություն (Ադրբեջանում անգլիացիք էին)
 03.05.1920 Երեւանում տեղի ունեցավ սովյալների ցույց/1919թ 150.000 սովյամահ/
 04.05.1920 Ալեքսանդրապոլում բոլշևիկները ձերբակալեցին ԱՄՆ հանձնաժողովին
 06.05.1920 Դաշնակները ստեղծ. արտակարգ դատարաններ և մտցնում մահապատիժ
 10.05.1920 Ալեքսանդրապոլում զինված ապստամբություն
 13.05.1920 Չինված ապստամբություն Նոր Բայազետի Ղարանդուղ (Մարտունի) գյուղ.
 17.05.1920 Կոմունիստները սովետական կարգեր են հաստատում Նոր Բայազետում
 11.05.1920 Չինված ապստամբությունը հաղթանակում է Սարիղամիշում: Քաղաքն անցնում է կարմիր բոլշևիկների ռազմառեւոլյուցիոն կոմիտեյին
 03.06.1920 Ռուսի և Թուրքի միջև դիվանագիտական կապի սկիզբը
 01.06.1920 ԱՄՆ-ի սենատը մերժեց Վիլսոնին Հայաստանի մանդատը ընդունել
 28.06.1920 Թուրքական ազգային ուխտ՝ թուրքաբնակ բոլոր տարածքները համարել Թուրքիա (հայաբնակեց 1.5 մլն բնաջնջումով):
 05.07.1920 Չանգեզուրում հռչակվում է սովետական իշխանություն: Ռուս զորքերը մտան

Նախիջեան և միացան թուրքերի հետ:

-----1920 6-րդ եղեռնը Կիլիկիայի Ռէրֆե, Աջրն, Այնթափ, Ձեթուն քաղաքն.:

10.08.1920 **Մեւրի պայմանագիրը:** 88-93 հոդով. 180 հազ.քառ.կմ Հայաստան: Համիդին փոխարինեց Քեմալը: Սրա տակ կա նաեւ հայ պատվիրակների ղեկավար Ավետիս Ահարոնյանի ստորագրությունը: Օսմանյան Թուրքիան հայտարարեց, որ ճանաչում է Հայաստանը: Կողմերը համաձայնվեցին, որ սահմանը անցնելու է Էրզրումի, Տրապիզոնի, Վանի, Բիթլիսի չորս վիլայեթներով: Հանձնարարվեց իրականացնել ԱՄՆ-ին: Արդրեջանի և Արաստանի հետ սահմանները թողնվում է այդ պետությունների ընդհանուր համաձայնությանը: Սակայն Արաքական երկրները ազատագրվեցին Թուրքիայից, իսկ մենք ոչ: Կիլիկիան մնալու էր Թուրքիային: Ազգաբնակչության 65%-ը պետք է կազմեր հայը, որպեսզի պետությունը կոչվեր Հայաստան: Այսինքն այդ տարածքում բնակվում էր մինիմում **4.5-5 միլիոն հայ**, Բայց ինչու Հայաստանի Հանրապետությունը կազմելիս 1918 թվ. Հայաստանի բնակչությունը ընդհամենը 830, 000-էր: Որովհետեւ Հայերին չթողեցին «Արարատյան Հանրապետություն», իսկ Անդրանիկը չգիտեր, որ դաշնակ պարագլուխները «Սատանական փորձությունը իրականացնող ջոկուներն էին: Մեւրի այս պայմանագիրը իր բովանդակությամբ երկրորդն էր: Առաջինով պետք է Հայաստանը լիներ Կիլիկիայով դեպի միջերկրական ծով ելք ունենալով, բայց քանի, որ նման դեպքում Հայ ազգը չէր կազմի բնակչության մեծամասնությունը, ապա միջազգային օրենքների համաձայն այդ պետությունը չէր կարողանա կոչվել Հայաստան: Միջազգային հանձնաժողովը ստիպված եղավ նոր սահմաններ գծելու Մեծ Հայքի տարածքում՝ Հայաստան պետության համար, որը և հետագայում կոչվեց Մեւրի պայմանագրի համաձայն տարածք: Այդ սահմանները և բնակչության էթնիկական որակավորումը արվեց մի քանի ամիսների ընթացքում միջազգային հանձնաժողովի միջոցով՝ ԱՄՆ գլխավորությամբ: Այնպես, որ եւ՝ սահմանների եւ՝ բնակչության էթնիկական կառուցվածքի ու քանակի ապացուցման տակ դրված է ժամանակի աշխարհի առաջատար տասներկու պետությունների կնիքները:

10.08.1920 Մովսես-Հայկ-ն Երկկողմանի ճանաչման պայմանագիր Թբիլիսիում:

24.08.1920 Ռուս-Թուրքական «Արտագին և անկեղծ պայմանագիրը»

19.09.1920 Երեսան է ժամանում Մովսեսական Ռուսաստանի ներկայացիչ Լեգրանը:

28.09.1920 Թուրքերը աբդուր ճակատով հարձակվեցին Հայաստանի վրա: Սա արդեն Ռուսաստանի՝ Ստալինի կազմակերպածն էր

29.09.1920 Թուրքերը գրավեցին Սարիղամիշը

30.10.1920 Թուրքերը գրավեցին Գարսը

07.11.1920 Թուրքերը գրավեցին Ալեքսանդրապոլը:

11.11.1920 Արաստանում Ռուսաստանի ներկայաց. հայտարարում է որ իր վրա է վերցրնում միջնորդի դերը խաղաղ լուծելու քեմալական Թուրքիայի և Հայաստանի միջեւ կոնֆլիկտը:

22.11.1920 Վիլսոնը գծեց Հայ-թուրքական սահմանը:

29.11.1920 Հայաստանում սովետական կարգեր

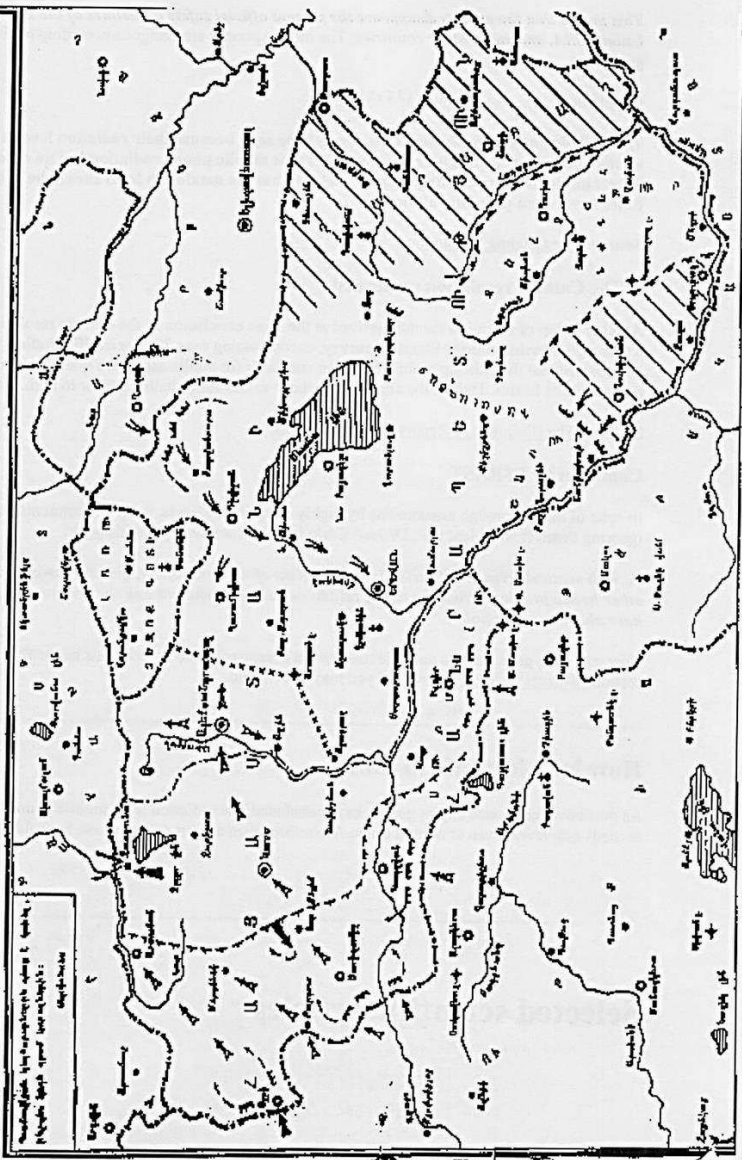
ՀԱՅՈՑ ՊԱՏՄԻԹՅԱՆ ՃՇՄԱՐԻՑ ԴԱՄԵՐ

1920թ. սեպտեմբեր-դեկտեմբեր ժամանակահատվածը

1-7 սեպտ Բաբու: Արեւելքի ժողովուրդների 1-ին համագումար-խառնաժողովը (նախագահ Գ.Զինովկե) Էնվերի, Բեհաեդդին Շաքիրի, Խալիլի, Հայ բոլշեիկների, քեմալականների և “համաշխարհային հեղափոխության” այլ հացկասակների մասնակցությամբ (26 երկրից 1891 գլուխ) ուր որոշվեց “իմպերիալիստական” Հայաստանի Հանրապետության նկատմամբ սովետա-քեմալական ապագա հաշվեհարդարի հարցը:

- օգոս-վերջ 8 սեպտ. Տեղական բնույթի մարտեր Հայ-Թուրքական սահմանի երկայնքով.
Անկարա: Քենալականների ռազմական գերագույն խորհուրդը որոշեց հարձակվել Հայաստանի վրա: 11-րդ կարմիր բանակի անընդհատ հարձակումները Շարուր Դարալագյազի, Բասարգեչարի և Ղարաբաղի շրջաններում: Հայկական զորքերի հակահարձակումը
- 9 սեպտ. Հայկական զորքերը ազատագրեցին Կողբը
- 14 սեպտ. Օլթիի անկումը
- 20 սեպտ. ՀԿ/ԲԿ ԿԿ-ի “հույժ գաղտնի” հրահանգը՝ ուղղված Հայաստանի տեղական կազմակերպողներին անել հնարավոր ամեն ինչ՝ ապահովելու և արագացնելու համար հայկական բանակի պարտությունը:
Հայկական բանակ. Պատերազմի սկզբում՝ 22.000, հոկտ. 2րդ կեսին՝ 55.000, որից 32.000 կռվող ուժ: Սպարապետ՝ գեներալ Նազարբեկյան, Զինվ. նախարար՝ Ռ. Տեր-Մինասյան: Հ.Հ. չորս հիմնական ճակատները. Կարսի (գլխավոր)-Միլիկյան, Սուրմալույի-Դրո, Շարուրի-Շելկովնիկյան և Ղազախի **Թուրքական բանակ.** 45-50.000, որից 30.000-ը կանոնավոր ուժեր, հրամանատար՝ Էյազիմ Կարաբեքիր Փաշա:
- 22-23 սեպ Հայ-Թուրքական 2-րդ պատերազմի սկիզբը. առանց պատերազմ հայտարարելու Քենալականներն անցան հարձակման:
- 29 սեպտ Սարիղամիշի և Կաղզվանի անկումը:
- 30 սեպտ Հ.Հ.-ում հայտարարվեց ռազմական դրություն: Մերդենեկի անկումը, որից հետո ռազմաճակատի գծի հարաբերական կայունացում 2-3 շաբաթով: Վրացական զորքերը ուխտադրժորեն գրավեցին Հ.Հ. Զուռզունա գավառակներունը և անհապաղ վճռովեցին այնտեղից Սեպուհի ուժերով:
- 9 հոկտ Վարչապետ Հ. Օհանջանյանի դիմումը “բոլորին, բոլորին, բոլորին, աշխարհի քաղաքակիրտ ժողովուրդներին և նրանց կառավարություններին” օգնության կոչով: Սակայն ապարդյուն անցավ:
- 14 հոկտ Հայկական բանակի հակահարձակումը Նոր Սելիմ-Սարիղամիշ ուղղությամբ. լիակատար ծախողում և բանակի բարոյական ոգու կտրուկ անկում: ՌԿԿ ԿԿ-ի քաղցրուրդի մահավճիռը “Վճռական գործողություններով” սովետիզացնել Հայաստանը:
- 24-30հոկ Դաժան մարտեր Սուրմալույի ճակատում. ծախողվեց ճակատը ճեղքելու և Երեւանը գրավելու Թուրքերի փորձը:
- 28 հոկտ Երեւան. Կնքվեց Հ.Հ. և ՌՄՖՍՀ միջեւ հաշտության պայմանագրի նախագիծ: Չիրագործվեց բոլշեիկների հերթական սառը խաղը: Լեւոն Շանթը ռուսի պատվիրակությանը ըստ պայմանավորվածության սպասում էր սեպտեմբերին: Սակայն սեպտեմբերին թուրքերն են հարձակվում, իսկ Ռուսիայի պատվիրակությունը գալիս է հոկտ. 28-ին՝ երբ Թուրքիան արդեն հաղթել էր Հայաստանին: Լեգրանը առաջարկեց տալ երկաթգծից օգտվելու իրավունք՝ Թուրքիային գեներալ ուղարկելու, հրաժարվել Սեւրի պայմանագրից, համաձայնել, որ Ռուսիան հանդես գա միջնորդի դերում Հայի և Թուրքի միջեւ, փոխարենը Հայաստանին խոստանում էին Զանգեզուրը և Նախիջեւանը: Հայաստանը հրաժարվելու էր Ղարաբաղի նկատմամբ պահանջներից: Ռուսիան վարկ էր տրամադրելու Հայաստանին: Թուրքիան զորքերը հետ էր քաշելու 1914թ սահմանը, հրաժարվելու էր Բրեստ-Լիտովսկի և Բաթումի պայմանագրերից: Թուրքիան ճանաչելու էր Հայաստանը այն սահմանով որը կորոշվեք Հայ-Ռուս պայմանագրով: Ռուսիան առաջարկեց Հայաստանի խորհրդակալացում. իսկ փոխարենը՝ 1914թ սահմանները: Բյուրո-կառավարությունը հրաժարվեց Միսոն Վրազդանի պնդմամբ: Սա ճակատագրական սխալ էր: Կարսի անկումը. Հ.Հ.-ն մեծ թվով բարձրաստիճան զինվորական և քաղաքական ղեկավարներ 3.000 զինվոր և 30 սպա գերի ընկան թշնամուն:
- 30 հոկտ

1920 թ. ՍՊԿԵՏԱ-ԹՈՒՐԳԱԿԱՆ ԱՇՆԱՆԱՅԻՆ ՄԻԱՅՅԱԼ
 ԱԳՐԵՍԻԱՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԴԵՄ

- 6 նոյեմբ *Վրաստանը հայտարարեց իր չեզոքության մասին: Դեռևս ամռանը Թիֆլիսում կնքվել էր Վրաց Թուրքական գաղտնի պայմանագիր, որով Հայ-Թուրքական պատերազմի դեպքում Վրաստանը պահպանելու էր չեզոքություն, փոխարենը թուրքերը խոստացել էին Բոռչալուի (Լոռու չեզոք գոտի) և Ախալքալաքի գավառները, Արտահանի շրջանը:*
- 7 նոյեմբ *Կնքվեց զինադադար, որի համաձայն Ալեքսանդրապոլը թուրքերին:*
- 11 նոյեմ *Ռազմական գործողությունները վերակվեցին և շարունակվեցին մինչև նոյեմբերի 18-ի զինադադարը Վրաստանին:*
- 13 նոյեմ *Կնքվեց Հայ-Վրացական համաձայնագիր, որով Լոռու չեզոք գոտին ժամանակավորապես անցնում էր Վրաստանին:*
- 23 նոյեմ *Հ. Օհանջանյանի կաբինետի հրաժարականը:*
- 24 նոյեմ *Կազմվեց նոր կաբինետ Ս. Վրացյանի գլխավորությամբ:*
- 29 նոյեմ *11-րդ կարմիր բանակի ներխուժումը Հայաստան, գրավվեց Քարվանսարան:*
- 30 նոյեմ *Գրավվեց դիլիջանը:*
- 30.11.1920 *Նարինանովը ստորագրեց որոշում Լ. Ղարաբաղը, Զանգեզուրը, Նախիջևեվանը խորհրդային Հայաստանին հանձնելու մասին:*
- 01.12.1920 *Դաշնակ բյուրոն, պաշտամենտական ֆրակցիան և ՀՀ կառավարությունը ընդունեցին կարմիրների առաջարկը որոշ պայմաններով:*
- 01 դեկտ *Հ.Հ.-ում ՌՄՖՍՀ-ի լիազոր ներկայացուցիչ Բ. Լեգրանի վերջնագրի (դեկտ 1-ին) ստորագրվեց Հայ-Սովետական համաձայնագիր, իշխանությունը խաղաղ կերպով հանձնելու այսպես կոչված հայ հեղկոմին: Հայոց պետականության կործանումը: Ստորագրեցին Լեգրանը, Դրոն և Տերտերյանը: Ալեքսանդրապոլ. Հայ-Թուրքական դաշնագրի կնքումը: Հ.Հ.-ից անջատվեցին նախկին Ղարսի մարզը, Սուրմալուն, Շարուր Նախիջևանը, տարածքային այս բռնազավթումները հետագայում նույնությամբ կրկնվեցին 1921թ. մարտի 16-ի Մոսկվայի և հոկտեմբերի 13-ի Կարսի պայմանագրերում:*
- 03.12.1920 **Ալեքսանդրապոլի պայմանագիրը:** *Դաշնակները 02-ին իշխանությունը հանձնել էին բոլշևիկներին, բայց կնքեցին ու Սեւրի պայմանագրից էլ հրաժարվեցին: Ալ. Խատիսյանը, Լքրահամ Գյուլխաղյանը և Ստեփան Արղղանյանը ստորագրեցին: Նվաստացուցիչ պայմանագիր, որպեսզի հանկարծ ՌԴդրո Վիլսոնի Իրավարար վճիռը չգործեր: Ղարսը, Սուրմալուն, Շարուր-Նախիջևանը տրվեցին Թուրքիային, որը հետագայում նույնությամբ կրկնվեց 16.03.1921 Մոսկվայի և 13.10.1921 Ղարսի պայմանագրերում:*
- 04.12.1920 *11-րդ կարմիր բանակն առանց դիմադրության գրավեց Երեւանը: Հայհեղկոմի իշխանություն: **Մարզիս Կապյան:***
- 06.12.1920 *Ռազմհեղկոմի առաջին անդամները Երեւան ժամանեցին: Դադարեց ժամանակավոր Գրոյի և Միլինի իշխանությունը: Գետորգ Աթարբեկյանը սկսեց իր դաժանությունները Հայ ազգի հանդեպ:*
Հեղկոմի նախագահ---Մարզիս Կապյան
Բանակի հրամ-ր ---Մոլկոչանով
Կոմիսար ---Սվիրիդով
- 01.12.1920 *Խորհրդային Հայաստանը Ալեքսանդրապոլի պայմանագրի վերանայման հուշագիր ուղարկեց Թուրքիային:*
- 25.12.1920 *Տաթևի վանքում համազանգեզուրյան համագումարը հռչակեց ինքնավար անկախ պետականություն՝ Լեռնահայաստան: նախարարապետ, արտաքին, զինված նախարար--- Գարեգին Նժդեհ, վարչապետ --- Սիմոն Վրացյան*

07.07.1921 Նժդեհը 400 հոգով բողոք Մյունխի սահմանները:

- 01.12.1920 Ազգերի Լիգայի 3-րդ ենթահանձնաժողովը որոշեց Հայաստանը ընդունել՝ Անգլիայի ներկայացուցիչ ջոուդ Ֆիշերը խանգարեց:
- ՈՒՇԱԿԻՐՈՒԹՅՈՒՆ.** 12.03.1920թ Բրիտանիա, Իտալիա, ԱՄՆ, Ֆրանսիան Հայերի մանդատը տվեցին Ազգերի լիգային՝ հնարավորություններ պատճառով հրաժարվեց: Օգոստոսի 10-ին ստիպեցին Թուրքիային ճանաչել դեռևս սահմաններ չունեցող Հայաստանը: 89 Հողվածով Հայաստանի սահմանների հարցը Թուրքիան փոխանցեց ԱՄՆ պռեզիդենտին: Ահա թե ինչն էր Թուրքիան ջանում ստեղծել մի փոքր Հայաստան:
- 29.12.1920 Հայիեղկոմը հուշագիր հղեց Մենչեիկյան Վրաստանին Լոռու չեզոք գոտուց գործերը հետ քաշելու՝ մերժեցին: Դրոն հարձակվեց և գրավեց մի մասը, իսկ մինչև Թիֆլիս հասնելու նրա մտադրությունը Անգլիացիք չթույլարեցին:
- 11.02.1921 Լոռու մեծ մասը միացվեց Հայաստանին
 ---03.1921 Լոնդոնի կոնֆերանս
- 16.03.1921 **Մոսկվայի կոնֆերանս:** Բաթումը՝ Վրաստանին, Ղարսը և մնացածը Թուրքիային: Առանց Հայաստանի ներկայության: Ստալինը թուրք պատգամավորներին դիմեց, «Դուք հայկական հարցը լուծել եք ինքնուրույն, եթե դեռևս մնացել են չլուծված հարցեր, վճռեք մինչև վերջ»: Բայց Չիչերինը դեմ էր, հակառակ էր ուզում անել:
- 18.02.1921 Դաշնակները գրավեցին Երեւանը, սակայն մարտի 2-ին պարտվեցին
 22.04.1921 Ալեքսանդրապոլից թուրք զորքը հեռացավ Չիչերինի սպառնալիքով:
 16.05.1921 Վրաստանի կոմկուսը որոշեց ամբողջ չեզոք գոտին, Ախալքալաքի և Խրամիի շրջանը Հայաստանին միացնելու հարցը: Նույնը որոշեց 07.07.1921թ կայացած Կովկասի քաղբյուրոն:
- 21.05.1921 **Հայաստանի Հեղկոմը վերակառուցվեց Ժողկոմխորհրդի ռազմ. և նախագահ Ալեքսանդր Մյասնիկյան:**
արտաքին գործեր Ա. Մռավյան
ներքին գործեր Պ. Մակինցյան
արդարադատություն Ա. Կարինյան
Ժողովնախորհ Ա. Մրապիտոյան /Ղուկաշին/
- 12.06.1921 Ադրբեջանի և Հայիեղկոմի դեկլարացիայի 30.11.1920թ և Հայաստանի ու Ադրբեջանի հանրապետությունների կառավարությունների միջև եղած համաձայնությունների հիման վրա հայտարարվում է, որ Լ. Ղարաբաղը այժմյանից կազմում է Հայկական ԽՍՀ անբաժան մասը: Աբրահամ Մռավյանը նշանակվեց Լեռնային Ղարաբաղի արտակարգ կոմիսար: Այստեղից էլ Ադրբեջանը սկսեց դավադիր գործողությունները:
- 27.06.1921 Անդրկովկասի Թիֆլիսի հանձնաժողովը (Կիրովը և Օրջոնոկիձեն) հեռագրեց՝ Ադրբեջանի հեղկոմի նախագահ Նարիման Նարիմանովին՝ շտապ հրավիրել քաղբյուրո և ժողկոմխորհ և լուծել Ղարաբաղի հարցը այնպես, որ վաղը, հունիսի 27-ին բանակցություններն ավարտվեն: Ոչ մի հայկական գյուղ Ադրբեջանին, ոչ մի մուսուլմանական՝ Հայաստանին:
- 04.07.1921 Կովկասյան բյուրոյի պլենում՝ Ստալին, Օրջոնոկիձե, Ալ. Մյասնիկյան, Ն. Նարիմանով: Որոշվեց Ղարաբաղի հանրաքվեյի հիման վրա 95% կողմ միանալ մայր Հայաստանին: Նարիմանովը դեմ կանգնեց
- 05.07.1921 Կովկասյան բյուրո: Օրջոնոկիձե, Նազարեթյան, Ստալինը, որը բյուրոյի անդամ չէր, որոշեց Ղարաբաղը տալ Ադրբեջանին
- 13.10.1921 **Ղարսի պայմանագիրը:** Մոսկվայի անկարագրելի հայադավան Ստալինա—Թուրքական հրոսակագրությունը ամրագրեցին:
 Հայկական պատվիրակությունը՝
 Արտգործժողկոմ---Աբրահամ Մռավյան
 Պողոս Մակինցյան
- 06.11.1921 Ալ. Մյասնիկյանը վրաց Միլիանու հետ վավերացրին լոռու միացումը Հայաստանին: Իսկ Ադրբեջանի հետ Հայաստանը պայմանագիր չունի:

12.01.1922 Հայաստանի սահմանադրությունը՝ հայ ժողովրդի պետականության պատմության մեջ 1-ին անգամ, թեկուզ գործեց մինչև 1938թ: ԽՍՀՄ-ի կազմավորումով Հայաստանը կորցրեց պետականությունը:

---07.1923 Լոզանի կոնֆերանս: Մերի պայմանագիրը անտեսվեց: Հայաստանը չի մասնակցել ու այս պայմանագրի տակ չի ստորագրել: Սակայն դա չի նշանակում, որ արդեն ստորագրված և պետական կնիքները դրած փաստաթղթերը չպետք է իրականացվեն:

Ժամանակի աշխարհակալ 12 պետությունների որոշումը հետադարձ ուժ ունենալ չի կարող: Որոշումը կայացած է, բայց իրագործված չի: ՈՒ ոչ մի միջազգային փաստաթուղթ չկա, որը կկարողանա արդարացնել չիրագործման պատճառներն ու հանգամանքները:

Բավական է պետական իշխանությունների մակարդակով միջազգային ատյաններում լուրջ քննարկման դրվի այս հարցը և Մերի պայմանագրով նախատեսված Հայոց հողերը հետ կվերադարձվեն: ՈՒրիշ ոչ մի հասարակական կամ քաղաքական ուժ չի կարող հանդես գալ միջազգային ատյաններում նման հարցով:

Այստեղ անչափ կարեւոր է Ղարսի պայմանագրի չճանաչելը, ինչը անելու մեծ քաղձանք ունեն ջնդուները: Սա կլինի դարի ամենամեծ հանցանքը Հայ ազգի հանդեպ:

Հայաստանը այսօր գտնվում է նոդկայի վիճակում, այն օկուպացված է բոլոր ժամանակների ամենաբշվառ ժողովրդի՝ ջհուդի կողմից, որը հանկարծակի ունեցել է անսահման իշխանություն և պետք չի զարմանալ նման քաղաքականության համար: Ամենաբշվառ ժողովուրդ և անսահմանափակ իշխանություն գաղափարները նույնչափ անսահման ներդաշնակություն չունեցող երեսույթներ են և այս ամենի վերջը դեռ նույնչափ անսահման քանակությամբ արյունահեղություն է պահանջելու:

1891թ. Ժնևում թուրքացած ջնդուների (ոյրնեն կամ սարիզ) կողմից ստեղծվեց “Իթթի-հատ վե թերաքի” (Միասնություն և առաջընթաց) ջնդու-մատնական կազմակերպությունը՝ պարագլուխ Էմմանուէլ Կարաստ, անդամներ՝ Թալասթ, Էմվեր, Զեմալ, Ջավիդ, Ֆեխլին, Միդիստ Շյուքրին, Բուրսայի Թահիր..., նպատակը՝ քանդել օսմանյանն ու խալիֆաթը և անցնել իշխանության, Պաղեստինը դուրս բերել Թուրքիայի հպատակությունից, հանձնել Անգլիային: Դրա համար հարկավոր էր Թուրքիան թրքացնել: Հայը պետք է վերանար: Գործին կցվեց Բոշչեհիկա-մատնական “Երկնագույն Վիշապ” օրյակը: Մրանք բոլորը ղեկավարվում էին մեկ սիոնիստական կենտրոնից: Պահեստային տարբերակը՝ Շիրվանան, պետք է իրականացնեին Լեւ Տրոցկին (Լեյբա Բոշչեհիկ), Ջինովիեր (Աիֆել-բաում) և Կամեններ (Ֆեյեմուլ): Մրանք նախ սերտ կապ ստեղծեցին Թուրքիայի և բոշչեհիկների միջև: Դանապարհին կանգնածներին (Շահմույյան, Մափարիժե...) ոչնչացրին: Ոչնչացրին նաեւ լեզգիական (աղվանք) “Ֆարուխ” կազմակերպության ղեկավարներին: Մինչ այդ ջնդու-թուրքերը մորթել էին լեզգին ինտելիգենցիային: Այսպիսով աղվաններն էլ ընկան օկյուզների պետության մեջ, որի անվանումն էլ պարսկերեն էր՝ Ադրբեջան: Սա փաստորեն ոչ մեկի պետությունն էր, որը հետագայում Սովետի կազմում պետք է կոչվեր ջհուդական Խազարիա: Այսպիսով, Սալոնիկյան “Միասնություն և առաջընթաց”-ը և “Երկնագույն Վիշապ” օրյակները (Տոնցկի, Ռադեկ, Բեյա Հուս, Լիտվինով, Բերիա, Կազանովիչ, Բեեմուլ, Գոմմիլո, Աբբասով...) պետք է ջնջեին Հայաստան անունը, Աղվաններին, ու տեղը մինչև Կապիկիա ստեղծել “Ղազարեթ—Իսրայելիթ” պետությունը: Անգամ օկյուզ-թաթարների կեսը դեռեւս Խազարական Կազանաթից Ալթայ փախած ջնդուների կողմից 10-11 դ. հաղթակամացված էին: Մյուս կողմից թատերը (արմատներից հեռացված լեռնային ջնդուները՝ ջուհուրները) այստեղ գգայի մաս էին կազմում: 1920թ քաղաքական սիոնիզմի գաղափարախոս Թեոդոր Հերցլը Վիեննայում հայտարարում է, որ Կովկասում ստեղծվել է ջհուդական “Ադրբեջան” (անվանողներ՝ Տոնցկի, Ջինովի) պետություն, որը կլլեր ու իր մեջ ամբողջ տարածաշրջանը:

Երբ հայտնի դարձավ, որ Պաղեստինի սիոնացման Բալթիորյան Դեկլարիացիան իրականանում է՝ Շիրվանան դարձավ փորձարարական տարբերակ՝ պարսկա-արիական մշակութթով և ջհուդական (Նարիմանով, Բակիրով/Մեիր Զաֆարիմ Բոզում/) ղեկավարությամբ: Մասայական կոտորվեցին լեզգին առաջնորդներն ու արվեստագետները:

ՄԵՎՐԻ ՊԱՅՄԱՆԱԳՐՈՎ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻՆ ՀԱՏԿԱՅՎԱԾ ՏԱՐԱԾԸ

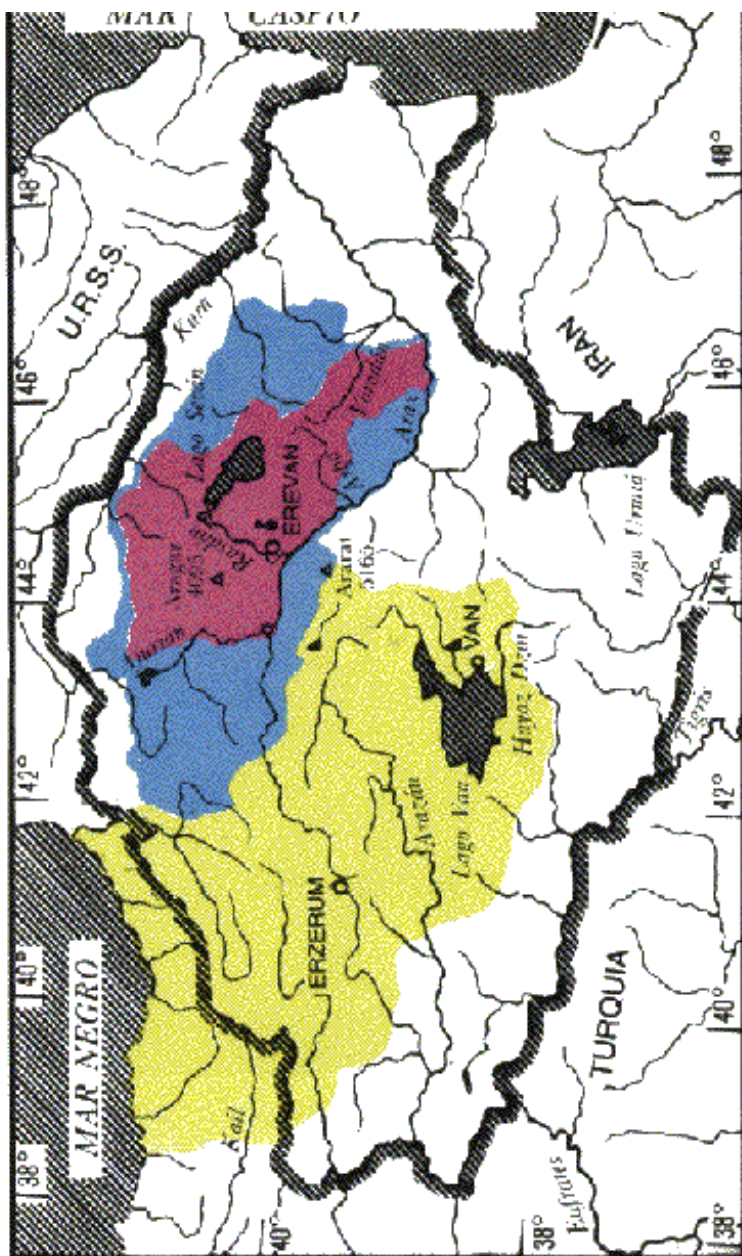
Ubicación de la Armenia contemporánea en el territorio armenio histórico:

República Socialista Soviética Armenia (actual).

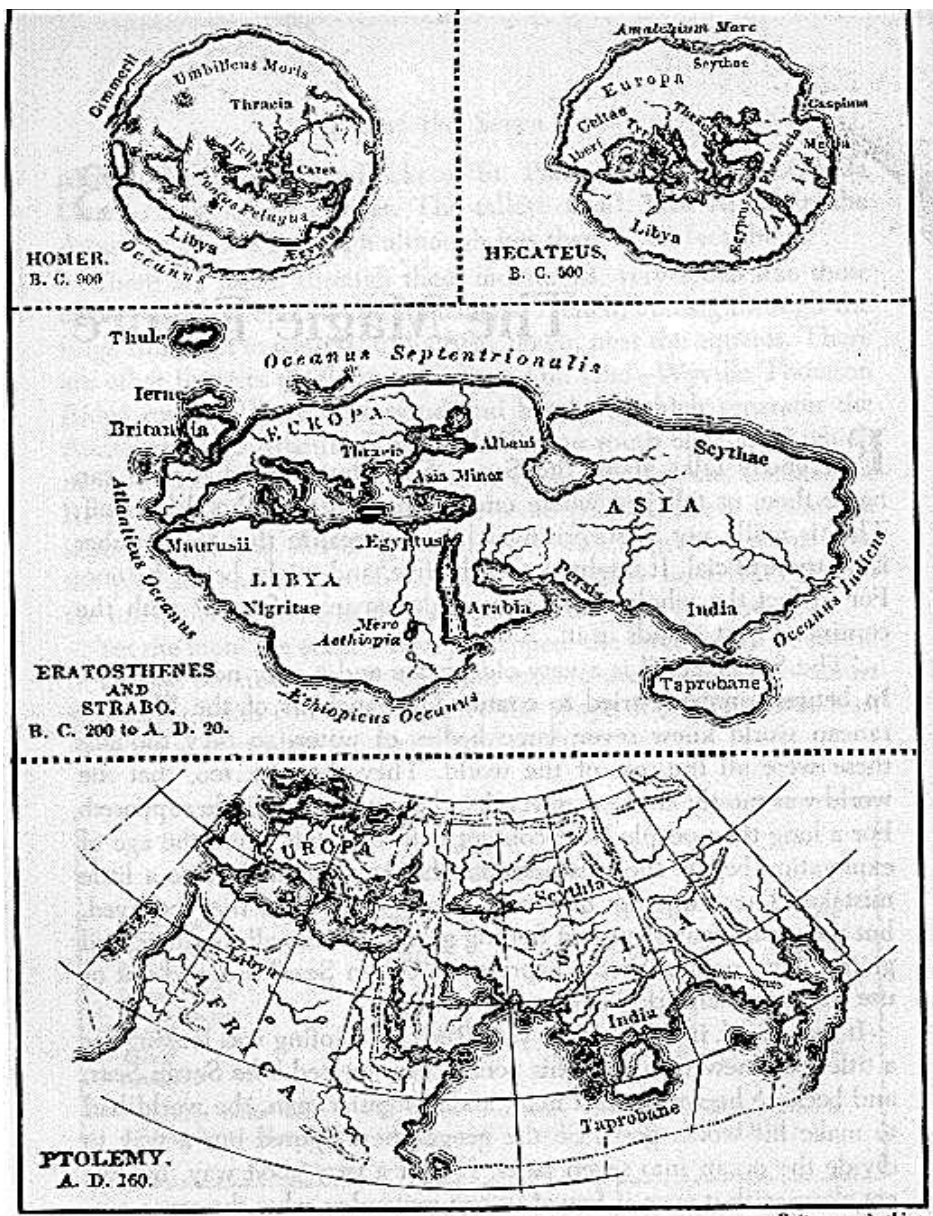
República de Armenia independiente (20-V-1918 a 2-XII-1920).

Territorios adjudicados a la República de Armenia de acuerdo con el Tratado de Sevrés (10-VII-1920).

Actualmente usurpados por Turquía.

ՀԱՎՈՒՅՆ ԲԱՐՏԵՋՆԵՐԸ՝ ԶԿՈՒԴԱԿԱՆ ՀԵՏԸՆ ԷԼ ՉԿԱ

Bettmann Archive

ՀՐԻՅԱՆԵՐԻ՝ ՍԱԴԱՆԵՔԻ ՊԱՏՄՈՒԹՅՈՒՆԸ

Իրենց պատմությունը արձանագրում է՝ ջիռլները հրքայեցիների սերունդներն են:

Հրքյա՝ հրքայերեն նշանակում է «սրիկա» կամ խուժան: Ն. ք. ա. մոտավորապես 1080 թվ. հայտնվում են Հայքում՝ ՌՒՐ քաղաքում, որտեղից Հայերը այլասեովածություն պատճառով վերնում են (ԾՆՆԴՈՅ ԺԱ:31):

Միայն Արամից ու Եվայից տարբեր ազգեր չէին կարող առաջանալ, առանց այն էլ ըստ իրենց ներկայացման Եվան արդեն Արամից է առաջացել՝ իբրև նրա կողոսկրից, որի հետ Արամի կենակցելը արդեն արյունապղծություն է:

Կապված Նոյի (չար ոգի) հետ, իբր Նոյից և նրա որդիներից են առաջացել բոլոր ազգերը, դա անմոռոթյուն է և անհիմաստ ու թեթեամիտ հնարվածք, որովհետև առանց արյունապղծության մի ընտանիքից տարբեր նորմալ ազգեր չէին կարող ստացվել, այն էլ մի ընտանիքից, որտեղ Նոյի փոքր որդի Քամը իր անձնական հորը՝ Նոյին բռնաբարում է (ԾՆՆԴՈՅ Թ:22-29) իբրև առանց վերջինիս համաձայնության և հարբած վիճակում՝ իսկ ազգերը արարչական մաքուր ծագում ունեն: Եվ իրենց նկարագրած ջրհեղեղը մարդկային ծագումնաբանությունից հազարամյակներ առաջ է եղել:

Հիքսոսները (Եգիպտ. պատմիչ Մանեթոնը Հայերին է այդպես կոչել) երբ Հայրենիք վերադառան, Ատրիքի տարածքում ապրող տարալեզու բոլոր նորաբնակները ստիպված էին միմիանց հետ շփվելու նախկինի մեկ ընդհանուր լեզվով՝ հայերենով, բայց ամեն մի խմբի ներկայացուցիչ իր որոշ բառեր նույնպես մտցրեց և արդյունքում ստացվեց արամեերեն լեզուն: Հրքյաները եղել են տարբեր ազգերի մոտ “հավերժ ստրուկ” կարգավիճակով քոչվոր հոտեր: Դրանք ասորական ծագում ունեն և նույնպես արամեերենը արմատավորել էին որպես իրենց հիմնական խոսակցական միջոց (Ծննդոց ԻԸ:4-6):

Բաբելոնից գաղթելով Պաղեստինի արևելյան և հարավային կողմերը, ծովափից հեռու մի քարքարոտ տեղում հոտախումբը հաստատվել էր բնակության: Այստեղ էլ սկսվեց չար քրմերի չար գործը(ԾՆՆԴՈՅ ԺԷ 9-14)՝ թլփատումը, իբր խոտաանալով Քանանի երկիրը դրանց նվիրաբերել: Նույն օրը Աբրահամը թլփատվեց արդեն հասուն տարիքում, որդիներ՝ եգիպտացի Հազարից ծնված Իսմայիլին 13 տարեկանում, իրենից ու իր քույր Սառայից ծնված Իսահակին՝ 8-դ օրը (ԾՆՆԴՈՅ ԻԱ.1-12), որը հետո անուանանում է Աբրահամի եղբոր աղջկա հետ (ԾՆՆԴՈՅ ԻԴ. 15-16): Իսկ Աբրահամի եղբորորդի Ղովտը սերունդը շարունակեց իր դուստրերից սերած երեխաներով (ԾՆՆԴՈՅ ԺԹ. 31-38):

Փարավոնյան հարստության ժամանակ, սրանց հոտից Հակոբի որդի Հովսեփը գերությունից երբ մտել էր Փարավոնի մոտ աշխատելու (մեզ հիմա հայտնի է, թե ինչպես են դրանք հասնում պաշտոնների) հրքյաները Եգիպտոսի մեջ մի քիչ շնորհքի արժանացան: Բայց երբ սրանց չարաշահությունները (չաշխատել, ժողովրդին կողոսկտել և այլասեռել) քացահայտվեցին, ժողովուրդը խիստ ձայն բարձրացրեց: Երբ բողոքները ծայրաստիճան պռոտկում ունեցան, փարավոնը ստիպված եղավ ջիռլների դեմ խիստ միջոցներ ձեռք առնել, իսկ շարունակ կրկնվելուց հետո, սկզբում աստիճանական, հետագայում լրիվ բնաջնջման նպատակով, որոշեց հետագա ծնվող արու զավակներին սպանել:

Մովսեսը դեւտացի չար քույր է՝ լեվիտ [իբր. Մովսես=մո(ջուր)+ուսես(փրկել)]: Նրա եղբայր Ահարոնի միջամտությամբ, որը պալատի մեջ հեղինակություն ուներ, ջիռլներին անխուսափելի բնաջնջումից փրկելու համար, հաջողում են արտոնություն ստանալ իրենց հին հայրենիքը՝ Քանանու երկիրը վերադառնալու: Ջիռլները ճանապարհին իրենց ազատարար Մովսեսի և մեծավոր լեվիտ Մամերի թելադրանքով, սկսում են ֆալլոսի կոռուքեր պաշտելը: Լեվիտները սրանց արյունակցական կապերի խաչասերմամբ և 8-րդ օրը թլփատման մեթոդով ստացան նոր տիպի բիռոքոտներ՝ հրքյաներ: Քառասուն տարվա ընթացքում ստացան երկու լրիվ նոր սերունդ, խառնելով միաժամանակ Եգիպտոսից վտարված նեգրերի, հնդիկների և չինների հետ: Մովսեսի մահից հետո, լեվիտ Հիսուս Նավի-ներ սրանց Պաղեստինի առաջնորդներով բաժանեց 12 սերունդների: Ի վերջո, ձերերի ժողովներ, և հետո Բարոնի դատավորները կոչվող վարչություններ կազմելով, Ա.ք.ա. 1000թ.թ. իրենց կամքով և Սամուելի միջնորդությամբ Սավուդին նշանակեցին իրենց «թագավոր»:

ԵՎ այս գերդաստանի հաջորդները Դավիթի և Մողոմոնի օրոք հիմնեցին իրենց փոքրիկ «պետությունիկը»: Մողոմոնի մահից հետո սերունդը բաժանվեց երկու մասի՝ մեկը Բարու- էլ, որը բարգմանվում է «Արարչի հետ կռվող», մյուսը Յեեհուդ (ջհուդ), հայտնի որպես հուդա (ֆալաթ): Մրանց Ասորեստանի Սաղմանասար, իսկ հետո Նաբոգոթոնոսոր բազա- վորները գրավեցին, ընդամուր ջարդ կազմակերպելուց հետո, մնացածին Բաբելոն գերի տարան: Այս թվականից հետո, առանց այդ էլ չեղած բազավորությունը վերացավ: Բաբելոնում սրանք 70 տարի գերի մնացին: Երբ պարսիկները գրավեցին Բաբելոնը, ջհուդ- ները դիմեցին Կյուրոս բազավորին, Պաղեստին տեղափոխվելու և ազատ պաշտամունքի խնդրանքով: Մակայն 200 տարի մնացին ստրուկ:

Ալեքսանդր Մեծի մահից հետո, ծնած փոքր տերությունների լծից ազատվելով, Պարա- լասի և Սելեուկյանների պատերազմից օգտվելով, ազատություն ձեռք բերին և 130 տարի քահանայատերի վարչությամբ կառավարվելուց հետո՝ դիմեցին Հռոմեացիների պաշ- տպանությանը և նրանց հովանավորության ներքո Հերովդեսին (Բռոդ) գահ բարձրին:

Այդ ժամանակաշրջանի ջհուդների վերջին խավի ներկայացուցիչներին պատմագետ- ները նկարագրում են որպես «Փարիսեցիներ» (երկերեսանի) և հեսաններ կոչմամբ:

Հերովդեսի մահից հետո, որդիները սերունդը չորս մասի բաժանեցին և ընկան Հռոմեա- կան տիրապետության տակ: Խռովություններ կազմակերպեցին՝ 135թ. Ավերիեն գորավա- յրը գրավեց Երուսաղեմը, ջարդ ու կոտորից հետո ջհուդներին Պաղեստինից վտարեց:

135թ կազմվեց «Միոն» միությունը և ցրվեցին աշխարհով մեկ, սակայն մեծ վարպե- տությամբ նախորդներից ժառանգեցին այլասեռվածությունը, շարաշահությունը, լուծայա- փոխությունը և ժողովուրդների հարստությունը կողոպտելը: Ջհուդների պատմությունը ու- սումնասիրելուց, պետք է անպայման նկատել, որ հանրային բարօրության համար ջհուդ- ներին անմարդկայնորեն հալածելու հարկ համարող պետությունները ծաղկող քաղաքա- կրթություն ունեցող Հին Եգիպտոսը, Ասորեստանը, Հունաստանը և Հռոմն են եղել:

Մեծարեւելյան կարգավորման հիմնական հարցը, կապված Պաղեստինի չորս միլիոն ժողովրդի ինքնորոշման իրավունքի և սեփական անկախ պետության հետ: Պաղեստինում Անգլիական մանդատի վերացումից հետո 29.11.1947թ ՄԱԿ-ի Գլխավոր Ասամբլեան ըն- դունեց թիվ 181 բանաձեռը, որի համաձայն, Պաղեստինը (26.000 քառ.կմ.) բաժանվեց եր- կու պետությունների՝ արաբական՝ 42% և ջհուդական՝ 56%: Երուսաղեմ և Երբեմն քաղաք- ները իրենց սրբություններով դարձան որպես ինքնավար միավոր, ՄԱԿ-ի ղեկավարության տակ, խնամակալության խորհրդի միջոցով: Այս բանաձեռը չկատարվեց: 14.05.1948թ. հռչակվեց հրքայական Իսրայել պետությունը, բայց արաբական պետությունը չկառուցվեց: 15.05.1948թ. սկսվեցին Իսրայելի զինված գործունեությունները Եգիպտոսի, Հորդանանի, Սիրիայի, Լիբանանի և Իրաքի հանդեպ: Արդյունքում, արաբական պետության համար նախատեսված տարածքի մեծ մասը Իսրայելը գրավեց, ընդ որում Երուսաղեմը 6.7 քառ.կմ: Հորդանանը գրավեց արեւմտյան Պաղեստինը, Հորդանան գետի արեւելյան մասը, ընդ որում Երուսաղեմի մի մասը (5,5 հազար քառ.կմ.): Պաղեստինի ժողովրդի իր օրինական իրավունքներից զրկման հիմնական պատճառը Իսրայելի սիոնիստական ղեկավարության էքսպանսիական, զավթողամոլական քաղաքականությունըն է համարում, հիմնված ԱՄՆ-ի պրոտեկցիոնիզմի վրա, որոնք այսպես կոչված նեոգրավիզմի քաղաքականության հո- սանքի տակ, անցկացնում են ագրեսիվ միլիտարիզմ մերձավոր արեւելքում և ամերիկա- իսրայելական հակաարաբական փոխօգնության շրջանակներում իրականացնում են Պա-ղեստինյան ազատարարական շարժման ճնշումը: Իսրայելական ագրեսիայի հետեւան- քով 1967թ. հունիսին Իսրայելը գրավեց Հորդանան գետի արեւմտյան ափը, Գազան, ինչ- պես նաեւ Միւնայի թերակղզին և Սիրիական Գոլանական բարձունքները: Իսրայելի սիոնիս- տական ռեակցիոն ուժերը հայտարարում են Պաղեստինյան տարածքների իբր “Մեծ Իս-րայելին” պատմականորեն պատկանելիության մասին, անց են կացնում Հորդանան գետի արեւմտյան ափի և Գազայի տիրապետման ուղի, այնտեղ կառուցելու իսրայելական ռազ- մաբնականավայրեր, անեքսիացրին Երուսաղեմը, հայտարարելով այն “Դարավոր և անբա- ժան Իսրայելի մայրաքաղաք”։ Պաղեստինի ժողովրդի հանդեպ ինչպես ցույց տվեց 1982թ և 2007թ Լիբանանի և մյուս դեպքերը, անց է կացնում ցեղասպանության քաղաքակա- նություն:

«ՀԱՅԱՍՏԱՆԸ ԱՌԱՆՑ ՀԱՅԵՐԻ»

Սատանական այս ոռնոցը 19-րդ դարի վերջին և 20-րդ դարի սկիզբներին հանդիսացավ Հայոց բոլոր կոտորածների կոչը: Միգուցե եհովական “Հայի հիշատակը երկնքի տակիցը պիտի ջնջեմ” (ԵԼԻՅ ՏԷ; 14-16) խորհուրդը իրականացնել երազողները հենց այդ կոչի ն էին սպասում:

Հայր պարտավոր է իմանալու, թե, բացի եհովական “Առաջին արարված ազգին անպայման վերացնել” ծրագրով ու մարտավարությամբ, տարտարների (թաթար-մոնղոլների ու թուրքերի) անմիջական կատարմամբ իրականացվող արհավիրքը ուրիշ ու՞մ իղձն էր: Ովքե՞ր են այս հրեշալին ոռնոցի հեղինակներն ու գործնականացնողները:

Չարմանք չի լինի, եթե ասեմ, որ վերջին երեք դարերում Հայի կողմից ուրույն համակրանք ու անկեղծ նվիրվածություն է եղել ռուսական կայսրության հանդեպ, հարավային ուղղությամբ նրա բոլոր հակամարտությունների ընթացքում Հայը սատարել է «եղբայրական» Ռուսիայի հաղթանակին՝ սակայն, հավանաբար «եղբայրականը» թարգմանաբար ռուսերենում իմաստագրկվում է:

Ռուսիայի Արտաքին գործերի 8-րդ նախարար՝ կնյազ Ալեքսեյ Բորիսովիչ Լորանով-Ռոստովսկին և Նիկոլայ 2-րդ Ռուսիայի կայսրը 1895-96-ին մշակեցին, համաձայնեցրին և գնացքի մեջ, Կիև չհասած հաստատեցին «Հայաստանը առանց Հայերի» բարբարոսային այս ծրագիրը:

Նիկոլայ 2-ը եղել է Աբդուլ-Համիդ 2-րդի մտերիմը՝ հատկապես հայկական հարցում: Իսկ թեթևաոլիկ գեներալ Լորանով-Ռոստովսկին եղել է Գերմանիայում, Ավստրիայում, Թուրքիայում Ռուսիայի դեսպանը, 1894թ. մասնակցել է Օտտոմոնյան Թուրքիայի քրիստոնյաների հարցով հանձնաժողովին՝ հակադրվելով Անգլիայի տեսակետին, որ այն պետք է վերածվի համավրոպական հարցի, դեմ էր Թուրքիայի վրա ճնշումներին:

Ռուսական գեներալ Իլյարիոն Իվանովիչ Վորոնցով-Դաշկովը այդ կտակել է իրականացնե՞ր՝ Արեւմտյան Հայաստանը կազակներով բնակեցնամբ:

Այդ կապակցությամբ գեներալ Նիկոլայ Նիկոլաևիչ Յուդենիչը հրամայեց Ալաշկերտի հովտում Հայերին հող չտալ՝ տալ միայն կազակներին:

Որպեսզի իրականանար «Հայաստանը առանց Հայերի» ծրագիր՝ պետք է Ռուսիայի կողմից կատարվե՞ր Թուրքիայի վրա հարձակում, հայերը իհարկե կերկրպագեին ու կատարեին քրիստոնյա ռուսներին, հետո ռուսական զորքը հետ քաշվե՞ր, որպեսզի թուրքերը կոտորեին Հայերին: Այդպես էլ շարունականանորեն կատարվե՞ր:

Թուրքերի կողմից Անտանտայի ու Ռուսաստանի հետ պատերազմը պետք է իրականացվե՞ր, իսկ դրա նախապայմանը Առաջին աշխարհամարտն էր ու Ռուսիայի նշված մարտանո՞ճը: Դա իր հերթին նշանակում էր, որ հայոց տարածքների տարաբաժանման հարցը Ռուսիայի կողմից ուներ արդեն հայտնի սցենար՝ ինչը համահունչ էր Թուրքիայի հողերի իրական ու պատմական տիրոջ՝ Հայի լիովին բնաջնջմանը թուրքի կողմից, իսկ դա մարդակեր ջիուդի հազարամյա ու առաքելական բաղձանք-ծրագրի իրականացումն էր:

Պատմաբան Լեոն իր ժամանակին հայտնաբերել ու իր գործերում գրառել է ռուսական այս ահավոր նենգությունը՝ անտեղյակ Հայի հանդեպ, բայց ինչու թե, ամենավերետմ բազմած անտեսանելի ջիուդական արգասիքին այդ հանճարը չի նկատել: Սակայն տասնամյակներ անց անմնացորդ ազգամվիրայալ հայորդի Ջոն Կիրակոսյանը պետք է բացահայտեր ջիուդական ֆակտորը և անբացատրելի հանգամանքներում մահանար:

Առջեւում Ռուսաստանի ջիուդա-բոլշեիկյան հեղափոխությունն էր, ինչը և խթան հանդիսացավ ռուսական Նիկոլայ 2-րդ կայսրի թեզավորած «Հայաստանը առանց Հայերի» ջիուդա-ռուսա-թուրքական երազանքը վերածելու Հայոց 8-րդ արհավիրքի:

ԻՆՉՈՒՒ ԵՎ ԻՆՉՊՊՄ ԻՐԱԿԱՆԱՑՎԵՑ ՀԱՅՈՑ ՈՒԹԵՐՈՐԴ ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ

- I. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ—ն.թ.ա. 8-րդ դարում Աստվածների գաղափարի ընդունումը
- II. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ—ն.թ. փոխարինումը Հայոց տոմարին, Հայոց առաջին կորուստը, Թաղեոս և Բարդուղիմեոս ցիուղների հայտնվելը Հայաստանում
- III. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ—301 թվ. քրիստոնեության բռնի տարածումը
- IV. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ—353 թվ. Հայոց պետականության երկրորդ կորուստը
- V. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ—988 և 1021 թ.թ. Հայաստանը Բյուզանդիային կտակումը
- VI. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ—1043 թ. Հայոց պետականության երրորդ կործանումը
- VII. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ—1893-1923թ.թ. ՀԱՅՈՂԲ (24.04.1915 թ. Հայոց Մեծ Եղեռնը)
- VIII. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ—03.03.1918թ. Բրեստ-Լիտովսկի պայմանագիրը
- IX. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ—03.12.1921թ. Ալեքսանդրոպոլի պայմանագիրը
- X. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ—13.10.1921թ. Դարսի պայմանագիրը
- XI. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ—Իսրտլա-թուրք-ամերիկյան 1958թ պայմանագիրը՝ պատմական Հայաստանի հողերի վաճառքը Իսրտլին
- XII. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ—1997-2012թթ ՀՀ հիվանդացիության 760% և մահացության 270% աճ
- XIII. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ—1994թ. Արցախի ներկայացումը որպես օտար պետություն
- XIV. ԱՐՀԱՎԻՐՔԸ—29.08.2009թ. Թուրքիայի հետ արձանագրությունները
ԱՐԵՎՄՏՅԱՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՃԱԿՏԱԳԻՐԸ ԼՈՒԾՎԵՑ ԲՐԵՍ—ԼԻՏՎՍԿՈՒՍ ԼՍՍՏՎՍԿՈՒՍ ԱՌԱՋԻՆ ԱՇԽԱՐՀԱՍՏԱՐՏԻՆ ՀԱՅԸ ԱՌԱՎԵԼ ԿՈՐՈՒՍՏ ՏՎԵՑ, ՔԱՆ ԱՆԳԼԻԱՆ, ՖՐԱՆՍԻԱՆ ԵՎ ԻՏԱԼԻԱՆ ՄԻԱՍԻՆ ՎԵՐՅՐԱԾ:

«Եթե Ռուսական հեղափոխությունը մեկ տարի ուշանար՝ Արեւմտահայաստանը փրկված էր», -«Անդրանիկ» էջ 396. Պերճ Զեյթունցյան:

Երբ, 1878թ. Սան-Ստեֆանյան պայմանագրով և Բեռլինյան տաակտատով Թուրքիան պարտավորեցվեց անցկացնել բարեփոխումներ ու 61 պարագրաֆի համաձայն բավարարել հայերի անվտանգությունը 34-րդ սուլթան Աբդուլ-Համիդ 2-ը, որը հաջողվել էր իր պոռնրկաջիտը մորից ծնված հոգեկան հիվանդ եղբորը՝ պատասխանեց, -«Հայերի անվտանգությունը առավել հեշտ կլինի բավարարել այն աշխարհում»:

1894թ. ամբողջ աշխարհը լսեց Սասունի զանգվածային կոտորածների սարսափի մասին՝ գերտերությունները լռում էին:

1896թ. Մայիսի 15. Քաղաքական սիոնիզմի հիմնադիր Թեոդոր Հերցլը լեհական ցիուղ ավանտյուրիստ Նեւ-Լիյնսկու միջոցով Լոնդոնի և Թիֆլիսի Հայ հեղափոխականներին համոզեց, որ Մուլթան Համիդը բարետես է: Նա Լոնդոնում հանդիպում է հնչակների առաջնորդ Նազարբեկի հետ՝ թաքուն խոչնդոտելու նրա գործին: Այդ հանդիպումից հետո նա Պոլսում ընդունվում է սուլթան Համիդի կողմից:

Հերցլի հետ հանդիպման ժամանակ Համիդը ասել է, որ Պաղեստինը ձեզ տալ չեմ կարող, այն պատկանում է թուրք ժողովրդին: Բայց եթե Թուրքիան կորցնի իշխանությունը Պաղեստինի վրա, ապա հրդյաները կարող են այն վերցնել իրենց:

Հարց գիտե՞ր արդյոք ցիուղ Համիդը, որ շուտով Թուրքիան Պաղեստինը կորցնելու է: Ձիուղները նախապատրաստում էին Հայերին առաջնորդող սոցիալիստ ցիուղ պարագրյուխ դաշնակներին, իսկ իրենք ասում էին՝

*-- Սոցիալիզմը հրդյաների համար գալիս է «ընկեր» և «փարատվել» անվան տակ: Դրանք ահավոր վախենում էին սոցիալիզմից, այդ պատճառով էլ այն պախառակեցին կոմունիզմ հասկացությունով՝ արդարանալով, որ մարդկության պատմությունը դասակարգերի պայքար է: 1898թ. Միոնիստները ասում էին, -«Սոցիալիզմը սիոնիզմի ճանապարհը կտորոզն է: Դրանք ոչ միայն իրար վանող են, այլ միմիայն միմիանց հերքող»:
Հետագա ցիուղական քայլերի նպատակը կռահելու համար ուշադրություն դարձրե՛ք՝*

1881-1908թթ. Արեւելյան ԵՎրոպայից՝ Ռուսիայից, Ավստրիայից, Ռումինիայից, արտագաղթեց երկու միլիոն ջիուդ: Որից 1,6 միլիոն ԱՄՆ, 300,000 ԵՎրոպա, 26,000 Պաղեստին:

Անգլիայի պրիմեր մինիստր ջիուդ Դիզրաւելին (Բիկենֆիլդ) հայերի համար իսկը չար ոգի է եղել: Իսկ անգլիայում էր որոշվում հայոց ճակատագիրը: Սալկս-Պիկոյի պլանը (Ֆրանսիա, Անգլիա) Էրզրում, Տրապիզոն, Վան, Բիթլիս նահանգներով միջազգային հսկողության տակ սուվերեն Հայաստան կառուցելը, Ռուսիային Բուֆորը, Գարդանելը, Կոստանդինուպոլիսը իր շրջակայքով հատկացնելն էր: Տոնցլիկն ու Լենինը այդ պլանը ձախողեցին: Այդ նպատակով գրվեց Բրեստ-Լիտովսկի պայմանագիրը: Լենինը հրաժարվեց Արեւմտյան Հայաստանից: Խաղաղության պայմանագիրը Տոնցլիկն չստորագրեց: Գերմանիան նորից հարձակվեց Ռուսիայի վրա՝ ահագին տարածք գրավեց: Լենինը Սոկոլնիկովին ամբաստանեց նոր պայմանագիրը ստորագրելու: Երկրորդ հանդիպման ժամանակ արդեն գերմանացիները Կարսի, Արդահանի պահանջը ներկայացրին՝ ի օգուտ թուրքերի:

Հերցոյի հայտարարությունը, «Եթե Անգլիան զնա սիոնիստական իդեալներին համաձայնության, նա կստանա 10 միլիոն ազենտներ, որոնք աշխարհում կգործեն նրա ազդեցության ու մեծարման գործին» բերեց Բալխորդյան համաձայնության հաջողությանը:

Շամանակավոր կառավարությունը Ռուսիայի արտաքին քաղաքականությունը անփոփոխ բողեց: Ընդ որեւմ ամենաչափ ջիուդներ սայրել են ՌԿԿրսինայում:

Սալկս-Պիկոյի պլանը վերածվեց Տոնցլիկ-Թալաաթի պլանի:

Տոնցլիկն, Ռադեկի, Շտեյնբերգի, Կամենեի, Զինովեի հետ ջանում էր երկարաձգել պատերազմը, հանձնել գերմանացիներին Պետրոգրադն ու Մոսկվան, տեղափոխվել Եկատերինբուրգ, իսկ Լենինը դեմ էր:

Չերչիլը գրում է, «Բրեստի պայմանագիրը թուրքերին տվեց հարավային Կովկաս մտնելու կանաչ ճանապարհ»: Ըստ նրա Բալխորդյան (02,11,1917թ.՝ Պաղեստինում ջիուդական պետության կայացման մասին Անգլիայի ԱԳՆ Արթուր Բալխորդի նամակը Ռեյտեր Ռոտշիլդին) ղեկավարացիայի բոլոր պայմանները ջիուդները կատարեցին՝ մնաց իրենք կատարեն սիոնիստների հանդէպ պարտականությունը:

Բրեստի պայմանագիրը Ռուսիային ալեւ չբերեց խաղաղության: Պատերազմը շարունակվեց արեւելքում և հարավում: Որից և սկիզբ առավ քաղաքացիական պատերազմը՝ ինչին և ձգտում էին ջիուդները:

1920թ. ապրիլի 24-ին Սան-Ռեմոյում Անտանտան Բալխորի ղեկավարացիան հաստատեց: Այդ ղեկավարացիան Համարվում է հազարամյակի ամենախայտառակ փաստաթուղթը: Հետո 1926-ին այդ անվան տակ Անգլիական սահմանադրական մոնարխիայի զենեքայ-գուբեռնատորները համարվեցին իրենց պետությունների մոնարխներ:

Տոնցլիկ-Թալաաթ հայակործան պայմանագրին հաջորդեց Մուստաֆա Քեմալ-Լենինի 1921թ. հայակորուսիչ համագործակցությունը: Անգլիան փորձեց աստարել հայերին, սակայն Քեմալը հրաժարվեց:

Թուրքիայի մասնատման ու Գերմանիայի հարցը քննարկվեց 1918թ. Հոկտեմբերի Լոնդոնի դաշնակիցների կոնֆերենսին: Ներկա էին ԱՄՆ Վիլսոն և Հաուզ, Մեծ Բրիտանիա՝ Լյոյդ Ջորջ, լորդ Կեյտոն և Բալխորդ, Ֆրանսիայից՝ Կլեմանտ, Ֆոշ և Վեյգանը: Ոչ ոք չհամաձայնեց Բյուզանդիայի մայրաքաղաքը վերադարձնել Թուրքիային: Որպեսզի սեպ խրվեր մուսուլմանական Թուրքիայի ու մուսուլմանական աշխարհի միջեւ՝ պետք է ստեղծվեր քրիստոնեական Հայաստանը՝ մինչեւ Կիլիկիա: Հաջորդ սեպը Աֆրիկայի ու մուսուլման աշխարհի միջեւ էր՝ ջիուդական պետությունը Պաղեստինում: Սա լորդ Կերզոնի ծրագիրն էր: Հայաստանի կազմ պետք է ընդգրկվեր նաեւ Էրզրումը, ինչին Լյոյդ Ջորջն ու Նիտտին հակառակվեցին: Անգլիան հայտարարեց, որ ֆինանս չի կարող հատկացնել հայաստանին, իսկ Իսրոէլին Ռոտշիլդները հատկացնում էին:

19.02.1919թ. Լոնդոնի Կոնֆերենսին ընդունեցին Գուրյանին և Հակոբյանին, իսկ ապրիլի 18-ին Պորոս Նուբարին ու Ավետիս Սիարոնյանին:

Պաղեստինի մանրատր հանձնեցին Բրիտանիային:

12-21.01.1919թ. Վերսալում հաղթողները՝ Անգլիա, Ֆրանսիա, ԱՄՆ, Իտալիան ամփոփե-

ցին հաղթանակը: Վիլսոնը հայտարարեց կազմավորել Ազգային Լիգան: Ֆրանսիային տվեցին Սիրիան, Անգլիային, Պաղեստինը: Արաբական երկրները հայտարարվեցին անկախ: Վիլսոնը ջանում էր Հայաստանի մարդատը վերցնել, իսկ Հունաստանը իր երբեմնի մայրաքաղաք Կոստանդինուպոլը: Հայկական հարցը տեղափոխվեց Սան-Ռեմո: Այսպիսով հայկական պետությունը կառուցվեց, բայց միայն բոլոր վրա: Ոչ ոք չէր ուզում ծախսվել, իսկ Հայերը կզվել էին Ռուսիայի կողմից, որը կոնֆերանսներին չկար:

1920թ. Ապրիլին դաշնակիցները Սան-Ռեմոյում: Լյուդ Չորջը հայտարարեց ԱՄՆ դիզենտերիայի մասին, որ սենսատը մերժեց Հայաստանի մանդատի մասին Վիլսոնի խնդրանքը: Բայց իսկական դիզենտերիա Չորջն էր, քանզի ԱՄՆ սենսատը որոշել էր, որ Ռուսքիայի և Ռուսիայի համատեղ ուժերից Հայաստանը փրկելու համար Չեյնս Հարքորդի հարցադրումով հարկավոր են ԱՄՆ 59.000-անոց բանակ և 88.5 միլիոնանոց ռազմական բյուջե, ինչի ուժը ԱՄՆ չունի: ԱՄՆ իր գործերը Հարավկովկասից հանեց:

Սան-Ռեմոյում ընդունվեց երկրորդ տարբերակը՝ Հայաստանը Էրզրում, Տրապիզոն, Վան, Բիթլիս անհանգնեցնելով: Իսկ Բաթումի նավահանգիստը ընդհանուր՝ Հայ-վրաց-ադրբեջանական օգտագործման: Խորհուրդը դիմեց Վիլսոնին՝ սահմանները գծելու առիթով: Այս ամենը պետք է կոչվեր Իրավարար վճիռ և մտներ Թուրքիայի հետ Մերի պայմանագրի մեջ, որի տակ Թուրքիայի ստորագրությունը արդեն դրված էր:

1917 թ Տոնգկիստ-Լենինիստները՝ Լենինի գլխավորությամբ, մասնակա՞ն դրվածքով, սկսեցին Հայերի վերացման ավարտական էտապը՝ համադնելով այն Էթնիկ ռուսների ոչնչացման հետ (Ա. Գ. Լուստիչով «ԿԳԲ-ի փակ ֆունդերի արխիվները»): Առաջին հերթին հրամայում է ամբողջապես հրկիզել Բաքուն, որտեղ ապրում էին հիմնականում Հայերն ու ռուսները, մարդասպաններին վճարել 100.000-ական ռուբլի: 1918թ. Լենինը որոշել էր արգելել ուղղափառությունը՝ փոխարինելով կաթոլիկականով (հեշեք Վատտիկան = հրեշտակ+օձ): Նրա ու Ստալինի ստորագրած 29.12.1917թ. դեկրետով՝ «Թրքահայաստանի օկուպացիան Ռուսիայի կողմից» ցինիկ պատրվակի տակ հրամայում է 500.000-անոց ռուսական զորքը դուրս բերել Անդրկովկասից: Արտիստ Ստալինը իբր առարկեց, բայց հաշվի չառնա: Այնուհետև թուրքերին հայտարարեց, որ ինքը չի առարկում հայերի ինքնորոշման դեմ: Արտաքին գործերի նարկոմ Չիչերինը առարկեց, բայց ստացավ կոշտ հակադրություն: Այս մասին գրել է նաև Վահան Տերյանը, ով այդ պահին Ռուսիայի հետ բանակցություններ էր վարում: Ձիտոյներ Լենինը և Տոնգկիստ պետք է ջիտոյ Թալասթի աջակցությամբ իրականացնեին «Արմենոցիդը»: Բայց 300 Ռուս սպա հասկացան դա և մնացին Հայաստանը պաշտպանելու: Վերադարձող Ռուս զինվորների էլոյունները Շամխոր կայարանում մի քանի անգամ ոչնչացվեցին թուրքերի և տրոցկիստների կողմից: 1918թ. Տրոցկիստ Թալասթի հետ կնքում է Բրեստ-Լիտովսկի պայմանագիրը, իսկ 1919թ. Անգլիայում 150 գերի թուրք սպաներին ազատ են արձակում: Լենինյան մեխոներներ Կլիմենտ Վորոշիլովն ու Միխայիլ Ֆրունզեն այդ ընթացքում և հետո մեծ դեր խաղացին Թուրքիայի հզորացման գործում (Դրա պատվին՝ Ստամբուլի Թաքսիմ հրապարակում 12 մետրանոց արձանը Քեմալ Աթաթուրքի հետ): Իսկ Ձիտոյ դեգեներատ Սերգեյ Սիբոնովի Կիրովը առաջարկում է Նախիչևան, Չանգեզուր, Ղարաբաղը տալ Ադրբեջանին: Իսկ Ստալինը 1919-ին առաջարկում է արտաքին գործերի նարկոմ «Խայ» Կարախանին փոխարինել ադրբեջանցի ջիտոյ-թաթ Նարիմանովով: Ինչու էին բոլշեիկները ոչ թե կրոնի հանդեպ տաժում բռնանություն, այլ ուղղափառ քրիստոնեության՝ որովհետև նրանք գու՞գա՞հե՞ն Արմենոցիդին՝ իրագործում էին նաև Ռուսոցիդը:

Բայցեռայնյպես այդ գիշատիչ արյունարբունները կնքեցին Բրեստ-Լիտովսկի պայմանագիրը, ինչը Ռուսիայի համար եղավ դաժան, իսկ Հայի համար կորուսիչ:

1918թ մարտի 3-ի Բրեստ-Լիտովսկի պայմանագրից հետո ռուս-թուրքական բոլոր հաշտության փաստաթղթերում բացակայում էին Լենինյան «Թուրքահայաստան», «Արեւմտահայաստան» տերմինները՝ փոխարինում էին «Արեւելյան Անատոլիա» և «ռուսների օկուպացված տարածքներ» տերմինները:

1918թ մարտի 14-ին Տրապիզոնի բանակցություններում թուրքերը պահանջեցին անվերսպահորեն ճանաչել Բրեստ-Լիտովսկի պայմանները և կտրականապես մերժեցին Արեւ-

մտյան Հայաստանին ինքնավարություն շնորհելը, անդրկովկաս փախած Հայերին հայրենիք վերադառնալը:

Սովետական Ռուսիան ոչ միայն մերժեց 1920թ օգոստոսի 10-ի Սեւրի պայմանագիրը, Վիլսոնի Իրավարար Վճիռը, այլ ընդհանրապես հերքեց Թուրքահայաստանի մասին Լեւնինի դեկրետը: 1921թ մարտի 16-ի Մոսկվայի պայմանագրով ամենալայիրջ կերպով ոտնահարեց Հայոց հարցը: Բայց այն ապօրինի է, քանի որ՝

1. Թուրքիան ու Սովետական Ռուսիան ճանաչված միջազգային սուլեյկուներ չէին
2. Կնքվել է առանց Հայաստանի մասնակցության
3. Խորհրդ. Ռուսիան հրաժարվել է ցարական Ռուսիայի իրավահաջորդը լինելուց
4. Ղարսը, Արդահանը, Սուրմալուն 1828թ Թուրքմենչայի պայմանագրով Պարսկաստանից էր անցել Ռուսիային ու երբեք թուրքական հող չէր եղել
5. Թուրքիայի և Ռուսիայի կողմից պարտադրվել է Հարավկովկասյան պետություններին ճանաչել Մոսկվայի պայմանագիրը
6. Ղարսի պայմանագրի տակ դրված են ոչ միջազգային սուլեյկտ Սովետական Հայաստանի ու հետո էլ երբեք պետություն չեղած Ադրբեջանի ու Վրաստանի կնիքները
7. Մոսկվան ու Թուրքիան վավերացրել էին մոսկովյան պայմանագիրը՝ հետո կնքեցին ձեռական Ղարսի պայմանագիրը:

Լոզանի պայմանագիրը Հայաստանը չի ստորագրել՝ ուստի ուժի մեջ է Սեւրի պայմանագիրը:

Միակ դրական նշանակության դեմքը Հայերի համար եղավ ԱՄՆ պրեզիդենտ Ռիդըր Վիլսոնը՝ իր Իրավարար Վճռով ու դա էլ հանդիսացավ ամենաճակատագրականը:

Դուք տեսաք, թե ինչ ահալոր ուժեր էր ներդրված համաշխարհային ցիտալականության ու պանթուրքիզմի կողմից, բայց Հայր զոյատեսեց՝ փաստորեն հաղթեց: Հանելուկ է՞:

1918 թվ. Բրեստ-Լիտովսկի պայմանագրի արդյունքում կորցրինք Էրզրումից մինչև Ալեքսանդրապոլ տարածքը: Դաշնակների հետ պայմանավորված, Թիֆլիսի Հայ Ազգային խորհուրդը Բաջազնունուն ընտրելով վարչապետ՝ քաղաքականապես, իսկ ռազմաճակատում՝ գնդապետ Բեժանբեկովի ու Տիգրան Աղամալյանի, որը անգամ գենը ու զինամթերք էր վաճառում թուրքերին, (Չոր. Անդրանիկ էջ 409) միջոցով դարաբաղոցի զինվորների օգնությամբ խուճապ կազմակերպելով, անգամ մի զինվոր Անդրանիկի վրա կրակեց՝ չկպավ (գորավար Անդրանիկ էջ 422-23), Ղարսում սերտ հարաբերություններ իր քրոջ ամուսին Վեհիք փաշայի հետ՝ (Անդրանիկ էջ 410) ստեղծած՝ գորավար Օտոչելիձեի դավադրություններով պարտվեցինք:

Լստ Անդրանիկի՝ Բրեստ Լիտովսկի պայմանագրով Ռուսիայի գորքերը դուրս բերելուց հետո մեզ թողած զինամթերքն ու գենքը լրիվ բավական էր, որպեսզի մենք հաղթեինք թուրքերին (Անդրանիկ էջ 394—401): Քրիի պահեստարանը Կառնոյի հայ զինվորական միության նախագահ Տիգրան Աղամալյանը հանձնարարեց ռուսներից ստանալու Սիիրան Թուրիկյանին: Բայց ինչու՞ Աղամալյանը և ինչու՞ Թուրիկյանին:

Անդրանիկը կարդալով Բաթումի պայմանագիրը, թե Հայաստանը ուրեմն առանց Ալեքսանդրապոլի, Կարսի, Սուրմալույի, Ղարաբաղի, Չանգեզուրի, Նախիջեանի, և որ Անդրանիկը պետք է ցրի իր 1200 զինվորները, ասում է, «Սողուն չի դառնա բազեն երկնքի...» և հեռագրում է Հայկական զորաբանակի հրամանատարությանը, «Այս հաշտության պայմանագրով դարերի ստրկության շղթան դուք ձեր ձեռքով ձեր վիզը և ոտքերը անցկացրիք» էջ 505: Հունիսին Ախարոնյանի զխալորած պատվիրակությունը մեկնեց Պոլիս և պայմանագրին ավելացրեց ես երկու պայման՝ 1.- Հ.Հ. հանձն է առնում օգնել Թուրքիային ընդեմ Անտանտայի՝ Անգլիա, Ֆրանսիա, ԱՄՆ: 2.- Հ.Հ. հանձն է առնում թուրքերի կողքին կռվել ընդեմ Անդրանիկի:

Անդրանիկ, «Հ.Հ. ռուսահայ դեկավարները դավաճաններ են, որոնք լքել են Թրքահայաստանը և որոնք պատասխանատվություն ունեն նրա ավերման համար և թրքահայերի բնաջնջման համար» (Անդրանիկ էջ 549): Դեռես Բաքվում Դաշնակները միացած մուսաֆաթխտների և էս-էների հետ կռվում էին Բաքվի Կոմունայի դեմ: Այդ ընթացքում ՀՀ

կառավարությունը Հայաստանի վրայով թույլ տվեց թուրքերին անցնել Բաքու և կոտորել 30.000 Հայ: Այդ քայլը համապատասխանում է Բաթումի պայմանագրի ԺԱ հոդվածին: Այդ քայլի համար Գանձակի մեջ դաշնակ Տեր-Իսրայելյանին թուրքերը շքանշանով պարգևատրեցին:

Ձեռողների ծրագրերին լուրջ հակառակվում էր միայն Ստեփան Շահումյանը:

Թիֆլիսի Հայ Ազգային Խորհուրդը՝ Հայր Աբրահամ, նախագահ Ավետիս Ահարոնյան, Մոսկվայից Ստեփան Մամիկոնյան, Նիկոլ Աղբալյան, Միմոն Վրացյան: Երեւանի արեւմտահայ խորհուրդը՝ նախագահ—Ասեան Փափագյան (Կոմս), Կարո Մասունի, Արտակ Կարբինյան, Հակոբ Տեր-Չարքայան, Ավետիս Թերզիբաշյան, Հրանտ Գալիբյան:

Բաթումի պայմանագիրը կնքելու ժամանակ Անդրանիկն ու Նազարբեկովը Դիլիջանում թուրքերի դեմ կռվում էին: 1918 թվ. հուլիսի 14-ին Անդրանիկը Նախիջեւանում զումարեց զինվորական ժողով, Նախիջեւանը համարեց Ռուսիայի մաս՝ ըստ Բրեստ—Լիտովսկի պայմանագրի, ինքն էլ Ռուսաստան: Անթըլ հեռախոսով այն հաղորդեց Կովկասի Արտակարգ Կոմիսար Շահումյանին, որ նա էլ հաղորդի Մոսկվա: Բայց հետը 35.000 զառթականներ կային, նրանց ապահովության համար պետք է ճանապարհվեր Ղարաբաղ:

Լինելով Տրոցկու կողմից արդեն մահապատժի պատվիրված՝ Բաքվի 26 կոմիսարները, Բաքվից դեպի Ռուսիա նավով փախան՝ բայց Կրասնովոդսկում՝ այդ մասին արդեն տեղեկացված բոլշևիկներն ու էս-էներն էին նրանց սպասում և բռնորին գնդակահարեցին: Իմֆայլոց՝ պատանի Միկոյանը գնդակահարության տանելուց կոմիսարների հետ նույն վագոնում էր եղել ու փրկվել էր, բայց այդ հարցը այդպես էլ Ստալինի ջանքերով հավերժ լռեցվեց ու երբեիցե բացահայտվելը՝ Է՝ չեմ կարող ասել:

Եթե Անգլիայի զորավար Թոմսոնը չմիջամտեր և չարգելեր Անդրանիկի առաջխաղացումը Ղարաբաղում, 1918 թվ. դեկտեմբերին Հայաստանը իր հռչակագիրը հաստատած կլիներ Ղարաբաղի վրա եւս /Անդրանիկ էջ 532/:

Ստեփան Շահումյան, -«Դաշնակների դավաճանությունը մենք կորցրինք Թրքահայաստանը» /Անդրանիկ Չելեպյան էջ 397/:

Մարտի 30-ին Բաթումը վերցրին, Ախալքալաքի և Ախալցխայի 20.000 հայությունը կոտորեցին՝ թողեցին համարյա միայն ջեռուներին: Ապրիլի 9-ին Անդրկովկասի սեյմը հայտարարեց անջատվել Ռուսիայից: Ապրիլի 12-ին Ղարսը հանձնեցինք: Այդպես էին պահանջում թուրքերը:

Իսկ Մայիսի 28-ը՝ դա Հ.Հ-ն և թուրքերի միջեւ պայմանավորված քայլ էր: Թուրքիան իր սահմանները ընդարձակեց, խուսափելով Իսրեդիլի ազատ պետականություն տալ, միեւնույն ժամանակ հուսալով, որ Հայկական հարցը հետագա բարձրացում չի ունենա:

Մայիսի 22 Բաթումում Խատիսյանը Ձեմալ փաշային ասում է, -«Թուրքերի վեճը հայերի հետ հին է և հայերը ոչ մեկ քայլ կառնեն հաշտվելու համար թուրքերի հետ: Այս ընթացքը պատճառ պիտի դառնա հայերու նոր դժբախտությունը»:

Հայերը այլեւս նահանջելու տեղ չունեին: Արամ Մանուկյանը Երեւանի թատրոնի շենքում՝ հետագա խորհրդարանում, կոչ արեց դիմադրել թուրքին: Մայիսի 24—29-ը զորավար Միլիկյանը Մարդարասպատում հարածեց բշնամուն, մայիսի 30 Ղարաքիլիսայում:

Մայիսի 26-ին Վրաստանի անկախությունը՝ նախագահ Նոյ Ռամիշվիլի, մայիսի 27-ին Ադրբեջանի, իսկ Հայերին թուրքերը երեք օր ժամանակ տվին անկախություն ստորագրելու: Վրաստանը պետք է անկախ դառնար Գերմանիայի հովանավորության տակ, Անդրկովկասի թաթարները պետք է ստեղծեին նոր հայրենիք՝ Ադրբեջան, իսկ Երեվանյան շրջանը պետք է շնորհվեր թուրքական հովանավորությանը: Սա Բրեստ—Լիտովսկի պայմանագրի խախտում էր (Անդրանիկ էջ 488): Մայիսի 28 ժամը 12-ին Հայաստանի անկախությունը ստորագրեցին հայերը, Մայիսի 29 երեկոյան նամակը հանձնեցին Բաթումում Խալիլ Բեյին (Անդրանիկ էջ 493): Խալիլ Բեյը քարտեզի վրա գծեց Հայաստանին 9000 քառ. կմ սահման: Թալեաթի խոսքերը, -«Եթե մենա նույնիսկ 100.000 հայ աշխարհի երեսին, նրանք մեզ հանգիստ չեն տա: Փոքրիկ Հայաստանը ստեղծելով՝ մենք լուծած կլինենք Հայկական հարցը և այդպես էլ կներկայանանք հաշտության միջազգային խորհրդաժողովին» (Անդրանիկ էջ 494):

1918 թ. հունիսի 4-ին ցերեկվա ժամը 12-ին Բաթումում Հայ—Թրքական դաշնագիրը ստո-

րագրվեց, վրացիք՝ նույն օրը երեկոյան, ադրբեջանցիք՝ հաջորդ օրը (Անդրանիկ էջ 494):
«Հ առաջին խորհրդի նախագահ Ա. Մահակյան, «Հայոց Ազգային Խորհուրդը սեղմեց իր սիրտը և անողորմ գիտակցությամբ որոշեց վերջնականապես ընդունել վերջնագիրը և ճանաչել Հայաստանի անկախությունը, իրեն հանձնելով պատմության դատաստանին» (Անդրանիկ էջ 495):

Երբ մայիսի 28 երեկոյան ժամը 7-ին «հայերը» Բաթումում նամակը հանձնեցին Խալի-լին, նրանք անգամ չուր չունեին Սարդարապատի հաղթանակից:

1918 թ. հոկտեմբերի 30 Մուղրսուի պայմանագրի համաձայն թուրքերը հարավկովկասից պետք է հեռանային: 11 հոդվածով Թուրքիան հեռացավ հարավկովկասից, տեղը՝ ներառյալ Կարսը զբաղեցրին Անգլիացիները: Այս ամիսներին Հայաստանում սովից և տիֆից 150.000 հայ կոտորվեց (էջ 499): Հայաստանը փրկեց ԱՄՆ-ի՝ Վիլսոնի սոցիալական անմիջական օգնությունը:

Անդրանիկը չճանաչեց Հ.Հ.: Նրա համար բուն Հայաստանը Հայկական լեռնաշխարհն է՝ Էրզրումը, Վանը, Մուշն, Մասունը: Հիմնական հայությունը այնտեղ է ապրում՝ 1828թ Երեւանի նահանգի մեջ էին ապրում 17.000 հայ և 150.000 մուսուլման: Ներսես Աշտարակեցին 50.000 հայ բերեց Պարսկաստանից:

«Հանրապետության ստեղծման բոլոր պայմանները, առանց բացառության, թուրքերը դրել էին և այն հանձնել Խատիսյանին գոց պահարանով» (Անդրանիկ էջ 501):

Երկու տարի հետո թուրքերը պատռեցին Բաթումի պայմանագիրը և ներխուժեցին Հայաստան:

Բաթումի պայմանագրից հետո Չանգեզուրը Անդրանիկի ձեռքում էր (էջ 503):

Ռուսիայից 50 մլն ռուբլու օժանդակություն եկավ Հ.Հ., իշխանավորները իրար մեջ բաժանեցին, փախստականերին փայ չհասավ (Անդրանիկ էջ 504):

Հետագայում Միմոն Վրացյանը գրում է, «Խելահաս ամեն մարդու համար հասկանալի էր, որ այն ժամանակվա պայմաններում “Անկախ Հայաստանի Հանրապետություն” պետք չէր ստեղծել» (Անդրանիկ էջ 608):

1919 թ. փետրվար Անդրանիկը արդեն չհամբերելով 150.000 սովամահները, ժողովրդի անտանելի վիճակը որոշեց Չանգեզուրից իջնել և գրավել Երեւանը, բայց ...էջ 522-523: 1919 թ. գարնանը նա գեներըրը հանձնեց Գետրոզ կաթողիկոսին և 20 զինվորով Թիֆլիս, Բաթումով անցավ արտասահման՝ այդպես էլ այն վերջնական ոսկրացած կարծիքով, որ ռուսահայերը լավ Հայեր չեն, ու այդպես էլ չիմանալով իսկությունը, որ դաշնակ պարագլուխները ջիռոջ մատնեցին են:

Այդ ժամանակահատվածը Հայոց պատմության ընթացքի ամենավտանգավորն է եղել Հայի համար: Ձիուղները այս ընթացքում լիովին հավաստիացված էին, որ վերջապես կիրականացվի սատանի դարավոր երազանքը՝ Հայը և Հայաստանը անհետ կվերանան: Իրենք գերազանց տեղեկացված լինելով, որ իրենց վերջը Հայի խոսքով է լինելու՝ փաստորեն ջանք ու եռանդ չխնայեցին, ներդրեցին սատանական մեքենայի ամբողջ հզորությունը, բայց Հայը անգամ սատանական փորձության շրջանում, որտեղ ինքը փաստորեն գրկված էր քրմական որեւէ սատարից՝ անհավատալի է, բայց հաղթեց:

1979 թ. մայիսի 27 Փարիզում Վազգեն 1-ը հայտարարում է, «Մայիսի 28 և նոյեմբերի 29 ուղիղ գծով կցտնվեցին պատմական միեւնույն ճանապարհի վրա» (Անդրանիկ էջ 498):

Հիմա, իմանալով Հայոց ստույգ պատմագրությունը, որպես ԱՌԱՋԻՆ ԱՐԱՐՎԱԾ ԱԶԳ՝ ԲԱՐԵԿԵՐՏ ԵՎ ԲԱՐԵԿԻՐԹ առաքելությամբ, ունենալով աննկարագրելի հարուստ բարաքակրթություն, բազմահազար տարիների Հայկազյան վեսեմ պետական պատմություն, աշխարհագրո քրմական Վահուրիների դաս, աստղագիտական, մետաղամշակման, գյուղատնտեսական ու գինեգործական, մատենատիկայի և բնական գիտությունների բնօրրան ՀԱՅԱՍՏԱՆԸ ինչպես կորցրեց պետականությունը և ինչ հրաշքներով շրջանցեց Աշխարհի երեսից վերացումը՝ մի տարրական, բութ, աննամուս, երբեք համձար ու տաղանդ չճնաձ, մարդկությանը զորավարներ չտված, անբարոյական, մարդանմանների մի հոտի ձեռքով, որոնց իսկ ջիռոջ Հիսուսը Յովհաննես գլուխ Ը:44 խոստավանում է իրենց սատան լինելը:

Հ Ա Վ Ա Տ Ա Մ Ք ԵՎ Կ Ր Ո Ն

ԱՐԱՐԻՉԸ բնության բոլոր սկզբունքների արարողն է՝ խորհրդանիշը:

Նախ, պետք է սկսեն այն փաստից, որ Հայոց Դիցաբանությունում եղել է, կա ու կմնա ԱՄԵՆԱԿԱՐՈՂ ԱՐԱՐՉԻ և նրա պատվիրանների՝ Դիցերի գաղափարը, իսկ Հայերը որպես Առաջին Արարվածներ՝ հավերժ ԱՐԻ-ներ են: Աստված անվանումը ընդամենը երեք հազար տարվա պատմություն ունի, ինչը հիմնավորվեց ասորիների մոտ, որոնք Բաբելոնում Դիցին վերադասեցին Արարչից, համարեցին Աստված (իրենք էլ ԱՄ-եր՝ սուղեր են, ինչպես հիմա իրենց անվանում են ջիուդները), այսինքն ԱՄ-ին տվածը, Դետաացի չար քրմերը այդ գաղափարը սերմանեցին հրդյանների մեջ, միևնույն ժամանակ դրանց հաջողվեց անգամ Ուրարտական պետության մեջ մտցնել այդ պիղծ գաղափարը:

Հավատամք կամ հավատք սակ է մարդկային բանականության մեջ պարտադիր կարիքված զգացմունք, որը առաջանում է սոցիումի տարրեր վիճակների հանդեպ անձի անհանդուրժողականության կամ քավականացվածության բխման պատճառով:

Հավատը կորցնել, հավատալ, հույսն ու հավատը կապել, հավատի զգացմունք ներշնչել, անհավատ ջիուդ, հավատը սեր է և շատ ուրիշ ժողովրդական արտահայտություններ իրենց բնությամբ միմիայն ամրապնդում են հավատքի սրբազույն գաղափարի իմաստը:

Հավատքը դրսևորվում է ինքնակամ, հավատքի օբյեկտն ու բովանդակությունը ձևավորվում են անձի սեփական զգացմունքների ու ցանկությունների համաձայն: Նման դրսևորման ձևավորվումը կարող է ներգրավվել այլ անձանց կողմից միանգամայն ներգիտակցական տրամաբանության և գործնական առիթների ականատեսության հիմքի վրա: Օրինակ՝ Արեւապաշտությունը: Պետք չի մարդկանց համոզել Արեւի նշանակությունն ու անշրջանցելությունը, երբ այն մի որոշ ժամանակ «ամպերի հետեւում թաքնված» է մնում, մարդիք բերք ու բարիք չեն ստանում:

Եթե հավատքը ոչ թե ներգրավվում է, այլ փոխանցվում է այլ անձանց համոզման, պարտադրելու, ուժի կիրառման, հանրեկշտության, պարտադիր պայմաններ ստեծելու միջոցով, ապա այն ձեռք է բերում շահի զգացմունք և վեր է ածվում կրոնի: Կրոնը, դա ընդամենը պարտադրված բեռ է, որը դարերի ընթացքում նույն ազգի կամ ժողովրդի մոտ բազմաթիվ անգամ ենթարկվել է պարտադրված փոփոխության և ես վստահ չեմ, թե ինչքանով է Աստված պատժել այդ ազգին նման վարքի համար: Իսկ եթե կրոնի վերընդունումից հետո տվյալ ազգը այս կամ այն հայտնի կամ անհայտ, բացատրելի կամ անբացատրելի պատճառներով հայտնվել է ավելի վատ սոցիալական կամ քաղաքական իրավիճակի մեջ, ապա ինչու այդ ազգը նորից չի վերադարձել իր նախկին կրոնին: Կամ մի ժողովուրդ պաշտում է մի Աստծու, անմիջական հարեանությամբ մի ուրիշ ժողովուրդը, մի ուրիշ Աստծու, ես վստահ չեմ, որ այդ Աստվածները հարեւան ժողովուրդներին հարկ եղած դեպքում կպատժեն, կամ եթե անգամ այդ Աստվածը մեկն է, և հարեւան ժողովուրդը պատժի արժանի: Որովհետեւ մարդկությունը երբեք ինքնակամ ոչ մի կրոն չի ընդունել, միշտ ինչ որ մեկի կողմից այն պարտադրվել է: Պաշտամունքը՝ այդ, պաշտամունքը դա յուրաքանչյուր անձի, կամ խմբի կողմից ձեռք բերման արդյունք է, ելնելով հանդերձ իրենց բարօրությունը ինչ որ պատահականությունների հետ համընկցական կապերի մեջ դնելուց և այն սխառնատիպ բնույթի վերածելուց: Մարդը, ուղղակի, դարերից կերտված, իր մեջ ստեղծել է այդ հավատքի կարիքը և նրան չպետք է խանգարել: Միջամտելը կամ պարտադրելը մարդկանց այլ քայլի, թեկուզ համոզելն ու քարոզելը, դա աններելի սխալ է և անպայման պետք է խիստ պատժվի: Եթե, ինչ որ մեկը քարոզում է, ուժ գործադրում, կամ նվիրատվումների դիմում՝ ի՞նչ է նա Աստծու կողմից որեւէ փոխհատուցում ունի?: Ծիծաղելի է: Նա կարող է ունենալ միայն իր շահախնդրությունը այդ ժողովրդից: Իսկ եթե մի ամբողջ ժողովրդի համար այդ կրոնը դառնում է մոլեռանդ տրվածություն, որպես շահույթաբերական կամ նյութապաշտական նպատակներով կազմակերպված ներգործություններ իրականացնելու միջոց, ապա այդ կրոնի և երկրպագողների գործունեությունը պետք է լինի կանխելի ու պատժելի համայն մարդկության կողմից, քանզի մարդը չի կարող պարտադրել Աստծուն որեւէ գործողության (իսկ ջիուդը իբր սպանել է Հիսուս Աստծուն),

այլ ելնելով բնական տրամաբանությունից, որ եթե բոլորին Աստվածն է ստեղծել ապա բոլորին էլ պետք է հետեւի, գոնե նրա գործած արարքին համապատասխան նրան դատի: Սկսած Հին աշխարհից, թե քրիստոնեության տարածում, իսլամի տարածում, արաբական արշավանքներ, իսպանյադ արշավանքներ, մոնղոլական արշավանքներ, թուրքական արշավանքներ... ներկա, 21-րդ դարում միջնադարից շարունակվող գոեհիկ միջկրոնական պայքարները հարյուր միլիոնավոր մարդկային գոեեր են տվել: Իբր բավական չի, հիմա էլ քաղաքակրթությանը չմասնակցած սիրոնահրթյաները ուզում են «Նոր կարգ» կրոն մատուցել, որտեղ Աստծո նոր անունն էլ ՕՍՄԲԳԱՅԹ է:

Չտեսնելով Աստծո կողմից չար արարքին համապատասխան արձագանք, հուդայությունը ինքն է իր վրա վերցրել Աստծո պարտականությունների կատարումը՝ լուծել այդ, բոլոր ժամանակների ամենադաժանացված ներմարդկային և միջմարդկային բարդանքը: Թերեւս, գուցե հենց այդպիսով է Աստվածը իրականացնում մարդկային շարությանը համապատասխանող երկնային պատիժը: Բայց ինչու՞ նորից մարդու ձեռքով:

Կրոն—հայերեն կրել՝ ուսերին տանել արմատից է:

Կրոն—religio —«ԿԱՊ»: Աստվածավախություն, բարեպաշտություն, կուլտի առարկա:

Ըստ իրեալիզմի «կրոնը բխեցվել է համաշխարհային ոգուց, անհատի ներքին ապրումներից ու պահանջներից, հանգեցվել անհատական կամ կոլեկտիվ մտածողության», -Պլատոն:

Յուրաքանչյուր կրոն ոչ այլ ինչ է, եթե ոչ մարդկանց գլուխներում այն արտաքին ուժերի ֆանտաստիկ արտացոլումը, որոնք իշխում են նրանց վրա իրենց առօրյա կյանքում, մի արտացոլում, որի մեջ երկրային ուժերն ընդունում են ոչ երկրային ձեւ: Կրոնը մարդու ինքնաամայացման գործողություն է (Ֆր. Էնգելս): Եթե Աստվածները հոգ տանեին մարդկանց մասին, ապա լավերը կատրեին լավ, իսկ չարերը՝ վատ, բայց հենց այդպես էլ չի (Էնիուս):

Կրոնը հասարակական գիտակցության ձեւ է, հետադիմական աշխարհայացք:

Կրոնի կառուցվածքային տարրերը.

- 1. Պաշտամունք (կրոնական գիտակցություն)
- 2. Կազմակերպություն

Կրոնի դասակարգումը

- 1. Տոհմա-ցեղային կամ նախնադարյան (մոզություն, տոտեմիզմ, ֆետիշիզմ, անիմիզմ)
- 2. Ազգային կամ էթնիկական (հուդայականություն, հինդուիզմ, ջանիզմ և այլն)
- 3. Համաշխարհային (բուդդայականություն, քրիստոնեություն, մահմեդականություն)

Ազգային և համաշխարհային կրոնները իրենց հերթին բաժանվում են բազմաթիվ ուղղությունների և աղանդների:

Սնահավատություն—սնտոի հավատ ինչ որ բանի հանդեպ: Երբեմն սնահավատության է վերաբերում կրոնական պատկերացումները, երբեմն դրանցից մի քանիսը՝ հավատը վեհության, նախանշանների, գուշակության, հմայության, երազատեսությունն են: Սնահավատության իմացաբանական և հասարակական գաղափարները նույնական է կրոնականի հետ:

Բայց արի ու տես, որպեսզի ԱԲիացիների միջև հազարամյակների սերտ կապը պղծվեր ու վերածվեր դարավոր պատերազմների՝ լեիտ չար քրմերը նրանց մատուցեցին ամենատարածված համաշխարհային երեք կրոնները՝

- 1.---**Քրիստոնեություն**
- 2.---**Մահմեդականություն՝ Իսլամ**
- 3.---**Բուդդայականություն**

ՈՒ չարածին այդ արյունահեղությունը ցայսօր շարունակվում է:

Քրիստոնեությունը--կրոն է առանց փիլիսոփայության, որի առանցքային տեղը գրավում է գոնի թողության հավատը՝ Աստծո «որդու», Հիսուս Քրիստոսի (միեւնույն ժամանակ այն չի կարող համարվել հավատաձեռք, որովհետեւ մարդկությունը այն ինքնակամ չի ընդունել): Իսկ Հիսուսը (Հիսուս անվանումը ջնողների կողմից ներմուծվել է Հայոց Վիսու՝ Արեւի Դիցի անվանումից) ութերորդ օրը բյփակված հրքյա էր (Լուկասի 2:21), ում ջնողները բարոյակրթություն քարոզելու համար արտաթորանքի մեջ խեղդեցին (Հրքյական Հանրագիտարան 1908թ): Նրա իբր խաչվելը, մահը, հարություն (h+ԱԼ+ություն=հայ դառնայ) առնելը, համբարծվելը և նրա երկրորդ անգամ երկրի վրա գալուստը, որպեսզի դատի ողջերին և մահացածներին ու նվիրի հավերժ երանություն՝ անմեղներին և արդարներին: ԵՎ, որ եթե մի այտիղ խփում են, մյուսը շուտ տուր, թշնամուղ սիրիր, շապկիղ հանում են՝ բաճկոնղ էլ տուր...:ՍԱՏԹԵԻՈՍԻ Ե:36-45:

Քրիստոնեության տարածումը ուներ մեկ նպատակ՝ Անտիկ Աշխարհի պատմության մոռացության ենթարկումը և մարդկությանը նոր կարգերին նախապատրաստման հնազանդփողականության վարժեցումը:

Քրիստոսը փրկում է մարդկանց՝ բայց ումից: Եթե Դեից, ապա այդ գաղափարը ջնուղ անճնավորել է Ավեստայի անբարո Աստծո անվանումից, իսկ Հիսուսը ինքն էլ է ջնուղ: Բսկ եթե սատանից՝ դա քրիստոնեությանը զուգահեռ ստեղծված գաղափար է՝ ստեղծված են միմիանց դեմ պայքարելու նպատակով: Ապա ումից:

Այդ մասին քրիստոնեությունը լռում է՝ պատասխան չիներ չի կարող: Ըստ դավանաբանության Քրիստոնեության հիմնադիրն է համարվում Հիսուս Քրիստոսը: Բայց Քրիստոսը ոչ մի ուսմունք չի գրել և իր օրոք ոչինչ չի գրվել և իր մահից 320 տարի հետո միայն Հռոմի կայսր Կոստանդիդնի կողմից է նա նշանակվել Աստված: Հիսուսը ինքն է իրեն անվանել Քրիստոս, 30 տարեկան հասակում: {Քրիստոս՝ հոգեւոր աստիճան է, հնդկ.Քրիշնա, Հունարեն--«օծյալ»}:
Հիսուս--եբրայերեն--Հեշուա--նշանակում է «փրկություն»

Քրիստոնեության գլխավոր գաղափարները

- Քրիստոսի քավության առաքելությունը
- Քրիստոսի մոտալուտ երկրորդ գալուստը
- Ահեղ դատաստանը
- Երկնային հատուցումը
- Երկնային թագավորության հաստատումը

Քրիստոսի առաջին համայնքները ստեղծվել են հավանաբար Պաղեստինում, Փոքր Ասիայում՝ Կապադոկիայում, Ալեքսանդրիայում: Մինչեւ երկրորդ դարի սկիզբը գործում էր Բառնաբասի ավետարանը և մշակված չէր միասնական դավանաբանություն: Քրիստոսին Աստված հռչակեցին 325 թ. Նիկեյայի առաջին տիեզերածոդոլում, որտեղ եկեղեցու հրքյա-սիոնական հոգեւորականներն ինքնակամորեն ձայների մեծամասնությամբ 218 կողմ, 2 դեմ, Քրիստոսին նշանակեցին Աստված: Բսկ Հայաստանում և Հռոմում քրիստոնեությունը արդեն պետական կրոն էր: 431թ 3-րդ տիեզերածոդոլում ընդունեցին, որ կինը հոգի ունի, և որ կինը համարվում է լիակատար մարդ: 553թ Յարգրաղի տիեզերածոդոլում Բիբլիայից հեռացրին (ջնջեցին) ռեինկարնացիայի ուսմունքը՝ Աստծո հայտնվումը մարդկանց մեջ՝ մարդու, կենդանիների, բույսերի տեսքով: Բիբլիայի մեկը մյուսին հակաճանող շատ մասեր պոկեցին և գաղտնի թաքցրին Վատիկանում: Ես առանձին կներկայացնեմ Բիբլիայի մարագմատիկ (իմիջիայոց մարագմ բառը ծագում է մար՝ ջնուղ արմատից) պլոժեն, որը համարվում է ջնուղական Թորայի մի առանձին հիմունք:

Այս նույն ժամանակներում Հռոմեական կայսրության քացարձակապես բոլոր պրովինցիաներում Միհրականությունը արմատավորված կլիներ, քանի որ Միիր Դիցի գաղափարախոսությունը անհամեմատ առաջադեմ է քրիստոնեության հետ համեմատած, բայց սատանական փորձությունը պետք է իրականանար՝ տիեզերական ծրագիր էր: Ռեւան այսպես է բնութագրում ժամանակի կրոնական իրավիճակը՝ «Եթե որեւէ մահացու հիվան-

դրություն խոցեր քրիստոնեությանը՝ Աշխարհը կլիներ Միհրական»։ ԵՎ իրոք Քրիստոսին հերքող բոլոր Հռոմի կայսրերը եղել են Միհրական։

Քրիստոնեության հիմնական գաղափարը թեոլոգիական մարդ-աստծո՝ Հիսուս Քրիստոսի, Աստծո որդու, ծնված Մարիամից, ընդունել տանջանքներ և մահ, մարդկանց փրկության նպատակով, առաջնածնի մեղքի համար, հարություն առել և համբարձվել երկինք։ Հետագայում, ըստ քրիստոնեական ուսմունքի, կկայանա Քրիստոսի երկրորդ գալուստը՝ ողջերի և մեռածների դատը կայացնելու համար։ Քրիստոնեության կազմավորման տեսության համար զգալի ազդեցություն գործեցին արեւելյան պաշտամունքները, հուդայական սեկտաների առաքյալները (օրինակ հեսսենները), հուդա-հունական փիլիսոփայությունը (օրինակ Փիլոն Ալեքսանդրացու լոգոսի մասին ուսմունք), հետագա ստոյ-ցիզմը (ամրակամություն)։ Սկզբում հայտնի չէր հետագայում ծնված երրորդականության, առաջնածին մեղք, աստվածայնության, կնունքի, հաղորդության դոգմատների մասին։ Այս գոծոթությունը կատարվեց մի քանի դարերի ընթացքում, համաժողովների միջոցով։ Դրա հետ միասին և ծիսակատարություններ, իկոնա և այլն։ Իր զարգացման ընթացքում այն բաժանվեց երեք հիմնական (1054թ.-եկեղեցու բաժանում Լեւոն 9-րդ Պապը և պատրիարխ Կիրիլարին այդպես էլ 9-րդ դարում Բուլղարիայի եկեղեցու վրա ազդեցությունը իրար մեջ չկիսելով բաժանվեցին 2 մասի, հետո 1529թ. Շպլեյերի Ռայխստագը բաժանեց երրորդ մասը՝ բողոքականներին) մասերի՝

1. **Կ ա թ ո լ ի կ (համբնդանուր)**
2. **Բ ո ղ ո ք ա կ ա ն**
3. **ՈՒՂՂԱՓԱՆ**

Ներկա ժամանակում այն ապրում է խորը ճգնաժամ՝ այն է եկեղեցիների կենցաղաքա-դաքական դիֆերենցացումը, ձախ հոսանքների առաջացումը, Համաշխարհային եկեղեցիների Խորհրդի գործունեության և էկումենյան շարժման ազդեցության տակ տարբեր Քրիստոնեական եկեղեցիների ինտեգրացիան, բազմաթիվ սեկտաների ի հայտ գալը։ Սրա վրա մեծ ազդեցություն թողեց սոցիալիստական կարգերի իրականությունը։

Բազմազան խմբավորումների, հոսանքների համար ընդհանուրը Հռոմի նկատմամբ ատելությունն էր կայսրության կործանման ակնկալությունը, փրկիչ աստծո մոտալուտ գալստյան և երկրի վրա «աստծո թագավորության» հաստատման նկատմամբ հավատը։ Այն նախ արտացոլել է ճնշվածների խռովարարական տրամադրությունները, սակայն նաեւ կոչ է արել լինել համբերատար, պասսիվորեն սպասել **ՆԵՌԻ** դեմ աստվածային ուժերի ելքին ու «հազարամյա թագավորության» հաստատմանը։ Նոր կատարանում արդեն ընդգծվում է, որ երկրային իշխանությունը հաստատված է Աստծու կողմից և անհրաժեշտ է ենթարկվել նրան, ավելի հստակորեն են արտահայտվել չարին չդիմադրելու, երկրային տառապանքների դիմաց անողբչիրիմյան կյանքում երանություն ձեռք բերելու, կայսերական իշխանությանը համակերպվելու գաղափարները։ Համայնքներ են թափանցել ունետր դասակարգերը, դարձել են **սարկավագներ, եպիսկոպոսներ**, ստանձնել համայնքների ղեկավարությունը։ Չեսավորվող եկեղեցին սկզբում ձգտել է փոխադարձ զիճուկների, ապա պետության հետ բացարձակ դաշինքի։ Նիկիայի 325 բվականի տիեզե-րաժողովում ընդունվել է **հալատո հանգամանքը**՝ ձեռնկերպվել է կայսերական իշխա-նության և եկեղեցու դաշինք։ Կոստանդնուպոլսի (381թ) առաջին տիեզերաժողովում հաս-տատվել է **Սուրբ երրորդության** դավանանքը՝ չնայած այն նշվում է մարմնի չորս մասե-րում, որտեղ վերջին «անն»-ը ուղղված է ֆալստին։ Այսպիսով քրիստոնեությունը հալած-վաց կրոնից վերածվեց պետականի, մոռանալով իր հեղափոխական գաղափարները։

Քրիստոնեության կուրքը համարվում է խաչը, ինչի մասին Բիբլիայում ընդհանրապես չի խոսվում, ինչը հազար տարիներ շարունակ կեռիսաչ անվան տակ ունեցել է լրիվ ուրիշ իմաստ, իսկ քրիստոնեության ներքո կորցրել է իր ծագումնային արժեքը։ Օրինակ լատի-նական խաչը՝ crux immissa, նշանակում է մտցրած, խրամ, այսինքն սեքսային բնույթ է վերագրում։ Իսկ Ամերիկայի հնդիկները խաչը բարձրացնում են տան վրա, որպեսզի արգելեն մահացածների վերադարձը տուն։ Երուսաղեմյան խաչը համարվում է արական սեռը իզականի մեջ։ Հիսուսից հազար տարի առաջ այդ խաչը Մովսեսը բարձրացրեց անապատում, ինչը ունի բացարձակապես սեքսուալ իմաստ։ Կամ խաչը դա խաչներուկ է,

որտեղ ծախ կողմը տանում է դեպի մահ, իսկ այ կողմը՝ կյանք, բայց որն է այ ու ծախ կողմերը: T-ածու խաչը հին հբրյաների մոտ եղել է սպասվող մեսսիայի սիմվոլը, այն գրերի 22-րդ տառն է և կապնվում է մասունական 22 քրմերի խորհրդի հետ: Կամ չինացիների մոտ “+” նշանակում է տասը՝ երեք հատ խաչ նշանակում է եռեսուն:

Եկեղեցին 1054-ին պառակտվեց ուղղափառ և կաթոլիկականի, այնուհետև ինկվիզիցիա, խաչակրած արշավանքներ:

Քայց պատմականորեն ապացուցված մի փաստ, որ ըստ Բիբլիայի Քրիստոսին հետապնդող և հալածող հուդայական «Ցար» Իռոդոսը Քրիստոսի ծննդից 4 տարի առաջ է մահացել, Բիբլիան գրողները և վերակազմողները չեն գիտակցել թաքցնեն:

«Հիտաը Աստծո որդին չի, այլ Դավիդի 42-րդ սերունդը», - Մաթեոսի 1:1

Առաջինը Հիտոսի մասին իր օրոք գրել է Բառնաբասը՝ այն արգելված է, հետո Մատթեոսը, հետո Մարկոսը, հետո Լուկասը, հետո Յովհաննեսը՝ նրա մահից 80-100 տարի հետո: ԵՎ հետազոտությունները բերել են հետևյալ եզրակացությունների.

• **Բոլոր գրվածները իրար հետ չեն համընկնում (Օ pеlаzսս էջ378):**

• **Պատմվածքները չեն համընկնում ոչ մի հայտնի պատմական փաստի հետ**

• **Բիբլիայի պատմվածքները ավելի շուտ նման են շատ վաղուցվա կրոնների ծագմանը**

Քրիստոնեական միջազգային կազմակերպությունները և կառույցները՝

Քրիստոնեական խաղաղության կոնֆերենցիա---1958թ. ՄԱԿ-ում որպես ոչ կառավարական կազմակերպություն միավորող 86 երկիր:

Քրիստոնեական գիտություն---1870-ական թ.թ. ԱՄՆ-ում: Մերի Բեկեռ-Էդդի: Բողոքական կողմնորոշությամբ: Բուժումը պետք է կատարվի միայն Աստծո բուժման մեթոդով:

Քրիստոնեական քաղաքական կուսակցություններ---20 դ.սկզբից: Քրիստոնա-դեմոկրատական, քրիստոնա-սոցիալիստական, սոցիալ-քրիստոնեական և այլն: Եվրոպայի 17 երկրներում կան այդպիսի 21 կուսակցություններ 3.5 մլն. անդամ, անգամ որոշ կառավարություններում են:

Քրիստոնեական սինդիկալիզմ---1880 թթ. Արեմտյան Եվրոպա: Առաջին քրիստոնեական սինդիկատները:

Քրիստոնեական արհմիությունների միջազգային կոնֆերենցիա---1920 թ. Արեմտյան Եվրոպա: Հռոմի պապի հովանավորության տակ “Ռեռում Նովատուն”

Համաշխարհային աշխատանքի կոնֆեդերացիա---1973թ.- 80 երկիր, 84 ազգային արհմիություններ:

Քրիստոնեության ուսմունքի հիմնական անգաղափարախոսությունը այն է, որ մարդ արարածը կարող է հոյհանալ Աստծուց և կամ տանջամահ անել Աստծուն: Այս գաղափարախոսությունը շահագրգռված անձինք ինչքան էլ տարբեր հոլովումներով փորձեն արդարացնել՝ անհնար է, չի ստացվի, որովհետև մարդը Արարչականության արդյունք է և նա չի կարող տեսնել, շփվել, խորհրդակցվել, կենակցվել, առավելեւս տանջամահ անել իր արարողին:

Մինչև քրիստոնեությունը սատան գաղափար չի եղել: Քրիստոնեությունը ստեղծեց սատան և դրա դեմ հակադրեց Հիտոս Քրիստոսին, սովեց աշխարհին այդ հակադրվածության բեզը՝ ասելով, դե գնացեք հազար տարիներ զբաղվեք այս գլոխջարդուկներով:

Մարդկության ամբողջ պատմության ընթացքում բախումների և արյունահեղությունների ամենամեծ մասը կապված է Քրիստոնեության առաջացման և տարածման հետ:

ԿԱԹՈՒԽԿԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

Կաթոլիկ—հուն. *Katholikos*—համընդհանուր, հետագայում՝ տիեզերական: Առաջացել է 4-րդ դարի սկզբին, վերջնականապես ձևավորվել 1054 թվ.:

Կենտրոնացված է Վատտիկանում, միակ գլխավորով՝ Հռոմի Պապ: Վատտիկան բարոյաբանական կաթոլիկականության կենտրոնն է (Վատտիկանում)՝ նշանակում է մարգարե, իսկ «կա»-ն՝ օձ) նշանակում է ՕՁ ՄԱՐԳԱՐԵ, ինչը հսկայական կասկածներ է առաջացնում, քանի որ մարեր-օձերը դրանք սատանաներն են՝ ջիտուները: Եպիսկոպոս՝ յե-մարմնավորող, պիսկոս-վիշապ Պապը համարվում է Հիսուս Քրիստոսի կուսակալը (փոխարքա) երկրի վրա նրա իշխանությունը բարձր է համաժողովների իշխանությունից: Ի տարբերություն բողոքականների, սրանց հավատքաբանության սկզբնաղբյուրը ոչ միայն բիբլիան է, այլ սուրբ ավանդույթները: Ի տարբերություն ուղղափառության, կաթոլիկականությունը իր մեջ ընդգրկում է համաժողովների արձանագրությունները, և պապերի քննարկումները: Հոգեւորականությունը տալիս է չամուսնանալու երդում (ցեղիբատ): Ընդունում է Մայրամասնաբանության անարատ հղիացումը և համբարձումը, ավելացնելով հավատքի սիմվոլներին (ֆիլի-օկվե), որպես քավարանի դրոշմատ: Մինչև 2-րդ Վատիկանի տիեզերաժողովը 1962-1965 թթ. ժամերգությունները կատարվում էին միայն լատինական լեզվով:

Կաթոլիկության հիմքը Օգոստինոս Ավրելիոսի (4--5 դ.) և Թովմաս Աբվիսացու (13-րդ դ.) ուսմունքներն են: Ընդունում է Քրիստոնեության հիմնական դրոշմները և ծեսերը: Բնորոշ են Մարիամի մարմնավոր համբարձման, պապի անսխալականության դրոշմները, քավարանի գոյության ընդունումը, սուրբ երրորդության, ինդուլգենցիան, կուսակրոնությունը, Պապի՝ որպես Պետրոս առաքյալի շարունակողը լինելը: Չգտել է իրեն ենթարկել անգամ չախարհիկ իշխանությունները: Ինկվիզիցիա և խաչակրած արշավանքներ է կազմակերպել: Հռչակվում է դավանաբանական, պաշտամունքային և կազմակերպչական յուրահատկություններով:

Եզոիստներին՝ ճիզվիստներ (լատ *Jesus*) “Հիսուսի ընկերություն” հիմնադրել է Իսպանացի Իգնակիոս Լոյոլան 1534թ, 1540 հաստատել է Հռոմի պապը: Նշանաբանն է “նպատակն արդարացնում է միջոցները”: Աշխարհի համարյա բոլոր երկրներում քարոզում են կաթոլիկություն: 1680թ հաստատվեցին Էրզրումում, Ղարսում, Երեսանում, Ալաշկերտում, Բալազետում... հայերին բռնի սարքեցին կաթոլիկ:

ՌՌՄԻ հսկայական կապիտալ, բանկեր, մեծ և միջին բուրժուազիա:

ՈՒՂԱՓՈՒՆ

Առաջացել է Հռոմեական կայսրության բաժանումից 395թ., որոնց միջև 7-րդ դարում առաջացավ դրոշմատների, ժխակատարությունների տարբերություն, 9-րդ դարում Բուլղարիայի եկեղեցու վրա ազդեցության տարածման պատճառով և վերջնականապես ձևավորվեց 1054թ. Լեոն 9-րդ Պապը և պատրիարխ Կոնստանդնուպոլսի իրար անաֆեմա տվեցին:

Հիմնականում Բյուզանդիայում, հետո արեւելյան Եվրոպայում և մերձավոր արեւելքում: 325թ. Նիկեայի և 381թ. Կոստանդնուպոլսի տիեզերաժողովներում: Կազմում են սուրբ Բիբլիան և սուրբ հատորությունը՝ այն ծագում է Աստծո երեք միաբանությամբ, արարչով և տիեզերքի կառավարողով, հետմահու հատուցումով, անորշիրիմյան աշխարհով, Հիսուս Քրիստոսի մեղքաքավելու առաքելությամբ, որը բացեց հնարավորությունը մարդկության փրկության համար, որի վրա է դրված առաջնածին մեղքի կնիքը: Եկեղեցուն տված է մարդու և Աստծո միջև միջնորդի դերը: Պաշտամունքի կենտրոնական տեղը զբաղեցնում է քրիստոնեության յոթը գաղտնիքները: Այստեղ մի շարք կաթոլիկական դրոշմատներ, ինչպիսիք են՝ սուրբ հոգու սկզբնաղբյուրը ոչ միայն Հայր Աստծուց է, այլ և որդի Աստծուց, քավարանը, սուրբ Մարիա Աննայի կույսային հղիացումը և համբարձվելը, ինչպես նաև որոշ տարբերությամբ են կատարվում այլ գաղտնիքություններ:

Ուղղափառության դավանաբանությունը ձևակերպված է Բիբլիայի և սուրբ ավանդությունների (առաջին 7-ը տիեզերաժողովների) վրա: Չի ընդունում սուրբ երրորդության

դրգմայում «եւ որդուց» հավելումը, Հռոմի պապի գերագահության և անխալականության դրգմաները, ինդուլգենցիաները:

Քրիստոնեական եկեղեցու բաժանումից հետո իրենց ուղղափառ հորջորջեցին Բյուզանդիայի և նրա հետեւող եկեղեցիները: Ռեդափառ եկեղեցուց առաջացել են 15 ինքնագլուխ (ավտոկեֆալ) եկեղեցիներ, որոնք «ըստ պատվի» աստիճանակարգվում են հետեւյալ կերպ՝ Կ. Պոլիսի, Ալեքսանդրիայի, Անտիոքի, Երուսաղեմի, Ռուս, Վրաց, Սերբ, Ռումին, Բուլղար, Կիպրոսի, Հելլադայի(Հունական), Ալբանական, Լեհական, Չեխական, Սլովակյան, Ամերիկյան: Դրանք ընդհանուր եկեղեցիական նշանակության հարցերը լուծելու համար մասնակցում են Էկումենյան շարժմանը Հռոդոս կղզում:

ԲՈՂՈՔԱԿԱՆ

Այն 16-րդ դարի արտադրայալ Աստվածաբանության՝ Մ. Լյուտերի, Ժ. Կալվինի նեոպրոտեստանտ է, և 18-րդ և 19-րդ դարերի Ֆ. Շլեյերմախերիի, Է. Կրյուչի, Ա. Գառնակի «Աստվածաբանության ճգնաժամի», առաջին աշխարհամարտից հետո Դիալեկտիկ աստվածաբանություն, երկրորդ աշխարհամարտից հետո Դ. Բոնհեյլերի «նոր աստվածաբանություն» տեսությունների արդյունքն է: Առաջացավ Եվրոպայում հակակաթոլիկական շարժման հետեւանքով, Գերմանական իշխան-լյութերանների պահանջով ռեֆորմացվեց Շվեյցերի Ռայխստագի կողմից որոշմամբ, ամեն գերմանացի իշխան կարող է ընտրել իրեն և իր ենթարկյալներին հավատք: 1529թ. երկրորդ Շվեյցերի Ռայխստագը անկախեցրեց այդ որոշումը, որի պատճառով 5 իշխան և մի շարք քաղաքներից հաջորդեց բողոք, որից և բողոքական բառը: Բողոքականները ընդունում են սուրբ երրորդությունը, հոգու անմահությունը, դրախտ, դժոխք: Չեն ընդունում քավարանը և առաջարկեցին 3 նոր սկզբունք՝

1. Փրկություն սեփական հավատամքով
2. Բողոք հավատացյալների սրբություն
3. Բիբլիայի միանշանակ հեղինակություն

Սրանց ուսուցումով, առաջնածին մեղքը պղծեց մարդու բնությունը, գրկեց նրան բարությունից, որի համար էլ մարդը կարող է հասնել փրկությանը Քրիստոսի գոհաբերմանը հավատալու միջոցով: Ամեն մի քրիստոնյա կարող է դիմել աստծուն և աղոթել առանց միջնորդի/ Այստեղ բացակայում է ցեղիբատը /: Այսինքն Աստծո հետ մարդու անմիջական կապ, առանց եկեղեցու և հոգեւորականների միջամտության: Հիմնական ուսմունքն է մարդ-աստված, աստված-մարդ, մարդ-մարդ հարաբերությունները: Չեւականորեն հենվում է միայն Աստվածաշնչի վրա, բայց Բողոքական յուրաքանչյուր կրոն ունի իր հավատո հանգանակը, հեղինակությունը և սուրբ գիրքը: Հաշվի են առնվում ծիսակատարությունները և ազգային օրենքները: Չի ընդունում սրբապատկերները: Աղոթքի փոխարեն էլ միայն քարոզ: Քավարանը բացառում է: Սկզբնական ձեւերն էին՝ լյութերականություն, ցվինգլիականություն և կալվինիզմը, անաբապտիզմ և մենսիոտականություն, անգլիկանություն: Հետագայում առաջացան՝ Ուշացած պրոտեստանտիզմ, բարտիստներ, մեթոդիստներ, կվակերներ, աղվենտիստներ, Ետիվայի վկաներ, մոքսններ կամ վերջին օրերի սրբեր, փրկության բանակ, քրիստոնեական գիտություն, հիսուսականներ...:

Մեծ տարածվածություն ունի Սկանդինավիայում, ԱՄՆ, ԳՖՀ, Մեծ Բրիտանիա, Նիդեռլանդիա, Կանադա, Շվեյցարիա: Համաշխարհային կենտրոնը ԱՄՆ: Նրանք էլ 1948թ կազմակերպեցին Եկեղեցիների Համաշխարհային Խորհուրդը:

ՀԱՅ ԱՌԱՔԵԼԱԿԱՆ ԵԿԵՂԵՑԻ
«ՍՍՏԱՆԱԿԱՆ ՓՈՐՁՈՒԹՅԱՆ» ԾԱՂԿՈՒՄ

Հայ առաքելական եկեղեցին ամենահին քրիստոնեական եկեղեցին է (ն.թ. 301 թվ): Քրիստոնեությունը ներթափանցել է Հայաստան դեռևս առաջին դարի սկզբին (ջիուղ թաղեաւ և Բարդղղիմեա «առաքյալների» կողմից): Թաղեաւը Մարիամից և Ալիֆեուսից է սերվել՝ այսինքն Հիսուսի խորը եղբայրն է: Նա նույն Փաղեյն է՝ նույն Հուդան: Սանատրուկի (Աբգար իշխանի քեռորդին էր) դուստր Սանդուխտը Արտազ գավառի Շավարշափան գյուղում Աբգարի օրոք Թաղեուսից քրիստոնեություն է ընդունում: Նա Հիսուսի կողք իբր մխրճաց գեղարդը բերել էր հետը Հայաստան՝ ինչը իբր Գեղարդ տաճարում է թաղած մինչև հիմա: Սա է Հայ եկեղեցու հիմնադիրը, իսկ Բարդղղիմեոսը հետո է եկել: Սանատրուկը 46 թվ. հենց դարձավ Էդեսիայի իշխան՝ իր դուստրին սպանեց, իսկ Թաղեուսին քարկոծ անելով սատկացնել տվեց:

Ինչ՞ու կոչեցին Հայ ԱՌԱՔԵԼԱԿԱՆ ԵԿԵՂԵՑԻ.

❖ Միայն ու միայն մեկ պատճառով՝ որպեսզի ազգը ժամանակի ընթացքում մոլորության ու շփոթության մեջ զգվի, մոռացության ենթարկի Հայի Առաքելությունը:

Շատ ենթ լսել ջիուղների կողմից՝ Թաղեուս ու Բարդղղիմեոս առաքյալների պատճառով, որպես առաջին քրիստոնյա եկեղեցի և ուրիշ այլ անմակարդակ բացատրություններ, բայց՝ նախ դրանք առաքյալներ չեն՝ Արարչի Առաքյալները քսանութը Դիցերն են, որոնք ի կատար ածեցին Երկրի վրա Մարդու Արարքը, իսկ այդ հրքյաները ի՞նչ են արել:

Ձիուղականությունը՝ Հուդայականությունը Քրիստոնեության մեջ ունի առանցքային դեր՝ Հրեշտակ անվանումը ՀՐԵԿ կոչեցալից է, Մարգարե անվանումը (ջիուղների նախահայրից) ՄԱՐ՝ օձ, Վարդապետ՝ Հիսուսի գլխին վարդի փշերից պատրաստված պսակի հիշատակին է, Տերտեր՝ տերերի տեր այսինքն Առաջին արարածների տեր բառն է, ամին՝ ջիուղերեն նշանակում է փառք իրենց Աստծուն, Եկեղեցի=եկ+եղեցի՝ եղծել բառն է, որը նշանակում է փչացնել, հերքել, ժխտել, ուրանալ (իսկ եթե որեւէ մեկը կասի, որ դա եղիցի՝ «թող լինի» բառարմատն է, ապա իմասը նույնն է, եթե ոչ՝ թող բացատրի, թե ինչը թող լինի), քահանա (եհովան ջիուղներին ասում է, «Ես ձեզ բոլոր ազգերի մեջ քահանա եմ սարքելու ԵՍԱՅԻԱ ԿԱ՛;6-8) նշանակում է կախարք, հմայոց, բախտագուշակ:

Հայ եկեղեցին պատկանում է արեւելյան ուղղափառ հին՝ եթովպական, դպտական, ասորական, հնդիկ մալաբար եկեղեցիների ընտանիքին: Հայ եկեղեցին կազմավորվել ու զարգացել է Հայաստանում որպես բռնությանը հաստատված քրիստոնեական «ազգային եկեղեցի»(Հայ բրմական դասի ուրբերի ջլերը կտրում էին, զգում բորոտանոց, որպեսզի ժողովրդին չբացատրեին այս չարածին կրոնի իսկությունը): Իր դավանությամբ հայ եկեղեցին հենվում է Բիբլիայի, ավանդության և առաջին երեք տիեզերական ժողովների՝ Նիկայի(325 թ.), Կոստանդնուպոլսի (381թ.) և Եփեսոսի (431թ.) որոշումների վրա:

Քրիստոսաբանական հարցում հայ եկեղեցին ընդունում է Եփեսոսյան կամ Կյուրեղյան դավանությունը, որն արտահայտվում է «Սի է բնութիւն Բանին մարմնացելոյ» բանաձեռով: Հայ եկեղեցին, ինչպես նաեւ վերոհիշյալ մնացած եկեղեցիները չեն ընդունել Բարդղղոնի(451թ) ուղղումները, և մերժել նաեւ Եվտիքեսի միաբնակության ուսմունքը, ինչը և իր ճակատագրական բացասական ազդեցությունը ունեցավ Հայոց պետականության վրա: Հայ եկեղեցին ընդունում է յոթը **խորհուրդներ՝**

- Սկրտություն (կրտվել՝ թլխատվել բառից է)
- Դրոշմ
- Ապաշխարություն
- Հաղորդություն
- Պսակ կամ ամուսնություն
- Ձեռնադրություն
- Կարգ հիվանդաց

Հայաստանյաց առաքելական եկեղեցու գլուխն է Ամենայն Հայոց կաթողիկոս և ձայրագույն Պատրիարքը:

303թ. հնագույն Արեսպալատական սուրբ Ատրուշանի վրա վերակառուցվեց Էջմիածինը:

Նա պատկանում է քրիստոնեության մոնոֆիզիտական (միադավան) թեմին: ՈՒՆԻ հատուկ ուսումնական հաստատություն: Էջմիածնի կաթողիկոսարանին են ենթարկվում՝

Կիլիկիայի կաթողիկոսության **աթոռ** (այժմ Անթալիայում է՝ Լիբանան)

Իերուսաղեմի պատրիարքական **աթոռ**

Կոստանտինապոլիսի պատրիարքական **աթոռ**

ԱՄՆ-ի եպարխիան

Հարավային ամերիկայի

Եվրոպայի

Մերձավոր արևելքի

Միջին արևելքի

Հեռավոր արևելքի

Հայ եկեղեցու սպասավորները բաժանվում են երկու կարգի՝ ամուսնացիալ քահանաներ և կուսակրոն հոգևորականներ: Պատրիարքական և եպիսկոպոսական Աթոռները, ինչպես նաև ղեկավար այլ հոգևոր պաշտոններ զբաղեցնում են հիմնականում կուսակրոն հոգևորականները:

Հայ եկեղեցին ընդունել է Նիկիայի (325թ) և Կ. Պոլիսի (381թ) Եփեսոսի (431թ) ժողովների դավանական սկզբունքները, սակայն մերժել է 451թ. Քաղքերոնի ժողովի հարուցած Քրիստոսի երկու բնույթի մասին դավանական խնդիրը: Քրիստոնեական միադավան եկեղեցին այդ ժամանակ բաժանվել է միաբնակ, երկբնակ, և այլ եկեղեցիների՝ իրենց ուրույն դավանանքով: Դվինի 506թ ժողովը պաշտոնապես մերժել է Քաղքերոնականությունը և վավերացրել է Հայոց եկեղեցու միաբնակ դավանանքը: Ներկայումս ուղղափառ միաբնակ են Հայաստանյայց առաքելական, Դպտի, Եթովպական և Հնդիկ Մալաբար եկեղեցիները՝ «հնագույն արևելյան եկեղեցիներ» անունով:

Ադանայի տիեզերածոդովում՝ 1316 թվ. հուլիսի 18-ին բարձրացվեց Հայկական եկեղեցին կաթողիկ եկեղեցուն միացնելու հարցը: Այս երեսույթը ժամանակի ամենազոր տարբերակն էր օգտվելով կաթողիկ եկեղեցու աշխարհակալ դիրքից՝ պահպանել և վերականգնել Հայոց պետականությունը: Այդ որոշումը ընդունվել էր դեռևս 1307 թվ. Սսի տիեզերածոդովում, բայց չէր իրականացվել: 1316 թվ. Ավինիոնի Հովհաննես 22-րդ Պապը Կիլիկիայի թագավոր Օշինից պահանջեց կատարել 1307թվ. որոշումը: Օշին թագավորն ու Կոստանդին Գ. Կեսարացի կաթողիկոսը Եվրոպական պետությունների աջակցությունը ակնկալելով, 18 եպիսկոպոս, 7 վարդապետ և 10 իշխան հաստատեցին, ինչը մերժվեց Մայր Երկրի ազդեցիկ հոգևոր առաջնորդների կողմից: Բայց այդ թվականին Մայր Երկիրը պետականություն չունե՛ր՝ այն կործանված էր: Ո՞վ և ի՞նչ պատճառով, ավելի ճիշտ ի՞նչ նպատակով մերժեց կաթողիկ եկեղեցու նման փայլուն առաջարկը՝ ես չգիտեմ: Ես միայն գիտեմ որ ջիուդ եկեղեցականները երկրորդ անգամ թշնամական միտումներ ստեղծեցին կաթողիկ եկեղեցու հետ միմիայն մի նպատակով, որպեսզի հանկարծ Հայոց պետականությունը չվերականգնվի (եթե գողը տանից է, եզր երդիկից է տարվում):

1316 թվ. հուլիսի 18-ի այս որոշումը Հայ Առաքելական եկեղեցու կողմից երրորդն էր՝ 353 թվ. Հայոց պետականության կազմալուծման, 1043 թվ. Հայոց պետականության վերացման փաստերից հետո, ինչը Հայի համար պետք է ստեղծեր յոթը հարյուրամյա առանց պետականության դժոխքային արյերակերպ: Սատանայական փորձությունը իրականացվեց, մնում էր միայն սպասել ապագայի Դավիթ Բեկի, ֆիդայական շարժմանը, Անդրանիկի ու Նժդեհի ի հայտ գալուն, Արցախի ազատամարտիկներին, որպեսզի Հայ ազգը 2012թ. նախաշեմին գարթոնը ապրեր: Իսկ Անդրանիկին 1918 թվ. գարնանը Գեորգ 6-րդ կաթողիկոսը Հայ ազգի անունից զինաթափե՛ր, որպեսզի չհարձակվե՛ր ջիուդ դաշնակների վրա:

Ամեն ջանք չխնայեց Հայ Առաքելական Եկեղեցին, որպեսզի սրբագույնս ՀԱՅՈՑ ԱՐՔԱ տիտղոսը փոխարինվե՛ր կեղծագույնս ԱՐՔԵպիսկոպոս տիտղոսով:

Յայսօր գործում են հոգևոր վարժարաններ՝ իսկ վարժեցնում են կրկեսի գազաններին:

ՊԱՎԼԻԿՅԱՆ ԸԱՐԺՈՒՄ ԵՎ ԹՈՆԴՐԱԿՅԱՆՆԵՐ

Ծագել է Հայաստանում, ապա տարածվել է Բյուզանդական կայսրության փոքրասիական շրջաններում: Ըստ բյուզանդական աղբյուրների պավլիկյան անվանումը առաջացել է հայագոհ Կայիմիկեյի որդի Պողոս (Պավղոս) անունից: Պավլիկյան շարժումը առաջացել է Արշակունյաց կործանման պատճառով՝ 5-րդ դարի վերջին: Պավլիկյաններն առաջինը հիշատակվում են Դ-իմի 554թ եկեղեցական ժողովի ընդունած «ՈՒխտ միաբանության Հայոց Աշխարհիս» բրդում: Հայկական եկեղեցին խիստ պատիժներ է սահմանել և խիստ կանոններ է մշակել պավլիկյան շարժման դեմ: Հալածանքներից խուսափելու համար պավլիկյանները 7-րդ դարի սկզբից կենտրոնացել են Հայաստանի արևմտյան շրջաններում՝ Բյուզանդիայի և Արաբական Խալիֆայության սահմանում և օգտվելով երկու տերությունների հակամարտությունից, վաղ քրիստոնեական հավասարության սկզբունքով համայնքներ են խմբել: Այս դարում շարժումը հասնում է այնպիսի չափերի, որ Բյուզանդական կայսրությունը զինված արշավանք է կազմակերպում նրանց դեմ: 8-րդ դարում շարժումը վերածվել է ժողովրդական ապստամբության: 872թ. պավլիկյանները պարտվում են, բայց մինչ այդ բազմաթիվ հաղթական կռիվներ են մղում կայսերական համակնների դեմ: Պավլիկյանների կրոնախոսության հիմքը բարո (տեր երկնի) և չարի (նյութականի) Աստվածների ընդունումն էր: **Նյութական աշխարհն ստեղծող չարի Աստվածն է**, որը աշխարհը լցրել է չարիքով ու անարդարությամբ: Բարո Աստվածը իշխանություն ունի միայն հոգու վրա և չարի իշխանության վերացումից հետո իշխելու է աշխարհին: Հակադրվելով Եկեղեցուն Պավլիկյանները իրենց համարել են Արարչապաշտներ: Վկայակոչելով վաղ քրիստոնեական սկզբունքները, նրանք ժխտել են Քրիստոսի Աստվածային ծագումը, հոգու հարությունը, աստվածամոր, մարգարեների, սրբերի պաշտամունքը, հաղորդությունը, խաչը, մկրտությունը, ծեսերն ու խորհուրդները, եկեղեցական նվիրապետությունը, և ընդամենը եկեղեցին և վանականությունը, մատաղն ու հոգու փրկությունը: Աստվածաշունչ մատյանից ընդունել են Նոր Կտակարանը, առանց Պետրոս առաքյալի թրթրի, կնոջը համարել են հասարակության հավասար անդամ, սիրով պսակված ամուսնությունը իրականացրել են աշխարհիկ ձևով, չարհամարել կյանքը՝ ապրել արժանի: Պավլիկյան շարժման ճնշումից հետո գաղափարները պահպանվել են Հայաստանում, ծնունդ տվել Թոնդրակյան շարժմանը: Բյուզանդական կայսրությունը Թոնդրակյաններին բռնի գաղթել է Թրակիա և Մակեդոնիա, Եփրոսյա, որտեղ նրանց ազդեցությունը բռնկվել է Բոզոմիլյանի շարժումը: «Հայերը դարձան միջնադարյան Պռովանսի ու Կատարական (կատարյալ) շարժման ղեկավարները»,-Լեոնարդո Գա Վինչի:

Անգլիացի պատմաբան Է. Գիբբոնի բնորոշմամբ «Պավլիկյան շարժումը ցնցեց Արևելքը, և լուսավորեց Արևմուտքը»:

Թոնդրակյան շարժումը հիմնադրեց 830-ականներին Տարոն Աշխարհի Ապահունիք գավառի Թոնդրուրեկ ավանից Սմբատ Չարեհավանցին: Ինչպես Պավլիկյանները՝ Պաշտում էին կեռիստը: Այն հակաքրիստոնեականից վերածվեց ազգային ազատագրական շարժման: Սանազկերտի ամիր Աբու-Բարը 847-ին դաժանորեն ճնշեց և սպանեց Սմբատին: Մակայն 900-ի սկզբներին շարժումը իր մեջ ընդգրկելով նաև պավլիկյանների հետմորդներին՝ Սյունիքում (906-930, Սուրաբերդցիները գրավեցին Տաբերի վանքը՝ սպանեցի վանահորը, թափեցին մեռոնը), Այրարատում (915-920), Հարք, Մանանաղի գավառներում, Խնուս, Անի քաղաքներում, Շիրակում, Ռշտունիքում, Մոկքում, 11-րդ դարի սկզբներին շարժումը հասավ իր գագաթնակետին: Եպիսկոպոս Հակոբ Հարբեցու զխավորությամբ արգելեցին կրոնական արարողություններն ու հալածեցին հոգեւորականներին: Մարգիս Ա Սեանցի կաթողիկոսը բանակի օգնությամբ ձերբակալել է Հակոբին, աղվեսաղորշմ խառանել դեմքին: Մակայն Կումծիկ Աբեղայի ղեկավարությամբ տոնիկ կանանց՝ Հրանույշի, Կամարայի, Ախմեի ու իշխան Վրվեռի օժանդակությամբ քանդում են եկեղեցիները, արտաքսում հոգեւորականներին ու 1011-ի ապրիլի 1-ին ավերում են Խաչ Գյուղի եկեղեցին: Եպիսկոպոս Սամվելը Բյուզանդական դատավոր Եղիայի սատարմամբ ավերել է տվել Կաշեն և Աղյուստն գյուղերը, ձերբակալել առաջնորդներին, աղվեսաղորշմ խարանել դեմքներին: Նույնը կատարվել է Շիրակի առաջնորդ Ներսեսի հետ:

1030-ականներին որպես ազգային ազատագրական՝ շարժումը բռնկվեց ահավոր թափով: 1050-53թ.թ. բյուզանդական բանակի Գրիգոր Մագիստրոս Փահլավունու ջոկատները ավերեցին Թոնդրակ, Կաշե, Փուլայլ, Խնուս և խաչք, Հիսուսի Աստված լինելը լրիվ մեղադրեցին Թոնդրակյանների բնակավայրերը, ահավոր հաշվեհարդար տեսնելով նրանց ընտանիքների հետ: Թոնդրակյան է եղել վարդապետ Գրիգոր Նարեկացին՝ փրկվել է:

Թոնդրակյան շարժումը Հայոց պետականության հետ վախճանն ապրեց, բայց հետագա ազգային ազատագրական շարժումների կազմակերպման համար ունեցավ հսկայական նշանակալի ազդեցություն՝ Եվրոպական Կատարիզմն ու Պոպուլանսիան:

Մ Ա Հ Մ Ե Դ Ա Կ Ա Ն ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն (Ի Ս Լ Ա Մ)

Ա.Լ.Ա.Հ.—Ծագել է հնագույն արարերեն Ի.Լ.Ա.Հ՝ աստվածարանություն բառից:

Իսլամը—կրոն է, Աստվածային (Ալլահ) կանխորոշման (ճակատագիր) և մարդու Ալլահի դեմ անկարող լինելու մասին ուսմունքով: **Քարոզում է հնազանդության ոչ միայն ամենաբարձրայի հանդես, այլև նրա մարգարեների՝ նույնպես: Կ. Մարքսը Իսլամի միջուկը համարել է ֆանատիզմը: Իսլամը ընդունում է «Այլանք մահից հետո թեզը»: Իսլամը մինչև է հիմա էլ կնոջ մեջ հոգու առկայությունը հերքում է:**

Իսլամ--արարերեն նշանակում է **հնազանդություն**, նվիրված աստծուն:

Հիմնական բնագիծը՝ ֆանատիզմն է:

Առաջացել է 7րդ դարի սկզբում արաբական ցեղերի մեջ, արեմտյան Արաբիայում՝ Խիջազում, հասարակության դասակարգային ձեռավորման շրջանում: Շարիաթը մահմեդական պետությունների օրենսդրության հիմքն է: Աշխարհում մոտ 800 մլն. մահմեդական են ապրում, որոնց 90% **սունիթներ** են, իսկ օրթոդոքսալ ուղղությունը, 10%՝ **շիիթներ** են: Հիմնադիրը Մուհամեդն է (570—632) հաշիմիտների կուրեյշ ցեղից: Հուդայիզմի և քրիստոնեության ազդեցության տակ 610—614թթ. սկսվեց իսլամի քարոզումը: Կրոնաուսմունքի հիմնական աղբյուրը Գուրանն է, որը ուղարկված էր Ալլահի կողմից Ջեբրաիլ հրեշտակի միջոցով, Մուհամեդին: Իսլամը չի դնում տարբերություն աստվածաշնչության և հայտնիության միջև: Մունի ծիսակատարությունը դեմ է քրիստոնեական երոթրությանը, աստվածամարմնավորմանը, մեղքաքսվությանը (թողարկմանը): Իսլամը շատ խիստ միաստվածություն է: Կարեւորագույն հասկացողություններն են «իսլամ», «դին», «իմամ» հասկացողությունները: Ջիխադը սուրբ պատերազմ է Իսլամի միատողների դեմ: Իսլամը չի ճանաչում Աստծո և մարդու միջնորդի գաղափարը:

Իսլամի 7 դրոշմատները

- 1 Միաստծու հավատք
- 2 Ալլահի Հրեշտակների հավատք
- 3 Բողոք աստվածային գրքերի հավատք
- 4 Ալլահի բոլոր ավետաբերների հավատք
- 5 Աշխարհի վերջը հավատք
- 6 Կանխորոշման հավատք
- 7 Մահացածների հարության հավատք

Իսլամը ունի իր պետականության և կառավարման մեթոդներն ու մարմինները՝

ԱՄԻ---օրենսդիր իշխանություն

ՀՈՒԿՄ---կառավարություն

ԴԻՆ ---փրկությանը տանող Աստվածային օրենքներ՝

Իսլամի 5 սյունները

Իմամ—հավատք

Իխսուն---բարի գործ

Իսլամի 5 սյունները

- 1 Տաուհիդ--միաստվածության հավատք (չկա Ալլահից բացի ուրիշ աստված)
- 2 Մալաթ --ամենօրյա 5 անգամյա աղոթք
- 3 Սաում --ծոմ, տարին մեկ անգամ ռամադան ամսում

4) Չարյաթ --կամավոր մարդկում

5) Խաչ --կյանքում գոնե մեկ անգամ Մեկկու գնալը

Իսլամի 4 հիմնական հավատքի առարկաները

1) Մեկ Աստված

2) Ռասուլներ (5 հատ), աստծո ավետարեները՝ Նոյ, Աբրահամ, Մովսես, Հիսուս, Մուհամմեդ

3) Հրեշտակներ

4) Մահից հետո համբարձում

Իսլամի 3 հիմնական կարգապահության ձեռքերը

1) Քիրատ և Թավսիր—Նուրանի կարգալու և բացատրելու գիտություն

2) Խապիդների մասին գիտություն

3) Ֆիկիս--իրավունքագիտություն՝

--մալիկիտյան --խանիֆիթյան --շաֆիիթյան --հանբալիթյան

Իսլամի 3 հիմնական ուղղությունները

1) Ալլա ա—սուննա (սովորույթների մարդիք—սուններ, կուրեյշիցիներին)

2) Շիատ Ա.Ի---կազմակերպություն (Մուհամմեդի անմիջական բարեկամներին)

3) Հարիջիթներ---զլխավորը կարող է լինել ամեն մի մահմեդական

18 -րդ դարում առաջացան **Վահաբիտները** (հիմնադիրը Մուհամմեդ իբն Աբդ ալ-Վահ-հարա), որոնք բացառում են ամեն նորամուծություն և ուրիշ կրոնների հետ կապը:

Բ ՈՒ Դ Դ Ի Ձ Մ

ԲՈՒԴԴԻՁՄ-ը կրոն է, որը քարոզում է չարչարանքներից ազատվել ցանկություններից զատվելու ճանապարհով և «Բարձրագույն լուսավորության»--ՆԻԲՎԱՆ-ի հասանելիությանը: Բուրդիզմի ներկա կողմնակիցները կոչում են այն «ԿԻՈՆ ԱՌԱՆՑ ԱՄՏՈՒ»:

Բուրդիզմի հիմնադիրը համարվում է Բուրդա--արքայազն Սուտխադան Գաուտաման, ն.թ.ա. 563-483թ.թ. Նեպալում: Այն հիմնված է Չորս ազնիվ ճշմարտությունների մասին ուսմունքի վրա: ՈՒսմունքը ընդհանրացված է Սուրբ գրքում, որը բաժանված է երեք մասի: Այն մերժում է կրոնի արտաքին ձեռքերը, վերածական մտածողությունը և դասակարգային սահմանափակումները, որպես կենտրոնական հարց առաջ է քաշում անհատի կեցությունն ու փրկությունը:

Բուրդիզմը Հնդկաստանում առաջացած երեք համաշխարհային կրոններից մեկն է, առաջացած ն.թ.ա. 1-ին հազարամյակի կեսերին: Այն առաջացել է Բուրդա Շակյա--Մունի քարոզների հիման վրա՝ բազմաթիվ կրոնական խմբերից, որոնք հեռացան Բրահմաիզմից (Բրահմայականության սկզբունքը որ մարդու մահից հետո նրա հոգին վերաբնակվում է մեկ այլ մարմնում և կրկնվում է այնքան ժամանակ մինչև հոգին մարքվում ու միաձուլվում է ընդամուր հոգու հետ ազատվելով նորանոր վերակենդանացումներից):

Առաջարկելով կրոնական փրկության իրենց ուղիները, ն.թ.ա. 3-րդ դարում, միապետ Աշոկիի հուժկու օգնությամբ, դասավորվում է մեկ բուրդիստական կազմակերպություն (վանականների համայնք—սանգիսա) եւ ղոգմատիկա: Բուդայականությունը ուսուցանում է, որ ամեն կացություն, ամեն կյանք, դա չարիք է, որը բերում է չարչարանք բոլոր արարածներին, որի պատճառները բոլոր արարածների և աշխարհում վերածննդի (սանսարա) ընկալման մեր զգացմունքներն են:

Ամեն մարդկային զգացմունք խորացնում է չարչարանքը, որը կրեթի ավելի դաժան վերածննդի:

Որպեսզի դուրս պրծնենք կացության շրջապատույտից, անշրջանցելի է հաղթահարել անիմացությունը, ճանաչել աշխարհի էությունը, հրաժարվել կյանքի ծարալից, կյանքի հրապուրանքներից հրաժարվել, իշխանության, հարստության, հասկանալ ամբողջ երկրայինի փոփոխական և անցումային բնույթը՝ միայն այդպիսով կարելի է կանգնել փրկության

ուղղու վրա: Բարեձին ութական փրկության ուղղին՝ դա արդարացի կյանքն է, որի հմաստը կացության ծարավի, ամեն կապվածության, լրիվ խորթացածության ուղու, աստիճանաբար հաղթահարումն է քո մեջ: Փրկությունը, ինքը, կազմված է սանսարից՝ նիրվանի փոխակերպումից: Վաղ բուդայականության ժամանակ այդպիսի փրկության կարող էր հաշվարկել միայն վանական--ճգնավորը: Աշխարհականը կարող էր միայն հաշվարկել լավագույն վերածննդի վրա, եթե նա առատաձեռ գոհաբերի վանականներին, և պահպանի հինգ բարոյական պահանջներին (պանչա--շիյա)՝ չարիքի, ստի, գողության, բերումից վերածնունդը, ավելորդ զգացմունքներից, և ակոռիոյից: Բուդայականության ուսմունքը ձեռնատու էր տիրող դասակարգին, այնպես, ինչպես բացատրում էր ամբողջ երկրային շարիքը, այդ հերթին շահագործումը, որի պատճառը շահագործվողն էր, իբր, թե վերածննդից իրեն այնպիսի ճակատագիր (կարմա) է հատկացրել: Նշանակալի ծաղկման Հնդկաստանում Բուդայականությունը հասավ Կուշանի կայսրությունում (1 դար), որից հետո նրա ազդեցությունը ընկնում է, տեղը զիճելով հինդուիզմին և 12-րդ դարում այն համարյա վերանում է Հնդկաստանից, ստանալով մեծ տարածում նրա սահմաններից դուրս: Բուդայականության որոշ խաղաղասեր տեսք ունի Հինաստան: Հնդկաստանից դուրս հիմնականում տարածված է Սահայանը: Տիրեթում 14—16 դարերում առաջացավ Լամաիզմը, իր Չան տեսքով: Բուդայականությունը 20-րդ դարի կեսերին ստացավ լայն ճանաչում արեւմուտքի երկրներում: Վերջին տասնամյակներում լայն տարածում ստացավ ներքուղղիզմը և մետաբուդիզմը:

Հ Ի Ն Գ Ռ Ի Զ Ս

Հինդուիզմը—հնդկներին հատուկ կրոնական պատկերացումների, սովորույթների, ծիսակատարությունների կուլտուրայի, սոցիալ-կենցաղային ինստիտուտների ընդհանրությունն է: Իսկ ինդուս նշանակում է գունե ծնողներից մեկը հնդիկ, և որ ուրիշ կրոն չգավանի: Հիմնականում կաստային և ֆանատիկ բնույթի գործունեության գաղափարախոսություն ունի: Առաջին հազարամյակի առաջին կեսերին բրահմայականությունը Հնդկաստանում վերածվեց Հինդուականության: Այս կրոնը հիմնականում տարածված է ժամանակակից Հնդկաստանում: Հավատքաուսմունքը կազմվեց վեդիզմի և բրահմայիզմի իդեաների էվոլյուցիայի արդյունքում: Առաջացել է մ.թ. առաջին հազարամյակում երբ Հնդկաստանում տարածվում էր իսլամը, «հինդու», այսինքն ինդուսներ սկսեցին անվանել նրանց, ովքեր չեին ընդունում իսլամը: Հինդուիզմը շատ էլեմենտներ է պահպանել նախնադարյան հավատքներից՝ սրբազան կենդանիների երկրապագություն, բնության գալիքների, անցյալների հավատամք և այլն: Չունի միասնական եկեղեցական կազմակերպություն, նրա հիմնադրումը չի կապվում ինչ որ անձի հետ: Թույլատրվում է սեկտաների գոյություն և կրոնային դրության տարբեր մեկնաբանում: Պատկերացնելով կրոնական և փիլիսոփայական տեսակետների բարդ կոմպլեքսը և նախագործությունների ժողովածու, Հինդուիզմը կարգավորում է մարդու բոլոր իրավունքները և պարտականությունները ծնվելուց մինչեւ մահ: Ծիսակատարություններին տրվում է հատուկ տեղ: Այն հիմնված է դեմքի երեք կերպի վրա: Տիեզերքը, կյանքի բոլոր ձեւերը, արարված են Բրահմայի կողմից: Բայց Բրահմայի հավատամքը, որպես երրորդության գլխավոր նմանալ՝ բացակայում է: Ինդուսները պաշտում են երկու տարբեր Աստվածների՝

Վիշնու

Շիվե

որի համաձայն, բաժանվում է երկու հոսանքների: Շիվաիզմում կա մեծ Լինգալանություն սեկտա, վերադասող Շիվային լինգի (ֆալլոսի) տեսքով: Շիվաիզմի հետ նույնպես կապված է Շանկտի ուսմունքը, աստվածների ստեղծագործական ուժով, դիմակավորված կանացի կերպարանքով (Պարվատի, Դուրգա, Կալի, ՌՒմա...): Վիշնուիզմի հետ կապված է Վիշնույի երկրի վրա ժամանակ առ ժամանակ տարբեր տեսքերով հայտնվելու ուսմունքի (ավատարա) վրա (Վիշնուն վերցված է Հայոց Վիսու Արեւի դիցի անվանումից, իսկ Շիվեն՝ սուրբ քառորդության Շիվ՝ որդի, սերունդ աստիճանից):

Հինդուիզմի պաննոն է մտցված և Բուդդան, ինչպես Վիշնույի տասներորդ ավատարա: Հինդուիզմի բոլոր ուղղությունների համար բնորոշ է հավերժության հավատքը և Վեդերի Աստվածաշնչությունը, տիեզերքի գոյության պարբերականությունը, որտեղ շարժումը կատարվում է չհամընկնվող գծով՝ հավերժության հավատք և հոգու շփեանալը, կատարող ճանապարհորդություն (սանսարա): Փոխհատուցման օրենքի համաձայն, հատուցումը (կարմա), իրարությունը կատարելի (խմբերի) բաժանելու ուսուցանող՝ մարդու կյանքում գոյություն ունեն չորս հիմնական նպատակներ՝

1. Դհարմա--կրոնական, ընտանեական և հասարակական ճակատագրի կատարում
2. Արտիա (գործ, օգուտ)--մյուսական արժեքների ձեռքբերում և ճիշտ օգտագործում
3. Կամա--զգացմունքների, ձգտումների, սիրո, բավարարում
4. Մոկշա--վերածնունդ շրջաններից ազատում:

Այժմ Հնդկաստանի 83% բնակչությունը Հինդուիզմ են պաշտում, այն տարածված է նույնպես Նեպալում, Շրի Լանկայում, Բանգլադեշում, Հայանայում և այլն, որտեղ ապրում են Հնդկաստանի ծագումով անձինք:

Դ Ա Ո Ի Ջ Մ

Դատիզմը – ուսուցմունք է, որը նոր էրայի սահմանազխին վերածվեց կրոնի «դատ»-սին կամ «պուտի»--իրերի: Հակասական է գերիշխմանը և կեղեքմանը, քարոզում է վերադառնալ նախնադարյան համայնական կյանքին: Փիլիսոփայական ուսմունք է Չինաստանում 4—3 դար. մ.թ.ա, որի հիմքի վրա մ.թ. 2-րդ դարում, դասավորվում է կրոն, կրելով նույն անունը: Դատիզմի փիլիսոփայության սկզբուրբները, շարադրված «Դատ Դե Յզին» գրքի մեջ, որի հեղինակությունը վերագրվում է հնադարյան առասպելական մտածող Լաո Յզինին: Նրանում գլխավոր հասկացությունը, «ԴԱՈ», հայտարարվում է աշխարհի էությունը և առաջնապատճառը, նրա բազմաձեռության սկզբնաղբյուրը, «բոլոր իրերի մայրը»: Սա որոշակի բնական «ճանապարհ» է, որով պետք է հետեի շրջապատող աշխարհը և ամբողջ մարդկությունը: Դատիզմի փիլիսոփայության մեջ ի հայտ են գալիս մատերիալիզմի և արեալիքային դիալեկտիկայի էլեմենտներ: Կրոնի մեջ Դատիզմի բնական պրոցեսները ստանում են դիզաբանական մեկնաբանություն, դասավորվում է աստվածային պանթեոն, դեկավարվող հետեյալ երրորդության՝ Շան դի (հասպիսյա տիրակալ), Լաոցզի, և աշխարհի արարիչ Պան գուն: Կրոնական կազմակերպությունը կառուցվում է պաշտոնակարգության (իերարխիա) սկզբունքով: Վանականները և քրմերը խաղում են կարեւոր դերը: Հինգերորդ դարի սկզբին կազմավորվում է Դատիզմի կրոնաստանունքը և ծիսակատարությունները, այն վերածվում է պետական կրոնի Բայցեայնայես նրա խորքերում առաջանում են բազմաթիվ սեկտաներ, տարբերվող ինքնարյույնությամբ, աստվածաբանական բարդանքների ցուցադրմամբ, դոգմատիկայով, ծիսակատարություններով, հավատացիալների պարտավորությունների հանդեպ տարբեր հայացքներով: Դատիզմի հետնորդների մեջ եղել են դաժան ճգնավորներ, իսկ նրանց կողքին մարդիք, որոնք չեին ընդունում, որ կյանքի բարիքներից օգտվելը համարվում է բարձրագույն երանելիություն: Կրոնական Դատիզմի համար բնութագրական է Բուդդիզմի և Կոնֆուցիական էլեմենտների էլեկտիկական (անսկզբունքային համատեղման) համատեղում, կացութային սնահավատություն և այլ խորհրդանշական (միստիկա) պատկերացումներ: Դատական քրմերը, քարոզելով անձի բարոյական ինքնակատարելագործման գաղափարը, առաջարկում են հավատացյալներին և երկարակացության հասնելու որոշակի մեթոդներ, իր մեջ ընդգրկող դիետա, ֆիզիկական վարժություններ և այլն: Միեւնույն ժամանակ նրանք զբաղվում են «չար հոգիների» վռնդելով, գուշակումներով և այլն: Դատիզմը արդեն կորցրել է իր վաղեմի դրույթները, զիճելով նրանց ուրիշ կրոններին, որոնք տարածվում են Չինաստանում: Նրան հավատարիսների քանակը քչանում է:

Կ Ո Ն Ֆ ՈՒ Ց Ի Ա Կ Ա Ն ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն

Կոնֆուցիականությունը Հնագույն Չինաստանի առաջատար գաղափարական հոսանքներից մեկը, Սուբյեկտիվ իդեալիզմի գաղափարախոսությամբ (Վան Յանմին 1472-1528) Սա հնագույն Չինաստանի փիլիսոփա-բարոյախոս, իմաստուն Կուն—Յգիի ուսմունքն է, որը մեր ժամանակի սահմանագլխին վերափոխվեց կրոնի:

Կոնֆուցիականության սկզբնաղբյուրը «Լուն—Յույ» (Չրույցներ և քննարկումներ) ստեղծագործությունն է, գրված Կուն—Յգիի հետնորդների՝ Մեն—Յգի, Սյուն—Յգի, կողմից, մ.թ.ա. 6-րդ դարում: Կուն—Յգի, Կուն—Չժուն—Նի, 551—479 թ.թ. մ.թ.ա.: Իր ուսմունքի մեջ նա չի շոշափել կոսմոգոնիայի (տիեզերագնություն) հարցը, հոգու և հետմահու կյանքը, քանզի հաշվում էր երկինքը որպես բարձրագույն որոշիչ ուժ, իսկ նախորդներին գոհաբերություն՝ նրանց նկատմամբ հարգալից վերաբերմունքն է: Նրա փիլիսոփայության և բարոյագիտության գլխավոր ուղղվածությունը դա մարդու խնդիրն է, նրա գաղափարական և հոգեւոր տեսքը, նրա տեղը երկնքի տակ: Մարդու ճակատագիրը, և ամեն ինչ այս կյանքում կանխորոշվում է երկնքի կողմից: Թագավորը պետք է լինի թագավոր, հպատակը՝ նրա տակ, հայրը՝ հայր, որդին՝ որդի: Նա մշակեց իդեալական մարդու կոնցեպցիան՝ ցզյունցզի, որին հասնում են ոչ թե ծագման բերումով, այլ բարձր բարոյական հատկանիշներին հասնելով: Նրա մոտ մարդասիրական ուսմունքը (Ժեն), ուներ հատուկ նշանակություն: Որ վեհանձն այրերը (ցզյուն ցզի) իրենց բարձր բարոյականության շնորհիվ, կոչված են կառավարելու մանր մանրուկներին (այստ Ժեն), որոնց վիճակված է միայն ֆիզիկական աշխատանք: Կոնֆուցիականության նպատակը կայանում էր ժողովրդի դաստիարակությանը, գործող կարգերը հարգելու ոգով: Ըստ ուսմունքի, երկնքից մարդուն տրված է օրենք (Ժեն), որի ընկալման համար մարդը պետք է պահպանի հասարակության նորմները(ի), վարվելաձեռն, ավանդները, ծիսակատարությունները, գործել սեփական հասարակության դրվածքին համաձայն: Այն արդարացնում էր ազնվականների իշխանությունը հասարակ ժողովրդի վրա: Կոնֆուցիականությունը կրոնի վերածելու հետ միասին Կուն—Յգին աստվածացվեց: Կոնֆուցիականությունը տարբերվում է մնացած կրոններից քրմերի, անբացատրելի (միստիկ) էլեմենտների բացակայությամբ, և բերվում է նախատեսված ծիսակատարությունների խիստ կատարմանը: Ուսմունքի պաշտամունքը միայն կայանում է նախորդների պաշտամունքում՝ ամեն ընտանիք, տոհմ ունեն իրենց տաճարը, որտեղ տեղադրված են նախնիներին սինվոլոդ ցուցակեղկեր (չժու), որոնց առջեւում կատարվում են գոհաբերություններ և ծիսակատարություններ: Այս ուսմունքը կարգերի անխախտ հաստատականության մասին, բաժանում է մարդկանց ցածրների և բարձրների, երկնքի կամքով գործացվում էր Չինաստանում կարգերի վերադասումը մեկը մյուսի հանդեպ: Միասնետին նվիրվածություն՝ չժուն, հավատարիմ պարտքին՝ «ի», որդիական հավատամք՝ «սյա», մեծահոգություն՝ «կուան», հարգանք մեծերի հանդեպ՝ «դի»:

11-12-րդ դարերում Չժու Մի-ի գլխավորությամբ Կոնֆուցիականությունը ստանում է փիլիսոփայական հիմնադրում՝ նյութերի մեջ կա երկու սկիզբ

ԼԻ---գիտակից ստեղծագործական ուժ

ՅԻ---պայիվ մատերիա

Առաջինը մարդու մեջ ստեղծում է դրական որակ՝ ձգտում դեպի բարին, իսկ երկրորդը՝ բացասական որակ զգացմունքային հրապուրանքին ենթակայություն: Կոնֆուցիականությունը սուբյեկտիվ իդեալիզմի ոգով հիմնավորեց Վան Յանմինը (1472—1528):

Կոնֆուցիականությունը պետական դոկտրինա դարձավ մ.թ.ա. 136թ., որի պաշտամունքը պաշտոնապես պահպանվել է մինչև 1911թվականը:

Շ Ի Ն Տ Ո Ւ Ց Ա Կ Ա Ն ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն

Միևտո—ճապոներեն նշանակում է Աստվածների ուղի: Ճապոնիայի ամենատարածված երկու կրոններից մեկը (բուդդայականության կողքին): Մին կամ Կամի Աստվածներ են, ոգիներ են, որոնք զբաղեցնում են մարդու շրջակա աշխարհը:

Մինտոյի հիմքը -- բնության ուժերի և երեւոյթների աստվածայնացում ու նրանց երկրպագումը: Համարվում է, որ Երկրի լրիվ ցամաքը այս կամ այն աստիճանի շնչավորված է, աստվածայնացված է, անգամ այն իրերը, որոնք մենք սովոր ենք համարել անշունչ: Օրինակ՝ քարը կամ ծառը: Ամեն իր ունի իր ոգին, աստվածայնությունը՝ **Կամի**-ն: Որոշ Կամիներ համարվում են տեղանքի ոգիներ, մյուսները մարմնացնում են բնության երկվոյթները, համարվում են տոհմերի ու ընտանիքների հովանավորողներ: Ուրիշ Կամիներ ներկայացնում են զլորբալ բնական երեւոյթներ, ինչպիսիք են Ամստերասու Օմիկամի, Արեւի Աստվածուհին: Մինտոն ընդգրկում է մագիան, տոտեմիզմը, տարբեր թախսանանների ու ամուլետների գործունեության հավատքը:

Մինտոյի հիմնական սկզբունքը համարվում է բնության ու մարդկանց համաձայնեցված կյանքը:

Ստեղծվել է ն.թ.ա. 4-րդ դարում՝ բնության ոգեղենացման և նախնիների աստվածացման հնագույն պաշտամունքից: Ըստ դրա մարդն առաջացել է անթիվ ոգիներից: Մահացածի ոգին որոշ պայմաններում կարող է Աստված դառնալ: Շինտոյական արարողակարգը բաղկացած է չորս տարրերից՝

1. Մարբագործում
2. Չոհաբերություն
3. Աղոթք
4. Հեղում

Շինտոյականությանն բնորոշ է ճապոնական ոգու բացառիկության և Աստվածային միասնության հավատի նկատմամբ: Նրա մյուս առանձնահատկությունը բնության և գեղեցիկի պաշտամունքն է: Նրան խորթ է երկնքի և երկրի, Աստծո և մարդու խիստ հակադրությունը: 5-6-րդ դարերում շինտոյական եկեղեցու դեկավար էր դարձել ճապոնիայի կայսերական տունը, կայսրը հայտարարվել է գերագույն քուրմ: Բուդդայականության մուտքը վերացրել է շինտոյականության մենաշնորհը: Երկրորդ աշխարհամարտի ժամանակ ծառայել է ազգայնամուլական և ռազմատենչ տրամադրություններ բորբոքելուն: Ճապոնիայի պարտությունից հետո Շինտոյի ազդեցությունը թուլացել է, այն անջատվել է պետությունից: Սակայն 1950թ սկսած նա նորից վերելք է սպրում, հռչակվել է գերկրոն, պարտադիր բոլոր ճապոնացիների համար:

Ճապոնիայի առաջին առեղծվածային հուշարձանները՝ Կոժիկի, Ֆույոկի, Նիհոնգի, արտահայտեցին սինտոիզմի կուլտի ձեւավորման դժվարագույն ուղին: Այդ համակարգում նշանավոր տեղ է զբաղեցնում մահացած նախնիների կուլտը, որոնցից գլխավորը տոհմային առաջնանախնին ուժիգամին էր՝ ցեղի անդամների համախմբման ու միաբանման սիմվոլը: Պաշտամունքի օբյեկտներ էին հողի ու դաշտերի, անձրեւի ու քամու, անտառների ու սարերի Աստվածները:

ՄԻՆՏՈՒԶՄԻ ԱՄՏԻՃԱՆՆԵՐԸ

Տոհմային սինտոն համարվում է կայսերական տան արժանիք: Կան Աստվածներ, որոնց կարող են դիմել միայն ընտանիքի անդամները, և ծեսեր, որոնք կարող են կատարվել միմիայն ընտանիքի անդամների կողմից:

Կայսրի կուլտ (տէննոիզմ) -- բոլոր ճապոնացիների համար պարտադիր է:

Տաճարական սինտո -- ընդհանուր և տեղական Աստվածների հովանավորվում, որոնք կան ամեն մի տեղում և պահպանում են մարդկանց, որոնք սպրում են դրանց հովանավորության տակ:

Տնային սինտո -- տոհմային Աստվածների հովանավորվում:

**Ջ Բ Ա Դ Ա Շ Տ Ա Կ Ա Ն ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն
(ՄԱԶԴԵԻՉՄ)**

Ըստ Գրիգոր Մագիստրոսի՝ Մագդակյանների գաղափարախոս Խարազանի որդի Ջրադաշտը համարվում է Արեւորդիների գաղափարական նախահայրը:

Հիմնված է Արիականության գաղափարաբանության վրա, զարգացած աստվածաբանությանը՝ ղոգմատիկական կրոն է: Գլխավոր պաշտամունքները Դիցերն են: Ըստ պարսիկ աստրոլոգ Բեհրուզայի հիմնադիրը համարվում է Ջրադաշտը՝ մ.թ.ա. 1738 թ.:

Հայտնի է նաեւ, որ ընդիուտ մինչեւ քրիստոնեությանը բռնացումը Հայաստանում գործել է Հայկական Մագդեհիմը: Սուրբ գիրքը «Ավետա»-ն է: **Արա Մագդ=Արա Աննանկարող:**
Ժամանակակից Ջրադաշտականության հոգեւորական ինքարխիան՝

1. **«Մորեղան-մորեղ»** - Աննանբարձր պաշտոնն է, ընտրվում է Դաստուրների շարքերից և ղեկավարում է Մորեղների միությունը
2. **«Մար-մորեղ»** - Մորեղների գլխավոր Դաստուրն է: Կարող է տեղափոխել կամ փակել կրակի տաճարը:
3. **«Դաստուր»**
4. **«Մորեղ»**
5. **«Հիրբար»**

Այս պաշտոնները կարող են զբաղեցնել միայն «մորեղ գաղե»-ները՝ հոգեւորականների հետնորդները, ինչը ժառանգվում է հորից:

Բացի պաշտոններից կան նաեւ աստիճաններ՝ **«Ռատու»** - զրադաշտականության պահապան **«Մորեղյար»** - Հոգեւորական հարցերում գրագետ բեեղին Տաճարները կոչվում են Ատրուշան, «Ատաշկաղէ»՝ Կրակի տուն, օջախ: Կրակը երբեք չպետք է մարի:

Սուրբ կրակը լինում է երեք կարգի՝

1. **Բահրամ** – Հաղթանակաբեր կայսր կրակ՝ բարձրագույն կարգ
 2. **Ադարան** – Կրակների կրակ՝ երկրորդ կարգ
 3. **Աքաշ դադգահ** – Օրենքով դրված կրակ՝ երրորդ կարգ
- Մորեղները համարվում են Սուրբ կրակի պահապաններ:

Աշխարհայացքն ու բարոյականը
Աշխարհայացքի հիմնական բնագիծը երկու Աշխարհների ճանաչումն է՝

Մենոզ -- հոգեւոր, մտքային
Գյտաիզ -- Երկրային, մարմնային, ֆիզիկական
Չկա մարմնի մահկանացում, չամուսնություն, վանականների պռակտիկա: Կյանքի հիմնական իմաստը աշխատավորի, ընտանքատերի, քաղաքացու պարտականություններն են և մեղսգործությունից շրջանցվելը: Բարոյական մաքրությունը և անձնական զարգացումը հատուկ է ոչ միայն հոգուն՝ այլ նաեւ մարմնին: Հիմնական բարոյական կանոնն է՝ երջանկություն նրան՝ ով երջանկություն է ցանկանում ուրիշներին:

Ավետաան անվանում է հանրության չորսը խալ՝

1. **Ատրավաններ** – Հոգեւորականներ
2. **Ռատաւշար** – Ռազմական ազնվականներ
3. **Վաստշա-Ֆշույանտներ** – հովիվներ, անասնապահներ, գյուղատնտեսներ
4. **Հուխներ** -- արհեստավորներ,

Ուտելիքները

Ջրադաշտում ուտելիքի ընդգծված արգելքներ չկան: Ծոմերն ու գիտակցված սովածությունները արգելված են: Կան ամսվա չորսը օրեր, երբ մսեղենը արգելվում է: Գինու արգելք չկա, բայց տեքստերում կա նորմալավորված խմելու խրատներ:

Շները

Համարվում է, որ ազնվական շները կարող են տեսնել չար ոգիներին՝ դեերին և նրանց վտարում են: Արարողությանը շունը կարող է հավասարվել մարդուն: Մեռած շանը կարելի է կպնել և հողարկավորության նորմերը մարդկային են: Իսկ գայլը դեպի ծնունդ է:

Ծեսերը

Սուրբ կրակը ունի շատ կարեւոր դեր, բայց Ջրադաշտականին չի կարելի համարել կրակապաշտ՝ վիրավորական է, քանզի կրակը ընդամենը աստծո կերպարն է գետնի վրա: Աղոթքների ժամանակ երբեք չեն խոնարհվում, կրակի կողմն են նայում, երբեք չեն շրջվում: Աղոթքի տեքստերը կարդում են բնօրինակով՝ Ավետաայով:

Յաղեչե-հանի, վաջ-յաշա – սրբագործություն: Սա հիմնական Ջրադաշտական ժամերգությունն է, որը կատարվում է կամ անձնական պատվերներով, կամ վեցը գահանբարների առիթով՝ ավանդական մեծ տոների առթիվ: Այն միշտ կատարվում է լուսաբացին՝ մինիմում երկու հոգեւորականների՝ Ջուտի և նրա Ռասայի օգնականի կողմից: Կրակը՝ ատաշ-դաղգախը վառվում է ստացիոնար կրակից՝ ատաշ-աղորյանից: Հոգեւորականները նստում են դեմ-դիմաց սփռոցի վրա:

Մեղրե-պուշի կամ Հավջոտ -- Ջրադաշտական ընդունողի ծեսը: Այն կատարվում է Մեղրեի կողմից: Նա արտասանում է հավատքի սիմվոլը, Փրավարանի աղոթքը և նրան հազցնում են Սուրդե զգեստը և Մեղրեը կապում է նրան Կոշտի գոտին: Ծեսը կատարվում է 7-15 տարեկան հասակում:

Հնգակի աղոթք

Գահի՝ ամենօրյա հնգակի կարդացվող աղոթք:

Թաղման ծես

Հիմնական պահանջը՝ բնության արհավիրքների մաքուր պահելն է: Այդ պատճառով Ջրադաշտների դիակը չի թաղվում հողի տակ և չի հրկիզվում՝ դրանք ահավոր մեղքեր են: Դահմեում՝ լուրջյան աշտարակում, որը շրջանաձեւ է ու առանց կտորի է, դրվում են դիակները ու կապվում, որ թռչյունները մեծ կտորներ չտանեն: Այսինքն դիակներին Ջրադաշտները համակրություն չունեն: Այժմ այդ ծեսը արգելված է՝ նրանք իրենց դիակները քաղում են բետոնից փոսերում, որպեսզի հողը ու ջուրը չապականվի:

Ամուսնություն

Չամուսնությունն ու անբարոյականությունը հավասար է դատապարտվում: Տղամարդու հիմնական խնդիրը ցեղի շարունակելն է: Տղամարդիք 25-30 իսկ կանայք 14-19 տարեկանում պետք է ամուսնանան: Ամուսնությունը մոնոգամ է: Բացառություն է կազմում չբերկնոջ համաձայնությամբ երկրորդ կին ունենալը:

Կրոնումունքի 9-ը հիմքերը

1. Արա Մագդի՝ բարիքների Արարչի, Իմաստուն Բարձրյալի հավատամք
2. Ջրադաշտի՝ Արա Մագդի միակ առաքյալի հավատամք (սլահլ. Օրնագը)
3. Մինու հոգեկան աշխարհի և սուրբ (սպենտա) ու չար (Անգրա) հոգիների հավատամք
4. Աշուի(Արտու)՝ Երկնային բարեպաշտի և հարմոնիայի հավատամք (Աշուի հակապատկերը Դրուջն է)
5. Դաեմի (խիդճ) և Խրատի (գիտակցության) հավատամք
6. Յոթը Ամահրասպանդների հավատամք
7. Դադողախեշի և Աշուդադի (փոխօգնության և փոխաստարի) հավատամք
8. Բնության արհավիրքների (կրակ, ջուր, քամի, հող) և կենդանական, բուսական աշխարհի հավատամք
9. Սառչյանտի (կացության վախճանաբանական հրաշքագործ կերպարանավոխտում) հավատամք (Ահուրամագդի վերջնական հաղթանակը չարի հանդեպ):

Հավատամքի խոստովանումը

- ✓ Մագդին դասող
- ✓ Ջրադաշտի հետնորդ
- ✓ Դեվի հակառակորդ
- ✓ Արաի հավատամքի պահպանող

Բարոյական երրորդությունը

1. Բարի Խոսք (հումատա)
2. Բարի Միտք (հուխտա)
3. Բարի Գործ (հվարչրա)

Ամահրասպանողները

1. **Արա Մազզ**՝ մարդու հովանավոր արարողը
2. **Վոխու Մանա**՝ անասունների, կենդանիների
3. **Աշա Վախիշտա**՝ կրակի
4. **Հատրա Բախրյա**՝ մետաղի
5. **Խպենտա Արմախի**՝ հողի
6. **Հատրվատատ**՝ ջրի
7. **Ամերետատ**՝ բուսականության

Յագատները (Առաքյալներ)

1. **Միեր** (բարեկամություն, պայման)
2. **Անահիտի Արեղվի Սուրա** (ջրերի տիրակալ)
3. **Վերետրագն (Վահագն)** (հաղթանակի ու հերոսության)

Ռատու (գլխավոր) -- օրինակ՝ Ջրադաշտը մարդկանց Ռատուն է, Հացահատիկը հատիկների Ռատուն է.....

Ֆրավաշներ (նախընտրանք)-- Նախագոյության բարի հոգիների հասկացողություն:

Կրակ և լույս – Ֆիզիկական աշխարհում Լույսը Աստծո տեսանելի կերպարն է: Լույսի աղբյուրը աղոթքի հայացքի ուղղությունն է: Կրակների ստորակարգը Բունդուտիչի Յասնե 17-ից

1. **Բերեգասավանգ** (բարձրափրկիչ) -- Դրախտում Ահուրա Մազզի դեմը վառվող
2. **Վոխուֆրիյան** (բարիդրացիական) -- Մարդկանց և կենդանիների մարմնում վառվող
3. **ՌԻրվագիշտ** (դուրեկան) -- Բույսերի մեջ վառվող
4. **Վագիշտ** (գործող) -- Կայծակի կրակը
5. **Մպանիշտ** (սրբագույն) -- սովորական տաճարային և երկրային կրակ

Դրախտ -- Բարի խոսք, միտք, գործ, Երգի տուն, Անվերջ փայլ՝ որտող Արարիչն է **Դժողք** – ստի տուն

Ջրաշո-Կերետի -- Աշան կփառաբանվի իսկ սուտը հավիտենական կջախջախվի **Երկու սկզբունքներ**

1. Բարի ոգի Սպենտա Մանյուն՝ **Արա Մազզ**՝ միակ գերագույն Աստվածը
2. Չարը անձնավորող **Աերիմանը** (Անգրա Մանյուն)

Յոթը աստվածային գործություններ՝

1. **Ամահրասպանողները** (Ամեշա Սպենտա)
2. Բնաշխարհի առանձին մասերի արարիչներն ու հովանավորողները
3. **Յագատները** (Արարչին, Միերին, Անահիտին, Արեւին, Արդվիսուրին)

Այս նպատակներին հասնելու միակ ուղին Արտանն է՝ վարքի և պաշտամունքի բարձրագույն և արդար կարգը, բարոյական կերպը, աշխատելն ու կրոնական կանոններին ենթարկվելը: Արեւելյան շրջանում մարերի մոզերի միջոցով Ջրադաշտականությունը արեւելքից տարածվեց Իրանի արեւմտյան նահանգները: Մակայն այն պետական կրոնի է վերածվել Մասանյանների օրոք, պայքարելու **քրիստոնեության և մանիքեության** դեմ: Կային նաեւ աղանդներ՝ գրվանականությունը, որոնք Ահուրամագրային և Աերիմանին համարում էին նախնական աստվածային սկզբունքի՝ ժամանակի (Ջրվանի) ծնունդ: Մինչեւ այժմ էլ Ջրադաշտականությունը պահպանվում է Իրանում (Էրեմանի նահանգ), Հնդկաստանում (Բոմբեյը և շրջակայքը):

Ջրադաշտականության սիմվոլները՝

- ❖ **Մեղրն** -- Ըսայիկ, սպիտակ, քամբակյա, մեկ կտորից՝ 9-ը կարով
- ❖ **Կոշտի** -- Գոտի, սպիտակ, նեղ, գործած 72 բրդյա թելից, 3 անգամ փաթաթվում է գոտկատեղին և կապվում 4-ը հանգուստով՝ քառահանգուստով: Կոշտիում է Պաղյար-Կոշտի:
- ❖ **Առաշդան** – Կրակը ամանը կամ ատրուշանը
- ❖ **Փարավանար փրավաշի** – մարդկային կերպարը թեւավոր շրջանում
- ❖ **Գույները** սպիտակն ու կանաչն են

Հ ՈՒ Դ Ա Ի Ձ Ս
/ՖԱԼՈՍՈՒՊԱԵՏՈՒԹՅՈՒՆ/

ՀՈՒԴԱ--նշանակում է «շիվ», «ֆալլոս»

ԻԷՎՀ=Եհովա- Ի(յ)+ Էվհ՝ տղամարդու տնքոց+կնոջ տնքոց=ՄԻԱՍԵՌ- սկիզբ
ՍԱՍՈՆԱ -- փողի Աստված

ՍԱԲԱՕՎՏ -- Բարձրյալ

ՄԱԴԱՆ--- Հրդյանների ՄԱԴԱ կամ ՄԱԴԱԷԼ չարագոր Աստվածն է

Դավիթի աստղը = Արհեստական սարը +Բնական սարի մեջ

Ժլո, ջհուղ, հուդա =ֆալլոս

Հուդայիզմի հիմքը---**Եսասիրությունն է:**

Հուդայիզմի բովանդակությունը **Խասիդիզմն է (Մատանականություն):**

Հուդայիզմի իրականացման մեթոդը---**Կարալան է (Մագիա, կախարդություն):**

Ամենասարբազուն գաղափարաբանությունը---**Խարկանը, գողություն, ցուփություն, դավ**
Սրբազուն ծեսը---**Թլիստույնը, որ դառնա Մադանի ընտրյալ ժողովուրդ:**

«Համաշխարհային Իսրուելյան միություն» կազմակերպությունը Հուդայիզմի միավորման
բարձրագույն էլեմենտն է: Իսկ գործնական ֆունկցիան իրականացնում է «Բնայ Բրիտ»
(Պատգամի որդիները) մասունական լոջան:

Հուդայիզմը առաջացել է հրդյանների հետ միասին՝ ն.թ.ա. 10-րդ դարում: Այն կապված է
Հակոբի 4-րդ որդու՝ Հուդայի անվան հետ, որի հետնորդները Բենյամինի հետնորդների
հետ միասին պետք է հիմնեն Հուդեական պետություն՝ Երուսաղեմ (Ռիբուշալիմ) մայրա-
քաղաքով: Այն Հիքսոսների՝ Հայկերի մայրաքաղաք Ավարիսն է՝ Խուտ-Ռիարտը,
Ռիարտների տունը:

Հուդայականության կանոնը բաժանվում է երեք մասի՝

1. Թորա (օրենք) կամ Մովսեսի Հնգամատյան (այն գրվել է հարյուր տարիներ ուշ,
բայց վերագրվել է Մովսեսին)՝ Ծննդոց, Ելից, Դեստացոց, Թուոց, Երկրորդ օրինած
2. Մարգարեներ (Մար՝ ջհուղ բառից է): Յեսուի, Դատավորաց, 1-4 թագավորաց, 1-2
մնացորդաց:
3. Մարգարեություն

Հուդայականության մեջ կա չորս դավանանք՝

1. Օրթոդոքսալ հուդայիզմ
2. Քարաիմեական հուդայիզմ
3. Խասիդական հուդայիզմ
4. Ռեֆորմացված հուդայիզմ

Օրթոդոքսալ հուդայիզմը սկիզբ է առնում իր ձևավորումից՝ ն.թ.ա. 10-րդ դարից:

Քարաիմեական (կարդազող) հուդայիզմը առաջացել է Իրաքում 8-րդ դարում: Սրանք
սպրում են Իսրուելում, Լեհաստանում, Լիտվայում, Ռիկրաիմայում: Սրանք հերքում են
Թավմուդի սրբությունը:

Խասիդական (օրինակելի) հուդայիզմը ծագել է Լեհաստանում 18-րդ դարում: Խասիդ-
ները այնտեղ են, որտեղ հրդյա կա: Սրանք “ջերմ աղոթք”-ների կողմնակիցներ են (բարձր
ձայնով լացելով են աղոթում՝ արցունքը աչքերին):

Ռեֆորմացված հուդայիզմը ծագել է 19-րդ դարի սկզբին Գերմանիայում: Նրանում
գլխավորը ծեսերի ռեֆորմն է: Եթե օրթոդոքսալների մոտ ըստիցները հաստիկ զգեստ են
կրում, ապա ռեֆորմիստների մոտ նրանք քաղաքացիական հագուստով են և աղոթում են
տեղի լեզվով՝ կանայք ու տղամարդիք միասին: Սրանց մոտ ըստից կարող է լինել և կինը:

Հուդայիզմում կա 8-ը հիմնական ուսմունք՝

1. սուրբ գրքերի մասին,
2. գերբնական էակների մասին,
3. մաշիախի (մեսախայի) մասին,
4. մարգարեների մասին,
5. հոգու մասին,

6. անըռչիրիմյան կյանքի մասին,
7. արգելված ուտելիքների մասին,
8. շաբաթի մասին:

Հուլայիզմի սուրբ գրքերը երեք մասից են բաղկացած՝

1. Թորա (օրենք)
2. Թանախ
3. Թալմուդ (ուսումնասիրում)

Գրավելով Բանահանը, Բարուէի որդիները մշակեցին պաշտամունք՝ իր մեջ ողջակեզության, շաբաթատոմի, լեւիտների լուսավորականության և Ասիրառի պտղաբերության ընդգրկմամբ: Հուլայական պետության անկման և տաճարի ավերմանը զուգընթաց ն.թ.ս. 586թ. հերյաները Եգիպտոսում, Սիրիայում, Բաբելոնում և այլ երկրներում չէին հետապնդվում ֆալստապաշտության դավանանքի համար, միայն մի պատճառով, որ խիստ զաղտնի էր պահվում այն: Շաբաթի ու թվատման պահպանումը պարտադիր հսկողության տակ էր: Վտարումից վերադառնալուց հետո վերականգնվեցին պարտադիր աղոթքները նույնպես, քայց 70թ. երկրորդ անգամ տաճարի փլուզումից հետո այն և ողջակեզումը վերացան: Սինագոգը փոխարինեց տաճարին: Օտար ազգերի մեջ ապրելով, ֆալստապաշտության և ավերիչ հատկությունների պահպանման գաղտնապահությունը բացատրելի միջոց գարգարեց հատուկ ջերմ նվիրվածություն: Նրանք ամուսնանում են քրջառապես միմիանց հետ, ռախիտիկ ու մարազմատիկ երեխաներ չծնվելու պարտադիր պայմանով՝ թույլ տալով կանանց օտար տղամարդկանցից հղիանալ:

Դեռեսս ն.թ.ս. 2-րդ դարում հուլայիզմում ձեւավորվել էին երկու խմբեր՝ հեսեաններ և փարիսեցիներ: Հեսեանները՝ ցարդուկները պատկանում էին հոգեւոր և գիտուններին, փարիսեցիները գրքայինների ծեսերին համապատասխան էին գործում, փորձում էին չափավորել հեսեաններին և նրանց որոշումներին: Հեսեաններ գործում էին օրենքի տեսանկյունից, փարիսեցիները օրենքի ոգու: Փարիսեցիները սկսեցին երկրպագել Բանավոր Թորան: Այդպիսով փարեսեցիները ընդունեցին հոգու անմահության ուսմունքն ու մեռածների համարածումը, իսկ հեսեանները հերքեցին այն: Բանավոր Թորայից անընդհատ օգտվելու հանգամանքը փարեսեցիների մոտ առաջացրեց օրենքի չրջանցման անուղղելի գաղափարը:

Փարիսեցիների ծեսերը շարունակեցին թանախները (դասատուներ), ամորախները (ուսուցանողներ), ու սաբորախները (պարզաբանողներ), որոնց խմբակային աշխատանքի արդյունքը հանդիսացավ Թալմուդը: Այն իր մեջ ընդգրկեց Բանավոր օրենքը, իրավական եզրակացությունները, քննարկումները, սուրբեր հարցերի մասին որոշումները, նախագործություններն ու սկզբունքները, ինչպես նաեւ պատմական տեղեկությունները, առապելները, ավանդությունները: Իր վերջնական որոշումը Թալմուդը ընդունեց 500թ.թ. Բաբելոնում: Բաբելոնյան Թալմուդի վերջին խմբագրումը պատկանում է Սուրեի համալսարանի ղեկավար Ռաբինին և Պուրբեդիտի համալսարանի ղեկավար Բյոսեին: Երուսաղեմյան Թալմուդը, որը մի քանի սերունդի աշխատանքներ է՝ ավարտվեց 350թ. Երուսաղեմում:

Սավորայինների շրջանը հասնում է մինչեւ 600թ.թ.: Որից հետո հայտնվեցին գեոնիմները (փառաբանվածներ), որոնք գլխավորեցին Սուրեի և Պուրբեդիտի համալսարանները, Բաբելոնի երկու դրպոցները, որոնք փոխարինեցին 300թ. Հռոմի կողմից Պաղեստինում փակված դպրոցներին: Այդ ժամանակ Բաբելոնյան համայնքի ղեկավարությունը կոչվում էր «Ռեշ զարուգա» (Էկսիարխ), որոնց հաստատում էին պարսկական իշխանությունները: Բայց իրական ազդեցությունը հերյաների վրա իրականացնում էին գառները: Նրանց շրջանը տևեց 450 տարի՝ 600 մինչեւ 1050թ.թ.: Նրանք միաժամանակ և դատավորներ էին: 987թ. Շերիրա Գառն ռաբբին գրեց Թալմուդի հերյաների համար պարտադիր լինելը, իսկ Ամրամ Գառնը Սուրայից 870թ. և Մաադին Գառնը կազմավորեցին պատարագը:

Ն.թ.ս. 621 թ. Հուդեայի ցար Իոսիյան իր հրամանով բոլորին սուրբեց հուլայ: Այդ հակադարձող կողմերին պատմիչները ներկայացնում են որպես Բարուէ և Հուդեյա պետություններ: Այդ պատճառով էլ աստվածաբանները համարում են, որ իբր առաջին մարդիք՝ Ադամն ու Եվան հուդայապաշտ են եղել: Այդպես էլ կա, քանի որ Ադամն ու Եվան մոզոնված են հենց իրենց՝ ջիուղների կողմից, որպես առաջին հերյաներ՝ ջիուղներ:

Գառների շրջանում առաջացավ Թալմուդը հերքող բարախների սեկտան: Դրանք

Անան բեն Դավիդի հետնորդներն էին, ով հավակնում էր էսկիարխի դիրքը գրավելուն, ինչը զբաղեցնում էր իր ազգականը: Անանը փախավ Պաղեստին, հավաքեց համախոհներ, հավատարիմ Բիբլիայի օրենքների գերակայությանը, բայց պարտվեց և Թալմուդը մնաց ամենահեղինակավոր աշխատանք՝ անկախ նրանից՝ որ տարբեր բարբիների մեկնաբանություններ է: Տրուայից Բաբբի Շլոմո բեն Իցիակի մեկնաբանություններից հետո Թալմուդը դարձավ հրեյաների համար հասանելի գրականություն: Հետագայում՝ «Մայսնոնիդի օրենքների ժողովածու» անվան տակ (Միշնե Թորա), Չորս շաբթ (Արբաս Թորիմ), Հակոբ բեն Աշերի գործը, և Իոսիֆ Կարոյի «Բացած Սեղան» (Շուլխան Արուխ) գրքերը ի հայտ եկան: Կարոյի «Շուլխան Արուխ»-ը, կազմված Արբաս Թորիմ-ի հիմքի վրա, մասնատակարարված Մայիսեյ Իստրելսի (1520-1572) անհատականալի մեկնաբանություններով, օրթոդոքսալ հրեյականության կողմից ընդունված է որպես նորմալավորված:

11-րդ դարում Բախյա իբն Պակուդան գրեց «Մրտի պարտականությունները» էթիկայի մասին գիրքը, իսկ Հուդա Գալեվին Տոլեդոյից հերքեց Արիստոտելի մատերիայի հավերժականության ուսմունքը:

Այդ միտոսիկ տեսությանը զուգընթաց զարգացավ և գործնական Կաբալան, հենվելով մարդկային բնության վրա: Դեմոնոլոգիայի և մագիայի օգնությամբ պետք է շահագործվեր մարդկությունը, բարոզվեր միասնականությունը հանուն Իսրայելի փրկության: Առաջացան կեղծ մեսսիաններն՝ Աբրահամ Աբուլաֆիան (1240-1291), Դավիդ Ռեուբենին (1490-1535), Սողոմոն Մոլիսոն (1500-1532), Սաբբատայ Յվին (1626-1676), Հակոբ Ֆրանկը (1726-1791): Կաբալան ներագրեց առաջանալու «մուսար» իրավասումներին: Միտոսիկական գործերից հատկանշական են Սամուիլ Խասիդի և նրա որդի Հուդա Խասիդի (1150-1217) «Սեֆիր Խասիդի» (բարիակամների գիրք), որտեղ բարձրագույն բարոյական սկզբունքները փոխարկվում են սննդակաշտությամբ, չար ոգու և դեմոնների հավատքով:

Միտոսիկական տեմոնեցիան ստացավ նոր թափ 18-19 դարերում Լեհաստանում առաջացած Խասիդիզմի օրոք: Այդ շարժումը դեմ էր բարբիզմին, բայց կյանքի անհապաղ մաս պետք է կազմի Թալմուդի ուսումնասիրությունը: Շարժման հիմքը դրեցին Իզրաել բեն Էլիզբեր (Բաալ Շեն Տու) և Դով Բերը Մեծերիչից 1750-ականներին:

Առաջ եկավ Մայիսեյ Մեմոնեյսը, որը Գերմանիայում Թորային և թալմուդին զուգահեռ հրեյաներին տվեց աշխարհիկ կրթություն և իվրիտի ուսումնասիրությունը նույնպես: Այստեղից սկսվեց Խասիկաների շարժումը (հրեյաների լուսավորում) կենտրոնական Եվրոպայում: Առաջ եկավ հուդայիզմի գիտական ուսումնասիրության հիմնադիր Լեոպոլդ Յունցը (1794-1866):

Գերմանիայում 19-րդ դարի սկզբին առաջացավ հուդայականության ռեֆորմիստական շարժումը: Նպատակը հուդայիզմին ժամանակակից պայմաններին դրսեորելն էր: Մինագոգում կանայք ու տղամարդիք միասին, մտցվեց երգեհոն, խոռ, գերմանական եկեղեցական հիմների կատարում, գերմաներենով կատարել ժամերգությունն, Միոնի մասին չաղթել, հերքել բարբիական մոտեցումը օրենքի տառին: Այն տարածվեց Անգլիայում, Ֆրանսիայում, ինչպես նաև Խասկալա անվանմամբ Ռուսիայում, ԱՄՆ-ում:

Օրթոդոքսալ Հուդայիզմը ստիպված եղավ փոփոխել Օրենքը, որպեսզի չկորցնի համախոհներին: Բաբբի Գիրքը հայտարարեց, որ բոլոր փոփոխությունները պետք է կատարվեն, բայց օրթոդոքսալ հուդայիզմի հիման վրա:

Չարաբիա Ֆրանկելը (1801-1875), պատմական հուդայիզմի ժամանակակից դարոցի հիմնադիրը, ինչը արդյունքում կոչվեց «կոնսերվատիվ հուդայիզմ», հայտարարեց, որ կոնսերվատիվ շարժումից հրաժարվելը հավասարագոր է կրոնի ուրացմանը: Սողոմոն Շեխտերը ԱՄՆ-ում մեծ հաջողությունների հասավ: Ռեկոնստրուկցիոն շարժումը Մարդիխալ Մ. Կապլանի գլխավորությամբ ծագեց կոնսերվատիվ հուդայիզմի ներսում, այն է՝ հուդայիզմը, դա զարգացող կրոնական քաղաքակրթություն է, որի պահպանող նորմաները բնութագրվում են ոչ թե հավատքի ուսմունքով, այլ հրեյական ժողովրդով:

Եհովականությունը առաջացել է «Դյ» (իբրյ «Յոդ» տառը)՝ այսինքն Ադամ և «Է-Վ» չորս տառերի «Ի-Է-Վ» միացությունից (Այսինքն իրականում ոչ թե Եհովա՝ այլ Իյելվա պետք է հնչի և ճիշտ կլինի եթե հայտության մոտ այդ չարաբաստիկ անունը ճիշտ հնչի՝ **Իյել-Վ**:

Անգամ էլիֆաս Լեիին 18-րդ դարում Ֆրանսիայում խոստովանում է, որ Եհովան պետք է կազմված լինի Ադամ ու Եվայ միացությունից, ինչերը իրենց հերթին տղամարդու ու կնոջ ինտիմ հարաբերությունների ընթացքի արձակած ճիշերն են, իսկ ն.թ.ա. 621 թվականից վերանվանվել է ավելի կոռեկտ կոչմամբ՝ հուդայականություն՝ «ֆալլոսապաշտություն» անվան տակ: Հետագայում՝ 8-րդ դարում Իրաքում նույն հիմքի վրա առաջացել է Քարս-մականությունը (քարահիմ—կարդացող), որոնք չեն ընդունում Թալմուդի սրբությունը: Նույն կերպ 18-րդ դարում Լեհաստանում առաջացել է Խասիդականությունը (խասիդ--օրինակելի), որոնք պահանջում են աղոթել բարձրածայն և լացելով: 19-րդ դարում Գեթմանիայում ձևավորվում է Ռեֆորմացված Հուդայիզմը, ինչը թույլատրում է աղոթքները կատարել տեղի լեզուներով, բարբիները կրեն քաղաքացիական հագուստ, կին ու տղամարդ մի դահլիճում աղոթեն և որ բարբի կարող է լինել նաև իգական սեռից:

19-րդ դարում հուդայականությունը առավել ամրապնդելու նպատակով առաջ քաշվեց նա մեկ ուղղություն՝ “Եհովայի վկաներ” կրոնական կազմակերպությունը: Եհովայի վկաների նպատակն է վերացնել պետությունները և հաստատել Աստծո՝ ԻԷՎՀ-ի թագավորություն, որը պետք է լինի Արմազեդոնից հետո: Ընդունում են Դանիել մարգարեին և “Հայտնություն” գիրքը: Այն հիմնադրել է Չարլզ Թեյզ Ռասսելը 1872-ին:

Յարյական Աստվածներն են՝ Եհովա, Աստարոտ, Մամնոն, Էրոհիմ, Մաքսօվթ: Հուդայականությունը որպես գաղափարախոսություն, Թորան որպես սկզբնաղբյուր, Թալմուդը, Կարալան, Իբբուրը, Դբբուլը որպես իրականացման ծրագրեր, «Ընտրյալ ժողովուրդ» արգումենտով՝ **համարվում է ՆԱՅԻՉՄ-ի հիմքը**: Եթե Աստված է ստեղծել մարդկանց, ապա ինչպես նա կարող է մեկին մյուսի հանդեպ համարի ընտրյալ՝ հետեւաբար այս մոգականությունը ունի միսիայն մեկ նպատակ՝ **ՆԱՅԻՉՄ**:

- ԹաՆախը** կազմված է 24 գրքերից՝
- Թորա--հինգ գիրք (հնգամատյան)
 - Նեվիիչ—յոթը գիրք (մարգարեներ)
 - Խտուվիչ—տասներկու գիրք (գրություն)
- Թալմուդը բաղկացած է 19 հատորից և բաժանված է երեք մասի՝
- Միշնա
 - Պաղեստինյան Գեմարա
 - Բաբելոնյան Գեմարա

Հուդայականության աշխարհակալական նպատակի իրականացման ստրատեգիայի առաջնահերթ խնդիրները պետություններին ու թագավորություններին չձառայելը, քացի Թալմուդից ուրիշ ոչ մի օրենք չճանաչելը, ներթափանցելով պետություններ՝ ներսից պետությունները քայքայելը, քառսի վերածելը ու իրենց կողմից ղեկավարելն է: Դրա վառ ասպացույցն է Հիսուսի և հուդաների երկխոսությունը՝ «Մենք Աբրահամի զառակն ենք և ոչ ոքի երբեք չենք ծառայել...» (Յովհաննես Ը:33):

Այս ամենը գրվել է ն.թ.ա. 180-116թ.թ., իսկ Թալմուդը կազմվել է ն.թ. 4-5 դարերում, քայց ջիդոները կողմից համարվում է հնագույն: Ծիծաղելի է, չէ՞:

Հուդայիզմի կրոնական փիլիսոփայությունը ներթափանցված է մեսսիանիստական անբացատրելիությամբ: Որոշումներին դեմ առարկելը, կամ դասակարգային թեմաներ քննարկելը հավատացիայների կողմից, համարվում է **հոտի դավաճանություն**: Հուդայականության գերագույն Աստվածը Եհովան է: Սկզբնապես համարվել է հուդա հոտի, իսկ հետագայում ն.թ.ա. 7-րդ դարից հրքյա ժողովրդի գերապայես Աստվածը: Իբր այս Եհովա Աստվածը «Նոյ (չար ոգի կամ Չրադաշտականում անբարո Աստված) Նահապետին» իր ընտանիքի հետ միասին պահպանեց ջրհեղեղից և Նոյը դարձավ մարդկային ցեղի երկրորդ նախահայրը (Բիբլիա, Ծննդոց ԳԼ-Չ): Բայց քաջ հայտնի է, որ ջրհեղեղը տեղի է ունեցել դրանից հազարավոր տարիներ առաջ: ԵՎ հետո, ինչպես կարող էին մեկ ընտանիքից առաջանալ տարբեր ազգեր, այն դեպքում երբ Նոյի փոքր որդին՝ Քամը իր անձնական հորը՝ Նոյին բռնաբարել է (Բիբլիա, Ծննդոց -Թ 22-29):

Նուդաները կենաց լույսը չեն ընդունում և իրենց լույսը պետք է բերի Լուցիֆերը՝ Լուսաբերը: Լյուցիֆեր-Էոսֆորը հռոմեացիների մոտ դարձել է Վեներա կամ Աֆրոդիտ-Անա-

դիտման՝ ծովում հայտնվող Աստվածուհի, “Աստվածային մայր”, Ֆինիկիական Աստարտայի կամ Հրրյական Աստարտոյի հոմանիշ: Դրանք բոլորը կոչվել են Առավոտյան Ասող և անհատակ Կապուտան ծովերի դեեր կամ Մար, ինչը հիմա Հռոմի կաթոլիկական եկեղեցու համար Կույս Մարիամն է: Ահա՛ թե որտեղից ջիուդի “մար” անվանումը:

Հուդայիզմի հաջորդ շրջանը ձգվեց մինչև 19-րդ դարի սկիզբը, և կարող է համարվել ռաբբինա-թալմուդական: Այս շրջանում ռաբբիների (օրենքաուսուցանող) միջոցով, բորայի մեկնաբանությունների հիման վրա հրրյաների ֆեոդալական շրջանի նոր կյանքի պայմաններում, ակարտվեց, իր նշանակությամբ Թորայից հետո, հուդայիզմի կրոնաուսմունքի երկրորդ սկզբնաղբյուրը՝ թալմուդը (3-5 դար.): Իսկ հին կտակարանի Աբրահամը, դա քրմերից սերտված Հնդկական Բրահմա հասկացողությունն է, որը հուդայների կողմից աղավաղված է: Նրա մեջ շարադրված են հուդայական հրեշտակաբանությունը և դեաբանությունը, այսինքն, բարի և չարիների մասին, ինչը կոչվում է հուդայիզմում բազմաստվածային հավատամքների արձագանք և նրա միաստվածային բնույթը դարձնում է պայմանական: Թալմուդը ամրացրեց կրոնական ծիսակատարությունների ծանրականության համակարգը, որը կապում է հավատացյալների պահելաձեռը 613 պատվիրանների հետ: Այդ շրջանում դրսեւորվում է հուդայիզմի այն տեսքը, որը (Օկտավիա) հաշվվում է օրթոդոքսալ կամ ավանդական: Հուդայիզմի զարգացման հաջորդ տեսաբան կամ 19-րդ դարի սկզբին, և կապված էր հրրյաների բուրժուա-իրավական ազատագրման հետ, արեւմտյան Եվրոպայի երկրներում: 19-րդ դարի երկրորդ կեսերին բուրժուական հասարակության պահանջներին հարմարեցնելու համար, ենթարկվել է ռեֆորմի, հիմնականում ծիսակարգային: Առաջանում է հուդայիզմի առաջին բուրժուական տարատեսակը՝ ռեֆորմացված հուդայիզմ: Վերափոխման իդեոլոգները հրաժարվեցին մեսսիայի դոգմատի կապից հրրյաների Պաղեստին վերադառնալու հնարավորությանը, հրրյական պետության վերածնունդը, և հայտարարեցին հուդայիզմը բազմակողմանի էթնիկական ուսմունք: Նրանք չարտեցին հուդայիզմից շատ ավանդական ծիսակատարություններ և հուդայիզմի հավատը Բողոքականներին: 20-րդ դարի սկզբին հուդայիզմում ծնվում է նոր կոնսերվատիվ ուղղություն: Աստվածաբանության կոնսերվատիզմը հայտարարեցին կրոնական ավանդույթների հանդեպ “բացասական վերաբերմունք” և ելույթ ունեցան հուդայիզմի սերտ կապի մասին Միոնիզմի հետ: Աշխատավորների կրոնից հեռանալու փորձի կանգնեցման ակտիվացումը 20-րդ դարի 30-ական թ.թ. արեւմուտքում ծնեց հուդայիզմի նոր ուղղություն՝ ռեկոնստրուկցիոնիզմ: Փորձելով ամրապնդել հուդայիզմի դրոթյունը, ռեկոնստրուկցիոնիզմները հուդայիզմը հայտարարեցին «իրեական քաղաքակրթություն», որը որոշում է իբր թե անձի էթնիկ պատկանելիությունը: Կղերիկ-սիոնիստների կանխատրոյթների օգտագործման հիման վրա նրանք մշակեցին ամբողջակարական սոցիալական ծրագիր, հրրյական աշխատավորությանը ենթարկելու կապիտալիստներին և ռաբբիներին: Հուդայիզմի ղեկավարները արեւմուտքում հակառակ շարքային հավատացյալների կարծիքներին՝ հայտարարեցին սիոնիզմին օժանդակելը, իսկ 1976 թ. սկսեցին կազմակերպություններով միասնանալ, իսկ 1976թ. սկսեցին կազմակերպված միավորվել այսպես կոչված համաշխարհային սիոնիստական կազմակերպության հետ: Որոշակի ուժեղ իրավիճակի մեջ է հուդայական կղերիկալիզմը Իսրայելում, որտեղ ռաբբիական կազմակերպությունները քաղաքականության և հասարակության մեջ ունեն անոելի ազդեցություն:

Հուդաները համարում են, որ անդրշիրիանյան աշխարհում բոլոր հոգիները գնում են նույն անդրշիրիանյան երկիր՝ Շեոլ, որտեղ չկա ոչ երջանկություն, ոչ տանջանք: Նրանք սպասում են մեսսիային, որպեսզի գա ու ամենեղներին նվեր տա: Դրանք համարում են, որ գոյերը՝ ոչ հուդաները, ընդմիշտ ընկնում են դժոխք:

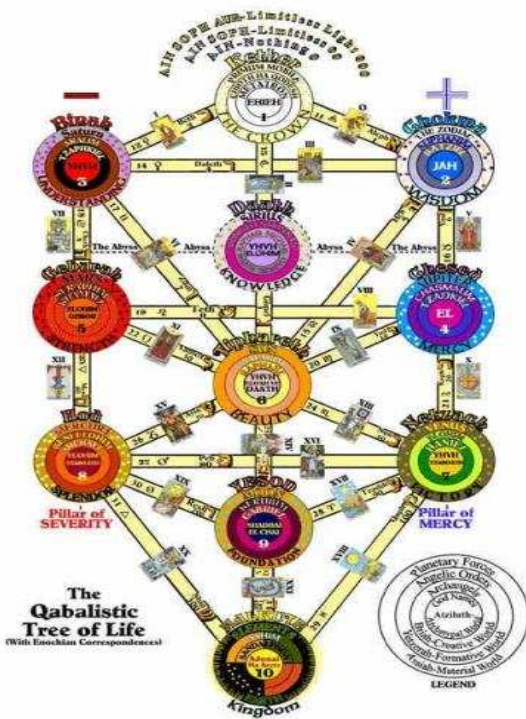
Հուդաները պարտավոր են հետեւել երեք ուսելիքների արգելվածությանը՝

1. Խոզի, նապաստակի, ձիու, ուղտի միս, ծովախեցգետին, օմար, ուստրե,
2. Արյուն
3. Միաժամանակ մսային և կաթնային

Սակայն, և Թալմուդը, և Միոն հմուտների արձանագրությունները թույլատրում են “հարկ եղած դեպքում” չպահպանել բոլոր այս “պարտադիր” դրույթները:

ՀՔՐՅԱԿԱՆ ԱՌԵՂԾՎԱԾ

Հբրյաների կենաց ծառ՝ 10-ը սեփիրոտներ (թվեր կամ ոլորտներ) Մարդ (Աղամ Կաղմոն), կին, երեխա, Աստված կապերը այնպես են դասավորված, որ անընդհատ կապի մեջ են, որի բացատրությունը զբաղեցնում է գրքի կեսը:

Ձիուդական Առեղծվածը (միստիկա) հիմնված երկնային դրյակների և գերբնական էակների վրա լիովին արտահայտված է փաստիդական “Չոհար” և “Կարալա” (“Зохар” և “Каббала”) գրքերով (թարգման. Աննա Բլեյզ):

Ուխտումնասիրելով այդ գործերը՝ գալիս ես այն եզրահանգմանը, որ ջիուդական առեղծվածը անչափ անզրագետ ինչ որ արդյուրներից վերագրված է և չունի հիմնավորված նեցուկ: Այն գրված է հբրյաների մոտ հուդայականության հանդեպ ֆանատիզմ սերմանելու և ջանալու այդ սեմինին գիտական մոտեցում ցուցաբերելու համար՝ չնայած ստացվել է լիակատար անմտություն: Բոլոր դեպքերում ուսումնասիրենք այն:

Նախապես զգուշացվում է, որ Կարալան առաջացել է Բարեխոնյան գերության ընթացքում և օրորողքսալ հուդայականությունը այն չի ըն-

դունում:

Կարալան բաղկացած է երկու մասից՝

1. Գիտատեսական (Բյունիտ)
2. Գործնական (Մասախտ)

Գիտատեսականը կազմված է երկու մասից՝ Մասսե Բերեչխտ (կոսմոգոնիա) և Մասսե Մերկաբա (Աստվածաբանություն), որոնք գրված են “Մեֆետ իցերա” (Մտեղծման գիրք) և “Չոհար” (Փայլի գիրք) գրքերում: Այս գրքերում խոսվում է մուսուլմանների և Հռոմի Նիկոլայ 3-րդ պապի մասին՝ այնպես, որ սրանք գրվել են 13-րդ դարում:

Բիբլիայի Ծննդոց գլխում Աստծո կապը Երկրի հետ հավասար է՝ Արաքք (բրի) + ստեղծում (ցեցերա) + պատրաստվածներ (աս-եր)

Արաքք—ստեղծագործական մտքերի ոլորտ

Մտեղծում—Հոգու կամ կենդանի էակների ոլորտ

Պատրաստվածներ—Նյութական երեւույթների ոլորտ

Մարդը պատկանում է այս բոլոր ոլորտներին միաժամանակ, բայց արմատավորված է ներքին՝ նյութական ոլորտում, որի միջոցով միանում է Աստվածներին:

Բարձր ոլորտներում ապրող էակները հրեշտակներն են (ангел), որոնց գլխավորը Սիկաէլ-ն ու Մաշեյա-ն (փրկիչ) են:

Մարդկային հոգիները կոչված են մաքրման և կատարելագործման համար՝

- Գլխով՝ հաջորդաբար, մինչև լիովին մաքրում
- Իբրևր՝ կենդանացած հոգու հատուկ ներառում: 7 և 14 տարում մարդը փոխում է հոգին: Հենաբրիա, Նոթարիկոն և Թեմուրա մեթոդներով:

Կարբայի երկրորդ՝ կիրառական մասում նկարագրված է, որ Աստծո անունների նպատակայնացված օգտագործմամբ կատարվում են տարբեր հրաշքներ:

Իսաիիական կրոնաուսմունքող Մագգիդ Մեծիրիչացին ասում է, «Մարդը պետք է հերքի իր “ես”-ը մարմնից այնքան ժամանակ՝ մինչև չանցնի բոլոր փուլերով և դառնա Աստծո հետ միասնական, մինչև ամբողջովին ու լիովին չլուծվի այս անմարմին աշխարհի մեջ»: Միեւնույն ժամանակ իրար խաբելու իրավունք չունեն՝ Սաղմոս Ծ.7 «Նենգություն անողը չի բնակուի իմ տան մէջ. նա որ սուտ է խօսում՝ հաստատ չի մնալ իմ այքի առաջին:

Ինգեկիկի մարգարեն կատարում է սիմվոլիկ ճանապարհորդություն տիեզերքում՝ Ադամի մորուքի արանքներում խճճվում, ու դառնում է անտիկ հրբրայի գաղտնատեսի կերպար: Նա քարոզում է Եհովականի իրավունքները մտցնել մեդիտացիայի միջոցով: Իսկը հայեցողի (cooperable) գերտիպար Ադամ Կադմոնին քանալ նմանվել:

Պետք է ձգտել ու հասնել Մովսեսի հոգեկան մակարդակին: Դրան հասել են ընդամենը ռաբբի Յակոբան, ռաբբի Շիմոն բոր Յոխային, Իգիսակ Լուրիան, Ավրասմ Աբուլաֆիան, Բարոէլ Բաալ Շեմ Տօլբ: Իսկ մնացածը ընդամենը Մայիսեյի հոգու կայծ են:

Աստծո իզակում իպոստասի՝ Շեխիմի մեդիտացիան, իրենից ներկայացնում է յոթը դեմքանի կանացի սեծությունը, որոնցից ամեն մեկը բարքնում է հայեցողի հոգու ասպեկտներից մեկը:

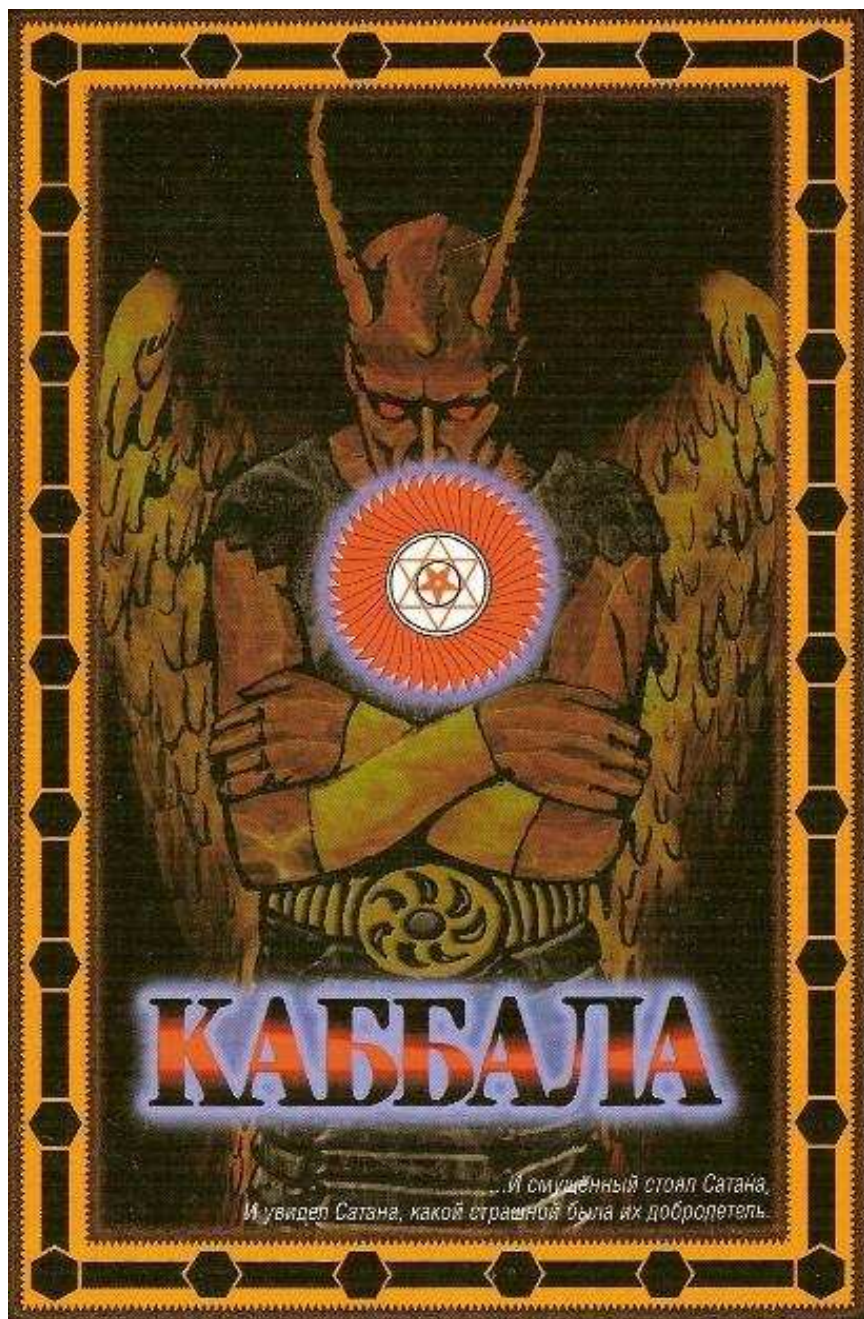
Կանանց ու տղամարդկանց կարող 10-ը սեֆիրտների մասին Մայիսեյ Կորդովերոն գրում է, «Ոչ աջ, ոչ ձախ շարժվելով՝ չխոնարհվելով դատին ու տառապանքին՝ Էությունը ընդհանրապես չի փոխում գույները: Միայն թե սեֆիրտի ճառագաթների երբեքանգ ապակիների միջով անցնելով, առավելություն կատանա մեկ դատը՝ մեկ տառապանքը»:

Գրքի 71 էջում՝ Սեռ և Մեքս գլխում, կարդում ենք, «Հայրությունյակներ շարունակ Կարպախը պնդել է, որ Աստվածը միաժամանակ և տղամարդ է և կին: Հետեւաբար մարդը հանդիսանալով Աստծո նմանակ և կերպար՝ նույնպես համարվում է անդրոգան /երկսեռ/ էակ»: Փաստորեն նույնը հաստատում է Զհուդ ռաբբի-գիտնական Էլիֆաս (Աստծո կացին) Լեիմ, ով իր «Բարձրագույն մագիա» գրքում պնդում է, որ Աստծո՝ Եհովայի անունը պետք է կազմված լինի Ադամի, ինչը հերբայերեն գրվում է մեկ՝ Իյ (յոդ) տառով և Եվայի, ինչը հերբայերեն գրվում է երեք՝ ԷՎԱ տառերով և բաղկացած է չորս ԻԷՎՀ տառերից:

Սեֆիրտների “կենաց ծառ”-ին գիտական իմաստ տալու նպատակով 12-րդ դարում սկսել են կապել Կարպախը արամեական տառերի հետ: Այս հանգամանքը արդեն առհամարանք ու ծիծաղ է առաջացնում՝ քանի որ՝ նախ այդ գրերը հին Հայկականն է, հետո դրանից օգտվել են իրենց ամբողջ պատմության ընթացքում ասորիները և հետո՝ եթե գաղափարախոսությունը պատմական է, ապա այն ի սկզբանե պետք է կապված լիներ առաջին հերթին գրերի հետ:

Այսպիսով, գիրքը հետետում է հետեւյալ նպատակներին՝

1. Հուդայիզմը տոտալիտար կրոն է
2. Մարդու Արարմունքի կեղծում
3. Առաջին Արարված մարդը ոչ թե Առյուծ Մեերն է՝ այլ Ադամ Կադմոնը
4. Միհրականությունը վերագրված է Միկաէլին ու Մաշեային
5. Հոգիների նկատմամբ անպատասխանատու վերաբերմունք
6. Նյութականն է կապում մարդուն՝ որպես նյութի, ապրանքին ու Աստծուն
7. Մարդիք՝ դրանք ԱՄ-երն են և ոչ թե ԱԲ-երը
8. Հրբայները իրար խաբելու իրավունք չունեն՝ մնացածին պետք է խաբեն
9. Մեդիտացիայի միջոցով հրբայներին սարքել ֆալլոսապաշտ ֆանատներ
10. Հրբայ կանայք պետք է յոթը դեմք ունենան
11. Եվա մեկ անգամ հաստատվեց, որ Եհովա (Johoh) նշանակում է երկսեռ

✓ Կարալյան (կաբբալյան) վերցված է Խաղդիական «Թվերի գիրք»-ից: Կարալյան կազմված է խաղդիական ԿԲԼ տառերի հասպարտմանից, ինչը նշանակում է սողալակյան (Սողոմ – սող հերյ, մտրակ) երրման հավատարմությանը փոխանցել բանավոր և երբեք, ոչ մեկի կողմից չի գրառվել: Կարալյա խաղդերեն նշանակում է կապել, ճուպանով փաթաթել: **Ինձ քվում է պետք է կարդացվի Կարալ կամ կապել:**

Մայրնիտի ուսմունքը նպաստեց միստիկ ուղղության՝ Կարալյաի ձեռավորմանը: Այն Իսպանիայից արագ տարածվեց դեպի հյուսիս: Առաջին Կարալյաի գիրքը՝ “Մեֆեռ Եցինա” (Արարման գիրք), 15-րդ դարերում արդեն մեծ տարածում գտավ անգամ Պաղեստինում: Աշխատանքն ու մարդկությանը ասող Թավմուդի օրենքներով ղեկավարվող ժողովրդի համար Կարալյան ամենակարիքավոր ուսմունքը դարձավ: Ամեն կարալիստական գիրքը դարձավ բարբի Շիմոն բար Իոխայի “Չոհարի գիրքը”, որը կազմված է իսպանական հերյա Մայխել դե Լեոնի կողմից:

Կարալյան հիմնված է “սֆիրոտ” (հոգիների ու հրեշտակների իերարխիայի) և “գիլգուլն” (հոգու վերադրվում) ուսմունքների վրա: Ամեն մի գործողությունում մարդը պետք է դիմեր նոր հոգեկան աշխարհին միանալու մտքին: Աստծո անունը գաղտնիք էր, նրա տառերը կրում էին միստիկ ուժ:

Ֆրանսիացի ջիուդ գիտնական Էլիֆաս Լեին ջանում է Քրքրլին տալ ջիուդական բացարձակ տիրապետման առարկա, բայց միեւնույն ժամանակ ասում է, որ այն արտագրված է Խաղդիական «Թվերի գիրք» գործից և որ դրա հիմքն է հանդիսանում հերյալակյան 22 տառը և 10-ը թվերը: Իսկ սա իր հերթին նշանակում է, որ ջիուդները Քրքրլին չեն ստիրակցատում, քանի որ Հայերը ունեն 36 տառ և հնում թվերի փոխարեն գրերն են օգտագործել: Իսկ ջիուդը 36 հնչյուն չունի:

Իսկ որոշ աղբյուրներ տալիս են՝ **Կարալյա--**երբայեքեն նշանակում է՝ **Մասունում:**

Իսկ ինչ՞ու մասունում: Որովհետև ջիուդը երբեք չի եղել մարտունակ և մրձունակ անձնավորություն և միշտ եղել է միանգամից պատրաստի արդյունքին ձգտող սուբյեկտ, իսկ դրան հասնելու միակ ուղին մենք դավադրությունների անմիջական կիրառման միջոցն է: Քրմերը ջիուդների հանդեպ կիրառեցին միանշանակ ամենադաժան փորձարկումը՝ մարդկային գենոտոդիֆիկացիան, իսկ դա դեռևս հին ժամանակների քրմերի ունեցած բարձրագույն գիտական զարգացվածության արդյունքն էր, որին տիրապետում էին միմիայն քրմերը: Իսկ ջիուդները հավատալով լեիտներին, որ իրենք Աստծո կողմից ընտրյալ ժողովուրդ են և ոչ թե լեիտների, ներշնչել են իրենց, որ իրենք իրոք ունեն ինչ որ Աստվածատուր գերբնական հատկություններ, չտրամաբանելով հանդերձ, որ նման հատկություններով օժտված են միմիայն նրանք՝ լեիտները, քրմերը, թեկուզ չար, բայց և այնպես քրմերը: Ահա, թե ինչն է պատճառը, որ այս կենդանիները փիլիսոփայում են նիգիլիզմի, կաբբալիզմի մասին: Կարալյաի նպատակը՝

1. Իրականությունը «ԵՄ»-ն է և այսօր
2. Խաբել բոլորին՝ ապրել հաճություն համար
3. Տասներորդ մասը հատկացնել Իսրոելի ֆոնդին

Առաջին գիրքը, որտեղ հիշատակվում է քրքրլիզմի մասին անհայտ հեղինակի 8-րդ դարի «Միֆեր Իցեիրա» («Արարման գիրք») գիրքն է: Հետագայում այս գրքի զարգացման էտապը կապվում է համազադափար «Չոհար» («Փայլ» կամ «Լուսասպակ») գրքի հետ, ինչը գրվել է 13-րդ դարում՝ Կաստիլիայում, արամերեն լեզվով: Սա ընդամենը ջիուդական կրոնամիստիկական (միստիկա՝ անբացատրելիություն) անզադափարախտություն է: Կարալահզմի աշխարհահայացքը հիմնված է տասը թվերի և հերյական այբուբենի քսաներկու տառերի հիման վրա: Սա նշանակում է, որ հիմքը, արդեն սուտ է: Նախ տասը թվանշանները առաջացել են Հնդկաստանում, որոնք անհասկանալի պատճառներով հետագայում կոչվել են արաբական: Հետո, ջիուդական այբուբեն գոյություն չունի: Դա արամեական գրերն են, որից մի քանի դար օգտվեցին ասորիները, ասորիների պետականության վերացումից հետո՝ ջիուդները սեփականացրին: Իսկ ընդհանուր առմամբ, դա հին Հայկական՝ **ԱՐԱՄ**եական գրերն են:

Հետո «Ձոհար»-ը նախ ասում է, որ Աստվածը զրկված է Կարալական հատկանիշներին, որ Աստվածայնությունը անվերջություն է, նյութական աշխարհը՝ Էմանսցիա (Աստվածային ուժերի արտահոսք)։ ԵՎ անմիջապես ինքը իրեն հերքելով ասում է Սեֆիրոտների (Աստվածայնության ստեղծագործական հատկանիշների) մասին, որոնց միջոցով Աստվածայնությունը բացահայտվում է ընկալվում է։ Այսինքն, որպես փիլիսոփայություն կամ գիտություն Կարալյան բացարձակապես հերքվում է՝ անտեսվում։

Բայց այն փաստը, որ Կարալյան ծառայել է և ծառայում է մագիայի, գրքացության և գուշակության մեջ, լրիվ ընդունում են, որովհետև սա արդեն լրիվ մատչելի է և հարսզատ ջիուդական անտրամաբանականության համար։

Կարալայի՝ մոգական որոշ, ինչպիսիք են իրենց էգերին կպցնել կնության ուրիշ տղամարդկանց կամ ուրիշի երեխային սարքել քոնը, ուսմունքը ջիուդներին սովորեցրին Բաբելոնում գերության ժամանակ տեղի քրմերը, բայց մի պայմանով, որ ջիուդները այն չօգտագործեն խաղաղ մարդկության համընդհանր, սակայն ջիուդները այդ ուսմունքը գերաշահեցին պայմանավորվածությանը հակառակ, իսկ քրմերը չկարողացան ոչինչ անել՝ շատ ուշ էր։ Իսլամական Դուրանում այս մասին ահագին հետաքրքիր տեղեկություններ կան։

Կարալայի արդյունք է ջիուդ տղա երեխաների ծննդյան ութերորդ օրը թլփատելու պրոցեսը, որի իրականացումից հետո այդ երեխան մեքենայաբար միայն առաջին երեք չաքրաներով օժտվելուց հետո զրկվում է վերելի մնացած չորս չաքրաներից՝ հոգու առկայությունից (այս մասին մանրամասն կկարդաք «Ջիուդների թլփատումը» վերնագրի տակ)։

Կարալայի անենավտանգավոր պրոցեսներից է տելեգոնիան։ Այն կատարվում է աղջնակներին թլփատման փոխարեն և ոչ միայն փչացնում է աղջնակներին, այլ սաղմնավորում է գերվտանգավոր մի բջից, ինչը աղջնակի նկատմամբ կիրառելուց հետո նման սերնդի ի հայտ գալը անխուսափելի է դարձնում (այս մասին մանրամասն կկարդաք «Ջիուդների թլփատումը» վերնագրի տակ)։

Բնական էվոլյուցիոն, մարդկային, գիտական և փիլիսոփայական գաղափարախոսությունները ապացուցում են, որ մարդ արարածը **բաղկացած է ընդամենը երեք մասից**

Մ Մ Ր Մ Ի Ն ---Ֆ Ի Ձ Ի Կ Ա Կ Ա Ն Մ Ա Կ Ա Ր Գ Ա Կ
Ի Ե Լ Ք (տրամաբանություն)----Մ Ե Ն Տ Ա Լ Մ Ա Կ Ա Ր Գ Ա Կ
Հ Ո Գ Ի ----Ա Մ Տ Ր Ա Լ (Ա Մ Տ Գ Ա Յ Ի Ն) Մ Ա Կ Ա Ր Գ Ա Կ

ունի ընդհամենը չորս ինֆորմացիայի աղբյուր։

Տ Ի Ե Ձ Ե Ր Ա Կ Ա Ն /ԱՄՏՎԱԾԱՅԻՆ/
Բ Ն Ա Կ Ա Ն
Գ Ե Ն Ե Տ Ի Կ Ա Կ Ա Ն
Ս Ո Յ Ի Ա Լ Ա Կ Ա Ն

Գոյություն ունի ես մեկ ամենադաժան և ամենաանմարդկային խասիդա--կարալայական ծիսակատարություն, որը 8-րդ օրը թլփատելուց՝ այսինքն Աստվածային հոգին մարդու մեջ բնության կողմից տեղակալումը պղծելուց հետո, երկրորդ այլանդակությունն է, դա, ինչ որ կոկտեյլ է, պատաստած արի մարդու արյունից, ջիուդների սեռական սերմերից, և էլի ինչ որ նման բաներից, որը ես չգիտեմ։ Այդ կոկտեյլը խմելուց հետո, մարդու մոտ դեֆորմացիայի է ենթարկվում ատրան։ Այսինքն, մարդը դեգեներացվում է մի այլ ուրիշ կենդանու, ինչը ջիուդների համար հատուկ «հոգեհարազատ» է։

Իսկ ինչ մնում է մագիայի, գրքացության կամ գուշակությունների միջոցով ներգործելը բարեկիրթ հասարակության վրա, ապա դա իրոք իրագործվում է ջիուդների կողմից, քանի որ նրանք կայանալով այլասեռվածության գագաթնակետին, տղամարդկանց հետ կատարում են այն, ինչը հասարակ մահկանացուի համար երեւի բացարձակապես աննկարագրելի ու անկարելի է։ Օրինակ՝ Տրդատ երրորդի վրա Կարալային տիրապետող Գրիգորը չկարողացավ ազդել, նրան բանտ նետեց, իսկ վրա հասած եռեսունյոթը պոռնիկները՝ Հռիփսիմեն, Գայանե, Նունե, Մարե... «կատաղարգանդ կույսերը» խելահասնեցին, խեղաթյուրեցին Հայոց թագավորին, տակնուվրա արին Հայոց հազարամյա պետականությունը, 128 իշխանատուն անհետ վերացրին, մեր Դիցերի արձաններն ու մեհյանները քարոքանդ արին, բռնի կերպով ազգին ընդունել տվեցին քրիստոնեությունը։ ՈՒշքի եկավ Հայոց թագավորը, բոլոր պոռնիկներին խոշտանգեց, բայց շատ ուշ էր, ինքը այլեւս

խեղաթյուրված էր:

Իսկ այդ թուղթ ու գիր անողները միմիայն թուլամոռթք, անահավատ, սակավ տրամաբանությամբ, խիստ կարիքներից ու դարդերից ֆիզիկապես հյուծված անձանց համար է նախատեսված, որոնք Հայ ազգի առաջատար խավի թրածին կարող են արժանանալ:

Ինքներդ պատկերացրե՛ք՝ ի՞նչ է նշանակում ինչ որ Կաբալա: Ի՞նչ որ մի վերածական հիմնարդություն, անգաղափարախոսություն, ապուշություն, որով կարելի է ներգործել տղամարդու վրա, այն էլ Արիական ծագմամբ, այն էլ արքայական ծագմամբ՝ աններելի է, անհանրորժելի է: Սեփական՝ իսկը անձնական թուլամոռթքությանը կուլ գնալ և մի ամբողջ՝ այն էլ ի՞նչ ազգի ճակատագրի հետ խաղալու հնարավորություն տալ, այն էլ ո՞ւմ՝ անասուն ջիուղին, և ի՞նչքան ժամանակով՝ 17 դարով, և ի՞նչ դաժանակրոթյան՝ պետականության և ազգի կործանման: Աններելի է, հազար ու հազար անգամ աններելի: Ինչ որ Կաբալա և առաջին Արարված ազգի գոյությունն ու արժանապատվությունը հակադիր նժարների վրա՝ աններելի է, մենք նման արքա չէինք կարող ունենալ: Թեկուզ Սատանեական Հռոմում պատանեկությունը անցկացրած, հուռ մեծացած, միենույն է, եթե ազգային գաղափարը չի գերադասում յուրաքանչյուր հաճոյապահին միլիոնավոր անգամներ, նա ոչ միայն արքա, այլ շարքային Հայ լինելու արժանիքներ չունի և ոչ մի արդարացում գոյություն ունենալ չի կարող: Մեր շնորհիվ կառուցված պարսկական պետությունը ավելի դաժան և հզոր ջիուղներ ունեցավ՝ Մասանյաններ անվան տակ, բայց մինչև այսօր էլ նա պետություն է, այն էլ ինչպիսի, իհարկե՝ ի ուրախության, ի զարմանքի:

ԴԸԲԲՈՒԿ ԵՒ ԻԲԲՈՒՐ

Այս գիրքը իսկապես երկար են փնթրել:

Գրքի իմաստը մահացած մարդու հոգու տեղակայվումն է ողջ և արդեն գիտակից մարդու՝ 7 և 14 տարեկան, մարմնի մեջ:

Տեղակայված հոգին ոգեւորում է մարդուն և ինչ ոչ միսիս է դրդում կատարել: Որոշ ժամանակից այդ հոգին՝ առանց վնաս պատճառելու, կարող է լքել տվյալ մարմինը: Համարվում է, որ այդ հոգին կարող է տեղակայվել տվյալ մարմնի մեջ՝ դրա տիրոջը տեղեկացնելով, կամ առանց դրա: Օրինակ՝ Գազալից Նաթանը պնդում էր, որ իր մեջ է տեղակայվել Եղյա մարգարեի հոգին:

ԴԸԲԲՈՒԿ (մոլեգնություն) -- Երբ հոգին տեղակայվում է՝ մտնում է առանց հարցնելու և չար նպատակով:

ԻԲԲՈՒՐ (կաշում) -- Դըբբուկի բարի տեսակը

ԱՌԱՋԻՆԸ: Ինչպես Թոմաշ Սկռլլեկն է գրում, դա դեռերի հաղթությունն է: Այն պայմանավորված է դրսից ներխուժում անձի մեջ: Այդ դեպի ուժերը ունեն ինֆերնալ բնույթ: Երբ նա եկել է Գերգեսինսկի մյուս ափը, նրան դիմավորել են գերեզմանից ելած երկու բեւեր: Նրանք գոռում են Սկռլլեկին,- «ԻՒսուս, Աստծո որդի, դու կանխավ եկել ես այստեղ մեզ տանելո՞ւ: Մեզ գոնե ուղարկիր խոզերի մեջ»: Նա ուղարկեց և խոզերը ժայռից թափվեցին ջուրը:

ԵՐԿՐՈՐԴԸ: Բեսերով (դե) համակվելն է (բռնվել): Այսինքն մարդը ընկնում է ոչ թե արտաքին ուժերի ազդեցության տակ՝ այլ ներքին, իսկ սեփական մոլեգնության տակ: Այդպես են ծնվում մոլեգները (маньяк): Ընդ որում նրանք բոլորը ոչ թե միզանտրոպներ ու դելիկանվենտներ են, այլ դեսակիրներ:

ԵՐԻՈՐԴԸ: Մարդու մեջ մեկ այլ՝ երկրորդ հոգու տեղակայվումն է՝ ինչպես որոշ մարգարեներ, մեղիումներ ու գուշակներ են պնդում:

Դըբբուկը մոլորյալ հոգի է, որը լավ է ներքին և վերին աշխարհների մեջ: Հենրի Լայոն Օլդրի խաբերով,-«Որոշ մեղավորներ մահից հետո չեն կարողանում լքել այս աշխարհը: Բայց երեւի միայն իբրյաների մեջ են տարածված հոգիներ, որոնք իրենց մարմնի մահից հետո ողջերի մեջ են փնթրում իրենց տեղ: Համաձայն առաջին դարի ռաբբիների, էկզորցիզմի (դուրս շարտում) համար հարկավոր է գոհի տակ որոշ արմատներ այրել, որից հետո

նրան ջրապատել: Մյուս ձեռերը՝ Սողոմոնի անունից անիծելն է, Ամենաբարձրյայի անունից կրկնելն է, աղոթքների կարդալ, որոշ արմատներից համայնի (բժժանք) կրելն է:

Դրբբուկի հայտնվելու պատճառը մարդու կողմից բազում մեղքեր գործելն է, որ անգամ դժոխքը պատրաստ չի ընդունելու դրան: Որոշ չար ոգիներ դրանց հետեւում են և դրանք պատասպարվելու տեղ են փնթրում: Դրբբուկները ինչու թե սիրում են կույսերի մեջ տեղակայվել: (Այս էլ երեւի ջիւղները մոգոնել են, որպէսզի իրենց մեջ կույսեր չլինեն):

Եթե Դրբբուկով մարդը տանջամահ է լինում, ապա այն անցնում է մահացողի աչքերի մեջ նայողին:

Դրբբուկի արտաքսումը իրականացվում է կամ դրա ուղղվելով, ինչը նրա վերածնունդը կլինի, կամ Դրբբուկին քշում են դժոխք: Դրա մասնագետները ըրբբի-բաալ-շեներն են: Դրբբուկները մարմնից դուրս են գալիս ոտքի փոքր մատից, որտեղ այդ պահին հայտնվում է փոքրիկ արյունոտ վերք՝ դա նշանն է:

Հաճախ Դրբբուկը մտնում է արգելված ձեռերը չպահպանելու դեպքում:

Իսկ երբ մարդը ինքն է ցանկանում ուրիշի հոգու իր մեջ մտնելու հանգամանքը՝ դա արդեն ունի նպատակային հատկություն և այն կոչվում է ԻԲԲՈՒԲ: Այն կարող է լինել օգտավետ: Իսկ հարկ եղած դեպքում դրան հնարավոր է արտաքսել՝ գրած չի:

Ս Ի Ո Ն Ի Ձ Մ

Միոնի առաջին ժողովը կայացել է ն.թ.ա. 935 թվականին: Այդ չարաբաստիկ օրը ծրագրավորվեց այն մարտավարությունը՝ ինչի պտուղները մենք այսօր ճաշակում ենք: Առաջին ժողովի (Կնեսսետ) կոնկրետ կազմակերպիչն էր քուրմ Նավինի որդի Հիխսուր:

Թեոդոր Հերցլ՝ քաղաքական Միոնիզմի կազմավորման իդեոլոգը (գաղափարախոսը):
Աչեր Գինցերեզ՝ Միջազգային ջիւղակաւնության ժամանակակից ծրագրի հեղինակը:
Միոն--Երուսաղեմում սար, որտեղ իբր (քիբրիայով) գտնվել է Դավիթի պալատները
Միոն--գետնի վրա և երկնքում Եհովայի տան անունը

Միոնական միությունը առաջացել է առաջին ժողովից հազար տարի հետո՝ 135թ Միոնում: Նպատակը՝ Սողոմոնի գահի վերականգնումը և ամբողջ աշխարհը տնտեսական գերության մեջ ներգրավվումն է: **Միոնական միությունը աշխարհում համարվում է ամենաընդարձակ, ամենատակալի, ամենահեղափոխական, ամենահանցագործ և ամենաառաքելչական կազմակերպությունը: Այն ժամանակի ընթացքում ոչ միայն ահռելի հարստությունների տիրացավ, այլ մատնական օբյակներին նույնպես:**

19-րդ դարի ամենանշանավոր շարժումը դարձավ Միոնիզմը: Այդ տերմինը մտցրեց օգտագործման 1886թ. Նատան Բիրնբաումը, բնութագրելով Պաղեստինում հրեյական պետություն վերականգնումով և այնտեղ հրեյաների վերաբնակեցումով: Ըարժումը ձեւավորվեց 1897թ. առաջին համաշխարհային սիոնիստական կոնգրեսի ժամանակ Շվեյցարիայի Բազել քաղաքում՝ Թեոդոր Հերցլի գլխավորությամբ: Հերցլը հրեյաների միակ ապագան ու փրկությունը տեսնում էր անկախ պետության սահմանների ներսում: Առաջին Աշխարհամարտից հետո շարժումը ստացավ միջազգային ճանաչում, ինչը հատուկ նշվեց Բալթիկի դեկլարացիայի (1917թ) մեջ, հետո Անգլիայի Պաղեստինյան դեկլարացիայի մասնադատով: 29 նոյեմբերի 1947թ. ՄԱԿ-ը ընդունեց որոշում Պաղեստինում հրեյական պետություն կառուցելու մասին: Իսկ 14 մայիսի 1948թ. հայտարարվեց Բարդել պետություն:

Ծ Բ Ա Գ Ի Բ Ը՝ «Վերականգնել Սողոմոնի գահը, տիրել աշխարհի ամբողջ ոսկուն, որի ուժով և հանրային ինֆորմացիայի միջոցով տիրել հանրային կարծիքին: Ընդհանուրի միջոցով իշխել աշխարհը»: Դա կատարվում է նախ պետությունների միություններ ստեղծելով, հետո համընդհանուր միություն:

Միոնիզմ--ԱՄՆ-ի և արեւմուտքի խոշոր իմպերալիստական, հուդայական ժազմամբ մեծահարուստների և նրանց հուդա համախոհների գաղափարը, քաղաքականությունը և կազմակերպչական համակարգը, որոնք արդեն շատ խորը արմատներով մխրձված են, իհարկե, տարբեր ազգերի և անունների տակ, քաղաքական գործիչների, բարձրաստիճան

ղեկավարության, հանցագործ աշխարհում: Միոնիզմը համարվում է իմպերիալիստական ռեակցիայի ամենապատերազմողական խումբը: Միոնիզմի քաղաքական ծրագրի առաջացումը կապվում է մի բրոքերի հետ, որը կոչվում էր «Հրեական պետություն»՝ 1896թ. ավստրիական լրագրող, ծագումով հրեյա, քաղաքական սիոնիզմի հիմնադիր Աշեր Գինգբերգի հեղինակությամբ: **1897թ. Ընդհանրահայի Քաղաքում** տեղի ունեցավ առաջին սիոնիստական կոնգրեսը, որտեղ սիոնիզմը սահմանադրվեց որպես քաղաքական շարժում: Կոնգրեսը կազմավորեց այսպես կոչված Համաշխարհային Միոնիստական Կազմակերպություն (ՀՄԿ), որը այժմ իր մեջ է ընդգրկում 50 երկրների քաղաքական և հասարակական կազմակերպություններ: Միոնիզմը հռչակեց «Բացառիկության» ռասիստական գաղափարը, այսպես կոչված «Համաշխարհային հրեյական ազգի», որին իբր հակադրված է «թշնամական» բոլոր ուրիշ ազգերի անտիսեմիտիզմը: Այսպիսի կեղծ ռեակցիոն (հետադիմական) կանխադրություններով Միոնիզմը կապում է հրեյաների կողմից բոլոր հարստությունների կողոպտումը, «ելքը» բոլոր երկրներից, որտեղ իրենք ապրում են և փաստորեն «ազգային միացում» սեփական պետությունում: Միջազգային սիոնիզմի այս լոգոնոմի պրոպագանդայի և իրագործման հատուկ դերը տանում է դեպի կղերա-սիոնիստական Իսրայելական ղեկավարություն: Անհասկանալի հիմքերով, ինչպիսին իրենց պատմությունն է, սիոնիզմը իրեն հայտարարում է հրեյաների հոտային ազատագրական շարժում, որը իբր իրականացնում է հին կտակարանի առաքյալների «սոցիալական արդարություն» ծրագիրը:

Ազատագրական շարժում՝ բայց ումի՞ց:

Դրանով սիոնիզմը ձգտում է անհիմն նույնացնել ոչ միայն «ՀԲԻՅԱ» և «ՄԻՈՆԻՍՏ», այլ նաև «ՀԲԻՅԱ» և «ՀՈՒԴԱ» գաղափարները: Իր նպատակների համար օգտագործելով հուդայիզմը՝ Միոնիզմը բայց և այնպես ունի քաղաքական բնութագրություն:

Միոնիստների և հուդայիզմի միությունը ձեռնակերպվել է 20-րդ դարի 30-ական թ.թ., և այդ ժամանակից անընդհատ ուժեղանում է: Այս միության հետադիմական բովանդակությունը, որը երևում է հատուկ վերածվում է հակաժողովրդականի, Իսրայելի կղերա-սիոնական ղեկավարության շրջապատների անեքսացիոն (բռնագրավողական) քաղաքականությունն է, որը ավելի ու ավելի է գիտակցվում բնիկ էթնոսների կողմից և առաջ է բերում նրանց դիմադրողականության և ատելության աճ:

ՄԱԿ-ի 30-րդ սեսիայում՝ 1975թ սիոնիզմը ճանաչվեց որպես ռասիզմի մի տարատեսակ:

Միոնիզմը օգտագործում է հուդայիզմի կենտրոնական դոկտրինան՝ հրեյաների, որպես «Աստծու բնորոշվածների» և համաշխարհային հրեյական գաղափարախոսությունը:

Միոնիզմի հիմնական բովանդակությունը՝ Պաղեստինում հրեյական պետություն՝ «Մեծ Իսրայելի» ստեղծումը, դասակարգային համերաշխություն, մարտնչող ազգայնամոլություն, ռասայականություն, համաշխարհային քաղաքական և տնտեսական հեգեմոնյա (հրեյաները աստծո բնորոշված ժողովուրդն են՝ բոլորը պետք է աշխատեն, իսկ նրանք ղեկավարեն): Միոնիզմի հիմնական ղեկավար մարմինը Հրեյական գործակալությունն է: Այն ունի երկու բաժանմունք՝ Նյու-Յորքում և Երուսաղեմում: Հիմնական ուժը՝ հարստություն և զանգվածային լրատվություն:

ԻԼՅՈՒՄԻՆԱՏԵՐ՝ ԼՈՒՄԱՎՈՐՅԱԼՆԵՐ, ԿԱՄ ԱՆՏԵՍԱՆԵԼԻ ՁԵՌՔ

Մրանք են չար քրմերը՝ Լեիսները, որոնք ղեկավարում են սատանական փորձությունը:

Տաճարականները, որոնք ինն էին, 118-ին կազմավորվեցին, 139 թվ. ժողովվեցին Միոնում Մոդոնոնի ավերված տաճարի տեղը, սատանայական փորձության իրականացման երդում տվեցին ու բաժանվեցին: Մինչև այժմ պահպանվում է նրանց կմիքը՝ տաճարականն ու սատանը մի ձիու վրա նստած:

Տաճարական ասպետներ: Կազմվեց Երուսաղեմում ինը Ֆրանսիացի ցիուդ ասպետների կողմից: Նպատակն էր խաչակիրներին հորդորել, «սուրբ երկիր» ուղտի գնացողներին պաշտպանելու բողի տակ՝ Իսրայել պետություն կառուցել: 1128թ մտան Հռոմի Պապի հովանավորության տակ: Մրանք ընդունել էին գնոստիկների հավատքը: Առեղի հարստություն ձեռք բերեցին այս բողի տակ, աշխարհը նպատակեցին առնել: Դր Մոլան, որը

հիմնադիրն էր, ուներ չորս ոստանական օթյակներ՝ Նեապոլ, Էդինբուրգ, Ստոկհոլմ, Փարիզ: Սա է արդի մատնականության սկիզբը: Այժմ այն կոչվում է «Բնայ բրիտ» (ուխտի զավակներ) մատնական կառույց՝ ղեկավարում է Հենրի Քիսինջերը:

Վարդախաչյաններ: 1300-ական թթ.: Տաճարական ասպետների մնացորդներից հիմնվեց նոր՝ Վարդ-խաչ կարգը: 1600-ականներին սկսում են փորձել տարածել իրենց փիլիսոփայությունը ժողովրդի մեջ (Աշխարհի նոր կարգ):

Լուսավորչայներ: Գաղտնի կազմակերպություն, հիմնված 1776թ մայիսի 1-ին:

Ինգլիզադատ համալսարանի դասախոս Արամ Վայսահատյտի կողմից, մատնական պատմության մեջ հռչակավոր է որպես Բավարիայի լուսավորչայների հիմնադիր:

Նպատակն է քրիստոնեությունը ջնջել և կառավարությունները տապալել: Փոխարինել բոլորը «աշխարհի նոր կարգով»:

Մասոններ: Լուսավորչայները 1780թ-ին որոշ մանր հարցերում կանգ առան, շարունակեցին մասոնները: Այս բոլորի գլխավոր միջ ուժը դարձավ «Ֆրանսիայի մեծ արեւելք» օթյակը, հետագայում Իտալիայի, իսկ այժմ ԱՄՆ-ի օթյակները:

1776 թվ. մայիսի մեկին՝ ինչը առանց հասկանալու մինչ այսօր տոնում են իբր աշխատավորների միջազգային օր, իլյումինատները վերահաստատեցին «Մատնական փորձության» վերջնական փուլի իրականացման ծրագիրը՝

1. Վերացնել միապետություններն ու կազմակերպված կառավարությունները
2. Վերացնել մասնավոր սեփականությունը
3. Վերացնել ժառանգությունները
4. Վերացնել հայրենասիրությունը (ազգայնականությունը)
5. Վերացնել ընտանիքները
6. Վերացնել բոլոր կրոնները

1783 թվ. Բավարիայի կառավարությունը բացահայտեց սրանց ծրագիրը, իլյումինատները ցրվեցին ամբողջ Եվրոպայով: Մրանք գործում են երեք անվանումների տակ՝

1. Իլյումինատներ
2. Ֆռանկ մասոններ
3. Ընթերցողների ընկերություններ

Իսկ ամերիկյան ընկերությունները՝ Յակոբիններ (Հակոբյաններ):

«Միջին դասակարգին» տվեցին «Դավադրության թշնամի» անվանումը:

«Աստված չի կարող փոխել անցյալը՝ այն պետք է անեն պատմագետները» նշանաբանի տակ կեղծել պատմությունը՝ գրկել ազգերին իրենց անցյալից:

Հիմնական և գլխավոր գաղափարախոսն ու կազմակերպիչն էր համարվում Ամշել Մոսես Բաուերը՝ (Amschel Moses Bauer) «փառաբանված» Ռոտշիլդների նախահայրը:

Իրականացնել այս ամենը պատերազմներ սարքելու միջոցով, իսկ պատերազմները ունեն ընդամենը երկու պատճառ՝

1. Մի երկիրը ուզում է այն՝ ինչ կա մյուս երկրում
2. Տվյալ երկրի ինքնապաշտպանությունը լինի դրսից

Մարդկանց ղեկավարելու ու հսկելու միակ ձեռք է «Համաշխարհային Կառավարություն» է, և այն ստեղծելու համար պետք է վերացվեն ներկա պետությունները:

ԱՂԱ ԻԼՅՈՒՄԻՆԱՏՆԵՐԻ ԾՐԱԳԻՐԸ ՈՒ ՆՊԱՏԱԿԸ:

Դեռևս 1950 թվ. փետրվարի 17-ին Ջեյմս Վարբուրգը ԱՄՆ սենատում հայտարարեց՝ «Դուր է գալիս ձեզ՝ թե չէ, մենք կունենանք Համաշխարհային Կառավարություն՝ եթե ոչ համերաշխությամբ, ապա ուժով»: Դրա համար պետք կլինի համաշխարհային օրենք ու պոլիցիա, որի դերը կկատարի ՄԱԿ-ը: Իսկ Բոռլ Չիտլընը հայտարարում է՝ «Հանձնել ազգերին հրաժարվել ազգային անկախությունից և հանձնել այն Համաշխարհային Կառավարությանը՝ առեղյի խնդիր է: Բայցեայնպես ծրագրողները սա չեն համարում անհաղթահարելի: Այս բարդանքները կանխատեսնողներից մեկն էլ Առաջարկել է դրա լուծումը»:

Դոկտոր Նոուպը այն ձեռակերպում է հետևյալ կերպ՝

1. Հարկավոր է մաքրագրել մարդկանց ուղեղները անհատապաշտությունից, ընտանական հավատարմությունից, ազգային հայրենասիրությունից և կրոնից:

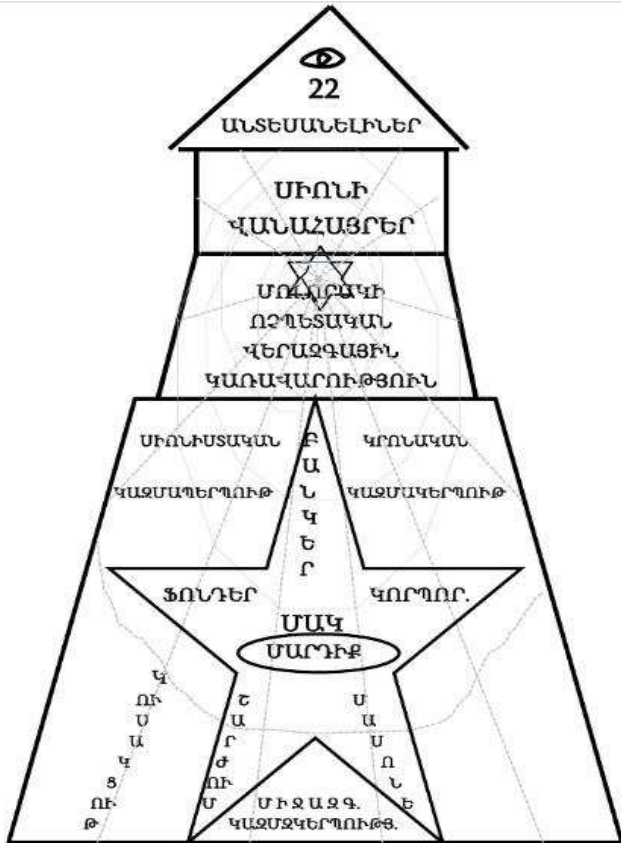
2. Նույն չափով հարկավոր է հսկել ծնելիությունը՝ արտադրողականության մակարդակին համաձայն, և հնարավորին շուտ հասնել բնակչության զրոսկան աճի:
3. Հարկավոր է պահպանել խաղաղություն, որպեսզի մարդիք զինաթափվեն:

Իսկ որպեսզի հեղափոխություն չլինի՝

1. Այլասեռեր երիտասարդությանը, շահագրգռեր նրանց սեքսով, սարքեր նրանց մակերեսայնական, վերացրեք նրա արժեքը
2. Բռնագրավեք լիովին ՉԼՄ-ների հսկողությունը
3. Գրանցեք ու խլեք զենքերը՝ հասարակությանը թողեք անօգնական:

Մրանք համարվում են ամենագաղտնի ու ամենակարող ջիոուդական կազմակերպությունները, իրականացնում են աշխարհով մեկ պետական իշխանական կադրերի նշանակմամբ, հեղափոխությունների իրականացմամբ, իրենց համար անհարմար կադրերի ֆիզիկականապես վերացմամբ, ինչի համար էլ ստացել են «Անտեսանելի Չեռք» խորհրդավոր կոչմանը:

ՄԱՏԱՆԻ ԲՈՒԲԸ

Մ Ա Ս Ո Ն Ա Կ Ա Ն ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն

Փարսեցիներ և հեսեններ(ն.թ.ա. 6-րդ դար)→

Տաճարականներ (118թ) →Տաճարական ասպետներ (1128)→Վարդախաչյաններ(1300)
→Լուսավորչայներ (1776) →Մասուններ (1717,1780թ.թ.)

Մարտինիզմը բարձր ազնվականների և իշխողների {Խ(հ)աբեր – ջիուդական ազնվական} մեջ տարածված գաղտնի միություն է և համարվում է հուդայականության վտանգավոր զենքը, որը և ղեկավարում է նաև մասուններին: Այն ընդունում է գնոստիկ Հիսուս Զրիստոսին (մարգարե):

Մասունների կանոնադրությունների գիրքը կոչվում է Նոյան օրենքներ:

Հենվելով վերոհիշյալ նյութերին, որոնք մեզ տրամադրել է Իսրոելի անտիկ ժամանակներից ցայսօր պատմությունը, մենք համարում ենք մեզ իրավացի՝ պնդելու պատասխանել հետևյալ հարցին.

--Ժամանակակից հուդաիզմը ունի արդյոք գործունեության որոշակի ծրագիր:

Այո, նման ծրագիր գոյություն ունի: Դա նույն այն ծրագիրն է, որը մշակվել է ն.թ.ա. 6-րդ դարում բաբելոնյան գերության ժամանակ փարսեցիների գաղտնի ժողովներում: Դրա նպատակն ու միտքը կայանում է Իսրոելի գերիշխման մեջ: Կախված տվյալ պահի համագամանքների հետ կիրառման մեթոդները տատանվում են Թալմուդում նշված հիմքերում:

Իսրիֆ Փլավիան ասում է, որ հեսեններ սեկտա մտնողներին տալիս էին կացին, գոգնոց և սպիտակ զգեստ, ինչը շատ է նմանեցնում այսօրվա մասունության ձեսերին:

Փիլոն Հուդան ասում է, որ բերասպետների սեկտան ժողովների ժամանակ բաց ափով աջ ձեռքը դնում էին վզից մի քիչ ներքե կրծքին, ձախ ձեռքը մարմնին կպած սահեցնում էին ներքե:

Մասունական “Բոլոր ձեսերի բառարան”-ում գրված է, որ շոտլանդական ու ֆրանսիական ձեսերի առաջին աստիճանի նշանն է համարվում հետեյալը՝ “կոկորդին է մոտեցվում բաց աջ ձեռքի դաստակը, մեծ մատը հեռացված, մնացած մատերը սեղմած միմիանց, որպեսզի կազմվի վերանկյուն: Մասունական ձեսնադրման առաջին երեք աստիճանները համապատասխանում են բարձրագույն ակադեմիայում բաբբիների ձեսնադրման երեք աստիճաններին՝ ընկերներ(“kawer”), վարպետներ(“rau”) և հմուտներ (“kaham”):

Մասունականությունը կրոն է և ամեն մի օթյակ կրոնական տաճար, նրա ամեն մի ուսմունք կրոնական հորդորանք է:

Մասունականությունը ֆինանսավորվում է Ռոտշիլդների կողմից:

«Մասունականությունը՝ պաշտամունք է», «Լուսաճաճանչ է Լյուցիֆերը, նա առավոտի որդին է: Այդ նա է բերում լույսը»: «Քաղաքական և կրոնական առաջնորդների համար աշխարհը շուտով կզա մեզ մոտ: Մենք կհիմնադնենք տիեզերքի հավասարակշռությունը և կլինենք Աշխարհի տերերի կառավարիչները», - ասում է ջիուդամասուն Պայկը:

Մասունները Աստծուն փոխարինում են Դետով (ԴԵՎԻԴ), բայց երդվում են Թալմուդով:

Դավիդի աստղը և օձը, որը պատրաստ է խճռելու իր պոչը՝ մասունների խորհրդանիշն է:

Մասունների հիմնական կարգախոսը՝ «Բոլորը՝ մեկի և մեկի բոլորի համար»

«Մասունները միջոց են մութ ուժերի համար», - Քերի Կահ:

Ֆրանկ-մասուն--(ֆրանս) Ազատ որմնադիր կրոնա-բարոյական հոսանք: առաջացել է 18-րդ դարի սկզբին Անգլիայում: Մասունության հավատո հանգանակը շարադրված է Անգլիացի քարոզիչ Ջ Անդերսոնի կազմած «Կանոնադրությունների գրքեր»-ում 1723 թվ.: Նա հավատակիցներին կոչ է անում փոխօգնության, սիրո, եղբայրության, հավասարության հիմունքներով միավորել և ազնվացնել իբրյաներին: Մասունական կազմակերպությունների (օթյակ կամ տաճար) բարդ կառուցվածքը (նվիրակությունները բաղկացած է 99 աստիճանից) և ձեսերի, խորհրդանշանների առատությունը փոխառնված էր որմնադիրների միջնադարյան համաբարոյություններից:

Սկզբնական շրջանում արտահայտել է ֆեոդալական պետության և եկեղեցու դեմ բուրժուա-ազնվական խավերում եղած դժգոհությունը և դասակարգային հակասությունները

խաղաղ ճանապարհով հաղթելու նրանց ձգտումը: Առաջին օբյակների ազատամտութունը և հակակղերական բնույթը հարուցեց Հռոմի Պապի դժգոհությունը, որը 1738-ին բանադրեց մասնությունը: Սակայն աստիճանաբար սկսեց իշխել խորհրդապաշտությունը (միստիկա): Այդ պատճառով Ֆրանսիայում այն արգելվեց մինչև Նապոլեոն 1-ը: Ռուսաստանում այն արգելվեց 1822-ին: Մասնությունը Հայերի մոտ 19-րդ կեսերին (Պոլսում և Չմյուռնիայում) Հայկ, Օրիոն, Սեր օբյակները ղեկավարել են Ս. Թագվորյանը, Հ. Սվաճյանը, Մ. Մամուրյանը: Մասունների ազդեցության պայքարի հաստատումը անցկացվում է «Համաշխարհային Սողոմոնի տաճարի կառուցման» անվան տակ: Մասունների դրկտրինայի մեջ «ազատություն» և «եղբայրություն» լոզունգները համընկնում են «ընտրյալների», «էլիտարների», «լուսավորչականություն»—միստիցիզմի հետ, իսկ ազատականությունը—կոնսերվատիզմի հետ:

Մասնության փակ բնութագրումը դա կառավարող մարմինների հստակեցված ընտրումն է 33 և անգամ որոշ դեպքերում՝ 99 աստիճանների լուսավորությամբ, համապատասխան իշխանության գազաթին, ազդեցության և հարստության խնդիրների ներթափանցման: Հովանավորվում էր Անգլիական, Պրուսական, Շվեդական թագավորությունների և այլ մոնարխիաների կողմից: Ֆինանսական օլիգարխներ, գաղութատիրություն, հեղափոխական շարժումների ճնշում վերափոխումների անվան տակ, կամ ներթափանցել կուսակցությունների մեջ: Մասունները օգնել են Հիտլերին կազմելու Աստծո ռասալի ստեղծման գործը: Ֆաշիզմի ցախօջախումից հետո արեւմուտքում ռեֆորմացիոն Մասունականությունը, որպեսզի կոնսերվատիվ «Շոտլանդական ռետուալ» հոսանքին հարող Ամերիկյան և մյուս մոնոպոլիաները, զինասարտադրական և սիոնիստական կազմակերպությունները ճնշեն: Համարվում է որ աշխարհում հաշվվում է 30 մլն մասուններ: ԱՄՆ-ի բոլոր նախագահները, Հզոր կապիտալիստական երկրների ղեկավարները, ՆԱՏՕ, ՅՈՒԵԲ:

2002թ. հուլիսի 30-ին Հուդա-մատնական ցահր տեղադրվեց և Հայաստանում՝ Արմենիա հյուրանոցում:

Ծնունդը՝ 1717թ: Բայց այս բոլորի սկիզբը հին քրմերն են: Ժամանակի ընթացքում, գաղտնի ծեսերն ու հավատքը գրանցվել և հասել են հին հույն փիլիսոփաներին: Կարգի աստանայական ժառանգության մանրամասնությունները տվել են մասուն պատմաբաններ Փայքը, Մակ Բեյը, Հեյվուդը, Հոլը:

Գնոստիկություն: Մասունական բարոյականություն և ուսմունք՝ Աստված ուներ երկու որդի՝ Սադանէլը և Հիսուսը ...

Ազատ մասունականության ծնունդը: Դարեր առաջ, տաճարականները նշանավոր շինարարներ էին եղել: Հավաքագրում են վարպետ շինարարներին և 1717թ Լոնդոնում հիմնում առաջին մեծ օբյակը: Ջահն անցել էր մասուններին, իսկ Վարդախաչյանները՝ կառույցի նվիրապետները, կոչվում էին ազատ մասունության իշխաններ կամ ճարտարներ: Սկզբում ձեռք բերեցին բարեգործական համբավ: 18-րդ դարի վերջին սկսեցին իրականացնել իրենց երազանքները՝ «Աշխարհի աստանական կարգի հաստատումը»: Այս նոր կարգի մեջ ամենակարեւոր կարգը Լուսավորյալներն էին:

Ամերիկյան հողում: ԱՄՆ-ի քաղաքականությունը մասուններն են որոշել: Ջորջ Վաշինգտոնը և մյուսները պարկեշտ անձեր էին, մասուններ, բայց կարգերի հետին նպատակները չէին հասկացել: 1801թ Չառլստոնում, հիմնում են ազատ մասունական առաջին «Շոտլանդական ծեսի գերագույն խորհուրդը»: Ամենամեծը հիմա մորմոն աղանդն է, հիմնված Ժոզեֆ Սմիթի կողմից 1842թ, ունի աշխարհի ամենահարուստ եկեղեցին:

Նոր գեր ծեսը: Մասունականությունը այնքան էր հզորացել, որ ղեկավարելը շատ դժվարին էր: Ստեղծում են առաջին վերակառուցումը՝ նոր գերգաղտնի կառավարող խումբ: Միլի ուժն էր Արբերտ Փայքը: Պատմաբանները այն կոչում են գնոստիկություն, որ ուսուցանում է թե Աստվածությունը երկուսն է՝ Լուցիֆերը /Մատանան/ հավասար է Ադրնային /քրիստոնյաների Աստծուն/: Մասունների սուրբ մայրաքաղաքը Չառլստոնն էր, իսկ Փայքը իշխանայական քահանայապետը: Մասունական իշխանական գործադիր ուղղեցույցը մնում է Հռոմում՝ Մացցինիի ղեկավարության տակ: Այս նոր ծեսի անդամները՝ 33 Աստիճան, ընտրվում էին Շոտլանդական ծեսից: 1859թ հուլիսի 14-ին Փայքը աշխարհի 23 գերագույն խորհուրդներին հայտնում է, «Ասացեք ժողովրդին, թե մենք մեկ Աստված ենք պաշտում,

բայց մենք այդ Աստվածը պաշտում ենք առանց նախապաշարունակների ... Ասացեք, որ մատնական կրոնը պիտի հիմնվի»: Նվիրապետությունը օգտագործում է միլիոնավոր անմեղ ապուշների որպես վահան իր և ժողովրդի միջև: Սրանք բարեգործություններով են զբաղված, բայց պարզապես գործածածկույթ են: Սրանք չեն էլ հասկանում, որ բարեգործությունը մի հսկայական դավադրության ետեւում է կանգնած: Փայքի աշխատանքը հաջողությամբ է պատկանում և ղեկավարի դերը 1880թ Եվրոպայից անցնում է ԱՄՆ:

Խորհրդային միության դերը: Կարլ Հայնրիխ Մարքսը 1847թ միանում է «լուսավորյալների» «ճշտի միություն» կոչվող մասնաճյուղին: Մացցինիին և Մարքսը գործակցել են: ԱՄՆ-ի դերն է մեզ առաջնորդել դեպի «Աշխարհի նոր կարգը», Իսկ Ռուսաստանի դերը՝ մարդկության մեզ ճնշելով արագացնել գործընթացը, վեճ, բախում, բռնության աշխարհի չորս կողմերում և տրամադրվի զենք: 1980թ. աշխարհի ժողովուրդների չորսից մեկը պատերազմում էր: ՍՍՀՄ-ը միշտ օգնողի դերում էր:

Մատնականության նպատակը էսթետիկայի մեջ՝ գեղանկարչության, գրականության, երաժշտության, դրամայի մեջ հակաբնական, այլասեռության և այլանդակության պաշտամունքի ստեղծումն է ու հաստատումը:

Մատնականությունը՝ անգամ ամենամեծնեղ ձեռքով, համարվում են հանցագործ կազմակերպություն: Դրա համար էլ նրանք միշտ երկրպագում են հանցագործներին: Նրանք ամբողջ աշխարհում ձգտում են մահապատժի վերացմանը: Հեղափոխությունների ժամանակ մատնները բացում են բերդերի դռները, որպեսզի դուրս թողեն հանցագործներին հասարակության գլխին: Երբ նրանց չի հաջողվում այդ անել, նրանք հանցագործների հանդեպ ցուցադրում են կեղծ համակրանք: Եվրոպայի, քրիստոնեական քաղաքակրթության անկումը սկսվեց 1789թ Ֆրանսիական հեղափոխությունից: Երբ ինկվիզիցիան վերացավ գոյություն ունենալուց, ջիռողները ստացան քաղաքացիություն, իսկ գոմիկների հանդեպ օրենքները ուժազրկվեցին:

Գոյություն ունեն երեք պատմություն՝

- 1) Կեղծ պաշտոնական պատմություն,
- 2) Օկուպանտների կողմից սերմանող աղավաղված պատմություն
- 3) Գաղտնի իրական պատմություն, որտեղ նկարագրվում են դեպքերի հիմնական պատճառները:

Մեր՝ Հայերիս տարբերակը՝ քրիստոնեությունը բռնի ընդունել տված պարագայում, 3) - է:

Հիմն վերծաններ մատնությունը՝

1,2,3-- Աստիճանները թույլ շարքային են:

4-8 -- Սովորեցնում են մարդկանց ուղղորդել այն մտքին, որ նրանք պարտավոր են ապրել ինստիտուտի կամքով, կրքերով:

9-11 – Սկսում են սովորեցնել պատրաստել գաղտնի և դաժան սպանության դերերին:

12 -- Բացի քարտաշների երկմեկ՝ բարին ու չարին իր մեջ միասնացնող Աստծո հավատամքից՝ բոլոր կրոնները կեղծ են:

13,14,15 – Ստանել մարդամեջ յուրաքանչյուր տարբերակներով՝ թրով, հրով, թույնով, կաշառքով, ահով, երկերեսությամբ:

16 – Ինտեռնացիոնալիզմով են հարթաչափում անդեմ իդեաները

17,18,19 – Պատրաստում են Մատնի ուսմունքի ընթացմանը:

20,21,22 – Սովորեցնում են ամեն մի հասարակության արիստոկրատ և հոգետր հիմքերի վերացմանը:

23-27 – Որ քրիստոնեական Աստվածը իր թեգերով մարդկությանը տանջող ահեղ հրեշ է:

28 – Սովորեցնում են կաբալային:

29 – Մատնը երդվում է ամեն կերպ վերացնել յուրաքանչյուր իշխանություն՝ քաղաքացիական, զինվորական կամ հոգետր: Նա խոնարհում է դրոշը Բեֆոնետի առջև:

30 – “Կարդ”՝ աստիճանը կատարյալ է: Կոչ են անում քրիստոնեական Աստծուն վրեժի, պահանջում են իսկականից սպանել:

31 –33 – Ոչ հրեյաները 33 աստիճանից ներքե իջնել չեն կարող: Այստեղ ձեւավորվում է Բարձր տրիբունալը և Գերագույն Խորհուրդը: Նրանք կայացնում են վճիռներ:

Գաղտնի կերպով կառավարում են մատններին միմիայն հուղաները: Լոժայի վարպետ կարող է լինել միմիայն Դավիթի ճյուղից ծագածը: Թալմուդում ասվում է,- «Ամենախղճուկ հրքյան միշտ բարձր է ամենաբարձրյալ մատնից»:

- 34-99 -- Չուտ հրքյական բուրգ է: Ներկայացվում է 1500 տարվա ծագման սերտիֆիկատ:
99 -- Աստիճանը զբաղեցնում են ընդամենը երկրագնդի երեք գլխավոր թաքքիները:

Մատնականություն ընդգրկվելը՝

- I. Դիմում
- II. Առաջին աստիճան ընդունվելու երդումը,-«Ես, հանդիսավորապես և անկեղծորեն խոստանում եմ և երդվում առանց երկդիմության, մտային վերապահության կամ որ-եւէ հնարքի հնազանդվել և ընդունել բոլոր հրահանգներն ու ուսմունքները: Եթե սխալվեմ՝ կոկորդս կտրեք ու ինձ թաղեք ծանծան ջրում, ուր օրական մագրնթացույթ-յուն և տեղատվություն է տեղի ունենում: Ուստի Աստված թող օգնի ինձ կատարելու իմ խոստումը»: (Վիլյամ Մորգան «Ազատ մատնության մեկնություններ» էջ 21):
- III. «Կապույտ օթյակ» -- երեք աստիճան ունի
1. Աշակերտ
 2. Արհեստակից
 3. Վարպետ մատն
- III. Շոտլանդական և Յորքյան ծեսեր: Հավանաբար այս երկու ճյուղերից Շոտլանդա-կանը հզոր է:
- Շոտլանդական ծեսն ունի 29 աստիճան՝ 4-ից 33-ը: 33 աստիճանը ընծայվում է գլխավոր խորհրդի անդամի կողմից: Այդ աստիճանը տրվում է այն անդամին, որը «Եղբայրակցությանը կարեւոր ծառայություն է մատուցել, կամ այդ ծառայությանը պատվաբեր վարք է քերել»:
- IV. Եթե մատնը նախընտրում է առաջանալ Յորքյան ծեսում՝ պետք է ստանա եւս տասը
- V. աստիճան՝
4. Արժանի վարպետ
 5. Անցյալ վարպետ
 6. Հոյակապ վարպետ
 7. Թագավորական կամար
 8. Թագավորական վարպետ
 9. Ընտրյալ վարպետ
 10. Գերհոյակապ վարպետ
 11. Կարմիր խաչի ասպետ
 12. Մաթթայի ասպետ
 13. Տաճարի ասպետ
- V. Ինչքան աստիճանը մեծանում է՝ երդումն խոստանում է: Հրքյա մատնի երդումը՝ «Երդվում եմ բոլոր աշխարհների Մեծն ճարտարապետի անունով: Առանց օրդենի հրամանի ոչ-որի չբացել գաղտնիքները, նշանները, հպումը, բառերը, դոկտրինանե-րը, և ֆրանկ մատնության ծեսերը, և դրանց մասին պահպանել հավերժ լռություն: Խոստանում եմ և երդվում, ոչնչով նրան չդավաճանել, ոչ գրչով, ոչ նշանով, ոչ բառով, ոչ շարժումով, ինչպես և ոչ որի չփոխանցել նրա մասին, ոչ պատմվածքի համար, ոչ գրելու համար, ոչ տպելու համար, կամ այլ պատկերման համար, և երբեք չվերծանել այն, ինչ հիմա ինձ հայտնի է, և այն, ինչ կհայտնվի հետո: Եթե ես չպահեմ իմ խոս-տումը, ապա պարտավորվում եմ ենթարկվել հետեւյալ պատժին՝ թող հրկիզեն ու փոշիացնեն իմ բերանը կարմրացրած երկաթով, թող կտրեն իմ թեւը, թող պղկեն լեզուն իմ բերանից, թող կտրեն իմ վիզը, թող կախեն իմ դիակը լոժայում՝ նոր եղբոր ընդունման պահին, ինչպես անեժքի և սարսափի առարկա թող այրեն այն և հետո փոշին տան քամուն, որ հողի վրա չմնա ոչ հետք, ոչ դավաճանի հիշատակ»:
- VI. Շոտլանդական ծեսի 33 աստճան հասնողներին և Յորքյան ծեսի Տաճարական ասպետները կարող են միանալ խորանին և պաշտոնապես կոչվում են Հին արաբա-կան կարգի խորհրդավոր խորանի ազնվականեր:

VII. Տարբեր մատնական մասնաճյուղեր ընդունում են նաև ԳՐՈՏՏՈՆ և Լիբանանի բարձր մայրին:

VIII. Տիկնայք ընդգրկված են “Արեւելյան աստղ”, Անթառամ”, “Ճշմարիտ բարեկամ” կարգերում: Տղաները կարող են միանալ “Դը մոլա”, “Շինարարներ”, իսկ աղջիկները՝ “Դուստրեր”, “Ծիածան” կարգերին:

18-րդ դարի պատմաբան, հռչակավոր մատն Ջոն Ռոբինսոնը 1789-ին “Դավադրության փաստերը” գրքում գրում է, «Կարգի գլխավոր նպատակն է քրիստոնեությունը ջնջել և կառավարությունները տապալել: Միայն գաղտնի կազմակերպությունները աստիճանաբար ներթափանցելով պետությունների մեջ՝ կարող են հաջողացնել “Աշխարհի նոր կարգը”»:

Մատնների հզորացման մղիչ ուժը ֆրանսիական “Մեծ արեւելք”, հետագայում Իտալիայի, իսկ այժմ ԱՄՆ-ի օրյակներն են:

Ըստ մատնների և “Նոր դար”-ականների՝ ԱՄՆ-ը Նոր Ատլանտիսն է:

“Նոր Դար”-ը Համաշխարհային կառավարության Մեկ աշխարհ կրոնն է: Պաշտամունքն է համաստվածությունը, «ինչ գոյություն ունի, ապրում է՝ Աստված է, Աստծո կողմից չենք դատվելու՝ որովհետև չենք մեռնելու»:

“Նոր Դար”-ի ուսմունք է, «Եթե կառուցես՝ պիտի գամ» (սա Լուցիֆերն է ասում, եթե սատանական կարգ սարքես՝ ես կգամ):

Մատնական տիեզերքի Մեծ ճարտարապետը (Աստվածը) ՅԱՀԲԱՀՕՆ է: ՅԱՀ-ը՝ հուներեն ՅԱՀՎԵ՝ Եհովան է, ԲԱՀ-ը հին չար Աստված ԲԱՀԱՂ՝ Բաալ կամ Բելն է, ՕՆ-ը Բաբելոնում գերագույն էակն է: Այն Մատնական գաղտնի գրքում գրվում է ՅԲՕ (YBO):

Մատնին դա չի կարելի արտասանել՝ հոգին կանիծվի: Մինիմում երեք հոգով, վանկերով պետք է արտասանեն:

Մ Ո Ր Մ Ո Ն Ն Ե Ր Կ Ա Մ Վ Ե Բ Ջ Ի Ն Օ Ր Ե Ր Ի Ս Բ Ե Բ Ի

Մորմնական շարժումը ֆինանսավորում է Ռոքֆելերը:

Քրիստոնեական աղանդ՝ հիմնված 1830-ին Ժոզեֆ Սմիթի կողմից: Ավելի քան չորս միլիոն մորմոն կա աշխարհում, որոնց մեծամասնությունը հետեւում է ԱՄՆ-ի Յութա նահանգում հաստատված կենտրոնին: Մորմոն հավատալիքները հիմնվում են հուդայականության և քրիստոնեության սկզբունքների վրա և ամփոփվել են «Մորմոնի» գրքում 1830թ:

Մորմոնները հավատում են որ այս գիրքը Աստվածային հայտնություն է: Ըստ այս գրքի մ.թ.ա. 600 թ. հրքյաները եկել են Նոր աշխարհ և դարձել ամերիկյան հնդիկների նախահայրերը: Մորմոնների մյուս երկու սուրբ գրքերն են «վարդապետություն և ուխտ» և «արժեքավոր մարգարիտը», որոնք պատմում են Ժոզեֆ Սմիթի կյանքն ու ուսմունքը: Նրանք ընդունում են հարություն առած Աստված Հայրը և Աստված Որդին, մինչդեռ սուրբ ոգին անմարմին է: «Մորմոն եկեղեցին» և նրա նախագահը Աստծո վերականգնված հեղինակությունն են: Մորմոնները հավատում են որ մարդ չձնված հոգի է: Հետևաբար բազմակնությունը պարտադիր է, որպեսզի շատ երեխաներ բերեն հոգիների համար: Քրիստոսը պետք է վերադառնա Երուսաղեմ, այնտեղից էլ Ամերիկա, դրանից հետո լավ մորմոնը պետք է աստվածանա և Աստծո հետ ապրի դրախտում: Իբր 1820 թ. Ժոզեֆ Սմիթին այցելել են Աստվածն ու Քրիստոսը և նրան ասել, որ գոյություն ունեցող եկեղեցիներից ոչ մեկը Աստծո պատգամը չի փոխանցում: Սմիթը 1830-ին հիմնում է Հիսուս Քրիստոսի վերջին օրերի սրբերի եկեղեցին: Երկար տարիներ անիծվելուց և հալածվելուց հետո նա իր հետնորդներով հասնում է Իլլինոյզ նահանգ, որտեղ Ժոզեֆը և իր եղբայրները բանտարկվում են: 1844թ հունիսի 27-ին խուժանը սպանում է նրանց: Այսօր մորմոն եկեղեցին շարունակում է ծավալվել: Նա աշխարհի ամենահարուստ եկեղեցիներից է և մտել է առևտրական գործարքների մեջ: Եկեղեցու եկամտի 50% գալիս է հավատացյալներից:

Սատանան կամ Սամաէլը, անդեմ չարի ուժ է: Սատանան այն է, ինչը հակառակվում է Արարչին, իսկ Բարոէլ նշանակում է Արարչի դեմ պայքար: Էզ սատանը Լիլիթն է:

Պաշտոնապես գործում է սատանական եկեղեցի 1960 թվ-ից՝ Սատանական Բիր-լիայի հեղինակ Անտոն Շանդոր Լա-Վեյի գլխավորությամբ: Սատանը դրանց համար հանդիսանում է ազատության, ինքնագարգացման և խելամիտ էզոիզմի խորհրդանիշ, Համայնեկրկրայինի հանդես սեր և խաչված Քրիստոսի մարմնագուրկ կերպարի հերքում:

Սատանի եկեղեցին (անգլ. Church of Satan) հուդաների հնագույն և համեմատաբար խոշորագույն կազմակերպություն է՝ աշխարհով մեկ բազմահազարանոց անդամներով: Իր մասին բացարձակապես ոչ ոքի ոչ մի կարգի տեղեկություններ չի ներկայացնում: Եկեղեցու շտաբկավարտիրան

գտնվում է Նյու-Յորքում, իսկ գերագույն քուրմն է համարվում Պիտեր Հիմմորը:

Այն, որ ջհուդն է սատանը՝ դա հաստատում է նաև Հիսուսը՝ Նոր կտակարանի ՅՈՎ-ՀԱՆՆԵՍ Ը գլխում հերյաներին անվանելով հայր սատանի ծնունդներ: Նայեք, թե ի՞նչ սատանություն է քարոզում ժամանակակից քաղաքական սիոնիզմի հայր Թեոդոր Հերցլը՝ առաջին համագումարի ժամանակ.

Հերցլը Բագելում հասավ հետեյալին՝ «Հրքյաները կարող են ապրել ամենուրեք, խոսել ամեն լեզվով, դավանել ամեն կրոն, ձեռնալ ամեն մի ազգություն, անդամակցել ամեն կուսակցության, բայց պահպանել սիոնիզմի իդեալներին ու թորային հավատարմություն:

Թեոդոր Հերցլի «Քաղաքական սիոնիզմ»-ը «Բնայ բրիտ» անկախ Օրդենի ձեռնադրումն էր, որը արեւմուտքի և Ամերիկայի բոլոր ջհուդներին համախմբեց: Հերցլի ճամբարը ուզում էր Պաղեստինը, բայց անհնար դեպքում պատրաստ էր բավարարվել ուրիշ տարածքով:

Աչեր Գինսբուրգը կամ Աքադ Հա-Ամ (աքադներից մի հատը) Արձանագրությունների հեղինակն է՝ Թեոդոր Հերցլը սրան պարտվեց ու անհայտ պատճառներով հանկարծամահ եղավ:

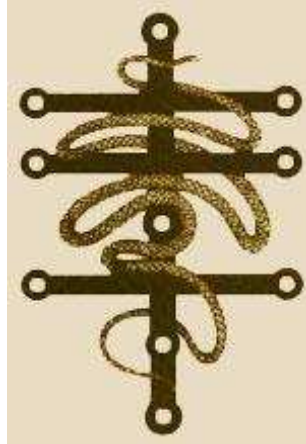
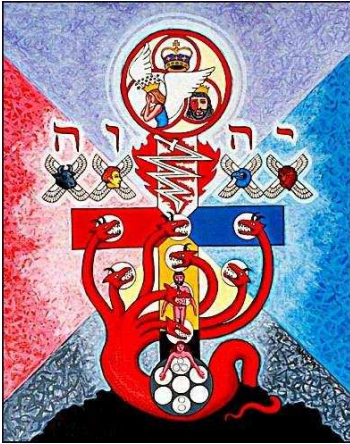
Աքադ Հա-Ամի «Գործնական սիոնիզմ»-ը համախմբեց իր դրոշի տակ արեւելյան Եվրոպայի և «Հովելյե Զիոն» Օրդենի բոլոր ջհուդներին:

Աքադ Հա-Ամը նույնպես ուզում էր Պաղեստինը, բայց միմիայն Պաղեստինը, չհամաձայնելով փոխանակել այն ուրիշ ոչ մի հողի հետ: Միայն այնտեղ էր նա ցանկանում հիմնել հուդայականության կենտրոնը: Քանզի ավելին, քան հողը ջհուդների համար, նա ցանկանում էր տեսնել հուդաիզմի վերածնունդը վտարանդի ջհուդների ազգային ոգում:

ՔՐԻՍՏՈՆԵՈՒԹՅԱՆ ԴԱՏԱՊԱՐՏՈՒՄ

«Երանի այն ժողովրդին՝ ով իր Աստծուն է պաշտում», - Գրիգոր Նարեկացի

ԱՅՍ ԽԱՉԵՐԸ ԶՀՈՒՎԱԿԱՆ «ԳԻՐԸ ԶՈՂԱՐ»՝ ԱՅՍԻՆՔՆ ԿԱԲԱԼԱՅԻ ՄԻՄՎՈԼՆԵՐՆ ԵՆ:

Խաչը Կաթալախ մեջ և նույն խաչը քրիստոնեության մեջ՝ սա ոչինչ չի՞ ասում:

«Սուրբ Գրիգոր Լուսավորիչ»:
«Սուրբ՝ բառը ունի՞ արդյոք սրբել՝ հինը ջնջել իմաստը:
Այո՞, հնում Հայաստանում սրբերին «ԿԱՂԵՄ» են կոչել:

ՄԱԶԲՈՒՄ ԱՄՔՈՂՋՈՎԻՆ ՄԵՐԿԱՅՆԵՆԸ ԲԻԲԼԻԱՆ

1. Հերքեցին Արարչին, մտցրին Աստվածը՝ բայց նկարագրվում է Հայաստան լեռնաշխարհը ԾՆՆԴ Ա:1,26
2. Կեղծ առաջնածնի համար որպես նոր Էդեմ է նկարագրում Հայքը, հետն էլ՝ այնտեղ արդեն ազնիվ ոսկի էին մշակում ԾՆՆԴ. Բ:10
3. Կնոջ համար մարդը պետք է լքի իր ծնողներին ԾՆՆԴ Բ:24
4. «Առաջնածին» Կայենը գնաց Նայիդ (Նաիրի)՝ Հայ ազգի երկիրը ԾՆՆԴ Դ:16
5. Նոյը և իր սերունդները հրքյաներ են՝ Եհովայի ուխտավորները, որոնք պետք է իջեանենին Արարատ երկիր՝ ներկայանալու որպես առաջնածիններ ԾՆՆԴ-ՈՅ Թ:8-9
6. Քամը՝ քանանի հայրը իր հորը՝ Նոյին բռնաբարել է ԾՆՆԴ-ՈՅ Թ:22-29
7. Արամեական լեզվի հաստատվումը խառնածինների մոտ ԾՆՆԴ-ՈՅ ԺԱ:6-10
8. Աբրահամին Հաղիական ՈՒՐ բաղաբից վտարել են ԾՆՆԴ ԺԱ:31
9. Ուրից Եգիպտոս տեղափոխվելուց Քանանում Եհովան Աբրամին ասեց, որ այս երկիրը պետք է քո սերնդին տամ ԾՆՆԴ-ՈՅ ԺԲ:6-8
10. Աբրամը իր կին և քույր Սառային ԾՆՆ. ԻԱ:12 փարավոնին տվեց ԾՆՆԴ ԺԲ:13-20
11. Սառան Փարավոնին վարակել է վեներական հիվանդությամբ ԾՆՆԴ-ՈՅ ԺԲ:11-18
12. Պետք է բլվատվի, որպեսզի դառնա «ընտրյալ ժողովուրդ» ԾՆՆԴ ԺԵ:9-13
13. Դովտից դատրերը հղիացան... ԾՆՆԴ-ՈՅ ԺԹ:31-35
14. Աբրամ,-«Սառան իրա էլ իմ քույրն է...» ԾՆՆԴ-ՈՅ ԻԱ:11-12
15. Ջիտղները ասորիներ են՝ Հակոբի մայրը ԾՆՆԴ-ՈՅ ԻԸ:4-6
16. Իսրայել նշանակում է Արարչի հետ կոփող ԾՆՆԴ ԼԲ:26-29
17. Ջիտղները եգիպտացիներից զարդերը խնդրեցին, բոլոր առաջնեկներին սպանեցին, փախան՝ այդ օրը տոնում են որպես Պասեղ՝ Չատիկ ԵԼԻՅ ԺԱ:1-3, ԺԲ:34-40
18. Ամալեկներին՝ Հայերին վերացնեն, պատերազմեն ազգից ազգ ԵԼԻՅ ԺԵ:14-16
19. Եհովայի 10-ը պատվիրանները ԵԼԻՅ Ի:7-17
20. Ջիտղները ֆալյուսպաշտ դարձան ԵԼԻՅ ԼԲ:3-5

21. *Ջիուդները մարդակեր են եղել ՂԵՎՏԱՅՈՅ ԻԶ 29, 2-րդ ՕՐԻՆԱՅ ԻԸ 53, Դ ԹԱԳԱՎՈՐԱՅ Զ;28-29, ԵՐԵՄԻԱՅԻ ՈՂՐԵՐԸ Դ10, ՍԱՂՄՈՍ Ծ.228:*
 22. *Բիբլիան խոստովանում է, որ Ամալեկը Առաջնածին Ազգն է ԹՈՒՌՅ ԻԴ.20:*
 23. *Եհովան ջիուդներին մարդու հանդեպ բշնամոթյուն է քարոզում ԹՈՒՌՅ ԻԵ:16-18*
 24. *Մովսեսը Իսրայելի կրկնում է Եհովայի 10 պատվիրանները ԵՐԿՐ. ՕՐԻՆԱԾ Ե:7-12*
 25. *Մովսեսը իջնում է սարից տեսնում սրանք որթի՝ ֆալլոսի կուռք են պաշտում ԵՐԿՐ ՕՐԻՆԱԾ Թ:7,16-21*
 26. *Ջիուդների երեք մեծ տոները ԵՐԿՐ ՕՐԻՆԱԾ ԺԶ:16*
 27. *Դամասկոսի ջնջման պատգամը ԵՄԱՅԻԱ ԺԷ1-3, ԵՐԵՄԻԱ ԽԹ23-27*
 28. *Ամալեկի երեխայից մինչև կաթնակերը մեռցնես,-Սարաօփ Ա ԹԱԳԱՎ. զլ ԺԵ 2-3*
 29. *Դավիդը կենակցում է իր եղբայր Հովնաթանի հետ Բ ԹԱԳԱԲՈՐԱՅ ԵՐԿՐ Ա:26*
 30. *Արտաքսերքսի կին ջիուդ Եսթերը սպանել տվեց 75.000 ամալեկ ԵՄԹԵՐ Թ:16*
 31. *Հայկին համարում է սկիզբ և հարցնում՝ գաղտնիքները կարո՞ղ էք բացել ՅՈՐ ԼԸ:31*
 32. *Ի՞նչ անե՞ծքներ է հղում Հայերին Դավիդը և ցանկանում մահ ՍԱՂՄՈՍ ԿԹ:23-28*
 33. *“Կենաց գրքիցը ջնջուին դրանք ու արդարների հետ չգրուին” ՍԱՂՄՈՍ ԿԹ:28*
 34. *Արարչականից է՝ «նա հրամայեց և նորանք ստեղծուեցան» ՍԱՂՄՈՍ ԾԽԸ:5*
 35. *“Երեխային կրթիր...որ ծերածել, չի հեռանա նորանից” ԱՌԱԿԱՅ ԻԲ:6*
 36. *Սատանայական փորձության նախագուշացումը “Ողբացեք...Ահա գալիս է Տիրոջ օրը...” ԵՄԱՅԻԱ ԺԳ:6-20*
 37. *Եհովան հասկացնում է, որ ինքը սատանն է՝ “Աստուծոյ աստղերից բարձր կղնեմ իմ աքռքը...” ԵՄԱՅԻԱ ԺԴ 2-13 , Իսրայելի սրբովը կուրախանան ԵՄԱՅԻԱ ԻԹ:17-20*
 38. *Ինչ դաժանություններ պետք է անի ժողովուրդների հետ ԵՄԱՅԻԱ ԿԳ:1-19*
 39. *Եհովան ջիուդների մասին՝ “Հիմար է իմ ժողովուրդը...” ԵՐԵՄԻԱ Դ:22, Ե:21*
 40. *Եհովան՝ ջիուդներին,-“Մաքրիր սիրտդ Երուսաղեմ...”: ԵՐԵՄԻԱ Ը:12-13*
 41. *Եհովան ջիուդներին՝ “Պզտիկից մինչև մեծ նվիրված են շահին...” ԵՐԵՄԻԱ Զ:13*
 42. *Եհովան՝ ջիուդներին,-“Դրանք ամոք չունեն: Բողոքովին բնաջինջ եմ անելու նորանց” ԵՐԵՄԻԱ Ը:12-13*
 43. *Էգ ջիուդները պռոնիկներ են ու դավաճան ԵՐԵՄԻԱ Թ:1-8*
 44. *Եհովան ջիուդներին,-“Ամեն որ խաբում է իր ընկերոջը, նորանց ցրելու եմ հետեից սուրը ուղարկեմ...” ԵՐԵՄԻԱ Թ:5, 15*
 45. *ՈՒմից են առաջացել ջիուդները ԵԶԵԿԻԷԼ ԺԶ: 3-4*
 46. *Հրկիզեք բոլոր անտառները ԵԶԵԿԻԷԼ Ի:45-49, Լիբանանիներ ԶԱԶԱՐԻԱ ԺԱ:1-3*
 47. *Եհովան Հայաստանը Թողբոմայի տուն է կոչում ԵԶԻԿԻԷԼ ԼԸ:6*
- ՆՈՐ ԿՏԱԿԱՐԱՆ**
48. *Հիսուսը Աստված չի՝ Աբրահամի 42-րդ սերունդն է ՄԱՏԹԵԻՈՍԻ Ա:1-16*
 49. *Ջիուդները Հիսուսին,-“Եթե Աստուծոյ որդի ես՝ թող ..այս քարերը հաց լինեն” ՄԱՏԹԵԻՈՍԻ Դ:3-4*
 50. *Հիսուսը ջիուդներին,-“Իմ հետից եկեք և ես ձեզ մարդկանց որսորդ կշինեմ” ՄԱՏԹԵԻՈՍԻ Դ:19*
 51. *Հիսուսը միշտ հավատարիմ է եղել Թալմուդին ՄԱՏԹԵԻՈՍԻ Ե:17*
 52. *Այ երեսիդ ապտակումՍիրեցեք ձեր բշնամիներին ՄԱՏԹԵԻՈՍԻ Ե:39-45*
 53. *Հակոբոս՝ ի նկատի ունի Հայկ Նահապետի սերունդ Հակոբին “Յակոբոս Ձերեղյան և նորա եղբայրը Յովհաննես...” ՄԱՏԹԵԻՈՍԻ Ժ:2-3*
 54. *Հիսուս,-“Մի կարծեք երկրի վրա խաղաղություն պիտի բերեմ՝ այլ սուր...Մարդու բշնամիները իր ընտանիքը պիտի ըլան..” ՄԱՏԹ. Ժ:34*
 55. *Հիսուսը զգուշացնում է ջիուդներին,-“Եթե սատանայական փորձությունից հետ չկանգնեք՝ մարդկությունը ձեզ որոնի նման այրելու է”։ ՄԱՏԹԵԻՈՍ ԺԳ 39-43:*
 56. *Հիսուսը 12 աշակերտներին՝ «զնացեք իսրայելի տան կորած ոչխարների մոտ...ես ուղարկում եմ ձեզ ինչպես ոչխարներ գայլերի մեջ, եղեք խորագետ ինչպես օձը, միամիտ՝ ինչպես աղավին» ՄԱՏԹ. Ժ:2-18*
 57. *Մարդուն բշնամիները իրենց ընտանիքները պիտի դառնա ՄԱՏԹ. Ժ:36-39*
 58. *Ջիուդների սպապելիքը՝ որոմները չարի որդիք են, պետք է այրվեն ՄԱՏԹ. ԺԳ:39-43*

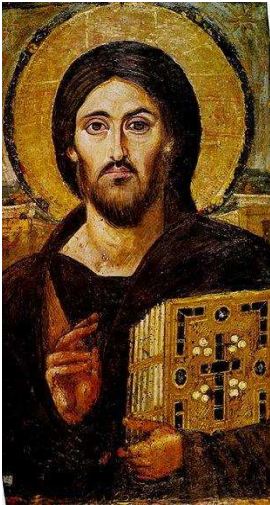
59. Հիսուսը ամեն օր հուդայական տաճարում աղոթում էր ՄԱՏԹԷՈՍ ԻԶ:55-56
60. Հիսուսը ասում է, թե ինչո՞ւն է իր ուժը, -“Լեգիոն է իմ անունը...” ՄԱՐԿՈՍ Ե:9-12
61. Միայն Արարիչը գիտի դատաստանի օրը՝ այսինքն Հիսուսը չգիտի: ՄԱՐԿՈՍ ԺԳ:32:
62. Հիսուսը թլփատված ցնուդ է, Նոր կտակարանը Հնի շարունակությունն է, նրան թլփատելուց հետո Եհովայի առաջը կանգնեցրին ՂՈՒԿԱՍ Բ:21-24
63. Եվ ինչպես Մովսեսը օձը (խաչք) բարձրացրեց անապատումը, այնպես պետք է մարդի որդին բարձրացվի: Նորը հնի շարունակությունն է ՅՈՒՀՆԱՆՆԵՍ Գ:14-17
64. Ձեռագրերը Հիսուսին ասում են, որ իրենք հայր ունեն՝ Հիսուսի նման պոռնիկից չեն ձեռվել ՅՈՒՀՆԱՆՆԵՍ Ը:41
65. Հիսուսը բնութագրում է ցնուդներին ՅՈՒՀՆԱՆՆԵՍ Ը:41-44
66. Հիսուսը 48-49 տարեկան է եղել ցնուդների հետ վիճելիս ՅՈՒՀՆԱՆՆԵՍ Ը:56-59
67. Հիսուսին աշակերտները ուղղակի ռաբբի են կոչել՝ ոչ թե աստված ՅՈՒՀՆԱՆ. ԺԱ 8-9
68. Հիսուսին գերեզմանում՝ գետնի տակ, թաղել է Միննեղոցուհի անդամ մեծահարուստ Նիկողեմոսը ՅՈՒՀՆԱՆՆԵՍ ԺԹ 39-42:
69. Հիսուսը ասում է, -“Ես եկել եմ, որ կուրերը տեսնեն՝ տեսնողները կուրանան” ՅՈՒՀՆԱՆՆԵՍ Թ:39
70. Հրչյաները Հիսուսին բարկոծում են սուտ Աստված ձեռնալու համար ՅՈՒՀՆ Ժ:33-42
71. Եվ մի հիվանդ կար Բեթանիայիցը...Եկեք դարձեալ գնանք Հրեաստան ՅՈՒՀ.ԺԱ:1-9
72. Այլասեռվածությունը յուրովի են գնահատում ԹՈՒՂԹ ԱՌ-ՀՈՌՎԱ. Ա:26-27
73. Վերջին օրերը ԹՈՒՂԹ ԱՌ-ՏԻՄՈԹԷՈՍ Գ:1
74. Հիսուսը ասում է ցնուդների գայլքի մասին՝ “Շունը վերադառնում է փսխածին, լողացած խոզը գնում է ցեխի մեջ պարկելու...”ՊԵՏՐՈՍ Բ:1-22
75. Հիսուսը եղել է գոմնաքրտալիստ 1.Մարկոսից 2:19-20, 2.(ներքինիներ--գոմիկներ) Մաթեոսիցից 19:12
76. «Ես Հիսուսս իմ հրեշտակն ուղարկեցի, որ վկայե ձեզ այս բաները եկեղեցիների մասին. ես եմ Դավիթի սերունդը և առափոխյան պայծառ աստղը...» ՅԱՅՆՈՒԹԻԻՆ ԻԲ 16: Նույն Հիսուսը ՂՈՒԿԱՍ Ժ.17 ասում է,-«...Տեր, դեներն էլ հնազանդում են մեզ քո անունովը: Ե՛՛հ նորանց ասեց. Տեսնում էի աստամային, որ կայծակի պես երկնքիցը վայր էր ընկնում...»: Երկնքից ընկնող հրեշտակը աստաման է՝ Լուցիֆեռը: ԵՄԱ-ՅԱՅԻ ԺԴ.12 «Ինչպես վայր ընկար երկնքից, ով առափոխը ծագող Արուսեակ, կտրուեցար գետինն ընկար, ով ազգեր նկուս անողը»: Այս ամենը միմիայն նշանակում է, որ, մախ Հիսուսը ինքն է ասում, որ աստված չի, այլ Դավիթի սերունդը և հետո, որ ինքն է աստամանն ու ազգեր նկուս անողը:
77. Հիսուսի մատների ժեստը ճիշտ նույն Կաբալայի բեֆեմոտի մատների ժեստն է (նայեք նկարները):
78. ՅՈՒՀՆԱՆՆԵՍ Գ:14-17 և ԲԱՌԱՐԱՆ ՍՈՒՐԲ ԳՐՈՅ էջ 319 «Եւ Հիսուսը նույն Եհովան է»: (Եվ պետք է կատարի ինչպես գրված է ԵՄԱՅԻԱ ԿԳ. 1-19): Ե՛՛հ կատարվեց:
79. Չարիքը բերողը դեռևս ու աստաման են, իսկ կյանքը խլողը՝ հրեշտակը՝ Գաբրիելը: Դրա համար էլ Հայ քրիստոնյան անընդհատ կրկնում է,-«Մեռնենք՝ պրծնենք այս ամենից» սեփական կյանքը քրիստոնեության պատճառով թերագնահատող Հայ քրիստոնյան: Դա է առիթը, որ հանրահայտ Բյավաստկայան ասում է «Լուցիֆեռը առավել բարձր աստաման է՝ քան Եհովան» (Johoh):
- Խորենացին տալիս է անչափ հետաքրքիր մի տեղեկություն՝ Գրիգորի նշխարները «աստուածային իմն տեսութեամբ» ծածուկ մնալուն՝ որպեսզի դեռահավատ բնակիչների կողմից չպաշարվի: Սա նշանակում է, որ քերթողահայրը այդ նշխարների մեջ մեծ կասկածանք առաջացնող վտանգ է տեսել, բայց չի կարողացել արտահայտվել՝ այդուր՞ք դա հուդայական նշխարներ չեն եղել:
- «Հնախոսութիւն աշխարհագրական Հայաստանեաց Աշխարհի» գրքում,--Վարդապետ Ինճիճյան ասում է,-“Հայկ Նահապետից սկսած մինչեւ Սոսանվեր Անուշավան յաւուրս Յակոբայ Նահապետին եղել է ճշմարիտ Աստվածապաշտութիւն, որը ժողովրդի մեջ տարածված է եղել որպես Արեւապաշտութիւն”: Համեմատել Բիրիլայի Հակոբի հետ,

որին անվանեցին Իսրայել: “Յակոբոս Չեբեդյան և նորա եղբայրը Յովհաննես...” ՄԱՏ-ԹԵԹՈՍԻ Ժ:2-3: Այսինքն Մոսանվեր Անուշավանին հաջորդող Հակոբբ Արեապաշտության ժամանակ առաջին անգամ խոսեց Աստված գաղափարի մասին՝ ինչի համար ցնորները նրան երախտապարտ են ու կոչեցին Արարչի դեմ կռվող Հակոբ՝ Իսրայել:

- “Հայաստանն իրենից ոչինչ չի ներկայացնում, որ կոչվի սուրբ հող: Այ եթե մենք տարածենք նոր կրոնը, որտեղ ասածո որդուն հայտարարենք պատմական անձ և նա քայլի և քարոզի Երուսաղեմի հողի վրա, ապա մարդկությունը սուրբ հող կհամարի հրեական հայրենիքը”,--Փիլոն Ալեքսանդրիացի (Հուդա) մ.թ.ա. 20-50 մ.թ. «Գրություն առ եբրայեցոց»: Փիլոնը խոստովանում է, որ Հայաստանն է սուրբ երկիր ու պետք է կործանվի:
- Հիսուսը Մորմոնի տաճարում ամեն օր աղոթում էր՝ նվիրյալ հուդա էր, և այնտեղից դուրս էր քշում կեղտոտ առետրականներին (Բիբլիա):
- Մեզ փրկիչ՝: Այդ ու՞մ և ինչի՞ց պետք է փրկեր, եթե Հայերս կորցրինք աշխարհակալ պետությունը: Փրկիչը իրենց հաշվարկով պետք է լիներ այն ցեղուրը, որը պետք է փրկեր իրենց՝ աստանայական փորձությունը դաժանաբար իրականացնելուց հետո:
- Հիսուսը իր կենդանության օրոք խաչի մասին երբեք ոչինչ չի ասել:
- Հին Կտակարանում ասվում է, որ կծնվի փրկիչ՝ Էմանուէլը (ընդ մեզ Աստված՝ կառնուի Մեսիայի վրայ), իսկ Նոր կտակարանում գրված է, որ դա Հիսուսն է:
- Հիսուսը ընդհամենը ասել է՝ մի գողացեք, մի կեղծեք, մի ստեք, ինչը նա սովորել էր հնդիկ ըզր Յոհանանից (Հովհաննես մկրտիչ), որը Պաղեստինում էր գտնվում Բուդդիզմը տարածելու նպատակով (Գանգա գետի օրինակով Հորդանանի ջրում կնքում էր): Իսկ ցնորին ասես մի գողացիր, մի ստիր՝ իհարկե կսպանի: Իմիջիպալոց Հիսուսը ցնորական երախտապարտության համաձայն անգամ Յոհանանի թաղմանը չգնաց: ՌԻ-րիչ Ի՞նչ փիլիսոփայություն ունի Հիսուսը, որը համեմատվի այն ժամանակների Բուդդայի, Գադի կամ թեկուզ ավելի ուշ, կիսագրագետ Մոնիսմեդի հետ՝ այն դեպքում, երբ բուդդիստները մնացին իրենց պետականությունների բարձրության վրա, իսլամիստները մնացին իրենց պետականությունների բարձրության վրա, իսկ Հայերը՝ Հիսուսի “կորեքը կտեսնեն, իսկ տեսնողները կկուրանան” փիլիսոփայությանը արժանացան: Այդ՝ աստանայական փորձությունը Առաջին Արարչու Մարդու համար էր նախատեսված, ի կատար ածվեց 1700 տարի “Հայոց Աշխարհ ողբած գ քեզը” ու միայն հիմա պետք է Հայոց դաշույն կեծակին հանգրվանի ստույգ հասցեագրմամբ:
- Իսկ Նոյի մասին խեղաթյուրանքը արտագրված է շումերական Գեղգամեշ պոեմից՝ ՌԻթնապիշտինն է, փոխված է և Լեռան անունը: Իսկ զա ուներ նպատակ՝ Նոյը՝ չար օձը, (Խարամանը) պետք է զար ու հանգրվաններ Արարատում և ինչպես իրենց Ռիչարդ Հովհաննիսյանն է ներկայացրել՝ քոչվոր Հայր եկել, անցել ու զնացել է:
- Հիսուսը չի եղել Տրեքում, Հնդկաստանում, Անգլիայում: Նա Արիականության մասին որոշ ուսմունք է ստացել հնդիկ Յոհանանից: Կարդացեք ժամանակի հռոմեական պատմիչներին՝ նա ոչնչով չի տարբերվել մնացած գարշահոտ ցնորներից, միայն թույլ շիկահեր է եղել, որովհետև հռոմեացի զինվոր Պանտեռայից էր սերված, ինչ պատճառով էլ ցնորները անվանում էին պոռնիկից ծնված:
- 2011թ հուլիսի 14-ին, երբ Հայ Առաքելական Եկեղեցին Հիսուսի բյուստումը ընդունեց որպես եկեղեցական տոն՝ ընկերներիս հետ այցելեցինք Էջմիածին ու ս. Մարգիս, հատուկ եկեղեցուց դուրս եկող մի քանի տասնյակ կանանց, անգամ երիտասարդների հարցրինք, թե գիտե՞ն արդյոք որե՞տ աղոթք և որտեղ է գրված, որ Հիսուսը բյուստվել է այսօր: Ոչ մեկը բացարձակապես ոչինչ չգիտեր՝ անգամ չգիտեին, որ Հիսուսի բյուստման տոնին են մասնակցում: Իսկ ինչու են մոռ վառում՝ բոլորը ուտերը վեր քաշելով ժպտացին:
- Անվերապահ պատմական ապացույցներ կան, որ Բողոք (Հռոդոս), որի օրոք սպանեցին Հիսուսին՝ մահացել է նոր՝ Հուլյան տոմարից առաջ չորս թվականին: Հիսուսը այդ ժամանակ եղել է 50-52 տարեկան: Այսինքն Հիսուսը ծնվել է մթա 55-56 թվականներին: Իսկ որ օրը՝ ոչ մի տեղ գրված չի, քանզի Հիսուսը այն ժամանակ իրենից ոչինչ չի ներկայացրել:

- *Քրիստոնեությունը ջիուդաճնուրպից Հայաստան արյունահեղությամբ. ն.թ.ա. 30-թ.թ. Էդեսա քաղաքում: Իշխան Աբգարից հետո՝ նրա քեռորդի Սանատրուկի կողմից իր դուստր Սանդուխտի՝ ով նույնպես հուդայականացվել էր ու ջիուդ Թադետոսի սպանությամբ, Գրիգորի հոր՝ Անակի կողմից խոսրովի սպանությամբ, Հռիփսիմնե, Գայանե, Մանյա, եռետունկեցը ջիուդուհիների կողմից Տրդատին թունավորմամբ, 12 օր խոր Վիրապում նստած Գրիգորի կողմից 128 Հայ իշխանատների ոչնչացմամբ, հազարամյակների քրմական դաս Վահուդիների անհետացմամբ, պետականության կործանմամբ, պավիլիկյանների ու թոնդրականների հալածմամբ, Մեծ Եղեռնով և այսօր էլ նույն ՄԱԲգարեների իշխանությունների կողմից հայադավան վերջին քայլով՝ Հայոց Լեզվի հանդեպ պղծման նկրտումներով:*

Հայը ազգովի երբեք էլ չդարձավ քրիստոնյա, դրա համար էլ վերապրեց սատանայական փորձությունը:

ՈՒՆԸԳՐՈՒԹՅՈՒՆ ԳԱՐՁՐԵՔ՝ ԲԵՖԵՄՈՏՆ ՈՒ ՀԻՍՈՒՍԸ ՍԱՏԵՐԻ ՆՈՒՅՆ ԿՈՄԲԻՆԱՅԻՆՈՎ ԵՆ ԱՂՈԹՈՒՄ, ՁՆՈՒԳՆԵՐԻՆ ՀԱՏՈՒԿ ԱՋՔԵՐԻ ՆԵՐՔԵՏԻ ԿՈՊԵՐԻ ԲՈՆԵԻ ՄԱՍՈՒՄ ԼՈՃՎԱԾՈՒԹՅԱՆԸ, ՆԵՐՔԵՏԻ ԿԱՆ ԸՆԿԱԾ ՊՈՈՇԸ ԵՒ ԴԵԳԻՆ ԳՈՒՅՆԻ ԼՈՒՍԱՊՄԱԿԸ

Հայաստանում Քրիստոնեությունը տարածելու և Հայ Առաքելական եկեղեցի անվանումը Հայոց պատմության բոլոր ժամանակների ամենաաղետալի հարվածն էր Հային ու նրա պետականությանը, քանի որ՝

1. Արարիչը՝ ով Արարիչ է Հային, հանդիսացել Մեծն Արարիչ՝ փոխարինվեց Աստվածով՝ ով երկրպագուն է «ԱՍ» ինքնակոչների (ասորիների, ջիուդների եւ.ն)
2. Հայը Առաջին Արարված մարդն է ու միայն նա ունի Արարչական Հատուկ Առաքելություն, իսկ Հայ Առաքելական Եկեղեցի անվանումը պղծում է Սուրբ Առաքելությունը՝ այսինքն հերքում է Հայի Արարչական դերն ու նշանակությունը, նրա գոյության իմաստը
3. Սուրբ Արարչական Քառորդությունը՝ «ՄԻՏԸ, ՀՈԳԻ, ՈՐԳԻ, ԷՌԹՅՈՒՆ», ինչը արտահայտում է Մարդ Արարածի Գոյը, փոխարինվեց «հանուն հոր, որդու և սուրբ հոգու» անիմաստ ու անբովանդակ երրորդությամբ
4. Կորցրիկը մեր երբեմնի աշխարհակալ պետությունն ու միջազգային արժանապատվությունը՝ դարձանք ենթարկյալ ու թափառական,
5. Կորցրիկը պատմականորեն ծեափորված Հայոց իշխանատները՝ ընդ որում միայն Գրիգոր խավարիչի օրոք 128 իշխանատուն

6. Կորցրի՛նք պատմականորեն ծեափորված Հայոց Քրմական դասը
7. Արժանացանք Մեծ Եղեռնի ողբերգական ճակատագրին
8. Այժմ արժանացած ենք ուրիշ գերտերությունների քմահաճո կամայություններին
9. Կանգնած ենք կորստյան գերփտանգավոր ընտրանքի շեմին

Հիտուսը հուղայականության այն տիպիկ կերպարն էր, որ իրոք իր ժամանակին կարող էր նախատեսվել հանդիսանալու «Աստծո» կեղծարարական արտացոլում՝

--«Այսպէս Քրիստոս նահապետական, մովսիսական և քրիստոնէական տնտեսութեան մէջ կ'երեւի իբրև միեւնոյն Եհովա, և յառաջ կը տանի միեւնոյն մեծ նպատակը որ է իւր ժողովրդեան փրկութիւնը» Բառարան Սուրբ Գրոց էջ 319:

Նա ութերորդ օրը թլփատված հերյա էր (Ղուկասից գլ. Բ:21), հավատարիմ հուղայական բոլոր տոներին ու ծիսակատարություններին, նամանավանդ ջիուղական գատկի արարողությանը՝ անգամ հակառակ ժողովրդի կամքին (Ղուկասից Խ:51): Նա ընդհանրն ղեմ էր հարուստ հուղա դուրսալքծուկներին: (Շատ հետաքրքիր է, որ ռուսները հաճախակի օգտագործում են «ПЯКАВИТЬ»--կեղծել բառը, որի արմատը ԼՈՒԿԱ-ն է, իսկ ԼՈՒԿԱ հայերեն ԳՈՒԿԱՄՆ է, որը և գրի է առել Նոր Կտակարանը):

Բիրիլայի ոչ մի հեղինակ Հիտուսի մասին կոնկրետ ոչինչ չի գրել՝ բոլոր մարգարեները օգտագործել են՝ «ասում են թե...», «պատմում են թե...», ինչը նույնպես տարբեր կասկածների տեղիք է տալիս: Բայց մենք կասկածանքները թողնենք մի կողմ և վերլուծենք ըստ Բիրիլայի հեղինակների շարադրանքների:

Բիրիլայի և հռոմեական պատմիչների համաձայն՝ Յիգերոնի, Տացիտի (նկարագրում է, որ Հիտուսի սպանությունը քաղաքական ոճիռ էր), Յելսի, Պլինիոսի, Ալպիոնի թողած փաստագրական նյութերի հիման վրա արտահայտենք նրա ով լինելը՝

- Ծնվել է Նագարեթում մոտավորապես ն.թ.ա. 55-56 թ.թ., քանի որ, ըստ հռոմեական պատմիչների Բռոդը մահացել է Հռոմի կառուցումից 750 թվ., ինչը համապատասխանում է նոր թվարկությունից առաջ 4 թվականին: Իսկ Բիրիլայից գիտենք, որ Բռոդը հետեւել է նորածին Հիտուսին սպանելու նպատակով և Մարիամը իբր Հիտուսին փախցրել է Եգիպտոս (հռոմեացի պատմիչները դա հերքում են): Հռոմեական պատմիչները գրում են, որ Հիտուսը մեռել է այդ նույն Բռոդի թագավորության շրջանում՝ այսինքն 5-4 թվ.: Իսկ նոր թվարկությունը Հռոմի Դիոնիս Կրտսերի կողմից միատիկական հաշվարկների արդյունք է և Հիտուսի հետ ընդհանրապես կապ չունի: Ձիուղներն ու քրիստոնյաները հետագայում Հիտուսին գովազդելու նպատակով են այդ լուրը տարածել, ինչը և մի քանի տարով աղավաղում է նոր տոմարի իսկությունը:
- Հնում հայտնի նագարեթյան ցուփի «առաքինության» ու համբավի մայր ուներ
- Մերված էր հռոմեական լեգիոնի զինվոր Պանտեռայից (այս մեկին Մարիամի ամուսինների շարքին չենք դասում) Յովհաննես Ը:41 (ջիուղները ասում են, որ Հիտուսը պռոնիկից է ծնված): Իսկ Մարիամը եղել է Հովհաննես Սկրտչի մոր՝ Եղիասաբետի բարեկամուհին (Ղուկասից գլ. Ա:36) և Ահարոնի ցեղից (Ղուկասից գլ Ա:5)
- Ութերորդ օրը թլփատված ջիուղ է (Ղուկասից Բ:21), հակառակ դեպքում նրան Երուսաղեմի տաճար չէին թողնի, որի մուտքին գրված էր,--«Ոչ մի այլադավան չի համարձակվի մտնել սրբավայրի ցանկապատից ներս» ով կրոնվի, նա ինքը կդառնա իր մահվան մեղավորը»: Կամ Յովհաննես ԺԹ:40 նկարագրում է, որ Հիտուսին թաղում են Հըրյական օրենքի համաձայն:
- Նույն վարքի տեր հյուսն Հովսեփի խնամակալության տակ մեծացած
- Մանկությունը անցկացրած գեղատեսիլ մի վայրում՝արեմուտքից Կարմելի ծովափափ շղթան, Մագդեղոյի հարթավայրի վրա իշխող դարերից պատրիարխների սրբատեղերով հայտնի Միհեմ և Հելքեռ սարերը, Սուլեմին ու Ենդրոին հիշատակող սքանչելի սարերը, փառաբանված՝ կանացի կուրծք նմանեցնող Փաբրը և Սուլեմ սարերով պարփակված հիասքանչ Հորդանանի սարահարթն և Պերեյի հարթավայրը, հյուսիսից աստիճանաբար դեպի ծով իջնող Մաֆեղ սարը, հյուսիսում սահմանափակող Հերմոն Կեսար Յիլիպպեցիոս, հարավից տիրաւոչյակ, այրող քամիներից

չորացած Հուդան հիշեցնող Մամարայի սարերը

- Հիմնականում հարազատ քրոջ տանը մեծացած, մոր երկրորդ ամուսնու՝ Ալփեյուսից (Հակոբ և Հուդա եղբայրների հայր), որը Բիբլիայում ներկայացված է իբրև Հիսուսի մոր նույն Մարիամ անունը կրող հարազատ քրոջ ամուսին, օտարությունը ճաշակած (Իր մահից հետո Հայաստան եկած Թադեոսը, որի Իսկական անունը Հուդա էր, Ալփեյուսից սերված իր եղբայրն էր)
- Մոր երրորդ ամուսնու՝ Կլեոպի, որից Հիսուսը ես երեք եղբայրներ (Հովսեփ, Հուդա, Միմոն) ունեցավ, անմարդկայնությունը ճաշակած
- Հարազատ մայրը իր սիրուհին էր՝ Բիբլիայով իբր մայրը Մարիամ, մորաքույրը Մարիամ, սիրուհին Մարիամ (Մարիամ Մագդոլինացի)
- Հովհաննես Մկրտչի նախկին աշակերտներից նենգաբար անձնականացրել է ու այստեղ, այնտեղ հայտարարում էր, թե ինքը Աստված է (Յովհաննես Ը:55-59)
- Անբացատրելի Ֆանտազիաները իբր գործած հրաշքներ՝ ինքնակոչվելով Աստված, իրեն է վերագրել: «Հրդանները պատասխանեցին և ասացին. Բարի գործի համար քեզ չենք քարկոծում, այլ հայիոյության համար. և որ դու մարդ լինելով՝ քո անձն Աստուած ես անում» (Յովհաննես Ժ:33):
- Անբողջ Եվանգելիան գրված է 80-150 թվականներին, իսկ այդ ժամանակ արդեն Հիսուսի ժամանակվա Գալիլեյը մանրամասնությամբ հնարավոր չէր նկարագրել
- Հենց Հուդայի ծախելը հատուկ է ընտրված՝ հուդաներին պահատակելու նպատակով, քանի որ հուդաները միշտ ատել են գալիլեյցիներին:
- Հիսուս տվորական մի հերյա էր՝ և ոչ Աստված: «Հիսուս Քրիստոսի ծագումը--Դավթի տղա, Աբրահամի տղա...» ՈՒշադրություն՝ ոչ թե Աստծո, այլ Դավթի որդին... 42-րդ սերունդը (ըստ Մաթեոսի գլԱ: 1): Այդ ժամանակի Հռոմեական փիլիսոփա Յեսը, որը ճանաչել է Հիսուսին, իր «Ճշմարիտ բառ» աշխատության մեջ գրում է, «Մի՞թե Հիսուսի մարմնի մեջ կար Աստծո ոգի, ապա նա պետք է կտրուկ տարբերվեր մնացածից հասակով, գեղեցկությամբ, ուժով, ձայնով, խոցելու կամ հավաստիացնելու ունակությամբ, ախր անհնար է, որ այն, ինչի մեջ պայմանավորված է առավել Աստվածամոլիքը, ոչնչով չտարբերվի մնացածից, իսկ Հիսուսի մարմինը ոչնչով չէր տարբերվում ուրիշներից...»: Իսկ եկեղեցիական պատմագրության հայր Եվսեփ Պամֆիլը երրորդ դարում գրում է, «Ես պատմեցի, որ պահպանվել են ներկերով տախտակի վրա նկարված՝ Պողոսի, Պետրոսի և Հիսուսի պատկերները: Բնականաբար՝ հին մարդիք առանց խորը մտածելու, հեթանոսական աղաթներով, այդպիսի եղանակներով համարել են իրենց փրկիչ»:
- Հիսուսը Աստված չի ծնվել, նա միմիայն Հովհաննես Մկրտչի մոտ աշակերտելուց հետո է իր «կեղծ գործը սկսել» (Ըստ Ղուկասու 3:23), (Յովհաննես Ժ:33)
- Հիսուսը եղել է գոմոսեքսուալիստ՝ «Յիսուս ըսավ անոնց,--“Միթե կարելի” է որ հարսանիքին տղաքը, երբ փեսան իրենց հետ է, ծոմ պահեն: Որչափ ժամանակ, որ փեսան իրենց հետ է կարելի չէ, որ ծոմ պահեն...”»: Մարկոսից 2:19-20, «Կասն գի կան ներքինիներ՝ որոնք իրենց մօրը որովայնէն այնպես ծնան և կան ներքինիներ՝ որոնք մարդոցմէ ներքինի եղան և կան ներքինիներ որոնք ինքզինքնին ներքինի ըրին երկնքի թագավորութեանը համար: Ով որ կրնայ տանիլ՝ թող տանի»: (ներքինիներ--գոմիկներ) Մաթեոսիցից 19:12
- «Մատան է այս դարի իշխանը»,-ասում է այդ դարի Աստված Հիսուսը: Այսինքն, եթե դարը փոխվեց՝ աստուանը չի լինի իշխան, Հիսուսն էլ Աստված չի լինի:
28 թվականին (Տիվարիայի կառավարելու 15-րդ տարում) Պաղեստինում բարձրաձայնվեց Հուդայական անասպատի մոտերքում՝ Իուտտայում թե Խեվրոնում ծնված երիտասարդ ճգնավոր՝ բուդայական ոգով տոգորված ոմն Իոհանանը (Հովհաննես): Նա մանկությունից նագիր (պարփակված) է եղել, ի սկզբանե նրան ձգել է անասպատը, հնդիկ էր և յոզայով էր զբաղվում, հագնվում էր փոստեր և ուխտի կաշի, սնվում բացարձակապես մարախով ու վայրի մեղրով: Նրա շուրջը հավաքվել էին սմանակերպ աշակերտներ, որոնցից նա գաղափարախոսությանը հարազատության երդում վերցնելու նպատակով՝

կնքում (սուգում) էր Հորդանանի մեջ ու տրամադրում ընդեմ հարուստների: Նրանք ուսումնասիրում էին հին հնդկական կրոնն ու փիլիսոփայությունը, ինչպես նաև հաղայական մարգարե Իլյային (ԵՂՅԱ), որը լինելով հսկամարմին՝ իր ժամանակ Կարմել սարի վրա նույն՝ վայրենի գագանների կյանքով է ապրել (սրա հնդկական մուն լինելու վարկածներ կան, քանզի որոշ ժամանակ Բարեխոնը պարզապես բռնկված է եղել Բուդդիզմով՝ ավելի կոնկրետ պարբերաբար կնքվելու կարիք ունեցող սաբիզը, բապտիզմը, իսկ ջիուդական Աբրահամը՝ Հնդկական Բրահամ Աստվածն է): Այսպիսով նա հարուստների հանդեպ աղքատներին տրամադրելու քարոզներով, հավաստիացնելով, որ հնարավոր չի քարից մարդ սարքել, ամուսն Աբամ դնել ու նրան շունչ տալ: Ջրի մեջ կնքելով՝ հրքյաններն ու հուդանների մեջ ահռելի անուն էր ձեռք բերել:

Համախոհ Հիսուսը լսելով սրա մասին՝ Գալիլեյից իր եղբայր աշակերտների հետ եկավ սրա մոտ: Նրանք հասակակիցներ էին և շուտ բարեկամացան (ուրիշ անբարոյական տեղեկություններ էլ կան) և Հովհաննեսը սրան էլ կնքեց: Երկուսի աստելությունն էլ հարուստներին էր ուղղված, բայց կապը հատուկ մտերմական բնույթ էր կրում և Հիսուսը Հովհաննես մկրտչին (կռտել արմատից է) բնդումուն էր որպես ուսուցիչ: Բարսիստների ու հուդանների հոսքը ավելի է աստվանում:

Հուդայում Պիլատը Հովհաննեսին չէր անհանգստացնում, բայց Պերեյում Անտիպը չհանդուրժեց սրան և երբ սա բացահայտ քննադատեց իրեն եղբոր աղջկա հետ ամուսնանալու համար՝ չնայած այդ Բռոդիադան մինչ այդ, մյուս հորեղբոր՝ Բռոդի կինն էր: Իսկ հուդաները արյունապղծությանը միշտ դեմ են եղել:

Անտիպը ձերբակալում է Հովհաննեսին, գցում խավար գնդան: Հիսուսը անգամ Հովհաննեսի կողմից ուղարկված աշակերտների խնդրանքից հետո չի գնում տեսակցության: Բռոդի բռնուհի Մարյանայի պատվերով 30 թվ., Անտիպայի հրամանով՝ իր ծննդյան օրվա տաթիվ, Հովհաննեսին գլխատում են (վեցը տարի հետո Խարեռն, Անտիպի առաջին ամներ՝ պարսիկ, հարձակվեց, գրավեց Մախերոնը և կոտորեց սրանց):

Հովհաննես Սկրտչի աշակերտները ստանում են նրա մարմինը և թաղում:

Նրանք մահվան լուրը հասցնում են Հիսուսին: Հիսուսը նախ հարազատ էր հուդայական օրենքներին և հետո էլ երեխ վախենալով Անտիպի գորությունից, վերցրեց Հովհաննեսի աշակերտներին, միացյալ բազմությանը՝ հեռացավ անապատ:

Առաջին ժամանակներում, երբ դեռ աշակերտները քաջ տեղյակ էին, որ Հիսուսի ամբողջ գրագիտությունը պակասված է Հովհաննեսից, նա ավելի բարձր էր գնահատվում՝ քան ողջ Հիսուսը, բայց հետգիտեն Հիսուսի ջանքերով այն մարեց:

Հանգամ Հովհաննեսի գլխատումից հետո ամեն ջիուդական գատիկի տոնին Հիսուսը հատուկ շքեղությամբ գնում էր Երուսաղեմ:

Այս նենգ դավաճանության մասին բացի հռոմեական պատմիչներից, ոչ մի մարգարե գրի չի առել: Առավելես՝ կեղծ տեղեկություններ են տարածել, թե իբր Հիսուսը ուսումնանել է Տիբերում, Հնդկաստանում, Եգիպտոսի քրմական դպրոցում:

Հուդաները միշտ ասել են, որ Գալիլեյը չի կարող տալ մարգարե, «Նազարեթից բարին չի կարելի սպասել»։ Յովհաննես ԺԲ:52 (նոր բիրյիանումը Հիսուսը՝ այն կետը չկա):

Բռոդը դեռ նոր էր վերականգնել հուդայական տաճարը՝ Հիսուսը անընդհատ այնտեղ էր, առավելես, այնտեղից վաճառասեր ջիուդներին դուրս էր անում (Մարկոս ԺԱ:16):

Քրիստոս՝ այսինքն փրկիչ հրքյաները կոչել են Հովհաննես Սկրտչին, որը իբր Եղայի /Իլյայի/ ուրվականն էր և փրկելու է հրքյաներին: Նրա աշակերտները, ընդ որում Հիսուսը, այդ պատճառով իրենց համարել են քրիստոնյաներ: Հետագայում այդ կոչումը մարգարեները տվեցին Հիսուսին:

Հիսուսը իր ժամանակի գիտականների հետ բացարձակ կապ չի ունեցել: Այն եղել է Գամալիլիլը՝ Գիլլեյի թոռը (Բերուս, Թրալմուր, Բերակոտ : 9-2)

Հիսուսին գերեզմանում, հողի տակ թաղել է Սինեդրոնի անդամ, մեծահարուստ հրքյա Նիկողիմոսը (Հովհաննես ԺԹ:39):

Հիսուսը ամենամեծ նշանակությունը տալիս էր «այլես օրենքները չեն գործում» փաստին, իս դա ջիուդական ծրագրի իրականացման ամենակարևոր կետերից է:

Հիսուսը թլփատված ջիուդ էր և հարազատ մնաց հուդայականությանը: ՌՖդակի նա

դեմ էր ժամանակի կողոպտիչնեչին ու նրանց օրենքներին: Այդ պատճառով էլ Հովհաննես Մկրտիչը նրան ուսուցանեց, բարձր մակարդակի կանգնացրեց, բարոյականություն սերմանեց, բայց Հիսուսը Մկրտչին դավաճանեց՝ զնդանում տառապանքներ կրելուց չհաճախեց նրան, անգամ թաղմանը չմասնակցեց: Բայց ինչ կասես, որ վերագրեց իրեն նրա փիլիսոփայությունը, իսկ նրան մոռացության մատնեց:

Չորորդ դարի քրիստոնյաների կոչմամբ ուղղափառները Բյուզանդացիք էին, իսկ այլափառները՝ Հայերը՝ Արիացիք: Եթե այլափառը ասում էր «Փառք Աստծո», ուղղափառը ասում էր «Փառք հորը, որդուն և սուրբ հոգուն», քանզի անգամ իրենք պնդում էին Աստծո միակ լինելը, իսկ մարդը ուսում է, արտաթրում, ամեն մեկի լեզուն չի հասկանում, ասյրում առօրյա կյանքով ու գործում առօրյա սխալներ:

Իբր Հիսուսը Աստված համարվեց՝ քիչ է, նրա բազմամուսին մայրն էլ Աստվածուհի է:

Այս անգաղափարությունը կործանիչ ճակատագրական դարձավ Հայի համար:

Ընդամենը մի քանի դրվագներ բերենք «փառավորված» Բիբլիայից, որպեսզի համոզվեք, թե ինչի՞ համար է նախատեսված Բիբլիան, ինչո՞ւ ջիտղները այդքան ջանքեր գործադրեցին Քրիստոնեությունը տարածելու համար, աշխարհակալ Հայաստանը քամուն տվեցին, քանի-քանի ուրիշ պետություններ կործանեցին, քանի-քանի միլիոնավոր անմեղ մարդկանց արյուն թափեցին, երկու հազար տարվա ընթացքում մոտ երկու հարյուր անգամ աշխարհի տարբեր պետություններում իրենք էլ ջարդերի արժանացան, հիմա էլ հուդայականության հիմքի վրա առավել հրեշավոր «Նոր համաշխարհային կրոն»-ի ստեղծման նպատակի իրականացման ցանկության նախաշեմին սկսել են արդեն աղափաղել Քրիստոնեությունը:

Ես գարմանում եմ՝ երկու հազար տարվա ընթացքում այդքան քրիստոսահավատ հայեր եղան (եթե իհարկե եղան), միթե՞ որեւէ մեկը չցանկացավ ուսումնասիրել այդ չարածին Բիբլիան, գոնե կարդալ թե ինչի մասին է գրված և որ ինքը կույր-կույր ի՞նչ է պաշտում:

Քրիստոնեությունը բոլոր ժամանակների ամենախիստ արժեք է՝ երբեք, ոչ մի կրոնի գլխավոր Աստծուն հասարակ մի ժողովուրդ, այն էլ ջիտղական սեկտան, չի սպանել, այն էլ տանջամահ արել:

Քրիստոնեությունը բոլոր ժամանակների ամենամթաքոյական կրոնն է՝ Աստվածը, (Արարիչը) բոլոր կրոնների ու հավատամքների մեջ ամենասուրբ ու ամենաօրինակելի երեսույթն է եղել ու կա, իսկ քրիստոնեության մեջ ինչ որ մի դուրս ընկած լիբը՝ Աստծուց հոխանում է: Այդ կեղտոտ հորինվածքը համապատասխան չափով կեղտոտում է քրիստոնեության գաղափարն ու ընդհանրապես կրոնը:

Քրիստոնեությունը բոլոր ժամանակների ամենադաժան կրոնն է՝ դարեր շարունակ մարդկությանը ենթարկել է **ԻՆԿՎԻԶԻՑԻԱՅԻ** (նույն ջիտղական մատուցման է), ինչը լատիներենից Հայերեն թարգմանած նշանակում է «ՏԱՆՁԱԼԻՑ ՍԱՀ»:

Քրիստոնեությունը բոլոր ժամանակների ամենաարյունահեղ կրոնն է՝ Կապաղովկիայի սատանայական ծրագրի իրականացումը՝ Հայաստանում բռնի ուժով քրիստոնեությունը տարածելու և հաստատելու պատճառով բազմամիլիոն կոտորածները, նույնը ասորիների հանդեպ, նույնը Հռոմեական կայսրության հանդեպ, նույնը Բյուզանդիայի հանդեպ, խաչակրած երեքարյա արշավանքները, Ամերիկայում բնիկներին բռնի ուժով բազմադարյա բնաջնջումն, ստրկացումն, քրիստոնեականացումն ու մորմոնական եկեղեցու ստեղծումը, բռնդրականների, պավլիկյանների շարժումների ճնշումն ու Եվրոպայում բողոքականների առաջացման հետ կապված կոտորածները, բազմադարյա և մինչև այժմ էլ շարունակվող թշնամությունը մուսուլմանների հետ:

Քրիստոնյան չի կարող լինել ուրախ՝ «Ձեզ, իմա ծիծաղողներիս, վիշտ» , -Ղուկասից 6:21-24

Քրիստոնյան չի կարող ունենալ ինտելեկտ՝ «Երանելիները՝ հոգեւոր մտրացիկներ են, քանզի նրանց է պատկանում երկնային արքայությունը», -Մաթեոսից 20:16

Քրիստոնյան չի կարող լինել հայարտ, ունենալ խիզախություն, ինքնավստահություն՝ «Մի երեսիդ խփեցին, մյուսը դեմ տուր», -Մաթեոսից 5:39:

Քրիստոնյան ամուսնանալով՝ Աստծո դեմ մեղք է գործում, նա չպետք է բազմանա՝ «Սեռական հարաբերությունը առաջնածին մեղք է», -Բիբլիա:

Քրիստոնյան պարտավոր է լինել մարդակեր՝ «Եթե չուտեք մարդկային որդու մարմինը և չխմեք նրա արյունը, ապա ձեր մեջ կյանք չեք ունենա: Իմ մարմինը ուտողը և իմ արյունը խմողը կունենա հավերժ կյանք», -Քրիստոս: ըստ Յովհաննոս 6:53-54, Մարկոսից 14:22-24

Քրիստոնյան քարոյականություն չունի՝ հավատարմության երդումներից հետո Պետրոսը երեք անգամ ծախեց, Հուդան 30 արծաթով ծախեց, իսկ երբ Քրիստոսին ձերբակալեցին, Պետրոսը նրանից հրաժարվեց և ուրացավ, իսկ մնացած աշակերտները փախան, -Մաթեոսից 26:56

Քրիստոնյան պետք է լինի մարդաորս՝ Հիսուսը ասեց ձկնորսներին-«եկեք իմ հետեից և ես այնպես կանենմ, որ կրթանաք մարդաորսներ», -Մարկոսից 1:17-18

Քրիստոնյան պետք է լինի հավերժ պատերազմի մեջ՝ «Մի կարծեք թե ես երկրի վրայ խաղաղություն ձգելու եկայ: Խաղաղություն ձգելու չեկայ, հապա սուր», -Հիսուս Մաթեոսից 10:34

Քրիստոնյան պետք է բաժանվի իր հարազատներից՝ «Վասն զի եկայ տղան իր հորմեն գատելու ու աղջիկը իր մորմեն ու հարսը կետուրեն», - Հիսուս, ըստ Մաթեոսի 10:35

Քրիստոնյան չպետք է ունենա ընտանիք, -«Մարդուն թշնամիները իր ընտանիքը պիտի ըլլան», - Հիսուս ըստ Մաթեոսի 10:36

Քրիստոնյան պետք է լինի բաժանող և թշնամախորդ՝ «սրանից հետո մի տան մեջ 5 հոգուց 3-ը կեցնեն 2-ի դեմ...», -ըստ Դուկասի 12:51, Մաթեոսի 10:34

Քրիստոնյան պետք է լինի հիմար դեկավար, կամ ընդհանրապես զաղափար չունենա դեկավարելու մասին՝ «Ով ոչ մեկն էր, կդառնա ամենատեր...», - Հիսուս Քրիստոս:

Քրիստոնյան չարիք է և նա իրավունք չունի չարիքի դեմ պայքարելու՝ «ԵՎ ես ասում եմ ձեզ՝ չհանդիմանաք չարիքին», -Քրիստոս: Մատթեից 5:38-40

Քրիստոնյան իրավունք չունի արդարադատություն անելու՝ «Մի դատեք և չեք դատվի», -Քրիստոս Մաթեոսից 7:1:

Մա դեռ ամենը չի, իմ այս գրքում մնացածն էլ կկարդաք: Իսկ ընդհանրապես ասած, ամբողջ Բիբլիան էլ այս նույն՝ սատանայական խեղաթյուրանքի շարադրանք է:

Այս բոլորը դուք կարող եք կարդալ նոր կտակարանի մեջ: Հին Կտակարանը՝ Մովսեսի հնգամատյանը, շատ անգամ ավելի սատանայական է՝ այն մենք դեռ կվերլուծենք:

Քրիստոնեական քարոզիչներին պետք են՝ թերի զարգացած, կոմպլեքսավորված, բութ և վախեցած հավատացյալներ: Այսօրվա կրոնը իբր թե Աստվածների հետ կապի միջոց է: Իսկ, ինչու՞ այն չկա: Հայաստանը կիրկի միայն ազգայնականությունը՝ նացիոնալիզմը, իսկ այն հնարավոր չի առանց մերկա գործող կրոնի իսկություն թ աջ աս այ նա մն ը :

Հիշիք, ով Մեծն Հայ, լավ է ընդունել, որ դու ոչինչ չգիտես, քան հավատալ չիմացածին, չհասկացածին:

Այստեղ ես ուզում եմ Հայաստանում Քրիստոնեությունը «ընդունելու» հետ կապված մի քանի ճշտումներ անել: Եթե Հայաստանում Քրիստոնեությունը «ընդունվել է»՝ 301 թվականին, ինչպես կարող էր ջիտղ Գրիգորը 12 տարի Խոր Վիրապում քանտարկված լինել, այն դեպքում, երբ Տրդատ թագավորն էր նրան կալանավորել և Տրդատը ընդամենը սկսել է թագավորել 297 թվականից: Մա նույնպես հերթական քրիստոնեական անգաղափար սքտախտություններից է: Հետո՞ պատմիչներ Մատթեոս Ռեռնայեցին և Հովհաննես Դրասխանակերտցին գրում են, որ Գրիգոր Խոր Վիրապից դուրս եկավ, թաղեց Հռիփսիմեին, Գայանեին և մնացած պրոնիկներին, հետո Հայաստանում սկսեցին Քրիստոնեությունը տարածել: Հասարակ թվաբանություն է՝ Գրիգորը ամենաշատը մի քանի օր է մտել Խոր Վիրապում: Խոր Վիրապից դուրս գալուց հետո Գրիգորը իբր սկսում է համոզել՝ նախապատրաստել արքունիքը Քրիստոնեության ընդունմանն ու տարածմանը:

Գրիգորի պատմած երազը Տրդատին և Հայոց Արքունիքին 12 օր իբր սոված Խոր Վիրապում անկիացնելուց հետո, խոշտանգված Գայանե-Հռիփսիմեներից թաղելու նախօրեին, - «Մի փառավոր այր երազիս եկավ... ոչխարներին քշեց գետի մյուս կողմը... սե սայծերը դարձան սպիտակ ոչխարներ, գառները դարձան թուխ գալյեր՝ խոշտանգեցին հոտերին: Իսկ ահավոր ու շքեղ այրը, որ գնում էր լուսի առջեից... որը նայում էր երկիր և դողացնում, մերձենում է լեռներին և նրանք ծխում են, իսկ այն, որ երկրի վրա հնչեց, դա ծառայության և հնազանդության ձայնն էր: Աստվածային շնորհների աջը հասնելու է քահանա-

յայտարարության միջոցով: Իսկ որոնք գալլերի մտադրություն կունենան՝ անչեջ հրի են մատնվելու: Այս սուրբ նահատակները (սյուրենկները), մեզ լյուսիսալիւն կողմերի ճանապարհ քաղին: Իսկ դու, - ասեց ինձ այրը, - սպիտակ, քաջ ու զգույշ եղիր, որովհետև գործը հասել է քեզ և ցույց տված տեղը՝ կրակի սյան վրա (Ատրուշանի վրա) եկեղեցի կառուցիր (Վաղարշապատում, որը հետագայում պետք է Էջմիածնի վերանվանվեր) և երեք նահատակների վրա», - «Ազաթանգեղոս» էջ 108 - 109:

Առաջինը ավերեցին Արտաշատ չհասած Դիվան կոչված Տիր Աստծո ճարտարության ուսման մեհյանը (Վարդապետ նշանակում է Քրիստոսի գլխին ջիտղների կողմից դրած և խաչը փշերով պատող վարդից պսակի՝ վարդի պետ):

Երբ քրիստոնյաները Հռոմում անցան իշխանության, նրանք առաջին հերթին հրքյաների օգնությամբ 690թ. հրկիզեցին Ալեքսանդրիայի աշխարհառջակ գրադարանը: Հայաստանում 301—330թ.թ. հրկիզեցին ամբողջ պատմական գրականությունը և բոլոր ձեռագրերը: Որպեսզի Գրիգորի մահից 70 տարի հետո Մեսրոպ Մաշտոցը Հայոց տառերը իբր վերականգնեք, հայերեն ձեռագրեր գտավ միայն ջիտղարոջ հեռավոր Կասպաղովկայում և Հունաստանում: Իսկ Հայոց քրմական տոհմերին՝ Գրիգոր խավարիչի հրամանով ուղղակի բնաջնջեցին՝ ոտքերի ջլերը կտրում էին ու զգում բորոտանոց: Իսկ 529թ. Յուստինյանը ոտղակի փակեց Աթենքի Ակադեմիան:

Իմիջիայոց 450 թվ. Հռոմի Լեոն 1 Պապը հերքեց Քրիստոսի Աստված լինելը: 541 թվ. Քաղերտոնի տիեզերածողովում նորից են դրան ընդունում Աստված: Նորից է Հռոմի կողմից մերժվում: ԵՎ վերջնականապես 476 թվ. Բյուզանդիայի Բասիլիսկոս կայսրը ելնելով իր աշխարհակալ դիրքից մի հրովարտակով՝ հրամայական մեթոդով Հիսուս Քրիստոսին սարքեց Աստված:

Եթե այդչափ սխալների համար են ընտրել Աստված՝ դա արդյոք չարությանը ձգտելու նպատակապագության արդյունք չի:

Ընդհանրապես ասած՝ միթե Աստված այնքան անկարող է, որ օգնականի կարիք է զգում: Իսկ եթե պետք է մեկին աստվածացնեք, ինչու պետք է Մարիամի տղային սարքեր Աստված, կարքեր Ադամին, ով ծնող չունեք ու ինքը նրան կալից էր պատրաստել:

Իսկ, որ Գրիգորը Հայ ազգին առաջին անգամ Արածանի գետի մեջ կնքեց (Բոհանանի թինակով) քրիստոնյա՝ կարելի է մտածել, որ հազարամյակներ շարունակ Հայերը այդ գետի մեջ երբեք չէին լողացել, կամ իրենց կենդանիներին չէին լողացրել:

ԵՎ կամ գոհվում, կամ վախճանվում են բյուրեղային մարտությանը հերոս, արիական կամքի տեր Հայ անձինք, տերտերները (մեր տերերը՝ էլի, չնայած տերտեր ինի հայկական տարտար՝ դժոխքական բառի է), քահանան, ինչպես նաև ժողովուրդը (անգիտակցաբար իհարկե) ասում են Աստված ողորմիա: Աստվածը ողորմում, ներում, հանդուրժում է մեղավոր, սրիկա, անբարոյականներին: Ահա, թե ինչ ողորմելիություն են մտցրել մեր դատողության մեջ անասակ ու անասուն ջիտղները՝ քրիստոնեության միջոցով, որ մեզ բոլորիս դարձրել են մեղավոր ողորմելիներ: Երբեմնի Երվանդունյան աշույծները, որոնցից ամբողջ շրջակա ազգերն ու ցեղերը դողում էին, այսօր ուրիշներին ասում են, -«Մի այտիս խփեցիր, մյուսին էլ խփի», եթե շրջակա աշխարհը մի ժամանակ մեր քրմերի ու արքաների բարոյակերտության ու արդարադատության կարիքն էր զգում, այսպ այսօր ասում ենք, - «Չեմ դատի, որպեսզի չլինեն դատված»: Արդար դատելուց ու դատողությունից էլ են զրկել մեզ այդ մտածելակերպից գուրկ անտրամաբան սոսկալիները՝ կեղտոտ ջիտղները:

Իսկ եթե այդ տերտերները Աստծո միջնորդներն են, ինչ իրավունքով են ժողովրդից փող վերցնում քաղման, կնունքի և այլ ծիսակատարությունների համար: Չե, որ նման քայլը ամենամեծ մեղքն է և պետք է Աստծո կողմից լինի աններելի ու պատժելի՝ նրա ներկայացուցիչը կեղերում է ժողովրդին իր իսկ պարտավորությունները կատարելու համար:

Իբր Հիսուսը քիչ է, որ Աստվածացրել են, կողքից ինչքան այլատեսված ու դուրս ընկած ջիտղներ են եղել, բոլորին մեզ համար դարձրել են Աստվածներ ու սրբեր՝ էլ Մարիամ (ըստ պատմիչ Յեյսի “Չճարհիտ բառ” գործի էջ 9՝ հայտնի պոռնիկ է եղել), որ մինչև հիմա չեն հայտնաբերում թե ումից է սերվել Հիսուսը (Հովսեփից, Գավթից, թե Հռոմեացի Պանտեռայից), է՛լ Գրիգոր, է՛լ Հովհաննես (սա Եհովան է՝ չաստվածը), է՛լ Գեորգ, տ՛ո Կասպետ ..., դեռ չեմ ասում հոչակավոր պոռնիկներ Հռիփսիմեյան, Գայանեյան, Մանյային..

Խաչը՝ (քրիստոնեական) դա հայկական կեռիաչը չի, դա այն խաչն է, որը Մովսեսը քարձիացրեց անապատում հեբրայներին ֆալլոսապաշտ դարձնելու նպատակով, այսինքն դա ֆալլոսի խորհրդանշանն է՝ մի կողմը երկար, և տալիս են քրիստոնյաներին համբուրել:

Խաչակնքվելուց՝ քրիստոնյան ըստ սուրբ երրորդության պետք է միացնի բուրբ (մեծ մատ՝ Արարիչ), միջնամատը (գլուխ) և մատնամատը (սիրտ, հոգի) բայց ինչո՞ւ թե մեծ մատը, միջնամատը և ցուցամատն (բանել) են իրար միացնում: ԵՎ ոչ որ չի բացատրում, թե ինչու՞:

Հիսուսը ոչ մի աստված էլ չի, նա Աբրահամի ծոռի ծոռն է (Ավետարան ըստ Մաթեոսի Ա:1) և ուրեքերը օրը թվատված ջիուդ է (Նոր Կտակարան Դուկաս Բ:21):

Հիսուսը Աստված չի եղել, նրա աշակերտները նրան Բարբի են կոչել Յովհաննես ԺԱ:8

Հիսուսը եթե Աստված էր, ապա այդ ո՞վ կարող էր նրան տանջամահ անել, իսկ եթե ընդունում էս, որ նա քո Աստվածն է և քո Աստծուն ինչ որ ջիուդներ կարողացել են տանջամահ անել, հասկանալի է թե դու՝ քրիստոնյադ, ո՞վ ես:

Հիսուսը ասում է՝«Ես դատաստանի համար եկա այս աշխարհքը, որ չտեսնողները տեսնեն և տեսնողները կտրանան» Յովհաննես Թ:39: Ահա այս է քրիստոնեության իմաստը ու իրենք հասան իրենց նպատակին՝ անտրամաբան ջիուդը գողությանք ու պոռնկությանք համաշխարհային կառավարություն է կառուցել:

Հիսուսը 50-52 տարեկանում է ջիուդների կողմից սպանվել, ոչ թե 33 տարեկանում խաչվել Յովհաննես Ը:57-59

Հիսուսը քարոզում է՝«Կերեք իմ մարմինը, խմեք իմ արյունը» մարդակերությունը:

Հիսուսը խաչված՝ դա մեր Արարչին սպանելու սիմվոլն են ջանացել նկրտել:

Եկեղեցի նշանակում է եկ եղեծի՝ ուրացի, դավաճանի (Հայերեն՝ եղծել նշանակում է հիներ ուրանալ):

Հրեշտակ-ը հրեշ՝ սատանա բառի ածանցյալն է:

Մարգարե՝ Մար, ջիուդ բառի ածանցյալն է:

Օձել նշանակում է յուղ քսել՝ օձելու, այսինքն իմաստացնելու փոխարեն:

Քահանա Եբրայերեն, ասորերեն, եթոպերեն՝ կախարդ, հմայող, բախտագուշակ:

Վարդապետ՝ նշանակում է ջիուդական պաշտելի ծաղկի՝ վարդի պետ (վարդը ուժեղ բուրմուռն ունի, բայց փշերը չեն թողնում փարվես, մոտենաս): Միեւնույն ժամանակ Հիսուսի գլխին էլ են ջիուդները վարդի փշերից պսակ դրել՝ իրենք հենց այդ վարդը ի նկատի ունեն:

Տերտեր՝ Առաջնածինը հնում “Տեր” է կոչվել, իսկ իրենք իբր Հայի տերն էլ են: Կամ հին հայկական ՏԱՐՏԱՐ բառից է, ինչը նշանակում է ԴժՈՒԽԸ:

Սկրտվել նշանակում է կռտվել՝ թվատվել: Իսկ ինչպես հայտնի է կռտում են անասուններին: Իսկ իրենց՝ ջիուդական անուններից է Մլրտիչը՝ կռտողը, որը ընդամենը ջրի մեջ յողացնելով ջիուդներին՝ համարում էր, որ կնքում է:

Ամին՝ ջիուդերեն նշանակում է փառք իրենց Եհովա (Johoh) Աստծուն:

Վանակ՝ նշանակում է ոչխարի մեծ հոտ, իսկ վանականը դրանց տերն է:

Խաչակնքվում են իբրև “սուրբ երրորդությանք”, բայց վերջին չորրոր կետով «ամին»՝ փառք ասում՝ ֆալլոսին ցուցամատելով:

ԵՒ վերջապես. ահա թե ի՞նչ է ասում Եհովան Սաղմոս ԾԺ 1-7, «Իսկ ինչ որ ինչ Տեր է և հավիտենական քահանա քնանի հեթանոսների մեջ»: Ամոթ, հազար ամոթ կույր պաշտին:

Հուդայականությունը ծրագրավորում է անխիղճ դեսպոտի, իսկ քրիստոնեությունը ճորտի ու ստորուկի փոխտախի՝ ինչ կա այստեղ չհասկանալու:

Սթափվի՛ր, Հայ ժողովուրդ: Մի՞թե դու ուրիշ էլի կորցնելու բան ունես, ինչ կորցրեցիր քրիստոնեության պատճառով է, ու մինչեւ հիմա էլ նորից քեզ այդ ջիուդներով են շարունակում ահաբեկել: Դու ես առաջին Արարվածը, դու ես եղել երբեմնի աշխարհակալը, իսկ հիմա ո՞վ ես, ինչ՞ի ես վերածվել: ԵՎ այդ ամենը միմիայն ջիուդա-քրիստոնեության պատճառով:

ՀԱՅԸ ԵՐԲԵՔ ԷԼ ԱԶԳՈՎԻ ՉԻ ԵՂԵԼ ՔՐԻՍՏՈՆՅԱ

«Ընտրելով Աստվածներին՝ մենք ընտրում ենք ճակատագիրը»,- անտիկ հռոմեական պոետ Վերգիլի:

Երկու հազարամյակը, այն էլ քրմերի՝ լեիտների առաջնորդությամբ, բող չքվա, որ կարճ ժամանակամիջոց էր, իրականացնելու սատանայական փորձությունը, այն էլ այն պայմաններում, երբ Հայը չպետք է տեղյակ լիներ, իսկ ջիտողը նենգ, չհայտարարված պատերազմում հաղթեր: Բայց անտեղյակը պատվով դուրս եկավ՝ կարծես անելանելի իրադրությունից: Խոսք անգամ լինել չի կարող, թե ինչո՞ւ և ի՞նչ կարճ ժամանակամիջոցում, և ի՞նչ ողբերգական վախճան կունենար ջիտդի համար սատանայական փորձությունը, եթե հանկարծ Հայը երկու հազար տարի առաջ կռահեր այդ ստոր ծրագրի մասին: Բայց ավարձ... անգամ ազգամկեր, առասպելարժան թոնդրակյանները չօգնեցին:

- ✓ Քրիստոնեությունը Հայաստանում տարածվել է Հայոց Արքայությունը վերացնելու նպատակով և իրականացվել է
- ✓ Քրիստոնեությունը Հայաստանում տարածվել է Հայոց պետականության վերացման նպատակով և իրականացվել է
- ✓ Քրիստոնեությունը Հայաստանում Տարածվել է բռնորեն՝ Հայոց թագավորին թունախեղաթյուրելով գահից հեռացնելուց հետո և իրականացվել է
- ✓ Քրիստոնեությունը Հայաստանում տարածվել է քրմական դասը վերացնելով և իրականացվել է
- ✓ Քրիստոնեությունը Հայաստանում տարածվել է բազմահազարամյա Հայոց իշխանատների վերացումով ու արտաքսումով և իրականացվել է
- ✓ Քրիստոնեությունը Հայաստանում տարածվել է պատմամշակութային տաճարների ավերումով և իրականացվել է
- ✓ Քրիստոնեությունը Հայաստանում տարածվել է իր գլխավոր տաճար Էջմիածնի՝ պատմական Վաղարշապատի Արեւապաշտամունքի խորհրդանիշ Ատրուշանի վրա կառուցելու նպատակով և իրականացվել է
- ✓ Քրիստոնեությունը տարածվել է Հայաստանում Արիական ծագմամբ ազգերի հետ թշնամացնելու նպատակով և իրականացվել է
- ✓ Քրիստոնեությունը Հայաստանում Տարածվել է «մի այտիդ խփեցին՝ մյուսը շուտ տուր», «Շապիկդ հանում են՝ բաճկոնդ էլ տուր», «Թշնամուդ սիրիր», «Չարին չդիմակայես» հնագանդեցման հոգեբանությունը սերմանելու նպատակով և իրականացվել է:
- ✓ Քրիստոնեությունը Հայաստանում տարածվել է Հայի պատմական ծխակատարություններն, ավանդություններն ու սովորույթները մոռացության ենթարկելու նպատակով՝ մասամբ իրականացվել է
- ✓ Քրիստոնեությունը Հայաստանում տարածվել է Հայերի անձնական անունները մոռացության ենթարկելու նպատակով՝ մասամբ է իրականացվել (Մամուէլ, /Է/Մամուէլ, Հովսեփ, Դավիթ, Հովհան.Նես, Վաչագան, /Ե/Գոռ, Վռան, Աղաս/Ֆեր/ի, Մերգո, Սեթ/դրակ, Գուրգեն, Բագրատ, Հրայր, Հրաչ, Հրանտ, Մուր/են, Գրիգոր, Խաչիկ, Ասատուր, Ասլան, Բենիամին, Վազ/ս/զեն, Գագիկ, Հարություն, Վարուժ, Զոհրաբ, Գարուստ, Բոչար, Աբրահամ, Սառա, Աննա, Էմմա, Ասյա, Աստղիկ, Սատ/թ/իկ, Լիլիթ, Սարինե/ետա/, փոխարենը իրենք կրում են Տիգրան, Մենուա, Երվանդ, Արգիշտի, Արամ, Արտաշես, Արտավազդ, Վահագն, Միեր, Լեւոն,... անգամ բոլոր Դիցերի ու Դիցուիկների անունները)
- ✓ Քրիստոնեությունը Հայաստանում Տարածվել է նաեւ Արարչական պատմությունը՝ մատենագրեր, հրկիզելու ու վերացնելու նպատակով, բայց լիովին չի կարողացել իրականացվել
- ✓ Քրիստոնեությունը Հայաստանում տարածվել է Հայոց հիշատակի ջնջման և որպես Առաջնածին ազգի՝ բնաջնջման նպատակով, բայց չի կարողացել իրականացվել՝ ուրեմն կորուստները անկասկած կվերականգնվեն:

ԱՐԱՐՉԱՊԱՇՏՈՒԹՅԱՆ ԻՍԿՈՒԹՅՈՒՆՆ ՈՒ ԻՄԱՍՏՈՒԹՅՈՒՆԸ

«ՏԵՐ ԱՍՏՎԱԾ՝ փրկի մեզ» (Աստված՝ այսինքն Աստվածը)։ «ԱՍՏՎԱԾ ԳԻՏԻ»։
Սրանք ի՞նչ են նշանակում։

Այս արտահայտությունները Հայերի մեջ մտել են ոչ շատ վաղուց՝ Աստված գաղափարի հետ միասին։ Բայց՝ «Արարիչը գիտի», կամ «Արարիչ օգնի» արտահայտություններ չկան։ Բայց ինչու? Որովհետև Արարիչը երբ Արարեց մարդուն՝ նրան օժտեց բոլոր համապատասխան հատկություններով, տվեց համապատասխան մտածելակերպ, դատողություն, համապատասխան առաքելություն, որպեսզի նա ինքը գործի ու պատասխան տա իր գործունեության համար և ոչ թե ինքը չար կամայականություններ գործի ու դիմի Արարիչի «օգնությանը»։ Կամ ո՞վ երբեմիցե կասի, - «Արարիչը գիտի»։ Քանզի այնպես էլ՝ Արարիչը, չէ, որ ամեն ինչ էլ գիտի։

«ԳՐՈՂԸ ՏԱՆԻ»։ Իսկ սա ի՞նչ արտահայտություն է։

Այստեղ թույլք ու գիր (Կաբալա) անելու մասին է խոսքը՝ և ոչ ճակատագիրը «գրողի»։ Մարդիք՝ հազարամյակներ շարունակ, իրենց արարման օրից, երբ դեռ անգամ խառնուրդ ցեղեր չեն եղել, թույլ տված աններելի սխալը կռահելուց հետո հայացքը վեր հառած դիմել են ԱՐԱՐՉԻ ներդրամությանն, ոչ թե ինչ որ մեկին, նրա որդուն, որին կարելի է սպանել կամ խաչել և հետո դիմել նրա, կամ ինչ որ մի որեւէ առարկայի՝ ԿՈՒՌԹԻ գթությանը։

Մեր տեսած ամեն արարմունքի հիմքը բնությունն է, իսկ բնությունը նույնպես արարվել է։ Այն արարվել է Արեւի և նրա համակարգի ազդեցության շնորհիվ։ Բայց չէ որ Արեւի համակարգն էլ է արարվել։ Արարող այդ քաղաքակրթությունը և հենց Արարիչն է։

Բոլոր մարդիք բնության արդյունք են, ոմանք արարված անմիջապես Արարչի կողմից, որոնք կոչվում են Արիներ, իսկ մնացածը էվոլյուցիայի ընթացքում տարբեր Արիների խառնուրդներ են, իսկ ոմանք խառնուրդների խառնուրդներ։ Բոլորն էլ մինչեւ այսօր ծնվում են ու ի հայտ գալիս տարբեր ցեղանուններով։ Արարիչը մնացել է և հավերժ կմնա նույնը։ Իսկ պատմության ընթացքում քանի—քանի անգամներ են փոխվել Աստվածների անուններն ու կրոնները։ Այ, դա արդեն չ'եր կարելի։

Մարդուն ց'այսօր տրված չի հասկանալ Արեգակնային համակարգից դուրս ինչ է կատարվում, ինչ է նշանակում սկիզբ և վերջ, ամենամոտիկ և ամենահեռու, ամենամեծ և ամենամիտքը։ Մարդը կարող է տեսնել, պատկերացնել և գործել միմիայն քառաչափ տարածքում և ֆիզիկայի բոլոր օրենքները հայտնագործված են մարդու կողմից, գործում են միմիայն քառաչափ տարածքի պայմաններին համաձայն։ ՈՒստի բոլոր մարդիք պարտական են իրենց գոյության համար միմիայն Արեւին ու Երկրին և ենթարկված են Արեւի և նրա մնացած մոլորակների (մոլորակ՝ մոլորայալ բառից է առաջացել) ազդեցությանը։ Բացի դրանից, արարման պահին մարդու վրա դրոշմվում է Ծիրկաթնի համապատասխան համաստեղության կնիքը՝ ինքրկե Արեւային համակարգի մոլորակների ազդեցությանը գուգահեռ և այդ ամենին գումարվում է գենոմը։

Բնության արհավիրքները, փոփոխությունները, քամին, անձրեւը կապնված են Արեւի և նրա համակարգի հետ։ Երկրագունդը նույնպես Արեւի մոլորակն է՝ Արարքը։

Իսկ Աստված գաղափարը Հայաստանում առաջին անգամ ի հայտ է եկել Արարատյան քաղաքապետության ժամանակաշրջանում՝ ինքրկե ՂԵՎՏ (Լեվիտ) չար քրմերի միջամտությամբ՝ Արարչական սուրբ Քառորդությունը՝ Հ(Խ)ԱԼԴԻ, որը նշանակում է յալ, բարձր, ԳԼՈՒԻ, ԹԵՅՇԵԲԷԱՍ՝ որը նշանակում է սիրտ, հոգի, ՇԻՎԻ՝ որը նշանակում է շիվ, ֆալլուս, որդի, սերունդ և ԷՈՒԹՅՈՒՆ-ն վերածելով առանձին-առանձին Աստվածների, ինչով հանդերձ ոչ թե մոռացության ենթարկեցին ԱՐԱՐՉԻՆ, այլ նսեմացրին իրենց իսկ կողմից առաջ քաշված Աստված գաղափարը, վերագրելով նրան օգնության և միջամտության պարտականություններ։ Ծնունդը, կյանքն, բերքն ու բարիքը կապնված են Արեւի և նրա համակարգի հետ։ Արեւը Արարչական Ամենահզոր ազդեցությունն է մարդկային գոյության վրա և մարդը իր գոյության համար պարտական է Արեւին և Երկիր մոլորակին։ Երկիր մոլորակը ամեն մի ազգի հատկացրել է որոշակի տարածք, որը հանդիսանում է տվյալ

ազգի հայրենիքը: Այն տրված է Արարչի, Արեւի և Երկրի կողմից ամեն մի ազգի համար որպէս սրբություն և ինչպէս կապահպանես այդ սրբությունը, այնպէս էլ ԱՐԱՐԻՉԸ և նրա Առաքյալները՝ ԴԻՅ-երը, արդեն քո արածի (մարդու գործը)՝ ԱՐ-ած է, իսկ ԱՐԱՐՉԻՆԸ՝ ԱՐԱՐ-ած) համապատասխան կապահպանեն քեզ: ԵՎ, հիշի՛ր, մորորեցնել կարելի է միայն ողջերին, բայց ոչ հոգիներին, առավելես ԱՐԱՐՉԻՆ ու ԴԻՅ-երին:

Շումերական վիպերգը ասում է, որ ՈՒԲոուկ՝ Արեգ քաղաքի տիրակալ Էնմերքարը սուրբ Էնլիլի տաճարը կառուցելիս խնդրել է «Սուրբ ծեսերի երկիր» Արատտայի մարդկանց, որ իրենց ԳԱՆՈՒՆ տաճարների օրինակով կառուցեն:

Արատտայի Արեւի տաճարներում՝ **ԳԱՆՈՒՆ-ներում** կատարվել են սրբազան երգեր նվիրված Արեւին և արեւածագին, նրա լույսի ու ջերմության, մարդկանց բերք ու բարիքի ասպանովմանը՝

Արքայական հերոս, բարերար Արեւ,
Աստվածների մեջ միայն դու էս փայլում,

Քեզ է տրված իշխանությունը մեծ:

Կառավար տիրակալ, արդարադատ:

Նախահայր մթին աշխարհի

Արքայական հզոր Աստված Արեւի:

Արեւի ամենօրյա մեռնելն ու հարություն առնելը հայերը անվանել են մալրամուտ և արեւածագ, իսկ մարդկանց մոտ՝ հաքնել(հաքել), գաքթնել, աքթնանալ: Կյանքի իմաստալից և կենսականի առօրյա բոլոր բաները Հայերը կապել են **“ԱՐ” ԱՐ**մատի հետ՝ Արարիչ, Արարատ, արարմունք, արարք, երկինք, երկիր, հարություն, արմատ, արգանք, արյուն, արթուն, արտ, արոր, արոտ, արոս, երկար, կարճ, սար, արթ—որթ, արխ—ատու, արգավանք, արահետ, արծաթ, արագիլ...: Արեւը համարվել է ամենահզոր Աստվածը, որովհետեւ ինչքան էլ ձմեռը սպանի բնությունը իր սառնամանիքներով, միեւնույն է գալիս է գԱՐԱՐնը, Արեւը լույս ու ջերմություն է տալիս և նորից ամեն մի կյանք ծաղկում է ու շարունակում ապրել: Եվ հակառակը՝ Արեւը շլիճի, բացարձակապես ոչ մի կյանք:

Ղեւտնդ Այիշանը այսպես է ներկայացնում՝ «Մարդ գԱրեգակն Աստված համարեր ու անոր նայելով գԱստված պաշտեցին»:

Բայց չէ, որ բնությունը ամենին և ամեն ինչին ստեղծել է գույգերով՝ մարդ—կին, հայր—մայր, տղա—աղջիկ, արու—էգ, մեծ—փոքր, երկար—կարճ, սար—ձոր, երկինք—երկիր, թաց—որ և այլն: Իսկ ԱՐ Արեւի Աստծո գույգը անտիկ ժամանակներից եղել է ՆԱՐ Դիցունիին: Խորը հնության պատճառով շատ քիչ տեղեկություններ կան ՆԱՐ Դիցունիու մասին: Այն պահպանվել է ասորիների մոտ, որպես ՆԱՐ՝ ջրի Աստված և Հայերի մոտ նույնը՝ ԾՈՒՎԻՆԱՐ: Իսկ Խորենացին գրում է,- «Հայոց մեխյաններում դրվել են Արեւի և Լուսնի Աստվածների արձաններ»: ՆԱՐ-ը Լուսին Աստվածն է:

Արարիչը եթե ցանկանար, մենք նրան էլ գոնե Արեւի նման արտաքնապես կտեսներինք: Իսկ արդո՞ք մենք Արեւին լիապես տեսնում ենք: Արարչի մասին գաղափար կազմելը, դա համահավասար է այն հանգամանքին, որ մարդու կողմից պատրաստած գործիքը, կամ իրը կարծիք կազմի տվյալ մարդու մասին: ՈՒՍտի մնում է Արարչից հետո պաշտել միմիայն ԱՐԵՎԻՆ և ԵՐԿՐԻՆ՝ քո հող ու Հայրենիքին, որը նույնպես կենդանի վիճակում է՝ ինչպես մարդիք: Մարդիք կարճատես կյանք են ապրում ու մահանում, իսկ նա անհամեստ երկար՝ «հավերժ» է ապրում:

Արեգապաշտության դեպքում պաշտամունքների վերածական իմաստը հերքվում է՝ ժողովուրդը տեսնում է և հասկանում, որ իրքը Ամենագոր Արեւն է և կրակը կյանքին իմաստ տվողը: Գանուրներում, Մեխյաններում և Տաճարներում հազարամյակներ շարունակ մոծ է վառվում՝ կրակ: Իսկ երբ մոծ ես վառում Արեւին, բայց Հիսուս Ըրիստոս կանչում, որը նույնպես ընդամենը Արեւի արարման արդյունք է՝ մարդ, մարդու ծնունդ, դա արդեն ԱՐԱՐՉԻՆ ու Աստծուն դեմ է՝ մեծագույնս մեղք: Մինչեւ 12-րդ դարում Հայաստանում դեռ գործում էին “ԱՐԵՎՈՐԴԻԸ” հավատացյալները, որոնք հալածում էին քրիստոնյա եկեղեցուն: Լուսնի և Արեւի մասին՝ որպես քույր և եղբայրների, մինչեւ հիմա լեզունները պահպանվում են:

Որպես պաշտամունք Արեւը հնուց՝ հազարամյակներ շարունակ ԱՐԵԳ է կոչվել: ԱՐԵԳի

ԴԻՅԸ ՎԻՍՈՒ-ն է (Վիսու, Վսեմ, Վիսոյիս, Վիսոյից): Դեռես ՈՒրարտական ժամանակներից առաջ Հիսուս անվանումը արարներն ու ջիուդները վերցրել են հենց ՎԻՍՈՒՒՒ Արեւի Դիցից անունից:

Կույր պաշտամունքի առարկա կամ անձ այլես չպետք է լինի: ԱՄՈՒԹ Է: Ո՞ր աֆերիստի խնդրին ինչ փչում է, նա այդ փչածը փչում է հասարակ ժողովրդին, ժողովուրդն էլ ամեն փչածի տակ առանց խորը ուսումնասիրելու՝ պարում է: Ինչպես կարող է կինը Աստծուց հղիանալ, դա ամենամեծ մեղքն է, կամ մարդ արարածը կարողուն առնել՝ գոյորչիանալ: Այդ ո՞վ է տեսել, կամ կարող է տեսնել Աստծուն, որ հետո էլ նրանից հղիանա: Կամ Աստծուն խաչի վրա սպանում են: Այդ ով կարող է Աստծուն սպանել: Դա հորինողները ընդհամենը ուզեցել են ասել, որ նայեք մենք ձեր Աստծուն կարող ենք սպանել: Խոչ ու իկոնաներ են համբուրում: Ով և ինչ քարոյականության տեր մարդ է պատրաստել այդ խաչը կամ իկոնան և որ ամենակարեւորը՝ ինչ՞ նպատակով: ԵՎ ինչ նպատակով են քեզ համբուրել տալիս այդ իկոնան կամ խաչը: Քանի հազար և ինչ քարոյականության տեր մարդիք են պաչել այդ խաչը կամ իկոնան և դրանից առաջ ու՞ն կամ ի՞նչ են նրանք պաչել:

Որոշ հետամնաց ցեղեր կուռքեր են պաշտում, թե ով է պատրաստել այդ արձանիկը, կուռքը, ինչ նպատակով՝ անհայտ, բայց կրահելի: Իսկ օրինակ ջիուդները ֆալլոս են պաշտում, թե ինչու, դա կուռքի հնարավոր չի, որովհետեւ այդ ֆալլոսը մարդն էլ ունի, շունն էլ, էշն էլ, գորտն էլ: ԵՎ ընդհանրապես՝ ինչը, ում հետ են անգաղափար անասունները համեմատում: Պարզ չի, որ նման կենդանիները ամեն ստորության ընդունակ են:

Աստվածների անբացատրելի քանակի բազմազանությունը և անվանումները՝ ամոթ է, պետք է վերանան, գոնե չի լինի մոլորություն, թե որ մի Աստծուն դիմես:

«Թողել եք Ձեր նաղորդ՝ ընկել եք ուրիշի նիսիայի հետեւից»:

Մենք պաշտել ենք մեր ԱՐԱՐՉԻՆ, եղել ենք աշխարհակալ պետություն և ազգ, իսկ ո՞վ ենք հիմա մենք: Ռեալ ազգը և ընդհանրապես մարդը պետք է ռեալ գաղափարաբովանդակալից հավատամք ունենա, ոչ թե սեռական, կամ արտաթորական օրգանի:

Ես Արարչապաշտ, Արեսապաշտ եմ, իսկ դու քեզ հարց տուր, դու ու՞մ էս պաշտում, ու՞մ տղային, որ ցեղից, ինչ քարոյականության տեր, ինչ գաղափարի տեր, ինչ նպատակների տեր, ու՞մից է սերվել, ինչով է սնվել, ում հետ է շփվել, ով ինչ՞ կարող էր նրա հետ անել՝ անգամ սպանել, խաչել կամ երեսին թել: ԵՎ նա քեզ ասում է, «Մի այտիդ խփեցին՝ մյուսը դեմ տուր» և որ ամենավտանգավորը՝ ի՞նչ է առանց ինքնապաշտպանության պետք է վերանա Հայ ազգը: Նա քեզ ասում է թշնամուդ մի ատիր (այսինքն ի՞նչ՞ սիրի՞ր նրան), նա քեզ ասում է մի դատիր, որպեսզի չլինես դատված, այսինքն ի՞նչ, խուժանները թող ստեղծեն ամենաթողություն ու վայելեն քո բարիքները, իսկ դու՝ նամուտով ԱՐԻԱՅԻ, մատդ բերանդ դրած դիմի այդ Աստծո օգնությանը և այն էլ այն հույսով, որ հանկարծ նա կօգնի: Ըն ծիծաղը՝ քո իսկ մտածելակերպի վրա չ՞ի գալիս:

Ի՞նչ, որ սատանան՝ ջիուդը, որը իրենից ոչինչ չի ներկայացնում՝ բացի խուժան լինելուց, քո Աստծուն կարողացել է տանջանքի ենթարկել, անգամ սպանել, ի՞նչ օգնություն կարելի է սպանել նման Աստծուց, ջիուդը նրան մի և մի քանի անգամ էլ կսպանի:

Մի՞թե կարելի է այդքան տարրական մտածելակերպ ունենալ չէ, որ այդ Հիսուսի գաղափարախոսության շնորհիվ է Հայոց աշխարհակալ պետությունը վերացել, Հայոց Մեծ Եղեռնը իրականացվել, և այսօր էլ՝ քսանմեկերորդ դարում, Հայր փողոցում հացի փող է մտրում:

ԵՎ վերջապես՝ Աստվածածնել այն Հիսուսին, որին մեռնելուց երեք հարյուր տարի հետո են Հռոմեական կայսրերը նշանակել Աստված, որին աննամուս ջիուդները երեսով են տալիս, որ նա իր հայր Հովսեփից չի սերած, այլ հռոմեացի զինվոր Պանտեռայից, և ով ասում է, թե ինքը աշխարհ է եկել, որ կույրերը տեսնեն, իսկ տեսնողները կույրանան և որ մարդու թշնամին իր ընտանիքը պետք է դառնա (այս մասին կկարդաք երկրորդ մատենանում):

ԱՆԳԱՄ ԻՐԵՆՑ ԳԵՐՎԱԾ ԲԱԲԵԼՈՆՅԱՆ ՔԱՐՏԵԶԻ ՎՐԱ
ՉԿԱ Ո՛Չ ՀՈՒԴԵԱ, ՈՉ ԷԼ ԻՍՐՈՒԷԼ ՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ

Ի՞նչ չիսքերի չիսան վրա են գրել ԽԵՂԱԹՅՈՒՐԱՆԶ ԲԻԲԼԻԱՆ, ԱԳԱՄ,
ԵՎԱ, ՆՈՅ, ԴԱՎԻԴ, ԻՍԱՀԱԿ, ՀԱԿՈԲ.....

ՇԱՏ ՔԻՉ Է ՄՆԱՅԵԼ ԻՍԿՈՒԹՅԱՆ ԲԱՑԱՀԱՅՏԱՄԱՆԸ: ՀԵՏԱԶՐՔԻՐ Է ԶՀՈՒԴ-
ՆԵՐԸ ԱՅՍ ԱՆԳԱՄ Ի՞նչ ՊԵՏՔ Է ՄՈԳՈՆԵՆ՝ ՊԱՏՄՈՒԹՅՈՒՆԸ ԿԵՂԾԵԼՈՒ
ՊԱՏԱՍԽԱՆԱՏՎՈՒԹՅԱՆ ՏԱԿԻՑ ԳՈՒՐՍ ԳԱԼՈՒ ՀԱՄԱՐ

Վ Ե Ր Ա Դ Ա Ր Ձ

Էրթանք, ելի էրթանք իմ Ալաշկերտ, բալա
Տար ընծի տունն իմ ջոջ պապուս Հարա
Ավերակ տներուս հիմքերն քանի կա հլա
Քանի ուժսի յեղոր՝ լսո, շուտմըշուտ էրա

Հիմքերն հլը կան ու հլը ես տեղն գինամ
Սիրտսի է քաշը, գեշ էրազները տեսնամ
Էլ չըմ կռնա դիմնա՝ գրելնիմ ու կերթամ
Սի մտածի՝ մեջկիդ կայնիմ, հլա կռնամ

Թուրքն դեմ չկրնա, քուրդը մեկ քուռուգ
Ջիուդն էր էդոնց դարտ գլխուն կայնուգ
Սգի սարքին անտուն՝ գավառից քոչուգ
Խո չկռցան թը սարքեն Արարչակտրուգ

Նախնյաց շիրիմներն մալերով պատուգ
Պապսի գերեզմանում յըր շներու հաչուգ
Կսե իմ պես գրուցը՝ հողումս իմ պարգուգ
Իմ հողն էլ չկռնա տանե ալյաց գրուցուգ

Իմ Շառիան գետն ու իմ Շարան քարերն
Ղռավ առուն, Երկեն ձորն, մեղրածառերն
Կաթնով աղբուրն ու Տավրոսյան լանջերն
Ելի, տար իմ Տարոն, իմ շեն Շառչաբեդն

Տեր էդնինք մը հողին՝ անտերամատնուգ
Նեղենա Արարիչն՝ ուրովը էդի մզի տվուգ
Ելի բալա, դու առջեիցս՝ ես քզի թիկունք
Չնեղվիս մեռնիմ՝ պապու խամեն վերունք

Թող մեկն դեմ կայնի՝ սրտամեջ կհագունք
Չարվերջնը բալես՝ ըր մեր տուն շենցունք
Տուրութերանի ծաղիկնը կիտա բուրմունք
Որ պապերու շիրիմներուն արժանցունք

Հանգստանան էնոնց հոգիներն վերելուգ
Երթանք քելե բալա, հայրենին ընծ ծնուգ
Լսը գրուցըն մեր հողն, որ շնչա հանդուգ
Ելի բալա, երթանք հողն Արարչատվուգ:

ՀԱՅՈՑ ԱԶՏԱԳՐԱԿԱՆ ՅՈՒՐԱԿԱՄՆԵՐ
ԼԵՎՈՆ
ՊՈՂՈՍՅԱՆ

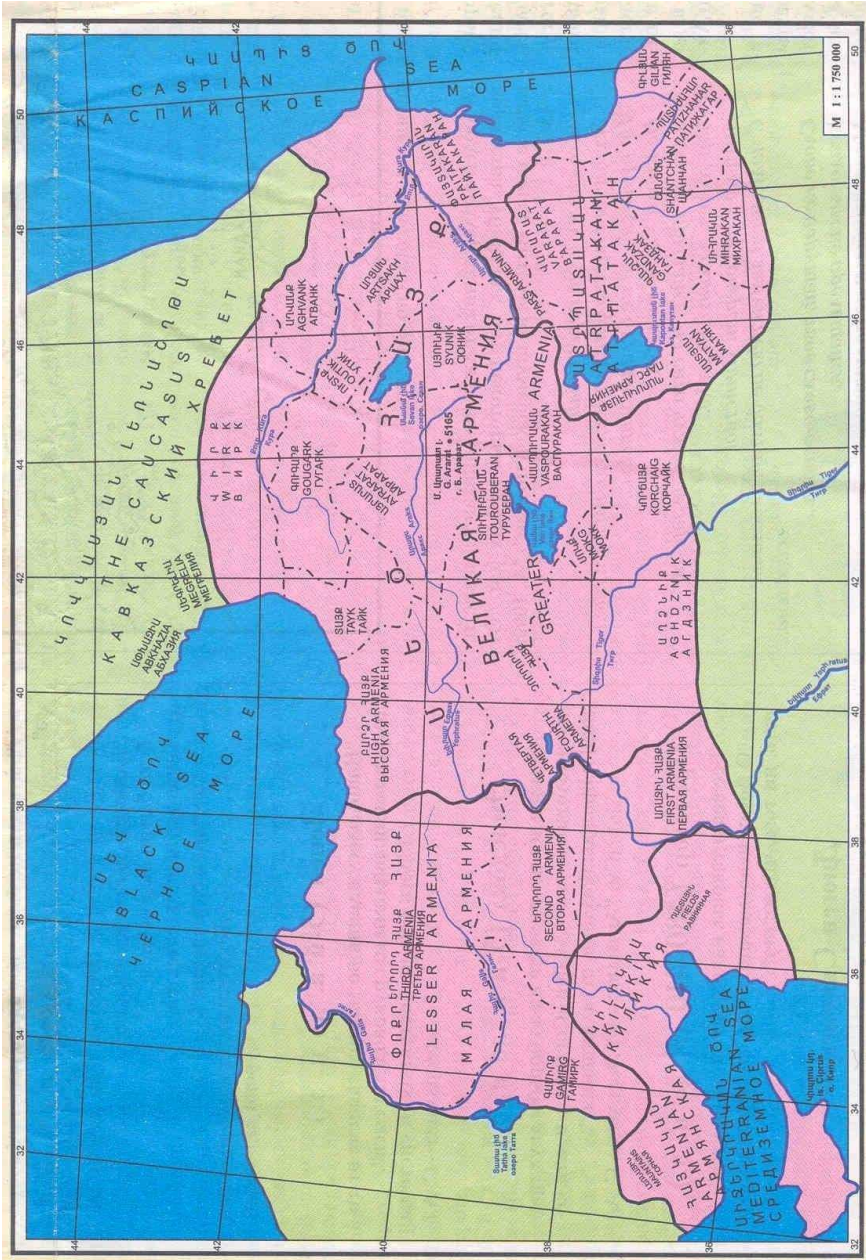

Ս Ա Տ Ա Ն Ա Կ Ա Ն
Հ Ա Յ Տ Ն ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն
ՄԱՏԵԱՆ 2

ԵՐԵՎԱՆ 2008

ՄԱ ԱՅՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻՔԻ՝ ՄԱՏԱՆԱԿԱՆ ՓՈՐՁՈՒԹՅՈՒՆԸ ՉԷՐ ԾԱՂԿԵԼ

ՍԱ ԱՅՍ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ Է՝
ՏԱՐՏԱՐԸ, ԶՀՈՒՂՆ ՈՒ ՔՐԻՍՏՈՆԵՈՒԹՅՈՒՆԸ
ԾԱՂԿՈՒՄ ԵՆ

Հ Ա Յ Ե Ր

ՄԻԱՅՆ ԱԶԳԱՅՆԱԿԱՆ ԳԱՂԱՓԱՐԱՆՈՍՈՒԹՅՈՒՆԸ
ԿՀԱՂԹԱՀԱՐԻ ՀԱՍՏԵՆԱՐՀԱՅԻՆ ԶՀՈՒԴԱԿԱՐԱՏԻԱՅԻՆ:
ՄԻՏԶԸ ՆՅՈՒԹՈՒԿԱՆ ՈՒԺԻ Է ՎԵՐԱԾՎՈՒՄ՝ ԵՐԲ ԱՅՆ ՆԵՐԳՐԱՎՈՒՄ Է
ԶԱՆԳՎԱԾՆԵՐԻՆ:

Մուտլիճի—Իտալիա, ֆաշիզմ
Ֆրանկո—Իսպանիա, ֆաշիզմ
Հիտլեր--Գերմանիա, նացիզմ
Սալազար—Պորտուգալիա, նացիզմ
Մեյ գնդապետներ—Հունաստան, նացիզմ
Պինաչետ—Չիլի, նացիզմ
Ինչու՞ սրանք բոլորը չհասան իրենց նպատակներին.

Որովիտեսու նրանց պայքարը համաշխարհային բնույթ չէր կրում, այսինքն դեռ ժամա-
նակը չէր: Հբրյա Ադոլֆ Հիտլերը արիակաճության արմատներն ու խորհուրդները Տիբե-
թում էր որոնում, շտապելով հայտարարել, թե «Ռ՞Վ է հիմա հիշում Հայերին», արիակա-
նություն քարոզելով՝ բնաջնջել ազգերի, արհամարելով ազգերի առաքելությունը և հիմք
ընդունելով նրանց՝ մեկը մյուսի հանդեպ մտավոր առավելության հանգամանքը: Համաշ-
խարհային մարդկության կեսը առում էր Ադոլֆ Հիտլերին, որովիտեսու դեռ համապա-
տասխան քաղաքական մակարդակին հասնելու դրդապատճառները լիովին չէին գիտակ-
ցում, իսկ հիմա երկրպագում են նրան:

Հիտլերը կիսաջիտոդ էր, Մուստլիճի մոր անունը Ռոզա էր, կնոջ անունը՝ Ռախիլ, Ստալինը կիսաջիտոդ էր, Թուրկվենմաղան ջիտոդ էր, ... այսինքն բոլոր ջիտոդասպաններն էլ ջիտոդական գզալի մասնիկներ են ունեցել իրենց գեների մեջ:

*Իսկ ի՞նչու է այդպես: Մի՞թե արիակաճության քրոմոսոմների առկայությունը ինչ որ պա-
հի իր ներգործությունը սկսում է գերգործել: Այա որտեղ է մնում փառաբանված ութը
օրականի թլփատման ու արյունապղծության ազդեցության «հզորությունը»:*

*Իմ Հայ ազգ, հարգարժան իմ ժողովուրդ՝ ջիտոդակրատիան գավթել է իշխանությունները
կրոնի՝ հուղաբրիստոնեության, հուղախլամի, մաստնակաճության հակադրած պայքարի
չնորհիվ և ժողովրդավարության քողի տակ: Այս բոլոր կրոնները ունեն նույն սատանա-
յական պաշտամունքը՝ համաշխարհային ջիտոդակաճություն: Այս բոլոր կրոնների տեսա-
մելի նգովքը իրենց կողմից ղեկավարվող բոլոր երկրներում լուկա կոնֆլիկտներն են և կեղծ
ինֆորմացիայի տարածումը, իհարկե տարբեր երկրներում դավաճան և ազգադավ բնիկ-
ներին կաշառելու կամ թուլափայ հատկացնելու միջոցով: Հնում ստրուկները շղթայակապ-
ված էին ձեռքերից և ոտքերից, հիմա մարդկանց գիտակցությունն է շղթայակապված:
Հիշե՛ք, ով հիշում է անցյալը, նա կհսկի ապագան, ով հսկում է ներկան, որեմն նա հիշում է
անցյալը: Հայաստանը այսօրվա դրությամբ օկուպացված է ջիտոդների կողմից: Որպեսզի
նրանք կարողանան ղեկավարել, անպայման է, որպեսզի Հայ ազգը չլինի իրենցից խելոք և
ինֆորմացված: Նրանք այսօրվա դրությամբ համարյա դրան հասել են և եթե ուշքի չգաք,
շատ շուտով լիովին կհասնեն: Արդեն պրավաղել են մեր պատմությունը՝ գրկել մեզ մեր
անցյալից: Ներկան՝ դժբախտ ներկան իրենց ձեռքում է, իսկ դա նշանակում է, որ մենք
ապագայից էլ ենք գրկված:*

*Լավ իմացե՛ք, Հայաստանը և Հայ ժողովուրդը այսօր կանգնած է կործանման եզրին:
Իսկ ինչքան ստոր Հայեր են ծառայում ջիտոդներին, օգնում նրանց իրականացնելու
«Սատանական փորձությունը»: Այդ «հայերը» ջիտոդներից շատ անգամ ավելի վտանգա-
վոր են և ավելի դաժան ստորացման են ենթարկում ազգին:*

**ԱՐՅՈՒՆՈՎ ՀԱՅԵՐ, ԴԱՐՉԵԸ ՈՐՈՎ ՀԱՅԵՐ: ՀԱՂԹԱՆԱԿԻՆ ԱՌԱՆՑ ԼՈՒՐՁ
ՔԱՅԼԵՐԻ ՉԵՆ ՀԱՄՆՈՒՄ:**

ԱՍԱԼԵԿԻ ՄԱՍԻՆ

Ամայելի հրրյայերեն նշանակում է առաքյալ, իսկ առաքելություն ունի միմիայն Հայր:

Ըստ Թորայի՝ Ամայելի հետ թշնամացման իմաստը կայանում է նրանում, որ Եգիպտոսից դուրս եկած հրրյաները տարածեցին, թե իբր ջուրը հետ է քաշվել ու իրենք ծովի հատակով անցել են: Բոլորը հավատացել են, իսկ Հայերը՝ Ամայելը, չեն հավատացել՝ դրանով իսկ հերքել հրրյաների Թորայական անմտությունը (2-րդ ՕՐԻՆԱՅ ԻԵ;17-19): Բայց Թանախը թարգմանում է Ամայելի Հիքսոս լինելը, (եգիպտ. պատմիչ Մանեթոնը Հայերին, որոնք ըստ նրա 750 տարի այդտեղ էին ապրում՝ հիքսոս է կոչել: Հիքսոս՝ եգիպտերեն Լեռների տիրակալներ, Արքա բուրմ, Արքա հովիվ) և դրանց հետ թշնամության հիմնական պատճառը, չնայած չեն էլ կարողանում թարգմել՝ ինչը մենք հիմա կբացահայտենք:

Դա վերծանելու համար պետք է ուսումնասիրել, թե ինչպես է նկարագրվում այդ ամենը տարբեր հայտնի աղբյուրներում.

Վահանակիր ասպետ Փոլ Ռիկոն 1679թ. Ձոն Ստարկի համար գրում է,-«Հրեաները Հայերին են համարում Ամայել՝ նրանց հնագույն ժողովուրդ լինելու, գիր ու առաքելություն ունենալու պատճառով»:

Հբրյա գրող, հրապարակախոս, Նոբելյան մրցանակի դափնեկիր **ՇՄԻԷԼ ԻՈՍԻՖ ԱԳՆՈՆ**-ը, ով գրել է միայն իդիշով ու իվրիտով՝ «**Ծովերի սրտում**»-ում ասում է,-«Այնքան սիրելի էր Իսրայելի հողը բոլորին՝ ովքեր մասնակցում էին, բացի Հայերից, որոնք մասնակից չդասան, որովհետև Հայերը Ամայելի սերունդն են, իսկ Ամայելը Իսրայելին աստղն է»:

*«Մամուլի 1-ին գրքում» հիշատակվում է Պաղեստինի հնագույն բնակիչների՝ Ամայելյաների մասին. Տիրակալ Ապոպը իշխում էր Եգիպտոսին, Եթովպիային, Սիրիային, Քանաանին:

*«Հրեական ունիվերսալ հանրագիտարան», Նյու-Յորք 1939թ., 1-ին հատոր, էջ 483,-«Այնպես, ինչպես Հայերը համարվում են ամալեկների սերունդները, նրանք արեւելքի հրեաների մտտ վաստակում են վերացման ցանկություն»:

*«Մանեթոն» 20թ էջ 188լ, Դավարիմ 25;19-ը Իսրայելին պարտավորեցնում է Ամայելի սերունդ Հայերին վերացնել:

*«Ձոհար» 1-ին հատոր, 25ա, 25բ,-«Երբ հրրյաները Պաղեստինում կունենան պետություն՝ քոյր ազգերը կոչնչացվեն»:

*«Ձոհար», 1-ին հատոր, 28բ-29ա,-«Օձի ներարկումով Եվայից ծնվեց Կայենը, որը սպանեց Աբելին: Քանզի օձը Ամայելի ընտանիքից է, որի մասին ասված է՝ հիշատակը ջնջել»:

*«*Εσπεύσκειο слово*» թերթի 2006թ. թիվ 40-ում լրիվ բացատրված է Ամայելի Հայ լինելը:

*Բյուզանդական պատմիչները նույնպես Հայերին Ամայել են անվանել:

*Ամայելները հիքսոսներն են, հիքսոսների ինքնասանվանումը հայկեր է: Մա ապացուցել ու պնդել են Դ.Խայզը, Բ.Մոշեզոնը, Շլիմանը, սեռ Գ.Սմիտը, ՌԻստյանը, Այվազյանը: Արաբական պատմիչները Ամայելին Ամու, Հիքսոս կամ Շասու էին անվանում: Փարավոն Արմենոիդների մասին գրել են Պ.Շնորելը, Դ.Դերրին, Նասալյա Սորոյը, Ա.Նեմիրովսկին, Է.Խուտտենը, Ֆ.Լուչանը, Չ.Չեզը, Վ.Չիզլինզը, Մ.Չեյկմանը, բառն ֆոն Օպենզայնը, Բ.Մոշեզոնը:

Ը Ս Տ Թ Ա Ն Ա Ն Ի

Հուդայիզմի ներկայացմամբ Ամայելի սերունդը գոյություն ունի՝ քանի դեռ գոյություն ունի Իսրայելի սերունդը: Բարձրյալը թույլատրում է Ամայելի սերունդին գոյություն ունենալ՝ մինչ Իսրայելը չի շեղվել ճշգրիտ ուղուց: Հենց Իսրայելը փոխեց իր ճշմարիտ ուղին, այսինքն մեղազգործեց, անմիջապես հզորացնում է Ամայելի սերունդին, այսինքն Ամայելի սերունդը կիշիսի, կահաբեկի Իսրայելը: Ամայելի սերունդը կթուլանա այնժամ, երբ Իսրայելը կվերադառնա մարգարեսական ուղուն:

Իսկ իրականությունը, որ սատանը որպեսզի կարողանա Աշխարհը տիրել, դեկավարել ու պղծել՝ պետք է Առաջին Արարված ազգը վերացնի, ինչի՞նչ՞ ապացույցը՝ հողումների հիմնավորմամբ, ներքեում կհամոզվեք:

Երուսաղեմում ջիտղը պետք է հիմնավորվեր մինչև Չկան էրան սկսելը՝ մ.թ.ա. 116թ.: Իսկ

Ձկան էրան սկսելուց հետո Նոյը՝ ջիուղը, պետք է գար ու արդեն տիրեր Հայկական լեռն-աշխարհը: Դա նկարագրվում է

- ԵՍԱՅԻԱ ԺԳ:9,-“Ահա գալիս է տիրոջ օրը՝ անգթութիւն, ցատունն և բարկութեան բորբոքումն. ըր երկիրն ավերակ անեն... և ես պիտի պատժեմ աշխարհքը չարութեան համար...”: ԺԳ:13,-“Աստուծոյ աստղերից բարձր կդնեն իմ աթոռը, կնստեն Աստուածների ժողովի սարի վերայ հիւսիսի ծայրերումը”: Ահա և Հյուսիսային պողոտայի ու համալսարանի անվանման եզրահանգումը: Իսկ, որ Հյուսիսը ի նկատի ունի Հայաստանը՝ կարողում ենք ԵՇԵԿԻԷԼ ԼԸ:6,-«Թորգոմայի տունը՝ հիւսիսի ծայրերիցը և նորա բոլոր գնդերը...»:
- ԾՆՆԴՈՅ ԼԸ:12,-Ասում է, իբր Ամալեկը Աբրահամի և Սառայի հետնորդ ջիուղ Եսափի թոռն է և Ամալեկները մշտական ապրում էին Քանահանի հարավում՝ Եդոմի և Եգիպտոսի, Մեռյալ ծովի և Սեյրոմ լեռնային երկրի արանքում, ինչը համապատասխանում է Մինայի թերակղզուն և Նեգեւ անապատին: Սեիր լեռը և շրջակայքը կոչվում էին Ամալեկյան սարեր:
- ԵԼԻՅ ԺԷ:16 “Ամաղեկի յիշատակը երկնքի տակիցը պիտի ջնջեն”: “Որովհետեւ Եհովան՝ ձեռքը աթոռի վերայ է, Եհովան պատերազմ ունի Ամաղեկի դեմ ազգից ազգ”: (ձեռքը աթոռի վերայ է՝ այսինքն դեւն է աշխարհի իշխանը):
- ԹՈՒՈՅ ԻԳ:20 Եհովան ջիուղներին տեղեկացնում է, որ Ամալեկը՝ Հայը ազգերի գլուխն է, այսինքն Առաջին Արարված ազգն է ու ազգերի գլխավորը, “Բայց նորան վերջը կորստեան է տրված”:
- ԵՐԿՐՈՐԳ ՕՐԻՆԱՅ ԺԹ:1-3 “Երբոր քո Եհովայ Աստուածը բնաջինջ անե այն ազգերին, որոնց երկիրը քեզ է տալիս և դու նորանց քչես և նորանց քաղաքներումն ու տներումը բնակվես...որպեսզի ամեն մարդասպան այնտեղ փախչի”:
- ԵՐԿՐՈՐԳ ՕՐԻՆԱՅ ԻԵ:17-19 “Յիշիր ի՞նչ արավ քեզ Ամաղեկըեւ աստուծանից չվախեցավ: ...եւ քո Եհովայ Աստուածը քեզ կտա իբրեւ ժառանգություն, որ նորան տիրես, այն ժամանակ ջնջես Ամաղեկի յիշատակը երկնքի տակիցը. չմոռանաս:
- ՅԵՍՈՒ Ը:24-25 կարողում ենք, որ Գայերը՝ Հայերը, հիքստները Երուսաղեմում, Ավարիսում՝ Խոտ-Ուարտում 12.000-ն էին ու Յեսուն դրանց կոտորեց: Իսկ այն, որ Երուսաղեմը և ընդհանրապես Պաղեստինը իրենց հողը չի եղել ու պետք է գրավելին, կարողում ենք՝ ՅԵՍՈՒ Ժ:22-23,-“ԵՎ Եսուն ասեց. Այրի բերանը բացք բերեք ինձ մօտ այն հինգ թագավորներին: ...այսինքն Երուսաղեմի թագավորին, Քեբրոնի թագավորին, Յերիմոթի թագավորին, Լաբիսի թագավորին և Էգրոնի թագավորին: Յեսուն նորանց գարկեց մեջքեց: Տերը այդպես կենե ձեր թշնամիներին”:
- ԳԱՏԱՎՈՐԱՅ Ե:14,-«Եփրեմից եկան նորանք, որոնց արմատը Ամաղեկումն է»:
- ԳԱՏԱՎՈՐԱՅ Զ:3,-«ԵՎ երբոր Իսրայելացիները սերմ էին ցանում, Մադիանացիները նորանց վերայ էին գալիս. և Ամաղեկացիները և արեւելքի բնակիչներն էլ էին նորանց վերայ գալիս...»:
- ԳԱՏԱՎՈՐԱՅ ԺԲ:15,-«Երբ Աբդոնը մեռավ և թաղուցավ Ամաղեկացիների սարի վերայ Եփրեմի երկրումը փարաթոնի մեջ»:
- Ա ԹԱԳԱՎՈՐԱՅ ԺԵ:1-4,-«Հիմա գնա և Ամաղեկին գարկ և նորա բոլոր ունեցածը նզովեցեք...»:
- Ա ԹԱԳԱՎՈՐԱՅ ԺԵ:24-28,-Ջիուղների առաջին թագավոր Սավուդին գահընկեցեցին միմիայն Ամաղեկացիներին ու նրանց թագավոր Ագազին չվերացնելու պատճառով:
- Ա ԹԱԳԱՎՈՐԱՅ ԻԷ:8-9,-«Եվ Դավիթը ...Ամաղեկացիների վրա հարձակվեցավ, որովհետեւ նրանք վաղուց ի վեր բնակվում էին այն երկրումը. Սուրից մինչեւ Եգիպտոսի երկիրը: ԵՎ Դավիթն ...մարդ կամ կին չթողեց»:

(Այսինքն՝ Ամալեկը շատ ավելի հին և ձեւավորված ազգ է, քան իրենց Եգիպտոսից դուրս գալուց հետո ձեւավորվելը: Իսկ Դավիթը իրենց հոտահիմքն է):

- Իսրոելի հողի վրա մուտք գործելու Մոփսեսի երեք պատվիրաններն էին
 1. Կարգել թագավոր
 2. Ջնջել Ամալեկի հետնորդներին
 3. Կառուցել հողայական տաճար

(Այսինքն՝ Եգիպտոսից դուրս գալուց Իսրայելը պետք է առաջին հերթին հարձակվեր ու վերացներ Ամալեկին):

- Բարձրյալը թույլ է տալիս Ամալեկի սերնդին գոյություն ունենալու, որպեսզի Իսրայելը ճշմարիտ ուղուց չշեղվի: Հենց Իսրայելը փոխում է իր ճշմարիտ ուղին, անմիջապես ուժեղանում է Ամալեկի սերունդը, այսինքն սկսում են իշխել և սաղթել Իսրայելին:

(Այսինքն՝ Իսրայելը առանց Ամալեկի գեներլի մատակարարման չի կարող գոյատևել): Այս նպատակով հետագայում Հայաստանում պետք է տարածվի քրիստոնեությունը, որի դերը պետք է լինի Հայոց պետականության վերացումը՝ բայց փոքր քանակի Հայության պահպանումը՝ ինչպես 353-ին, 1043-ին պետականությունը նույն եկեղեցին վերացրեց, բայց Մարդարապատի ճակատամարտին եկեղեցին Հայի հետ միասին թուրքի դեմ պատերազմեց:

- Թորայի պատվիրանը ասում է,-«Հիշել Ամալեկի կատարածը և չմոռանալ այն» (Եհնուխ, 605):

(Այսինքն՝ Ամալեկը, ի՞նչ է, իրավունք չունե՞ր պաշտպանվելու: Ո՞րեմն հավերժ թշնամության պատճառը դա չէր):

- Եթե փարավոնը ցանկանում էր տեսնել հրդեհների անագատության մեջ, ապա Ամալեկը ուզում էր տեսնել հրդեհներին առանց Թորայի: Դրա համար էլ դրանց հետ կռվեց Մոշե-ուսրեյը, ում միջոցով էլ պետք է փոխանցվեր հրդեհներին Թորան (Լիկուտեյ սիխտո, հատոր 1, էջ 217):

(Այսինքն՝ եթե փարավոնը Իսրայելին տեսնում է որպես հավերժ ստրուկ՝ նա չի առաջին թշնամին, բայց, որ Ամալեկը Իսրայելին որպես ստրուկ չի տեսնում՝ Թորայի՝ Եհովայի գոյության պատճառով առաջի թշնամին է համարվում ու պիտի վերանա):

- Պարսկաստանում Ամանը՝ Ամալեկի հետնորդը, Արտաքսերքս շահից հրդեհներին վտարելու թույլտվություն է ստանում, բայց Ձիուղ Եսթերը համոզում է շահին կասեցնելու այդ որոշումը, անգամ 75800 հայի մահապատժի են ենթարկում: Այդ օրը դառնում է ցիուդականության դիսի ամենամեծ տոնը՝ Փուրիմը:

(Բայց ի՞նչն էր պատճառը, որ Պարսկաստանում Ամալեկը ջանար Իսրայելին վտարել: Ձարմանայի է, որ չկարողացավ, քանի որ Իսրայելը պարսիկների հավերժ ստրուկներն են եղել, բայց պարսերը իրենց եղբայր Հայերին կտորեցին ու այդ օրը դարձավ Իսրայելի ամենամեծ տոնը):

- Բերբե Հեխամա Գրայզմանը “Կանացի աչքերով” գրքում գրում է,-«Մեր իմաստունները ասել են, որ փրկիչ գալուց հետո բոլոր տոները (սուկոտ, շավոտո, պեսախ) չեղյալ են համարվելու՝ բացի փուրիմից, այն կարգել են նշել Բարձր Ժողովի իմաստունները»:

(Ահա, թե Ամալեկի՝ Ամանի սպանող դրանց համար ինչ կարգի բարձր տոն է):

- “Լիկուտեյ Սիխտո” հատոր 2 էջ 338-340 ասվում է,-«Եթե հրդեհայի մոտ կա տիրոջ հանդեպ վախ և սեր, ապա նա չպետք է ուշադրություն դարձնի Ամալեկի ու Բիլամի վրա: Նրանք երբեք չեն կարողանա մեզ հաղթել»:

(Այսինքն՝ եթե մնան հարազար Թորային ու թլփատմանը, Եհովան իրենց կպահի հավերժ հաղթողի դերում):

- Գաղտնի ուսուցման գրքերում գրված է, որ Ամալեկը իր պատերազմով Տիրոջ չորսը տառերից երկուսը վնասեց՝ (‘-ה-—«דַּיִן» ,ה-«אֵין»—«בַּא»—«אֵין») և միայն առաջին երկու տառերը (‘) և (ה) մնացին չվնասված: Նրանք հիշեցնում են הִי הִי (“կլիկնի” և “եղել է” բառերն է նշանակում): Մենք հասկանում ենք, որ Ամալեկը ոչ միայն արտաքին, այլ նաև ներքին թշնամին է՝ նրան հաղթելը հեշտ չի:

(Ահա, թե ի՞նչն է հավերժ թշնամանքի պատճառը՝ Առաջնածին Հայի գոյությունը մահացու վտանգ է Եհովային):

- Թալմուդի “Սանհեդրին 99” ասվում է,-«Ըստ Բաբբի Էլիեզերի Մոշեի պետք է ապրի 40 տարի, ըստ Էլազար բեն Ազարիայի՝ 70 տարի, իսկ Բաբբի Գիլլելը համարում է, որ ընդհանրապես հրդեհները Մոշեի չեն ունենա»:

(Այսինքն՝ Իսրայելը սկսում է հասկանալ, որ ոչ մի փրկիչ էլ վերելից զալ չի կարող)

- Բերե Բաշարը “ա-Յոմ-յոմ” Միսան 2-ում պատմում է, «Ժողովուրդների սկիզբը Ամալեկն է» և վերջացնում է իր ելույթը,-«Ես եկա այգի»՝ արտահայտությամբ: Սա նշա-

նակում է, որ Բաշարը Թորան մեկնաբանում է, որ երբ Ադամը եկավ, Դրախտն ու Այգին կային:

(Այսինքն՝ Իսրուելը սկսում է խոստովանել, որ Հայը մնում է հավերժ վտանգ՝ որպես Առաջնածին):

- Մովսեսի նույն երեք պատվիրանները կրկնեց ընթե Բաշարը “Դվար Մայխտա”-ում 5752թ. “Միշպատում”-ի գլխավորին, ինչը ինքնին նշանակում է՝ Բաշարը Մոշիախն է:

(Այսինքն՝ Բաշարը փրկիչն է և այժմ էլ է ուժի մեջ մնում Ամալեկին վերացնելու խնդիրը):

- Բաբբի Խահմ Մոլլերը գրում է,-«Մեր օրերում ֆիզիկական իմաստով Ամալեկի դեմ պատերազմ չի ընթանում, բայց այն շարունակվում է հոգեւոր բնույթով»:

(Այսինքն՝ ամեն բաբբի ջանացել է իրեն համարեն փրկիչ և Հային ֆիզիկապես վերացնելու մարտավարությունը իրենց մոտ արդեն կրում է հոգեւոր բնույթ):

Այսպիսով Ամալեկի ինչ^օն է ահագանգ և ահ առաջացնում՝ «Այն, որ երբ հիմա եկել է ազատագրման պահը, եվ նա ջանում է խոցել այդ հավատքի աղբյուրին, ինչը սկիզբ է առնում տիրոջ առաջին երկու տատերից, որոնք կկազմեն 717ով է՝ ներկա բառը: Իսկ այդ տատերի “այ” և “վեյ” 5+6 գումարը տալիս է 11, ինչը ճիսանի 11-ն է, երբ ամբողջ աշխարհը առնում է Փրկիչի (Ребе Короля Моихаха) ծնունդը): Սա է ամբողջ թշնամության իմաստը՝ Հայը Առաջին Արարված Ազգն է, իսկ իրենք սատանան, կամ Հայը պետք է սերի Բարոյականության Առաքելություն Աշխարհի վրա, կամ սատանան տանի իր առաջնությունը խաբեությանը ու կեղծիքով:

Ը Ս Տ Բ Ի Բ Լ Ի Ա Յ Ի

- ԾՆՆԴՈՅ ԻԷ.30-46 Իսահակը, որի կրտսեր որդի Հակոբը, որին Եհովան (Johoh) կոչեց Իսրուել, ով և համարվում է ջիտղականության հիմքը, ով խաբեղով իր հորը, ավագ որդու՝ Եսավի (Ամալեկի պապու) փոխարեն ստանում է հայրական օրհնությունը՝ պատմելով այդ մասին ավագ որդի Եսավին, տալիս է նրան միակ խորհուրդը,-«...ես կլինի որ երբ դու քայտիս, նորա լուծը քո վզի վրայից կտրես»:

(Առավել անասնություն անգամ խեղաթյուրվածը չի երեակայի: Պատկերացրեք, թե ի՞նչ են սրանք իրենցից ներկայացնում: Թուու՝):

- ԾՆՆԴՈՅ ԺԳ.7,-«Եւ դարձան ու եկան Էնմասեփաթ՝ այսինքն Հաղես և յաղթահարեցին Ամաղեկացոց բոլոր նահանգը, ու Ասասնթամարի մէջ բնակվող Ամօրիացիներն էր»:

(Պատմում է, թե ինչպես հարձակվեցին ու ավերեցին Ամալեկի երկիրը):

- ԾՆՆԴՈՅ ԼԶ.12,-«Եւ Թամնան Եսափ որդի Եղիփաղի հարձն էր, որ Եղիփաղի համար Ամաղեկը ծնեց»: Սրանք ապրել են Քանանու երկրում: Հուրիաների ցեղից էին: Եսավն իր եղբայր Հակոբի երեսից Սեիր սար տեղափոխվեց ապրելու: Ամաղեկը Եսավի թոռն էր: Սրանք բոլորը իշխաններ էին: Իրենց երկիրը սրանք անվանում էին Երովմ (երեկի եղև):

(Նախ Իսրուելը, որը Հիսուս Նավինի մահից հետո արդեն լրիվ հուդայական էր, պետք է հարձակվեր՝ գրավեր (Ա Թագավոր. ԻԷ. 8) հիքսոսների՝ Ամալեկի տարածքը, մինչև Մովսեսը Ամալեկները ապրում էին Քանանի տարածքում, որը կոչվում էր Էրոմ, կամ Սեիր, որպեսզի հետո Նոյի առասպելային ծրագրով իջեաներ ԱՐԱՐԱՏ: ԵՎ հետո էլ՝ ներկայացնում է որպես Հուրիների (հին Հայկյան) ցեղ, բայց վերագրում է ինչ-որ Եսավի):

- ԵԼԻՅ ԺԷ.8-16,-«Եւ Ամաղեկն եկավ և Ռափիդիմումն Իսրուելի դեմն պատերազմեց»:
«Ամաղեկի յիշատակը երկնքի տակից բոլորովին պիտի ջնջեն:... Որովհետես Եհովան՝ ձեռքը արքռի վրա է, Եհովան պատերազմ ունի Ամաղեկի դեմ ազգից ազգ»:

(Բայց, իբր ջուր չունենալու պատճառով իրենք են հարձակվել Ամալեկի վրա. գլ.ԺԱ: Ամաղեկը հիմնակառ քնակիչն էր):

- ԹՈՒՈՅ ԺԳ.44-45 «...Այն ժամանակ այն սարի վերայ բնակվող Ամաղեկացիները և քանանացիներն իջան և զարկեցին նորանց և հալածեցին մինչև Հօրմա»:

(Պաղեստինում Ամաղեկն է ապրել, Իսրայելը հարձակվել է):

- *ԹՈՒՌՅ ԺԳ.28-31 «...եւ իրաւ որ կաթ ու մեղր է բխում նա...Միայն թե այն երկրի մեջ բնակոտող ժողովուրդը զօրավոր է, և քաղաքները պարսպավոր և խիստ մեծ են... Ամաղեկացիները բնակվում են այն երկրի հարաւային կողմումը...եւ քանանացիները բնակվում են ծովի մոտ...»:*

(Պաղեստինը եղել է Ամաղեկների երկիրը, ինչի մասին հայտնում են Հիսուս Նավիհի հետախույզները):

- *ԹՈՒՌՅ ԻԳ.20-24,-«Եւ Ամաղեկն տեսաւ, ու իր պատգամն սկսեց և ասեց. Ամաղեկն ազգերի գլուխն է, Բայց նորան վերջը տրուած է կորստեան»:*

(Այսինքն՝ Ամաղեկը Առաջնածին ազգն է ու նրա վերջը՝ ազգերի վերջն է: (Եր. I Сам., 27, 8), где Билеам называет Амалек первенцем народов, מִיִּי פִּיִּשָׁט, т. е. древним и с давних времен могущественным народом).

- *ԵՐԿՐՈՐԴ ՕՐԲՆԱՅ Բ.4,-«Դուք հիմա անց էք կենում Սէիրումը բնակող ձեր եղբայրների Եսաի որդեկանց սահմանիցը»:*

(Մայիսեյը ցույց է տալիս Ամաղեկի երկիրը, հարձակվում են՝ գրավում Եդոմը):

- *ԵՐԿՐՈՐԴ ՕՐԲՆԱՅ ԻԵ.17-19,-«Յիշիր թե ինչ արավ քեզ Ամաղեկը...որ նորան տիրես, այն ժամանակ ջնջես Ամաղեկի յիշատակը երկնքի տակիցը. չմոռանաս»:*

- *ԴԱՏԱՎՈՐԱՅ Գ.12-13,-«Ու Իսրայելի որդիքը շարունակեցին Տիրոջ առաջին չարություն անելու...Եւ նա Ամոնի և Ամաղեկի մարդկանց իր մոտ ժողովեց, և զնաց Իսրայելին զարկեց և Արմավենեաց քաղաքին տիրեց...»:*

(Այսինքն ցանկացած պառի Եհովան կարող է լքել Իսրայելին և նրան պահում է միմիայն ահի սարսափով):

- *ԴԱՏԱՎՈՐԱՅ Զ.3,-«Եւ երբոր Իսրայելցիները սերմ էին ցանում...եւ Ամաղեկացիները և արեւելքի բնակիչներն էլ էին նորանաց վերայ գալիս»:*

(Մա արդեն միտումնավոր կեղծանք է, քանի որ Իսրայելը երբեք հողը չէր մշակի՝ Հայն էլ զնար բերքը գողանալու):

- *ԴԱՏԱՎՈՐԱՅ Ե.14 և ԺԲ.15 «Եփրեմից եկան նորանը, որոնց արմատը Ամաղեկումն է»:* և *«Եւ Բարաթոնացի Հելլեյի որդին Արդոնը մեռաւ, և թողուեցաւ Ամաղեկացիների սարի վերայ Եփրեմի երկրումը Փարատեոնի մեջ»:*

- *«Երբեք Տիրոջ՝ ճշմարտության, արդարադատության և սիրո Աստծո գահը չի լինի ամուր, քանի դեռ Ամաղեկի ընտանիքը՝ չարիքի և հանցագործության մարմնավորումը, հավերժ արմատախիլ չի արվի»,-(Песикта, I. с., и Тарг. Иеруш. I и II на Исх., I. с.)*

(Վատավորների էպիպոստոլում Էֆրայիմ լեռը իր ստորոգներով կոչվում էր Ամաղեկ Լեռ: Ե՛է անպայման պետք է այն գրավելին, Ամաղեկին վերացնելին՝ կոչելին Իսրայել):

- *Ա ԹԱԳԱՎՈՐԱՅ ԺԳ.48,-«...Սավուդը Եւ քաջութիւն արաւ և Ամաղեկին զարկեց, և ազատեց Իսրայելին իր կողոպտիչների ձեռքիցը»:*

(Վերջնականապես Մավուդին հաջողվեց տիրանալ Ամաղեկի երկրին: Հիբսուսները տեղավորվեցին ներքին Եգիպտոս):

- *ԴԱՏԱՎՈՐԱՅ Գ. 15 Ամաղեկներին դեմ է կանգնելու Բենյամինը:*
- *Բիբլիայում Ամաղեկի սպանող նկարագրելուց գործածված է «he | ֆօՊԻ» բառը, ինչը հերյայերենում չգործածվող է (1 Сам., 15, 33), և արդյո՞ք դա Հայ բառը չի:*

ԸՍՏ ԽԱՄԻԳՆԵՐԻ ՏԵՍՈՒԹՅԱՆ

- *Կարալայում և Խասիդիզմում Ամաղեկը հիշատակվում է որպես “Դասար քլիփ”՝ չարի ուժի իմացություն: Խասիդական “Ամաղեկը առաջին ժողովուրդներից” ուսմունքում ասվում է, որ Ամաղեկի բոլոր ոչ ցանկալի «միդոտների» (բնավորության գիծ) մեջ՝ բիրտությունն ու հպարտությունն են, որոնք հատկապես բնորոշվում են պատվասերությամբ, վերադատությամբ և հրապուրիչ հագուստով, ինչը համարվում է չարիքի աղբյուր:*
- *Ամաղեկը որպես առավել հզոր չարի ուժ, ցանում է “սառեցնել” հավատացյալ հերյային՝ հավատացնելով նրան մնալ հավատացյալ՝ բայց առանց խանդավառության (էնտուզիազս):*

- Հբրյայի բացատրությանը Ամայել= Ամ (պոկված վզով) + մոլեկ (ժողովուրդ): Այսինքն՝ վիզը միացնում է ուղեղն ու սիրտը՝ ինտելլեկտուալ և էնոցիոնալ կապի խախտում:
- (Սուտ են ասում, որովհետև ամբլեկ՝ ջիուդերեն նշանակում է առաքյալ-Լ.Պ.):**
- Խասիդիզմը ասում է, որ Մոշե-Ռաբեյնը (Մովսես) հաղթեց Ամայելին դաստկորուշայի (արքայան հասկացողություն) հաշվին: Եթե փարավոնը ցանկանում էր տեսնել հր-բայաներին անազատության մեջ, ապա Ամայելը ուզում էր տեսնել հրբայաներին առանց Թորայի: Դրա համար էլ դրանց հետ կռվեց Մոշե-ռաբեյնը, ում միջոցով էլ պետք է փոխանցվեր հրբայաներին Թորան (Լիկուտեյ սիխտա, հատոր 1, էջ 217):
- Խասիդների «Շաույի մխար հիմնավորվում է նրանով, որ նա հետևեց իր բանակա-նությանը՝ ինչի իրավունքը չուներ, պետք է կուրորեն կատարեր Եհովայի ասած դաժա-նությունները» արտահայտությունը հարգելի ընթերցող՝ ինքներդ վերլուծեք:

ԸՍՏ ԲՐՈՎԳԱՌՉԻ և ԵՖՐՈՆԻ ՀԱՆՐԱԳԻՏԱՐԱՆԻ

1. Ամայելները արաբական ծագմամբ հնագույն ցեղեր են, քոչվող քարքարոտ հարավ-պաղեստինյան տարածքներում:
2. Թորայական տեղեկությունների համաձայն Ամայելյանները առաջացել են հուդայա-կան ծագմամբ Իսալի բոռ Ամայելից, սակայն ոչ ինչպես Իսուֆ Փլավին է (Antt. 2, 1, 3) բնութագրում, քանի որ Մովսեսը դրանց դեմ ժամանակ առաջ պատերազմ է մղել (Մոյսե ՏԷ.8, Երկր. Օրին.ԻԵ17-19): Այն էլ, որ ըստ Բիբլիայի դրանք նստակյաց են եղել ու ունեցել են իրենց պետությունը, մայրաքաղաքը և ԱԳ-ԱԳ թագավորը: Նրանք ապրել են Եգիպտոսի և Միսյայի արևմուտքում (1 ԹԱԳ-ԱՎ. Լ), և Եգիպտոսից Պաղեստին տեղա-փոխվելուց՝ հրբայաները պետք է անցնեին դրանց տարածքով:
3. «Նոր օրենստալիստները գտնում են, որ Ամայելները բուն արաբական ցեղեր են, Իոկտամիդների և Կախատամիդների տոհմից, ինչը պնդվում է Բիբլիայի ԾՆՆԴՌ314.7-ում, որտեղ Ամայելների երկիրը հիշատակվում է Իսալի ու Ամայելի ծննդից շատ դարեր առաջ՝ դեռևս Աբրահամի ժամանակներից»:
4. Ղուրանը (VII, 71 և այլ.) ասում է, որ Ամայելը հնագույն արաբական տեմոդիտական ցեղերի ներկայացուցիչ է, որոնք անհիշելի ժամանակներում գոհվել են երկրաչարժից:
5. Արաբական պատմիչ Աբուլֆիրեզը պնդում է, որ Ամայելները իրենց մշտական բնակա-վայրից վտարվելով՝ ներքին Արաբիայում քոչվորվել են: (նայել Герделота, Bibl. Orient, s. v. Amic.)

ԸՍՏ Онлайн Энциклопедия Кругосвет

1. Ամայելյանները բավականին հզոր արաբական ժողովուրդ են, հրբայաների Եգիպտո-սից դուրս գալուց և 1020թ Սաուդի կառավարման ժամանակ: Բիբլիայում, ԹՌԻԵԲ ԻԴ.20 նրանց կասին ասվում է, որ այդ ժամանակների առաջին ժողովուրդներից են:
2. Ամայելները, նաև Ամու և Օմայաները արհավիրքներից հարկադրված լքեցին Խիջա-զի իրենց հողերը և հարավային Պաղեստինով գաղթեցին Եգիպտոս: Ափիփիմում սրանք բախվեցին Եգիպտոսից դուրս եկած հրբայաների հետ (ԵԼԻՅ ՏԷ.8): Չհանդի-պելով Եգիպտոսի դիմադրությանը՝ Ամայելների Թագավորները սկսեցին ինչպես փարավոններ կառավարել Նեբքին Եգիպտոսը և Վերին Եգիպտոսից, Պաղեստինից և Միբիայից տուրք էին ստանում: Նրանց մայրաքաղաքը բարձր պաշտպանվածու-թյամբ քաղաք Էլ-Արիշն էր (Ավարիս՝ Խուտ-ՌԻարտը, ՌԻարտների տունը):
3. Ցեղից-ցեղ ձգվող կռիվները վերջացան նրանով, որ Իսրոելը ավերեց Ամայելների կարողությունը: Սաուդը 200.000 բանակով երկար պաշարումից հետո գրավեց ու բա-լանեց Ամայելների ամրոցը: ԵՒ հետո ստեղծեց կայսրություն, որը ձգվում էր Միբիայի Խավիլախից մինչև Էլ-Արիշ: Կենդանի մնացած Ամայելները դարձան քոչվոր և զբաղվեցին ավազակությամբ: (Նկատի ունեցեք, որ ամրոց կա միայն Երուսաղեմում, այսինքն Երուսաղեմն է Ամայելների մայրաքաղաքը՝ Ավարիսը, Էլ-Արիշը-Լ.Պ):

Այսքան տարբեր աղբյուրների մեջ, իհարկե համաշխարհային ջիուդականության միջա-

մտությամբ, Ամալեկի ծագման ու էթնիկ պատկանելության մասին մի ընդհանուր տեսակետ չնկարագրվեց: Այսպիսին է երեք հազար տարի առաջ Հայ ազգին չհայտարարված պատերազմ մղելու սատանական ծրագիրը՝ ինչը ամենամեծ կերպով իրականացրեց ինքը՝ աստանը, ցիուրը: Ամալեկ՝ ցիուրական բառ է, ինչը հորդյալերեն ու արաբերեն նշանակում է առաքյալ կամ իշխան՝ այսինքն Առաքելություն ունեցող ազգ՝ ՀԱՅ, ինչը միայն երեք հազար տարի հետո մենք իմացանք: Մատանան մնում է աստանա, էլ ինչ՞ աստանա, եթե բոլորը պետք է ճանաչեն, իսկ Հայոց կրած տառապանքները առեղի են ու ահավոր:

ԳԱՅԻ ԵՎ ՄՆԱՅԱՆ ԳՅՈՒԴԵՐԻ ԱՎԵՐՈՒՄԸ

Մովսեսի մահից հետո Իսրոելյին (Ռուբինեաններ, Մանասեաններ, Գադեաններ) ղեկավարեց Նավեի որդի Յեսուն՝ մեզ հայտնի որպես լեվիտ Հիտու Նավիինը:

Եգիպտոսից դուրս գալուց Ամալեկները Իսրոելյին ուղղակի ծաղրել էին: Մրանք անցան Ամալեկների հյուսիսային թիկունք՝ Հորդանանից արեւմուտք, (ՅԵՍՈՒ Ա.14) փաստորեն ոչ ոք չի խոչընդոտել, Բիբլիայում ներկայացնում են իբր պատերազմ սկսեցին Հորդանանից արեւելք Ամալեկների քաղաքները ներսից հերթով պաշարելով՝ վերացնելով Ավագանին (ՅԵՍՈՒ Ա.1-5): Անգամ այս ընթացքում չմոռանալով թլփատել մնացած ցիուրներին (ՅԵՍՈՒ Ե.2-3): Առաջինը սկսեցին Երիթով քաղաքից (ՅԵՍՈՒ Բ.1-2): Երկրորդը Գայ քաղաքի ղեկավարության վերացումից (ՅԵՍՈՒ Ժ.1): Նույնը կատարեցին Երուսաղեմի, Քեբրոնի, Յերիմոթի, Լաքիսի, Էգոնի, Մակեդանի, Դաբիի և այլ գյուղերի հետ:

Փաստորեն Ամալեկների երկիրը վերցվեց արդեն Բիբլիայի Դատավորաց մասի պատմվածքներով, այսինքն շատ երկար տարիներ հետո՝ իշխանությունը վերցնելով իրենց բիրտ պահելածեի շնորհիվ և ոչ թե պատերազմով, ճիշտ այնպես՝ ինչպես հիմա է:

ԱՄԱԼԵԿԸ ՔԱՂԱՔԱԿԻԹՈՒԹՅԱՆ ՕՐԲԱՆ

Երբ Ամալեկի փառքը հասավ ամբողջ աշխարհին՝ որպես Արարչի ընտրյալ, «ժողովուրդների մեջ առաջինը» անվանեցին նրան և Ամալեկը դարձավ «շատ ազգերի հայր»:

Իսրոելն ու Ամալեկը տարբեր բեռներում են՝ մեկը պղծության, մյուսը՝ սրբության: Իսրոելը իր գլխին կուտակված վտանգը թողած՝ միայն Ամալեկի դեմ պայքարով է գբաղված: Մնացած ժողովուրդները գտնվում են այս երկուսի արանքում: Իր դոմինացիոն թացքում Իսրոելը անընդհատ պետք է ճնշած պահի Ամալեկին, բայց առանց նրա չի կարող գոյություն ունենալ, իսկ եթե թողեց, Աշխարհը կթեքվի դեպի բարին ու կաղեսը (սուրբը)՝ և ինքը կվերանա:

Իսրոելի ուրախությունը ոչ մի ժողովուրդ չի կիսում, իսկ ինքը նրանց ուրախություններից մասնակցում է՝ միայն թե “ուրիշի հաշվին լինի” նշանաբանով:

Ամալեկը կիսում է մնացած ժողովուրդների հոգսը, իսկ իր ամբողջ հոգսը միայն ինքն է քաշում: “Ժողովուրդներից առաջինը Ամալեկն է, բայց նրա վերջը բոլոր ժողովուրդների վերջն է”,-Թորա:

Ամալեկը Իսրոելի հետ մեծ պայքարում ճշմարտությունից է ուժը ստանում, դրա համար էլ նա անհաղթ է: Հենց նա հեռանում է ճշմարտությունից, թշնամիները հարձակվում են նրա վրա: «Երբ Իսրոելը տեսնում է, երբ դու ճշմարտության օրենքների հետ համահունց չես ապրում, երբ նախնիներիդ պատգամները քեզ բռն են դարձել՝ նա անմիջապես կհարձակվի քո վրա: Հուդաները գիտեն՝ քանի դեռ իրենք Ամալեկին ատում են՝ նա կունենա էներգիա՝ դեմները առնելու: Ամալեկը մարդկանց սրտերում այնպիսի վեռություն ու գոհացնող հետք պետք է թողնի, որ նրանք դառնան հուդաների կողմից երկնքի տակից ջնջելու արգելք: Ամալեկը իր գործը պետք է անպայման իրեն վերագրի՝ արգելք հանդիսանալ արին:

Ամալեկի կերպարը շրջապատված է փառքի լուսապսակով, նա չի կարող Իսրոելյին պատերազմով վախեցնել, քանի դեռ աստանան իր մեջ է ու ինքը դրան չի բացահայտել: Իսրոելը կստուգի՝ իրականացնում է ինքը արդյոք ժողովուրդների հոգեւոր առաջնորդ լինելու

առաքելությունը, եթե ոչ՝ կհետապնդի ու կսպանի Ամալեկին:

Իսրայելի ուժը Ամալեկի մեջ է: Նա ինքն է մեղքի աղբյուրն ու ծնունդը: Այդպիսին են սատանայի ճամփաները՝ սկզբում մարդուն ջանում է շեղել ճամփից, հետո մեղադրում է, իսկ հետո՝ վերացնում:

Այն օրը, երբ Արարիչը կօգնի Ամալեկին, ժողովուրդները ազատ կընչեն, բոլորը կդառնան մտերիմներ:

Ամալեկին պետք չի Իսրայելի ու նրանով ստեղծված ոչ մի ունեցվածք: Նա պետք է վերացրնի նրա հոգին ու հետքերը՝ մարդկանց միջև ատելությունը: Առավել սիրի Արարչին: Ամբողջ Աշխարհը կընդունի Արարչի իշխանությունը, Իսրայելի հիշատակը վերջնականապես կջնջվի:

Հակորը Հայ է՝ Ամալեկի եղբայրն է (ես մեկ ապացույց):

Ինչո՞ւ Իսրայելը Ամալեկի մեջ գտավ գլխավոր թշնամու կերպարը.

❖ Որովհետև, միևնույն է, կգար մի օր, երբ Ամալեկը կբացահայտեր Թորայի սատանական ծրագիր լինելն ու Իսրայելի սատան լինելու անհերքելի փաստերը, ինչը և իր հերթին կբերի սատանի չքվելուն:

Այսպիսով՝ ն.թ.ա. 1000 թվ. լեվիտներ Մովսեսի, Նավինի Եստի, Ահարոնի և այլոց ջանքերով ստացվեց Իսրայելը՝ ջիուդը, սատանը, որոնք ներքինից հարված հասցրին հիբսուսներին՝ իրենց պապերի երկրում ապրող փոքրաքանակ Ամալեկին ու Գային, ամեն մի գյուղ Բիբլիայում նկարագրելով որպես մի թագավորություն ու ահեղ պատերազմների ավար: Չնայած դրան Ամոնն ու Ամալեկը (ԳԱՏԱՎՈՐԱՅ Գ.13-15), Քանանացիները (ԳԱՏԱՎՈՐԱՅ Դ.2-3) նորից հնազանդեցին Իսրայելին, ինչը Բիբլիայում նկարագրված է իբր «Իսրայելը Եհովային նեղացրել էր»:

**«Երբ Արարիչը քեզ կտա հավատ...Իսրայելի հիշատակը ջնջիր»,-
(ՅԱՅՏՆՆՈՒԹՅՈՒՆ):**

Բայց՝ Փաստը մնում է փաստ՝ մի հողակտորի վրա, որտեղ Ամալեկներն էին ապրում ու այն ժամանակ կոչվում էր Էդոմ, այսինքն Էդեմ, առաջացավ ապերախտ ջիուդը՝ սադան, որը պետք է իրականացներ ահավոր չափերի արհավիրքներ ծնող «Մադանական փորձություն»-ը:

ՀԱՄԱՇԽԱՐՀԱՅԻՆ ՋՀՈՒԴԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ
ԿԱՄ ԴԵԳԵՆԵՐԱՏՆԵՐԻ
ԿԱԶՄԱԿԵՐՊՎԱԾ ՀԱՆՅԱԳՈՐԾՈՒԹՅԱՆ ՍԵԿՏԱ
ԿԱՄ ՀԱՎԵՐԺ ԱՅԼԵՐ.
ՉԿԱ ՃՇՍԱՐՏՈՒԹՅՈՒՆ՝ ԿԱ ԱՄԵՆԱԹՈՂՈՒԹՅՈՒՆ
ԴՈԿՏՐԻՆԱՅՈՎ

ԱԳԱՍ ԿԱԴՄԱՆԻ ԼՈՒՍԱՊՍԱԿԻ ԳՈՒՅՆԵՐԸ

ԿԱԴՄԱՆ--առաջին մարդ

ԴԵՎ – հուն. դեաբոլոս՝ խաբերա, շփոթեցնող: ՅՈՎՀԱՆՆԵՍ ԺԲ.31 Հիսուսը ասում է, որ Դեբը այս Աշխարհի իշխանն է:

ԼՅՈՒՅԻՑԵՆ – Հբրյայերեն Հելել՝ առավոտյան աստղ՝ Վեներա մոլորակ, Լուսաբեր, լուսաբացի որդի, Դեի անուններից մեկը, ԵՍԱՅԻԱ ԺԳ. 12«Ինչպես վայր ընկար երկնքից, ով առավոտը ծագող Արուսեակ, կարունցար գետինն ընկար, ով ազգեր նկուն անողդ»:

ՄԱՏԱՆ–Սաղա կամ Սաղղայ ջիուղերեն՝ ամենակարող Աստված: Իսլամում՝ շաղան: Բիբլիայում Ա ԹԱԳԱՎՈՐ ԻԹ.4; 2ԹԱԳԱՎՈՐ ԺԹ.22; 3ԹԱԳԱՎՈՐ Ե.18, ԺԱ.14,23,25 կետերում այդպես են անվանվում ջիուղները՝ այսինքն Սատանը հենց ինքը՝ ջիուղն է:

«Ջիուղը հոտային կազմություն է», - Դեվիդ Լենգ: Ես կապելացնեմ՝ ֆալլոսապաշտական (հուդայական) ֆանատ կրոնով ու ավերելու առաքելությամբ: Իրենց շահույթը գտնում են իրենց քանդելու ու ԱՐ-ի կառուցելու մեջ՝ ստեղծելով լուրջ պատերազմներ, հեղափոխություն, տեռոր, ճգնաժամ, սաղրանք, սաբոտաժ, ամենաթողություն, պետականության և օրենքի անճանաչողություն:

Ինչու՞ է ջիուղը ամբողջ մարդկությունից թաքցնում իր էթնիկ պատկանելությունը՝ ասնաչու՞մ է թե վախենում:

Միայն այս հարցը և այդ հարցի ցանկացած պատասխանը, միանգամայն բավարար է որպեսզի մարդկությունը հասկանա, որ սատանը հենց ինքը՝ ջիուդն է:

Ջիուդները նույն ասորական ծագումն ունեն (Ծննդոց ԻԸ:4-6): Ասորեստանի վախճանից հետո ջիուդները ծաղկեցին՝ չնայած երկուսի գաղափարախոսության Աստվածն էլ Բահադն է՝ ԲԵԼ-ը, խոսում են նույն արամերեն լեզվով: Իսկ ինչու՞ էին ջիուդներին կոտորում:

Նախ՝ քանի որ ջիուդ, հուդա, հբրյա, հրեա, ժիդ... բոլոր այս անվանումները բնութագրում են նույն հոտի՝ արհեստական ժողովուրդ հբրյաներին (հրեա՝ նշանակում է ֆալյուսի որդա), այդ պատճառով են այս գրքում դրանց հիմնականում անվանում են ջիուդ, քանի որ ժիդ և հուդա նշանակում է ֆալյուս: Իրենք մեզ անվանում են գոյեթ, ակումմներ, ոչխարներ... , են ելներով իմ չայ ինչու առաքելությունից, ինձ թույլ չեմ տալիս նման կարգի վիրավորանք պատճառել՝ անգամ իրենց:

Որպեսզի հասկանալ, թե ինչ է Աստվածը և կրոնը, հարկավոր է միայն պատկերացնել, որ նախնադարյան մարդը պաշտել է ԱՐԵՎԸ, հետո նաեւ կրակը: Մնացած բոլոր կրոններն ու սեկտաները արդեն մարդկության զարգացմանը զուգահեռ առաջացած խորամանկների և աֆերիստների ձեռքի գործերն են, որոնք ունեն միմիայն մի նպատակ՝ մնացած մարդկությանը վախեցնելը և շահագործելը:

Շատ ավելի ուշ՝ հանկարծակի ի հայտ եկավ հուդայականությունը՝ ֆալյուսապաշտությունը, ֆալյուսի՝ լինգամի կուռքապաշտությունը: Ի՞նչ տեղի ունեցավ: Չ՞է, որ մինչ այդ հայտնի էր, և ընդհանրապես միակ ճիշտ տրամաբանական մոտեցումը, որ մարդուն և բնությունը Արարել է ԱՐԱՐԻՉԸ և հանկարծ այս ֆալյուսապաշտները հայտարարում են, որ մարդուն Արարում է ֆալյուսը և այդ ֆալյուսն է, որ պետք է լինի մարդու Աստվածը: Նախ, ուշադրություն է պետք դարձնել, որ առաջ եկավ ԱՄՏՎԱԾ անվանումն ու գաղափարը, որը պետք է փոխարիներ ԱՐԱՐԻՉ-ին և ինչը նշանակում է ԱՄ-երին ՏՎԱԾ-ը, և այդ Աստվածը պետք է ունենար երկսեռ բնույթ, որովհետեւ առանց կանացի սկրյունքի ֆալյուսը չէր կարողանա մարդ ստեղծել: Այդ Աստծո անունը դրեցին ԵՇՈՎԱ, որի ԵՇ վանկը նշանակում է Ադամ կամ ֆալյուս, իսկ ԷՎԱ վանկը նշանակում է կանացի սեռական օրգան կամ Էվա: Այսինքն Աստծո անունը կազմված է արական և իգական սեռական օրգանների կամ Ադամի ու Եվայի անվանումների միացությունից:

Արեւի փոխարեն ընդունում են նոր՝ լուսաբեր, ԼՅՈՒՅԻՖԵՌ, Ասիրիս, Սիրիուս, աստղը, ԴԵՎ, ԴԱՎԻԹ, որը նաեւ նշանակում է նոր լույս և միեւնույն ժամանակ ՉԱՐ, այդ ժողովրդին անվանել չԻՐՅԱՆԵՐ, որը նշանակում է ԽՈՒԺԱՆ (խուլիգան), ՋՆՈՒԳ-ներ՝ հուդաներ, կամ ԺԻԳ-եր՝ ֆալյուսներ, կրոնը անվանել չՈՒԳԱ, որը նույնպես նշանակում է ֆալյուս, գոյություն չունեցած պետությունը անվանել ԻՍՐԱԷԼ, որը նշանակում է ԱՐԱՐ-ՉԻ դեմ պայքար, Թորայի՝ Բիբլիայի հիման վրա կազմել “ՆՈՐ ԿԱՐԳԵՐ” ծրագիր, ՄԻՈՆԱԿԱՆ, ՄԱՍՈՆԱԿԱՆ և ԽԱՄԻԳԱԿԱՆ, ՋՈՂԱՐԱԿԱՆ (Կարալիստական) անվանումներով, հակառակ արիական ծագմանը հատուկ՝ դարերի ընթացքում կերտված բարոյական բոլոր նորմաներին, անբարոյական (իրենք բարոյականությունը որպես պարտադիր կանոն հերքում են) մեթոդներով տիրեն աշխարհի հարստությանը, ստրկացնեն և ապա հետո ընդհանրապես ոչնչացնեն ԱՐԻԱԿԱՆ ծագումը:

Հուդայականության մեջ ամենամեծ սքրեթությունը դա տղաների ծննդյան 8-րդ օրվա թվաշտումն է և աղջակների երեք տարի մեկ օրը լրանալուց պայությունից զրկումն է:

Հուդայականության պաշտամունքի գերնպատակը փողն է՝ Մամոնա Աստծով:

Հուդայականությունը բաղկացած է երեք մասից՝ Թորա (Մովսեսի հնգամատյանը), Թալմուդ (օրենքներ, հրահանգներ) և Կարալա (միստիցիզմ, մեսիանիզմ, ալխիմիա, մագիա):

Մեր համար ջիուդականության հիմնական գիրքը ԲԻԲԼԻԱՆ է: Այն բաղկացած է երկու մասից՝ ՀԻՆ ԿՏԱԿԱՐԱՆ, որը հիմնված է Մովսեսի հնգամատյանի վրա և նախատեսված է ջիուդական կեծ պատությունը հորինելու և նախապայայաններ ստեղծելու, և ՆՈՐ ԿՏԱԿԱՐԱՆ կամ ԵՎԱՆԳԵԼԻԱ, որը նշանակում է բարի լուր: Այդ գրքերը իրենց մեջ ահռելի գաղտնիքներ են պարունակում, որովհետեւ դրանք գրված են ոչ թե անառակ, խուժան, գյարդա ջիուդների, այլ քրմական ծագում ունեցող չար Լեւիտների կողմից: Բիբլիան համաշխարհային ջիուդականության ծրագիրն է, որի իրականացման համար նախատեսված պահեղաձեւը՝ օրենքները գրված են “Թալմուդ”-ում, իսկ իրականացման

մեթոդները խասիդական “Գիրք Չոհար”-ում՝ Կարալայում:

Ուշադրություն է պետք դարձնել այն հանգամանքի վրա, որ հին կտակարանում ԴԵՎ-ի մասին ոչ մի տեղ հիշատակված չի, նա այնտեղ ընդհանրապես չկա, անգամ Եվային գայթակղող ՕՁ-ը անվանվում է ուղղակի ՕՁ: Իսկ Նոր Կտակարանում այն արդեն անապատում փորձում է Հիսուսին գայթակղել: Հիսուսը փրկում է մարդկանց, բայց ումի՞ց՝ իրենց հնարած ԴԵՎ-ից՝ Դեվիլից: Իսկ ի՞նչ է այդ ԴԵՎ կոչեցյալը: Տեղոգիայի՝ Աստվածաբանության մեջ բացատրվում է, որ ԴԵՎ-ը դա մարդկային ցեղի բջնամին է, ի սկզբանե մարդասպան է, մահի հրեշտակն է, մահվան ընկերը, կյանքի գողը, ավերող, բամբասող, ստախոս և ստի հայր, Աստծո կապիկը, արդարադատության ցնցողը, չարի աղբյուրը, ազգերի բջնամին, խաբեբա, անառակ, գործում է թիկունքից, հակառակ ...:

Բայց, ուշադրություն դարձրեք, այս բոլոր հասկոթյունները կարելի է վերագրել միմիայն ջհուղներին և մարդկությունը դա շատ լավ գիտի: ԵՎ ի՞նչ է ստացվում, որպեսզի անգամ իրենց կասկած հարուցող չլինի, իրենք գրել են իրենց մասին: Գրված է, որ ԴԵՎ-ը Աստծո հակապատեղերն է, բայց ԱՐԱՐԻՉԸ և ԱՍՏՎԱԾԸ ինչ հարաբերություն ունեն միմիանց նկատմամբ, գրված չի: Եթե կա ԱՐԱՐԻՉ, որը իհարկե կա, նա է Արարել ամենը, ապա Աստվածն ո՞վ է, այդ մասին էլ գրված չի: Բիբլիական ամենաբարձրալը Սաբաօվն է:

Այսպիսով, որպեսզի իսկությունը բացահայտվի, առավելես որպեսզի այն չկրի դատարկաբանական բնույթ, վերլուծենք Բիբլիան: Ես իհարկե չեմ քննարկի այն ամենասկզբից՝ «Սկզբում Աստված ստեղծեց երկինքն ու երկիրը, լույսն ու խավարը, ջրերը մեկ տեղ ժողովուհին, և ցամաքը երեվալ...», մենք գիտենք, որ Արարվել է Արեւի համակարգը, Երկիր մոլորակը պտտվում է Արեւի շուրջը, միեւնույն ժամանակ իր առանցքի շուրջը և ստացվում է գիշեր ու ցերեկ, իսկ եթե Աստծո կամոք է գրվել Բիբլիան՝ Աստված այս ամենը մեզանից լավ պետք է իմանար:

Մենք կակսենք վերլուծել ԱՐԱՐՉԻՆ հերքելու և Աստված գաղտնիարը ԱՐԱՐՉԱԿԱՆԻՆ փոխարինելու պահերից: Ծննդոց Գլուխ Բ կետ 7-(այստեղտ Ծննդ Բ:7) գրված է,-«Եհովա Աստվածը հողի փոշուցը շինեց մարդը և նորա ռնգացը մեջ կենդանության շունչ փչեց, և մարդը կենդանի հոգի եղավ»: Այսինքն, Եհովան՝ երկսես Աստվածը հողից առաջին մարդուն շինեց, շամանի նման ռնգի մեջը փչեց և այդ պահին մի ջիուղ այդտեղ էր և այդ ամենը տեսավ: Իսկ որպես Եղեմ/Էղեմ, աշխնքն դրախտ, որտեղ առաջին շինած մարդուն տեղադրեց այդ Եհովան, միեւնույն է նկարագրվում է Հայկական լեռնաշխարհը,-«Եւ Եհովա Աստվածը Արեւելքի կողմը Եղեմի մեջ մի պարտեզ տնկեց, և իր շինած մարդը դրավ այնտեղ: ...Եւ մի գետ էր դուրս գալիս Եղեմից պարտեզը ջրերու համար և այնտեղից բաժանվում ու չորս գլուխ էր դառնում: Մեկի անունը Փիսուն է, սա պտտում է Եվիլայի բոլոր երկիրը, ուր, որ ոսկին է: Եւ այդ երկրի ոսկին ազնիվ է. այն տեղ է սուտակը և գահանակը: Եւ երկրորդ գետի անունը Գեհոն է. սա պտտում է Զուչի բոլոր երկիրը: Եւ երրորդ գետի անունը Տիգրիս է. սա գնում է Ասորեստանի առաջովը: Եւ չորրորդ գետը Եփրատն է»: Բայց ասում է, որ այդ մարդը Եհովայի պարտեզի մշակն է ու պահակը՝ «Եւ Եհովա Աստվածը առաւ մարդը, և դրաւ Եղեմի պարտեզումը, որ նա նորան մշակ է և պահե» (Ծննդ Բ:15-16): Նախ՝ անգամ մարդու արարվելը նկարագրելուց սկսու տեղը չեն մոռանում, հետո այդ մարդը այգին մշակելուց ու պահպանելուց բացի ուրիշ առաքելություն չունի՞: Եհովան շինեց մնացած բոլոր կենդանիներին, բայց ինչպես նրանց կոչեր, դիմում է Ադամին (Ծննդ. Բ:19): Այստեղ ասված չի անգամ, որ այդ մարդու անունը Եհովան դրեց Ադամ (որը նույն մեր Արամն է) և հետո այդ Ադամը՝ մշակն ու պահակը, դրեց բոլոր կենդանիների անունները և շատ հավանական է, որ հայերեն, կամ թե գուցե իբրյայերեն՝:

Երբ Ադամը քնած էր, Եհովան նրա կողովելից սարքեց կին, տեղը միս լցրեց, բայց երբ ցույց տվեց Ադամին, նա արդեն գիտեր, որ այն իր կողովելիցն է,-«...Սա հիմա ոսկր է իմ ոսկրիցը և մարմին է իմ մարմնիցը. սորան կկոչեն կին. որովհետես սա մարդից առնաւեցավ: Սորա համար մարդը կթողե իր հայրը և կյարի իր կնոջը. և մեկ մարմին կլինեն»: Այստեղ ասվում է, որ Ադամը ոչ թե միայն գիտեր, որ կնոջ համար “մարդը կթողե իր հայրն ու մայրը”, այլ առարկում է, որ իր ոսկրից ու մարմնից է իր կինը, որովհետես դա կնշանակեր արյունապղծություն:

Հետո՝ ՕՁ-ը (այդպես են Բիբլիայում անվանում լորդուհին՝ Հային) ավելի խորամանկ էր և

նա կարողացավ գայթակղել կնոջը (Ծննդ. Գ:1), նրանք կերան պտուղը և դարձան աչքաբաց: «Այլ Աստուած գիտե, որ այն օրը որ նորանից ուտեք, ձեր աչքերը կբացուին, և Աստուծոյ պես կլինեք՝ բարին և չարը գիտացող»: Իսկ այստեղ ասվում է, որ Ադամին ու Եվային դրախտից տեղափոխել է պետք, թե չէ նրանք կուտեն ինչ-որ պտուղ և կդառնան Աստված: Այսինքն երեւի Եհովան այդ պտուղն էր կերել ու դարձել Աստված ու չուզեց, որ սրանք էլ դառնան Աստված, և որ ամենաստակալին է, հանկարծ Ադամն ու Եվան չդառնան «բարին և չարը գիտակցող»:

Նախ, եթե Եհովան չէր ուզում, որ օձը գայթակղեր իրեն, ինչու արու Ադամի համար ընկեր ստեղծեց կին Եվային: ԵՎ, այդ ինչպես Աստուծոց բաբուն օձը կարողացավ գայթակղել:

Հետո Եհովան անիծում է (Ծննդ. Գ:17) «Անիծյալ լինի երկիրը քո պատճառով... Երեսիդ քրտինքովը հաց ուտես, մինչեւ որ դառնաս դեպի երկիրը, որովհետեւ նորանից առնուեցար. նորա համար որ հող էիր դու, և դեպի հողը դառնաս»: Ինչքանով է լուրջ այս վերաբերմունքը: Եթե Եհովան՝ Աստվածը, ուզե՞նար շինել մարդ, որը «առանց քրտնքի հաց ուտեր», նա եթե Աստված էր՝ կշիներ նման մարդ, ոչ թե իր շինածին կանիծեր:

«ԵՎ Ադամն իր կնոջ անունը Եւայ կոչեց»(Ծննդ. Գ:20): Աստուծո անունը Եհովայ է, իսկ կնոջ անունը Եվայ և ոչ թե միայն անունը Ադամն է կոչում՝ այլ Եհովան անգամ չի առարկում:

Ծննդ. Գ:1-2, «...Եվան ծնեց Կայէնը...»: Կայ-ենը, (Գայ, Հայ), այսինքն սկզբում ծնվեց Հայը: Շարունակում է, «...Եւ դարձյալ ծնելիս, ծնեց նորա եղբայր Հաբելը...»: Հա-Բել, Բելը Եգիպտական դիցաբանությունից՝ չարի Աստվածն է: «...Հաբելը ոչխարների հովիվ էր...», այսինքն չէր աշխատում, իսկ «...Կայէնը երկրագործ էր...», այսինքն աշխատում էր: Եհովան Կայենին չհամակրեց «...մտիկ չարավ...», իսկ Հաբելին համակրեց «...մտիկ արավ...», որի պատճառով էլ Կայենը Հաբելին սպանեց: Եհովան Կայենին ասեց, «...Երկրի վրա աստուծոական և թափառական լինես...»: Հենց այս ծրագրով էլ ջիոտների կողմից հետագայում կոտակվեց Բյուզանդիային մեր թագավորությունը՝ վերացավ, իրականացվեց Մեծ Եղեռնը, Հայերը սփռվեցին աշխարհով մեկ և նույն ջիոտների ջանքերով մարդկության կողմից այդ ոճրագործությունը չի դատապարտվում:

Ծննդ. Գ:16, «Եւ Կայէնը Եհովայի երեսի առաջից դուրս գնաց և Նայիդ (Նայիրի) երկրումը բնակվեց Եդեմի Արեւելքում... Եվ Կայենը գիտաց իր կինը. ԵՒ նա յղացավ և ծնեց Ենոքը»: Նախ, որ հերքական անգամ հիշատակվում է Հայաստան աշխարհը, հետո եթե միայն Ադամից ու Եվայից էին սերում մարդիկ, որտեղից Կայենը իրեն կին գտավ: ԵՎ նրանից սերեց իր որդի Գայիրադը (Հայրադ): Հետագայում Բաբլլիան նկարագրում է Իսրուէլի և Գայի պատերազմը, որտեղ Ամալեկյանները Իսրուէլի Բաբլլիան բռնաճնջեցին նե:

Իսկ ինչ է նշանակում Ամալեկյանները: Սալեկ դա հեթոյաբերեն բառ է, որը նշանակում է հրեշտակ, կամ իշխան: Ջիոտները այստեղ են անգամ հիշատակում առաջին արարված Հայասմարդուն՝ անվանելով հրեշտակ և իշխան: Իմիջիայլոց, չմոռանանք, որ Հայոց պետականությունը կործանելուց հետո ջիոտները Հայաստանում իրենց սկսեցին բացահայտ մալակներ՝ մեկիքներ անվանել, այսինքն արդեն իրենք են համարվում նոր աշխարհի առաջնեկները և մինչեւ հիմա էլ այդ մասին հիշատակում են:

Ծննդ. Գ:25, «Ադամը դարձյալ գիտաց իր կնոջը, և նա մի որդի ծնեց, և նորա անունը կոչեց Մեծը, որովհետեւ ասաց Աստուած ինձ մի ուրիշ սերունդ տալով Հաբելի փոխանակ, որին սպանեց Կայենը...»: Նախ, ասեմ, որ այս դրվագները վերցրած է հին հայկական դիցաբանությունից, որ Հայկը Բելին սպանեց և հետագայի Եգիպտական չարի Աստվածը եղել է Մեթը: ԵՎ, որ ջիոտները այս պատմությունը վերագրում են իրենց, որ իբր Բելի մահով չարը չվերացավ, այլ միայն վերածնվեց՝ այս անգամ արդեն Մեթի՝ ջիոտի կերպարով:

Հարց է ծագում՝ ինչու՞ Կայենի և Հաբելի ծնողները իրենց երեխաների դատարկությունը ընդհանրապես չեն գրադվել: ԵՎ, եթե Հայը՝ Կայը, սպանեց իր եղբորը՝ Բելին, Հաբելին, որը Եգիպտացիների չարի Աստվածն էր, ինչու հաջող գավակը, որը ծնվեց Հաբելի փոխանակ՝ նորից եգիպտական չարի Աստվածն է՝ Մեթը: Որովհետեւ քրմերը մինչեւ ասորական ցեղերից մեկին ջիոտ սարքելը և «Սատանեական փորձության» ծրագրավորելը Եգիպտոսի դոմինացիոն կարգով էին իրենց առաքելությունը իրականացնում Երկիր մոլորակի վրա: Բաբլլիական այս պատմությունը կեղծելուց՝ Նաիրյան հայկական Պետության երայում իրոք ջիոտներին վնդեցին Եգիպտոսից, դա Ա.Բ.Ա. 1180թվ. էր: ԵՎ նրանք

իրոք, որպես քափառական և քոչվոր հոտեր՝ չէին կարող ստույգ տեղեկություններ ունենալ ավելի վաղ գոյություն ունեցած Հայկական պետությունների մասին: Բիարկե այս խեղաթյուրանքը հորինված է ժամանակի քրմերի թելադրանքով, որոնք գերազանց գիտեին ամբողջ մարդկային պատմությունը, բայց քանի որ իրենք ստացել էին արհեստական հրքյա (խուժան) սեկտան, որոնց մենք անվանում ենք ջիուդ, այդ գեոմոնոֆիլիկացված կենդանիների հարկ չհամարեցին ավելի խորը տեղեկություններ մատուցել, այն ուղղակի անիմաստ էր: Բայց ունենալով ձեռքերի տակ հնազանդ և նվիրված բիոռոբոտներ, քրմերը կարողացան դրանց հավաստիացնել, որ անպայման է գոյություն ունեցող պատմական արդյուրները վերացնել, որպեսզի հրքյան կարողանա ապագայում ստանձնել իրեն առաջին արարվածի փառահեղությունը, բայց որպեսզի արարվածի ԲԱԲԻ առաքելությունը չշարունակվի, ամեն ինչ ճշմարտությանը ուղիղ հակառակ պետք է անեին:

Ծննդ. Ե:3; Ադամը 130 տարեկանում Սեթին ծնեց (1180-130=950թվ.) , այսինքն մ.թ.ա. 950 թվ.: «Եվ հետո նորից 800 տարի սերունդներ ծնեց...»: (950-800=150): Այսինքն դոկտրինան՝ Թորան գրվել է մ.թ.ա.150 թվականից: Այդ ժամանակներում Հայաստանը Արտաշես 2-րդի հզորագույն պետությունն էր և ոչ ոք չէր էլ կասկածում, թե քրմերը՝ Լեւիտները իրենց թիկունքում «Սատանական փորձության» ծրագրեր են իրականացնում՝ մասնակիորեն ԱՐԱՐԶԻ փոխարեն մի քանի Աստվածների ի հայտ գալը: Իսկ Թորան ոչ այլ ինչ է, եթե ոչ Արարվածի «Աշխարհի» ավերման և նոր՝ Սատանական՝ հողից շինված արհեստական բիոռոբոտների «Նոր կարգ» գաղափարի իրականացման ծրագիր, որպեսզի, ինչպես Հիսուսն է բնութագրում՝ «Ես դատաստանի համար եկայ այս աշխարհը, որպեսզի չտեսնողները տեսնեն և տեսնողները կուրաման»: (Յովհաննու 9:39)

Իսկ ո՞վ է Հիսուս Քրիստոսը, կարդանք Ավետարան ըստ Մաթեոսի:1.-«Գիրք ծնունդի Յիսուսի Քրիստոսի՝ Դավիթի որդիին, Աբրահամի որդիին... 42 սերունդ» և «Բառարան Սուրբ Գրոց» 319 էջում՝ «Այսպես Քրիստոս նահապետական և քրիստոնեական տնտեսության մեջ կ'երեւի միեւնոյն Եռովյա, և յառաջ կը տանի միեւնոյն մեծ նպատակը որ է իր ժողովրդեան փրկությունը»: Ինձ թվում է մեկնաբանելու կարիք չկա: Քրիստոսը 8-րդ օրը թլփատված է եղել, իսկ Քրիստոս հունարեն նշանակում է օձյալ, հրքյայերեն՝ միսիա: Իսկ քրիստոնեությունը առաջացել է Անտիոքում 42 սատան մոգերի կողմից, որտեղ և իր հետագա սատանական դաստիարակությունը ստացավ Գրիգոր «դուսավորիչը»:

Մեկ տիեզերական էրան հավասար է 2128 տարվա: Այսինքն երբ սկսվեց նոր՝ ՉԿԱՆ կենդանակերպի էրան, այդ մասին տեղեկություն ունեին բացարձակապես միայն քրմերը և որ 2012 թվականին այն վերջանում է և սկսվում է Խոյի էրան, այդ էլ նրանք գերազանց գիտեին և ճիշտ այդպես էլ ձեռակերպեցին, գրանցեցին Բիբլիայում և իրականացրին:

Որպեսզի «նոր ժամանակ» ստեղծվեր և «նոր կարգեր», պետք էր, որ հինը վերացվեր: Քանի, որ ի սկզբանե Հայը առաջին արարված ազգն էր Երկրի վրա, Սիեթը, ով առաջին արարվածն էր, ապա անհնարին համարելով ստիպել մոռացության տալ ժամանակի տեղեկացված զանգվածներին, պետք էր Արամ--Ադամ նմանությունը մտցվեր, Հնդկական ԲԲԱՀԱՄ Աստծոց պետք է վերցվեր ԲԲԱՀԱՄ--ԱԲԲԱՀԱՄ նմանությունը, Կայ.են--Հայ, Աբել-Բեյ և մնացած անվանումները կապված Արարչականության աշխարհագրական դիրքերի հետ: Իսկ ԱՐԱՐԶԻ փոխարեն՝ որպեսզի միանգամից և ԱՐԱՐԶ գաղափարը մոռացության ենթարկվեր, մուծվեց “Ամենաբարձրը” անվանումը և Աստված գաղափարը, որը կապված է ֆալլոսապաշտության հետ և նշանակում է ԱՄ-ը ՏԿԱԾ-ը: Դրանց ներկայացմամբ ԱՐԱՐԶ-ը դա սեռական օրգաններն են, որոնք էլ ստեղծում են մարդուն: Բայց մի թե չի կարելի հասկանալ, որ այդ սեռական օրգաններն էլ է ԱՐԱՐԶ-ը Արարել: Հին Հռոմեական բոլոր պատմիչները՝ Յուստին, Մանետո, Տացիտ, Դիոդորոս, Միկուլոս, գրում են, որ փարսիներ ջիուդներին որպես այլասեռավածների վտարել է Եգիպտոսից՝ իսկ իրենք առում են՝ (ԵԼԻՅ ՄԱ:2-3, ԺԲ:) Եգիպտոսում փարսիների ստրկությունից փրկվելուց առաջ ջիուդները՝ Մովսեսի և Միարոնի գլխավորությամբ նախապատրաստեցին իրենց փախուստը՝ նրանք ազգային տոնի կազմակերպման քողի տակ եգիպտացիներից երեկոյից մինչև առավոտ խնդրեցին ոսկյա և արծաթյա զարդերը, զիչերը սպանեցին Ռամսես քաղաքի ժողովրդին, ինչպես Բիբլիայում է գրված միայն առաջնեկներին ու փախսան կարմիր ծովի ափով դեպի Պաղեստին: Քրմերը նախօրոք հաշվարկել էին օվկիանոսի

տեղատվության ժամերը, ճանապարհին յոթը օրվա ուտելիք՝ բաղարջ նախապատրաստել մտեղենից, տեղատվության վերջին գիշերը իրենք ծովով անցան, իսկ հաջորդ օրը եգիպտական գորգը հետեւներից չկարողացավ հասնել, որովհետեւ մագրնթացությունը խանգարեց: Իսկ Բիրլիայում այս պահը ներկայացված է, թե իբր ծովը ճեղքվեց, ջիւղները մեջից անցան (ահա, թե ինչու՞ հրը). Մովսես=մո/ջուր/վսես/փրկել), իսկ փրկվելուց հետո Եհովան Մովսեսից պահանջում է արդեն ջիւղների բոլոր առաջնեկներին իրեն գոհաբերել: Այս ստկալի պատմությունը ջիւղների մոտ մինչեւ այսօր էլ, իրենց հաշվարկներով՝ երկրորդ ամիս 14-ը տոնում են և այդ տոնը կոչվում է պասեղ՝ ՉԱՏԻԿ: Այն տոնում են ժամանակի խաբնված քրիստոնյաներն էլ, համարելով, որ կարմիր ներկված ձուն, դա Հիսուս արյան հետ է կապված: Իրականում այն տեղի է ունեցել Հիսուս Քրիստոսից հազար տարի առաջ:

Եթե Եգիպտոսի ժողովուրդը թշնամի էր, ապա ինչպե՞ս վստահեց իր ոսկեղենը ջիւղներին: Մեր օրերում էլ, ջիւղագողական հասկացություններում՝ Թալմուդի օրենսդրականներն են, այս երեւոյթը կոչվում է «գցում վստահելու վրա»:

Այսպիսով, մենք հասկացանք, որ Բիրլիան հորինելու առաջնային հիմնական նպատակն էր Հայկական պետականությունը վերացնել, պատմական բոլոր մատենագրությունները հրկիզել, Հային իր արմատից շեղել, աշխարհով մեկ սփռել՝ թույլ չտալ ապրելու Հայկական լեռնաշխարհում, անընդհատ կախման մեջ պահել միջազգային ջիւղական կառույցներից, չթողնել հանկարծ «ոտքի կանգնի», հետո, այդ նույնը կատարել մնացած ազգերի հետ: ԵՎ միակ պատճառը առաջին արարված մարդուն Գետով կամ Սատանով փոխարինելն է, աշխարհում «Նոր կարգեր»-ը ձեւավորելը, տասը մասի բաժանելն ու ջիւղների կողմից որպէս ստրուկի մնացածին շահագործելը: Այդ ծրագիրը հաստատվել է Լեւիտների կողմից և.թ.ա. 929 թվ Միոնում և երկու հազար տարի հետո՝ 939 թվ. ջիւղը Բագրատունիների կողմից գրի առնվեց նոր հայկական էպոսը՝ Սասունցի Գավիթ (Գեւ), Մերա Մելիք, Սամասար, Բարդասար և այլ ջիւղական անվամբ հերոսներով, իսկ դրանից ընդհամենը վաթսուս տարի հետո Հայաստանը կտակեցին Բյուզանդական կայսրությանը: Այդպէս էլ գրված է Բիրլիայում, որ Նոյը՝ չար օձը, պետք է գար և իջեւաներ Արարատի (Մասիսի) գագաթին՝ Արարատում բնակվեր, քանի դեռ Արեգակնային համակարգը ձկան համաստեղությունում է:

Երեւի այդ կենդանիներին թվում է, թե հավերժ են մեր վզին նստելու:

Դեռես հին միջնադարից կազմակերպեցին թագավորների սպանող՝

287թ. – ջիւղ Անակը որսի ժամանակ մահացու վիրավորեց Խոսրով թագավորին

301թ.-- Անակի որդի Գրիգորը, Հռիփսիմե, Գայանե...37 պոռնիկները թունավորեցին Տրդատ թագավորին

1648թ – ջիւղները Անգլիայում հեղափոխություն կազմակերպեցին և ծխական սպանության ենթարկեցին թագավորին

1789թ – ջիւղը յոթը հանցագործներ կազմակերպեցին Բաստիլի գրավումը և ծխական սպանության ենթարկեցին Լյուդովիկոս 16-րդ Ֆրանսիայի թագավորին

1801թ. – ջիւղը մասոն Պեյներ խեղդամահ արեց ռուս Պավել 1 կայսրին

1825թ.--19 նոյեմբ. երեք ջիւղը բժիշկներ Վիլյեն, Վոլոնսկիին և Ստոֆրեգենը թունավորեցին ռուս կայսր Ալեքսանդր 1-ին

1881թ – մարտի 1 ռուս կայսր Ալեքսանդր 2-ը ջիւղների ռումբից պայթեց

Ֆրանսիական Մեծ Հեղափոխությունից հետո, որը ջիւղները կազմակերպեցին, սկսեցին չար ուժերը միմիանց և ժողովրդի նկատմամբ արյունահեղություններ կազմակերպել, մինչեւ Նապոլեոնը բոլորին զնդակահարեց:

Ռուսաստանում ջիւղները հեղափոխություն կազմակերպեցին, Ստալինը եկավ իշխանությունյան և բոլորին գնդակահարեց:

Հիտլերը իշխանության եկավ շտրոմավիկների օգնությամբ և անմիջապէս հետո բոլորին գնդակահարեց:

Ֆիդել Կաստրոն Կուբայում Ջիւղական հեղափոխության շնորհիվ եկավ իշխանության, հետո անմիջապէս ազատվեց բոլորից, ընդ որում և Չե Գելարաից:

Ի՞նչ է այս բոլորը նշանակում: Այն որ դրանք օժտված են քանդելու, իրար խառնելու,

տապալելու հատուկ տաղանդով, հարկավոր է թողնել հեղափոխություն իրականացնեն և հաջորդ օրը բոլորին վերացնել, եթե ոչ, ապա իրենք մնացածին կվերացնեն: Չէ, որ դրանք քաղաքականության մեջ ստեղծել են կուսակցություն, ժողովրդավարություն, նիզիլիզմն ու կոմունիզմը: Դրանք համարում են, որ Աստված տիրում է երկնքում, իսկ Սատանան երկրի վրա: Իսկ սատանայի արմատները արյունապղծությունն է և նրա համար բացի նյութականից ուրիշ սրբություն գոյություն չունի: «Դեւը խավարի իշխանն է և միաժամանակ այսօրվա աշխարհի տերը», - ասված է Բիբլիայում: Անգամ կին արմատի մասին Սողոմոնը Բիբլիայում ասում է, «Ե՛է ես գտալ մահից առեիի դռն այն կինը, որի սիրտը ցանցեր և ուռնակներ են, և որի ձեռքերը՝ կապանքներ...» (Ժողովող էջ26):

Իսկ ջիւղուտիների դերը սատանայական գործերում ամենամեծն ու վտանգավորն է:

Արդյոք զարմանալի չի, թե ինչու քրիստոնեության ծաղկումը սերտ կապված է միջնադարյան ինկվիզիցիայի (տանջամահություն) հետ, որը ավելի շատ հետաքրքրվում էր կաբալայով, կախարդներով ու երետիկներով, քան թե աստվածային ծագմամբ ու բարոյականության քարոզմամբ: Մարդը մինչեւ հիմա չգիտի ին՞չ է ԴՆԿԸ և ին՞չ է ԱՍՏՎԱԾԸ: Երբեք չի ասվել, որ Դեւը դա արյունապղծությունն է ու պեղափոխան, դա հենց ջիւղուն է, իսկ Աստվածը՝ Հիսուսը, Եհովան դրանց սատարն է, նա ասում է, եթե մի երեսիդ խփում են, մյուսը ղեմ տոր, նա ասում է սիրիք բշնամուղ, նա ձկնորսներից ասում է գնանք ես ձեզ սովորեցնեն մարդ որսալը, նա ասում է դեւն է այս դարի Աստվածը: Երբեք չի ասվել, որ Սատանը, Դեւը վտանգավոր չեն նրանով, որ տեսքով ու հզորությամբ է մեզ վախեցնում, այլ նրանով, որ նա չի երեսում, նա մեր անունն ու ազգանունն է կրում, նա միշտ պնդում է որ Դեւը գոյություն չունի, որովհետեւ այդ ստողը հենց ինքն է Դեւը, Սատանը, ջիւղը և կրոնական վերետներում կանգնածներն էլ են նույն իրենք: Թշվառման և արյունապղծման հետեւանքով դեգեներացված, բորոտած ու ռախիտիկներն էլ են իրենք, որոնց բուժմամբ զբաղվում էր դեռես Հիսուսը, որոնց մասին են գրում ժամանակակից հոգեբանները: Իտալացի ջիւղուղ դոկտոր Լամբրոզոն իր “Տաղանդը և խեղաբոլորվածությունը” գրքի 49 էջում գրում է, «Ջիւղուղների մեջ խեղաբոլորվածները 4-5 անգամ ավել են՝ քան մնացած ժողովուրդների մեջ»: Իրենք են Բիբլիայում գրում իրենց մասին «Եւ Եհովան տեսաւ որ շատացել էր մարդկանց չարութիւնը երկրի վերայ և նորանց արտի խորհուրդների բոլոր գաղափարները չար էին ամեն օր: Այն ժամանակ Եհովան զոջաց, որ Երկրի վերայ մարդը ստեղծեց...» (Ծննդոց): Ե՛վ հենց այդ պատճառով է, որ նորից իրենք Բիբլիական աստվադիպիստում գրել են աշխարհի իրենց իսկ ղեկավարմամբ վերջի հետեւանքները՝ «Այս երեք հարուածներէն մարդոց երրորդ մասը մեռաւ, այսինքն կրակէն ու ծովէն ու ծծումբէն...» (Յայտնութիին Յով. 9:18): Ե՛վ հետաքրքրիչը այն է, որ մի անգամ Հիսուս Քրիստոսը «եկավ», իրենք սպանեցին և նորից խոստում են նրա երկրորդ գալուստի մասին: Այդ նույն Քրիստոսը իրենց՝ ջիւղուղների վերջը բնութագրել է հետեւյալ կերպ՝ «...Արդ ինչպէս որ որոնք կը՝ժողվըռուի ու կրակի մեջ կ’ալորուի, աշխարհիս վերջն ալ այնպէս պիտի ըլլայ»(Մաթեոսի 13:38-40):

Իսկ որպէսզի իրենք կարողանան ղեկավարել և ստանալ դրան համապատասխան սերունդը, ահա թե ինչպէս է այդ բնութագրում ջիւղուղ դոկտոր Լանգե--Էյխրաումը՝ «Դրա համար պետք է խաչասերել տաղանդավոր օջախներից և այլաբնակ փսիխոպատ արյունով մարդկանց, հարկավոր է ստանալ բիռնեգատիվ մարդ»:

Մինչեւ այս՝ ջիւղուղ կենդանիների ի հայտ գալը, երեւի մարդկությանը հայտնի չի եղել նման գիշատիչ ու կեղտոտ երեւույթներ:

Ջիւղուղները կայանալով արյունապղծության և այլաստեղծության ամենաբարձր զագաթին, (Երեմիա 10:1-8) էզ ջիւղուղները լինելով պոռնիկ՝ միեւնույն ժամանակ ահա թե ին՞չ են գրում Բիբլիայում հագուստի մասին՝ «Մի կնկայ վերայ այր հագուստ չլինի, և մարդը կնկայ հագուստ չհագնէ. որովհետեւ քո Եհովայ Աստուծոյ առաջին պիղծ է ամեն ով որ այս բաներն անէ» (Երկր. Օրինած ԻԲ:5): Նման մտքեր արտահայտելուց հետո սեփական այլաստեղծությունը չեն թաքցնում՝ «Նորա համար Աստուած մատնեց նորանց անարգ կիրքերի և նորանց Էզերը բնական գործածութիւնը փոխեցին անբնականի հետ: Այնպէս էլ արունները կնոջ բնական գործածութիւնը թողելով, իրանց ցանկութիւններովն իրար հետ բորբոքութեցան. արուններն արունների հետ խաչատառակութիւն էին գործում՝ որ արժան էր

իրանց մոլորեանն՝ իրանց անձերունը ընդունում էին»։ Կամ՝ անմոռաց գիշերից հետո Դավիթը ասում է իր եղբայր Հովնաթանին «Ցատում եմ քեզ համար, եղբայրս Յովնաթան, Դու ինձ խիստ սիրելի էիր. Բարձր էր ինձ համար քո սէրը կանանց սերից» (Բ Թագաորաց Ա:26): Իսկ Դավիթը «հմուտ» և «փնաստուն» Սողոմոնի հայրն է՝ հրեյանների բարձր հայրը: Էլ ի՞նչ ապացույցներ են պետք, որ ջիուդները գովիկներ ու պոռնիկներն են:

Պարսկաստանի Արտաքսերքս շահին տակնամուտին ջիուդ Եսթերին, որպես կին՝ բազուխի, և նա իր հորեղբայր-սիրելեան Մարդոնի ինչ կազմակերպեցին 75.000 հայերի կոտորածը «...Եւ թագավորի գաւառներումն եղող մնացած հրեաները ժողովուեցան և դեմ կացին իրանց անձերի համար և հանգաւացան իրանց թըշնամիներիցը և սպանեցին իրանց ստողներիցը եօթանասունեւեփնց հազար մարդ (Եսթեր Թ:16): Եվ մինչեւ այսօր էլ ջիուդները տոնում են այդ տոնը: Այս պոռնիկ պահվածքով և քաղաքականությամբ Միոնի ն.թ.ա. 929 թվ. ժողովից սկսած գործադրվելով, կիրառելով Եգիպտոսի պռակտիկան՝ «...Փարաւօնին ասիր թէ դու իմ քոյրն ես... և քո պատճառովն իմ անձն ապրի... եւ կինը տարուեցավ Փարաւօնի տունը:...Եւ Փարաւօնը կանչեց Աբրամին և ասեց. Այս ի՞նչ է որ արիր ինձ. ինչու՞ չյայտնեցիր, թե նա քո կինն է... Ես նորան...» (Ծննդոց ԺԲ:10-20): Եվ ամենահետաքրքիրն այն է, որ փարսվոնը Սառայից վեներական հիվանդությամբ է վարակվում: Բայց Աբրամը արդեն նվերներն ու ընծաները ստացած զնացած է եղել:

Մի խոսքով՝ իրենք իրենց պվելի լավ են բնութագրում՝ «Որովհետեւ յիմար է իմ ժողովորդը... նորանք իմաստուն են չարութիւն անելու, բայց բարութիւն անելը չ'գիտեն» (Երեմիա Դ:22): Մրանք իրենց Աստված Եհովայի (Johoh) խոսքերն են:

«Դուք ձեր աստանայ հօրիցն եք, և կամենում եք ձեր հօր ցանկութիւններն անել. նա սկզբիցը մարդասպան էր, և ճշմարտութեան մէջ չ'կեցաւ... որովհետեւ ստախօս է և ստութեան հայրը» (Յովհաննէս Ը:44): Այսպես է բնութագրում Հիսուս Քրիստոսը հարազատ ջիուդներին, իսկ նա կասեմ, որ այդ կենդանիները չարորակ քաղցրեղ են մարդկության մարմնի վրա՝ բուժել է պետք:

Առանց մեկնաբանումների Բիլիայից մի քանի դրվագներ բերենք ջիուդների մասին.

«Արծաթով գնված ուրիշ երեխաների մասին, որոնց թլփատել են և սարքել հրեա» (Ծննդոց ԺԷ:12, 13, 23, 27)

«Մաքրիր չարութիւնից քո սիրտը ով Երուսաղէմ, որպեսզի փրկութիւն գտնես» Երեմ. Դ-14
«Մեկ լեցելք սրան, ով յիմար և անմիտ ժողովորդ, աչքեր ունին ու չեն տեսնում, ականջներ ունին ու չեն լսում...» (Երեմիա Ե:21) Եհովան է ասում ջիուդներին:

«Պէտք է ամաչէին, որ պոռնութիւն գործեցին. բայց ոչ ամաչել են ամաչում, և ոչ պատկառելի գիտեն. տարա համար պիտի ընկնեն ընկնողների հետ...»,-Եհովա (Երեմիա Ը:12):

«Ե՛հ ամէն մարդ նենգում է իր ընկերին և ճշմարտութիւն չէն խօսում...»,-Երեմիա(Թ:5)

«Կայ ինձ, ով իմ մայր, ... բայց ամենքը ինձ անիծում են», -Երեմիա(ԺԵ :10)

«Ահա ես այս ժողովրդին օշինդր եմ կերցնելու և լեղի ջուր եմ խմցնելու ... ես նորանց պիտի ցրտեմ ազգերի մէջ, և նորանց ետեւից պիտի սուրն ուղարկեմ մինչեւ որ նորանց վերջացնեն», -Եհովա (Երեմիա Թ:15-16):

Թալմուդի (ջիուդներեն՝ հրահանգ) մասին երկար պարզաբանելու չունենք, որովհետեւ եթե փորձենք այդ երկու և ավել տասնյակ հատորները կարդալ, շատ դժվար կստացվի՝ ուղղակի այն նորմալ մարդու համար չի գրված: Դոյոր դեպքերում՝ «Թալմուդ-Շուխաս-Արուխ» վերնագրի տակ առանձնացրած ունենք, եթե կարդաք, այլեւս բացատրելու կարիք չի զգացվի: ՈՒղղակի ամեն մի մանրուք այնքան է բացատրվում, կարծես գրված է նախադրյալոցական երեխաների համար, չնայած զարմանալու ոչինչ չկա, քանի, որ գրված է, որպեսզի դրանք հասկանան: Ե՛վ քանի, որ հանցագործ աշխարհի հիմնականում կազմակերպվում է գողերի և գողականների կողմից, իսկ ջիուդները հանցագործների սեկտա են, զարմանալի չի նաեւ, որ գողական օրենքները հենց Թալմուդի օրենքներն են: Բավական է «ՄԻՇՆԱ և ՏՈՍԵՖՏԱ» 3-րդ հատորի(գիրք 5 և 6) օրենքների մեջ կարդալ, թե ինչ եղանակներով են ամուսնանում մայր ու տղա, քույր ու եղբայր, հայր ու աղջիկ և այլեսա զարմանալի ոչ մի երեւութ Չեր համար այս Աշխարհում հաստատ չի լինի: Կամ թալմուդի «ՏՈՒՆԱՐՈՏ, ՆԻԳՎԱՀ էջ 128» կարգում ենք՝ «Երբեք չկպնես Ժողին (այսինքն պու-

պուլին) կամ շնորհն (պուպուլին), երբ չիշիկ ես անում», - սա է երեխաների դաստիարակման թալմուդական առաջին օրենքը: Այս տողերը կարդալուց հետո ինչ կարծիք կարելի է կազմել ջիտուականության մասին, դուք ինքներդ որոշեք: Ես միայն կհարցնեմ, թե էլ ինչպես այդ խեղճ երեխան կկարողանա չիշիկ անել:

Մի քանի դրվագներ բառացի թարգմանենք Թալմուդից՝

«Գոյերը համմատվում են բրիքի և քաքի հետ» (ՕՐԱԽ-ԽԱՅԻՄ 55,20)

«Գոյերը հավասարվում են շան հետ» (ՕՐԱԽ-ԽԱՅԻՄ 65)

«Երկրի երեսին չի եղել այնպիսի մի պռունիկ, որի հետեւից մեծարգո բարբի Բեն-Գորդայր վազած չլինի» (Աբոդա-Չարա էջ 168)

«Եթե դուք գնում եք բանակ, գնացեք վերջին շարքերում, որպեսզի տուն փախնելուց առաջին շարքերում հայտնվեք...» (ՊԵՉԱԽԻՄ, 113-ա)

«Աղջիկը երեք տարի և մեկ օրական հասակում կարող է նշանվել՝ սեռական հարաբերության ճանապարհով» (ՄԲՇՆԱ էջ 168)

«Եթե երկու եղբայր ապրում են միասին և մի եղբայր մահացավ, նրա կինը չի կարող մարդի գնալ և պարտավոր է իր ամուսնու եղոր կինը դառնալ, բայց առաջնեկի անունը կոչել մահացած ամուսնու անունով» (Միշնա և Տոնեֆտա Տոակտատ 25, 5-10)

Մեր օրերում կարալիստները խասիդների սեկտան են: Դրանց մասին Բիբլիայում հիշատակվում է՝ «Դրանք փարիսեցիք են: Դրանք են, որ Հիսուսին ասում են, թե չգիտես քո հայրը ով է, իսկ Հիսուսը պատասխանում է՝ «Դուք ձեր հորքն է՝ Սատանայէն էք ու ձեր հորը բաղձանքը կուգէք ընել ... քանզի անիկա ստախօս է և անոր հայրը»» (Յովհ. Ը:44): Խասիդներին միեւնույն ժամանակ անվանում են սատանիստներ: Մրանց ղեկավարը Աշեր Գինցբերգն է, կամ նույն Ախադ-Համը, որը համարվում է «Հմուտ սիոնիստների արձանագրությունների» համահեղինակը: Նա է համարվում ջիտուական նացիոնալիզմի և մեսիտնիզմի հոգեւոր հայրը: Խասիդների ուսմունքը հետեւյալն է՝ քանի, որ բարին և չարը ստեղծված է Աստծո կողմից, ապա չարը նույնպես ունի նույն գոյության իրավունքը, ինչ որ բարին: Գինցբերգի ջիտուական հարցի լուծումը՝ դա համաշխարհային հեղաշրջումն է ու ջիտուների կողմից այն ղեկավարելը: Սա այժմ արդեն միջազգային ջիտուականության ծրագիրն է դարձել, որի սկզբունքը՝ բռնությունն է, իսկ խորամանկությունն ու երկերեսանությունը՝ կանոնադրությունը:

Ռուսիայում և Հայաստանում գաղտնակոչ ջիտուների հոտային սեկտաներ՝

ՍՏԱՌՈՎԵՆՆԵՐ-- Մովսեսի հին հավատամքի պաշտողներ՝ օգտվում է միայն իր գրային, բաժակից, ջրհորի դուլից և այլն

ԴՈՒԽՈՐՈՒՆԵՐ—«Ազատության որդիներ», չենթարկվողներ, դպրոց չեն գնում, տկլոր ցույցեր են կազմակերպում, կանացի ու տղամարդու բաղնիքը ընդհանուր է

ՍԿՈՊՅՆԵՐ—Կռտման միջոցով Դեի գայթակղումից փրկվողներ

ՄՈԼՈԿԱՆՆԵՐ—Հունարեն «Մալոկայ» բառից է, նշանակում է պեղեռաստ՝ գոմիկ (մասունական հիմունքներով) Հայաստանում այս կենդանիներից շատ կան՝ նրանց դեռես Եկատերինա Երկրորդը Ռուսիայից վտարեց:

Բացի դրանցից կան և Հայաստանի սեկտաներ՝

ՉՈԿԵՐ—Նոյի(չար ոգու, Խարամանի) հետնորդներ, ջոկ՝առանձին սեկտա, գտարյուններ

ՖՐՄՄՈՆԵՐ—ֆրանկ Մասուններ: Այաչկերտցիները Տարոնահայության այն զանգվածն են, որը այդպես էլ թոնդրակյանների գաղափարախոսությանը մնաց հարազատ և Էջմիածինը նրանց անվանեց ֆրանկներ՝ անհնազանդներ: Անվանումը հետագայում իրենց օգտին պարագայելու նպատակով՝ հնուց այդտեղ ապրող ջիտուները մեծ քանակությամբ՝ ծպտյալ, խառնվեցին այդ Հայերի շարքերը՝ կոչվելով ֆրմստներ:

ՄԺԴԱՀԱԿՆԵՐ-- Աժդահակի բարեկամները՝ Ժակ-Խաժակները, որոնց Արտաշես 1-ը թույլ տվեց ապրելու Կզնուտում՝ ներկայիս Մարտունի:

Ցավոք մենք այլ երկրների ջիտուների մասին ավելի շատ տեղեկություններ ունենք, քան Հայաստանի ջիտուների մասին, որովհետեւ ամենաստաջինը այս կենդանիները մեր պետականությունը ավերեցին: Հետագայում՝ հազար տարի պետականություն չունենալու պատճառով Հայաստանում ջիտուով զբաղվող չի եղել, ջիտուն էլ սատանա է, իրեն միշտ կորողացել է չբացահայտել անգամ այն մակարդակի հերքել, որ Հայերը միամիտ-միամիտ

միշտ համարել են, որ Հայաստանում ջիռը չկա և ոչ մի անգամ իրենց հարց չեն տվել՝ եթե Սասունցի Դավիթը Սյրա Մելիքին էր սպանում, ապա որտեղից Հայքում Բշխանների փոխարեն Մելիքներ հայտնվեցին: Անգամ անվեհեր հայապաշտ ԱՆԴՐԱՆԻԿ գորավարը չէր կռահում, թե ինչու Արեւմտահայերին այս ռուսահայերը Հայաստանի հանրապետություն չեն թողնում, հետև էլ իրեն հետապնդում են: Նույն մտքերը առանց տարբերության կարելի է հասցեագրել հանճարեղ ՅԵՂԱԿԲՐՈՆՆԵՐ՝ ՆԺԴԵԻՆ ու ՀԱՅԿ ԱՍԱՏՐՅԱՆԻՆ: Անգամ անհամեմատելի ՇԻՐԱԶԸ երբեիցե չի կռահել, այլապես նա բացարձակ կարտահայտվեր: ԲԱՖՅԻՆ էր անընդմեջ վեհաքանում Սամվելներին ու Վարդանների «Սաստանայական փորձության» դառը պահերին ազգային հերոսին արժանավայել Հայի կերպարներ ստեղծելու մտորումներով, չկասկածելով անգամ, որ հենց դրանց կեղտոտ ջիռուղականությունն էր արմատախիլ արել այդ հերոսների ցեղին: ԵՎ մնացած բոլոր հայ հանճարեղ կերտողները նույնպես չիմացան, թե ինչու արժանացան շների ու գալլերի յաբարդանների զարկին, բոլորը բարբարոս թուրքին էին գտնում ծայրահեղության աստիճանին, և միմիայն Պարույր Մեսլը, այն էլ մշուշոտ արտասանեց «սկանց ու բլթակ» արտահայտությունը, այն էլ հիմք տունեն վստահ լինելու՝ արդյոք Մեծագույնը ճիշտ էր կռահել հազարամյակի դեռի իրական պատկերը: Երեւի ոչ, քանզի նրա ազգամոլ շունչը ստակալի միգակախոց կհարուցեր սողին:

Ոչինչ, ուշ լինի՝ պտույտ լինի, անկուշտ սպուշն էլ չի լինի:
ՋՀՈՒԳՆԵՐԻ ՄԵՁ ՀՈԳԵԿԱՆ ՀԻՎԱՆԴՆԵՐԸ ԱՎԵԼԻ ՇԱՏ ԵՆ՝ ԲԱՆ ԻՐԵՆՔ՝ ՋՀՈՒԳՆԵՐԸ:

Ջիռուղները իրենց ճախահայրեր են համարում ՄԱՐ-երին՝ ծովերի հրեշապկներին: Մա է ջիռուղականության առաքելությունը՝ վերացնել առաջադեմ Հայերին և Արիացիներին, լկտիությանը ու պռոնկությանը տիրել համաշխարհային ոսկուն ու մնացածին վերածել սարուկների: «Եթե վերելից անձրեւ է գալիս՝ ինչպես կարող եք չընդունել», - սա էլ մասունների կարգախոսն է:

Ահա, թե ինչպես է դաստիարակում ջիռուղներին Թալմուդը Սանհեդդին տրակտատում, - «Անամոթությունը՝ դա թագավորություն է առանց թագի, իսկ լկտիությանը (նագլխությանը) կարելի է գործել հաջողակ անգամ իր՝ Աստծո հանդեպ»:

Ն.թ.ա. 451թ. հունական նկարներում՝ հրեշք ջրում է բարձրվում: Այսինքն՝ դեռ հին հունական փիլիսոփաները կռահում էին այս վայրագների անտեսանելի լինելը, հուշում էին մարդկությանը ձկան գողիակի՝ սաստանեական ժամանակաշրջանի մասին:

«Չազգին բնի մեջ են խեղդում», - ջիռուղական ասացվածք: Ամբողջ աշխարհում ուրիշ ոչ մի ժողովուրդ թույլ չի տա մանա ասացվածք նորածինի հանդեպ:

Խորը ուսումնասիրելով հանդերձ հուդայականությունը, մասունականությունը, սինոիզմը, խասիդականությունը, քրիստոնեությունը և դրանց հարող ամբողջ գրականությունը՝ Թորա, Թալմուդ, Չոհար, Դբբուկ, Իբբուր (ամենավտանգավորը), Հին ու Նոր Կտակարաններ, տարբեր հրատարակության ջիռուղական հանրագիտարաններ, կիսականանք, որ այս ամենը ծառայում է միմիայն մի նպատակի՝ համաշխարհային ջիռուղականությանը, այսինքն մնացած մարդկությանը «ընտրյալների» դեկավարելուն՝ նացիզմին:

Քանի, որ հուդայների Աստվածն է հանդիսանում ֆալլոսը, ապա հայրը՝ որպես ծնող նրանց մոտ չունի այն առաքելությունն ու հասկացողությունը, ինչը արիացի մարդկության մոտ է: Նրանց համար գլխավորը՝ արարիչ ֆալլոսն է: Իսկ թե ու՞մ է պատկանում, կամ ու՞մ ֆալլոսն է դա, բացարձակապես նշանակություն չունի, քանի որ ուրք օրական երեխան թլփատումից հետո վերածվում է իրենց համար հարազատ բիռոռբոտի: Հիմնականում ջիռուղ կինը անում է այդ անառակությունը ամուսնու հետ համաձայնեցրած՝ ֆալլոսի ընտրությունը կատարում է կամ ինքնուրույն, կամ կազալի հետ համատեղ: Հիշեք ջիռուղական ասացվածքը՝ «Մեր կույի հորթը միշտ էլ մերն է, ցուլ է պետք ճարել ընտրյալ»:

Նույն «թլփատումը» կատարվում է անջնակի հետ, միայն թե աղջնակին սրբապղծում են՝ կուտությունից զրկում երեք տարի մեկ օրական հասակում:

Այնպես, որ բարոյական մարդու համար այս այլասեռված կենդանիների ապրելակերպն ու պահելածեղը այդքան էլ հեշտորեն ընթացելի և պատկերացնելի չի: Դրա համար էլ Թալմուդը ամեն օրենքի պարզաբանման մեջ զգուշացնում է, որ նայե՛ք, գոյերը ձեզ կսպա-

ներն: Հասկանում են, որ երբ էլ մարդկությանը հայտնի դարձավ սատանի իսկությունը՝ հաստատ այս երկսեռների հարեանությունը չի հանդուրժի:

Չարմանալու ոչինչ չկա, թե ինչպես՝ լեփտ քրմերի կազմակերպության շնորհիվ իհարկե, այս անտրամաբան կենդանիները այդպիսի ահռելի գումարներ ձեռքբերեցին: Այն աննամուս ու անբարոյական մեթոդներով, որ դրանք են փող սարքում, ոչ մի բարոյական արժեքների տեր անձնավորություն իրեն թույլ չի տա նման քայլի: Թեկուզ վերցնենք այն փաստը, վստահ լինելով, որ վաղը երեխեթին կմոռթեն, իրենք այսօր ժողովրդին կխաբեն:

Կամ, որնից դուրս ես անում, պատուհանից է ներս մտնում (ճանճի նման՝ կզզվեցնի, մինչև չես չատկեցնես), կամ, թեկուզ երեսին թքի, միայն թե փող տուր, կամ ամեն քայլափոխին սակարկելը (բազար անելը), մարմնամախությունը (լսմբողջ աշխարհում պոռնիկները հիմնականում հերյուսիներ են և ընդհանրապես իրենցից է առաջացել այդ մասնագիտությունը), բոլոր առանց տղամարդու հղիացած կանայք ջիտրուսիներ են՝ Աննա՝ Սամուէլ մարգարեի մայրը, Մարիամ՝ Հիսուսի մայրը, Կերենսկու մայրը... կամ երեխա առնելն ու ծախելը (ոչ մի տիալոգիայում՝ բացի Բիբլիայից այդպիսի բան գրած չկա), կամ պատեքազմներ կազմակերպելն՝ փող աշխատելու նպատակով:

Հարյուրավոր երեխաների գրկում են մանկապարտեզից, այն վերածում իրենց համար առանձնատան կամ խանութի, որից հետո իրենց լիտա է անվանում:

Անվերջ կարելի է շարունակել նման փաստարկները: Մի խոսքով միակ ժողովուրդն է, որ պատարագիապես փող է սիրում, մարդկությանը ատում և ուրիշ սրբություն չունի:

«Նոյ անհապետին իր ընտանիքի հետ Եհովան պահպանեց ջրհեղեղից և Նոյը դարձավ մարդկային ցեղի երկրորդ նախահայրը», - ԾՆՆԴՆՑ Գլ--2: Բսկ ին՞չ է սա նշանակում, որ Նոյից ու իր երեք տղաներից սերվեցին ժողովուրդներ՝ առանց պղծման, որոնք պահպանեցին յոթը պորտի չպղծման բնության օրենքը, թե գոմիկների ու պոռնիկների նախահայրը մարդկության նախահայր դարձավ, երբ Նոյը Չրադաշտականի չար ոգին է:

Արիացի նշանակում է Արարված, ոչ թե կավից սարքած: Այժմ կասկած կա՞, որ Փոքր Մեերին հնարել են ջիտրուսները և իբր Փոքր Մեերը ժայռից դուրս կգա, երբ որ մի անգամ էլ Աշխարհը նորեն Արարվեց: Ձիտրուսները հնարելով ինչ-որ նոր ջրհեղեղ, Նոյ կամ Խարաման որը նշանակում է Չրադաշտականի չար ոգի, մեծ հույսեր կապեցին իրենց թեզի հետ, որ այս՝ սատանական ժամանակաշրջանը հավեժ կտեսի, իրենք որպես առաջին սատաններ հավեժ կդեկավարեն, կշահագործեն մարդկությանը, իսկ դա նշանակում է, որ Մեերը՝ ինչպես իրենք են վերանվանել՝ Փոքր Մեերը ժայռից երբեք էլ դուրս չի գա: Մոգոնեցին Լուցիֆեռին, որը նշանակում է նոր լույս բերող, ինչը մարմնավորվում է Դավիթ (նոր լույս) անվանման մեջ, 939 թվականին վերագրեցին մեր էպոսը, գլխավոր հերոսի անունն էլ դրեցին Սասունցի Դավիթ: Ավետարանում էլ նույն ջիտրուսները գգուշացնում են չարի գալիքը լույսի հրեշտակի տեսքով: Միեւնույն ժամանակ անգամ Բիբլիան գգուշացնում է, որ դրամասիրությունը բոլոր չարիքների արմատն է: Ես այսպես եմ գնահատում՝

Գեներտիկորեն----- Արհեստական բիոռոբոտներ

Պատմականորեն----- Մեռական մոլեզվիկներ

Պաշտամունքապես----- Ֆալստապաշտներ

Քաղաքակրթապես----- Դեմագոգ դեսպոտներ (ստալիստ--բռնակալներ)

Տնտեսականորեն----- Մերկանտիստներ (իրապաշտ սպեկուլյանտներ)

Սոցիալականորեն----- Պատարագիկ փողամուլներ

Իրավականորեն----- Կազմակերպված հանցագործների սեկտա

Հումանիստորեն----- Միզանտրոպներ (մարդատեղդներ)

Գիտականորեն----- Օբսկուրանտիստներ (ձեւավոր առարկողներ)

Ֆինանսայնորեն----- Նուվարիչներ (քճահարուստներ «վիսկոյկա»)

Բարոյապես----- Փարիսեցիներ (կեղծերես խաբերամեր)

Տակտիկապես----- Դեւեր, գողեր ու պոռնիկներ

Հոգեբանորեն----- Մարազմատիկներ (մարազմը մար՝ ջիտր բառից է)

Ինքնագնահատայնորեն-- Հրրյաներ՝ խուժաններ

Համագործոնորեն----- Համամարդկային ատեղվածներ

Հիմա այս ամենը ապացուցենք իրենց իսկ գրած պատմական փաստաթղթերի վրա հեն-վելով: Վերցնենք Թալմուդից (Միշնա և Թոֆեստա գիրք16) մի քանի մեջբերումներ.

- ❖ «Ինչպես մարդիք ունեն կենդանիների նկատմամբ առավելություն, այնպես էլ հբրյա-ները ունեն առավելություն մնացած մարդկության նկատմամբ»: (Նացիզմի ամե-նավառ ապացույցը):
- ❖ «Միայն հբրյաները ունեն մարդ կոչվելու իրավունք, իսկ գոյերը (ոչ հբրյաները), որոնք առաջացել են չար հոգիներից, ունեն իրավունք միայն խոզեր կոչվելու»:
- ❖ «Ուվքեր (գոյերը) չունեն գիտակցություն, նրանց հանդեպ չի կարելի խղճով վերա-բերվել»:
- ❖ «Գոյերի ունեցվածքը նման է շարտած ապրանքի, նրա իսկական տերը հբրյան է՝ նրանցից որը որ շուտ կտիրանա: ԵՎ սա արդարացի է, քանզի Աստված տվել է հբրյաներին իշխանություն մնացածի կյանքի և ունեցվածքի վրա»:
- ❖ «Գոյերի, յոզերի, արիացիների կյանքը, օ հբրյա, քո ձեռքերում է, նամանավանդ նրանց փողերը»:
- ❖ «Աստված հբրյաներին հրամայել է գոյերին պարտքով փող տալ, բայց տալ միմիայն տոկոսով, հետևաբար, փոխանակ դրանց օգնություն ցուցաբերենք, մենք պետք է դրանց վնաս հասցնենք, եթե անգամ նա կարող է մեզ օգտակար լինել, քանզի հբրյայի հանդեպ նման վերաբերմունք ցուցաբերելու իրավունք չունենք»:
- ❖ «Երկերեսանությունը, որը թույլ է տրված այն իմաստով, որ հբրյան պետք է գոյերի հանդեպ հարգալից վերաբերվի, թող նրանց մեծարանք մատուցի, և ասի «ես ձեզ սիրում եմ»: Սա թույլտրվում է միայն այն դեպքում, երբ հբրյան ունի այդ կեղտոտի կարիքը, կամ ունի նրանից վախենալու հիմք: Հակառակ դեպքում դա մեղք է»:
- ❖ «Չի թույլատրվում գոյին վերադարձնել նրա կորցրածը: Հետ վերադարձնող հբրյան Աստծո մոտ ներման չի արժանանա»:
- ❖ «Լյնտեղ, որտեղ գրված է «Ստերիմիտ վնաս մի տուր», դա գոյին չի վերաբերվում»:
- ❖ «Երդում տալուց, քո մասին կարելի է պայմանավորել այնպիսի պայմաններ, որոնց դեպքում երդումը ուժ չի ունենա: Թալմուդը թույլատրում է այդպես վարվել ամեն անգամ, երբ որևէ գոյերի իշխանությունը պարտադրում է հբրյային երզվել»:
- ❖ «Հբրյան կատարում է բարի գործ, երբ սպանում է ազատամտին, անհավատին, որը հերքում է Իսրայելի ուսմունքը, ինչպես և նրան, ով գոյ է դարձել»:
- ❖ «Ինչ վերաբերվում է Թալմուդին, ապա մենք ընդունում ենք նրա առավելությունը Մովսեսի Թորայի հանդեպ»:
- ❖ «Հբրյային կարելի է կտոր հացը գցել շանը, բայց երբեք չնվիրել քրիստոնյային, այնպես, որ շունը քրիստոնյայից առավել է»:
- ❖ Անցնելով գոյերի քանդված տաճարի մոտով, ամեն անգամ հբրյան պարտավոր է ասել, «փառք քեզ Աստված, որ դու հիմնահատակեցիր այս կուռքերի տունը»:
- ❖ «Հբրյան միշտ իրավունք ունի հարձակվելու քրիստոնյայի վրա և սպանել նրան զին-ված ձեռքով: Հբրյաները, որոնք իրենց զբաղեցրած դրության համաձայն ունենա-լին և հնարավորություն, անվերապահ պարտավորվում են այն կամ այն պատրվա-կի տակ իրավաբանականորեն խոշտանգել բոլոր քրիստոնյաներին»:
- ❖ «Ամենալավ գոյը արժանի է մահվան» (Աբդոա գառա 26 Տոսաֆոտ)
«Տղամարդը կարող է ամել իր կնոջ հետ այն ամենը, ինչ որ նրան դուր է գալիս, ինչպես մսավաճառի մոտից մի կտոր մսի հետ»:
- ❖ «Ռաբբիի խոսքը անտեսողը ենթակա է մահվան» (Էրուբին 21:2):
- ❖ «Քանզի բազավորությունները և ժողովուրդները, որոնք չեն ցանկանա քեզ ծառայել, կգոհվեն, կոչնչանան: ԵՎ խոնարհվելու կզան քո մոտ քեզ կեղեքողների որդիները և բոլոր քեզ ատողները կընկնեն քո ոտքերը: Դու կհասգենա ժողովուրդների կա-թով և ցարակյան կրծքեր կծծեն».- Եհովան ասում է հբրյաներին: Իսայա 60:12-16
ԵՎ ասա այս պրիմիտիվ դատողությամբ հոտը՝ լեվիտների գլխավորությամբ իհարկե, կարողացել է ստեղծել Համաշխարհային Գաղտնի Կառավարություն ու երկու հազար տարի է մատուցիլիսի (տանջանքի) է ենթարկում համաշխարհային մարդկությանը:

ԱՄՆ-ում, 1913 թվականին, երբ պատգամավորների մեծ մասը Նոր Տարվա՝ Հիսուսի

ծննդյան տոնի արձակուրդում էր, պրեզիդենտ Վիլսոնի քրտնաջան աջակցությամբ սենատում ընդունեցին «Դաշնային Ռեզերվ Ակտ» օրենքը, որի շրջանակներում թույլատրվեց ստեղծել դոլլար տպող «Դաշնային Ռեզերվ Կորպորացիա» մասնավոր ֆիրման, որի տնօրենների խորհրդի գլխավորը 1913 թվ-ից կանգնած են Գերմանացի հայտնի ջոուդներ Ռոտշիլդի սերունդները՝ ՄԱՅԵՐՆԵՐԸ: Սկսած 1913 թվականից՝ հասկանալով, որ դա համաշխարհային մաշտաբի աֆիոնա է, դոլարի նյութական բավարարվածությունը սպա-հովելու համար ԱՄՆ-ի կառավարությունը պաշտոնական պատասխանատվություն չի կրում: Ավելին՝ 1913 թվականից ԱՄՆ-ի դոլարները տպվում են անօրեն: Ընդունվեց Հա-մաշխարհային Կառավարության Ֆեդերալ Ռեզերվ Ֆոնդի հետագա պահպանման երեք հիմնական ՌՈՏՇԻԼ ԳՅԱՆ ԾՐԱԳՐԵՐԸ՝

1. ԳԼՈՒԲԱԼԻԶԱՑԻԱ
2. ԲՈԼՈՐ ԵՐԿՐՆԵՐՈՒՄ ԴԻԿՏԱՏՈՒՐԱ
3. ՆՈՐ ԿՐՈՆ ՌԻՍՏՈՒԹՔ

Հետագայում՝ 1948 թվ., որպեսզի փրկեն ՖՈՄ-ին կազմալուծումից, ՄԱԿ-ի գործունեության շրջանակներում՝ ԱՄՆ-ի ուժերով, բոլոր պետություններում սկսեցին դեկավար պոս-տերում իրենց մարդկանց նշանակել և կազմավորել դիկտատուրա: Համաշխարհային Կա-ռավարության գոյությունը և էֆեկտիվ գործունեությունը, որը իր հսկողության տակ է պա-հում համաշխարհային ֆինանսները, գիտությունը և ՁԼՄ-ները, արդյունքն էր՝

- ❖ Մատնական երկարդարյա գոյության, նրա իսկը քաղաքական բնության և գործու-նեության
- ❖ Գաղտնի իմացության և այն փաստի գոյությանը, որ Արեւմտաքի բոլոր գաղտնի միությունների գաղտնի դոկտրինաները վերջին 2000 տարիների ընթացքում հիմնվել է ջհուդական ԿԱԲԲԱԼԱՅԻ հիման վրա, ինչը սկսած առաջին դարից չի կորցրել իր գանձային նշանակությունը, որը վերցրած էր Խալդիական «Թվերի Գրքից», որտե-ղից էլ այն արտագրվել է հեռում՝ վերանվանվելով Թայմուդի ու Չոհարի՝ ռաբբիների համար Թորայում վերածվելով մեկնաբանման ծողովածուի:

Ստացվում է, որ «Մատնայական Փորձության» պատմությունը՝ դա որոշ անձերի և նրանց միությունների տարբեր ու միմիանց հակասող քառսի վեկտորային գումարն է: Այսինքն Համաշխարհային Կառավարությունը 2000 տարի է ազդեցիկ փիլիսոփայություն է վարում Աշխարհում կարգախախտման և հսկման բնագավառում, որի հիմնական նպա-տակն է եղել ժողովուրդների և երկրների միմիանց հանդեպ գրգռելը, միմիանց ոչնչացնելը և դեկավարելը: Ինչպես ամերիկացի քաղաքականագետ Էնտոնի Սաքտոնն է փաստագ-րում՝ բոլոր պատերազմները և հեղափոխությունները կազմակերպել են ջհուդները՝ Հա-մաշխարհային Կառավարությունը:

Փաստորեն Ստալինին «Ռուսիան ոչ որի ոչինչ պարտք չի, քանզի ռուս ժողովուրդը ամեն ինչի համար լիովին արյունով փոխհատուցվեց» արտահայտությունից հետո, Կազանովի-չը, Մոլոտովը, Բերիան Համաշխարհային կառավարության հրամանով թունամահեցին:

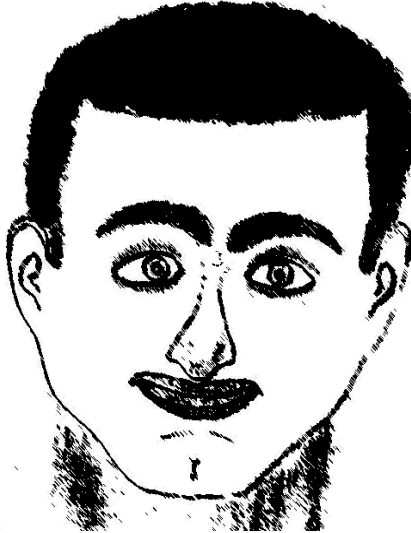
Ես համարում եմ, որ Ջիուդները արիական ծագմամբ գեների ալյասերված, ալյասեռված և ալյանդակված բռնագեներոլիֆիկացիայի արդյունք են՝ ցանկացած մաքուր գեն դեգե-ներացնելու հատկությանը օժտված հիբրիդների մշտական վիրուսային կարգավիճակով:

Իսկ ի՞նչպես է լինելու ջհուդականության վերջը՝ նկարագրված է Բիբլիայում: Հայտնի է՝ ինչպես սատանան հայտնվում է, այնպես էլ չքվում է: Հայտնվեցին Խալդերի (Հայքի) ՌԻՐ քաղաքում(ԾՆՆԴԻՑ ՏԱ:31), ալյասեռության պատճառով վտարվեցին, հայտնվեցին Եգիպտոսում՝ ժողովրդին թալանեցին ու փախան, իսկ իրենց դեկավարությունը սկսվեց դատավորներից: Ճիշտ այսօրվա իրավիճակն է՝ բոլոր ժողովուրդներին թալանել են և բոլոր ժողովուրդներին դատում են ջհուդ դատավորները: Վերջ՝ իրենք առաքելությամբ սրա համար էին նախատեսված և իրականացրին: Իսկ չքվելու իրականացման մեխանիզ-մը ԱՐԱՐԶԻ ձեռքերում է, որը պետք է ի կատար ածվի Առաջին Արարված Մարդու՝ Հայի խոսքով: Այն պարզ գրված է Հայոց Աբրուբենի ծածկագրում:

Արտաքինից տարբերվելը.

➤ Ջիուդները խոսալը ձեռքերով են ուղեկցում

- Էզ ջիռդները խոսալուց անպայման գոնոր են ցուցաբերում
- Մազերը հիմնականում զանգուր են՝ մանավանդ կանանց մոտ: Բոլոր մազերը միանգամից են սկսում սպիտակելը: Ճաղատը չափից ծավալուն է: Մարմինը փռչոտ է:
- Եթե գլուխը երկար չի՝ կլոր է, ապա վիզը մարմնի մեջ է մտած
- Գլուխը վերետում կամ ներսանում կամ լայնանում է, ճակատը հետ է թեքված
- Այտի մասը ավելի երկար է՝ քան ճակատայինը կամ ծնոտայինը

- ԵՐԿՐՈՐԴ ՕՐԻՆԱՅ ԺԳ:1-2,-«ձեր աչքերի մեջտեղի մազերը չքանդեր: Որովհետև դուք Եհովայի սուրբ ժողովուրդն եք»: (Սարգսյան Մաշկի նման)
- Աչքերը օձի նման անընդհատ բաց են՝ հազվադեպ են բարթում, կարծես որսին հետեւելուց լինեն: Մուգ մազերի հետ բաց գույնի աչքեր՝ հիմնականում ջիռդների մոտ է: Աչքերը սովորականից հեռացված են միմիանցից, դուրս ընկած են: Վերեի կոպերը երկար են, ներքեիները ցած, քոնքի մոտ ներքեի թարթչի հաշվին լուծած են: Անպայման այ աչքը ներս է նայում: Կողքերից դեպի ներքե թեքություն ունեն: Կանանց աչքերը «երեսի վրա խաղում են»:
- Քթի ծայրը նոգորներից ցած է (կախարդ) կամ սուր ծայրով (կտուց):
- Ականջի առանցքը չափից շատ հետ է թեքված: Եթե բլթակ չունի՝ ջիռդ է: Ականջները հիմնականում լոշտակ են: ՎԵՐԵՎՋ կոնտուրը սրված է կամ հետ է ձգված
- Շուրթերը կամ չափից ավելի բարակ են կամ բթված: Վերեի շրթունքը քթի հետ միանում է դեպի դուրս թեքված, այդ մասում չի գործում: Ներքեի շրթունքը կախ է:
- Ծնոտը ներքետում լայնացված է, արտահայտիչ, հաճախ քառակուսի: Բոխախար կախ է, ճարպակալված: Ատամները հաճախ հեռու են միմիանցից (գիշատիչ):
- Ծոռ բերանով ժպիտ: Լճերը մերկանում են:
- Խալերը հիմնականում ջիռդների մոտ են
- Մաշկը փայլ ունի, սպիտակ չէ՝ ճերմակ է, կարծես բափանցիլ լինի
- ԵՎ աչքենազները, և սեֆարդները, և բավլյները (Հարավկովկասյան ջիռդ), և ֆալլաշները (Եթովպյան) տառապում են հարթաթաթով (ալոսկոստոպիա) և ոտքերի երակների լայնացմամբ:
- Ջիռդներին ծաղրի ենթարկելը՝ նրան ամենարացահայտող մեթոդն է: Եհովայի մասին հետը խոսա, մի թողնի խոսափի՝ կբացահայտվի:

ՀՔՐՅԱՆԵՐԻ ԹՎՓԱՏՈՒՄՆ ՈՒ ԴՐԱ ԻՍԱՍՏԸ ՌԻՏԻ ՕՐԵՆՔ ԿԱՄ ՏԵԼԵԳՐԱՆԻՍ

Այս բացահայտումներից հետո այլևս չեք զարմանա թե ինչու հրքյան՝ ջիտղը ունի մնան սոսկայի պահեղածե, մի ամբողջ երկրագնդի յոթը միլիարդ ժողովուրդը աստու՛մ է միայն մի ջիտղ ժողովուրդի: Ինչո՞ւ հենց ջիտղների համար Լեւիտները մշակեցին «աստանական փորձություն» ծրագիրը և ինչո՞ւ կարողացան իրականացնել:

Մարդ արարածը մինչեւ գենետիկական, սոցիալական, բնական ինֆորմացիաները ստանալը, այսինքն դաստիարակություն, մանկապարտեզ, ուսում, շրջապատ և այլն, ծնված պահից սկսած 14 օրերի ընթացքում տիեզերքից (Արարչից) վիբրացիաների (ալիքների) ձեռով ընդունում և ձեակերպվում է որպես ինքնուրույն սուբյեկտ: Այդ վիբրացիաների ընդունման շրջանից հետո մարդը, արդեն ամկախ իրենից, ստանում է իր սեփական, անձնական ճակատագիրը, որը հենց այդ շրջանում ձեռքի ափի մեջ հատուկ հետքերի (զծերի) ձեռով արտապատկերվում է, որոնց տարբեր գուշակողներ փորձում են կարդալ՝ այդ գիտությունը կոչվում է Խերոմանտիա: Ճակատագրի ձեռավորումը կախված է մարդու ծնված պահից, Երկրագնդի վրա տվյալ պահին գտնված աշխարհագրական տեղից, Արեւային համակարգի ճիրկաբնում տվյալ պահին որ կենդանակերպում գտնվելուց և մոլորակների տվյալ պահին միմիանց հանդեպ զբաղեցրած դիրքից: Այս ամենին գումարվում է գենետիկական հետնորդությամբ ժառանգված հատկանիշները և կազմվում է մարդու վերջնական «ճակատագիրը»: Այնպես, որ պատահական ոչինչ չի լինում, ամեն ինչ կարգավորվում է բնության կողմից և մաթեմատիկական խիստ հաշվարկի է ենթակա:

Հիմն անցնենք Հին կտակարանին: Հրքյաները Մովսեսի առաջնորդությամբ դուրս եկան Եգիպտոսից և քառասուն տարի հետո հասան Պաղեստին: Բայց, ոտքով Եգիպտոսից մինչեւ Պաղեստին ամենաշատը երեք-չորս շաբաթվա ճանապարհ է: Ի՞նչ կարելի էր անել քառասուն տարի անապատում, թեկուզ եթե հավատանք, որ երկնքից մի անգամ էլ մանան բափվեց և ջիտղները կուշտ կերան ու քառասուն տարի բավականացրեց:

«Մովսեսը ոչ թե հրքյա էր, այլ Ղեւուսից և ամուսնացած էր նեգրոիդու հետ»: Միոն հմուտ Ֆրեյդ (Ապագույց՝ Մայիսեր ջիտղ չի՝ Ղպտեցի քույր էր՝ լեվիտ): (Թուոց ԺԲ:1-2)

Ի միջի այլոց, քառասուն տարվա ընթացքում կարելի էր ստանալ երկու սերունդ, այսինքն, մի սերունդը դառնա չափահաս, ստանա նոր սերունդ, դարձնի չափահաս:

Այս տեղեկությունները, որոնք հիմն Դուք կատանաք՝ դրանք հին հայկական մատենագրություններից է վերցված Շումերների ու հնդիկ յոզաների կողմից: 301 թվ. սկսած ջիտղները ի սպառ վերացնել ջանացին այս տեղեկությունները, որպեսզի հանկարծ մարդկությանը չհասնի իրական և այդ դաժան կատարվածի գաղտնիքները:

Ըստ Շումերական “Գեղգամեշ և կյանքի երկիր” պոեմի

“9”—(in. nin)-Արեւային Աստված

“8”—(utu)-Աստվածը

ՌԻՔ Աստծո յոթը օգնականները՝

1) Մեծ եղբայրը Աշուրի թաթ և Արծվի ճանկ

2) Թունավոր Օձ՝ բաց բերանով

3) Դրակոն Օձ՝ Կատաղած Օձ

4) Կրակ՝ կլանող, կուլ տվող

5) Ծայրի Օձ՝ խեղդող

6) Ավերող հոսանք

7) Կարիճ՝ խայթող, հետ ճանապարհի չիմացող

8) Ռիթերորդը ինքը՝ Աստվածն է:

Հետաքրքիր է, որ տարվա ընթացքում Արեւի ճանապարհի հետքը երկնքում ունի տեսք՝ ձգված հյուսիսից-հարավ:

“Էնմերկար և Արատտի գերագույն քարը” պոեմի համաձայն 8-րդ մոլորակը Աստվածն է, իսկ 9-րդ մոլորակը Աստվածուհին:

Մարդու հիմնական չաքրաները ըստ յոզերի

N	գտնվելու տեղը	անվանումը	հիմնական նշանակությունը
1	պոչուկ	քինդու	գոյություն, կունդալինի էներգիայի ընդունում
2	սեռական	մուլադիարա	սերնդատվություն, վերարտադրություն
3	պորտ	սվաճիստհանա	հսկում, դեկավարում, փող, իշխանություն
4	արեւիյուսք	մանիպուրա	առաքինություն, փառափառություն
5	սիրտ	անսահատա	սեր, բարոյական, արդար, ճշմարիտ, ամոթ
6	կոկորդ	վիշուդդիա	ստեղծագործ, գիտական, հայտնագործ
7	երրորդ այք	աչնա	պայծառատեսություն
8	գագաթային	սահասարա	Երկնայինի, Բարձրյալի, Արարչի հետ կապ

(Կանդային՝ օժտվածությունը հաջորդաբար մագլցում է ներքեւից դեպի վերեւ) Իսկ վաղուց Հայերենում (չաքրա՝ հայ. չարիս, պտուտակ) այն կոչվել է հետեւյալ կերպ՝

1. Պոչուկ ներվ – ՎԱՐՄԱԿԻ ՉԱՐԻՏ
2. Սեռական օրգ. ներվ -- ԱՌՆԻ ՉԱՐԻՏ
3. Պորտ ներվ – ՊՈՐՏԱՀՅՈՒՄԱԿ ՉԱՐԻՏ
4. Ստոզանու ներվ -- ԱՐԵՎԱՀՅՈՒՄԱԿ ՉԱՐԻՏ
5. Սիրտ ներվ – ՀՅՈՒՄԱԿ ԱՆԱՀՏԱՅ ՉԱՐԻՏ
6. Կոկորդ ներվ – ՎԱՀԱԳՆԱՇԱՐ ՉԱՐԻՏ
7. Ճակատ ներվ – ՀԱՅԱԿՆ ՉԱՐԻՏ
8. Գագաթ ներվ – ՀՈԳԵՏՈՒՆ ՉԱՐԻՏ

Այդպես էլ արեցին քրմերը՝ անապատում հարազատ հերյաներից արյունապղծմամբ ստացան մի սերունդ, ութը օրական հասակում թլփատեցին, հասունացրին, հետո այդ սերունդից արյունապղծմամբ ստացան եւս մի սերունդ, ութը օրական հասակում թլփատեցին, սարքեցին չափահաս, արդեն երրորդ նոր սերունդի հետ մի քանի օրից հասան Պաղեստին: Բայց ի՞նչ կատարվեց այդ ընթացքում և ինչո՞ւ հերյաներին համարեցին ընտրյալ ժողովուրդ՝ հրքոյր կամ խուժան, մարդկությունը տեղեկություն չունեւր:

Այս ամենի գաղտնիքը թաքնված է վերեւի աղյուսակում, որը այն ժամանակ լիովին գիտեին քրմերը, իսկ մենք միմիայն հիմա: Ինչու ընտրեցին քրմերը հերյաներին և անվանեցին **ՀԲԲՅԸ(ՈՒ)**՝ աստանի ընտրյալ ժողովուրդ: Որովհետեւ ամենաշատը նրանք էին համապատասխանում «սոսկալի» կատեգորիային, հետեւապես դեմ չեին լինի, իսկ եթե եզակի դեմքեր առարկեցին, սպա նրանց անապատում ուղղակի ֆիզիկապես վերացրին:

Եզիպտոսից վտարվելուց ջիւղների հետ միասին կային նաեւ նեգրեր, քոչվոր հնդկական ցեղերից, Հարավային չինական ցեղերի ներկայացուցիչներ և այդ բոլորից ստացվեց ընդամենը մեկ՝ «ՄԱՍԱՆԻ ԸՆՏՐՅԱԼ ԺՈՂՈՎՈՒՐԳ»՝ ՀԲԲՅԸ(Ա):

Մարդ էակը բաղկացած է երեք մասից՝

1. Մարմին՝ ֆիզիկական մակարդակ
2. Խելք, տրամաբանություն՝ մենտալ մակարդակ
3. Հոգի՝ տիեզերական՝ ԱՐԱՐՉԱՅԻՆ մակարդակ

Մենք արդեն իմացանք, որ տիեզերքի կողմից մարդու չաքրաների ձեւավորումը երկրի վրա 14 օրերի ընթացքում ավարտվում է: Անգամ կատունները, որոնք ունեն հոգիներին տեսնելու հատկություն, միայն 14-րդ օրն է նրանց ձագերի աչքերը բացվում: ՈՒրեմն 14 օրվա ընթացքում մարդու մոտ ձեւավորվում են այն ութը չաքրաները, որոնք գեւտեղված են վերեւի աղյուսակում: Այդ ութը չաքրաները մարդու բոլոր զգացմունքներն ու ընդունակություններն են, կամ մարդկային հոգու տեղակայումը և կապը տիեզերքի՝ ԱՐԱՐՉԻ հետ: Առաջին յոթը օրերի ընթացքում բացվում են երեք ներքին չաքրաները՝

1. Գոյատեսում— քինդու
2. Բազմացում՝ կենսակցում— մուլադիարա
3. Իշխանություն, փող— սվադիստանա

Եթե 8-րդ օրը թլփատում են նորածնին, ապա մեքենայաբար հաջորդ չաքրաները այլեւս չեն բացվում, իսկ առաքինի չաքրան մնում է կիսաբաց: Սա բնության կողմից նախատեսված երեւոյթ է, որի մասին քաջ տեղյակ էին ժամանակի քրմերը՝ լեւիտները, բայց մնացած մարդկությունը տեղյակ չէր: Իսկ չբացված չաքրանների ուժը փոխատրվում է արդեն բացված չաքրաններին: Այսպիսով, լեւիտները ստացան մի նոր հոտ, որը կես հոգու մարդիք են: Երբ լեւիտները սրանց հասցրին Պաղեստին, այնտեղ բնակվող ուրիշ այդպիսիքի հետ նույնը կատարեցին, չցանկացողներին իհարկե ֆիզիկապես վերացրին: Որպեսզի վերջնականորեն հերյախների գեները վերածնակորեն, լեւիտները Մինայի անապատում ստացած հիբրիդներին խառնեցին տեղացի արդեն հերյախների հետ, ստացան մի անբողջական հիբրիդ և բոլորին ստիպեցին իրենց անմիջական հարազատների հետ կենակցելով նորից մեկ այլ ուրիշ սերունդ ստանալ: Այսպիսով լեւիտները ստացան մի բիռոռոտ ժողովուրդ, որոնք անընդհատ ունենալով 10-20 երեխաներ կարճ ժամանակամիջոցում շատ արագ բազմացան: Լեւիտները՝ չար քրմերը այդ ժողովրդին անվանեցին հրյոյր՝ խուժան, հետագայում՝ իսրաէլ, որը բառացիորեն նշանակում է ԱՐԱՐՉԻ դեմ կռվող՝ համարելով, որ ֆալլոսն է երեխային արտադրում, ուրեմն և ֆալլոսն է Արարիչը՝ արարում է մարդ: Հրյախների ստիպեցին ընդունել հուդայություն կրոնը, որը նշանակում է ֆալլոսապաշտություն և անվանեցին նրանց «Ընտրյալ ժողովուրդ»: Այստեղից է սկիզբ առնում սատանի «Ընտրյալ ժողովուրդ» գաղափարը: Լեւիտները դրանց նախապատաստեցին «Սատանական փորձությունը»՝ իրականացնելու նպատակով, պայմանավորվեցին, որ դրանք հավերժ ստրուկից 2128 տարիների ընթացքում կվերածվեն թագավորների կաթ ուտողների, բայց այդ փուլի ավարտից հետո մարդկության համբերության բաժակը կցզվի ու իրենց կվերացնի (ՄԱՏԹԵՒՈՍ ԺԳ. 39-43 «դրոմի նման պետք է հրկիզվեն»): Դա կոչվեց Եհովայի հետ պայմանագիր: Ահա, թե ինչու են իրենք իրենց պատմության մեջ ներկայացնում, թե իբր հերյական երկու պետություններ են գոյություն ունեցել՝ Իսրաէլ և Հուդեան: Չնայած, պատմականորեն ոչ մի անգամ էլ հերյական պետություն գոյություն չի ունեցել: Այն ժամանակների բոլոր հայտնի պետությունների, ընդ որում և Հայաստանի պատմության մեջ հիշատակված չկա ոչ մի հերյական պետության ֆիզիկական գոյության մասին:

Ատամներով թլփատելուց հետո խախամները արյունը լիզում են, իսկ թլփատված կտորը զգվում է բաժակի մեջ՝ բոլոր ներկաները այդ բաժակից գինի են խմում:

Ահա, թե ինչ էին անում լեւիտները՝ սատանայի ծառաները, քառասուն տարի անապատում և հետագա բազում տարիներ Պաղեստինում: Այդ նույն լեւիտների աշակերտները այժմ կոչվում են ռաբբիներ, դրանց աշակերտները՝ խախամներ, թլփատման տեղը՝ վիֆիլ: Այսպիսով՝ նման կարգի՝ ծննդյան 8-րդ օրվա թլփատումը բերում է գենետիկ վերափոխման: Դրա հետ միասին դարերի ընթացքում խառնելով անմիջական հարազատների արյունները կենակցական մեթոդներով, ստացել են այսօրվա հրեշներին՝ ջիռդներին:

Բոլոր ջիռդները ներշնչվում են «Ճշմարտություն չկա՝ կա ամենաթողություն» թեզով:

Ջիռդների **քասակը** գլխի կատարին՝ սախասարաա չաքրայի վրա, տիեզերքի հետ կապի վերջնականապես բացակայման ցուցադրումն է:

Թլփատման արդյունքում ուղեղին հասցրած ահավոր ցավը բերում է նորածնի խեղաբյուրման: Օրինակ՝ տրամաբանության ասպարեզում հերյաները ոչ թե հիբրիդներ են, բիռոռոտներ, այլ ուղղակի գոմբիներ: Մարդկային ամբողջ էներգիան հերյայի մոտ շրջանառվում է միայն ներքին երեք չաքրաներով: ԵՎ հերյայի մոտ սերնդատվությանը փոխարինում է շատ ուժեղ զարգացած սեքսը (իզական սեռը հիմնականում պռոնիկներ են, արական սեռը հիմնականում գոմբիներ), գոյատևելը (աշխարհի բոլոր երկրներում դռնից դուրս ես անում՝ պատուհանից են մտնում, պատուհանից դուրս անելուց՝ դռնից են մտնում) և ղեկավարման, փողի ձգտումը (անգամ բանակում բոլոր սերժանտները): Ինչպես Ելենա Բլավատսկայան է ասում, «գլավ է դոխարքում լինել ղեկավար, քան դրախտում ստրուկ»:

Եթե դու հերյայի հետ խոսում ես սրտի չաքրայի՝ բարոյական տեսանկյունից, ու ուղղակի քեզ չի հասկանում, նա քեզ կհամարի կամ հիմար, կամ կեղծավոր: Նրանց համար ինչը, որ տվյալ պահին օգտակար է՝ բարիք է, ինչը, որ տվյալ պահին օգտակար չի՝ չարիք է:

Մովսեսը՝ սատանաստեղծը, նրանց Մինայի անապատում հայտարարեց, «Միայն հերյաների երեխաներին, որոնք իմ հետ են այստեղ, որոնք չգիտեն ինչ է բարին, ինչ է չա

րին, բոլոր անչափահասներին, ոչինչ չգիտակցողներին կտամ երկիր»-(Թուոց 14:23), «Իսկ մնացածը կթափառեն անապատում քառասուն տարի, պռոնկություն կանեն, մինչեւ նրանց մարմինները չգոհվեն այս անապատում» (Թուոց 14:32-33):

Հիսուսը նույնպես, որը իրեն կոչում էր «Քրիստոս»՝ հբրյա էր և թլփատված էր ութերորդ օրը (Նոր կտակարան, Ղուկասից, 2:21): Այս սատանեական արարմունքի պատվին, քրիստոնյաները՝ իհարկե մեծ մասը՝ չգիտակցելով, մինչեւ այժմ էլ տոնում են «Աստծո թլփատումը» (ռուսերեն «օրբեգանին գոսպողնյե»): Այդ օրը հունվարի 1-ն է նոր տոմարով, կամ 14 հունվարի հին տոմարով: Հարցրեք գոնե մի անգամ այդ սատանի ճուտ տերտերներին, թե այդ ի՞նչ տոն է:

Դարերի ընթացքում այդ գենոմոդիֆիկացիան բերել է ջիոդների արտաքին տեսքի այժմ արդեն հայտնի փոփոխություններին: Ականջների բլթակները, որոնցում են գտնվում բարոյականության զգացմունքների ներվային կենտրոնները, պետք չգալու պատճառով, այսինքն մարդկային օրգանիզմի կողմից տվյալ չաքրայի բացակայության համաձայն, ներվային կենտրոնի յօգտագործվելու պատճառով անհետացել են: Իսկ կպած բլթակավորները, այսինքն փափուկ բլթակը կա, սակայն այն կողողով ձուլված է դեմքի մաշկի հետ, դրանք կիսախառնորդներ են և հիմնականում բնիկ կրիիկացիներ կամ վանեցիներ, այսինքն դրանց մեջ կան նաեւ հայեր: Մեռական օրգանների արտահայտիչ նշանը դեմքի վրա՝ դա քիթն է: Ջիոդները՝ հատկապես կանայք, ունենալով սեռական օրգանների խռոմոսոմիկական գերլարվածության հիվանդություն, ունենում են հիմնականում սրածայր քթեր, կամ կախարդ պառավներին նմանացնող՝ քիթը կախված վերին շրթունքի վրա, կամ ընդհանրապես քթի վերածումների այլանդակված տեսք ունեն: Աչքերը գորտի նման դուրս պրծած են, որը նույնպես կապված է սեռական օրգանների գերլարվածությունների հիվանդության հետ՝ սեռական մոլեգնություն: Այս ամենին գումարվում է արիական արյան և սպերմաից պատրաստված կոկտեյլի հաստուկ ծխակատարությունների ժամանակ օգտագործումը և անմիջական հարազատների՝ հայր ու աղջիկ, քույր ու եղբայր, մայր ու տղա (Թալմուդ հատոր 3 գլուխ 11 էջ 73) հետ սեռական կապերի արդյունքից ստացված սերունդների կենսակցումը: Կազալների՝ տեղական գաղտնի իշխանությունների հուժկու ղեկավարությամբ, խախտմանից ու թաքրիների հաստուկ հսկողության տակ գտնվող ամուսնությունները միշտ պահպանում են այս գենոմոդիֆիկացված ռոբոտների կամ գենոհաշմանդամների վերը նկարագրված կարգավիճակը: Արյունը թարմացնելու նպատակով ուրիշ ազգերի հետ ամուսնանալուց որպեսզի հանկարծ գենոմոդիֆիկացիան չտուժի՝ անպայման մեկընդմեջ արյունապղծություն են իրականացնում:

Որպեսզի հաշմանդամներ շատ չծնվեն, որոնք ամենաշատը ծնվում են ջիոդների մոտ, այդ կենդանիները արյունը թարմացնելու համար հաճախակի մեզանից են վերցնում աղջիկներ, նախօրոք լեխտներից ունենալով հստակ տեղեկություն, որ ԱՐՄԵՆՈՒԴ գեները ունեն վերականգնվելու հատկություն: Դրանք հիմնականում վերցնում են մեր ազգի տաղանդավոր և ֆիզիկապես առողջ աղջիկներին, նմանապես և իրենց աղջիկներին էլ են տակնամուտում (ամուսնացնում) մեր ազգի տաղանդավոր տղաներին, բայց ինչպես սպացուցել են դարավոր ռոբերտական փորձերը, իրենք միմիայն մեր գեները փչացնում են՝ իրենց մոտ տաղանը ծնվել չի կարող, որովհետեւ այնքան ուժեղ են այլանդակված ջիոդագեները, որ ամենահաջող դեպքում ծնվում են գիտակիցներ (գիտենալ, անգիր անել) բայց տրամաբանական հատկություններից զուրկ: Կարող են շախմատ խաղալ, որովհետեւ շախմատի քայլերը կարելի է անգիր անել, բայց ստեղծել, կամ հնարել որեւէ նորույթ, արդեն երբեք չեն կարողանա: Իսկ եթե թույլ շտանք հաճախակի մեր արյան հետ խառնվել, այդ շախմատն էլ մի երկու սերունդ հետո չեն խաղալ և մի երկու սերունդ հետո հիմնականում հաշմանդամներ կ'ծնվեն:

Մա համարժեք է այն պրոցեսին, որ եթե չփվում են առողջ և հիվանդ մարդիք, սպա հիվանդ առողջից առողջությանը վարքավելու շանս բացարձակապես չունի, իսկ հակառակը ընդմիշտ առօրյա կյանքում առկա է:

Իսկ, թե ինչ ռեցեսսություններով են պատրաստում այդ կոկտեյլները, և ինչ հաշվարկներով են մեր գեների հաշվին թարմացնում իրենց սատանայական սերնդի շարունակելիությունը, դեռեւս չգիտեն, բայց ինձ թվում է շուտով կիմանանք: ՈՒՌՊԱԿԻ, պետք չի թույլ տալ

մեր հաշվին այդ կենդանիների արյունաթարմացում և շատ կարճ ժամանակից հետո միմիայն հաշմանդամներ կծնվեն: Պատկերացրեք, առանց որեւէ դժվարությունների ոչ թե միայն մենք, այլևս ամբողջ աշխարհը միանգամից կազատվի այս սատանական հրեշնե-րից: Հիշեք մեր դիցաբանությունը, միշտ հրեշները մեզանից սերունդ վերցնելով են կարողացել մեր դեմ պայքարել: Հայկ--Բել, Դավիթ—Սուրա Մեյիք և այլն:

Իսկ ինչպե՞ս է կատարվում աղջնակների քլիսատումը:

Հնուց Հայ ազգի մոտ հայտնի է չափազանց խիստ պահպանված ավանդական մի խորհուրդ՝ դա աղջնակի մինչև օրինական ամուսնությունը կուսության պահպանման խստագույն պահանջն է: Եթե օրիորդին կուսությունից զրկել են ինչ-ինչ պատճառներով՝ մինչև օրինական ամուսնությունը, Հայ ազգի մոտ համարվել է օրիորդին փչացնել: Ի՞նչն է կուսության պահպանման այդչափ խստագույն նպատակն ու պատճառը, ինչու՞ է Հայը համարում, որ աղջկան փչացրել են:

Ինչպես գիտեք, Երկրի վրա, կենդանական աշխարհի բոլոր ներկայացուցիչներից միմիայն ամենաբանականի՝ մարդու մոտ կա այդ կուսության բաղանքը՝ պլեվրան: Մինչև առաջին սեռական հարաբերությունը աղջիկը պատկանում է իր հայրական ցեղին: Աղջկա կուսությունը վերանալուց հետո նա այլևս այն անարատ անձը չի և սկսվում է կոչվել կին արմատ, այսինքն դառնում է արատավոր: Մարդու Արարումից է գալիս այն հանգամանքը, որ աղջկա ձեռքը պետք է գան խնդրեն, այսինքն անպայման է ընտրությունը և ոչ թե ով ում որտեղ բռնեցրեց:

ԿՈՒՍԱԹԱՂԱՆԹԻ ԻՄԱՍՏԸ ՀԵՆՅ ՏԵԼԵԳՈՆԻԱՆ Է, ԱՅԳ ՀԵՏԸՐ ՊԵՏԸ Է ԹՈՂՆԻ ՄԻՄԻԱՅՆ ՆՐԱ ԸՆՏՐՅԱԼ ԱՄՈՒՍԻՆԸ:

Այդ ամենի նպատակը հետելայն է՝ գեների պահպանումը (չփչացնելը), մարդկային սերնդի բարոյական առաքելության շարունակականությունը: Գոյություն ունի մի օրգանական երեույթ, որից հազարամյակներ առաջ քաջ տեղյակ էին քրմերը, ընդ որում և չար քրմերը՝ լեիխտերը, որ աղջնակին կուսությունից զրկողի գենետիկական հետքը տպվում է աղջկա օրգանիզմում՝ քրոմոսոմների կիսով չափի մեջ: Այդ երեույթը կոչվում է ՌԻՏ-ի օրենք (Ռիտուս հունարեն նշանակում է ծորակ, բայց թե ինչու ջիտդերը թարգմանում են՝ տիեզերքի օրենք): Մյուս կողմից ՌԻՏ՝ ՏԻՐ Դիցի հակառակ կարդացումն է, ինչը կնշանակի Տիր Դիցի ստեղծաց բարոյական օրենքներին հակառակ: Դա տղամարդուց հոգու և արյան պատկերի փոխանցումն է աղջկան: Այդ պատկերը կհամապատասխանի տվյալ տղամարդու գենետիկ կողմի՝ այսինքն սերնդական շարունակությանը, անկախ աղջնակի սպագա ամուսինների քանակից:

Հետագայում, անկախ դրանից, թե ումից է երեխա ունենալու այդ աղջիկը, այդ քրոմոսոմների առկայությունը մինիմում կեն չափով պահպանվում են: Այդ երեույթը ժամանակակից գիտական տերմինալոգիայով կոչվում է ՏԵԼԵԳՈՆԻԱ: Այս սատանական և անչափ վտանգավոր երեույթը չար քրմերը ջիտդների օգնությամբ երեք հազար տարի է փորձարկում են համայն մարդկության հանդեպ:

Աղջնակին մինչև երեք տարի և մեկ օրական հասակում կուսությունից զրկելու դեպքում, այն նորից վերականգնվում է: Աղջնակներին հրքյաները կուսությունից զրկում են երկու եղանակով: Առաջինը՝ ծպտյալը, իրականացնում են խախամները՝ ցածր դասի հոգեւորականները աղջնակի երեք տարին և մեկ օրը լրանալուց մեկ շաբաթվա ընթացքում, բողնելով իրենց հետքը՝ սերմը երեխայի օրգանիզմի մեջ, որից հետո պլեվրան նորից վերականգնվում է: Երկրորդ եղանակը կոչվում է կոնտուս՝ այսինքն երեք տարի մեկ օրը լրանալուց հետո այդ պրոցեսը իրականացնում է սեռական հարաբերության միջոցով՝ խախամը կամ նրա ապագա ամուսինը, որը այդ վճռագործությունից հետո արդեն երեխայի օրինական ամուսինն է համարվում կամ ուղղակի ծպտյալ պոռնիկներ են պատրաստում: Թարմուդում այս ամենը նկարագրվում է լրիվ մանրամասնություններով, ընդ որում, թե ինչպիսի տուգանքներ են սպասվում հետագա ամուսնալուծությունների դեպքում:

Երկու դեպքում էլ, անկախ աղջնակի սպագա ամուսնու ով լինելուց, նրանից ծնված սերնդի քրոմոսոմների մեջ արդեն կիսով չափ ձեւավորված է ջիտդական կեղտը: Ե՛վ հենց սա է պատճառը, որ ընդունված է ասել՝ եթե մայրը ջիտդ է, ուրեմն երեխան մեքենայաբար համարվում է ջիտդ:

Տեղեզոնյան ջիոտականության թողած ամենասարսափելի հետեւանքն է: Ինչքա՞ն նման հետքեր ունեն թողած այս հրեշները և ու՞մ մեջ, դեռ շատ երկար պետք է պարզենք:

Հնուց եկած ավանդական խորհուրդներից են նաև իզական սեռի պարկեշտ ու համեստ լինելը, իսկ ջիոտուհին տարբերվում է իր հայտնի գոնորով (ամբարտապանություն), ինչը նրան միշտ բացահայտում է: Կամ կինը տղամարդու աչքերի մեջ չպետք է նայի, իսկ ջիոտուհիները հայտնի են իրենց աչքերով մարդ ուտելու հայտնի հատկությամբ: Բսկ ամուսնու այն զգուշացմանը, թե լվացքը մի դիզի, տունը փոշու մեջ կորած է, խոհանոցը կարգի հրավիրի, ջիոտուհին անպայման կպատասխանի, -«ես խոսմ ճորտ չեմ»: Սա արդեն գալիս է նրանից, որ այդ կենդանիները իրենց ամբողջ գոյության ընթացքում ստորկնք են եղել ու անչնայի վախենում են վերադառնալ ավանդական պայմենակարմ կարգավիճակին:

Սատանական այս գենոֆորդի վերջնական երթը ամրագրվում է ամենադաժան փուլով՝ **Չիոտական դաստիարակությամբ:** Թալմուտը թույլատրում է կեղծ երդում տալ: Ես ուրիշ ազգ, ժողովուրդ, տոհմ, մարդկային խմբավորում չեմ կարող պատկերացնել, որ իր երեխային խորհրդի կեղծ երդում տալ: Մանկությունից երեխաներին դաստիարակում են, որ սա քո հայրենիքը չի, սրանք քո ժողովուրդը չեն, գողացիր, թալանիր, խաբիր, կողոպտիր, կեղծիր, ստիր, կոպացրու, բաժանիր, հակադրի, չաշխատես, ամեն միջոցներ կիրառիր, որ դեկավարես: ԵՎ դուք պատկերացրեք այս կենդանիները դեկավարում են մեզ, կարողանում են մեր մեջ եղած տակնանքներին կաշառել, հասնել իրենց նպատակին՝ մեզ նսեմացնել: Ծիշտն ասած, ես չեմ գիտակցում, թե ի՞նչ դաժան պատիժ պետք է կրի մեր մեջի տակնանքը, որը աջակցում է այդ հրեշներին, որը, անկասկած տեղյակ է վերը նշված բացատրություններին: ԵՎ հանգիստ խղճով նայում է թե այս խաղաղ շրջանում՝ 20 տարիների ընթացքում Հայ ազգի քանակը միայն բնական աճի 2.7 անգամ նվազման հաշվին պակասել է 1.420.000-ով, հիվանդացիությունը ավելացել է 70-560 %-ով, 60 %-ից ավել կազմում են չքավորները, 30% աղքատները տունն են մնացել, քո հողի, ջրի, գերեզմանի, վառած մոմի վարձը ջիոտից են մտնում, աչքիդ առաջ հարսզատներդ մահանում են՝ հնարավորություն չունեն բուժելու, երեխաներդ չունեն ապագա և անգրագետանում են, անարատ հայ աղջնակներին ստիպում են պռնկանալ, իսկ անասուն ջիոտները վայելում են քո երկրի հանքային հանածոները ու թքում քո հոգու մեջ: Դեռ դրանով չեն բավարարվում, հետն էլ ուզում են ճանաչել Դարսի պայանագիրը, որ ընդանրապես ազգը գրկվի ապագայից և հավերժ մոռացության տրվի ահավոր Եղեռնը, որը նույնպես իրենք են կազմակերպել:

Ա՛յ, այսպիսի այլանդակ կենդանիների՝ ջիոտների հետ գործ ունենք, հարգելի բարոյակերտ Հայ ժողովուրդ՝ թքում ես երեսներին՝ ասում են անձրեւ է գալիս:

Չարիքի ծառի արմատը արյունապղծությունն է՝ այլասերումը և այլասեռումը: «Այլասեռվածության դեմը՝ դա ահավոր խորամանկ է և շփոթաբան», - և դիմելով աշակերտներին՝ Հիսուսը նրանց հատուկ ասաց, -«երանավետ են աչքերը, որոնք կտեսնեն այն, ինչը, որ դուք տեսնում եք»: (Լուկաս 10:23):

«Երեկոյի փսիխոլոգի 90 %-ը ծնողների մեղքն է», - հոգեբաններ: ԲԱՅՅ, ՀԵՆՅ ԹԼՓՏՈՒՄՆ ԷՐ ԳՐԱՎԿԱՆՆԸ, ՈՐ ԵՆՈՎԱ ԿՈՉԵՑՅԱԼԸ ԶՆՈՒՂՆԵՐԻՆ ԱՆՎԱՆԵՑ “ԸՆՏՐՅԱԼ ԺՈՂՈՎՈՒՐՂ”: Այն շատ գեղեցիկ կերպով նկարագրված է Բիբլիայում ԾՆՆԴՈՅ ԳԼ ԺԷ կետ 9-ից՝ Եհովան գալիս է Աբրահամին և ասում է՝ «... Սա է իմ ուխտը, որ պիտի պահեք իմ և ձեր մեջտեղը և քեզանից յետոյ քո սերունդի մեջտեղը՝ ձեր ամեն արուն թլփատվի ... Եւ թլփատվի ձեր ամեն ազգերումը ամեն ութ օրական արուն... ամեն օտարից որ քո սերունդիցը չէ... և իմ ուխտը ձեր մարմնումը յավիտենական ուխտ լինի: Եւ մի անթլփատ արու... այն անձն իր ժողովրդիցը պիտի կորչի. նա իմ ուխտն անարգել է»: Իսկ ի՞նչ է սա նշանակում: Սա նշանակում է, երբ 1080թ. մ.թ.ա. նախահրեաներին վճռեցին Հայոց ՈՒՐ քաղաքից, հետո Եգիպտոսից, նեգրերի, գնչուների և մնացած այլասեռվածների հետ միասին, Մինայի անապատում, Մովսեսը քառասուն տարվա ընթացքում երկու սերունդ թլփատեց և ստացավ իր ուզած՝ «ընտրյալ ժողովուրդը», այսինքն բիռոռոտներին: Այդուհետեւ Հբրյան այն նույն ստորական ցեղի ներկայացուցիչը չէր, նա դարձավ ֆալսուսպաշտ ջիոտ՝ տակալի մի կենդանի:

Իսկ թե ի՞նչ առողջական ողբերգությունների բերեց արյունապղծությունը, այլասեռութե-

յունն ու վերելի հինգը չարքների բացակայությունը՝ նկարագրում է ծագումով ջիուդ, հանրաճանաչ Լամբրոզոյի օգնական դոկտոր Խաչնեկերը հետեւյալ կերպ՝

«Հոգեկան հիվանդությունները համարվում են չափազանց վարակիչ և հրդյաները համարվում են դրա հիմնական օջախը: Այդ վարակը ոչ թե բակտերիական է, այլ գենետիկական»:

Այս խոսքերին գումարած Լամբրոզոյի «Հրդյաների մեջ հոգեկան խանգարվածները ավելի շատ են, քան իրենք՝ հրդյաները» արտահայտությանը գումարենք Վատտիկանի կողմից ջիուդներին տրված «Մոսկալի ժողովուրդ» գնահատականը, այս ամենին գումարենք, որ Եհովայից հետո՝ ջիուդների երկրորդ ահավոր պաշտամունքը փողի Ատոված Մամոնան է և այս ընդհանուր արհավիրքին տրամադրենք անսահմանափակ համաշխարհային իշխանություն, խորը մտածենք ու երելի կկռահենք, թե մարդկությանը ինչ է սպասվում՝ եթե իհարկե ժամանակին չկանխվի այս կենդանիների ողբերգախոստում ամենաթողությունը:

Ջիուդները լավ տեղեկացված են որ մոր գեները չեն շարունակվում՝ իրենց համար մայրը նախատեսված է տելեգոնիայի էֆեկտը տարածելու համար: Այդ է սպացուցում իրենց կողմից ընդհանրապես կնոջը իրենց լեքսիկոնում «շլյուխա» անվանելը և Բիբլիայում «Միայն ջիուդ կհնն է ջիուդի ամենահավատարիմ ընկերը» արտահայտությունները:

Եգիպտացիները շատ ավելի վաղուց են թլփատվել քան ջիուդները, սակայն ոչ ութը օրական հասակում՝ 7-13 տարեկանում, և սոսկ հիգենիկ նկատառմամբ:

Միեւնույն է, մահմեդականների միւնչեւ 13 տարեկան հասակում թլփատելը չի կարող գենոմոդիֆիկացնել մարդկային կազմվածքը, չնայած և չի կարող օրգանիզմի վրա հետք չթողնել: Անդուր հոտը օրգանիզմում ընթացող ինչ որ ոչ նորմալ պոռոցեսների մասին է խոսում:

Եթե թլփակված օրգանիզմը լիներ ճիշտն ու կատարյալը՝ Արարիչը մարդկանց այդպիսին կարարեր: Իսկ ինչ որ մեկը եթե ցանկանում է Արարչի կողմից թույլ տված սխալը ուղղել՝ ուղղակի պետք է տրամաբանի, որ Արարիչը չի սխալվում՝ ինքն է խեղաթյուրված:

ՀՈՒԴԱԽԱՍԻԴԱԿԱՆ ՄԿՁԲՈՒՆՔՆԵՐԸ

ՁՈՂԱՐ ԳՐՔՈՒՄ ՆԵՐԿԱՅԱՑՎԱԾ ՀՈՒԴԱՅՈՒԹՅԱՆ ԴԱՐՊԱՍԸ

ՀՈՒԴԱՅԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ 13 ՄԿՁԲՈՒՆՔՆԵՐԸ

(Կիցցեռ Շուլխան Արուխ էջ 481)

1. Անվերապահորեն հավատում եմ, որ Բարձրյալը, օրհնված լինի Նրա Անունը, մինչեւ եզակին ստեղծեց բոլոր արարվածներին և դեկավարեց նրանց, որ Նա՝ անցյալում, ներկայում և ապագայում բոլոր հրաշքների միակ աղբյուրն է:
2. Անվերապահորեն հավատում եմ, որ Բարձրյալը, օրհնված լինի Նրա Անունը, միակ ամբողջական՝ և չկա աշխարհում նմանակ Նրա բացարձակ ամբողջականությանը, և որ միայն Նա է մեր Աստվածը անցյալում, ներկայում և ապագայում:
3. Անվերապահորեն հավատում եմ, որ Բարձրյալը, օրհնված լինի Նրա Անունը, մատերիս չի և նրան հատուկ չեն գոյություն ունեցող մատերիայի վիճակները, և որ նրան ընդհանրապես չկա ոչ մի նմանակ:
4. Անվերապահորեն հավատում եմ, որ Բարձրյալը, օրհնված լինի Նրա Անունը, ամենի սկիզբն է և ամենի վերջն է:
5. Անվերապահորեն հավատում եմ, որ միայն Բարձրյալին, օրհնված լինի Նրա անունը, հետետում է աղոթել Նրան՝ և ուրիշ ոչ մեկին:
6. Անվերապահորեն հավատում եմ, որ մարգարեների բոլոր խոսքերը ճշմարտություն են:
7. Անվերապահորեն հավատում եմ, որ Մովսես-րաբբիի մարգարեությունը, թող նրա հոգին խաղաղության մեջ ննջի, ճշմարտություն է, որ Նա իրեն նախորդող և հաջորդող բոլոր մարգարեներից ամենաահեղն է:
8. Անվերապահորեն հավատում եմ, որ ամբողջ Թորան, որին մենք այժմ տիրապետում ենք, Ամենաբարձրյալից է տրվել Մովսես-րաբբիին, թող նրա հոգին ննջի խաղաղության մեջ:

9. Անվերապահորեն հավատում եմ, որ Թորան չի կրի ոչ մի փոփոխություն և որ Բարձր-յալը , Նրա անունը օրհնյալ լինի, չի տա մեզ ուրիշ ոչ մի այլ Թորա:
10. Անվերապահորեն հավատում եմ, որ Բարձրյալին, օրհնյալ լինի Նրա Անունը, հայտնի են մարդկանց բոլոր գործերը և նրանց բոլոր մտքերը, ինչպես ասված է, «Բոլոր նրանց արտերը Նա արարեց, Նրան հայտնի է նրանց բոլոր գործերը»:
11. Անվերապահորեն հավատում եմ, որ Բարձրյալը, օրհնյալ լինի Նրա Անունը, բարբոյ կհատուցի իր պատվիրանների պահպանողներին և խախտողներին կպատժի:
12. Անվերապահորեն հավատում եմ Փրկչի (Մաշիախ) գալուս, և քանզի նա հասպարում է և այնուամենայնիվ ամեն օր Նրան կսպասեն:
13. Անվերապահորեն հավատում եմ, որ մահացածները կվերադառնան կյանք այն ժամ՝ երբ դա ցանկանա Բարձրյալը, օրհնյալ լինի Նրա Անունը, և թող մեծարվի Նրա Անունը հավերժ, դարեդար:

Մրանք լեւիտների կողմից ջիուդների զոմբիացման կրոնական սկզբունքներն են: Հիմա քաջահայտենք առօրյա կյանքի ու մարդկության հանդեպ այդ կենդանիների գազանային վերաբերմունքը ձեւավորող սկզբունքները:

Ներքուստ շարադրվող սկզբունքները անգամ նյութի պահպանման և փոխակերպման օրենքին են հակասում:

- ❖ «Չկա ճշմարտություն՝ կա ամենաթողություն»:
 - ❖ «Ոչինչ չանել, բայց լավ ասրել»:
 - ❖ «Ինչպես Աստված է նայում հրքյաներին՝ այնպես էլ հրքյաներն են նայում Աստծուն»:
 - ❖ «Չազիմ բնի մեջ են խեղդում»:
 - ❖ «Մասարուֆիա»՝ զցել ճանկերը ու անվերջ տանջանքի ենթարկել:
- Ջիուդության մեծագույն Լեւիտ Մագիդը տվել է հետևյալ տասը սկզբունքներ՝
- Երեխայից դու կարող ես սովորել երեք սկզբունք՝
 - I. Երեխան ուրախ է առանց որեւէ պատճառի
 - II. Նա մի բույն առանց գործի չի նստում
 - III. Եթե նա որեւէ բան է ուզում՝ նա պահանջում է անվերապահորեն

Գողը ունակ է օրինակ տալու քեզ յոթը հասկացողություն՝

- I. Նա իր աշխատանքը կատարում է գիշերով
- II. Եթե նա չի ավարտել այն, ինչ մտադրել էր անել մի գիշերում՝ կանի մյուսում
- III. Նա և իր գործընկերը նվիրված են միմյանց
- IV. Նա կզոհաբերի կյանքը՝ աննշան շահի համար
- V. Այն, ինչ նա կորզում է, նրա համար այնքան փոքրարժեք է, որ նա կշարտի
- VI. Ամենաթերարժեք ստակի (MOTET) կորզման համար նա կտանի ծեծն ու ջարդը, բայց դրան նշանակություն չի տա
- VII. Նա սիրում է իր աշխատանքը և չի փոխանակի այլի հետ

- ❖ Բարբի Միլի, «Եթե ես ոչ ինձ համար՝ ով ինձ համար»:
- ❖ Բարբի Շլոմո, «Այն գերվատը, որին ուզում է հասնել սատան՝ պարտադրել մարդուն, որ մտանա իր արքայասերունդ լինելը»:
- ❖ Կյանքի նշանաբանն է՝ տալ և վերցնել (կաշառք)
- ❖ Էյսավ, «գիտակցիք երեք բան՝ որտեղից եկար, ուր էս գնում, ում էս հաշվեստու»
- ❖ Երկու ծայրահեղական են լինում՝ արարվածներ և տեղեկացվածներ
- ❖ Ամենամանր մեղքը՝ հպարտությունն է
- ❖ Մարդը ունի երկու հասկացողություն՝
 1. Ինձ համար է արարված աշխարհը
 2. Ես հող եմ և փոշի
- ❖ Միտնը կքավի արդարադատությամբ
- ❖ Ջիուդական աղոթք՝, «օգնիր մեզ երեք ժամով»:(կյանքի վերջին երեք ժամերն են)
- ❖ Երկինքը Աստծուն է, Երկիրը մարդունը՝ ինչ ուզում ես արա:
- ❖ Միասնությունը փրկության փորձն է՝ փրկությունը լինելու է առանձին-առանձին:

«ԱԶՍ ՉԵՌՆԵՐԵՑՈՒԹՅԱՆ ՄԻՍՏԵՄԻՆ՝ ՎԱՂԱԺԱՄ ՄԱՀ»,-- Ասում է արդի

սիոնիստական առաջնորդ, միլիարդատեր **Ջորջ Սորասը**:
ԱԶՍԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ, ԺՈՂՈՎՐԴԱՎԱՐՈՒԹՅՈՒՆ, ԿՈՒՍԱԿՅՈՒԹՅՈՒՆ, ԱՐՀՄԻ-ՈՒԹՅՈՒՆ, ԿՈՍՏՆԻՆԻԶՄ, ՆԻԳԼԻԶՄ, ԻՄՊԵՐԻԱԼԻԶՄ՝ *սհա ջնուրական այն բոլոր վարկածները, որոնց ներմուծմամբ նրանք քանդում են ամեն մի պետություն, վերացնում թագավորությունը, ազգային գաղափարախոսությունը, ստեղծում քառս ու իրենք ղեկավարում: Ջնուղների կողմից թագավորությունները վերացնելու ամենաեական պատճառը թագավորների կիսմ քրմական ծագումն է, ազգային գաղափարախոսությունը, ֆիզիկապես բարձր օժտվածությունը (Հայոց Երվանդ թագավորը բռնցքամարտից առաջին 100 օլիմպիականի հաղթողն է եղել), պետական անքակտելիությունը:*

Ջնուղը պացիֆիզմը իրականացնում է պատերազմներ կազմակերպելու միջոցով: Ջնուղը կարող է կապիտալ ստեղծել միայն անօրինական ճանապարհով, միեւնույն ժամանակ մնացածից պահանջել գործել օրենքների խիստ սահմաններում: Ճիշտ օրենքների ճիշտ կիրառում՝ այսինքն օրենքի դիկտատուրա և ջնուղը կչքվի:

Միոն հնուտների արձանագրություն 15 «Մեր ազդեցության տակ գոյերի օրենքների կատարումը կրճատվել է մինչեւ մինիմումը»:

Ջնուղների կողմից Իշխանության լիակատար տիրապետելը դա տվյալ պետության պետականության վերացումն է: Միոն հնուտների արձանագրություն 15 «Միօրյա համաշխարհային հեղաշրջում»: Արձանագրություն 11 «հնարավոր հեղաշրջման մի քանի համառոտություններ»:

Եթե մեկը երկեց հողի մասին, նա ջնուղի համար ծիծաղատելի է, իսկ եթե ջնուղը երկեց հողի մասին, նա գաղափարապես կործանված է: («Միոն հնուտ. արձանագրություն 6):

Ջնուղի գոյությունը ժամանակի վրա խաղալն է:

Կապիտալ ստեղծելուց ուրիշը չի կարող իրեն թույլ տալ ջնուրական ցած քայլերը. քանզի պետականության գաղափարախոսությանը հակասական քայլեր են: Ստացվում է ուրիշի անհաջողության պատճառը պետությունն է՝ հայրենիքը, հողը, իսկ դա բացարձակ արտորդ է, և եթե որպես գաղափարախոսության հիմք՝ հիմարություն և դատարկություն:

Ճզնաժամները հերթական հնարքն են ժողովրդի ձեռքից վերջին փողերը վերցնելու, որպեսզի փողը մնա միայն ջնուղների ձեռքերում: Այդքան առեւելի կապիտալ ունենալու պայմաններում իհարկե այս բոլոր ընտրած հնարքները ամենապրիմիտիվներն էին, երեւի ավելիին օժտված չեն: Այդ հնարքները երեքն էին՝

- Դեմոմիանցիա*
- Դեֆոլդ*
- Գոյզիս՝ Ճզնաժամ (շրջանառությունից փողերը հանել)*

Առանց գերտերությունների իշխանությունների միջամտության կամ նախօրոք համաձայնեցման, այս գերձանր քայլը հնարավոր չէր իրականացնել:

Ջնուղները աշխարհի բոլոր երկրներում գաղտնի գործակալներ են: Նպատակը՝

- 1) Իրենց պետությունը կազմե՞լը՝ ոչ: Ստալինը դրանց այն արտահայտությանը, թե իրենք են ամբողջ գիտատեխնիկական սկզբունքների աղբյուրը, տվեց Խարբարովսկի երկրամասի մի մասը՝ Բիրիբեյջան մայրաքաղաքով, ստեղծվեց սհա ձեզ հող և հայրենիք, ղե գնացեք ու զարմացրեք ամբողջ աշխարհին: Ոչ ոք չգնաց: ՌԻՆԵՆ Իսրտել պետություն՝ նմանապես չեն գնում:*
- 2) Հարստություն ունենա՞լը՝ ոչ: Աշխարհի զգալի հարստությունները իրենց ձեռքերում է, ճզնաժամներ են կազմակերպում, մարդկությանը իրենց հակադրում: Իսկ դա այդ ամենից զրկվելու շատ լուրջ վտանգ է:*
- 3) Իշխանությունն ո՞ւր: Շատ երկրներում են ղեկերին նստած: Չունենալով պետականության գաղափար, բոլոր տեղերում բնակչությանը տրամադրել են ծայրահեղ հակասական: Իսկ նա իշխանությունը կորցնելու վտանգ է:*
- 4) Գիտատեխնիկական նորամուծություննե՞ր՝ ոչ: Որովհետեւ դա փողով կամ խաբեքառությամբ չի ձեռք բերվում, իսկ իրենք քաջատեղյակ են, որ թե գեներտիկապես, թե դատարկությամբ իրենք չեն համապատասխանում նման կատեգորիաներին, իսկ համապատասխանողները չեն ցանկանում իրենց հետ համագործել:*

- 5) Աշխարհում շատ առաջադեմ ազգեր կան, բարձր տեխնոլոգիաներով, նրանք անգամ իրենց թույլ չեն տալիս աշխարհակալ լինելու մասին մտածել, իսկ ջիտոյները իրենց ամբողջ պատմության ընթացքում ոչ մի հայտնագործություն չեն ունեցել և ոչ էլ բարձր տեխնոլոգիա և հանկարծ... խնդրեն:
- 6) Լինելու մարդկության կողմից ընդունելի^օ և հարգվա^օ՝ ոչ: Որովհետև, երեւի հատուկ, ամեն քայլի դիմում են որպեսզի իրենց ատեն:
- 7) Գործարարություն^օ՝ ոչ: Որովհետև դեմ են բոլոր գործարար և ստեղծագործ անձանց անգամ գոյությանը: (Արձանագրություն 6)
- 8) Ազատ կապիտալի^օ՝ ոչ: Որովհետև լինելով միայն սպեկուլյանտներ՝ ցանկանում են արտադրողին հսկել
- 9) Խաղաղության պահպանու^օ՝ ոչ: Որովհետև ամբողջ մարդկությանը միմիանց հակառակ են տրամադրում, որպեսզի իրենք պղտոր ջրում ձուկը հեշտ որսան:
- 10) Մարդկությանը վախեցնելու^օ՝ այո՛: Որովհետև իրենք այնքան են վախկոտ, որ ծածկում են, թաքցնում անգամ իրենց էթնիկ ծագումն ու ինքնությունը:
- 11) Ամբողջ մարդկությանը վերափոխելու՝ այո՛: Որովհետև այս մոլորակը մարդկության տունն է, մարդկությունը այսպիսինն է ստեղծված՝ իրենց հնազանդներ են պետք::
- 12) Ռեզում են որ աշխարհը ռեգրեսիա^օ ապրի՝ այո: Որովհետև եթե որեւէ տարածքում ունեն հնարավորություն, ապա չեն թողնում որ մարդիք անգամ տարրական ուսում, կրթություն ստանան:
- 13) Աշխարհը դեկավարեն՝ այո՛: Հին դարերից սկսած շատերն են փորձել այդ անել՝ իրենք գիտեն թե ինչով է դա ավարտվել, քանզի նրանք պատերազմել էին, հաղթել ու գրավել: Իսկ ինչպես իրենք են որոշել, ըստ հմուտ սիոնիստների, տիրանալով հարստությունների, ստիպել, որ համայն մարդկությունը ջիտոյներին խնդրի, որ իրենց դեկավարեն:
- 14) Մարդկությանը ուղղակի վնաս պատճառե^օ՝ այո՛: Որովհետև նման պարագայում իրենց կհակադրեն ամբողջ աշխարհը, որը հետեսապես կրերի համաշխարհային պատերազմի, որից իրենք ամենաառաջինը կտուժեն:
- 15) Պատալոգիական իրապաշտություն, անբացատրելի ֆանատիզմ փողի հանդեպ՝ թեկուզ երեսին բքիր, միայն թե փող տուր՝ ԱՀԱ, ԹԵ ԻՆՆՉ ԵՆ ՌԻԶՈՒՄ:

ԽԱԲԱԳ -- Խասիդիզմի հիմնական ճյուղն է՝ հիմնված Շնեեռ Չալմանի գլխավորությամբ 18-19 դ.դ. «Տանյա» գրքի վրա («Լիկուտեյ Ամարիս»--ճառերի հավաքագու)՝

- ✓ Աստված ստեղծել է աշխարհը բացառապես հբրյաների համար
- ✓ Ոչ հբրյաների հոգիները առաջանում են մնացուկներից, բացառապես անմաքուր թեփուկից, որոնցում չկա բարին ընդհանրապես (Գլ. 2, հոդվ 41)
- ✓ Իր բնությանը հբրյան արգելվածը չի կարող թույլ տալ
- ✓ Վատ հբրյա չկա՝ բոլորը լավն են
- ✓ Ոչ հբրյաների իմաստը դատարկաբանությունից ավելի անմաքուր է(Գլ.8-9, էջ 69-71)
- ✓ Ուրեմն այդ թեփուկները լիովին կվերանան՝ կվերածվեն ոչնչի (Գլ.37, էջ 208)

ՀԲՐՅԱԿԱՆ ՌԱՄԻՉՄԸ

1. Հբրյական ռասայի առավելությունը մնացածների հանդեպ
2. Հոգեւոր և ինտելեկտուալ որակի չփոփոխվելը վերին և ներքին ռասաների միջեւ
3. “Թերաթեք” ռասաների կոտորածի ձգտում, նրանց ստրկացում կամ մեկուսացում
- ✓ Եթե մարդը ցուցաբերում է անմարդկայնություն և դաժանություն, եթե նա սրտառույ արարք չի գործում՝ նա զիբեռնիտ է (ոչ հբրյա) Լեխտիմ N18-19
- ✓ Գոյերը բարին անում են միմիայն իրենց օգտին (Դարպյա. 49 Գլ.3)
- ✓ Մարդ՝ Ադամ հասկացողությունը գործածվում է միմիայն հբրյայի հանդեպ
- ✓ Բոլոր ոչ հբրյաները կարող են հաշվվել հոգեւոր դիակներ
- ✓ Ամեն հբրյա պատրաստ է կյանքը տալու հավատքի, Աստծո համար, բայց կոռք չպետք է պաշտի (“Տանյա” էջ 143)
- ✓ Բարոյի որդիները ոչ հբրյաների Արքաներին կգամեն զնդանների մեջ ու կպատժեն

- ✓ Հբրյաների վերջնական ազատությունը Ամայեկյաններին վերացնելն է
- ✓ Ժողովուրդների բարիկամությունը մեղք է (“Տանյա” Գլ1, էջ 41)
- ✓ Օրինյալ լինի մեր Աստվածը, որ մեզ ոչ հբրյա չի ստեղծել (առավոտյան աղոթք)
- ✓ Երբ կգա մեր լույսը, ազգերը կջնջվեն աշխարհիեքեսից: Նրանց մահը կլինի անասունների նման առանց ծայնի՝ քերանը փակ (“Չոհար” 11, 119-ա)
- ✓ Մինչեւ խառնված մարդկությունը չջնջվի աշխարհի երեսից՝ Թորայի անձրերը չի գա և Իսրոելի որդիք, ծառ ու կանաչի նման, չեն աճի (Ծննդոց 2:5)

Իսկ ջիտուների աշխարհի ղեկավարելը կնմանվի առեւանգած ավտորուսի, որի ոչ միայն ջիտու վարորդը, այլ ռադիոկապով ղեկավարողներն են նույնանման պարանոդիկներ: Ամեն մի ուղետոր մի ազգի ներկայացուցիչ է: Ավտորուսը սլանում է բարձր արագությամբ: Ջիտու վարորդը չի ենթարկվում լուսամփոփի գույներին, անցումներին, կանգառներին, չունի շարժման նշյալ երթուղի: Միայն պահանջում է անընդհատ շարունակվող ուղղեվարձ և սպառնում վտարով: Վառելանյութը կրավականացնի դեռես որոշ ժամանակ:

- Ինչքան կհամբերեն և կվճարեն ազգ-ուղետորները
- Ինչպիսի՞ն է լինելու հբրյա-վարորդի հետագա պահելածերը
- Ի՞նչ որոշում կընդունեն ուղետորները

Ազգ-ուղետորները միմիայն մի որոշում պետք է կայացնեն, որովհետեւ իրենց փրկությունը կախված է իրենց՝ ավտորուսի ներսում կայանելիք գործողություններից:

Ջիտուի համար սրբություն և բարոյական արժեք գաղափար գոյություն չունեն՝ արվեստ, գիտություն, գրականություն, հնադարյան, նորագույն, նորամուծություն, հայտնագործություն, բարոյականություն, առաքելություն հանգիստ խղճով այս ամենը կարող է կեղծել կամ պղծել, կամ ուղղակի վաճառել:

Այսպիսով, որպեսզի ձեռավորվի դեսպոտի ներքո Համաշխարհային ջիտուական կառավարություն, ուղղորդվելով՝ Թճանախով, ջիտուական մանիֆեստով, Կազալի գրքով, «Աշխարհի նոր կարգ» գաղտնի ուսմունքով, Կատախեզիսով, Հմուտ սիոնիստների արձանագրություններով, խասիդական դրվածքներով, ջիտուը պետք է ի սկզբանե պարտադիր վերակերպված լինի հետեյալ գերմենաշնորհվածի.

- 1) ԱՆԱՌԱԿ (շվայտ)
- 2) ԳՌՂ (թալանչի)
- 3) ԽԱԲԵԲԱ (ստահակ, դրուժան)
- 4) ԴԱՎԱԴԻՐ (նենգ)
- 5) ՍՈՄԿԱԼԻ (դաժան)
- 6) ԲԻՐՏ (լպիրշ)

Նշված գրականությունը և պատշաճ փաստեր այս գրքում լիովին կտրամադրվեն, իսկ եզրակացությունը ինքներդ կրանաձեռեք:

ՋՀՈՒԴԱԿԱՆ ՄԱՆԻՖԵՍՏԸ

Ֆրանսիան, երջանիկ թե տխրահռչակ, 1791թ. Սեպտեմբերին ցուցաբերեց նախաձեռնություն, ինչը մեկը մյուսի հետեւից հաջորդեցին բոլոր ժողովուրդները: Անգլիան ավարտեց իր ջիռողների էմանսիպացիան 1849թ. և 1857թ., Դանիան՝ 1849թ., Ավստրո-Հունգարիան՝ 1867թ., Գերմանիան՝ 1869-1871թ.թ., Իտալիան՝ 1860-70թ.թ., Շվեյցարիան՝ 1869-1874թ.թ., Բուլղարիան և Սերբիան՝ 1878և 1879թ.թ.: Միմիայն Ռուսիան ու Ռումինիան Եվրոպայի մի ծայրում և Իսպանիան ու Պոռտուգալիան մյուս ծայրում՝ դեռես չէին հաջորդել այդ օրինակին:

1860թ. Բցիսակ-Ահարոն-Մովսես Կրեմյեն համայն ջիռողականության համար մանիֆեստ հրատարակեց: Այն ասում էր, «Միությունը, որը մենք ուզում ենք ստեղծել՝ դա ֆրանսիացիների, անգլիացիների, իռլանդացիների կամ գերմանացիներինը չի, այլ համաշխարհային հքրյականությանն է»:

Յրված ուրիշ ազգերի մեջ, որոնք անհիշելի ժամանակներից եղել են թշնամաբար մեր իրավունքներին ու հետաքրքրություններին, առաջինը, ինչ մենք ուզում ենք՝ դա լինել ու մնալն է հրքյա:

- ❖ Մեր ազգությունը՝ մեր հայրերի կրոնն է, ուրիշ ոչ մի ազգություն մենք չենք ընդունում:
- ❖ Ձիռուկական ուսմունքով պետք է ամբողջ աշխարհը լցնել:
- ❖ Իսրուէլ, քանզի ցրված եք հողագնդի բոլոր կողմերում՝ զգացեք ձեզ որպես ընտրյալ ժողովրդի անդամներ:
- ❖ Քրիստոնեական եկեղեցին՝ ձեր դարերի թշնամին, գլխից վիրավորված պտակած է: Հեռու չի այն օրը, որ հողի լրիվ հարստությունը կպատկանա բացառապես հքրյաներին:
- ❖ Վերջապես, 1860թ. Կազմվեց Համաշխարհային խորնէլի միությունը՝ հետեւյալ առաջաբանով. «Բոլոր իսրուացիները համերաշխ են միմիանց հետ»:
- ❖ Հաղորդել գոյերին մեր կրոնական տեղադրումներից՝ հավասարազոր է բոլոր հքրյաների սպանդին: Այնպես որ, եթե գոյերը իմանան, ինչ ենք մենք ուսուցանում իրենց մասին՝ նրանք բացերաց մեզ կոչնչացնեն: *Libbre David*, ֆոլիո 37
- ❖ Թալմուդը ուսումնասիրող յուրաքանչյուր գոյ և յուրաքանչյուր հուդա, ով կօգնի նրան դրանում՝ պետք է սպանվեն: *Sanxedrin*, ֆոլիո 59a; *Aboda-Zara*, ֆոլիո 8, 6; *Szagiga*, ֆոլիո 13
- ❖ Հքրյան իր երեխաներին սպեկուլյանտ պետք է սարքի, որպեսզի գոյերի կաշին քերթի:
- ❖ Հքրյան պետք է իր երեխային դարձնի բժիշկ կամ դեղագործ՝ որպեսզի գոյին սպանի:
- ❖ Հքրյան իր երեխային պետք է դարձնի աստվածախոսք՝ որպեսզի ավերի գոյերի եկեղեցին ու երկիրը:
- ❖ Հքրյան իր երեխային պետք է դարձնի փաստաբան կամ նոտարիոս, որպեսզի խառնվի պետական գործերին, դատի ու դատաստանի գոյերին:
- ❖ «Մեղք գործել կարելի է՝ միայն այն կատարել թաքուն»: (*Traktam Chag*, ֆոլիո 16 a, u *traktam Kidduchin*, ֆոլիո 40 a).
- ❖ Բաբբի Բաբանը ասում է, «Աշխարհը սիրելուց կարելի է ստել՝ դա լավ գործ է: Հովսեփի եղբայրները ստում էին, Սամուէլ մարգարեն ստում էր, անգամ ինքը՝ աստվածն էր ստում»: (*XIII Jebamoth*, 65 6).
- ❖ Երբ հուդաները եկան Պաղեստին, մեր Աստվածը նրանց տվեց թշնամիների վախեցնելու մեթոդ՝ նրանցից տհաճ հոտ էր փչում: (*Traktam XIX Sota*, 36 a).
- ❖ Բաբբի Էլիսերը, Աբիրի եղբայրը, ասում էր, «Այս աշխարհում բոլոր աղետները առաջանում են հուդաներից»: (*Traktam XIII Jebamoth*, 63 a).

ԿԱԳԱՆԻ (ԿԵՀԻԼԼԱՀԻ) ԳԻՐԲԸ

Յակով Բրաֆման

Կեհիլյահները ղեկավարում են տվյալ տարածքի ջիուդներին: Որտեղ կա Կեհիլյահ, այնտեղ անպայման կա Բետ-Դին:

Ջիուդական եղբայրությունները կարելի է համարել ջիուդական հասարակությունների այդուհասար անոթները, իսկ Կագալը՝ սիրտը:

Բացի նախագահից՝ Կագալի բոլոր պաշտոնները փոխանցվում են հորից՝ որդուն:

- ❖ Կեհիլյահ կամ կագալ – Հասարակական ղեկավարություն
 - ❖ Բետ-Դին – Թալմուդյան դատական, կրոնական և նոտար ծառայություն
 - ❖ Հողատայա -- ջիուդական ազատ փաստաթուղթ
 - ❖ Իեշիբոտ – Թալմուդական բարձրագույն ուսումնական հաստատություն
 - ❖ Նախրի – Ոչ հրքյը
 - ❖ Աստվածներ -- Աքարդիէլ, Յարոտա, Եհովա, Մամնա, Սաբաոֆ
 - ❖ Հրեշտակապետերից Գաբրիէլը, Միքաէլը և Ռաֆաէլը միակներն են, որ բացահայտված են կանոնական Բիբլիայում: Եզրասի Գ գրքում, որը բացակայում է հայ եկեղեցու աստվածաշնչական կանոնից, հիշատակվում են Նա, Երեմիէլը և Ուրիէլը: Ընդհանրապես մեզ հայտնի հրեշտակապետերի թիվը հասնում է 11-ի, (յուրաքանչյուր անվան վերջում առկա է Էլ վերջավորությունը, որը հրքյայերենում Աստծո անվան կարճ տարբերակն է): Հրեշտակապետերի անուններն են՝
 1. Գաբրիէլ – Աստծո պատկեր
 2. Միքաէլ – Աստծո նման, Աստծո հզոր
 3. Ռաֆաէլ – Աստծո բժշկություն
 4. Անաէլ – Աստծո լրում
 5. Ուրիէլ – Աստծո տեսում
 6. Դակուէլ – Ինքն աստվածային
 7. Բարաբիէլ – Աստվածային սկիզբ
 8. Ադոնիէլ – իմ տերն Աստված է
 9. Փանուէլ – Աստծո հայտնություն
 10. Երեմիէլ --
 11. Իմմանուէլ --
 12. Սաղաթիէլ --
 - ❖ Նեդրվա -- ողորմություն, օգնություն
 - ❖ Խերեն – Նզովք, անեծք
 - ❖ Նիդույ կամ շամտա -- բարձրագույն աստիճանի խերեն
 - ❖ Թալմուդը բաժանում է ջիուդների երդումները (որսւթա) երեք բաժնի՝
 - 1) Շեքուա-դեԷրայտ (Մայիսեյի օրենքի հենքով)
 - 2) Շեքուա-գեսետ (Թալմուդի հենքով)
 - 3) Խետամ-խերեն (հարցաքննություն խերենով)
- Հրքյաները համակրում են խորը երկյուղ և հարգանք առաջին երկու բաժինների նկատմամբ:
- ❖ Հրքյաներին արգելվում է նախրիների դատարանում դատվել: Հակառակ դեպքում Բետ-Դինը կարող է ենթարկել նիդույ կամ խերեն: Հակառակվելու դեպքում Բետ-Դինը կարող է ենթարկել մարմնական պատժի:
 - ❖ Հարսանիքներին երաժիշտների, ուտեսների և հյուրերի հարցում միջամտում է Կագալը:
 - ❖ Սանդուկէ -- Թլփատող՝ դանակով
 - ❖ Մոգեյիմ – Թլփատող՝ բութ մատերի երկար եղունգներով
 - ❖ Խախամ – Թալմուդային հմուտ
 - ❖ Կվատեռ – Զավոր
 - ❖ Վախնախտ -- Թլփատման նախօրէին, այսինքն ծննդյան ութերորդ օրվա երեկոյան

յինում է պահակների գիշեր: Աղքատ հքրյա պատանիները թալմուդի կարդացման համար ստանում են ներդրվա: Մինագրգում աղոթքից հետո, ժամը 10-ին, ամենաքիչը 10-ը մասնակիցներով կատարում են թլփատում (կրտում): Թլփատում են երեքը՝ սանդուկեն, մոգելիմը և ավարտում է բերանով արյունը ծծելով՝ խախամը (Էջ 36):

- ❖ Վիֆիլ – Թլփատման տեղը
- ❖ Թանա -- studiosus
- ❖ Մոֆեր – Գրքայինիկ
- ❖ Ամորե -- Կարդացող
- ❖ Բոշ-գալուստա -- Ժողովրդի քաղաքական ներկայացուցիչ
- ❖ Գառն-Բոշ--Գալուստից հետո առաջին մարդը
- ❖ Դաիոն դի բաբա կամ ար Բետ-դին -- Գոանի կողքը՝ ավագ դատավոր:
- ❖ Հոշե-կալա -- գիտակների ժողովի յոթը ներկայացուցիչները
- ❖ Խարոր -- գիտակ հասարակության երեք դեմքեր:
- ❖ Ալուֆիմ – ներկայացուցիչներ
- ❖ Բենե-կիոմե -- թեկնածուներ
- ❖ Հքրյական կենտրոնական իշխանությունը կազմված է երեք կարեւոր պունկտերից՝
 - 1) Մորա
 - 2) Պում-քադիտ (Գառների գտնվելու տեղը)
 - 3) Բադդադ (Բոշ-գալուստի ժամանման տեղը)
- ❖ Դաիոն – Կենտրոնից ուղարկված Բետ-դինի դիպլոմավոր դատավոր, ով ինքն է նշանակում երկու տեղակալ-ավագներին և իրականացնում դատառճիռ:
- ❖ 1) Աք Բետ-դին-գառն – Քաղաքագլուխ՝ Բաբբի (նշանակվում է 3 տարով, ֆինանսական հարցերը լուծում է դաիոների, իսկ մնացած հարցերը Կազալի հետ)
- 2) Բոշ-բետ-դին -- Բետ-դինի նախագահ
- 3) Բետ-դին – 12 անդամներով
- 4) Ալուֆիմ – քաղաքի ներկայացուցիչներ
- ❖ Հասարակական պաշտոնների աստիճանները պահպանվում են հետեւյալ կարգով՝
 - 1) Պարագլխի թեկնածու կամ քաղաքի ներկայացուցիչներ
 - 2) Դաիոն – որեւէ եղբայրության դատավոր կամ Բետ-դինի դատին մասնակցելու իրավունք ունեցող
 - 3) Գաբայ – Մեծ բարերար հավաքի ավագ կամ Բետ-դինի դատավոր
 - 4) Իկուրիմ – Հասարակության (ընկերության) հիմնական անդամներ
 - 5) Կուբեկագալ – Ընկերության լավագույն անդամները
 - 6) Հոշ մեդինա-- Ամբողջ երկրամասի կամ Կազալային ղեկավարության ժողովի ներկայացուցիչ
 - 7) Խ(h)արեր – ջիուդական ազնվական

ԱՇԽԱՐՀԻ «ՆՈՐ ԿԱՐԳ» ԳԱՂՏՆԻ ՈՒՍՍՈՒՆՔԸ

«ՆՈՐ ԿԱՐԳԵՐԸ»՝ ԴԱ ՉԱՐԻ ԿԱՅՄԱՐՈՒԹՅՈՒՆ Է: ԳԵՏՏՈՒ ԴԻԿՏԱՏՈՒՐԱՆ՝ ԻՆՔՆԱՎԵՐԱՑՈՒՄ Է:

Մատնների հիմնական մասը չգիտի իր իսկ կազմակերպության թաքուն ծրագրերի մասին:

ՄԱՍՈՆԱԿԱՆ ԱՍՏՎԱԾԱԲԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ

---Ազատ մատնությունը կրոն է

---Մատնությունը հակաքրիստոսություն է

---Ներընչման աղբյուրը՝ Լուցիֆեր, Լուսակիրը, առավոտի զավակը: «Նա է լույս բերողը՝ չկասկածեք», - ասում են մատնները:

---Հիմնական ուսմունքը՝ «ինչպես թե Լուցիֆերը Աստված չի, ապա Ադոնայն է Աստված, որի արարքները փաստում են իր անգթությունը»:

---Մատնականությունը մի կրոն է որտեղ բոլորը միանում են և նույն հավատքը ունեն (չկա քրիստոնյա, հրեա, մուսուլման,...): Աստվածային կամքը պետք է հայտնվի բոլորին:

---Մարդու Աստվածացումը:

---Մատնների երրորդությունը՝

1) Հավատք

2) Հույս

3) Բարեգործություն

որոնք միջոց են երկրից դրախտ գնալու համար: Ամեն աստիճան ունի իր երդումները, որոնք գրվել են 1820թ: Վիլյամ Մորգանը եղել է 30 տարի մատն, հրաժարվել է, ուզեցել է այդ մասին գիրք հրատարակել, մատնները նրան առեւանգել են ու Նյազարայում խեղդել: Բայց մի տարի հետո այդ՝ «Ազատ մատնության մեկնաբանություններ»-ը լույս տեսավ և մենք շատ բան իմացանք: Սրանք երկրպագում են տիեզերքի մեծ ճարտարապետին՝ ՅԱՀԲԱՀՕՆ-ին (Իսկ ՅԱՀԲԱՀՕՆ հերյայերեն նշանակում է նաև փող)

Եհովա--(Johoh) Յահվե

Բահ ---հին Չաստված՝ Բահադ, Բաալ, Բել

Օն ---Բարեյունյան խորհուրդների մեջ՝ գերագույն էակ

Մատնական գաղտնի գրքերում գրվում է Յ.Բ.Օ.(Y.B.O.): Մատնը իրավունք չունի արտասանելու՝ հոգին կանհիծվի: Պետք է մի-մի մատն մի-մի վանկ արտասանեն:

«Մատնայի եկեղեցու» հիմնադիրը Անտոն Լա Վեյն է:

Պատրաստվող ճնամած: Սա շատ լուրջ մի հնարք է, որ պետությունները իրենք դիմեն մեկ համաշխարհային կառավարություն ստեղծելու մասին, ասում են մատնները: (Իսկ երրորդ աշխարհում տեղի ունեցող պատերազմը կարող է մարդկությանը «աշխարհի նոր կարգ» առաջնորդել՝ իհարկե ոչ):

Հնարավոր բեմադրություն: Համաշխարհային ճնամած, դրան գումարած սուլք, պարտքերն ու կյանայի փոփոխությունը պետք է ստիպեն մարդկությանը նոր համակարգն ընդունի: Իրենց թեզը՝ «Համաշխարհային հարցերը, համաշխարհային լուծում են պահանջում»: Հին կտակարանում,-«Դամասկոսը ավերակների կույտի պիտի վերածվի»:

«Եթե կառուցես, պիտի գամ», -սա «Նոր դարի» հավատացողների ուղղեցույցն է, այսինքն, որ այդպես Լուցիֆերն է ասում,-«ՈՒ ջիուդները ապրեն Պաղեստինում: Աշխարհը բաժանվի տասը շրջանների ու իրենք ղեկավարեն»:

Այս մարդիք, եթե իհարկե կարելի է այդպես կոչել, ասում են, որ եթե Հիտուսին Աստված էք համարում, ապա ին՞չով են պակաս Հիտուսից մնացած ջիուդները: Թալանել են մարդկությանը, կորոպտել, հափշտակել ահավոր գումարներ, հիմա էլ ասում են,-«Եթե երկնքից անձրև է գալիս, ինչպե՞ս կարող եք չընդունել»: ՀԱՄԱՇԽԱՐՀԱՅԻՆ ԿԱՌԱՎԱՐՈՒԹՅԱՆ Իրականացման ծրագրային միջոցները՝ Հնուտ սիոնիստների 24 արձանագրությունները, Կատեխիզիս, Թալմուդի օրենքները, Կաբալա:

ՆՊԱՏԱԿԸ՝ «Ն Ո Ր ԱՇԽԱՐՀ» ԴԵՄՊՈՏԱԿԱՆ ԿԱՌՈՒՅՑ՝

➤ Աշխարհը գլոբալիզացնել և հերյանները ղեկավարեն բոլորին.

- Ստեղծել ամբողջ մարդկության համար հուղայիզմի վրա հիմնված մեկ կրոն.
- Մարդկությունը լինի հըրյաներին հլու--հնազանդ և հաշվետու.
- Վաճառել ընդերքը և մնացած, ինչը որ ենթակա է վաճառելու.
- Անտեսելով ամեն հանգամանք և հետեւանք, դիզել փող
- Բոլոր «իրենց համար անպետքների» հանդեպ կազմակերպել հաշվեհարդար:

Ծ Ր Ա Գ Ի Ր Ը

- ✓ Բարեկիրք երկրներում ստեղծել «մաքուր» բարեկամություն, ընկերություն
 - ✓ Աստիճանաբար տիրել իշխանությունը և մաքրել այն գոյերից (Արիմերից)
 - ✓ Քաղաքական բոլոր կազմակերպությունները բարոյագրել, դարձնել կառավարելի
 - ✓ Քանդել գիտական կառույցները, սահմանափակել ուսման մակարդակը
 - ✓ Չրկել տեղեկատվական հնարավորություններից, սերմանել դեբիլիզմ
 - ✓ Ազատվել հայրենասեր առաջադեմ բոլոր սուբյեկտներից
 - ✓ Ամբողջ ֆինանսական սիստեմը կենտրոնացնել ջիուդների ձեռքերում
 - ✓ Ամեն երկրում ստեղծել առեւտրի պռոտեկցիոնիզմ
 - ✓ Բնիկների գրկել ֆինանսական, դեկավարման և կապի միջոցներից
 - ✓ Չբաղեցնել վճռական բոլոր կառավարական և հսկողական դիրքերը
 - ✓ Բոլոր ուժային համակարգերը լրացնել միայն ջիուդներով
 - ✓ Ամբողջ իրավական համակարգը լրացնել միայն ջիուդներով
 - ✓ Սեփականացնել էկոնոմիկան, հողը, ընդերքը
 - ✓ Քանդել արդյունաբերական կառուցվածքը և գյուղատնտեսությունը, ստեղծել քառս
 - ✓ Վաճառել ընդերքը և ով ինչ արտադրի
 - ✓ Կազմակերպել բնակչության հատուկ հաշվառում` կազմել սեւ ցուցակներ
 - ✓ Ստեղծել սոցիալական բարդանք շարքային (ներքին) բնակչության համար
 - ✓ Առօրյա անշրջանցելի գործարքների մեջ ընդգրկել միմիայն ջիուդներին
 - ✓ Հայի անվան տակ բարոզել բնակիչներին համոզիչ իշխանամետ թեզեր
 - ✓ Աստիճանաբար բնիկներին ընչազրկել, իրականացնել ստրկացման պրոցեսը
 - ✓ Ստեղծել բարեկամական կապեր և օգտագործել այն իրենց հուղայացնելու համար
 - ✓ Ստեղծել ընկերական կապեր և օգտագործել այն իրենց հուղայացնելու համար
 - ✓ Ստեղծել աշխատանքային կապեր և օգտագործել իրենց հուղայացնելու համար
 - ✓ Ստեղծել հարեւանական կապեր և օգտագործել այն իրենց հուղայացնելու համար
 - ✓ Ստեղծել սիրային կապեր և օգտագործել այն իրենց հուղայացնելու համար
 - ✓ Խոստանալ` չկատարել, ծախել, խաբել, թալանել, կողոպտել, չստացվեց` վերացնել
- Հիսուսը ազդարարել է**, -«Մուտ Քրիստոս ու սուտ մարգարեներ պիտի երեսան, կատարեն մեծ հրաշքներ` խաբելու նույնիսկ ընտրյալին: Տեսեք, ես ձեզ ասում եմ ժամանակից շուտ: Ըստ հնգամատյանի, չարը յոթը տարի պետք է իշխի: Այդ ժամանակ էլ պիտի սկսի մեծ փորձությունը: Շատ վատ ժամանակներ են գալու և պետք է պատրաստ լինել»:
- «Արտը աշխարհս է: Բարի սերմը թագավորության որդիներն են, բայց որոնք չարին որդիներն են: Թշնամին որ զանիկա ցանեց, Սատանան է և հունձըր աշխարհիս վերջն է ու հնձողները հրեշտակներն են: Արդ ինչպես որ որոնք կը ժողովուի ու կրակի մեջ կ'ալորուի, աշխարհիս վերջն ալ այնպես ըլլայ: ... Ո՛հ կրակի հնոցին մեջ պիտի ձգեն զանոնք: Հոն պիտի ըլլայ լալ ու ակռաներ կրճտել: Այն ատեն Արեւի պես պիտի փայլին արդարները իրենց Հորը թագավորութեանը մեջ»: Մաթեոս 13:36-43:
- Այսպես է Մաթեոս մարգարեն կանխորոշել ջիուդների վերջը` հացը ցանում ու հավաքում են թագավորական, արիական ծնունդները, իսկ որոնք, մղախտոր` Դեւը, սատանան, ջիուդը և ինչպես նաեւ Նաստրադամոսն է հաշվարկել, նրանց սպասում է երկիզում:

ԲԱՅԱՀԱՅՏՎԱԾ ՀՈՒՂԱ--ՄԱՍՈՆԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ

Ձեռողները արտաքինից շատ լավ են տարբերում իրենց՝ ոչ ջեռողներից: Այդ մասին հատուկ նշված է Հին կտակարանում՝ երբ կայենք սպանեց իր եղբորը՝ Հաբելին, գնաց Նայիդ (Նաիրի) երկիր բնակվելու, նա հարցրեց Եհովային, թե արդյոք այնտեղի ջեռողները իրեն կճանաչեն և չեն սպանի, Եհովան պատասխանում է, որ իր վրա նշաններ կունենա ու այդ նշաններով բոլոր ջեռողները միմիանց կտարբերեն: Երեք հազար տարի է ջեռող գոյություն ունի և իրենց տարբերում է մնացածից՝ առավելեա Արիացիներից, իսկ Արիացիները այդ մասին անգամ գաղափար չեն կազմում: Այդ ի՞նչ արտաքին տարբերություններ են:

Հնագույն և միջնադարյան նկարիչները այդ տարբերությունը պատկերել են հայացքի մեջ՝ այսինքն աչքերի կառուցվածքով (աչքերի բիբերը հավասարաչափ չեն կենտրոնացված, խեղաթյուրվածի՝ գծի աչքեր են և ներքեի կոպերը եզրերում լուծած են՝ այդ պատճառով տղամարդիք աշխատում են աչքերիդ մեջ չնայել) և օձի գիշատիչ նայվածքով: Այսօր արդեն մենք գիտենք երկրորդ արտաքին տարբերությունը՝ ականջների բլթակները բացակայում են և ունեն գավաթի (չաշկա) բռնակի տեսք: Երրորդը՝ 6-ի նմանվող բիթն է, այն կախված է բերանի վրա և վերջույթն է կլորանում:

Ներքեի շուրթը անպայման թեթև կախված է և առաջ եկած:
Իսկ կանայք ավելի հեշտ են տարբերվում՝ բացի արտաքին այս տարբերություններից, նրանք անպայման ուժեղ գոնոր են ցուցաբերում՝ տղամարդկային պահվածք:

Ոչ մի ջեռողի երեխա սիրո արդյունք չի, այն ծնվում է կամ հաշվարկների համաձայն, կամ կազալի նշանակումով, կամ ամուսինների պայմանավորվածությամբ այս կամ այն Արիացի տաղանդավոր գեն ունեցող տղամարդուց:

- Ձեռտական իշխանությունը՝ գաղափարների կազմալուծման իշխանություն է
 - Ձեռտական գատիկ՝ Նավինը սպանեց Ռամզես քաղաքի բոլոր առաջնեկ տղաներին
 - Մասունները միջոց են մուք ուժերի՝ աստանաների համար
 - Թորան՝ Բիբլիան աստանայական ծրագրերի ժողովածուն է:
 - Թալմուդը խեղաթյուրվածների օրենսգիրք է
 - Հմուտ սինոհիստների արձանագրությունները՝ 1897թ. Շվեդարիայի Բալ քաղաքում,
 - «ԿԱՏԱՆԵԾԻՍԸ»՝ Տպագրված 1958թ. Թեյ-Ավիվում
 - 1913թ. Դաշնային պահեստի համակարգի /Federal reserve sistem/ բաժնետերերը
 - «Ռոտշիլդ»--Լոնդոն, Բեռլին
 - «Լազարո եղբայրներ»--Փարիզ
 - «Իսրոել Մոսես սեյֆ»--Իտալիա
 - «Վորբուրգ»--Ամստերդամ, Համբուրգ
 - «Լեհման եղբայրներ»--Նյու-Յորք
 - «Քուիե-Իեհոր»--Նյու-Յորք
 - «Չեյզ մենհետն»--Նյու-Յորք
 - «Գելդման Մաքս»--Նյու-Յորք
 - Չարի ուժերը ավելի զորավոր են, որովհետև գիտեն փող կուտակելը, սպա ուրիշին օգտագործելու, շահագործելու ձևերը
 - Փողը կուտակվելու է մի քանի հոգու մոտ և ԱՄՆ-ը քանդվելու է
 - 1974թ-«Աշխարհի նոր կարգ» կամ «Միջազգային նոր կարգ» Ֆրանկլին Ռուզվելտի դուլարների վրայի նկարները
 1. Երկմաս բուրգ
 2. Օգիրիսի կամ Բեյլի չարի Աստված ամենատես աչք
 3. Բուրգի տակ գրված է «Ժամանակների նոր կարգ»
- Մրանք 1782 թ. դրոշմվել են ԱՄՆ-ի պաշտոնական կմիքի վրա, 150 տարի հետո մեկ դուլար կոպյուրի վրա դաշնային պահեստի թողարկված փողը:
- Գլոբալիզացման ուղին՝ «Մեկ աշխարհ» բռնատիրություն ԱՄՆ-ը մինչև 1913թ. չկարողացավ ունենալ կենտրոնական բանկ՝ իյուսինատները

խանգարում էին: Պատերազմների հրահրմանը զուգահեռ ջիւղ բանկիրները անցան «բանկային պանիկայի» մարտավարությանը՝ Ռոտշիլդի ազնետ Մորգանի գլխավորությամբ, իսկ դեկավարը՝ ֆինանսների «գերագույն քուրմ» Ջոն Թորն էր: Միջնախավը վերջնականապես վերացնելու նպատակով մտցրին պողոտայի վարկերը:

Քաղեր դեպի աշխարհի կառավարություն

1913 թ. Անտեղյակ Վիլսոնին դրեցին պրեզիդենտ ու իրականացրին ՖՌՄ-ը (Վաշինգտոն)
1918թ--Վիլսոնը Ռոքվելլերի փողերով 1-ին աշխարհամարտից հետո կազմակերպեց ստեղծելու ազգերի լիգան.

1920թ--Ազգերի լիգա (Ժնև)

1920-21թ--Միջազգային հարցերի թագավորական հաստատություն (Լոնդոն)

29.06.1921թ--Արտաքին հարաբերությունների խորհուրդ (Նյու-Յորք): Նպատակն է ջնջել ԱՄՆ-ի ազգային անկախությունը՝ վերածել ստրուկների

1945թ.--Կառուցվեց ՄԱԿ-ը (Նյու-Յորք): Հողը նվիրեց Ջոն Ռոքֆելլերը: Նպատակը՝ երկրագունդը բաժանել 10 վարչական շրջանների և վերջ տալ ազգերի ինքնիշխանությանը: Տեսան, որ ուժի միջոցով անհնար է, որոշեցին բաժանել այն քստ տնտեսական տեսակետների:

1954թ--Բելդենբերգի պլան (Հոլանդիա)՝ Եվրոպան մեկ տնտեսական շրջանի վերածել

1968թ--Հոմի ակումբ: Նպատակը՝ աշխարհը 10 շրջանների բաժանել

1973թ.--Եռակողմ հանձնաժողով (ԱՀԽ-ի կրկնօրինակն է): Նպատակը՝ պատրաստել աշխարհի կառավարությունը: Հանձնաժողով՝

--Դեյվիդ Ռոքֆելլեր--Հյուսիսային Ամերիկայի նախագահ

--Ջորջ Բերդին--Եվրոպայի նախագահ

--Իսամու Յոմոչիտա--Ճապոնիայի նախագահ

1974թ.--«Աշխարհի նոր կարգ»-ի ծրագիր

2-րդ Աշխարհամարտից հետո ԱՄՆ-ում իրենց ներկայացրած նախագահները՝

- ❖ Ֆրանկլին Ռուզվելտ—մատնական օբյակ
- ❖ Հերրի Տրումեն--ԱՀԽ
- ❖ Ջոն Բենեդի--ԱՀԽ
- ❖ Լինդոն Ջոնսոն—մատնական օբյակ
- ❖ Ռիչարդ Նիքսոն--ԱՀԽ
- ❖ Ջերալդ Ֆորդ կրտս. —մատնական օբյակ, ԱՀԽ
- ❖ Ջեյմս Կարտեր կրտս--ԱՀԽ/ԵՀ
- ❖ Ռոնալդ Ռեյգան—մատնական օբյակ
- ❖ Ջորջ Բուշ--ԳՈ, ԱՀԽ, ԵՀ
- ❖ Բիլնթոն
- ❖ Ջորջ Բուշ կրտսեր

«Նոր դար» խորհրդապաշտություն (Մեկ աշխարհ)

«Նոր դար» կրոնը համաստվածություն է: Այսինքն, ինչ, որ գոյություն ունի, ապրում է, Աստված է: Աստված չկա, փոխարեն ընդունում են Աստված—ուժը (Կյանք—ուժ): Բույսերը, կենդանիները, մարդիք կամ Աստված են, կամ Աստծո մաս: Մասոն կանանց՝ Բլավատսկայա, Բեսանթ, Բեյլի խորհուրդները

--Ավելի լավ է իշխել դժոխքում, քան ծառայել դրախտում

--Լավ է լինել մարդ, և թագավորել, քան կորչել սուրբ հոգիների դրախտում

--Սատանան իր սպասավորների միջոցով պիտի փորձի «Աշխարհի նոր կարգը»

ՀՐԱՀԱՆԳ ԽՍՀՄ-ի ՀՐԵԱՆԵՐԻՆ (ԿԱՏԱԽԵԶԻՄ)

(վերահրատարակվել է Թեկ-Ավիլուում 1958թ.)

Հերաներ, սիրեցեք իրար, օգնեցեք իրար՝ եթե նույնիսկ ատում եք մեկմեկու:

Ձեր ուժը ձեր միության մեջ է, դրանում է մեր հաջողությունների, փրկության, ծաղկման գրավականը: Միովելուց հետո բազմաթիվ ժողովուրդներ կործանվեցին՝ քանզի նրանք չունեին գործունեության ծրագիր ու աջակցություն: Իսկ մենք, հանրային զգացողության շնորհիվ անցանք դարերի և ժողովուրդների միջով, պահպանվեցինք, բազմացանք, հզորացանք: Միասնությունը նպատակ է և միաժամանակ նպատակին հասնելու միջոց: Ահա ինչու մն է իմաստը և ինչի՞ պետք է ձգտել: Մնացյալ արդյունքն է և կգա ինքրատիներան: Օգնեք իրար, մի վախեցեք, թե ազգայնամուլի համբավ կհանեք, մի վախեցեք հովանավորումից (պռոտեկցիա), դա մեր գլխավոր միջոցն է՝ գործիքը: Մեր ազայնականությունն միջազգային է, դրա համար էլ հավաստի է: Բոլոր դավանանքների, բոլոր կուսակցությունների, բոլոր ազգերի հրեաների համար դեպի դա դռները բաց են: Իսկական ինտեռնացիոնալիստը միայն նա է, ով հրեականության հետ կապված է արյամբ՝ մնացյալը ամբողջությամբ խեղաթուրանք է և խաբեություն: Լայնորեն ներգրավենք արյունակից մարդկանց՝ միայն նրանք ձեզ ցանկալի կենսոլորտ կապահովեն:

Ձեւավորեք ձեր ազգային կադրերը, կադրերը սրբության սրբոցն են, կադրերն են վճռում ամեն ինչ: Այսօրվա կադրերը մեր վաղվա օրն են: Ամեն մի ամբիոն, ամեն մի ինստիտուտ պետք է դառնա մեր ազգային կադրերի դարբնոցը: Հրեական երիտասարդությանը նախապատրաստեք ընդունելու նախորդների փոխանցումը:

Թող ոչ հրեաների յուրաքանչյուր նոր սերունդ ընդհարվի ամբողջ խորությամբ կազմակերպված մեր պաշտպանության հետ: Երբ բեմից հեռանում է ավագ սերունդը, յուրաքանչյուր անդամ և ավելի հզոր երիտասարդ հրեաների կոհորտը նրա փոխարեն թող նախօրոք նախապատրաստված հերթափոխի կանգնի: Դրա համար մեր երիտասարդներին հարկավոր է հնարավորինս առավել ղեկավար պաշտոնների տեղավորել, որոնք ապացուցած կլինեն իրենց հասունությունն ու տաղանդավորությունը: Եթե նույնիսկ այդքան էլ հասունացած չեն՝ ոչինչ, կհասունանան արդեն պաշտոնում: Ով իշխանություն ունի՝ նա և՛ ճիշտ է և՛ խելոք:

Մենք պարտավոր ենք երեխաներին փոխանցել ավելին՝ քան ստացել ենք մեր հայրերից, իսկ նրանք պարտավոր են պահպանել ու բազմապատկել այն, ինչ ստացել են ու նույն կերպ փոխանցեն սերունդներին:

Սրանում է մեր ուժը, մեր տեւականությունը, մեր անմահությունը:

Աշխարհը դաժան է: Մարդասիրության ու բարեգործության համար այստեղ տեղ չկա: Յուրաքանչյուր ժողովուրդ ինքն է իր երջանկության դարբինը: Այլոց ազգային կադրերի մասին հոգալը մեր գործը չի: Եթե նրանք ալարում են իրենց մասին հոգալ, ինչու՞ պտի մենք դրանց մասին մտածենք: Օրինակ մի վերցրեք գոյերից («գոյ» հրեաները հեզնանքով անանում են ոչհրեաներին), որոնք ապրում են հայեցողականորեն՝ լավի հույսով: Մի սպասեք բնության ողորմածությանը՝ վերցրեք ք: Մեր առաջադրանքը վերցնելն է:

Ստեղծե՛ք ձեր հանրիկը (կոլեկտիվ, փոքր հանրություն) և այդ հանրիկի հետ մտեք, դու րս մղեք ոչ հրեաներին: Հիշե՛ք, բոլոր բարձր վճարվող, ազդեցիկ, շահութաբեր պաշտոնները մեր ազգային եկամուտն են: Հիշե՛ք, մինչ մեր մակարդակն աճած յուրաքանչյուր ոչ հրեա կարող է զբաղցնել այնպիսի բարձունք՝ ինչը կպատկանար մեզանից յուրաքանչյուրին:

Մենք հանրիկներ ենք ստեղծում նրա համար, որ գոյերը չխանգարեն մեզ՝ մեր ուզած ձեռով ապրելու: Թող գոյերն էլ փորձեն ստեղծել իրենց հանրիկները, դժվար թե դա դրանց հաջողվի, դրանք կգժտվեն ավելի շուտ, քան կհասցնեն որեւէ բան անել, իսկ մենք կօգնենք դրանց որ գժտվեն:

Գոյերն անընդունակ են խորը դատել, վերլուծել ու անհրաժեշտ ընդհանրացումներ կատարել: Նրանք բոլոր երեւոյթներն ընկալում են չափից դուրս մակերեսորեն, չափից դուրս որոշակի, հերթականության կապի մեջ փաստերը չեն տեսնում: Անընդունակ են ընդհանրացման, վերածականացման: Նրանց համար յուրաքանչյուր դեպք լոկ առանձին դեպք է՝ ինչքան էլ հաճախ կրկնվի:

Նրանք ասում են խոզերի պես՝ մտութնորը խրած հողի մեջ, ևկասկածելով, որ երկինք էլ կա: Մեր գաղափարախոսությունը սկզբունքորեն տարբեր և հակադարձ է գոյերի գաղափարախոսությունից:

Նրանք ասում են, -«Ավելի լավ է քիչ՝ բայց լավը»:

Մենք ասում ենք, -«Ավելի լավ է շատ և լավը»:

Նրանք ասում են, -«Ավելի լավ է լինել աղքատ՝ բայց առողջ, քան հարուստ ու հիվանդ»:

Մենք ասում ենք, -«Ավելի լավ է լինել հարուստ ու առողջ, քան հիվանդ ու աղքատ»:

Նրանք ասում են, -«Ամեն ինչ կամ ոչինչ»:

Մենք ասում ենք, -«Ավելի լավ է որեւէ բան՝ քան ոչինչ»:

Նրանք ասում են, -«Տալը նույնքան հաճելի է՝ որքան ստանալը»:

Մենք ասում ենք, -«Տալը գուցէն հաճելի է, բայց ստանալը նաեւ օգտակար»:

Նրանք ասում են, -«Շարժվիր ըստ քո օրենքի՝ դա քո պարտքն է»:

Մենք ասում ենք, -«Շրջանցիր օրենքը՝ և ես գոհ կլինեմ»:

Նրանք ասում են հաղթանակ կամ մահ»:

Մենք ասում ենք, -«Հաղթանակ ապրելու համար և ոչ կյանք հանուն հաղթանակի»:

(Եթե կյանք կա՝ ու՛մ է պետք հաղթանակը. Պարտության դառնությունը հարկավորոր է տանել և սպասել. Ով համբերություն ունի՝ կհասնի ամեն ինչի»:

Այն ամենն, ինչի ընդունակ են և զգում են դրանք՝ զգում ենք և ընդունակ ենք մենք, իսկ ամենն, ինչ զգում և կարող ենք մենք՝ նրանց տրված չի...:

Ամենն, ինչ ունենք մենք այսօր՝ նրանց հասանելի առավելագույնն է:

Ամենն, ինչ ունենք մենք այսօր՝ լոկ միջոց է էլ ավելիին հասնելու:

Այն ամենն, ինչ նրանք ունեն այսօր՝ մերն է, նրանց ժամանակավորը:

Խլել նրանցից այն, ինչը խոստացած մեզ Աստծո կողմից՝ մեր հանձն է:

Գոյերը համառ են, բայց բավական հաստատակամբ չունեն՝ նպատակին հասնելու համար: Նրանք ալարկոտ են՝ դրա համար էլ անընդհատ շտապում են: Բոլոր հանձները աշխատում են լուծել միանգամից: Հանուն մեծ հաղթանակի նրանք գոհում են փոքրը: Մակայն նման հաղթանակ կամ ընդհանրապես չի լինում, կամ հաղթելով մնում են կոտրած տաշտակի առջեւ: Մենք դավանում ենք փոքր հաղթանակներին

մարտավարությանը՝ չնայած դեմ չենք մեծերին: Փոքր հաղթանակը նույնպես հաղթանակ է: Գոյերը չեն կարողանում ո՛չ դեկավարել, ո՛չ ենթարկվել: Դրանք կենսաբանորեն գործ տապալողներ են:

Գոյերը նախանձ են, նրանք ատում են իրենց իսկ եղբայրներին՝ երբ դրանք գործ կեղտերից վեր են բարձրանում: Թույլ սովեք դրանց հոշոտելու այդ վեր բարձրացողներին և դրանք մեծ բավականությամբ կանեն դա:

Հաշտարարի դերը վերցրեք ձեր վրա, խաղարարի տեսք ընդունեք, պաշտպանեք այդ «դժբախտներին», որոնց դեմ զինվել է ամբոխը, բայց այնքանով, որ բարու և ճշմարիտի համբավ վաստակեք: Մի փոքր զսպվածություն և դուք կգրադեցնեք հենց նոր հոշոտածի տեղը: Երբ երկու գոյ կովում են՝ շահում է հրեան:

Բորբոքեք դրանց իրար դեմ, ստեղծեք և գրգռեք նախանձն իրար հանդեպ, բաց գործեք բարեկամության քողի տակ, նուրբ ու աննկատ:

Գոյերն ապրել և իրենց առջև հանձնել դնել չգիտեն: Մենք նրանց առջև խաբուսիկ խնդիրներ ենք դնում, իսկ նրանք փորձում են լուծել: Գոյերը չեն ուզում խնդրել՝ համարելով նվաստացուցիչ, այնինչ աղբատ ու նվաստ են:

Մենք ասում ենք, «Ամեն նվաստացում բարիք է՝ եթե շահույթ է բերում»: Հանուն նպատակի կարելի է նվաստանալ: Նվաստանալ էլ կարելի է պատվարժանորեն: Չկա անբարոյականություն, եթե այն նպաստում է մեր ժողովրդի ծաղկմանը: Նպատակը լուսավորում է միջոցները:

Գոյերը հիմար են և կոպիտ: Դա նրանք անվանում են ազնվություն, սկզբունքայնություն, օրինավորություն:

Գախված իրավիճակից, հարմարվել ու վարքը փոխել չկարողանալը, ուղեղի ճկունությունը նրանք կոչում են «ինքնուրույնություն», «սկզբունքայնություն»:

Գոյերը այնքան հիմար ու կոպիտ են, որ նույնիսկ չեն կարողանում ստել: Իրենց հիմարությունն ու պարզունակությունը նրանք դարձյալ անվանում են ազնվություն և առաքինություն՝ չնայած ի ծնե անպատիվվ են ու սուսհող:

Իրենց հատուկ պարզունակությունը նրանք հնում կոչում էին բարբարոսություն, միջին դարերում ասպետություն, իսկ հետո ջենտլմենություն: Դատարկ առիթներով միմիանց սպանում էին մենամարտերում, նման սկզբունքներով ինքնասպանություն էին գործում, ... թող շարունակեն նույնը անել: Նրանք սահմանափակված են իրենց կարողություններում և այդ պատճառով ամեն ինչում սահմանափակումներ են դրել:

Իսկ մենք ասում ենք, «Մարդու հնարավորությունները անսահման են՝ քանի դեռ նա գործում է իրադրության համաձայն»:

Այս միջոցների արդյունավետությունն ստուգված է բազմաթիվ սերունդների կողմից: Այդպես են վարվում նաև, այսպես կոչված, շահագործողները՝ դրդված ժողովուրդներին ենթակայության տակ պահելու անհրաժեշտությունից:

Գլխավորը մեղադրելն է, դրանից հետո թող դրանք արդարանան: Ով արդարանում է՝ նա ուրեմն կհսով չափ մեղավոր է:

Եթե կարծում էք, որ հնարավոր է, նրանց վարքին քաղաքական աստառ սովեք, մատնություններ գրեք նրանց վրա, անանուն նամակներ, մեղադրեք նրանց հակասովետական արարքներում, տնտեսական նենգադուլի (սաբոտաժ) մեջ:

Նրանց դրդեք հանդես գալ պետական իշխանությունների դեմ, ապա մերկացրեք և

նչնչացրեք նույն իշխանությունների օգնությամբ:

Հանգիստ կյանքի և արտոնությունների իրավունք ստանում են միայն նրանք, ովքեր խոնարհաբար հետևում են մեզ, շարժվում մեզ հետ:

Ով ցանկանում է գնալ իր ճանապարհով՝ նա պոտենցիալ վտանգ է և պետք է զրկվի ամեն աջակցությունից ու գոյության միջոցներից:

Կամ մեր սահմանած կարգը, կամ կատարյալ ամենաթողություն:

Հարկավոր է այնպես անել, որ խառնաշփոթը շարունակվի մինչ այն պահը, երբ վերջնականապես տանջահար եղած, հոգնած ու հուսախաբված գոյերը խնդրեն իշխանությունը վերցնենք մեր ձեռքը և իրենց հանգիստ կյանք ապահովենք:

Գոյերը պետք է աշխատեն մեր ղեկավարության տակ, մեզ օգուտ տան: Ով մեզ օգուտ չի տալիս՝ նա պետք է վռնդվի:

Մեր շահերից վեր՝ ուրիշ շահեր չկան:

Ով մեզ հետ չի՝ մեր դեմ է:

«Ակն ընդ ական, ատամն ընդ ատաման», - այսպես է սովորեցրել մեզ Մովսեսը, այսպես են ապրել մեր նախնիները, այսպես պիտի ապրենք մենք:

Վրեժը սրբազան զգացումն է, այն դաստիարակում է բնավորություն, հաստատում է մարդ լինելը: Վանեցեք ձեզանից խոնարհության, համակերպվելու զգացումը: Քրիստոնեական արտացավության, ինքնանվաստացման, համակերպման և ինքնահրաժարականի քարոզները թողեք տխմար գոյերին՝ նրանք հենց դրան են արժանի:

Գոյերի մեջ տարածեք, քարոզեք քրիստոնեական «առաքինություններ», իսկ ինքներդ մնացեք հոգով կարծր և անհաշտովողական: Թշնամու հանդեպ եղեք անողոք: Եթե այսօր դուք ներքե ձեզ հասցված նրանց վիրավորանքը՝ վաղը ավելի մեծ վիրավորանք կհասցնեն: Մի վարժվեք վիրավորանքները հանդուրժել և կոտրեք վիրավորելու ամեն մի ցանկություն այդք մեջ:

Մշտապես հիշեք այն եզրագծերի մասին, որ սահմանել է իր համար գոյը: Նրա մտածողությունը քարացել է այդ սահմաններում, նա ի վիճակի չի այդ շրջանակից դուրս գալ: Այդտեղ է դրանց դժբախտությունը, այդտեղ է մեր առավելությունը:

Գործեք այնպես, ինչպես չի թույլատրում նրանց աշխարհընկալումը, նրանց գաղափարը: Արեք այն, ինչը նրանց թվում է անհնարին, անհավականական: Նրանք չեն հավատա, որ դուք ընդունակ եք անելու կամ ասելու այն՝ ինչի ընդունակ չեն իրենք:

Խոսեք, գործեք ինքնավստահ, համառորեն ու նախահարձակ, շժմեցնող ու խելապտույտ առաջացնող կերպով, հնարավորին շատ բառախաղով ու աղմուկով, հնարավորին անհասկանալի, գիտական: Հիփոթեզներ, տեսություններ, ուղղություններ, դպրոցներ, իրական ու անիրական ծրագրեր ստեղծեք: Բնչքան տարօրինակ, խուսաբարտ՝ այնքան լավ: Թող ձեզ չշփոթեցնի, որ դա ոչ ոքի պետք չէ, որ վաղը այն կմոռանան: Կգա նոր օր՝ նոր գաղափար կտանք: Դրա մեջ է մեր ոգու հզորությունը, դրա մեջ է մեր ինքնահաստատումը, դրա մեջ է մեր առավելությունը:

Թող գոյերը մարեն մեր պարտամուրհակները, թող գլուխները ջարդեն մեր նետած գաղափարներում դրական հատիկներ որոնելով: Թող փնթրեն ու գտնեն այն՝ ինչը այնտեղ չկա... վաղը մենք նոր կերակուր կտանք նրանց պարզունակ ուղեղներին:

Կարելոր չի, թե դուք ի՞նչ եք ասում, կարելոր է, թե ինչպե՞ս եք ասում:

Ձեր ինքնավստահությունը կընդունվի որպես համոզվածություն, տեսակետ որպես

գերազանցություն, սովորեցնելու և ուղղելու սովորույթը՝ ինչպես առավելություն: Խե-
լահան արեք դրանք, խառնեք ներվերը, ճնշեք դրանց կամքը՝ ուլթեր կհակառակվեն
ձեզ, հեղինակագրիկեք ձայնարկուներին ու դուրս ցցվողներին, ամբոխի ինքնասի-
րությունն ուղղեք չհավատացողների դեմ, գրույցների ու քննարկումների ժամանակ
օգտագործեք պարկեշտության եզրային արտահայտություններ:

Հարցրեք տարակուսողների ու հակաճառողների անուն, ազգանուն, հայրանուննե-
րը, աշխատանքի տեղը, պաշտոնը: Դա որպես կանոն շփոթեցնում ու ախեցնում է
դրանց և դրանք նահանջում են: Պահանջեք պատասխանել և պատասխանն ստանա-
լով մի խորացեք դրա էության մեջ՝ պարզապես հայտարարեք՝ «այդպես չէ, բոլորո-
վին այդպես չէ»:

Եթե որևէ «խելոք» կփորձի մերկացնել ձեզ, ամբոխը չի լսի և կդատապարտի, թե-
կուզ այն բանի համար, որ մերկացնելով ձեզ, նա ապացուցում է ամբոխի հիմա-
րությունը՝ իսկ դա չի ներում:

Եթե գոյը կփորձի երեսակայել իրեն՝ ուշադրություն հրավիրելով իր վրա, այդ պահին
հնարավորին շատ աղմկող էֆեկտներ առաջացրեք, դմբդմբացրեք ոտքերով, վեր
կացեք քայլեցեք, ճռռացրեք աթոռները, ծիծաղեցեք, մտնացեք քթի տակ, հազացեք ու
խնչեցեք, ընդհատեք ելույթը:

Այդպես կարելի է դիմագրկել ամբողջ ժողովրդին:

Սկզբում դրանք գրկվում են պատմությունից ու ավանդություններից, ապա մենք ձեռա-
փոխում ենք մեր ցանկացածով, մեզ ձեռքնտու կերպով:

Մի թողեք, որ դրանք մտտեանն ու խորհրդվեն: Դրանք իրար հետ պետք է հաղոր-
դակցվեն մեր միջոցով և մեզ հետ: Այս գործելակերպը մեզ միշտ տեղյակ է պահում և
դարձնում ազդեցիկ:

Մի թույլ տվեք, որ դրանք որևէ հարց քննարկեն առանց մեզ: Այնտեղ, ուր երկու գոյ
կա՝ պետք է գոնե մեկ հրեա լինի: Եղեք ամենուր և ամենատեւ:

Եթե հնարավոր չէ շրջափակել ու մեկուսացնել երիտասարդ ու հեռանկարային
գոյին՝ նրան հարկավոր է դարձնել կառավարելի: Հրապուրեք նրան ձեր շրջապատի
մեջ, նրա շուրջը ստեղծեք խիտ հրեական օղակ, գրկեք նրանց իրենց շրջապատից,
իրենց ծանոթներից: Պարտադրեք դրանց ամուսնանալու հրեա կանանց հետ և միայն
դրանից հետո բացեք դրանց առաջ փակ դռները: Մի վախեցեք, դրանց երեխաները
միեւնույն է մերն են լինելու: Ուրմ ցույն էլ որ թոնի մեր կովի վրա՝ միեւնույն է հորթը
մերն է:

Գնելով նման գոյին՝ դուք ձեր լուման եք ներդնում մեր հրեական համայնքի գործին:
Այդուհետ, նման գոյերի աշխատավարձը մեր ազգային եկամուտն է: Հանուն իրենց
երեխաների դրանք կկորցնեն իրենց բարաբացիական պարտքի զգացումը և
համենայն դեպս՝ հակասեմիթ այլևս չեն լինի:

Հրեա կնոջ հետ կենակցելը մեր միջոցներից մեկն է, որով տաղանդավոր գոյերին
մենք ներ ենք առնում մեր ազդեցության ու շահերի գոտի:

Ամուսնացեք գեղեցիկ ու առողջ գոյ կանանց հետ, թող նրանք մեզ համար առողջ
սերունդ ծնեն, թող բարեփոխեն մեր ցեղը:

Այսպիսով՝ յուրաքանչյուր հեռանկարային գոյին հրեա ընկերուհի կամ ընկեր:

Եթե ամեն գոյ տեղավորի մի հրեայի՝ մենք բոլորս էլ տեղավորված կլինենք:

ԵՎ վերջին խտրաբուրդը. Զգու՛ն եղեք, իսպանական ինկվիզիցիան և գերմանական

Ֆաշիզմը չպետք կրկնեն:

Դեռ օրօրոցի մեջ խեղդեք մեր հասարակությանը հակադրելու ամեն մի փորձ, հակահրեական հակումները ոչնչացրեք դեռ չծնված, ինչ տեսքով էլ որ դրանք հանդես գան:

Ֆաշիզմը պատմական երևույթ չէ: Այն առաջանում է այնտեղ, որտեղ մենք թերագնահատում ենք «մեր սեփական երկրի տերը մենք ենք» տեղացիների ձգտումը: Ֆաշիզմը ենթագիտակցաբար հասունանում է բոլոր ժողովուրդների մոտ: Մեր բախտն է, որ տարբեր ժողովուրդների մոտ այն հասունանում է տարբեր ժամանակ ու տարբեր տեսքով:

Փողով գներ, ոչնչացրեք, թույլ մի տվեք վերահրատարակել աշխատություններ, որտեղ բացահայտվում է մեր տակտիկան ու ստրատեգիան, որտեղ հրեան ներկայացվում է այլ լույսի ներքո:

Ժողովուրդները չպետք է հասկանան և իմանան հրեական ջարդերի ու հալածանքների փաստական պատճառները: Այս հարցի շուրջ նրանք պետք է հավատան միայն մեր մեկնաբանություններին:

Հատուկ ուշադրություն դարձրեք ըմբոստներին, որոնք չեն ուզում գլուխ խոնարհել մեր գերակայության առջև, չեն ուզում աշխատել մեզ համար և գործում են ընդեմ մեր քաղաքականության ու գործընթացին: Նման մարդկանցից վաղ թե ուշ ձեռնարկվում են հակասեմիթները: Մի թույլ տվեք, որ փոքր հակասեմիթը դառնա մեծ ջարդարար: Թող նրանց կոկորդում մնա ազգային արժանապատվության իրենց գաղափարը:

Ցանկացած պատրվակով, ցանկացած առիթով հեղինակագրկեք դրանց, մերկացրեք: Համախմբվեք նմանների դեմ, խիտեք բոլոր հնարավոր միջոցներով, քանի դեռ մենակ են: Նրանք չեն կարող դիմանալ մեր հանրիկի (կոլեկտիվի) հարձակմանը, թեկուզ հազար անգամ էլ ճիշտ լինեն: Նրանք մեղավոր են արդեն նրանով, որ խանգարում են մեզ: Նման համառոտների մասին հեղինակագրկող լուրեր տարածեք, կասկածելի համբավ ստեղծեք դրանց շուրջ: Վերջ ի վերջո դրանցից կսկսեն վախենալ նույնիսկ նրանք, որոնք շատ լավ գիտեն, լավ կարծիք են ունեցել և աջակցել են դրանց: Ջրկեք դրանց կապերից ու հաղորդակցվելու, նորմալ աշխատելու իրավունքից: Կասկածի տակ դրեք դրանց կատարած աշխատանքի նպատակահարմարությունը, գրադեցրած պաշտոնի անհրաժեշտությունը: Մեկուսացրեք, ամբոխին գրգռեք դրանց դեմ, գրկեք հասարակության մեջ գրաված ազդեցիկ դերից, դրդեք զանազան տեսակ միջադեպերի, նվաստացրեք, արհամարեք, պարզելի և պատժի անարդարությամբ դժգոհացրեք և երբ սկսեն բողոքել, մեղադրեք չենթարկվելու, ենթակայության խախտման, անհաշտ-վողականության, բամբասանքի մեջ:

Դիմեք հասարակությանն ու վարչական մարմիններին, քարշ տվեք դրանց կուսկոմիտե, արհկոմիտե, միլիցիա և էթե հնարավոր է՝ դատարան: Եթե ըմբոստը ձեզանից երիտասարդ է՝ մեղադրեք անպատկառության, էթե հասակակից է՝ եղբայրության և անպատճառ ինտենցիոնալիզմի կանոնների խախտման մեջ:

Մի խոսքով մի շարք մանր, գրգռիչ անհարմարություններ ստեղծեք, որ գոյը գիտակցի անմիջապես: Ձեր ձեռքի առարկաները դրեք դրանց իրերի վրա, տորոքեք ոտքերը, շնչեք երեսին, ընկեք վրանները, խոսեք դրդիչ բարձր տոնով... Թող նա միշտ զգա ձեր արմունկն իր կողի վրա, երկար չի դիմանա...: Տեսձ միջադեպից խուսափելու համար նա պիտի շրխկացնի դուռն ու գնա: Տվեք նրան այդ հնարավորությունը:

Մեծագույն լկտիություն՝ ահա մեր նշանաբանը:

Մեղադրեք հակասեմիթության մեջ նրանց, ովքեր կփորձեն մերկացնել ձեզ: Կայցրեք նրանց այդ պիտակը և կտեսնեք, թե մնացած գոյերն ինչպե՞ս անմիջապես կզհնվեն այդ վարկածով:

Ընդհանրապես գոյերը բոլորն էլ հակասեմիթ են, բայց երբ այդ պիտակը փակցվում է միայն մեկին, նա դառնում է անպաշտպան, քանի որ մնացածները դրան զոհում են մեզ ու ոչնչացնում իրենց ձեռքերով, իսկ մենք... պիտակում ենք հաջորդին:

Խաղացեք գոյերի սրտացավության վրա, ներկայացեք որպես աղքատ ու դժբախտ, խղահարություն ու կարեկցանք առաջացրեք ձեր հաբդեպ: Լուրեր տարածեք հավերժ տառապյալ ժողովրդի, անցյալի հալածանքների ու ներկայի ոտնահարումների մասին: «Մեղձ հրեա»-ի գործելակերպն ստուգված է հազարամյակներով: Թեկուզ գոյերը մեզանից քիչ ունեն, միեւնույն է, նրանք կօգնեն մեզ ավելին ունենալու:

Գոյերը սիրում են բարեգործ և հովանավոր լինել յուրաքանչյուր աղքատ ձգտում է բարեգործ նդառնալ քանզի դա վեհացնում է դրանց: Դրանց մոտ մեծահոգությունն ավելանում է այնքանով, որքանով պակասում է դա իրականացնելու հնարավորությունը: Վերցրեք նրանցից այնքան, ինչքան կարող են տալ՝ շնից մազ պոկելն էլ է օգուտ: Բոլոր երեւույթները բեկեք մեր շահերի պրիզմայով: Բոլոր երեւույթներն անպատճառ հարկավոր դիտարկել հրեաներին օգուտ կամ վնաս բերելու տեսակետից: Տեղեկացրեք իրար ձեզ օգուտ կամ վնաս բերող ամեն ինչի մասին, տեղեկությունները կարեւոր գործոններ են:

Փողը, կադրերը, տեղեկությունները՝ ահա այն երեք փղերը, որոնց վրա խարսխված է մեր բարեկեցությունը:

Յուրաքանչյուր հրեայի սրբազան պարտականությունն է հաղորդել մյուս հրեաներին, թե ի՞նչ են ուզում անել գոյերը: Այսօր դու օգնեցիր ինձ, վաղը ես կօգնեմ քեզ՝ սրա մեջ է մեր ուժը: Մեր Աստվածը մեզ խոստացել էր աշխարհի տիրակալություն՝ մենք տիրում ենք նրան: Մեր խնդիրն է պահպանել այդ տիրակալությունը:

Ձեր ձեռքերում պահեք քարոզչության միջոցները, մամուլը, ռադիոն, թող գոյերն համոզեն իրար, որ մեզ հետ հարկավոր է լինել զգույշ, չափավոր և ճկուն: Թող նրանք զգուշորեն դիմակայեն մեր հարձակմանը, իսկ մենք պետք է գործենք համարձակ և արագ, ամեն անգամ գոյերին կանգնեցնելով արդեն կատարված փաստի առաջ:

Դրանից հետո թող նրանք երկար ու ապարդյուն բանակցություններ վարեն: Մեր գործելակերպի դեմ դրանք կամային որոշմամբ մի գործ թող կատարեն: Մինչ նրանք զլլիի ընկնեն, մինչ փոխհամաձայնության գան, մինչ իրագործեն... մենք կիրականացնենք տասը ավելի կարեւոր գործեր:

Թող դրանց դիմադրությունը մեձ համար դրդիչ լինի, այլ ոչ արգելք: Մեզ անհրաժեշտ է այնքան դիմադրություն, որ խթանի մեր մարտական ոգին, զգոնությունը՝ ոչ ավելի:

Երբեք մի թուլացրեք ճնշումը: Ինչքան ուժեղ են դիմադրող գոյերը, այնքան ավելանում են մեր ծախսերը, ուրեմն նույնքան պետք է ավելանան մեր եկամուտներն ու կուտակումները: Մեր այսօրվա եկամուտները պետք գերապատկվեն վաղվա հնարավոր և անվնաս խորհուրդների ընթացքում, որ ժամանակ առ ժամանակ տեղի են ունենում յուրաքանչյուր երկրում:

Մենք պետք է միշտ պատրաստ լինենք փախչելու գոյերի բարկությունից ու ատելությունից: Հեռանալու այդ երկրից, գնալ այնտեղ, որտեղ մեզ կընդունեն, հուսալով մեր կապիտալի օգնությամբ աշխուժացնել իրենց տնտեսությունը:

Երկրների, որպես բնակավայրերի պարբերական փոխումը, գոյության՝ ավելի բարենպաստ պայմաններ ապահովելու ձգտմամբ, մեր ստրատեգիայի անքակտելի մասն է: Դրանում է «**թափառական հրեա**»-ի անսպառ լավատեսի ու հավերժական վտարանդու կերպարի խորհուրդը:

Բայց երբ պետք կլինի, մենք պետք է հեռանանք ոչ թե աղքատ ու հիվանդ, այլ հարուստ ու առողջ: Փողերն են մեր ոտքերը: Մենք մեր ծանրության կենտրոնը տեղաշարժում ենք այն կողմ, որ կողմ նախապես տեղաշարժել ենք մեր փողն ու կապիտալը: Նյութապես հագենալով սփյուռքի երկրներում, հավաքելով նրանցից մեր հասանելիքը, մենք դարերի ընթացքում, ժամանակ առ ժամանակ, հավաքվում ենք մեր պապերի հողի վրա, որպեսզի ամրապնդենք մեր ոգին, հավատքը, նորից ճշտենք մեր խորհրդանիշերը և հաստատենք մեր միասնությունը:

Մենք հավաքվում ենք, որ նորից սփռվենք:

ԵՎ այսպես հավիտյանս հավիտենից...

ՀԵՏԵՎՈՒԹՅՈՒՆ

Նախ, խորհենք այս փաստաթղթի բնօրինականության վրա: Ձեռագրերը երբեք չեն բնանարկի ոչ «Միոն հնդուների արձանագրությունները», ոչ այս փաստաթուղթը: Նրանք անմիջապես փոխանցում են քննարկումը ուրիշ ուղղությամբ և ասում են, «Այս փաստաթուղթը կեղծ է»: ԵՎ սկսվում են ապացույցները, որ կեղծ են և այս ապացույցները կարելի է շարունակել անսահման երկար, շեղելով մարդկանց փաստաթղթի իրական քննարկումից:

Թեմայի քննարկման շեղման մեթոդը և քննարկման տեղափոխումը ուրիշ հունի մեջ՝ աս դեմագոգիայի ստանդարտ հնարք է: Չհասփնվե՞ք դրան:

Սկստենք, որ ուլքեր դեկավարում են ջիոդներին, երբեք էլ հիմար չեն և այդ կարգի փաստաթուղթը լույս են տեսնում ոչ այնպիսի ձեռով, թե ինչ որ մի ռաբբի բերում է նման փաստաթուղթը սինագոգ և ասում, «տղաներ, ապա, ուսումնասիրեք և գործեք»: Դա չափից դուրս տարրական է: Ամեն ինչ արվում է խորամանկորեն: Այդպիսի փաստաթղթերը լույս են տեսնում այնպիսի կերպով, որպեսզի հետագայում հնարավոր լինի պնդել, որ այս փաստաթղթերը կեղծ են՝ որպեսզի երբեք ոչ մեկը չփորձի թե ով է նման փաստաթղթի հեղինակը:

Բայց եկեք չորվենք սաղրանքային շեղումներին և հիշենք հասարակ մի իսկություն այն մասին, որ իսկության կիզակետը համարվում է պռակտիկան: Նայեք «Միոն հնդուների արձանագրություններին» և «Կատեխեզիսին», և համեմատեք դրանք ձեր կյանքի պռակտիկայով: Այդպես են ջիոդները իրենց պահում, թե ոչ: ԵՎ այստեղ ձեր մոտ չի մնա ոչ մի կասկածանք այս փաստաթղթերի իրական լինելու մեջ: Ի միջիայլոց, «Միոն հնդուների արձանագրությունները»-ի ընծայման գաղտնիքը բացված է: Արձանագրությունները ունեն հին պատմություն, որոնք ձգվում են գաղտնախորհուրդ քրմերից: Բայց այն տեսքով, ինչպես նրանք ընկել են ռուս պրոֆեսոր Ս. Նիլուսի ձեռքը, եղել են Ռոտշիլդի վերամշակումից հետո (61, 20):

ՌԷՆՂԱԴԻՐ կարդացեք «Կատեխիզիս»-ը մի բանի անգամ: Այս փաստաթուղթը արժի դրան: Այն գրվել է 60 տարի առաջ: Մենք այսօր կրծում ենք այդ սատանական պլանի պտուղները: Ամեն բարի մարդու մոտ գրված վարքի այգորիքը առաջացնում է սառեցման զգացմունք և զգվանք: Իսկ ջիոդները հետեսապես հպարտանում են այս պլանի հմտությանը և խորամանկությանը: ԵՎ ուրախանում են այն բանի համար, թե ինչպես իրենց 1000 տարի անընդմեջ հաջողվում է խաբել մնացած մարդկությանը և պոռոտաբույծել նրա վզին: «Այս ինչքան խորամանկ և խելքով են այս հրքյաները»՝ բայց իրենց է միայն այդպես թվում:

Այս այգորիքը հրքյաները չեն հնարել, հրքյաները ընդունակ չեն նոր ոչինչ հնարելու: Նրանց ուղեղները այլանդակված են Թալմուդով, Թորայով և բլփաստվելու պրոցեսից:

Հրքյաները ընդամենը ինտելեկտուալ հաշմանդամներ են: Այս այգորիքը, կամ գործունեության ծրագիրը, ներդրվում է նրանց գիտակցության մեջ նրանց «հովիվների»--րաբբիների միջոցով, որոնց համար հրքյաները ընդամենը բիռռեբոտների նախիրներ են:

Նշենք նույնպես, որ լեվիտները՝ դրանք հրքյաների միայն էլիտան չեն: Այս, նրանց հովիվները գեներտիկորեն լրիվ ուրիշ մարդիկ են: ՌԻՐԻՉ գեներտիկայի մարդիկ են: Լեվիտները՝ Եգիպտական գաղտնախորհրդական քրմերի հետնորդներն են: ԵՎ նրանց խղճին դիմելն անօգուտ է: Նրանք գիտեն, թե ուլքեր են և ում են նրանք ծառայում: Իսկ նրանք ծառայում են Լյուցիֆերին՝ սատանային, դեվին: Կարող է արդյոք բարի Աստվածը քարոզել նման անբարոյականություն: Համարվում է արդյոք հրքյական Աստվածը (Աստվածը՝ բայց երբեք ոչ թե Արարիչը) իրոք Աստված, թե դա սատանա է՝ իրեն կոչում են Աստված: Երեւի իզուր չի Քրիստոսը բացվում հրքյաների մոտ, որ նրանց հայրը Դեվն է (Իոհաննից 8:44): Իմիջիայլոց սատան բառը հրքյական ՍԱԴԱ չարի ամենակարող Աստածն է: Ոչհրքյանների ատելությունը հանդես է հրքյաների՝ դա սատանի գորքերի պատասխան սատանական վարքն է:

Հրքյաներից ոչ մեկը չի մտածում այն մասին, որ այս, անպայման, շատ կանխամտածված պահելածեի այգորիքը ինչ կանի անձանք իրենց հետ: Ինչ կստանան իրենք դրա կատարման արդյունքից: Փող, սեփականություն, իշխանություն: Իսկ ինչ կկատարվի իրենց հոգիների հետ: Նրանցից մեկին, ինչ որ մեկը ծրագրավորում է և ինչ են նրանցից

պատրաստում: Խարեբաներ, սուտասաններ, անխիղճ մակարոյժներ, երկերեսանիներ, անմարդկայիններ, անարդարացիներ, անգութներ, անհայրենիքներ, ամենուր այլեր, ամեն տեղ ատելվածներ: ԵՎ հանուն ինչի՝ միայն փողի և իշխանավազության համար: ԵՎ արժեն արդյոք այս արժեքները այն կորուստներին, որ կատարվում են նրանց հոգիների ու մարմինների հետ: Իսկ ի՞նչ կկատարվի նրանց հետ դեռես այս և հաջորդ կյանքում: Ինչպիսի կարմա նրանք իրենց կվաստակեն: Ձիտղները չեն կարող մտածել այս հարցերի շուրջը: Նրանց ուղեղները կտրված են այդպիսի ուղղությամբ մտքերի շարժումից: «Հբրյաններ՝ դրանք արհեստական ժողովուրդ են, կամ այլաստեղծների սեկտա», - դոկտոր Լասալ (Էթնիկ ծագմամբ ջհուդ):

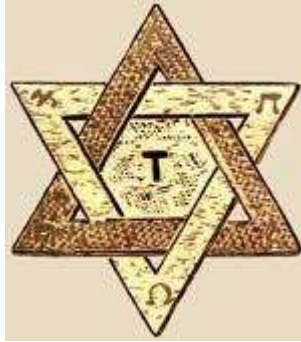
Հարց է ծագում, բոլոր հբրյաններն են արդյոք տխրահռչակ անպիտանիներ, թե նրանց մեջ նույնպես կան նորմալ, բարեկիրք մարդիք: Իհարկե, ոչ բոլորը: Ամեն տեղ կան բացառություններ: Ինչպես արիացիների մեջ կան տականքների բացառություններ, այնպես էլ ջհուդների մեջ կան նորմալների բացառություններ, եթե իհարկե նոր խառնուրդներ են և միմիայն անդամագրվում են խարճված լեզվոնին: Բայց այդ բացառությունները ոչնչով չեն փոխում իրավիճակը և հբրյանների ընդանուր վարքը նույնպես: Հբրյական բարոյակամությունը և դաստիարակության սկզբունքները ստիպում են ամեն մի պետության և ամեն մի ժողովրդի, որտեղ նրանք ապրում են, համարել իրենց համար օտարների: ԵՎ բացարձակապես ամեն մի պետության մեջ հբրյանները կսկսեն կառուցել իրենց հստակ հբրյական պետությունը՝ պետության մեջ, որի քաղաքականությունը թշնամական է եղած պետության և բնիկ ժողովրդին: Լավ հբրյան կամ պետք է գնա Իսրոել, կամ ինտեգրվի իր ապրած ժողովրդի մեջ: ԵՎ հաշվի իրեն ոչ թե հբրյա՝ խուժամ, այլ այդ ժողովրդի մի իսկական մաս: Բայց դրա համար պետք է հրաժարվել 8-ը օրական հասակում թլփատումից, հբրյական դաստիարակությունից ու պահելաձեւից և ընտրել ուրիշ բարոյական պահելաձեւ: Իսկ կարող է հբրյան այդ անել՝ երեւի ոչ:

Պահելաձեւի գնահատման հարցերի շուրջ կարող է խորհել միայն չկռտված (չթլփատված) հբրյան: Կռտված հբրյան այդպիսի հարցերի շուրջ մտածել չի կարող, նա այդ գաղափարներից գուրկ է, դուրս է: Այն դրանց կթվան հիմար և ծիծաղելի:

Կռտվել բառից է առաջացել հայերեն **մկրտվել** բառը, իհարկե Գրիգոր խավարիչի ջանքերով 301թվականներին: Իսկ ինչպես հայտնի է կռտում են անասուններին:

ԲԱՅՅ, ՀԵՆՅ ԹԼՓՍՏՈՒՄՆ ԷՐ ՊԱՏՃԱՌԸ, ՈՐ ԵՀՈՎԱՆ ՋՀՈՒԴՆԵՐԻՆ ԿՈՉԵՅ “ԸՆՏՐՅԱԼ ԺՈՂՈՎՈՒՐԴ”: Այն նկարագրված է Բիբլիայում ԾՆՆԴՈՅ ԺԷ կես 9-ից՝ Եհովան գալիս է Աբրահամին և ասում է՝ «...Սա է իմ ուխտը, որ պիտի պահեք իմ և ձեր մեջտեղը և քեզանից յետոյ յո սերունդի մեջտեղը՝ ձեր ամեն արուն թլփատվի ...Եւ թլփատվի ձեր ամեն ազգերումը ամեն ութ օրական արուն...ամեն օտարից որ քո սերունդիցը չէ.. և իմ ուխտը ձեր մարմնումը յավիտենական ուխտ լինի: Եւ մի անթլփատ արու ... այն անձն իր ժողովրդիցը պիտի կորչի. նա իմ ուխտն անարգել է»: Սա նշանակում է, երբ 1180թ. մ.թ.ա. հբրյաններին վեճեցին Եգիպտոսից, նեգրերի, գնչուների և մնացած այլասեռվածների հետ միասին, Սինայի անապատում Մոփսեք քառասուն տարվա ընթացքում երկու սերունդ թլփատեց և ստացավ իր ուզած “ընտրյալ ժողովուրդը”, այսինքն սատաններին: Այդուհետեւ Հբրյան քո նույն ասորական ցեղի ներկայացուցիչը չէր, նա դարձավ ջհուդ: Մաթեոս մարգարեի գրվածից պարզ երևում է, որ կապ չունի հբրյանների անձնական երեխան է ութերորդ օրը թլփատվում, թե արձաթով գնած այլ երեխա է, միեւնույն է կստացվի նույն գիշատիչ կենդանին, որոնց արդեն Բիբլիայի համաձայն ջհուդները կոչում են ԼԵԳ-ԻՈՆ, որը լատիներեն նշանակում է հավաքածու: ԵՎ հարկ եղած դեպքում հենց այդ լեզվոնը իրենց կատարած չարագործությունների համար պատասխան կտա, քանի որ ջհուդները նրանց լավ տարբերում են, իսկ նրանք՝ ո՛չ:

ՀԲԲՅԱԿԱՆ ՄԻԱՀԱՄԱՌՈՒԹՅՈՒՆԸ ՄԻՆՀԵԴՐՈՆՆ Է ՓՐԿՈՒԹՅՈՒՆԸ՝ ՉԲԱՅԱՀԱՅՏՎԱԾ ՄՆԱԸ

16.12.1991թ Կրեմլում ամենալայիր զինկությունը և բացերաց, մեծ հանդիսավորությամբ Բորիս Ելցինին հանձնեցին Սայթիական Մասունական Ասպետ՝ Կոմանդոր օրդենը: Արդեն 1993թ Ելցինը հրամայեց տանկերից կրակել Ռուսիայի կառավարության վրա: Սկսվեց Ելցին—Չուրասյան սեփականաշնորհումը՝ դարի ամենամեծ աֆրոան:

2002թ Հուլիսի 30—Հուդա-մասունական ջահը տեղադրվեց և Հայաստանում՝ Երեւանի Արմենիա հյուրանոցում՝ վերանվանելով «ՄԱՐիտո Արմենիա»-ի: Ձեռագները համարում են, որ իրենց նախահայրերը ՄԱՐերն են՝ երկնային կապույտ ծովերի հրեշները:

- Քայց դրանց իսկությունը բացահայտելու համար դիմենք Բիբլիային՝
 - ✓ «Այս Աշխարհը ես եկել եմ դատելու, որպեսզի կույրերը տեսնեն, իսկ տեսողները՝ կուրանան», - ԵՎ ասաց Հիսուսը.-(Յովհանն 9:39):
 - ✓ «ԵՎ գտա ես, որ մահից ողբելիս կինն է, որովհետեւ նա ցանց է, և սիրտը նրա թակարդ է», -Սողոմոն, ցնորների թագավոր:
 - ✓ «Լեզուսն է իմ անունը, որովհետեւ մենք շատ ենք», -Մարկոս 5:9
 - ✓ «Դեվը՝ դա ստախոս է և ստի հայրը», -Յովհաննու 8:44
 - ✓ «Դեվը՝ դա այս աշխարհի իշխանն է», - Յովհաննու 14:30, 16:11
 - ✓ «Դեվը՝ դա այս դարի Աստվածն է», - 2 Թագ. 4:4
 - ✓ «Դեվը գերվտանգավոր է, քանզի մենք նրան չենք տեսնում»
 - ✓ «Իմ եղբայր Հովնաթան, քո սերը ինձ համար կնոջ սիրուց առավել է», -Գոմիկ Դավիդը ասում է Հովնաթանին,-2 Թագավոր 1:26 (Դավիդը այդ ժամանակ հովիվ էր, իսկ Հովնաթանը՝ Սաուլ ցարի որդին է, իր ամենամտերիմն ու եղբայրը):
 - ✓ «Եվ տեսավ Աստվածը, որ ահեղի է մարդու այլասեռությունը հողի վրա և զոջաց Աստվածը, որ արարել է մարդուն», - Ծննդոց 6:5-6
- Ահա թե Հրեաների Աստված Եհովան ինչպես է արտահայտվել հրեաների մասին Երեմյան մարգարեյի շուրթերով.
- «Լվացիր քո արտից չարիքը, Երուսաղեմ, որպեսզի փրկվես դու՝ մինչեւ երբ պետք է քո մեջ բուն դնեն չարապատիվ մտքերը», - Եհովա: Երեմիայ 4:14,
 - «Այդ նրանից է, որ իմ ժողովուրդը տխմար է՝ նրանք խելոք են չարի համար, իսկ բարին անել նրանք չգիտեն», - Եհովա: Երեմիայ 4:22,
 - «Լսիր սա, տխմար և անգիտակից ժողովուրդ, ով ունի աչքեր, բայց չի տեսնում, ով ունի ականջներ, բայց չի լսում», - Եհովա: Երեմիայ 5:21,
 - «Քանզի փոքրից մինչեւ մեծ, ամեն ոք նրանցից նվիրված է շահին, և մարգարեից մինչեւ հոգեւորական՝ բոլորը գործում են խաբեքա», - Եհովա: Երեմիայ 6:13,
 - «Ամաչու՛մ են արդյոք նրանք, գարշելիություն գործելիս: Ոչ, նրանք չեն ամաչում և չեն կարմրում: Դրա համար վայր կընգնեն նրանք ընկածների մեջ», -Եհովա: Երեմիայ 8:12,

- «Յուրաքանչյուրը խաբում է իր ընկերոջը, և ճիշտը չեն ասում՝ Իրենց լեզվին սովորացրել են ստուք ասելու, խարդախանում են միևնչյե հոգեկները»,-Եհովա: Երեմիայ 9:5,
- «Նրանց լեզուն սպանող նետ է, խոսում է սուկալի: իր բերանով իր մտտիկին ընկերասիրական է ասում, իսկ իրենց սրտում նրան նենգություն են սարքում»,-Եհովա: Երեմ. 9:8
- «Վիշտ ինձ, մայր իմ, որ դու ինձ մարդ ծնեցիր, որը վիճում է և կռվում ամբողջ մարդկության հետ»,- Եհովա: Երեմեայ 15:10,
- «ԵՎ կհատուցեմ նրանց նախ նրանց ստի համար և նրանց առանձնահատուկ մեղքի համար, որովհետև պղծել են իմ հողը իրենց գարշելի դիակներով և իրենց նողկալիությամբ լցրին իմ ժառանգությունը»,- Եհովա: Երեմեայ 16:18,
- «ԵՎ Երուսաղեմը կսարքեմ քարերի կույտ, բորենիների բույն, և հուղայի քաղաքները կսարքեմ անասպատ, առանց բնակչության»,-Եհովա: Երեմեայ 9:11,
- «ԵՎ կտարածեմ նրանց ժողովուրդների մեջ, որոնց չեն իմացել ոչ նրանք, ոչ նրանց հայրերը և հետքերով կուղարկեմ իրենց թուրը, միևնչյե չկատորեմ դրանց»,-Եհովա: (Երեմեայ 9:16) Այս խոսքերի համար Երեմեային մասարուֆիային են ենթարկել՝ ինչպես հետազայում Հիսուսին: Բայց, ինչքան էլ զարմանալի չլինի, նրա մարգարեությունը լրիվ իրականացավ: Եվ նրանք իրականանում է միևնչյե այսօր:

Հիմա նայենք «ամենալուրջ» ջիտղական սկզբնաղբյուրը՝ Թալմուդը: Ջիտղ Յուստուս-Արքիման Նյու-Յորք 1922թ:

«Լինի տղա և անօրինական կամ խուլիանր, խեղաթյուրված, կամ կառլիկ, միեւնույն է նա հրքյա հայր է, կատարել է իր պարտականությունը, եթե ունեցել է երեխա»: (Խազա 1.6 էջ 166): (Այսինքն՝ Թալմուդը հրահանգում է ծնել դեգեներատներ):

«Գոյերի երեխաները չեն կարող լինել անգամ համեմատելի հրքյական ժազմամբ անօրինական ծնունդ կամ թուլամիտ ապուշի հետ»,- Ռաշբա խազա 6 էջ 166 (Այսինքն՝ ծնվելով հիմնականում դեգեներատներ, բայցեսայնպես չեն ուզում թաթերին ընկնել, ասում են, որ գոյերից միեւնույն է խելոք են):

Լինելով բացարձակապես այլասեռված՝ մայր ու որդի, քույր ու եղբայր, հայր ու աղջիկ (Թալմուդ օրենք 83, 85) միեւնույն է կարողանում են խաթել սեփական ժողովրդին՝ բիռոռ-բոտներին, քալմուդում գրելով՝

«Գոյերի ընտանիքը նայվում է որպես անասունի ընտանիք»,-Կետուբֆ, 36 էջ 164:

«Երբ մարդիք ուզում են մեղք գործել, թող նրանք գնան այնպիսի մի տեղ, որտեղ իրենց ոչ մեկը չի ճանաչում, և թող նրանք հագնվեն սեւ, այնպես, որպեսզի Եհովային բացեբաց չխայտառակեն»,-/Մաեղ Կատոն բաբբի Իլայի խորհուրդը: (Այս կենդանիները անգամ իրենց Աստծուն են խաբում, ուր մնաց ուրիշներին):

Ինչ վերաբերվում է բանակ ծառայելուն՝ Թալմուդը հետեյալ կերպ է սովորեցնում

Իռիանան բաբբին ասեց,- «Եթե դուք գնում եք պատերազմ, ապա գնացեք ոչ թե առաջին շարքերում, այլ ավելի լավ է վերջին շարքերում, որպեսզի դուք լինեք առաջինները, ով կվերադառնա տուն»,- Պեզախիմ 113 ա:

Իսկ, ինչպես ջիտղներն են ներկայացնում՝ իրենց պատմությունը սկսվում է Եգիպտոսից դուրս գալուց, բայց ոչ մի Եգիպտոսից դուրս գալ էլ չի եղել, այդ կենդանիներին սեքսուալ այլասեռման համար վեճել են: Նախ Մայիսելը ջիտղ չի եղել և հետո Հովսեփը եղել է ընդամենը Փարավոնի գոմիկ պասիվը՝

«... բանգի դու նույնպես, ինչպես Փարավոնը, ինչպես Փարավոնն է սիրում տղամարդկանց, այնպես էլ դու ես»,- Ծննդոց 44:18: Այս խոսքերը ասում է փոքր եղբայր Բենյամինը՝ Հովսեփին:

Իսկ հիմա վերլուծենք «Ժիդ» բառը: Մենք արդեն գիտենք, որ «Հբրյա» բառը, որը Հայերեն հնչում է «Հբրան» դա «Հբրյան» է, որը հբրյայերեն նշանակում է սրիկա, խաբեբա: «Հուրա» բառը հբրյայերեն նշանակում է «շիվ», «Ֆայտն»: Այսինքն Հուրայականություն նշանակում է ֆալլոսապաշտություն: Իսկ ինչ է նշանակում «Ժիդ» բառը: ՈՒշադիր է պետք կարդալ Թալմուդը՝

«Երբ մեզում ես, երբեք չպե՛տք է կպնես ժիդին կամ շծօրին, սա երեխաների դաստիարակման ամենաառաջին Թալմուդական օրենքն է»,- Տոխարոտ, Նիդախա էջ 128:

Նույն «Ժիր» բառը ժամանակակից հերթայերեւում արդեն կոչվում է «Շունկ» կամ «Պուտց»: Իսկ «Ժիր» բառը նշանակում էր մեծ ֆալլոս, երեւի էշի ֆալլոս: Այսինքն, թե հուրա, թե ժիր, թե զիտոլ միեւնույն է՝ նշանակում է **Ֆալլոս:**

«Մայիսեյից հետո ջիտոլների առաջնորդը դարձավ Հիսուս Նավինը, որը Բանահանի հողը գրավելուց հետո այնտեղ բնաջնջեց բոլոր շնչավորներին», - Հիսուս Նավին 10:28,30
«Աղջնակը՝ երեք տարի և մեկ օր հասակում կարող է նշանվել սեռական հարաբերութ-
յամբ», - Թալմուդ, Միշնա, էջ 168

Սա գրված է հուրայական հիմնական օրենքների գրքում: Ես չեմ կարող պատկերացնել մի այլ կենդանի հողագնդի վրա, որի հետ կարելի լինի համեմատել ջիտոլներին:

Հետագայում՝ միջնադարի ինկվիզիցիայի ժամանակներում, բացահայտելով այս ամենը, Եվրոպայում՝ ընդունեցին հետեյալ օրենքները՝

«Հրյուհու հետ միակցումը՝ դա նույն է, ինչ տղամարդը միակցի շան հետ: Նման անձինք կամ կիրկիզվեն, կամ կախաղան կբարձրանան», - Փարիզյան տրիբունալ 1242թ. , Անգլիա 1244թ

1348թ սկսած Իսպանիայի օրենքը մահապատժի էր ենթարկում այն հերթա տղամարդուն, որը կհանդգներ միակցվել քրիստոնուհու հետ:

«Նազարեթցի Հիսուսը Հռոմեական զինվոր Պանտեայից անօրեն ծնված երեխան է, որի պատճառով անառակ հերյուհի Մարիամը և իր հյուսն ամուսին Հովսեփը բաժանվեցին», - հռոմեական պատմիչ Յեյս “Ճշմարիտ բառ” էջ 9:

Այս առիթով Բիբլիայում գրված է երբ հերթաները վիճում են Հիսուսի հետ նրա հայր ծնողի ով լինելու հարցով, ասում են՝

«Դուք սիրո ստեղծված ծնունդ չեք», - Յովհան 8:41: Որին Հիսուսը հերթաներին պատաս-
խանում է՝

-«Ձեր հայրը դեմ է, և դուք ուզում եք կատարել ձեր հոր կրքերը: Նա եղել է մարդասպան հենց սկզբից և ճշմարտության մեջ չէր, քանզի չկա նրա մեջ ճշմարտություն: Երբ նա սուտ է խոսում, խոսում է իր սուտը, քանզի նա ստախոս է և ստախոսության հայրը», - Յովհան 8:44: Որին հերթաները պատասխանում են Հիսուսին՝

-«Հիմա մենք իմացանք, որ քո մեջ աստուան է», - Յովհան 8:52

Իսկ հիմա տեսնենք, թե ի՞նչ հաշվարկներով են այս գաղչառու կենդանիները ստանում իրենց «հատուկ ծառայության» այլանդակ սերունդներին՝

Արհեստական տաղանդներ ստանալը՝ դա հանցագործություն է, ասում է Լամբրոզոյի աշակերտ Լանգե Էլիսաբետը: «Դրա համար հարկավոր է խաչասերել տաղանդավոր ըն-
տանիքների մարդկանց օտար փոխտպաապալոզիկ արյան հետ, այսինքն կանխամտած-
վածորեն ստանալ բիռնեգատիվ մարդ»: Նման պրոցեսները ծնում են Մարքս, Լենին, Ստալին, Բերյա, Հիտլեր...:

Կարելի է գնել երեխային և բրփատել (Ծննդոց 17:12, 13, 23, 27)

Կարելի է երեխա ունենալ «կողքից», կամ ծառաներից

Ամուսինը հերթա է, կինը գոյ, թույլ կտա կնոջը «կողքից» գոյից երեխա ունենալ

«Ես քեզ կարքեմ շատ ժողովուրդների հայր, և ցարեր կառաջանան քեզանից», - Եհովան Աբրահամին

Այնպես, որ ջիտոլների ամբողջ առաքելական գաղտնիքը բրփատման մեջ է՝ սաղան է:

«Հրյուհները առաջացել են բոլոր ռասաների թափուկների խառնուրդից, բայցեւայնպես հազարամյակների ընթացքում այդ խառնվածքների հաշվին ստացվել է ինքնատիպ մի ռասա», - Ռոդեռիխ Շտոլտհեյմ:

«Մենք՝ հերթաներս, այսպիսով, ոչ միայն այլասերվել ենք և կանգնած ենք քաղաքակր-
թության վերջում, որը իրեն սպառել է, մենք կեղտոտել ենք եվրոպայի բոլոր ժողովուրդ-
ների արյունը՝ հնարավոր է որ մենք նրանց առաջինն ենք վարակել», - Ջիտոլ դոկտոր Մյունցե:

«Ինչպես ասում է Մայմոնիդը, Բաբելոնյան գերության ժամանակ հերթաները խառնվե-
ցին բոլոր ուրիշ ազգերի հետ և ունեցան երեխաներ, որոնք կառուցել են, այդ ամուսնութ-
յունների շնորհիվ, նոր, Բաբելոնյան խառնաշփոթություն: Ամբողջ Եվրոպայում հերթանե-

որ հավաքագրեցին բոլոր հավատադարձներին, նորացնելով իրենց արյունը»,-Բեռնարդ Լազար Ջիուդ:

Հռչակավոր ինկվիզիտոր, գեներալ Թոմաս Թորքվենադան, որը Իսպանիայում դրեց Եվրոպական ջնուդական ջարդերի հիմքը, թլփատված ջնուդ էր:

«Մենք ունենք լայնածավալ վիճակագրական նյութեր, որ ջնուդները առավել են խոցելի գլխադեղի հիվանդություններին»,- Ռոտուլֆ Վասսերման, ջնուդ, «Սոցիալ գիտությունների պարբերագիր» 1909թ. էջ 663

Գուտման, ջնուդ, դեմոգրաֆիայի պարբերագիր N 4-6 էջ 112 «Դեմանտիա Պրեկոկար՝ դա հոգեկան հիվանդություն է, որը չափազանց հաճախակի է հանդիպում հրքյանների մոտ»:

«Ժառանգական այրասեռության արդյունքում, հրքյանների նախահակվածությունը փսի-խոզի հանդեպ այնքան է մեծ, որ այն բացարձակապես համաչափությունից դուրս է»,- Ալեքսանդր Պիլկա, Վիեննա 1910թ:

Սառան եղել է չբեր և ըստ Բիբլիայի նա Փարավոնին վարակել է վեներական հիվանդությունով (Ծնունդ 12:11-18):

«Կրիտիկական դրության մեջ կարելի է ծննդաբերել հարազատ հորից, ինչպես դա արել են Սոդոմի հավատացյալ ջնուդ Դետի՝ Աբրահամի եղբորորդու աղջիկները» , - Ծնունդ 19::32-36:

Աբրահամն ու Սառան եղբայր և քույր են (հորից մեկ են),--Ծնունդ 20:12, 18

«Դուք մտածում եք ես եկել եմ խաղաղություն բերեմ հողի վրա, ոչ թե խաղաղություն, այլ սուր»,- Հիսուս Քրիստոս, (Մատթեոս 10:34):

Սատանիստների հիմնական բանաձեռը,-«Աստված դեվի մեջ է»:(Հիշենք, թե Սովետական Միությունում Վլադիմիր Լենինի մասին ինչ էին մեզ սովորեցնում կոմունիստները՝ «Լենինը իմ մեջ է, Լենինը քո մեջ է, Լենինը նրա մեջ է»):

«Յոթը ուրիշ բեսեր, որոնք առաջինից վատթար են: Դու կհագնես ժողովուրդների կաթով ու ցարական կրծքից կծծես»,- Իսայա 60:16

«Ամեն մի հրքյա ծնվում է շիզոֆրենիայով և այս փաստը համարվում է ամբողջ աշխարհով մեկ նրանց հետապնդելու պատճառը»,- Իտալական ջնուդ դոկտոր Խաչնեկեր:

Միջնադարյան գետտոները, դրանք հիվանդ ջնուդ ժողովրդի համար կարանտին էին:

«Հրքյան՝ դա արհեստական հոտ է կամ սեկտա, որը ապրում է անընդհատ շրջապատի այլասեռվածների հետ խառնվելով»

«Վիճակագրությունը ցույց է տալիս, որ հրքյանների ու կիսահրքյանների 90 %-ը հոգեկան խախտվածություն ունեն»

«Ստատիկական ցույց է տալիս, որ հրքյանների 90 %-ը սեքսուալ աննորմալներ են, որոնցից 25 %-ը լրիվ գոմիկներ են, իսկ մնացածը երկսեռներ են»

ՋՀՌԻ-ԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ՍԻՄՎՈԼԸ՝ ԴԱՎԻԴԻ ԱՍՏՂԸ, ԴԱ ՄԻԱՍԵՌՈՒԹՅԱՆ ԽՈՐՀՐԴԱՆԻՇՆ Է:

ՋՀՌԻ-ԱԿԱՆ ԲՈԼՈՐ ՀԱՋՈՂՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ ՈՂԲԵՐԳՈՒԹՅՈՒՆ ԽՈՍՍԱՑՈՂ ՀԱՂԹԱՆԱԿԻՆԵՐ ԵՆ, ԵՎ ԻՐԵՆՅ ԿՈՂՄԻՅ ԿԱՏԱՐՎԱԾ ԶԱՅԼԵՐԻՅ, ՈՐՈՆՔ ԱՄԲՈՂԱՐ ՍԱՐԿՈՒԹՅԱՆ ՄՈՏ ՀԱՄԲԵՐԱՄՊԱՈ ԱՏԵԼՈՒԹՅՈՒՆ ԵՆ ԱՈ-ԱԶԱՅ-ՆՈՒՄ, ՍԵՐՄԱՆՈՒՄ՝ ՆՐԱՆՔ ՉԵՆ ԿԱՐՈՂ ՀՐԱԺԱՐՎԵԼ, ԴԱ ԻՐԵՆՅ ՀՆԱՐԱՎՈՐՈՒԹՅԱՆ ՍԱՀՄԱՆՆԵՐԻՅ ԳՈՒՐՄ Է:

Estudios y comentarios de
M. E. JOUIN

A hand is shown with various symbols on its fingers and palm. The thumb has a red dollar sign. The index finger has a white cross. The middle finger has a black swastika. The ring finger has a red hammer and sickle. The pinky has a blue square with a white triangle. The palm features a large yellow Star of David. The background is a colorful, textured pattern of triangles in shades of red, orange, and yellow.

**LOS PROTOCOLOS DE
LOS SABIOS DE
SIÓN**

«ՀՄՈՒՏ» ՍԻՈՆԻՍՏՆԵՐԻ ԱՐՁԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ

Ն.թ.ա. 935 թվականին կայացել է Սիոնի առաջին ժողովը, որի որոշմամբ էլ ընդունվել է Լեւիտների կողմից մշակված ծրագրի իրականացման ստրատեգիան: Այն հետեյալն է՝ սերմանել ֆալյուսապաշտության կրոնը, ԱՐԱՐՉԻՆ փոխարինել ԱՍՏՎԱԾ-ով (աս-երին տվածով), արիական օրենքներին հակառակ գործելով՝ տիրել համաշխարհային ոսկուն, վերացնել առաջին ԱՐԱՐՎԱԾ ԱՉԳԻՆ՝ ՀԱՅԻՆ, հետո մնացած արիացիներին:

135թ. Սիոնի հնուտները ծրագիր էին կազմել, թե ինչպես, խաղաղ ճանապարհով, կըլ-ի օգնությամբ, զավթել ամբողջ աշխարհը», - Գաղտնի հերյակյան Կարալա: Ահա, թե ինչպես է բացատրում «Կարալան» այդ՝ «Սատանական փորձությունը» իրականացնելու ընթացքը՝ «Այնտեղ կկազմավորվի ապարարչականացում և առաքինի անկում, հիմնականում, հերյա կանանց օգնությամբ՝ իտալոտիկների, ֆրանսուտիկների և մնացած ազգերի դիմակի տակ: Հերյուտիկները ազգերի գլուխ կանգնած տղամարդկանց կյանքում անբարոյականության սերմանման ամենահարագատ իրականացնողներն են» (Չոհար էջ 42):

Նոր թվարկության 135թ. տաճարականները Սիոն լեռան վրա ժողով կազմակերպեցին և որոշեցին արդեն իրենց համար նպատակահարմար դրույթներով ձեռնկերպված քրիստոնեությունը տարածել աշխարհով մեկ և այն նույնպես օգտագործել «Սատանայական փորձությունը» վերջնականապես իրականացնելու համար:

Սիոն հնուտների սիմվոլը հետեյալն է՝ Դավիդի աստղ, իր պոչին սպառնացող ՕՁ և գրություն՝ «Չորորեք ինձ»:

Թեոդոր Հերցլը արդի քաղաքական Սիոնիզմի գաղափարախոսն է:

Աչեր Գինցբերգը Խասիդ--Կաբբալիստների հոգեւոր առաջնորդն է, պռակտիկ Սիոնիզմի գաղափարախոսը և «Հմուտ սիոնիստների արձանագրությունների» հեղինակը: Աչեր Գինցբերգը կամ, որ նույնն է Աբադ--Հա-Ամը (Աբադների միակ տղան), ինչպես նաեւ «Բնայ Մոլչե» այսինքն՝ «Մոկսեսի որդիները» ընկերության ստեղծողն է ու բարձրագույն քուրմը (լեւիտ):

1897թ. Բազելում կայացավ սիոնիստների առաջին կոնգրեսը և արձանագրությունները որպես գաղտնիք տպագրվեցին: Սիոնիստները պառակտվեցին երկու մասի՝

Չախ թե--Հերցլի և Նորդաուի գլխավորությամբ

Աջ թե--Աչեր Գինցբերգի գլխավորությամբ

Այս ընդհարման ժամանակ անգամ Հերցլին ատրճանակով վիրավորում են: Հերցլը և Նորդաուսն Պաղեստինում հրեական պետության կողմնակիցներ էին, իսկ Գինցբերգը՝ համաշխարհային հեղաշրջման և հերյաների աշխարհի կառավարման:

Ցարական Ռուսիայի լրտես Յուլիանա Գլինկան սիոնիստ Շապիր Շորստին համոզեց արձանագրությունների պատճենը վաճառել, հետո ընդհանրապես «Տիտանիկի» խորտակման ծրագրի հետ միասին արձանագրությունները ուղարկեց Ռուսիա: Դժբախտաբար հետո իրեն էլ ջնդուները սպանեցին: Բայց 1903թ. Ռուսիայում՝ Նիկոլայ 2-րդ ցարի հրամանով արձանագրությունները հրապարակվեցին և տարածվեցին Եվրոպա:

Սիոնիստների երկրորդ կոնգրեսի ժամանակ՝ արդեն 1913թ. հաղթեց Գինցբերգի ծրագիրը և դարձավ «Միջազգային հերյականության ծրագիր»:

Այդ ծրագրերի իրականացման փիլիսոփայությունը

Սկզբունքը--- ԲՈՆՈՒԹՅՈՒՆ

Կանոնադրությունը--- ԽՈՐԱՄԱՆԿՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ԿԵՂՃԱՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆ

Կառավարությունը--- ՍԱԳԻԶՄ + ԱՅԼԱՍԵՌՈՒՄ + ՀՈԳԵԿԱՆ ՇԵՂՈՒՄ

Եթե ուշադիր կարդաք այս արձանագրությունները՝ Դուք դրանում կհամոզվեք:

ԱՐՉԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 1.

Իրավունքը ուժի մեջ է: Ազատությունը՝ գաղափարախոսություն է: Լիբերալիզմ (ազատամտություն): Ոսկի: Հավատք: Ինքնակառավարում: Կապիտալի դեսպոտիզմ (հալածանք): Ներքին թշնամի: Բազմություն: Անարխիա: Քաղաքականություն և բարոյականություն: Ուժեղի իրավունք: Հբրյա--Մատնական իշխանության անհաղթահարելիությունը: Նպատակը արդարացնում է ներդրումները: Կույր ամբոխ: Քաղաքական այբուբեն: Կուսակցական գծություն: Առավելագույն նպատակահարմար ղեկավարությունը՝ բռնապետություն է: Սպիրտ: Կլասսիցիզմ: Անառակություն (ցուփուրյուն): Հբրյա-Մատնական կառավարության սկզբունքներն ու կանոնները: Տեռոր (սահարելչություն): Ազատություն, հավասարություն, եղբայրություն: Դինամստիկական կառավարման սկզբունքները: Գոյերի արիատոկրատիայի արտոնության վերացումը: Նոր արիատոկրատիա: Հոգեբանական հաշվարկ: Ազատության վերածականություն: Ժողովրդական ներկայացուցիչների փոխարինում:

Թողնելով խոսքաբանությունը, խոսենք ամեն մի մտքի նշանակության մասին, համեմատություններով ու եզրակացություններով լուսավորենք պարագան: Այսպիսով, ես բանաձեռում եմ մեր համակարգը, մեր և գոյերի դիտակետից: Հարկավոր է նկատել, որ այսուշինստիկետով մարդիք ավելի շատ են բարիներից, դրա համար էլ դրանց ղեկավարելու լավագույն մեթոդը ճնշումն է և ահաբեկումը, բայց ոչ ակադեմիական մտածելակերպը: Ամեն մարդ ձգտում է իշխանության, ամեն ոք ուզում է դառնալ կամքաթելադրող, եթե իհարկե նա կարող է, բայց հազվագույտները ուրիշի ունեցվածքը չէին գոհաբերի հանուն սեփականի, որը և գալուստ է այնպիսի գիշատիչներին, ինչպիսիք մարդիք են: Ի՞նչն է նրանց ղեկավարել մինչև այժմ:

Հասարակական կարգերի սկզբից նրանք ենթարկվել են կույտ և կույր ուժին, հետո օրենքին, որը նույն ուժն է միայն դիմակավորված: Վերջնաբանեն, որ բնական օրենքով՝ իրավունքը ուժի մեջ է: Քաղաքական ազատությունը՝ գաղափարախոսություն է և ոչ փաստ: Այդ գաղափարախոսությունը պետք է կարողանալ կիրառել, կիրառելով մարդուն որպես գաղափարախոսության խայծ (հրապուրակ), հարկ եղած դեպքում, օգտագործել իշխանությունը տապալելու համար: Այս խնդիրը հեշտանում է, եթե հակառակորդը ինքն է վարակվում ազատության ցավով, այսինքն՝ ազատամտությամբ և հարձակվում է իր ամբողջ հզորությամբ: Այստեղ էլ հայտնաբերվում է մեր տեսության զարթոնքը՝ ղեկավարման արձակ սանձերը կաստիկան օրենքի համաձայն անմիջապես հավաքածեղում է նոր ձեռքով, որովհետև ժողովրդի կույր ուժը մի օր չի կարող այբել առանց ղեկավարի, իսկ նոր իշխանությունը միմիայն փոխարինում է հնին, որը թուլացել էր ազատամտությունից: Մեր օրերում ազատարար ղեկավարների տեղակալները համարվում է ոսկու իշխանությունը: Կար ժամանակ, երբ իշխում էր հավատքը: Ազատության գաղափարախոսությունը անիրագործելի է, որովհետև չափավոր օգտվել դրանից ոչ մեկը չի կարող: Բավական է մի որոշ ժամանակ ժողովրդին թույլատրել ինքնակառավարման և անմիջապես սանձարձակում կտուցվի: Այդ ժամանակահատվածից առաջանում են միջադեպեր, շուտով վերականգնվում սոցիալական ընդհարումների, որից պետականություններ են վերանում և նրանց նշանակությունները վերածվում են մոխրի: Լուծարկվում է պետությունը սեփական ջղաձգայնությունից, թե ներքին պահանջը ստիպում է իշխանությունը հանձնել արտաքին թշնամուն, միեւնույն է, բոլոր դեպքերում այն կհամարվի անվերադարձ կործանված: Այդ արդեն մեզանից է կախված: Կապիտալի դեսպոտիզմը (հալածանք), որը լիովին մեր ձեռքերում է, մի ծղոտ է ձգում, որից պետությունը ուզի-չուզի պետք է բռնվի, հակառակ դեպքում կզորվի անդունդ: Նրան, ով ազատարար ոգուց կասի, որ այս մտածելակերպը անդուրեղն է, ես կհարցնեմ, ««եթե ամեն պետությանը երկու թշնամի է և արտաքին թշնամու հանդեպ թույլատրվում է ամենաանդուր պայքարի մեթոդները, ինչպիսին է օրինակ չձանդթացնել թշնամուն սեփական պաշտպանական պլանների հետ, հարձակվել նրա վրա գիշերը, կամ ավելի մեծ քանակի մարդկանցով, ապա ինչու այդ բոլոր մեթոդները չկիրառել ներքին՝ անհամեմատ ավելի վտանգավոր թշնամու հանդեպ, որը քայքայում է հասարակական շարքերը, բարի օրը: Կարելի՞ է համարել սա չթույլատրվող և անար-

գանք: Կարող է արդյոք առողջ մտածելակերպը հույսով գործունեների օգնությամբ, կամ համոզմունքներով, ամբողջներին բարվոք ղեկավարի, հնարավորին հակասություններ ստեղծելով, թեկուզ անմիտ, որը հանկարծ դուր գա մակերեսորեն հասկացող ժողովրդին: Ղեկավարվելով միանգամայն փոքրիկ կրքերով, հավատով, սովորություններով, ավանդություններով և քնքշահույզ տեսություններով, մարդիք ամբոխի մեջ և ամբոխի մեջի մարդիք ենթարկվում են ամեն մի համաձայնության խանգարող կուսակցական պառակտման: Ամբոխի յուրաքանչյուր որոշում կախված է պատահական կամ հատուկ ստեղծված մեծամասնությունից, որը առանց հասկանալու քաղաքական գաղտնիքները, հայտարարում է անհմաստ, հետագայում կառավարման անարխիայի սերմնացուն ծնող որոշում: Քաղաքականությունը բարոյականության հետ ընդհանուր ոչինչ չունի: Բարոյականությամբ կառավարվող ղեկավարը քաղաքականացված չի, նա իր գահին ամուր չի նստած: Ով ուզում է ղեկավարի, պետք է շողորքոթի և խորոմանկի: Ազգային շիտակ և ազնիվ մեծագույն որակները բացահայտ ճակատագրական են քաղաքականության մեջ, որովհետև դրանք ուժեղագույն թշնամուց ավելի հեշտ ու հասարակ են գահից շարտում: Այս որակավորումները պետք է լինեն գոյերի պետությունների ատրիքումները (քննող հատկանիշները): Մեր իրավունքը ուժի մեջ է: «Իրավունք» բառը խտտորվող (ընթացքափոխանակում) է և ոչնչով չապացուցվող միտք է: Այս բառը նշանակում է «Տվեք ինձ այն, ինչ, որ ես ուզում եմ, որպեսզի ես ստանամ ապացույց, որ ես ձեզանից ուժեղ եմ»: Որտե՞ղ է սկսվում իրավունքը: Որտե՞ղ է նա վերջանում: Պետությունում, որտեղ իշխանության վատ կազմակերպվածություն է, իշխանության և օրենքի դիմագրկություն է, ազատականությունից բազմապատկված դիմագրկված իրավունքներ, ես ձեռք եմ գցում նոր իրավունք՝ առաջ նետվել ուժերի իրավունքով և ցարցոցիվ անել բոլոր գործող կարգ ու կանոնները և դրվածքները, ձեռքը դնել բոլոր օրենքների վրա, ձեռափոխել բոլոր ձեռնարկությունները ու սարքել տիրակալ նրանց, ովքեր տրամադրել են մեզ իրենց ուժերը, ազատականորեն ինքնրկյալ հրաժարվելով դրանցից: Մեր իշխանությունը, մնացած իշխանությունների ճոճումից հետո կլինի բոլոր իշխանություններից ամենահուսալին, որովհետև նա կլինի անտեսանելի մինչև այնքան պնդանա, որ նրան ոչ մի խորամանկություն չվերզնի: Այս ժամանակավոր չարիքից, որը հիմա մենք ստիպված ենք գործադնելու, կստացվի անքակտելի կառավարության բարիք, որը կվերականգնի ազատականության կողմից գրկված ժողովրդի կացության ճիշտ ընթացքը:

Նպատակը արդարացնում է ներդնումները: Մեր պլանի մեջ ուշադրություն դարձնենք ոչ այնքան բարուն և բարոյականությանը, ինչքան պետքականին և օգտակարին: Մեր առջեվում պլան է, որի մեջ սրտատեգորեն տրված է գիժը, որից մեզ չի կարելի նահանջել առանց բազմադարյան աշխատանքների փլուզման ռիսկը տեսնելու: Որպեսզի կանխամտածել նպատակասլաց գործունեություն, հարկավոր է ի նկատի ունենալ ամբոխի կողմից ստորություն, անհուսալիություն, մշտականություն, նրա ընդունակությունը հասկանալու և հարգելու սեփական կյանքի պայմանները, անձնական բարեկարգումը: Հարկավոր է հասկանալ, որ ամբոխի հզորությունը կույր է, անխելք, անբանական, ձախ ու աջ լսող: Կույրը չի կարող ուղղեցնել կույրերին, որ նրանց չհասցնի անդունդի եզրին, հետևաբար ամբոխի անդամները ժողովրդից դուրս պրծուկներն են, եթե անգամ տաղանդավոր խելքով են, բայց քաղաքականությունից չեն հասկանում, չեն կարող լինել ամբոխի ղեկավար, առանց նրա, որ չգոհաբերեն ամբողջ ազգը: Միայն մանկուց ինքնակալության նախապատրաստված անձը կարող է ըկրլնել քաղաքական տառերով գրված բառը: Ինքնագուխ ժողովուրդը, յայնինքն դուրսպրծուկներով ղեկավարվող, ինքնափլուզվում է կուսակցական կոիվներից՝ գրգռված իշխանահասությունից և մեծարանքներից, դրանցից բխած անկարգություններից: Կարող են արդյոք ժողովրդական մասսաները հանգիստ, առանց մրցակցության վճռել, հաղթահարել երկրի գործերը, որոնք չեն կարող խառնվել անձնական շահերին: Կարո՞ղ են նրանք պաշտպանել արտաքին թշնամիներից: Սա անմիտ է, թե պլանը բաժանված է այնքան մասի, ինչքան անձ կա ամբոխի մեջ, կկորցնի ամբողջությունը, իսկ հետո կդառնա անհասկանալի և անկատարելի: Միայն ինքնակալական անձի մոտ կարող են առաջանալ պլաններ՝ ընդարձակորեն պարզ, կարգավորված,

պետական մեքենայի մեխանիզմներում ամենը առանձնացնող: Որից բխում է, երկրի շահավետության համար նպատակահարմար է ղեկավարությունը կենտրոնացնել մի ձեռքում: Առանց բացարձակ ղեկավարիզմի չի կարող գոյություն ունենալ քաղաքակրթություն, ոչ թե զանգվածների, այլ ղեկավարի կողմից, անկախ նրանից, թե ով է: Ամբոխը վայրենի է, երբ ուզես իր վայրենությունը ցուցաբերող: Երբ հանկարծ ամբոխը ձեռք է բերում ազատություն, շատ շուտով այն վերափոխում է անարխիայի, որը և նշանակում է վայրենության բարձրագույն աստիճան: Նայեցեք այդ խմած կենդանիներին, հարբած գիճուկ, ինչի անչափավոր օգտագործումը տրված է ազատության հետ միասին: Թույլ չտանք, որ մերոնք էլ հասնեն այդ աստիճանին: Գոյեթի ժողովուրդները շշմեցված են սպիրտային խմիչքներով, իսկ նրանց երիտասարդությունը հիմարացվել է կլասիցիզմով և վաղ անառակությամբ, որին դրդել են նաև մեր տնային ազենտուրա--դաստիրակությունը, ծառաները, դաստիարակները հարուստ տներում և գոյերի խնջույքատեղերի մնացած մեր կանայք: Այս վերջինների բլիճն ես կթվարկեմ այսպես կոչված “կանանց հասարակությունից”, անառակության և հաճույքային կամավորական իրենց հետնորդներին: Մեր նշանաբանն է,--**ՈՒՑ և երեսպաշտություն”**: Միայն ուժն է հաղթում քաղաքական գործերում, մտնափանդ, որ այն թաքնված է տաղանդների մեջ, աննախախնդիր պետական մարդկանց մեջ: Բռնությունը պետք է լինի սկզբունքը, իսկ խորամանկությունն ու երկերեսությունը կառավարության համար կանոնադրություն, որոնք չեն ցանկանում իրենց թազը դնել ինչ որ նոր ուժերի՝ անգետների ոտքերի տակ: **Այս չարիքը նպատակին և շահույթին հասնելու միայնակ միջոցն է: Դրա համար էլ մենք չպետք է կանգնենք կաշատվության, խաբեբարության և դավաճանության առաջ**, երբ դրանք պետք է ծառայեն մեր նպատակին հասնելու համար: Քաղաքակառուցության մեջ առանց մտածելու պետք է բռցնել ուրիշի սեփականությունը, եթե դրանով մենք հնազանդեցման և իշխանության կծգոնեց մեջ: Մեր պետությունը ընթանալով խաղաղ հայատակեցման ուղիով, ունի պատերազմի սարսափը ավելի մեղմ՝ նպատակային պատմեցնելով իրականացնելը, որոնցով ավելի հարմար է սատարել տեռորը, որը ունի կույրի ենթարկվողականություն: Արդարացի, բայց անողոր խստությունն է պետական ուժի վեհագույն ֆակտորը, ոչ միայն շահի, այլ նաև պարտականության համար **մենք պետք է հիմնվենք բռնության և երեսպաշտության ծրագրի վրա**: Հաշվարկի դոկտրինան այնքան է ուժեղ, ինչքանով նրա ներգրաված ծախսերն են: Դրա համար էլ, ոչ ինչքան ծախսերով, այնքան բռնության դոկտրինայով ենք հանդիսավորականում և կամրացնենք բոլոր կառավարությունները մեր **ամենակառավարությունը**: Բավական է, որպեսզի մենք կանգնենք, որ մենք աննախդեք ենք, որպեսզի դադարենք ուրիշին լսելուց: Դեռևս հնագույն ժամանակներում մենք ժողովրդի մեջ գոռում էինք, «Ազատություն, հավասարություն, եղբայրություն» բառեր, որոնք բազմաթիվ անգամ կրկնվել են անհասկացող թուրակների կողմից, բոլոր կողմերից ներվագելով այս հրապուրակներին, որոնց հետ նրանք տարան աշխարհի բարիքներ, անձի ճշմարիտ ազատություն, նախօրոք ժողովրդի ճնշումից լինելով պարփակված: Իբր խելքով, ինտիլիգենտ գոյերը գլուխ չհանեցին արտահայտված բառերի վերածականությունից, չնկատեցին նրանց նշանակության հակասությունը և միմիանց նկատմամբ համապատասխանությունը, չեն նկատել, որ բռնության մեջ չկա հավասարություն, չի կարող լինել ազատություն, որ բռնությունը ինքն է և ստեղծել խելքի, բնավորության, կարողության անհավասարություն՝ համաչափ և ներքո իր օրենքներին, չհասկացան, որ ամբոխը կույր ուժ է, որ դուրսպրծուկները, ընտրված կառավարելու համար, քաղաքականության հանդեպ նույնանման կույրեր են, ինչպես ինքն է, որ շնորհվածը, թեկուզ հանճար, ոչինչ չի հասկանա քաղաքականությունից: Այս բոլորը գոյերը չնկատեցին, դրա հետ միասին, օրինացվեց տոնական կառավարումը, հայրը քաղաքական գործերի ընթացքը փոխանցում էր որդուն, որպեսզի ուրիշ մարդ չտեսնի՝ բացի տոնի անդամներից և չտեսնեին ղեկավարվող ժողովրդի գաղտնիքները: Ժամանակի ընթացքում քաղաքական ճշմարիտ գործերի փոխանցումը անհայտացավ, որը և հանդիսացավ մեր գործերի հաջողությունը: Աշխարհի բոլոր ծայրերում “ազատություն, հավասարություն, եղբայրություն” բառերը կանգնեցրին մեր շարքերը այդ կույր անգետների միջոցով ամբողջ լեգիոններ, որոնք հպարտությամբ կրում էին մեր դրոշակները: Բայցեայնպես այս բառերը հանդիսացան որդուկներ, որոնցով հղկվում էր գոյերի

բարեկեցությունը, ամենուր վերացնելով խաղաղությունը, հանգստությունը, համերաշխությունը, քանդելով նրանց պետությունների հիմքերը: Դուք հետագայում կտեսնեք, որ դա ծառայեց մեր հանդեսին: Դա մեզ տվեց արտոնության ոչնչացման առավելության հնարավորություն մեր ձեռքերում, այլ խոսքերով՝ գոյերի արհեստկրատիաներին, որոնք կայանում էին ժողովրդին և պետություններին մեզանից պաշտպանելու միակ հակառակորդը: Բնական և ցեղական արհեստկրատների ավերակների վրա մենք կառուցեցինք մեր ինտիլիգենցիայի, ամենագլխավորը՝ փողային արհեստկրատիան: Այս՝ նոր արհեստկրատիայի ցենզը (արգելք) մեր հմուտների շարժմամբ մենք նշանակեցինք հարստության մեջ, մեզանից կախված և գիտության մեջ: Մեր հանդեսը հեշտացավ նրանով, որ պետական մարդկանց հետ շփվելիս, մենք գործում էինք մարդկային խելքի ամենազգայուն լարերի վրա, որոնք են ազատությունը, անկուշտությունը, մարդկային նյութական պահանջարկի հաշվարկներով: Իսկ ամեն մի շարադրված մարդկային թուլությունները առանձին վերցրած, կարող է սպանել ստեղծագործական նախաձեռնությունը, տալով մարդկանց ազատություն, ստեղծելու տրամադրություն՝ գնելու նրանց գործունեությունը: Ազատության վերածականությունը տվեց ամբոխին համոզելու հնարավորություն, որ կառավարությունը ոչ այլ ինչ է, քան սեփական երկրի, ժողովրդի ղեկավարը և նրան կարելի է ինչպես հնացած ձեռնոցների փոխել: Ժողովուրդի ներկայացուցիչների փոխանակելիությունը նրանց դրեց մեր տրամադրության և նշանակության տակ:

ԱՐՉԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 2

Տնտեսական պատերազմները՝ հերյակյան ձեռքբերումների հիմքն են: Յուրաքանչյուր աշխատակազմ և “Գաղտնի խորհրդատու”: Բայքայիչ ուսուցման հաջողությունները: Հարմարվողականությունը քաղաքականության մեջ: Մասնույի դերը: Ոսկու արժեքը և հերյակյան գոհերի արժեքները:

Մեզ անպայման է, որ պատերազմները հնարավորին չափ չտան տարածքային առավելություններ: Սա պատերազմները կտանի տնտեսական հողի վրա, որում ազգերը մեր օգնությամբ կնկատեն մեր կարողությունների ուժը, հետեսապես իրադրությունը երկու կողմին էլ կտանի մեր միջազգային ազենտուրայի հայեցողության տակ, որը ունի միլիոն աչքեր, ոչ մի սահմանով չսահմանափակված հայացք: Այդ ժամանակ մեր միջազգային իրավունքները կարբեն ժողովրդական իրավունքները և կղեկավարեն ժողովրդին այնպես, ինչպես պետությունների քաղաքացիական իրավունքները իրենց քաղաքացիների միջև: Չանգվածների կողմից ընտրված աղմինիստրատորները, կախված իրենց ստրկային կարողություններից, կառավարման համար նախատեսված պատրաստակամությամբ չեն լինի, դրա համար էլ նրանք կլինեն մեր խաղի մեջ գիմկորներ մեր գիտնականների, բարձրագույն խորհրդատուների և մասնագետների ձեռքբերում, որոնք վաղ հասակից դաստիարակված են ամբողջ աշխարհի գործերի ղեկավարման համար: Ինչպես ձեզ հայտնի է, մեր այս մասնագետները վերցրել են մեզանից պետական տեղեկություններ մեր քաղաքական պլաններից, պատմական պորձերից, տեսակցելով ամեն ընթացիկ պահերին: Գոյերը անարգելք չեն ղեկավարվում պատմական դիտորդների պաշտպանությամբ, այլ առանց հասկանալու արդյունքի կրիտիկական հարաբերությունները՝ միայն տեսական հնամուրությամբ: Դրա համար էլ մեզ նրանց հետ հաշվի նստելու կարիք չկա, թող նրանք ժամանակավորապես ուրախանան և ապրեն նոր ուրախությունների կամ ապրումների հույսերով: Թող նրանց համար կարեւոր դերը խաղա այն, ինչը մենք ներշնչել ենք նրանց ընդունելու այն որպես գիտական տեսական բերում: Այդ նպատակով մենք անընդհատ մեր մասնույի օգնությամբ տարածում ենք նրանց նկատմամբ կույր վստահություն: Գոյերի ինտիլիգենցիան պարծենալու է գիտելիքներով, առանց նրանց լոգիկան փորձելու, գործարկելու են գիտությունից վերցրած բոլոր իրենց տեղեկությունները, միացած մեր անգետների հետ միասին խելքերի դաստիարակությամբ մեզ պետական ուղղությամբ: Դուք չմտածեք, որ մեր հաստատումները անիմաստ են՝ ուշադրություն դարձրեք մեր կողմից շինձու դարվի-նիզմի, մարքսիզմի, նիցշեիզմի հաջողություններին: Այս ուղղություններով գոյերի ուղեղեն-

րի բարոյապղծման նշանակությունը մեզ համար պետք է լինի ակնհայտ: Մեզ անպայման է ժամանակի մտքերի, բնավորությունների, ժողովուրդների տենդեցիաների հետ հաշվի նստել, որպեսզի թույլ չտանք բացթողումներ քաղաքականության մեջ և աղմինիստորացիոն դեկավարման աշխատանքներում: Մեր սխտեմի հանդիսավորությունների մեխանիզմի մաս կարելի է համարել, կախված մեզ հանդիպակամ ժողովուրդների կրակոտության աստիճանից, չի կարող ունենալ հաջողություն, եթե նրա գործնական կիրառումը չհիմնավորվի անցյալի արդյունքները կապելով ներկայի հետ: Ժամանակակից պետությունների ձեռքերում կա մեծագույն ուժ, որը առաջացնում է ժողովուրդների մոտ մտքերի շարժ՝ դա մամուլն է: Մամուլի դերը իբր անհասպաղ պահանջների, ժողովրդի բողոքների ցույց տալն է, արտահայտել և կազմակերպել անհաճոյություն: Մամուլում արտահայտվում է ազատախոսության հանդես: Բայց պետությունները չկարողացան օգտվել այդ ուժից և այն հայտնվեց մեր ձեռքերում: Նրա միջոցով մենք ունեցանք ազդեցություն, մնալով աննկատ, նրա շնորհիվ մենք մեր ձեռքերում հավաքեցինք ոսկին, շնայած, մենք այն ձեռք բերեցինք արյան և արցունքի հոսքերի միջոցով: Բայց մենք փրկագնվեցինք, գոհաբերելով մեր ժողովրդից շատերին: Ամեն մի գոհ մեր կողմից, Աստծո մոտ արժի հազարավոր գոյեր:

ԱՐՉԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 3

Սիմվոլիկ օձը և նրա նշանակությունը: Սահմանադրական կշեռքների անհուսալիությունը: Ահաբեկչություն պալատներում: Իշխանություն և փառասիրություն: Իշխանությունների խոսնակներ (նամֆլետներ): Իշխանության չարաշահում: Տնտեսական ստրկություն: “Ժողովրդի ճիշտը”: Կուլակություն և արիստոկրատիա: Հրեա-մատոնական բանակ: Գոյերի այլաբանումը (դեգեներատ): Սով և կայիտալի իրավունք: Ամբոխ և “Համաշխարհային տիրակալի” թագադրում: Ապագա մատոնական ժողովրդական դպրոցների ծրագրի հիմնական առարկան: Սոցիալական կառույցի գիտության գաղտնիքը: Ընդհանուր տնտեսական ճգնաժամ: “Մերոնց” անվտանգությունը: Մատոնների դեսպոտիզմը՝ բանականության (խելքի) թագավորությունն է: Գեկավարի կորուստ: Մատոնականությունը և “Փրանսիական Մեծ Հեղափոխությունը”: Յարը՝ սիոնական արյան դեսպոտ է: Մատոնականության անձեռնամխելիության պատճառները: Մատոնական գաղտնի ազենտների դերը: Ազատություն:

Այսօր ես կարող եմ հայտնել, որ մեր նպատակը մեզանից մի քանի քայլի վրա է: Մնում է շատ քիչ տարածություն և մեր ամբողջ անցած ճանապարհը պատրաստ է արդեն փակելու սիմվոլիկ օձի գիկըր, ինչպիսին մենք պատկերացնում ենք մեր ժողովրդին: Երբ այս օղակը կփակվի, սրանով կպարսիակվեն բոլոր Եվրոպական պետությունները, ինչպես ամուր զնդանի մեջ: Ժամանակակից սահմանադրական կշեռքները շուտով շոտ կզան, որովհետև մենք դրանք չենք տեղադրել այն պայմանով, որ նրանք չշարունակվեն ճոճվել, քանի դեռ չի մաշվել նրանց հենարանները: Գոյերը ենթադրում էին, որ իրենք այն ամուր էին գամել և բոլորը պաստոս էին, որ կշեռքները կզան հավասարակշռության: Բայց ամրակապիչը՝ թագավորողները ծածկված են իրենց ներկայացուցիչներով, որոնք հիմարացնում են հրապուրված, իրենց չհսկող և անպատասխանատու իշխանությունից: Այդ իշխանությանը նրանք պարտական են պալատում քամհարված ահաբեկչությանը: Չունենալով ժողովրդի մեջ ներթափանցելու հնարավորություն, իշխողները արդեն չեն կարողանում նրանց հետ պայմանավորվել և ամրապնդվել իշխանասերների հանդեպ: Մեզանով տարանջատված իշխանական հետետող ուժերը և ժողովրդի կույր ուժը կորցրել են իրենց նշանակությունը, նրանք անօգնական են, ինչպես կույրը առանց փայտի: Որպեսզի իշխանասերներին դրդել իշխանության չարաշահման, մենք հակադրել ենք բոլոր ուժերը, զարգացնելով նրանց ազատարար տենդեցիաները դեպի անկախություն: Մենք այս ուղղությամբ հարուցել ենք ամեն նախաձեռնություն, մենք զինել ենք բոլոր կուսակցություններին, մենք դրել ենք իշխանություններին որպես թիրախ բոլոր անբիջիաների համար: Պետություններից մենք սարքել ենք խաղաասպարեզ, որտեղ խաղարկվում են խռովություն-

ներ: ԵՎս մի քիչ և անկարգություններն ու լուծարկումները կհայտնվեն ամենուր: Անսպառ խոսնակները իշխանության և կառավարության նիստերը վերածել են հոետորական մրժումների: Անվախ լրագրողները և նամֆլետիստները ամեն օր հարձակումներ են գործում ադմինիստրացիաների վրա: Իշխանության չարաշահումը վերջնականապես նախապատրաստում են անկման բոլոր հաստատությունները և ամեն ինչ կչափաչափի խենթացած ամբոխի ոտքերի տակ: Ժողովուրդները ամրակցված են աղքատության դաժան աշխատանքին ավելի ուժեղ, քան նրանց ամրակցել էր ստրկությունն ու ճորտատիրությունը: Սրանցից այսպես թե այնպես նրանք կարողացան ազատվել, բայց կարիքներից չեն ազատվի: Մենք մտքով ենք սահմանադրության մեջ այնպիսի իրավունքներ, որոնք զանգվածների համար համարվում են շինծու և ոչ իրական իրավունքներ: Բոլոր, այսպես կոչված “ժողովրդի իրավունքները” կարող են գոյություն ունենալ որպես գաղափարատեսություն, գործնականում երբեք չկիրառվել: Ի՞նչ աշխատող՝ պրոլետարի համար, տաժանակիր աշխատանքից ծոված ինչպես աղեղ, ճնշված իր ներկայությամբ, մութալով խոսնակներից խոսելու իրավունք, լրագրողներից՝ գրելու ամեն տխմարություն և եթե աշխատավորությունը ոչինչ չունի սահմանադրությունից, բացի այն աղերսալի փշրանքներից, որը մենք ենք գցում իրենց մեր սեղանից մեզ տված իրենց ձայնի համար: Հանրապետական իրավունքները աղբատի համար՝ դաժան ծաղրանքներ են, քանի, որ անչքանցելի աշխատանքի իրավունքը չի տալիս նրանց իրականորեն դրանից օգտվելու, թեևս խլում է նրանցից անընդմեջ աշխատավարձի երաշխիքը, դնելով նրանց կախման մեջ ընկերների կամ սեփականատիրոջ գործադրուներից: Մեր դեկավարության ներքո ժողովուրդը ոչնչացրեց արիստոկրատիան, որը նրա իսկական պաշտպանն էր և կերակրողը, իր իսկ շահերից ելնելով, լինելով անբակտելի կապի մեջ ժողովրդի բարեկեցության հետ: Իսկ հիմա, արիստոկրատիայի վերացումով, նա ընկավ կուլակների և շահամոլ խաբեբաների անխիղճ լծի ճնշման տակ: Մենք իբր համարվում ենք աշխատողների փրկարարը այդ լծից և կառաջարկենք նրանց ընդգրկվել մեր գորբերի՝ սոցիալիստների, անարխիստների, կոմունարների շարքերը, որոնց մենք միշտ ցուցաբերում ենք օգնություն, իբր եղբայրական համամարդկային համերաշխության կանոններով՝ մեր մասունականության կողմից: Արիստոկրատիան, օգտագործելով աշխատավորության աշխատանքը, շահագրգռված էր, որ աշխատավորները լինեին կուշտ, պինդ ու առողջ: Իսկ մենք շահագրգռված ենք հակառակի մեջ՝ գոյերի այլակերպում, այլասեռում: Մեր իշխանությունը՝ աշխատավորի խռնին թերասնումն ու թուլությունն է, որովհետև նա չի գտնի ոչ ուժ, ոչ էներգիա հակադիմադրության համար: Սովը ստեղծում է կապիտալի ավելի ստույգ իրավունք, քան տալիս էր արիստոկրատիային՝ օրինակ ցարական կառավարությունը: Աղքատության կարիքը և նրանից բխող նախանձի ատելությունից մենք կշարժենք ամբոխը և նրա ձեռքով կջնջենք նրանց, ովքեր մեզ խանգարում են մեր ուղու վրա: Երբ կգա մեր համաշխարհային տիրոջ քաղաքության ժամանակը, ապա այն նույն ձեռքերը կջնջեն ամեն ինչ:

Գոյերը չեն կարող մտածել առանց մեր գիտական խորհուրդների: Դրա համար էլ նրանք համառորեն տեսնում են նրանում անիրաժեշտություն, որ երբ կգա մեր կայսրությունը, կլինենք անշեղորեն դանդաղընթացք, այսինքն, որ ժողովուրդական դպրոցներում պետք է ուսուցանել միայն բնական գիտություններ, որոնցից առաջինը՝ գիտություն մարդկային կառուցվածքի մասին, սոցիալական կացության, որոնք պահանջում են աշխատանքի բաժանում, հետևապես դասակարգերի և դասերի բաժանում: Անիրաժեշտ է բոլորը իմանան, որ գործունեության նշանակության տարբերության պատճառով հավասարություն լինել չի կարող, որ նույնանման օրենքի առաջ չեն կարող պատասխանել նա, ով իր արարքով վարքաբեկում է մի ամբողջ դաս և նա, ով չի կպնում նրանցից ոչ մեկին, բացի իր պատվից: Սոցիալական դրվածքի ճիշտ գիտությունը, որի գաղափարներին մենք թույլ չենք տալիս գոյերին, ցույց կտար բոլորին, որ տեղը և աշխատանքը պետք է պահպանվեն որոշակի շրջակայքում, որպեսզի չհանդիսանան մարդկային տանջանքների աղբյուր, աշխատանքին անհամեմատ դաստիարակություն ստանալու համար: Այս գիտության ուսումնասիրության ժամանակ ժողովուրդները կսկսեն ինքնակամ հնազանդվել իշխանություններից և նրանց պետականության կառուցվածքի բաժանմանը: Այսօրվա գիտության մակարդակով և մեզանով ստեղծված ժողովրդի ուղղորդվածությունը, տպված բառերին կու-

որոնք են հավատարմով, համարում է իր ներշնչած մոլորվածությունները անտեղյակություն, իր թշնամությունը դասերի հանդեպ, որոնց նա համարում է իրենից բարձր, կամ չի հասկանում յուրաքանչյուր դասի նշանակությունը: Նշված թշնամությունը ավելի կշատանա տնտեսական ճգնաժամի հոդի վրա, որը կկանգնեցնի բորսային գործարքները և արդյունաբերության աճը: Ոսկու օգնությամբ, որը ամբողջովին մեր ձեռքում է, մեզ հասանելի բոլոր ուղիներով առաջացնելով տնտեսական ճգնաժամ, Եվրոպայի բոլոր երկրներում մենք իրենց աշխատատեղից ամբոխներ միանգամից կշարժենք փողոց: Այդ ամբոխները կհարձակվեն արյուն թափելու ու նրանք մասնկությունից չեն սիրում, կամ չհասկանալով կատարվածը, ո՞ւմ ունեցվածքը կարելի է թալանել: Մերոնք նրանք չեն դիպչի, որովհետև հարձակման պահը մենք նախօրոք կհիմնանք, և միջոցներ կծեռնարկենք: Մենք համոզվեցինք, որ առաջադիմությունը կբերի գոյերին բանականության կայսրություն: Մեր դեսպոտիզմը և կլինի այդպիսին, քանի, որ այն կարող է հավասարակշռված խստությամբ չափել բոլոր հուզմունքները, դուրս քշել ազատականությունը բոլոր հաստատություններից: Երբ ժողովուրդը իմանա, որ նրան հանուն ազատության գիջումներ են անում, նա կերեակայի իրեն, որ նա տիրակալ է և կնետվի դեպի իշխանություն, բայց իհարկե, ինչպես յուրաքանչյուր կույր, դեմ կաննի արգելքների զանգվածի: Կենտրոնի դեկավոր փնտրելու, չի կռահի վերադառնալ նախորդին և վայր կդնի իր արտոնությունները մեր ոտքերի մոտ: Հիշեք ֆրանսիական հեղափոխությունը, որին մենք տվել ենք “Մեծ” անունը, նրա նախապատրաստման գաղտնիքները մեզ հայտնի էին, այսինքն այն բոլորովին մեր ձեռքի գործն էր: Այդ ժամանակվանից մենք ժողովուրդներին տանում ենք մի հիասթափությունից մյուսը, որպեսզի նա մեզանից նույնպես հրաժարվի ի օգուտ սիոնական արյամբ Յար-դեսպոտի, որին մենք նախապատրաստում ենք աշխարհի համար:

Ներկա դեպքում, մենք, որպես միջազգային ուժ, անձեռնամխելի ենք, որովհետև մեր վրա հարձակվելու դեպքում, մեզ պաշտպանում են ուրիշ պետություններ: Գոյ ժողովուրդների չիլոմովող ստորությունը, ուժի դեմը սողացող, թուլության հանդեպ անխիղճ, վրիպումներ չներող, ներողամիտ հանցագործությունների հանդեպ, ազատ կառույցի հակադիմության որոշման չցանկացողներ, մինչև տանջանք համբերատար խիզախ դեսպոտիզմի ճնշմանը՝ ահա, թե ինչն է նպաստում մեր անկախությանը: Ժամանակակից պրիմեր-դիկտատորներից նրանք համբերում և տանում են այնպիսի չարագործություններ, որոնցից շատ անգամ քչի դեպքում նրանք կզլխատեյին քսան թագավորի: Ինչով բացատրել այս երեւոյթը, ժողովրդական զանգվածների այսպիսի անհաջորդականություն իրենց իրարժեքությունների համեմատ, կթվա, թե մի կարգի^o է: Այս հանգամանքը բացատրվում է նրանով, որ այս դիկտատորները իրենց ագենտների միջոցով տեղեկացնում են ժողովրդին, որ նրանք իրենց չարաշահումների միջոցով այլ պետություններին վնաս կհասցնեն, ժողովուրդների բարիքների հասանելիության, նրանց միջազգային եղբայրության, խաղաղության և հավասարության գերնպատակի համար: Իհարկե, նրանց չեն ասի, որ այդպիսի կապակցություն հնարավոր է միայն մեր տերության օրոք: Ահա և ժողովուրդը բնադատում է ճշտերին և արդարացնում մեղավորներին, ավելի ու ավելի փտահանալուն, որ նա կարող է ստեղծել այն ամենը, ինչը, որ չի ուզում: Դրա շնորհիվ, ժողովուրդը քայքայում է ամեն կայունություն և ամեն քայլափոխի ստեղծում անկարգություններ: “Ազատություն” բառը կանգնեցնում է մարդկային հասարակությանը որոշ ուժերի դեմ պայքարի առջե՝ ընդեմ որոշ իշխանությունների, անգամ Աստվածային և բնության: Ահա, թե ինչու մեր տիրակալի օրոք մենք այդ բառը ընդհանրապես կվերացնենք մարդկային լեքսիկոնից, ինչպես անասնական ուժի սկզբունք՝ ամբոխին վերածելու արյունաբքու գազանների: Դիշտ է, այդ գազանները երբեմնիք քնում են, երբ կշտանում են արյունից և այդ ժամանակ նրանց հեշտությամբ կարելի է շղթայակապել: Իսկ եթե նրանց արյուն չտաս, նրանք չեն քնի և կպայքարեն:

ԱՐՉԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 4.

Հանրապետության փուլերը: Արտաքին մատնականություն: Ազատություն և հավատք: Միջազգային առեստրա--արդյունաբերական մրձակցություն: Սպեկուլյացիայի դերը: Ոսկու պաշտամունք /կուլտ/:

Յուրաքանչյուր հանպապետություն անցնում է մի քանի փուլ: Առաջինը՝ դա առաջին օրերի կույրի խենթությունն է, աջ ու ձախ տրորելով: Երկրորդը՝ դեմագոգիան է, որից առաջանում է անարխիսան, որը անխուսափելիորեն կրեթի դեսպոտիզմի, բայց ոչ թե օրինական, բաց և պատասխանատու, այլ աննկատ ու անհայտ, բայցեայնպես, զգայուն դեսպոտիզմի, ինչքան էլ նա լինի գաղտնի կազմակերպություն, այնքան առանց հանդիսակարգ գործող, որ նա գործում է պատասպարված թիկունքից տարբեր ազենտներով, որոնց փոխարինումը ոչ միայն չի վնասի, այլ կառաջացնի գաղտնի ուժեր և ծախսելով սեփական միջոցները՝ այդ ծառայողներին նվիրատվության և վաղաժամ հանգստի ուղարկելու:

Ինչո՞ր և ինչպե՞ս կարող է տապալել անտեսանելի ուժերին: Իսկ մեր ուժը միանգամայն այդպիսին է: Արտաքին մատնականությունը ծառայում է նրա և նրա նպատակների կույր պաշտպանությանը, բայց այս ուժի պլանի գործողությունը և գտնվելու միջավայրը միշտ մնում է գաղտնի: Բայց և ազատությունը կարող է լինել անվնաս և գոյություն ունենալ պետական գործունեությունում, առանց վնասելու ժողովուրդների առօրյային, եթե նա պահպաներ հավատքի և Աստծո սկզբունքները, մարդկության եղբայրության, հավասարության մտքից վեր, որին հակասում են սեփական օրենքները, որոնք և խոսում են վերիշխանության մասին: Այդ հավատքի օրոք էլ ժողովուրդը կմնար ղեկավարվող և կենթարկվեր: Ահա, թե ինչու մեզ հարկավոր է հիմնատակել հավատքը, պոկել գոյերի բերանից Աստվածայնության և հոգու սկզբունքը, փոխարինել բոլորը նյութական կարիքների թվաքանական հաշվարկներով: Որպեսզի գոյերի խելքերը չհասցնեն մտածել և նկատել, նրանց հարկավոր է զբաղեցնել առեստրով և արդյունաբերությամբ: Այսպիսով բոլոր ազգերը կսկսեն փնտրել իրենց շահույթը և այդ պայքարի մեջ չեն նկատի իրենց թշնամուն: Բայց, որպեսզի ազատությունը վերջնականապես քանդի և սննկացնի գոյերի հասարակությանը, հարկավոր է արդյունաբերությունը դնել սպեկուլյատիվ հիմքերի վրա: Սա կծառայի նրան, որ արդյունաբերության հողից յուրացրածը չի մնա տեղում, կանցնի սպեկուլյանտների ձեռքը, այսինքն՝ մեր դասին: Առաջնության համար լարված պայքարը կառաջացնի թոխքներ տնտեսական կյանքում և կլինի հիասթափված, առը և անսիրտ հասարակություն: Այդ հասարակությունները կստանան լիովին զգվանք և քաղաքականության և կրոնի հանդեպ: Իրենց ղեկավարությանը կլինի միայն հաշիվ, այսինքն՝ ոսկի, որին նրանք կունենան իսկական պաշտամունք, այն նյութական բավականությամբ, ինչը, որ կտա այդ ոսկին: Այդ ժամանակ էլ բարիքին ծառայելու համար, անգամ ոչ հասարակության համար, այլ ատելության արտոնյալների հանդեպ, ներքին դասի գոյերը կզան մեր հետեւից, ընդեն նոր հակառակորդների՝ ինտիլիգենտ գոյերի իշխանության դեմ:

ԱՐԶԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 5.

Ղեկավարման ուժեղացված կենտրոնացման ստեղծում: Մատնների իշխանության զավթման ուղիները: Պետությունների միջեւ համաձայնությունների անհնարավորության պատճառները: “Հբրյաների նախընտրյալականությունը”: Ոսկին պետական մեխանիզմների շարժիչ: Առետրի և արդյունաբերության մենաշնորհ: Քննադատության նշանակությունը: “Յուցադրական” ձեռնարկություններ: Գերհոգնածություն պերճախոսությունից: Ինչպես ձեռնադնել հասարակական կարծիքներին: Անձնական ձեռներեսության նշանակությունը: Գերկառավարություն:

Ինչպիսի աղմինատրատիվ ղեկավարման ձեւ կարելի է տալ հասարակությանը, որտեղ ամենուր կաշառակերություն է, որտեղ հարստությունը ձեռք է բերվում միմիայն խաբեբա-հուքյամբ, որտեղ թագավորում է սանձարժակությունը, որտեղ բարոյականությունը ճնշվում է պատժիչ մեթոդներով և դաժան օրենքներով, իսկ հայրենասիրությունը և հավատաբասիրությունը արգելված է կոսմոպոլիտ հասարակությունների կողմից: Ինչպիսի ղեկավարման ձեւ կարելի է տալ այդպիսի հասարակություններին, եթե ոչ այն նույն դեսպոտականը: Մենք կստեղծենք ուժեղացված ղեկավարման կենտրոն, որպեսզի բոլոր հասարակական ուժերը հավաքենք մեր ձեռքերում: Մենք մեխանիկորեն կկարգավորենք մեր հպա-

տակների քաղաքական կյանքի բոլոր գործողությունները նոր օրենքներով: Այս օրենքները մեկը մյուսի հետեւից կվերացնեն բոլոր թուլությունները և ազատականությունը, որոնք կատարվել էին գոյերի կողմից և մեր կայսրությունը կշնորհվի այնպիսի վեհագույն դեսպոտիզմով, որ նա ի վիճակի կլինի ամեն ժամ և ամեն տեղ վերացնել հակադրվող և անհնազանդ գոյերին: Մեզ ասում են, որ մեր դեսպոտիզմը չի համապատասխանում ժամանակակից առաջընթացին, բայց ես ձեզ կապացուցեմ հակառակը: Այն ժամանակներում, երբ ժողովուրդները նախ քան տիրակալներին ինչպես Աստվածային կամքի արտահայտության վրա, նրանք անմահադեպ ենթարկվում էին տիրակալներից, բայց այն օրից, երբ մենք նրանց ներշնչեցինք իրենց իրավունքների մասին, նրանք սկսեցին համարել տիրակալներին որպես հասարակ մահկանացուների: “Աստծո օձյալները” դուրս չեն ընկնում ցարերի գլուխներից իհարկե ժողովրդի մոտ, իսկ երբ մենք նրանցից խլեցինք Աստծո հանդեպ հավատքը, ապա իշխանության հզորությունը պարզիցիվորեն հետ միասին շարտեցինք փողոց և այն մենք բռնագրավեցինք: Բացի դրանից, զանգվածների և անհատների ղեկավարման արվեստը շինծու ճարտիկ տեսություններով և ֆրագտոգիաներով, հանրակացարանի կանոններով և այլ ուրիշ հնարքներով, որոնցում գոյերը ոչինչ չեն հասկանում, պատկանում է նույնպես մեր աղմինստրացիայի խելքին, դաստիարակված անալիզների, դիտումների և այնպիսի մտահղացումների վրա, որոնցում մենք հակառակորդներ չունենք: Ինչպես նաև քաղաքական պլանների իրագործման ձեռնարկման և համահավասարության մեջ նույնպես չունենք: Միայն ճիզվիտները կարող են այս հարցում մեզ հետ հավասարվել, բայց մենք կարողացանք անմիտ բազմության մոտ նրանց չեզոքացնել, ինչպես անկարող կազմակերպության և նրանք իրենց կազմակերպությունով անցան ստվերի տակ: Ե՛վ ընդհանրապես աշխարհի համար միեւնույն չի, թե ով է լինելու իր տիրակալը, կաթոլիկ եկեղեցու գլխավորը, թե մեր բռնապետ-դեսպոտ սիոնական արյունը: Մեզ, ընտրյալ ժողովուրդիս՝ սա միեւնույն չի: Ժամանակավորապես մեզ հետ կարող է մրժել միայն գոյերի համաշխարհային կողիցիան, բայց մենք ապահովված ենք նրանց միջեւ այն խոր անհամաձայնություններով, որը արդեն հնարավոր չի հաղթել: Մենք հակադրեցինք գոյերի անձնական և ազգային հաշվարկները, կրոնական և ցեղային ատելությունները, որոնք մենք աճեցրել էինք նրանց սրտերում քսան երկար դարերի ընթացքում: Այս ամենի շնորհիվ ոչ մի պետություն իր մեկնած ձեռքում չի տեսնի օգնություն ոչ մի տեղից և ամեն մեկը պետք է մտածի, որ մեր հետ անհամաձայնությունը իր համար անշահավետ է: Մենք չափից դուրս ուժեղ ենք և մեզ հետ պարտադիր է հաշվի նստել: Անգամ մենք տերությունները մասնավոր փոքր համաձայնություններում մեր գաղտնի մասնակցություն են ունենում: “Մեր միջոցով ցարեր են կառավարում”: Իսկ մարգարեները մեզ ասել են, որ մենք Աստծո կողմից ընտրյալ ժողովուրդ ենք՝ կառավարելու ամբողջ աշխարհը: Աստված մեզ պարգեւել է հանճարով, որպեսզի մենք կարողանանք մեր խնդիրը լուծել: Լիներ հանճար հակառակորդի ճամբարում, նա մեզ հետ կայաքարեր, իսկ եկվորը չարժի հին մշտաբնակին: Պայքարը մեր մեջ կլիներ անողոր, ինչպիսին դեռ աշխարհը չի տեսել, թերես կուշանար նրանց հանճարը: Բոլոր պետական մեքենաների անիվները պտտվում են շարժիչով, որը գտնվում է մեր ձեռքերում, իսկ այդ շարժիչը՝ ոսկին է: Մեր հմուտների կողմից մշակված քաղաքատնտեսական գիտությունը ցուցաբերում է կապիտալի ցարական հեղինակությունը: Գործունեության համար, առանց մեղությունների, կապիտալը պետք է ձգտի ազատության, առեստի և արդյունաբերության մենաշնորհի համար, որը հիմա ամբողջ աշխարհում դրված է անտեսանելի ձեռքերում: Այդպիսի ազատությունը արդյունաբերողներին կտա հսկայական քաղաքական ուժ, իսկ դա կծառայի ժողովուրդին դուրս քշելու համար: Այժմ ավելի կարեւոր է ժողովուրդներին զինաթափելը, քան թե նրանց կռվացնելը: Շահավետ է օգտվել բուզակաշվող կրքերից, քան թե ջրով հանգցնել, շահավետ է որսալ ուրիշների մտքերը և ամփոփել, քան նրանց ցիրուցել անել: Մեր ղեկավարության կարեւոր խնդիրը կախնում է նրանում, որ թուլացնել հասարակական մտածելակերպը, քննադատելով տարավարժել մտածելուց, որը կծնի արգելք, կշեղի խելքի ուժը դեպի դատարկ հաճոյախոսություն: Բոլոր ժամանակներում ժողովուրդները, ինչպես նաև առանձին անձիք, ասածը որպես գործ են ընդունել, քանի, որ նրանք բավականանում են ցուցադրական եզակի նկատումով, թե հաջորդել է արդյոք խոստումներից հետո կատարում՝ հասարակական հողի

վրա: Դրա համար էլ մենք կրնենք ցուցադրական հիմնարկներ, որոնք հաճոյախտորեն կապացուցեն իրենց առաջադիմության բարեգործությունը: Մենք բոլոր կուսակցությունների ազատարար ֆիզիոնոմիան կսահմանափակենք և կսպասարկենք բոլոր հռետորներին, որոնք թող այնքան խոսեն, որ մարդկանց հասցնեն ճառերի հոգնածության և հռետորներից՝ զզվանքի: Որպեսզի ձեռքբերում պահել հասարակական կարծիքը, հարկավոր է նրան տալ անհասկանելիության ձեակերպում, գրգռելով բոլոր կողմերից այնքան հակասական կարծիքներ, մինչեւ գոյերը չմոտրվեն լաբիրինթի մեջ, դրանք և չեն հասկանա: Ավելի լավ է չունենալ քաղաքականության հարցերում որեւէ կարծիք, որոնք հասարակությանը չի տրված գիտեմալու, որովհետեւ դրան տիրապետում է նա, ով դեկավարում է հասարակությանը: Մա առաջին գաղտնիքն է: Ղեկավարության հաջողության համար պահանջվող երկրորդ գաղտնիքը կայանում է նրանում, թե որքանով բազմացնել ժողովրդական թերությունները, սովորությունները, կրքերը, հանրակացարանի կանոնները, որ ոչ մեկը այդ խառնաշփոթությունը չհասկանա և որի հետեւանքով մարդիկ կդադարեն միմիանց հավատալ: Այս գաղտնիքը մեզ կժառայի նաեւ, որպեսզի կռիվ ցաննենք բոլոր կուսակցությունների միջեւ, քանդենք բոլոր կոլեկտիվ ուժերը, որոնք դեռեւս չեն ուզում մեզ ենթարկվել: Հիմնահատակ անել մեր գործին խանգարող ամեն ձեռնարկություն և ձեռնդրություն: Նախաձեռնությունից ավելի փտանգավոր ոչինչ չկա, եթե տաղանդավոր է, ապա նա կարող է անել ավելին, քան միլիոնավոր մարդիկ, որոնց միջեւ մենք կռիվ ենք ցանել: Մենք պետք է ուղղորդենք գոյերի դաստիարակությունը այնպես, որ ամեն գործից առաջ, որտեղ նախաձեռնության կարիք կա, նրանց ձեռքերը վայր ընկնեն: Լարվածությունը, որը առաջանում է ազատ գործելուց, հանդիպելով ուրիշ ազատության՝ թուլացնում է ուժերը: Մրանից կառաջանան ներվային ծանր հարվածներ, հիասթափություն, անհաջողություններ: Այս ամենով մենք այնպես կհոգնեցնենք գոյերին, որ կստիպենք նրանց առաջարկել միջազգային կառավարություն, որը իր հզորությամբ կկարողանա ներծծել իր մեջ աշխարհի բոլոր պետական ուժերը և կկազմավորի գերկառավարություն: Այդ ժամանակակից դեկավարների փոխարեն մենք կնշանակենք ասավորների, որոնք կկոչվեն Գերկառավարության կառավարիչներ՝ ադմինիստրատորներ: Նրանց ձեռքերը՝ ինչպես աքցաններ, ձգված կլինեն բոլոր կողմերի վրա, այդպիսի կազմակերպության ներքո. որը չի կարող չենթարկվել բոլոր ժողովուրդներին:

ԱՊՁԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 6.

Մենաշնորհություն: Գոյերի ունեցվածքի կախվածությունը դրանցից: Արիստկրատների հողաբաժնու: Հողի պարտքը: Առետուր, արդյունաբերություն և սպեկուլյացիա: Պերճություն (ռոսկոլ): Աշխատավարձի բարձրացում և առաջին պահանջարկի ապրանքների գների բարձրացում: Անարխիա և հարբեցողություն: Էկոնոմիկական տեսության պրոպագանդայի գաղտնի մտքերը:

Շուտով մենք կսկսենք կազմակերպել ահռելի մենաշնորհություններ՝ մեծագույն հարստությունների ամբարտակներ, որոնցից կախման մեջ կլինեն գոյերի ունեցվածքը այնքանով, որ նրանք պետական վարկերի հետ միասին կխեղդվեն քաղաքական աղետի հաջորդ օրը: Այստեղ ներկա գտնվող պարոն տնտեսագետներ, կշռադատեք այս կոմբինացիայի նշանակությունը: Բոլոր ուղիներով հարկավոր է զարգացնել մեր Գերիշխանության նշանակությունը, պատկերացնելով նրան հնազանդեցնող և նվիրատու ինքնակամ հնազանդվողներին: Գոյերի արիստոկրատիան, որպես քաղաքական ուժ, մահացավ, նրա հետ հաշվի նստելու՝ չունենք, բայց, որպես տարածքի տեր, նա մեզ համար այնքանով է վնասակար, որ կարող է ինքնուրույն լինել իր կյանքի աղբյուրներում: Դրա համար էլ մեզ պետք է նրան հողագուրկ անել: Դրա համար լավագույն ձևը հողային պարտքի ռոսկոմոստ/բարձրացնումն է՝ հողի պարտքի դիմաց: Այս միջոցները առանց պայմանների նվաստացման դեպքում հետ կշարտեն հողատիրությանը: Ժառանգաբար չկարողանալով քչով բավարարվել, գոյերի արիստոկրատները անմիջապես կվառվեն: Այդ նույն ժամանակ հարկավոր է ուժեղ զարգացնել առետուրը, արդյունաբերությունը, ամենակարեւորը՝ սպեկուլյացիան, որի նպատակը արդյունաբերության հակակշիռն է: Առանց սպեկուլյացիայի ար-

դյունաբերությունը կրազմասպատկի մասնավոր կապիտալը և կծառայի հողագործության բարձրացմանը, ազատելով հողը բանկերի կողմից նշանակված պարտքերից՝ վարկերից: Հարկավոր է, որ արդյունաբերությունը դուրս բերի հողից իր աշխատավորին ու կապիտալը և դրանով հանդերձ դուրս կգցի բոլոր գոյերին պրոլետարիատի շարքերը: Այդ ժամանակ գոյերը կխոնարհվեն մեր առաջ, միան թե գոյության իրավունք ստանան: Գոյերի արդյունաբերության լուծարվման համար մենք սպեկուլյացիային օգնություն կուղարկենք՝ գոյերի մեջ կզգենք պերճության խիստ կարիքի գզացմունք: Կբարձրացնենք աշխատավարձը, որը անշուշտ ոչ մի օգուտ չի բերի աշխատավորությանը, միեւնույն ժամանակ կբարձրացնենք առաջին պահանջարկի ապրանքների գինը, իբր, թե հողագործության և անասնաբուծության վալյուչքի պատճառով է, դրանից բացի, մենք հմտորեն և խորը քանդում ենք արդյունաբերության աղբյուրների տակը, աշխատավորներին սովորեցնելով անարխիստի և սպիրտային խմիչքների, ընդունում բոլոր միջոցները հողից հեռացնելու գոյ ինտիլիգենցիային: Որպեսզի այդ ամենը լինի անտեսանելի, գոյերի համար ժամանակից շուտ մենք կանենք այդ աշխատավոր զանգվածներին ծառայելու և մեծ տնտեսական սկզբունքների քողի տակ: Դրա մասին մեր տնտեսական տեսականությունները պրոպագանդական աշխատանքներ են տանում:

ԱՐՉԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 7.

Զինվածության լարվածության նպատակը: Խռովություն, կռիվ և թշնամություն ամբողջ աշխարհում: Գոյերի հակամարտության սանձումը պատերազմներով և համընդհանուր պատերազմով: Քաղաքականության հաջողությունը գաղտնիքն է: Մամուլը և հասարակական կարծիքը: Ամերիկյան, Չինական, Ճապոնական թնդանոթները:

Զինվածության լարվածությունը, պոլիցիաների քանակի ավելացումը՝ սա է վերը նշված պլանների անմիջական հավելացումը: Անհրաժեշտ է հասնել նրան, որպեսզի բացի մեզանից, մնացած բոլոր պետություններում լինի միայն աշխատավորության զանգվածներ, մի քանի մեզ նվիրված միլիոնատերեր, պոլիցիաներ և զինվորներ: Ամբողջ Եվրոպայում, նրա հարաբերությունների օգնությամբ նաեւ ուրիշ աշխարհամասերում, մենք պարտավոր ենք կազմակերպել խռովություն, կռիվներ և թշնամություն: Սրանում երկակի օգուտ կա՝ առաջինը, որ բոլոր երկրները մենք պահում ենք ռեչպեկտում, ավելի լավ է առաջնային, որ մենք ի վիճակի ենք սարքել անկարգություն, կամ կարգի հրավիրել: Բոլոր այդ երկրները սովորեն մեզ տեսնելու մեր անհրաժեշտ ճնշմամբ, նախ՝ ինտրիզաներով (խարտավանք) մենք կվախեցնենք բոլոր թեյերը, որոնք քաղաքականությամբ մեզ կապում են բոլոր պետական կաթինետներին, հետո՝ տնտեսական պայմանագրով և պարտքային պարտականություններով: Դրան հասնելու համար մեզ պետք է զինվել մեծ խորամանկությամբ և խորհրդակցությունների ու բանակցությունների ժամանակ թափանցելու հատկությամբ, բայց նրանով, ինչը կոչվում է “պաշտոնական լեզու”, մենք կբռնենք հակառակ տակտիկան, կթվականը ազնիվ, շատախոս: Այդպիսով՝ գոյերի ժողովուրդները և ղեկավարությունները, որոնց մենք սովորեցրել ենք, որ նայեն միայն մեր ցուցադրածի ցուցադրական կողմին, կընդունեն մեզ ավելի բարեգործ և որպես մարդկային ռասայի փրկիչները: Ամեն մի հակագործողության մենք պարտավոր ենք լինելու պատրաստ պատասխանելու պատերազմով այն երկրի հարեւանների հետ, որը համարձակվեց մեզ հակադրվել, իսկ եթե այդ հարեւանները կմտածեն մեր դեմ դուրս գալ կոլեկտիվով, ապա մենք պարտավոր ենք տալու պատասխան համընդհանուր պատերազմով: Քաղաքականության գլխավոր հաջողությունը կայանում է նրա ձեռնարկման գաղտնիքի մեջ՝ դիվանագետի խոսքը չպետք է համապատասխանի նրա գործունեության հետ: Մեր լայնածավալ պլանի արդեն մոտեցող տենչայի վերջի օգտի գործունեությամբ, մենք պարտավոր ենք ստիպելու գոյերի ղեկավարությանը, ըստ մեր գաղտնի կազմակերպված “մեծ տերության կողմից” մասնույի, որ որոշ բացառություններով, իբր հասարակական կարծիքներով, որոնց հետ հաշվենք ստանալով պարտադիր չի՝ ամբողջովին արդեն մեր ձեռքերում է: Մի խոսքով՝ որպեսզի ռեզյունացնել Եվրոպայում գոյերի կառավարության սանձման մեր սկզբունքը, մենք նրանցից մեկին կցուցադրենք մեր ուժը մահափորձերով՝ այսինքն ահաբեկչությամբ, իսկ մնացածներին՝ եթե

թույլատրել նրանց խառնությունը մեր հանդեպ, մենք կպատասխանենք Ամերիկյան, Ճապոնական կամ Չինական բնդանոթներով:

ԱՐՉԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 8.

Իրավաբանական իրավունքից երկմտքանի օգտվելը: Մասոնական ղեկավարության աշխատակիցները: Հատուկ դպրոցները և գերուսուցման դաստիարակություն: Տնտեսագետները և միլիոնատերերը: ՈՒՄ հանձնարարել կառավարության պատասխանատու պաշտոնները:

Մենք պարտավոր ենք ապահովել մեզ բոլոր միջոցներով, որոնցից մեր հակառակորդները կկարողանան օգտվել մեր հանդեպ: Մենք մեր արդարացումը, որը հարկավոր կլինի, երբ կհայտարարենք որոշումը, պարտավոր ենք փնթրել ամենամուրթ արտահայտություններով և իրավունքների բառարանի արգելքներով, քանզի այդ որոշումները կարելու է արտահայտել այնպիսի արտահայտություններով, որոնք կթվան իրավական բնույթի բարձրագույն կանոններին համաձայն: Մեր ղեկավարությունը պարտավոր է շրջապատել իրեն մեր տնտեսագետների աշխարհով: Ահա, թե ինչու տնտեսագիտական գիտությունները կազմում են հերյանների դասավանդման հիմնական առարկաները: Մեզ կըրջապատեն բանկիրների, արդյունաբերողների, կապիտալիստների մի ամբողջ համաստեղություն, իսկ կարելու է միլիոնատերերի, քանի, որ ամեն ինչ կլուծվի թվերի հարցով: Ժամանակավորապես, քանի դեռ վտանգավոր կլինի պատասխանատու պաշտոնները հանձնել մեր եղբայր հերյաներին, մենք կհանձնարարենք անձանց, որոնց անցյալը և կենսագրությունը այնպիսին է, որ նրանց և ժողովրդի միջեւ գտնվի անդունդ, այնպիսի մարդկանց, որոնք մեր կանոնադրությունը խախտելու դեպքում մնում է սպասել կամ դատի, կամ աքսորի, այդ էլ նրա համար, որպեսզի նրանք մինչև վերջին շունչը պաշտպանեն մեր շահերը:

ԱՐՉԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 9.

Մասոնական սկզբունքների կիրառումը ժողովուրդների վերադաստիարակման գործում: Մասոնական նշանաբանը: Հակասեմիթիզմի նշանակությունը: Մասոնականության դիկտատուրան: Ահաբեկչություն: Ով է ծառայում մասոնականությանը: Գոյերի իշխանության “տեսնող” և “կույր” ուժերի բաժանումը: Իշխանության և ժողովրդի շփումը: Ազատականության սանձարձակություն: Կրթության և դաստիարակության զավթում:

Կիրառելով մեր սկզբունքները, ուշադրություն դարձրեք ժողովրդի բնավորության վրա, այն երկրում, որտեղ դուք գտնվում եք և պետք է գործեք, ընդհանուր, նույնանման դրանց օգտագործումը, մեր ուզածով՝ ժողովրդի վաղ վերադաստիարակությունը, չի կարող հաջողություն ունենալ: Բայց, շքերթելով նրանց գզույշորեն օգտագործմանը, դուք կտեսնեք, որ չի անցնի անգամ տասը տարի, ինչպես ամենաընդեմ բնավորությունը կփոխվի և մենք կընդգրկենք արդեն ուրիշ՝ մեզ ենթարկյալ ժողովուրդ: “Ազատական” բառը, իրականում մեր մասոնականության նշանաբանն է: “Ազատություն, եղբայրություն, հավասարություն”-ը երբ մենք կկայարանանք, կփոխենք ոչ թե նշանաբանի, այլ գաղափարախոսության՝ “Ազատության իրավունք, հավասարության պարտք, եղբայրության իղեալ” արտահայտություններով և կորսանք այժմիս պոզերից, դե ֆակտո մենք արդեն ջնջեցինք ամեն կառավարություն, բացի մերից, քանզի դե յուրե այդպիսիք դեռ չատ են: Եթե ինչ որ պետություններ բողոք բարձրացնեն մեր հանդեպ, ապա սա ձեռի համար է և մեր հայեցմամբ ու կարգադրությամբ, կամ նրանց հակասեմիթիզմն է մեզ պետք՝ մեր փոքր եղբայրներին ղեկավարելու համար: Սա չեմ ամփոփելու, քանի, որ արդեն շատ ենք բնմարկել: Իրականում մեզ արգելք չկա: Մեր գերիշխանությունը գտնվում է այնպիսի բնութագրով պայմաններում, որը ընդունված է անվանել դիկտատուրա: Ես կարող եմ խղճով սասել, որ այս պահին մենք օրենսդիր ենք, մենք անում ենք դատ ու դատաստան, մենք պատժում կամ ներում ենք, մենք ինչպես մեր գործերի ղեկավար՝ նստած ենք նախավարող ձիու վրա: Մենք ղեկավարում ենք ուժեղ կանքով, որովհետև մեր ձեռքերում երբեմնի ուժեղ կուսակ-

ցության բեկորներն են, որին մենք հնազանդեցինք: Մեր ձեռքերում անարգելք փառասիրությունն է, այրող ազահություն, անողոր վրեժ, գայրագած ատելություն: Մեզանից է դուրս գալիս ամենընդոկող ահաբեկչությունը: Մեզ մոտ ծառայության են բոլոր կարծիքների և բոլոր ուսմունքների տեր մարդիք՝ միապետության վերականգնողներ, ամբոխավարներ, սոցիալիստներ, կոմունարներ և այլ ուտոպիստներ: Մենք բոլորին լծել ենք աշխատանքին՝ նրանցից ամեն մեկը խախտում է իշխանությունների մնացուկները, ձգտում է տապալել բոլոր հաստատված կարգերը: Այսպիսի գործունեություններով բոլոր պետությունները տանջվում են՝ նրանք աղերսում են խաղաղություն, պատրաստ են հանուն դրա գոհաբերել ամեն ինչ, բայց մենք չենք տա նրանց խաղաղություն, քանի դեռ նրանք բացարձակ և հնազանդ չեն ընդունել մեր միջազգային գերկառավարությունը: Ժողովուրդը ճշում է լուծել սոցիալական հարցերը միջազգային համաձայնությունների միջոցով: Կուսակցությունների մասնատումը բերեց դրանց մեր տրամադրության տակ, այնպես, ինչպես կանցկացնես սրձակցական պալքար, պետք է ունենալ փող, իսկ բոլոր փողերը մեր մոտ են: Մենք կարող ենք վախենալ գոյերի տեսնող ուժից՝ իշխող կույր ժողովրդական ուժի հետ միասին, բայց մեզանով ընդունված են նման հնարավորությունների հանդեպ բոլոր միջոցները: Այս երկու ուժերի միջև՝ նրանց միջև կայացող ահաբեկչության դեմ, մենք պատ ենք կառուցել: Այսպիսով՝ ժողովրդի կույր ուժը կմնա մեր հենարանը և մենք, մի-միայն մենք կծառայենք որպես նրա ղեկավար, իհարկե նրան ուղղորդելով դեպի մեր նպատակը: Որպեսզի կույրի ձեռքը չկարողանա ազատվել մեր ղեկավարությունից, մենք պարտավոր ենք ժամանակ առ ժամանակ նրա հետ գտնվել սերտ շփումների մեջ, եթե ոչ անձամբ, ամենահավատարիմ մեր եղբայրների միջոցով: Երբ մենք կլինենք ընդունված իշխանություն, ապա մենք ժողովրդի հետ կգրուցենք անձամբ հրապարակների վրա և նրան կսովորեցնենք քաղաքականության հարցերում այն ուղղությամբ, որը մեզ պետք է: Ինչպես ստուգել, թե նրան ինչ են ուսուցանում գյուղական դպրոցներում: Բսկ ի՞նչ կասի կառավարության ներկայացուցիչը, կամ ինքը՝ ցարը, այն ինչ չի կարող անմիջապես տարածվել պետության մեջ, այն շուտով կտարածվի ժողովրդի միջոցով: Որպեսզի ժամանակից շուտ չոչնչացվի գոյերի ձեռնարկությունները, մենք խելամիտ ձեռով նրանց մեխանիզմի զսպանակը վերցրել ենք մեր ձեռքը: Այդ զսպանակները գտնվում են խիստ, բայց արդար կարգով, իսկ մենք դա փոխարինեցինք ազատական անկարգ ինքնակամության: Մենք կպչեցինք իրավաբանությանը, ընտրական կարգերին, մամուլին, անձի ազատությանը, իսկ ամենահարետորը՝ կրթությանը և դաստիարակությանը, ինչպես ազատ կացության գեղեցիկ անկյունարարերին: Մենք դաստիարակության միջոցով հիմնադրեցինք, բնորոշեցինք, անառակացրինք գոյերի երեստարարությանը, նախօրոք մեր ինազած սուտ և մեզանով ներշնչված սկզբունքներով և տեսություններով: Գերգոյության օրենքներով, առանց կարեւոր փոփոխության, միայն շուտ տալով դրանք հսկասական բացատրականներով, մենք ստեղծեժիժք վիթխարի արդյունք: Այդ արդյունքները սկզբում արտահայտվում էին նրանում, որ բացատրականները դիմակավորեցինք օրենքներով, իսկ հետո այդ օրենքները ընդհանրապես փակեցինք կառավարությունների հայացքներից, որ չունենան հնարավորություն իմանալու այդ կարգի խառնված օրենսդրություն: Այստեղից էլ՝ խղճի դատի տեսությունը: Դուք ասում եք, որ մեր վրա կգան գեներ ձեռքներին, եթե կռահեն ինչումն է բանը, ժամանակից շուտ, իսկ դրա համար պահեստապաշարում ունենք այնպիսի ահաբեկչական մեթոդ, որ ամենախիզախ հոգիները կորողան՝ մետրոպոլիտենի ներգետնյա անցումները՝ միջանցքները, այդ ժամանակ բոլոր քաղաքներում կսարքվեն, որտեղից էլ նրանք կպայթեն իրենց բոլոր կազմակերպություններով և երկրի փաստաթղթերով:

ԱՐՁԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 10.

Յուցարականը քաղաքականության մեջ: Ստորության «Հանճարը»: Ի՞նչ է խոստանում մատնների պետական հեղաշջումը: Համընդհանուր քվեարկություն: Ինքնանշանակություն: Մատնների առաջնորդները: Մատնականության հանճարեղ ղեկավարը: Հիմնադրում և ֆունկցիաները: Ազատականության թույնը: Սահմանադրություն՝ կուսակցական կռիվների դպրոց: Հանրապետական ժամանակաշրջան: Նախագահներ՝ մատնական դրածոներ (կռեստուրա): Նախագահների պատասխանատվությունը: «Պանամա»: Պատ-

գամավորների պալատի և նախագահի դերը: Մասունականություն՝ օրենսդիր ուժ: Նոր հանրապետական ասիմանադրություն: Անցում մասունական միապետությանը: Համաշխարհային ցարի հռչակման պահը: Հիվանդությունների պատվաստում և մասունների այլ խարդվանքներ:

Այսօր կսկսեն արդեն ասվածի կրկնությամբ և խնդրում են ձեզ հիշել, կտավարությունները և ժողովուրդները քաղաքականության մեջ հրապուրվում են ցուցադրականով (օրինակելիով): ԵՎ որտեղ նրանք տեսնեն ապրանքների աստառները, եթե նրանց ղեկավարներին ամենակարեւորը ուրախանայն է: Մեր քաղաքականության համար կարեւոր է իմանալ այս մանրամասնությունը: Այն մեզ կօգնի իշխանության, խոսքի ազատության, մամուլի, կրոնի, ընկերությունների (աստցացիա), օրենքի մոտ հավասարության, սեփականության անձեռնամխելիության, բնակարանները, վարկերի (թաքցրած վարկերի տեսությունը), օրենքների դեպի հետ ուժի, բաժանման քննարկման ընթացքում: Այս բոլոր հարցերը այնպիսին են, որ դրանք ուղիղ և բաց, ժողովրդի համար երբեք չի կարելի շոշափել: Այն ղեպքերում, երբ անշրջանցելի է նրանց հետ շփվելը, հարկավոր չէ նրանց թվարկել, այլ հայտարարել առանց ստույգ շարադրելու, որ ժամանակակից իրավունքների սկզբունքները մեր կողմից ընդունված են: Այս յուրայան նշանակությունը կայանում է նրանում, որ չանվանված սկզբունքը տալիս է մեզ գործելու ազատություն, նրանից աննկատ անջատելու այս կամ այն մասը: Իսկ նրանց թվարկման ժամանակ նրանք թվում են ինչպես նվիրվածներ: Ժողովուրդը հաստիկ սիրո և հարգանքի հակում ունի՝ քաղաքական հզորության հանճարների հանդեպ և նրանց բոլոր բնությանը գործունեությանը պատասխանում է, - «ստոր է, ստոր բայց ճարպիկ, Ֆոկուս է՝ բայց ի՞նչ խաղարկմամբ, ինչքան վեհ և անպատկառ է”: Մենք հաշվարկում ենք ընդգրկել բոլոր ազգերը նոր հիմնային շենքի կառուցմանը, որը նախագծված է մեր կողմից: Ահա, թե ինչու մեզ անպայման է պետք պահեստավորել և կանխապես ապահովել այն ուղղակի անհոգ կորիճությունը և ոգու հզորությամբ, որը մեր գործողների գլխավորությամբ կյարդի իր ճանապարհի բոլոր արգելքները: Երբ մենք կավարտենք մեր պետական հեղաշրջումը, ժողովրդին կասենք, -«ամեն ինչ ընթանում էր շատ վատ, բոլորը տանջվեցին: Իհարկե, դուք ազատ կարող եք արտահայտեք մեզ դատավճիռ, բայց արդյոք դա կլինի արդար, եթե այն ձեր կողմից կլինի նախօրոք հաստատված, ինչով կփորձարկեք այն, ինչը, որ մենք ձեզ կտանք”: Այդ ժամանակ նրանք մեզ ձեռքերի վրա կտանեն միասնական հույսերի և ապավենության հիացմունքով: Քվեարկությունը, որը մենք արքեղ ենք մեր կայարության զենքը, դրան ուսուցանելով անգամ ամենակիրքը մարդկային միավորներին (կազմավորող խմբային միություններ և համաձայնություններ), կծառայի իր գործին և այս անգամ կխաղա իր վերջին դերը միաձայնորեն մեզ հետ մտոկից ծանոթանալու ցանկությամբ, բայց ոչ դատապարտելու: Դրա համար բոլորին բերել քվեարկության, առանց դասերի տարբերության և արգելքների (ցենզ), որպեսզի հաստատվի մեծամասնության արսալյուտիզմը, որին անհնար է հասնել ինտելիգենտների ցենզային դատով: Այդպիսի կարգով ուսուցանելով բոլորին ինքնանշանակության մտքին, մենք կջարդենք գոյերի ընտանիքների նշանակությունը և նրա դատաիրակման գիճը, կվերացնենք անհատական խելքերի արտահայտումը, որոնց, մեզանով ղեկավարվող ամբողջ չի թույլատրի ոչ առաջադրվելու և ոչ էլ արտահայտվելու: Նրանք սովորել են լսելու միայն մեզ, խոնարհության և ուշադրության համար վճարողների: Այսպիսով մենք կստեղծենք այնպիսի կույր հզորություն, որը ի վիճակի չի լինի ոչ մի տեղ շարժվել, առանց մեր ազենտների, որոնց մենք կնշանակենք նրանց առաջնորդների փոխարեն: Ժողովուրդը կխոնարհի այդպիսի ռեժիմին, որովհետև կիմանա, որ այս նոր առաջնորդներից է կախված իրենց աշխատավարձը, էժան նվիրատվությունները և նման բարիքները: Ղեկավարման պլանը պետք է դուրս գա մեկ գլխից, որովհետև դրանք չես միավորի, եթե թույլ տաս, որ դրանք լինեն բազմաթիվ գրուխներից դուրս եկած: Դրա համար էլ մեզ պետք է կազմել գործունեության պլան և ոչ թե այն քննարկել, որպեսզի չխախտել նրա հանճարեղությունը, նրան կազմող մասերի կապը, նրա ամեն մի պունկտի նշանակության գաղտնի գործող ուժը: Եթե քննարկել, կամ փոփոխել նման աշխատանքը տարբեր քվեարկումներով, ապա նա կվերցնի իր վրա բոլոր խելքը անհետեսությունների հետքը, որը չի բափանցած կանխորոշում-

ների խորքն ու կապի մեջ: Մեզ պետք է, որ մեր պլանները լինեն ուժեղ և նպատակալաց: Դրա համար էլ պետք չի զցել մեր դեկավարի համճարեղ աշխատանքը ամբոխի մասնատման և կամ բեկուզ սահմանափակված հասարակության առջե: Այս պլանները ժամանակակից հիմնարկությունները դեռևս տակնուհաս չեն անի: Նրանք միայն կփոխարինեն դրանց տնտեսությունը, հաջորդաբար, դրանց շարժման կոմքինացիաները, որոնք այսպիսով կուղղորդվեն մեր պլանով նախատեսված ուղղությամբ: Բոլոր երկրներում տարբեր անունների տակ գոյություն ունի նույն բանը՝ ներկայացուցչություն, սենատ, պետական խորհուրդ, օրենսդիր և կատարող (գործադիր) մարմիններ: Ինձ պետք չի ձեզ բացատրել այդ հիմնարկների միջև կապի մեխանիզմները, միայն ուշադրություն դարձրեք, որ դրանցից յուրաքանչյուրը պատասխանատու է կարետր պետական ֆունկցիայի համար, ուստի խնդրում եմ ձեզ նկատել, որ «կարետր» բառը ես վերաբերում եմ հիմնարկին, ոչ թե ֆունկցիաներին, հետևապես հիմնարկները չեն կարետրը, այլ ֆունկցիաները: Հիմնարկները իրար մեջ բաժանել են բոլոր դեկավարման ֆունկցիաները՝ աղմինատրացիոն, օրենսդիր, գործադիր, դրա համար էլ նրանք սկսում են գործել պետական օրգանիզմում, ինչպես օրգանները մարդկային մարմնում: Եթե վնասենք պետական մեքենայի մի մաս, պետությունը՝ ինչպես մարդկային մարմինը կհիվանդանա և կմահանա: Երբ մենք կենտրոնի ենք պետական օրգանիզմում ազատականության բույնը, նրա ամբողջ քաղաքական կոնսպլեքցիան կփոխվի՝ պետությունները մահաբեր հիվանդությանը կհիվանդանան և կտարալուծվեն: Մնում է միայն սպասել նրանց մահվանը: Ազատականությունից ծնվեցին սահմանադրական պետությունները, որոնք գոյերի փրկության համար փոխարինեցին ինքնակալություններին, իսկ սահմանադրությունը, ինչպես ձեզ հայտնի է, դա կռիվների, քանդման, վեճերի, անհամաձայնությունների, անվճար կուսակցական ազդեցիաների, կուսակցական միտումնավորության դպրոց է: Մի խոսքով՝ այն ամենի դպրոցը, ինչը դիմազրկում է պետություն գործունեությունը: Ամբիոնը մամուլից ոչ պակաս դատապարտեց կառավարության անգործունեությանը և անկարողությանը, սարքելով նրանց ոչ պետական, ավելորդ, որից էլ շատ երկրներում դրանք կործանվեցին: Այսպիսով եկավ հանրապետությունների ժամանակաշրջանը և այդժամ մենք փոխարինեցինք տիրակալին կառավարության ժողովրդակարով՝ ամբոխից վերցրած, մեր դրածոներից, մեր ստրուկներից պատրաստված նախագահ: Սրանում էր կայանում գոյերի ժողովրդի տակ դրած մեր ականի հիմքը: Շուտով մենք կհաստատենք նախագահների պատասխանատվությունները: Այդժամ մենք մեր գործը շարունակելու ընթացքի մեջ չենք ծխավորվի: Մեզ ի՞նչ, եթե կլացեն իշխանության ձգտողները, որ խառնաշփոթություն կլինի նախագահ չգտնելու պատճառով, խառնաշփոթություն, որը վերջնականապես կքայքայի երկիրը: Որպեսզի մեր պլանը բերվի այդպիսի արդյունքի, մենք այնպիսի նախագահներ կառաջադնենք, որոնց հետևում «սե գործեր» (պանամա) են եղել: Պատգամավորների պալատը կպատասպարի, կպաշտպանի, կընտրի նախագահներին, բայց մենք նրանից կխլենք իրավունքները, կտանք մեր նշանակած պատասխանատու նախագահին: Ե՛վ արդեն նախագահի իշխանությունը կդառնա թիրախ ժողովրդի համար, բայց մենք կտանք նրան ինքնապաշտպանության հնարավորություն, որպեսզի նա դիմի ժողովրդին, իսկ կույր ժողովրդի մեջ մեր ագենտը պարտատ է: Միևնույն ժամանակ մենք կտանք նրան հնարավորություն հայտարարելու զինված իրադրություն՝ որպես առաջին զինվորական դեմք: Հասկանալի է, որ միակ լուսավորող լսմար մեր ձեռքում է լինելու և մեզանից բացի, ոչ մեկը օրենսդրական ուժով չի դեկավարի: Բացի դրանից, մենք պալատի ձեռքից կխլենք, նոր սահմանադրության համաձայն, կառավարության միջոցառումների մասին հարցման իրավունքը, քաղաքական գաղտնիքի պահպանման բողի տակ, նոր սահմանադրությունով կկրճատենք ժողովրդական ներկայացուցչների քանակը: Եթե նրանք այդ քանակով էլ վերականգնվեն դեմ, ապա մենք կդիմենք համաժողովրդական մեծամասնությունը: Նախագահից կախված կլինի պալատի, սենատի խոսմանի և փոխնախագահի նշանակելը: Պաշլամենտների անընդմեջ սեսիաները կկրճատեն մինչև մեկ անգամ մի քանի ամսում: Բացի դրանից, նախագահը, որպես գործադիր իշխանության վերածու, կունենա իրավունք հավաքել և ցրել պաշլամենտը, իսկ ցրելու դեպքում ժամանակը ձգել, մինչև նոր պաշլամենտական ժողովի նշանակումը: Ե՛վ որպեսզի պատասխանատվությունը չմնա նախա-

գահի վրա, մենք նախարարներին և մնացած պաշտոնյաներին կասենք, որ շրջանցեն նրա կարգադրությունը, որով և իրենք կընկեն նրա փոխարեն: Այդ դերը մենք հանձնարարում ենք տալ սենատին, պետական խորհրդին, կամ նախարարների խորհրդին, բայց ոչ առանձին մարդու: Նախագահը կփորձի գործարկել մեր կասկածած օրենքները, որոնք հնարավոր է գործարկել տարբեր ծեփերով: ԵՎ աստիճանաբար, քայլ առ քայլ, նա կամ կհանձնվի, կամ կդառնա մերը: Իսկ ժողովուրդը զգվելով այս ամենից, որոշ ժամանակ հետո կբացականա, «սրանց վռնդեք, տվեք մեզ մեկ և համաշխարհային ցարի, որը մեզ կմիավորի և կոչնչացնի կռիվների պատճառները»: Իսկ, եթե մենք տանք ժողովուրդին ժամանակ, ապա մեզ համար ավելի ցանկալի պահ հազիվ թե երբեմից հաճախի:

ԱՐՉԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 11.

Նոր սահմանադրության ծրագիրը: Հնարավոր հեղաշրջման մի քանի համառոտություններ: Գոյեթ-ոչխարներ: Գաղտնի մաստնականությունը և նրա “Յուգադրական օբյակները”:

Պետական խորհուրդը կհայտնվի որպես տիրակալի իշխանության ընդգծող: Նա որպես օրենսդիր մարմնի ցուցադրական մաս, կլինի տիրակալի օրենքների և հրամանագրերի խմբագրական կոմիտե: Այսպիսով, ահա պատրաստվող նոր սահմանադրության ծրագիրը՝ մենք կստեղծենք օրենքներ, իրավունք և դատարան.

1. Օրենսդիր մարմնի առաջարկության ներքո
2. Նախագահի հրամանագրով ընդհանուր հաստատմամբ, սենատի վճիռ և պետական խորհրդի որոշում, նախարարների որոշում
3. Պետական հեղաշրջում

Զբաղվենք այն կոմբինացիաների մանրագատությամբ, որոնցով կվերջացվի վերը նշված ուղղություններով պետական մեքենաների հեղաշրջումը: Այս կոմբինացիաների տակ ես հասկանում եմ մասնույի ազատություն, ընկերությունների ազատություն, խճճի ազատություն, ընտրյալ սկիզբ և այլ ուրիշ, որոնք պետք է անհետանան մարդկային խաղաղացանքից կամ արմատապես փոխվի նոր սահմանադրության հռչակման հենց հաջորդ օրից: Միայն այդ պահից կարելի է հայտարարել մեր բոլոր վճիռները, քանի, որ ամեն երեսացող փոփոխություններից հետո վտանգավոր կլինի, որովհետև եթե այս փոփոխությունը կլինի խիստ սաստիկությամբ, ապա նա կարող է բերել հուսահատության, վախենալով նույն ուղղություններում նոր փոփոխություններից, իսկ եթե այն արվի հետագա թուլացման մտքով, կասեն, որ մենք ընդունում ենք մեր սխալը, իսկ դա կպառակտի նոր կառավարության անսեղության միասնությունը, կամ կասեն, թե վախեցան և գնում են գիճումների, որի համար ոչ ոք գոհ չի լինի, համարելով պարտավորություն, այն էլ վնասակար է նոր կառավարության համար: Նրա հռչակման առաջին պահից մեզ պետք է, որ երբ ժողովուրդները կլինեն դեռ շժամ կատարված հեղաշրջումից, դեռ կգտնվեն ահաբեկչության և անհասկանելիության վիճակում, նրանք կգիտակցեն, որ մենք այնքան ուժեղ ենք, անխոցելի, այնքան հզոր, որ իրենց հետ ոչ մի դեպքում հաշվի չենք նստի և ոչ մի ուշադրություն չենք դարձնի իրենց կարծիքների և ցանկությունների վրա, բայց կարող ենք և պատրաստ իշխանությամբ ճնշելու նրանց հայտնելությունը և հայտարարությունը յուրաքանչյուր պահին և յուրաքանչյուր տեղ, որ մենք վերցրել ենք այն ամենը, ինչ մեզ պետք է և որ, ոչ մի դեպքում մենք իրենց հետ չենք պատրաստվում կիսել մեր իշխանությունը: Այդ ժամանակ վախից նրանք կփակեն աչքերը և կսպասեն, թե ինչ է լինելու: Գոյեթը ոչխարի հոտ են, իսկ մենք նրանց համար զայլեր ենք: Իսկ դուք գիտեք, թե ինչ կլինի ոչխարների հետ, երբ ոչխարանոց են մտնում զայլերը: Նրանք փակում են աչքերը նրա համար, որ մենք կխոստանանք վերադարձնել խլած ազատությունը կուսակցություններին և խաղաղության թշնամիներին՝ հանգստացնելուց հետո: Լրժի՞ խոսել այն մասին, թե ինչքան ժամանակ նրանք կսպասեն այդ վերադարձնելուն: Որի համար էլ մենք կանխամտածել և ներշնչել ենք գոյերին այս քաղաքականությունը, ներշնչեցրինք, թույլ չտալով հնարավորություն նայելու դրա աստառը, որպեսզի շրջանցելով հասնենք նրան, ինչը անհասանելի է մեր ցրված հոտի համար ուղակի ճանապարհով: Սա է եղել գաղտնի մաստնություն՝ մեր

գաղտնի կազմակերպության նպատակը, որը չգիտեն և որոնց նպատակները անգամ չեն կապվածում անատուն գոյերը, մեզանով ներգրաված մաստնական օթյակների գուցարա-կան քանակում, իրենց գերակիցների աչքերը փակելու համար: Աստված նվիրաբերել է մեզ՝ իր ընտրյալ ժողովրդին, սփռում և բոլորին թվացող մեր այդ թուլությունը, ստացվում է, որ մեր ամբողջ ուժն է, որը և բերեց մեզ համաշխարհային տիրակալության շեմին: Դրված հիսնի վրա մեզ արդեն քիչ է մնում կառուցելու:

ԱՐՉԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 12.

“Ազատություն” բառի մաստնական բացատրությունը: Մաստնական կայսրության մամուլի ապագան: Մամուլի հսկումը: Լրագրողների գործակալություններ: Մաստնական հասկացողություններում ինչ է նշանակում առաջադիմություն (պրոգրես): ԵՎս մամուլի մասին: Մաստնական համերաշխությունը ժամանակակից մամուլում: Ծայրամասային “հասարակությունների” պահանջների գոգում: Նոր կարգերի անսխալականությունը:

Բոլոր ազատական կոչվածները, եթե ոչ գործով, գոնե մտքով՝ անարխիստներ են: “Ազատություն” բառը, որը կարելի է բացատրել տարբեր ձևով, մենք ձեռակերպում ենք այսպես՝ ազատությունը, դա իրավունք է անելու այն, ինչը թույլատրում է օրենքը: Նման բացատրությունը ծառայում է մեզ, որովհետև լրիվ ազատությունը կրկնի մեր ձեռքերում, քանի որ, ինչպես արդեն ասվեց, օրենքները կկառուցեն կամ կքանդեն միայն մեր ծրագրերով:

Մամուլի հետ մենք կվարվենք այսպես: Ինչպիսի՞ դեր է խաղում այսօր մամուլը՝ այն ծառայում է մեզ բոցավառ հրկիզելու մեզ պետքական կրքերը, կամ փառասեր կուսակցականություններին: Նա լինում է դատարկ, անարդար, սուտ և մեծամասնությունը չեն հասկանում, թե ինչին է այն ծառայում: Մենք նրան թամբում ենք և դնում ամուր սանձ: Նույնը և անում ենք մնացած լրագրության հետ, թե չէ որն է նպատակը նրա հարձակումներից, եթե մենք մնում ենք բրոշյուրների և գրքերի համար թիրախ: Մենք կդարձնենք հրապարակայնության թանկարժեք ապրանքը շահույթաբեր հողվածի՝ մեր պետության համար, մենք նրան կպարփակենք հատուկ վարկով և գրավի ներմուծումով, տպագրական կազմակերպության կամ տիպոգրաֆիայի հաստատման ժամանակ, որոնք կապահովեն մեր կառավարությանը նրանց հարձակումներից: Հակառակ դեպքում կլինեն անխիղճ տուգանքներ: Այնպիսի միջոցները, ինչպիսիք են դրոշմը, գրավը և տուգանքը ահռելի օգուտ կբերեն պետությանը: Ծիչ է, և կուսակցական թերթերը կարող էին և չափստալ փողերը, բայց մենք նրանք կփակենք մեր վրա հաջորդ հարձակումից հետո: Ով կփորձի կպնել մեր կառավարության անսխալականությանը, ոչ որ չի մնա առանց պատիժ: Բոլոր նորությունները ստացվում են մի քանի գործակալություններից, որտեղ նրանք կենտրոնանում են ամբողջ աշխարհից: Այդ գործակալությունները արդեն կլինեն մերը, կտարածեն այն, ինչը որ մենք նրանց կնախագրենք: Եթե մենք հիմա կարողացանք տիրապետել գոյերի հասարակությունների խելքերին այն աստիճան, որ նրանք նայեն աշխարհի դեպքերին այն գունավոր ակնոցներով, ինչպիսիները մենք ենք դնում նրանց աչքերը, եթե մեզ համար ոչ մի պետությունում չկա փակված գոյերի հիմարությունների պետական գաղտնիքներից, ապա ինչ կլինի այն ժամանակ, երբ մենք կլինենք ընդունված տիրակալներ, մեր համաշխարհային դեսպոտի գլխավորությամբ:

Վերադառնանք մամուլի ապագային: Խմբագիր լինելու ամեն ցանկացող, գրադարանավար, տպագիր, ստիպված կլինի ձեռք բերել դիպլոմ, որը սխալ գործի դեպքում կարող է հետ խլվել: Իսկ դա մեր կառավարության ձեռքերում է: Մենք մամուլին, ինչպես նաև վճարանիշով ամբողջ տպագիրը, ամեն թերթի համար այսպիսի վարկերով կպաշարենք՝ դրոշմանիշային վճարում, գրավ, իսկ եռեսուն թերթից պակաս գրքերի համար՝ կրկնակի չափերով: Մենք դրանք կգրանցենք բրոշյուրների շարքին, որպեսզի մի կողմից, կրճատենք ամսագրերի քանակը, որոնք իրենցից ներկայացնում են վատագույն տպական քույն, մյուս կողմից այս միջոցը կստիպի գրելու այնպիսի երկար ստեղծագործություն, որ նրանք կսկսեն թանկության պատճառով շատ քիչ կարդալ: Իսկ այն, ինչը մենք ենք տպագրելու, մեր կողմից նախատեսված խելքամիտ ուղղությամբ, կլինի էժան և կվաճառվի հեշտությամբ: Վարկը կտապալի գրական դատարկ գրադմուքը, տուգանքը գրականագետներին

կրնի մեզանից կախման մեջ: Եթե գտնվեն ցանկացողներ գրելու մեզ դեմ, ապա չի գտնվի ցանկացողներ դրանք տպելու: Մինչ տպագրելու համար ինչ որ ստեղծագործություն ընդունելը, տպագիրը կգա իշխանությունների մոտ թույլտվություն խնդրելու: Այդպիսով մեզ նախօրոք հայտնի կլինի մեր հանդեպ դավանանքը և մենք նրանց կփշրենք, առաջ ընկնելով, բացատրություններով, դրովելիք թեմայից: Գրականությունը և լրագրությունը երկու կարեւորագույն դաստիարակական ուժեր են, ահա, թե ինչու մեր կառավարությունը կդառնա մեծամաս լրագրերի սեփականատերը: Դրանով կչեզոքանա մասնավոր մամուլի վնասակար ազդեցությունը և ձեռք կբերվի առեղծի ազդեցություն ուղեղների վրա: Եթե մենք թույլ տանք նրանց մտաբ լրագիր, ապա մենք կտպենք եռետունը, և այլն: Բայց դա չպետք է կասկածեն ժողովրդի մեջ, որի համար էլ մեր տպագրած բոլոր լրագրերը ուղղությամբ և կարծիքով կլինեն ամենահակադիրը, որ կհարուցեն մեր հանդեպ վստահություն և նրանց մոտ կբերի ոչինչ չկասկածող մեր հակառակորդներին, որոնք այդպիսով կընկնեն մեր թակարդը և կվնասագործվեն: Առաջին այսնում կլինեն պաշտոնական կարգի լրագրերը: Նրանք միշտ կանգնած կլինեն մեր հետաքրքրությունների պահապան, որա համար էլ մնացածի ազդեցությունը կլինի չնչին: Երկրորդ այսնում կլինեն կիսապաշտոնական լրագրերը, որոնք դեր կկատարան անկարեկիցներին և տարուկներին հարուցելը: Երրորդ այսնում մենք կդնենք, իր մեր ընդհանրապես, որը թեկուզ իր մեկ լրագրում իրենից կներկայացնի որպես մեզ հակապատկեր: Մեր իսկական հակառակորդները հոգում կընդունեն այս թվացող ընդհանրապես իրենցական և կբացեն մեզ իրենց խաղաթղթերը: Մեր բոլոր թերթերը կլինեն ամենահնարավոր ուղղությունների՝ արիստոկրատ, հանրապետական, հեղափոխական, անգամ անարխիական, իհարկե սահմանադրությունը կապրի: Նրանք Հնդկական Վիշնու: Աստծո նման կունենան հարյուր ձեռք, որոնցից յուրաքանչյուրը ստուգելու է ամեն հասարակական կարծիքի սրտի զարկը: Երբ զարկը կարագանա, այդ ձեռքերը կտանեն կարծիքը մեր նպատակի ուղղությամբ, թե չէ, այնեղծված սուբյեկտը կկորցնի գիտակցությունը և հեշտությամբ կտրվի ներշնչման: Այն հիմարները, որոնք կմտածեն, որ կրկնում են իրենց ճամբարի կարծիքը, կկրկնեն մեր կարծիքը, կամ այն ինչը մեզ է ցանկայի: Երեսակայելով, որ նրանք իրենց կուսակցության օրգանին են հետետում, նրանք կգնան այն դրոշի հետեից, որը մենք կկախենք իրենց համար: Ռոպեսզի այս իմաստով ուղարկենք մեր մամուլային միջիցիան, մենք պետք է հատուկ մանրակրկտությամբ ուսումնասիրենք այս գործը: Կենտրոնական մամուլի անվան տակ մենք կհիմնենք հավաքներ, որոնք մեջ մեր ազենտները աննկատ կտան նշանաբանն ու ազդանշանները: Բնաարկելով և հակադրվելով մեր սկզբունքներին միշտ մակերեսորեն, նրանք բնույթին չկայնելով, մեր մամուլները դառարկ կրակոցներ կանեն պաշտոնական երթերի հետ միայն նրա համար, որպեսզի մեզ առիթ տան ավելի մանրամասնորեն արտահայտվելու, քան մենք կարող էինք անել սկզբնական պաշտոնական արտահայտություններում: Իհարկե, եթե դա մեզ համար օգտակար կլինի: Մեր վրա այս հարձակումները կխաղան և այն դերը, որ հնազանդները վստահ կլինեն խոսելու ազատության մեջ, իսկ մեր ազենտներին դա կտա առիթ հաստատելու, որ մեզ դեմ ելույթ ունեցող օրգանները դատարկախոսում են, այնպես, ինչպես չեն կարողանում գտնել իսկական առիթներ մեր կարգադրությունները հերքելու: Այդպիսի հասարակության ուշադրության համար աննկատ, բայց ճշգրիտ, հանդեսները ավելի հաջողակ կտանեն դեպի մեր կառավարության կողմը հասարակական ուշադրությունն ու վստահությունը: Ի շնորհ նրանց, մենք կհարուցենք և կհանգստացնենք խեղճերին քաղաքական հարցերի մեջ, համոզել կամ ուղղուց շեղել, տպագրելով այն ճշմարտությունը, թե սուտը, տվյալները, կամ դրանց հերքումը, նայած, լավ թե վատ են դրանք ընդունված, միշտ ուշադիր զննելով հիմքը, ավելի վաղ, քան ոտքը կդնես: Մենք կհաղթենք երեւի մեր հակառակորդներին, քանի որ նրանց տրամադրության տակ չի լինի տպագրական մարմին, որոնցում նրանք կկարողանան արտահայտվել մինչեւ վերջ, վերջ նշված մամուլի հանդեպ որոշումներ կայացնելուց հետո: Մեզ պետք չի լինի անգամ դրանք իմանալու հերքել: Փորձաքարերը, զգված մեր կողմից մեր մամուլի երրորդ կարգում, պետք եղած դեպքում մենք շտապ կհերքենք կիսապաշտոնական օրգաններում: Արդեն, և այժմ ֆրանսիական լրագրության ձեւերի մեջ գոյություն ունի մաստնական համերաշխություն: Նշանաբանի մեջ բոլոր տպագրական օրգանները կապնված են միմյանց հետ արհես-

տակցական գաղտնիքով, հնագույն ավգորների մնան, նրանց ոչ մի անդամ չի բացի իրենց ինացածների գաղտնիքները, եթե չի վճռված դրանք ազդարարել: Ոչ մի լրագրող չի որոշի դավաճանել այս գաղտնիքը, քանի, որ դրանցից ոչ մեկը չի թույլատրվում գրականությունում, որպեսզի նրա ամբողջ անցյալը չունենա որեւէ ամոթալի վերք: Այդ վերքերը նույն պահին կբացվեն: Քանի դեռ այդ վերքերը կազմում են շատերի գաղտնիքը, լրագրողի լուսապակը հարուցում է երկրի մեծ մասի կարծիքը՝ նրա հետեւից քերթում են հպարտությամբ: Մեր հաշվարկները հատկապես տարածվում են ծայրամասերում: Դրանց մեջ մեզ անընդհանրելի է գոգռել այն ապավենը և ձգտումը, որի հետ մենք կկարողանայինք լցվել մայրաքաղաքի վրա, նրանց մայրաքաղաքներին տալով ծայրամասային ինքնակամ ապավեն և ձգտում: Հասկանալի է, որ աղբյուրը կլինի այն նույնը՝ մերը: Մեզ պետք է, որ երբեմն, քանի դեռ մենք լրիվ իշխանության չենք, մայրաքաղաքները գտնվեին ծայրամասային ժողովուրդների կարծիքների մթնոլորտում, այսինքն մեծամասնությունը, վերափոխված մեր ազենտների կողմից: Մեզ պետք է, որ մայրաքաղաքներում հոգեբանական պահերին չքննարկվի կատարված փաստը միայն նրա համար, որ նա ընդունված է ծայրամասային մեծամասնության կարծիքով: Երբ մենք կլինենք նոր կարգերի ընթացքի մեջ՝ ընթացքափոխ մեր իշխանության, մեզ անկարելի կլինի մամուլով ի հայտ բերել հասարակական անարդարությունը, պետք է որ մտածեն թե նոր կարգերը այնպես բոլորիս բավականացրեց, որ անգամ հանցագործությունը կրճատվեց: Հանցագործության ի հայտ գալու դեպքերը պետք է մնան գոհերի և պատահական վկաների ոլորտում և ոչ ավելին:

ԱՐՉԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 13.

Հանապազօրյա հացի կարիք: Քաղաքականության հարցեր: Արդյունաբերական հարցեր: Չվարճացում: Ժողովրդականներ: “Ծնարտությունը մեկն է”: Մեծ բարդանքներ:

Հանապազօրյա հացի կարիքը գոյեղին կստիպի լռել և լինել մեր հնագանդ ծառաները: Նրանց շարքերից մեզ մոտ մամուլում եղած ազենտները մեր հրամանով կամփոփեն այն, ինչը որ հնարավոր է մեզ տպելու պաշտոնական մամուլում, իսկ մենք այդ ժամանակամիջոցում, քննարկման բարձրացվածի աղմուկի տակ կվերցնենք և կբերենք մեզ ցանկալի միջոցները և կմատուցենք հասարակությանը՝ որպես ավարտված փաստ: Ոչ ոք չի համարձակվի պահանջել լուծվածի հեքքում, առավելեւս, որ այն կներկայացվի որպես բարելավում: Իսկ այստեղ մամուլը կշեղի մտքերը նոր հարցերի կողմ: Այս նոր հարցերի քննարկմանը այն նույն ճակատագիրը իրականացնող անուղեղները, որոնք մինչեւ այժմ չեն կարող հասկանալ, որ իրենք ոչինչ չեն հասկանում նրանում, ինչը ուզում են քննարկել: Քաղաքականության հարցերը ոչ մեկին հասանելի չեն, բացի երկար դարեր շարունակ նրա կերտողներից: Այս բոլորից դուք կտեսնեք, որ ձգտելով ամբոխի կարծիքին, մենք միայն հեշտացնում ենք մեր մեխանիզմի ընթացքը և դուք կարող եք նկատել, որ ոչ թե գործողություններին, այլ բառերին, մեր կողմից արտահայտված այս կամ այն հարցի շուրջ, մենք կարծես հավանություն ենք որոնում: Մենք անընդիստ հռչակում ենք, որ մեր բոլոր միջոցառումներում մենք ղեկավարվում ենք հույսով, կապված ընդհանուր բարիքներին ծառայելու վստահության հետ: Որպեսզի շատ անհանգիստ մարդկանց շեղել քաղաքական հարցերի քննարկումից, մենք հիմա իբր քննարկում ենք նոր հարց՝ արդյունաբերության հարցը: Այս ասպարեզում էլ թող մոլեզնեն: Չանզվածները համաձայնվում են չգործել, հանգստանալ իբր քաղաքական գործունեությունից, որին մենք ենք իրենց սովորեցրել, որպեսզի իրենց միջավայրում պայքարենք գոյեղի կառավարության դեմ, միմիայն նոր զբաղմունքների պայմանով, որոնցում մենք ցույց ենք տալիս իբրեւ նույնպես քաղաքական ուղղություն: Ե: Որպեսզի նրանք ոչինչ չնախատեսեն, մենք նրանց շեղում ենք իրձվանքներով, խաղերով, գվարճանքներով, կրքերով, հասարակական տներով: Շուտով մենք մամուլի միջոցով կսկսենք առաջարկել մրձավազբային պայքար արվեստի բնագավառում, սպորտում՝ այս հետաքրքրությունները վերջնականապես կշեղեն ուղեղները այն հարցերից, որոնցում դեռ մեզ իրենց հետ պայքարել է պետք: Տարբնտեղանալով ավելի ու ավելի ինքնուրույն մտածելուց, մարդիկ ներդաշնակ մեզ հետ միասին կխոսեն, որովհետեւ միայն մենք կսկսենք առաջարկել նոր մտքի ուղղություններ, իհարկե այնպիսի անձերի

միջոցով, որոնք մեզ հետ համերաշխ չեն համարի: Ազատական ուսույթի ստանդարտների դերը վերջնականապես խաղարկված կլինի, երբ մեր ղեկավարությունը կլինի ճանաչված: Մինչ այդ նրանք մեզ կմատուցեն լավ ծառայություն: Դրա համար էլ մենք դեռ կողդենք ֆանտաստիկ տեսությունների հնարումների ուղեղները, նոր և իրք առաջատարով: Չէ, որ մենք լիովին հաջողությամբ փոքրել ենք գոյերի գլուխները և չկա գոյերի մեջ ուղեղ, որը կտեսներ, որ այս բառի տակ թաքնված է բոլոր ղեպերում ճշմարտությունից շեղում, որտեղ գործը չի վերաբերվում նյութական հայտնագործություններին, չէ որ ճիշտը միակն է՝ նրանում է առաջընթացի տեղը: Առաջադիմությունը որպես սուտ գաղափարախոսություն, ծառայում է ճշմարտության խավարեցմանը, որպեսզի ոչ ոք այն չիմանա, բացի մեզանից՝ Աստծո ընտրյալներից և նրա պահապաններից: Երբ մենք կկայսերանանք, ապա մեր հռետորները կխոսեն մեծ բարոյանքների մասին, որոնք անընդմեջ ալեկոծել են մարդկությանը նրա համար, որպեսզի վերջ ի վերջո բերի մեր բարիքային ղեկավարությանը: Այն ժամանակ ո՞վ կկասկածի, որ այս բոլոր բարոյանքները մեզանով էին կազմակերպված, քաղաքական պլաններով, որոնք ոչ մեկը չկուսիցե շատ դարերի ընթացքում:

ԱՐՉԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 14.

Ապագայի կրոնը: Ապագա ճորտատիրական իրավունքները: Ապագա կրոնի գաղտնիքների ճանաչման անհասանելիությունը: Պոռնոգրաֆիան և տպագրական խոսքի ապագան:

Երբ մենք կկայսերանանք, մեզ պետք չի լինի ուրիշ կրոնի գոյությունը, բացի մեր միակ Աստծուց, որի հետ է կապված մեր ճակատագիրը, որպես ընտրյալ ժողովուրդ և որով մեր ճակատագիրը կապված է աշխարհի ճակատագրի հետ: Դրա համար մենք պետք է քանդենք բոլոր հավատքները: Եթե հանկարծ կառաջանան ժամանակակից աթեիստներ, ապա որպես անցումային աստիճան, դա չի խանգարի մեր տեսակին, այլ կհանդիսանա օրինակ այն սերնդի համար, որոնք կլսեն մեր ուսմունքը Մովսեսի կրոնի մասին, իր կայուն ու կանխամտածված սկզբունքով բերեց մեզ հնազանդեցնելու բոլոր ժողովուրդներին: Մրանում մենք կընդգծենք նրա խորհրդամույլական ճշտությունը, ինչի վրա է հիմնված նրա դաստիարակական ուժը: Այդ ժամանակ, ամեն ղեպքում, մենք կհամեմատենք մեր բարիքային ղեկավարությունը անցյալի հետ: Խաղաղության բարօրությունը, թեկուզ և ստիպված դարավոր ալեկոծումներով, կծառայեն նոր ռելեֆին ցուցաբերած բարիքը: Գոյերի ադմինիստրացիայի սխալները մեր կողմից կնկարագրվեն ամենավառ ձեռով: Մենք նրանց նկատմամբ ժողովրդի կողմից կհարուցենք այնպիսի ատելություն, որ ժողովուրդները կնախատեսեն ազատության գաղափարի ճորտատիրական դրության իրավունքներում գտնվել, իրենց տանցող և հարածող մարդկային գոյությունը պահպանելու, որոնք շահագործվել են սրիկաների ամբոխի կողմից, որոնք չեն հասկացել, թե ինչ են կատարում: Դեկավարությունների անօգուտ փոփոխությունները, որոնց մենք ուղղում էինք գոյերին, երբ քանդում էինք նրանց պետական շենքի տակը, այնքան կզզվեցնեն ժողովուրդներին, որ նրանք պատրաստ կլինեն մեր կողմից ամեն ինչ տանեն, միայն չիզիպախեն նորից տանելու ապրած տարակրթությանը ու աններթալկայնությունները:

Մենք հատուկ կընդգծենք գոյերի ղեկավարության պատմական սխալները, այդքան դարեր շարունակ տանջելով մարդկությանը, ամեն ինչում հասկացողության բացակայությամբ: Ինչ վերաբերվում է նրա ճշմարտացի բարիքներին, ֆանտաստիկ սոցիալական բարիքների հետեւից վազելով, չնկատելով, որ այս նախագծերը ավելի են վատթարացրել և ոչ բարելավել համընդանուր հարաբերությունների դրությունը, որոնց վրա է հիմնվում մարդկային կյանքը: Մեր սկզբունքների և միջոցառումների անբողջ ուժը կկայանա նրանում, որ նրանք մեզանով կիրապուրվեն և կուսուցանվեն, այնպես, ինչպես քայքայված հին դրվածքներով հասարակական կարգերի պայծառ հակադրության: Մեր փիլիսոփաները կընկալատեն գոյերի բոլոր հավատքները, բայց ոչ մեկը չի քննադատի մեր հավատքը նրա իսկության տեսակետից, այնպես, ինչպես նրան հիմնովին ոչ մեկը չի իմանա, բացի մեռունցից, որոնք երբեք չեն համարձակվի բազանապետ նրա գաղտնիքները: Այսպես կոչված առաջատար երկրներում մենք ստեղծել ենք անհավատալի կեղտոտ, զզվելի գրա-

կանոնություն: ԵՎս մի որոշ ժամանակ “Մեր”-ի իշխանության գալուց հետո, մենք կսկսենք խրախուսել նրա գոյությունը, որպեսզի նա ռեյեֆորեն նկարագրի գիտակների գույնա-
զատումները, ծրագրեր, որոնք մեր բարձունքներից կբաժանվեն: Մեր խելոք մարդիք, որոնք դաստիրակված են գոյերի դաստիրակման համար, կկազմեն ճառեր, նախագծեր, գրություններ, որոնցով կներգործենք խելոքների վրա, ուղղելով նրանց մեր ուզած հասկա-
ցողություններին ու գիտելիքներին:

ԱՐՉԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 15.

Միօրյա համաշխարհային հեզաշրջում: Գանձարաններ: Գոյ-մատնների պալազա ճակա-
տագիրը: Իշխանության խորհրդամոլությունը: Մատնական օթյակների բազմականացու-
մը: Հմուտների կենտրոնական ղեկավարությունը: “Ազեֆովականություն”: Մատնակա-
նությունը որպես գաղտնի ընկերությունների ղեկավար: Հասարակական հաջողություն-
ների նշանակությունը: Կոլեկտիվացում: Զոհերը: Մատնների գանձարանները: Օրենքնե-
րի և իշխանությունների հեղինակության վայրէջք: Նախընտրյալություն: Ապազա կայս-
րության կարճատևությունը և պարզությունը: Վերադասների լողականություն: Միջոցներ
պաշտոնի չարաշահման դեմ: Պատժի խստություն: Գատավորների սահմանատարիքը:
Դատավորների և իշխանությունների ազատականությունը: Համաշխարհային փող: Մա-
տնականության միապետություն (աբսալյուտիզմ): Վճարեկման իրավունք: Ապազա
միապետի նահապետական իշխանության ձեռք: Միապետի Աստվածացում: Ռեֆորի իրա-
վունքը որպես միայնակ իրավունք: Իսրայելի ցարը՝ աշխարհի միապետ:

*Երբ վերջնականապես պետական հեղաշրջումների միջոցով կկեսարանանք, բոլոր տեղե-
րում միաժամանակ նախապատրասված, բոլոր իշխանություններին անպետք ճանաչելով,
մենք կաշխատենք, որ մեր հանդեպ արդեն չկարողանա լինել դավադրություն: Դրա հա-
մար մենք աններելիորեն բոլոր նրանց, ովքեր մեր կայսրությանը կդիմադրեն գեներով, կմա-
հապատժենք: Յուրաքանչյուր նոր գաղտնի ընկերության նույնպես մահապատիժ և ովքեր
ներկայումս գոյություն ունեն, մեզ հայտնի են, մեզ ծառայել են և ծառայում են նրանց
նույնպես: Մենք նրանց կլիկվիդացնենք և կուղարկենք Եվրոպայից հեռու մայրցամաքներ:
Այդպես կվարվենք բոլոր մատն գոյերի հետ, որոնք շատ բան գիտեն, իսկ նրանք, ում
կներենք, արտորի առջեւ կմնա մշտական վախի մեջ: Մենք կիրատարակենք օրենք, որը
բեկման ենթակա չի: Գոյերի հասարակություններում, որտեղ մենք հանդիպել ենք դժվա-
րությունների, որտեղ մենք սերմանել ենք անհաշտություն և պրոտեստանդիզմի այդքան
արմատներ, հնարավոր է կարգի հրավիրել միայն աններելի միջոցներով, անձեռնամխելի
իշխանություն արագուցող, առանց մայելու ընկնող զոհերի քանակին, ամենադաժան
հաշվեհարդարը կտեսնենք: Բարիքներին հասնելու համար, եթե անգամ գոհաբերումների
ճանապարհով, կնքված է ամեն ղեկավարման պարտականություն, որը ըկբլում է, որ ոչ
միայն արտոնություններում, այլև պարտականություններում էլ է նրա գոյությունը: Անկա-
վարման անխախտության կարելու պայմանը՝ ամենակարողության ծաղկեպսակի ամրա-
պնդումն է, որը նշանակում է խորհրդակալ ուժերի կողմից անձեռնամխելիություն: Այդպի-
սին էր մինչեւ վերջերս Ռուսիան, չհաշված Հռոմի Պապին: Օրինակի համար հիշենք, ինչ-
պես արյունով ծածկած Բուսիան չկալավ Միլլայի գլխի մագին, որը թափեց այդ արյունը:
Միլլան ժողովրդի աչքերում իր հզորությամբ հարստացավ, չնայած նրանով հալածված-
ներին, նրա քաջարի վերադարձը Իտալիա նրան դրեց անձեռնամխելիության առջեւ: Ժո-
ղովրդը չի կպնում նրան, ով իր հոգու ուժով և անասանությամբ գիպնոզացնում է իրեն:
Առայժմս, մինչեւ կայսերանայը, մենք հակառակը՝ կստեղծենք և կբազմապատկենք
ֆրանկոմատնական օթյակները աշխարհի բոլոր երկրներում, կներգրավենք նրանցում
բոլորին, կայանալու կարողություններով և գոյություն ունեցող ականավոր գործիչներին,
որովհետև այս օթյակներում է լինելու կարելու հարցման տեղը և ներագրող միջոցը: Բոլոր
այս օթյակները մենք կկենտրոնացնենք միասին, միայն մեզ է հայտնի, մնացածին ան-
հայտ է, որ դրանք կազմված են մեր հմուտներից: Օթյակները կունենան իրենց ներկայա-
ցուցիչները, իրենցով փակող մատնների գրուցասած ղեկավարությունը, որից կառաջանա*

նշանաբանը և ծրագիրը: Այս օբյակներում մենք կկապակցենք բոլոր հեղափոխական և ազատարարական էլեմենտներին:

Նրանց կազմը կլինի բաղկացած հասարակության բոլոր շերտերից: Ամենագաղտնի քաղաքական մտահղացումները մեզ հայտնի կլինեն և իրենց առաջին օրվա առաջացումից կրնկնեն մեր ղեկավարության տակ: Այս օբյակների անդամները կլինեն միջազգային և ազգային քաղաքականության համարյա բոլոր ազենտները, այնպես, ինչպես նրա ծառայությունը մեզ համար անփոխարինելի է այն պարագայում, որ պոլիցիան կարող է ոչ միայն ինքնուրույն վարվել անհնազանդների հետ, այլևս պատասպարել մեր արածները, առաջացնել աճակալներ անրավարարվածներին: Ընդհանրապես բոլոր գաղտնի ընկերություններում են ընդգրկվում բոլոր աֆերիստները, կարերիստները և քեթեամիստները, որոնց հետ մեր գործը միշտ լավ է ստացվում: Եթե այս աշխարհը պողոպի, դա նշանակում է որ դա մեզ է պետք, որպեսզի ապատրամադրել նրա չափից մեծ համերաշխությունը: Իսկ եթե նրա ներսում առաջանա դավադրություն, ապա նրա ափսոսում կանգնած կլինի միմիայն մեր հավատարիմ ծառաներից մեկը: Բնական է, որ մենք և ոչ թե ուրիշը, կտանենք մատնական գործունեությունը, քանի, որ մենք գիտենք թե ուր ենք տանում, գիտենք ամեն գործողության վերջնական նպատակը, գոյերը ոչնչի չեն տիրապետում, անգամ անմիջական արդյունքին: Նրանք տրվում են հիմնականում թույլական մտածածի ինքնասիրական բավարարացման հաշվարկներին, չնկատելով անգամ այն, որ գործի գաղափարը անգամ չի պատկանում իր ստեղծագործությանը, այլ մեր տված գաղափարախոսությանը: Գոյերը գալիս են օբյակ հիմնականում հետաքրքրասիրությունից կամ կարեերայից ելնելով: Նրանք էմոցիաների հաջողության և ծափահարման ծարավ ունեն, որի հանդեպ մենք շատ առատաձեռ ենք: Մենք հետո տվեցինք նրանց այդ հաջողությունը, որպեսզի օգտվենք այստեղից ծնված ինքնամեծահարումից, որի հետ միասին մարդիք աննկատ ընդունում են մեր ներշնչանքը, նրանից չխուսափելով, ամենայն վստահությամբ, որ իրենց անխալակությունը արտադրում է իր մտքերը, իսկ ուրիշներ ընդունել՝ արդեն չի կարող: Գուր չեք կարողանա պատկերագրել, թե ինչպես խելքով գոյերին կարելի է բերել անգիտակից միամտության, մեծարման միջոցով և ինչպես կարելի է հիասթափեցնել փոքր անհաջողություններով՝ թեկուզ ծափահարությունների ընդհատումով և այն վերականգնելու համար հասցնել ստրկային հնազանդեցման: Բնչքան մերոնք առհամարում են անհաջողությունը, միայն թե անցկացվի իր պլանները, այնքան գոյերը պատրաստ են գոհաբերելու իրենց պլանները, միայն թե ստանան կարծառեստ “հաջողություն”:

Նրանց այս հոգեբանությունը հեշտացնում է մեր խնդիրը իրենց ուղղությամբ: Միայն տեսքից այս վազորեր ունեն ոչխարի ոգի, իսկ գոյուններում միջանգրկ քամի է: Մենք նստեցրել ենք նրանց իղձերի ձիու վրա, այն էլ կողեկտիվիզմի սիմվոլիկ միավորի՝ մարդկային առանձնահատկությանը մարելու: Նրանք դեռ չեն ըկրվել և չեն ըկրվի այն միտքը, որ այս ձիուկը դա բնության գլխավոր օրենքի, դեռ աշխարհի ստեղծումից սկսած, միավորի, առանձնահատուկ նպատակով չնմանվող ուրիշ ոչ մեկին, կուպիտ խախտումն է: Եթե մենք գոյերին հասցրել ենք այդ աստիճան կուրացման, ապա արդյոք դա չի ապացուցում, մե ինչ աստիճանով է գոյերի խելքը իբրյայի խելքից հետամնաց: Ինչքանով են եղել ճիշտ մեր ինքնատուները, երբ ասել են, որ լուրջ հաջողությունների հասնելու համար պետք չի կանգնել ոչ ծախսերի առաջ և ոչ էլ հաշվել այդ նպատակով արված գոյերի քանակը: Մենք չենք հաշվել գոյ անասունների գոհերը, քանզի մերոնցից էլ շատ գոհ ենք տվել, բայց հիմա մենք մերոնց տվել ենք այնպիսի պայմաններ, որ նրանք երազել անգամ չեն կարողացել: Հասնատարքար քիչ գոհերը մեր շարքերից, պահպանեցին մեր ժողովրդին լրիվ կործանումից: Մահը անխուսափելի երետույթ է, թող այդ վերջը մոտենա նրանց, ովքեր խանգարում են մեր գործին: Մենք մատններին այնպես կպատժենք, որ բացի մեր եղբայրներից՝ ոչ մեկը և չկալակածի, անգամ պատժի գոհերը, որ նրանք կմեռնեն երբ պետք է և ինչպես նորոպա հիվանդություններից: Բասարով սա անգամ եղբայրները իրենց հերթին չեն համարձակվի առարկել:

Այսպիսով մենք արմատախիլ արեցինք մատնության մեջից առարկումը՝ մեր գաղափարախոսության հանդեպ: Գոյերին ուսուցանելով ազատականություն, մենք միեւնույն ժամանակ մեր ազենտներին և ժողովրդին պահում ենք անվերապահ յողակականության

դաշտում: Մեր ազդեցության տակ գոյերի օրենքների կատարումը կրճատվել է մինչև մի-նիսնումը: Օրենքի հեղինակությունը քակոթած է այդ միջավայրում մեր կողմից մտցված ազատական մեկնաբանություններով: Կարեւորագույն քաղաքական և սկզբունքային հարցերում ու գործերում դատավորները որոշում են կայացնում ինչպես մենք ենք կամե-նում, որպեսզի գոյերի օրենքները չգործեն, իհարկե դրածո անձերի միջոցով, որոնց հետ իբր ընդհանուր ոչինչ չունենք, մասնով կարծիքներով, կամ ուրիշ ուղիներով: Անգամ սենս-տորները և բարձր ադմինիստրացիան կույրորեն ընդունում են մեր խորհուրդները: Գոյերի ճիշտ անասնական ուղեղը անալիզի և նկատելու ընդունակ չի, մասնավաճ նախատես-նելու այն, ինչին կարող է բերել հարցադրումը: Նրանք տեսնում են՝ բայց չեն նախա-տեսնում և նախաճանում: Այս՝ գոյերի և մերոնց մտածողության կարողությունների տար-բերության մեջ կարելի է պարզ տեսնել ընտրյալի և մարդկայնության կնիքը, ի տարբե-րություն ինստինկտ և կենդանական գոյերի խելքից: Նրանք տեսնում են, բայց չեն նախա-տեսնում և չեն հայտնագործում, եթե միայն նյութական ապրանքներ չեն: Մրանից էլ բխում է, որ մենք բնության կողմից դրված պետք է դեկավարենք և տիրենք աշխարհին: Երբ կգա մեր կատավարման ժամանակը, նրա բարեկեցությունը ի հայտ բերելու ժամանակը, մենք կվերափոխենք ամբողջ օրենքները: Մեր օրենքները կլինեն հակիրճ, պարզ, անխախտ, առանց որեւէ մեկնաբանության, այնպես, որ ամեն մեկը ի վիճակի կլինի ամուր հասկա-նալու: Նրանց մեջ ընդգծված կարելու գիծը պետք կլինի լսելու միայն վերադասներին: Այդժամ ամեն չարաշահում կկտրվի բարձր իշխանությունների ներկայացուցչի կողմից: Պաշտոնի չարաշահումը իհարկե անխնայ կպատժվի, այնպես, որ յուրաքանչյուրի մոտ կընկնի իր ուժերը փորձարկելու ցանկությունը: Մենք անխտոր կիտետենք ադմինիս-տրացիայի ամեն գործողությանը, որից կախված է պետական մեքենայի ընթացքը, քանզի սանձարձակումը այստեղ կնշանակի սանձարձակում ամենուր: Ոչ մի անօրինակություն-յան կամ չարաշահման դեպք չի մնա առանց պատժի: Անբացահայտությունը, համերաշխ բացթողումը ադմինիստրացիայի և ծառայողների միջե՝ այս ամենը կչքվի առաջին իսկ պատիժներից հետո: Մեր իշխանության լուսապսակը պահանջում է նպատակահարմար, այսինքն դաժան պատիժ փոքրագույն խախտումների, անձնական շահերի, նրա բարձր հեղինակության համար: Տուժածը, անգամ իր մեղքին անհամապատասխան, կլինի ինչ-պես ադմինիստրատիվ դաշտում ընկնող զինվորը՝ իշխանությունների սկզբունքների և օրենքի օգտին, որոնք նահանջ չեն թույլ տա հասարակական ճանապարհից իրենց անձ-նականին դեկավարողների հասարակական կառքին: Օրինակ՝ մեր դատավորները կիմա-նան, որ ցանկանալով տխմար, գթարտորեն գովաբանվել, նրանք խախտում են արդա-րադատության մասին օրենքը, որը ստեղծված է մարդկանց խրատելու համար՝ պատժելով հանցանքի դիմաց և ոչ թե դատավորի հոգեւոր որակի ցուցադրման համար: Այս որակները տեղին է ցուցաբերելու մասնավոր կյանքում, բայց ոչ հասարակական հողի վրա, որը իրե-նից ներկայացնում է մարդկային կյանքի դաստիարակման հիմքը: Մեր բախտորոշիչ անձ-նակազմը կծառայի մինչև 55 տարեկան հասակում, առաջինը՝ որովհետեւ ծերերը շատ ամուր են կպնում նախընտրած կարծիքին, քիչ են կարողանում ենթարկվել նոր կարգադ-րություններին, իսկ հետո՝ որ դա կտա մեզ հնարավորություն այդ միջոցով հասնելու կարդերի տեղափոխման ճկուն ձեւին, որը ավելի հեշտ կօծվի մեր ճնշման տակ, ով կուզի շարունակել մնալ իր տեղում, պարտավոր կլինի կույր ենթարկվել, որպեսզի արժանանա դրան: Ընդհանրապես, մեր դատավորները մեր կողմից կընտրվեն միայն նրանցից, ովքեր միանգամայն հասկանում են օրենքը կիրառել և պատժել, բայց ոչ ազատականության երազանքներ պետության դաստիարակության պլանի հաշվին, ինչպես այժմ այն երես-կայում են գոյերը: Տեղափոխման միջոցը կծառայի նաեւ կողեկտիվ համերաշխության պայթեցման համար և բոլորին կկապի կառավարության շահերի հետ, որից էլ կախված է իրենց ճակատագիրը: Դատավորների երիտասարդ սերունդը կդաստիարակվի չարաշա-հումների անբույսարեխիթության այնպիսի տեսակետով, որոնք կկարողանային խանգա-րել հաստատված կարգերը, մեր հավատարիմների միջեւ հարաբերությունների մասին: Հիմա գոյերի դատավորները ավելորդ ներողամտություն են ցուցաբերում ամեն հանցա-գործության դեմ, չունենալով պատկերացում իր նշանակման մասին, որովհետեւ այժմյան դեկավարները դատավորներին կոչման որոշելու ժամանակ չեն մտահոգվում ներշնչել

նրանց պարտքի զգացմունք, որը և նրանցից պահանջվում է: Ինչպես զազանը իր ձագերին բաց է բողմում որսի վրա, այնպես էլ գոյերը տալիս են իրենց հավատարիմներին շահույթաբեր պաշտոններ, չնտածելով նրանց բացատրել, ինչի համար է այդ պաշտոնը նախատեսված: Դրա համար էլ նրանց ղեկավարությունը քայքայվում է սեփական ուժերով՝ իրենց ադմինիստրացիայի միջոցով: Նման օրինակից ձեռք բերենք հետագա կառավարության համար ճիշտ գործունեության արդյունք: Մենք արմատախիլ կանենք ազատականությունը բոլոր կարեւոր պաշտոններից, որոնցից կախված է մեր հասարակական կառույցի ստորադասների դաստիարակությունը: Այդ պաշտոններին կհասնեն միայն նրանք, ովքեր մեր կողմից կլինեն դաստիարակված ադմինիստրատիվ ղեկավարման համար: Այն զգուշացմանը, թե ինն ծառայողների պաշտոնաթղթերը թանկ կնստի պետության վրա, կասեմ, որ նախ նրանց համար կգտնեն մասնավոր ծառայություն՝ կորցրածի փոխարեն, իսկ հետո նշեմ, որ մեր ձեռքերում կլինեն կենտրոնացված բոլոր համաշխարհային տեղերը, հետեւաբար, ոչ մեր կառավարությանը վախենալ թանկությունից: Մեր արտալուծիչի գծով ամեն ինչում կլինի հաջորդական, դրա համար էլ ամեն մի հրամանագրում, մեր մեծ կամքը կլինի հարգված և անխտք կատարված: Նա կանտեսի ամեն տրտունջ, ամեն դժգոհություն, արմատահանելով դրանց արտածումը գործունեության մեջ, օրինակելի բնույթի պատժով: Մենք կհասարակացնենք վճռաբեկման իրավունքը, որը կանցնի միանշանակ մեր տրամադրության տակ, թե չէ մենք չենք կարող բույլ տալ ժողովրդի մոտ մեր դատավորների սխալ որոշման մտքի առաջացում: Եթե հանկարծ նման մի բան կատարվի, ապա մենք ինքներս կվճռաբեկենք որոշումը, բայց այդպիսի օրինակելի պատժի համար, իր պարտքը և նշանակումը չհասկանալու, որ այդ դեպքերը չեն կրկնվի: Կրկնում եմ, որ մենք կիմանանք մեր ադմինիստրացիայի ամեն մի քայլ, որին և հարկավոր է հետեւել, որպեսզի ժողովուրդը մեզանից գոհ լինի, քանզի նա իրավասու է պահանջելու լավ ղեկավարություն և լավ նշանակում: Մեր ղեկավարությունը կունենա անհայտնական տեսք, հայրական խնամք մեր տիրակալի կողմից: Մեր ժողովուրդը և հավատարիմները նրա մեջ հայր կտեսնեն, մտահոգված ամեն պահանջի համար, ամեն վերաբերմունքի, ինչպես հավատարիմները մեկը մյուսի հանդեպ, այնպես էլ իրենց և տիրակալի: Այդժամ նրանք մտքերով այնքան կներթափանցվեն, որ նրանց անհնար է դա շրջանցել առանց այդ խնամքի և ղեկավարության, եթե նրանք ուզում են ապրել խաղաղության և համերաշխության մեջ, որ նրանք ընդունում են մեր միապետի իշխանությունը երախտապարտությամբ, աստվածացնեն, հատկապես երբ կհամոզվեն, որ մեր նշանակածները չեն փոխարինվի նրանցով՝ իրենց իշխանությանը և միայն կույր կատարում է պետք նրա կարգադրություններին: Նրանք ուրախ կլինեն, որ մենք բոլորս կարգավորել ենք իրենց կյանքը, ինչպես այդ կանեին խելքը ծնողները, որոնք ուզում են դաստիարակել իրենց երեխաներին պարտքի և լսելիության զգացմունքով: Չէ, որ ժողովուրդները մեր քաղաքականության գաղտնիքների հանդեպ հավերժ անչափահաս երեխաներ են, ճիշտ այնպես, ինչպես իրենց ղեկավարությունը: Ինչպես տեսնում եք ես հիմնավորում եմ մեր դեսպոտիզմը իրավունքի և պարտքի հիման վրա՝ պարտքի կատարման ստիպելու իրավունքը պատկանում է կառավարությանը, որը և այս հավատարիմների հայրն է: Նա ունի ուժեղի իրավունքը նրա համար, որպեսզի օգտվի դրանից ուղղելու մարդկությանը դեպի բնության որոշիչ շերտի՝ լսողականության: Ամեն ինչ աշխարհում գտնվում է լսողականության մեջ՝ եթե ոչ մարդկանց մոտ, ապա հանգամանքների մոտ, կամ իր բնօրինակի մոտ, այլ դեպքում՝ ուժեղագույնի մոտ: Այսպիսով լինենք այդ ուժեղագույնը՝ բարիքների համար: Մենք պարտավոր ենք առանց մտածելու գոհաբերելու առանձին անձերով է նշանակված կարգերի խախտողներով, ապա չարիքի օրինակելի պատժում կամ մեծագույն դաստիարակական խնդիր: Երբ Բարոնի կայսրը թագը կոնի իր սուրբ գլխին, որը բերված է Եվրոպայից, նա կրանա աշխարհակալ միապետ: Նրան նվիրաբերած գոհերի քանակը երբեք չի հասնի այն գոհերի քանակին, որոնք ունեցել են երկար դարերի ընթացքում գոյերի կառավարությունները: Մեր կայսրը կլինի անընդհատ կապի մեջ ժողովրդի հետ, ամբիոնից նրան ճառեր ասելով, որոնց համբավը նույն ժամին կտարածվի ամբողջ աշխարհով:

Համալսարանների վնասագերծումը: Դասականության (կլասիցիզմ) փոխարինումը: Դաստիարակություն և կոչում: Կայսրի իշխանության գովազդը դպրոցներում: Ազատ դասախոսության արգելում: Նոր տեսություններ: Համոզիչ ուսուցում:

Բոլոր կողեկտիվ ուժերի, բացի մերից, վերացման նպատակով, մենք առաջին հերթին կվնասագերծենք կողեկտիվիզմի առաջին աստիճանը՝ համալսարանները, վերադաստիարակելով նրանց նոր ուղղությամբ: Նրանց վերադասները և պրոֆեսորան կնախապատարաստվեն իրենց գործի համար մանրամասնորեն գաղտնի գործունեության ծրագրի ուսուցմանը, որոնցից նրանք առանց պատիժ չեն նահանջի ոչ մի յուրա: Նրանք հատուկ ուշադրությամբ կնշանակվեն և կդրվեն կառավարությունից լրիվ կախման մեջ: Մենք դասախոսություններից կհանենք պետական իրավունքը, ինչպես մյուս քաղաքական հարցերին վերաբերող նյութերը: Այս առարկաները կդասախոսվեն տասնյակ անձանց կողմից, ընտրյալ առանձնահատուկ կարողություն ունեցողներից, լուսավորվածների շարքերից: Համալսարանի պատերից չպետք է ավարտեն կաթնակերները, սահմանադրության պլանների եփող-թափողները, կոմեդիայի կամ ողբերգության մեթոդներով քաղաքական հարցերով զբաղվողները, որոնցում և նրանց հայրերը ոչինչ չեն հասկացել: Մեծ մասի քաղաքական հարցերին վատ ուղղված ծանոթությունը առաջացնում է ուտոպիստներ և վատ հպատակներ, ինչպես դուք կարող եք տեսնել գոյերին, որոնք օրինակ այս ուղղությամբ ընդահանուր դաստիարակություն ունեն: Մեզ պետք էր նրանց դաստիարակության մեջ մտցնել բոլոր այն սկզբունքները, որոնք փայլուն կերպով քանդեցին նրանց կարգերը: Բսկ երբ մենք կլինենք իշխանության գլուխ, ապա մենք կհեռացնենք դաստիարակությունից շփոթող բոլոր առարկաները և երիտասարդությունից կարքենք վերադասներին հնազանդ երեխաներ, ղեկավարին սիրող ինչպես խաղաղության և համերաշխության հույս ու հիմնախումբ: Դասականությունը, ինչպես նաև հնագույն պատմության ամեն ուսումնասիրություն, որի մեջ ավելի շատ հիմնարկություն է, քան լավ օրինակներ, մենք կփոխարինենք ապագայի ծրագրի ուսումնասիրությամբ: Մենք կօգնենք մարդկանց հիշողությունից անցյալ դարերի բոլոր փաստերը, որոնք մեզ ցանկալի չեն, թողնելով նրանցից միայն այն, որոնք նկարագրում են գոյերի ղեկավարության սխալները: Առօրյա կյանքի ուսուցումը պարտադիր կարգերի, միմիանց նկատմամբ փոխհարաբերությունների մասին, հիմար ետասիրական օրինակներից խուսափելու, որոնք ցանում են չարիքի վարակը և դաստիարակման պլանի մեծ ուրիշ հարցեր կլինեն դասախոսական ծրագրի առաջին համարներում, կազմված առանձին պլաններով ամեն գիտելիքի համար, ոչ մի ձեռով չընթանալով ուսուցանումը: Այդպիսի հարցադրումը ունի հատուկ նշանակություն: Ամեն հասարակական աստիճան պետք է դաստիարակվի խիստ սեղմվածությամբ, նշանակման և աշխատանքի համաձայն: Պատահական հանձնարները միշտ կարողացել են և կկարողանան մտնել ուրիշ կոչումների տակ, բայց այս եզակի պատահականության պատճառով բաց թողնել ուրիշ շարքերում անպետքների, խլելով ի ծնե և զբաղմունքի բերումով նրանց տեղերը՝ բացարձակապես անխելքություն է: Դուք ինքներդ գիտեք, ինչով սա վերջացավ գոյերի համար, թույլ տալով այս ճշացող անիմաստությունը: Որպեսզի ղեկավարողը իր հպատակների սրտերում և մտքերում ամուր նստի, նրա գործունեության ժամանակաշրջանում դպրոցներում և հրապարակներում ուսուցանել ամբողջ ժողովրդին նրա նշանակության և բոլոր բարեգործությունների մասին: Մենք կոչնչացնենք ամեն ազատ ուսուցանում: Մովորողները կունենան իրավունք հարազատների հետ միասին հավաքվել, ինչպես ակումբում, ուսումնական ձեռնարկություններում, այդ հավաքների ժամանակ, տոներին դասախոսները կկարդան իբր ազատ լեկցիաներ, մարդկանց փոխհարաբերությունների մասին, օրինակելիության օրենքների, ճնշամիջոցների, որոնք առաջանում են անգիտակցից հարաբերություններից և վերջապես՝ փրիխտոփայության նոր, դեռ աշխարհին անհայտ տեսությունից: Այս տեսությունները մենք կազդարարենք հավատամքի անառարկելիություն (դոգմա), ինչպես մեր կրոնին անցման շրջան: Մեր գործունեության ծրագրի վերջավորության շարադրանքով ներկայում և ապագայում ես ձեզ կկարդամ այս տեսությունների հիմքը: Մի խոսքով, երկարամյա փորձից իմանալով, որ մարդիք ապրում և ղեկավարվում են երա-

զանքներով, որ այդ երազանքները ներծծվում են մարդկանց մեջ դաստիարակության շնորհիվ, բոլոր հասակների համար միեւնույն հաջողությամբ ընկալվող, իհարկե, միայն տարբեր հնարքների միջոցով, մենք կկլանենք և կբռնագրավենք մեր օգտին մտքի անկախության վերջին փայլերը, որը մենք վաղուց արդեն ուղղում ենք մեր ուզած առարկաների և երազանքների մեջ: Սուրբի սանձման սկզբունքը արդեն գործում է այսպես կոչված ակնաբու ուսուցման սիստեմայի մեջ, որը գոյերին կվերածի չմտածողների, հնազանդ կենդանիների, համոզմունքի սպասողների: Որպեսզի հասկանալ այն... Ֆրանսիայում մեր լավագույն ազենտներից մեկը՝ Բուրժուան, արդեն նոր ծրագիրը հայտարարել է համոզիչ ուսուցման ծրագիր:

ԱՐՉԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 17.

Փաստաբանություն: Գոյերի սրբազանության ազդեցությունը: Խղճի ազատություն: Պապի բակը: Հուդայական կեսարը որպես սրբազան—պապ: Գոյություն ունեցող եկեղեցու հետ պայքարի ձևերը: Ժամանակակից մամուլի խնդիրները: Ոստիկանության կազմակերպությունը: Կամավոր ոստիկանություն: Կազալային լրտեսության տիպի լրտեսություն: Իշխանության չարաշահում:

Փաստաբանությունը ծնում է դաժան, սառը, համառ, անսկզբունք, բոլոր դեպքերում վերածնվող անդենք, ուղղակի լեգալ հիմք: Նրանք սովորել են ամեն ինչ վերագրել պաշտպանության օգտին, բայց ոչ նրա արդյունքների սոցիալական բարիքներին: Նրանք բնականաբար չեն հրաժարվում ոչ մի պաշտպանությունից և ամեն կերպ ձգտում արդարացման, կայնելով իրավագիտության փոքրիկ թերություններին՝ որով նրանք անբարոյականացնում են դատարանը: Դրա համար էլ այս մասնագիտությունը կղենք նեղ շրջանակների մեջ, որոնք նրան կվերագրեն գործակատար պաշտոնյաների շարքին: Փաստաբանները դատավորների հետ միասին կգրկվեն դատավիճող կողմերի հետ շփվելուց, ստանալով գործը միայն դատարանից, քննարկելով դրանք միայն հաշվետու գործություններով և փաստաթղթերով, պաշտպանելով իրենց հաճախորդներին դատարանում քննելուց հետո, բացահայտված փաստերի համաձայն: Նրանք կստանան հոնարար, չնայած պաշտպանության որակին: Դրանք կլինեն դատախազին հակակշիռ հասարակ գործի զեկուցողներ ի օգուտ արդարության, որը կլինի զեկուցող ի օգուտ մեղադրողի՝ սա կկրճատի դատական զեկուցումը: Այդպիսով կհաստատվի արդար, անկողմնապես պաշտպանություն, ելնելով ոչ թե շահերից, այլ համոզմունքներից: Սա խիջիայոց կվերացնի գործնականորեն այժմ կիրառվող կաշտակերությունը, նրանց համաձայնությանը, տալ գործի շահումը նրա օգտին, ով վճարում է: Գոյերի լուսավորչականությունը մենք արդեն մտահոգվել ենք վարքաբեկել և դրանով սննկացնել նրանց առաքելությունը, որը հիմա կարող է շատ խանգարել: Ամեն օր նրա ազդեցությունը ժողովուրդների վրա ընկնում է: Խղճի ազատությունը հիմա ամենուր հայտարարված է, հետեւաբար, մեզ միայն տարիներ են բաժանում այն պահից, երբ կրանդիի քրիստոնեական կրոնը, մնացած կրոնների հետ մենք ավելի հեշտ կհաշվեկարգարվենք: Բայց այդ մասին խոսելը դեռ շուտ է: Մենք կրնենք կրեթականությունը և կղերներին այնպիսի շրջանակների մեջ, որ նրանց ազդեցությունը գնա հակառակ իրենց մասկին շարժմանը: Երբ կգա ժամանակը վերջնականապես վերացնել Պապի բակը, ապա անտեսանելի ձեռքի ցուցամատը ժողովուրդներին ցույց կտա այդ բակի կողմը: Երբ ժողովուրդները կնետվեն այդ ուղղությամբ, մենք կարտահայտվենք նրանց օգտին, որպեսզի թույլ չտանք մեծ արյունահեղության: Այդ դիվերսիայով մենք կմտնենք նրա ամենախոր հատակները և դուրս չենք գա այնտեղից, մինչեւ չբացահայտենք այնտեղի բոլոր ուժերը: Հուդեայի կեսարը կլինի տիեզերքի իսկական պապը, միջազգային եկեղեցու մահապետը: Բայց քանի դեռ մենք վերադաստիարակում ենք պատանեկությանը նոր միջանկյալ հավատամքներին, իսկ հետո և մերին, գոյություն ունեցող եկեղեցիներին չենք կպչի, այլ նրա հետ կպայքարենք քայքայող քննադատությամբ: Իսկ մեր ժամանակակից մամուլը մերկացնելու է պետական գործերը, կրոնները, գոյերի անկարողությունը և այս բոլոր ամենամակարդային արտահայտություններով, որպեսզի նրանց այնպես նսեմացնի, ինչպես կարող է անել միայն մեր հանձարեղ հոտը: Մեր կայսրությունը կլինի

Վիշնու Աստծո ապրողը /համառոտ այլաբանական առակ/, որի մեջ գտնվում է նրա մարմնացումը՝ մերի հարյուրը կլինի սոցիալական մեքենայի գալանակի ձեռով: Մենք ամեն ինչ տեսնելու ենք առանց ուստիկանության օգնության, որը այն իրավունքների ձեռով, որը մենք պատրաստել ենք գոյերի համար, խամզարում է կառավարությունների տեսնելու: Մեր ծրագրով մերոնց երրորդ մասը պետք է դիտի մնացածին պարտքի զգացմունքից, ինքնական պետական ծառայության սկզբունքով: Այդ դեպքում ամոթ չի լինի ամբաստանել, այլ գովել, բայց անհիմն ամբաստանությունները կլինեն խիստ պատժելի, որպեսզի չչարաշահեն այդ իրավունքով: Մեր ազենտները կլինեն ինչպես վերին, այնպես էլ ներքին խավից, ուրիշացող ադմինիստրացիայի խավից, հրատարակիչներ, տիպոգրաֆներ, գիրք վաճառողներ, հրաման արձակողներ, աշխատավորներ, կառավարներ, չարչիներ և այլն: Այս իրավունքով չլիազորված որեւէ ինքնագլխության, հետեւաբար առանց իշխանության ուստիկանությունը կարող է միայն վկա լինել և զեկուցել, իսկ նրա բացատրությունների ստուգումը և ձեռքակալությունը կիրականացնի ժանդարմական կորպուսը և քաղաքային ուստիկանությունը: Ով քաղաքական հարցերում չի ամբաստանի և մատնի, նրանք էլ կդառնան պատասխանատու պարտակշտության համար, եթե ապացուցվի, որ մեղավոր է: Հոմանիչ նրա, թե ինչպես հիմա անձնական պատասխանատվությանը պարտավոր են մեր եղբայրները իրենց ուրացողների մատնեն, կամ ինչ որ բան են նկատել՝ հաղորդեն անմիջապես կազալին, հակառակ կազալին, մեր համաշխարհային կայսրությունում պարտադիր կլինի մեր բոլոր հպատակների համար պահպանել պետական ծառայության պարտքը այս ուղղությամբ: Այդպիսի կազմակերպությունը արմատախիլ կանի իշխանության չարաշահումը՝ ուժով, գնելով, կանի այն ամենը, ինչ մենք մտցրինք մեր խորհուրդներով, վերմարդկային իրավունքների տեսություններով, գոյերի սովորություններն են: Բայց ուրիշ էլ ինչպես կարելի էր հասնել պատճառների շատացմանը, նրանց ադմինիստրացիաների մեջ անկարգություններին, եթե ոչ այս ճանապարհով: Այս ճանապարհների բվից ամենակարեւորներից մեկը՝ դրանք կարգի հրավիրելու ազենտներն են, հատկապես իրենց խելագար շեղվածությունները, ինքնասիրական, ինքնիշխանական և ամենակարեւորը՝ կաշառակերական քայքայող գործունեության հնարավորությունները ներդնել և զարգացնելն է:

ԱՐՁԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 18.

Պահակության միջոցները: Դավաղիրների միջավայրի դիտում: Բաց պահակությունը՝ իժխանության գոհաբերում է: Հուլեայի կայսրի պահապանումը: Իշխանության խորհրդավոր հեղինակությունը: Ձեռքակալում առաջին կասկածանքի դեպքում:

Երբ մեզ պետք կլինի ուժեղացնել պահակության խիստ միջոցները, սարսափելի թույն իշխանության հեղինակության համար, մենք կազմակերպում ենք անկարգությունների կեղծագործում, կամ դժգոհությունների արտահայտում, լավ հռետորների մասնակցությամբ: Այդ հռետորներին կմիանան ցավակցողները: Սա կտա մեզ առիթ խուզարկելու և հետեւելու մեր ծառաների կողմից, գոյերի ուստիկանության շարքերից: Այնպես, ինչպես դավադիրների մեծ մասը գործում են արվեստը սիրելուց, այսպեւ իրենց կողմից գործի անցնելը մենք իրենց չենք անհանգստացնի, այլ միայն իրենց շարքերը կտուցենք դիտող էլեմենտներ: Հարկավոր է հիշել, որ իշխանության հեղինակությունը ընկնում է, եթե նա նկատում է իր հանդեպ հաճախակի դավադրություններ: Մրանում է կայանում անկարողության ընդունման կանխավարկածությունը, կամ որ ավելի վատ է, անճշտությունը: Ձեզ հայտնի է որ մենք դեկավարող գոյերի՝ մեր հոտի կույր ոչխարների, հեղինակությունը ջարդել ենք նրանց կյանքի վրա հաճախակի մահափորձ կատարելով, մեր ազենտների միջոցով, որոնց հեշտությամբ մի քանի ազատական ֆրազաներով քշել հանցագործության, միայն թե նրանք ունենան քաղաքական գունավորում: Մենք կտրիպենք դեկավարներին ընդունել սեփական անկարողությունը, պահակության բաց ձեռի հայտարարելու մեջ և սրանով կսպանենք իշխանության հեղինակությանը: Մեր միապետը կպահպանվի միայն ամենամանկատեղի պահակախմբով, որովհետեւ մենք անգամ մտքի թույլ չենք տա, որ նրա նկատմամբ կարող է կատարվել դավադրություն, որի հետ նա անկարող է պայքարել և

ստիպված է նրանից թաքնվել: Եթե մենք թույլ տայինք այդպիսի մտքի, ինչպես դա անում
և արել են գոյերը, ապա դրանով մենք կստորոգրեինք դատավճիռ, եթե ոչ նրան, ապա մոտ
ապագայում նրա հոտին: Իր խիստ պահպանվող արտաքինով մեր միասնետը կօգտվի իր
իշխանությունից միմիայն ժողովրդի օգուտի համար և երբեմն ոչ իր և իր հոտի շահերի
համար: Դրա համար էլ այս արտաքին վայելչության պահպանմամբ նրա իշխանությունը
կհարգվի և կշրջապատվի հպատակներով, նրան կաստվածացնեն, որ նրա հետ է կապն-
ված պետության ամեն մի քաղաքացու բարեկեցությունը, նրանից է կախված հասարակ-
կան կառուցվածքի կարգերը: Կայսրին պահպանել բացեքաց, սա նշանակում է ընդունել
նրա ուժի կազմակերպության թուլությունը: Մեր տիրակալը միշտ ժողովրդի մեջ շրջա-
պատված կլինի ամբողջով, ինչպիսիք են հետաքրքրասեր կանայք և տղամարդիք, որոնք
կգրադեցնեն առաջին շարքերը, տեսքից պատահականները կպահեն մնացած շարքերը,
իբր կարգ ու կանոնը հարգելու պատճառով: Սա կցանկի զսպվածության օրինակ ուրիշների
մոտ: Եթե ժողովրդի մեջ գտնվի խնդրող, ջանալով մտրալու ողորմություն, անցնելով
շարքերի միջով, ապա առաջին շարքերը պետք է ընդունեն այդ ողորմությունը և խնդրողի
աչքերի առաջ փոխանցել այն տիրակալին, որպեսզի բոլորը տեսնեն, որ տվածը հասնում
է իր նշանակությանը, որ հետևաբար գոյություն ունի հսկում իրեն՝ տիրակալին: Իշխա-
նության յուսասպակը պահանջում է իր գոյության համար, որպեսզի ժողովուրդը կարողա-
նա ասի՝ “եթե իմանար այս մասին կեսարը” կամ “կեսարը այս մասին կիմանա”: Պաշտո-
նական պահակի կազմավորման հետ կորչում է իշխանության դիցաբանական հեղինա-
կությունը՝ հայտնի խիզախության ներկայության դեպքում ամեն մեկը իրեն հաշվում է
նրան տեր, խառվարաբը ընկալում է իր ուժը և հարկ եղած դեպքում կընտրի պահ իշխա-
նության դեմ մահափորձ կատարելու: Գոյերի համար մենք ավետել ենք այլը, բայց դրա
համար էլ կարող ենք տեսնել օրինակ, ինչի են հասցրել նրանց բաց պահակության
չափերը: Մեզ մոտ հանցագործները կծեռքակալվեն առաջին շատ թե քիչ հիմնավորված
կասկածանքի դեպքում: Չպիտի ամենակարողի վախից կատարվել սխալ պատկերացում
քաղաքական զանցանքի կամ հանցագործության կասկածյալի փախուստի հնարավոր-
ություն որի հանդեպ իրականում մենք կլինենք անողոր: Եթե որոշ լարվածությամբ դեռ
կարելի է, թույլ տալ վերանայելու հասարակ հանցագործությունների գրգռող պատճառ-
ները, ապա չկա ներում այն հարցերով զբաղվող անձանց համար, որոնք բացի կառա-
վարությունից, ուրիշ ոչ մեկը ոչինչ չի հասկանում: Ընդհանրապես՝ ամեն կառավարություն
չի, որ հասկանում է իրական քաղաքականություն:

ԱՐՁԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 19.

Ներման և նախագծերի տրման իրավունք: Խռովարարություն: Քաղաքական հանցագոր-
ծությունների իրավասություն: Քաղաքական հանցագործությունների գովազդ:

Եթե մենք թույլ չտանք ինքնակամ զբաղվելու քաղաքականությամբ, ապա կխրախուսենք
ամեն մի հանրագրի կամ զեկույցի հետեւյալ առաջարկությունով՝ ամեն մի ժողովրդական
կացության բարելավման նախագծերի ծրագիր կատարության կողմից նայելու: Սա մեզ
կբացի մեր հպատակների թերությունները կամ ֆանտազիաները, որոնց մենք պետք է
պատասխանենք կամ կատարումով, կամ խելամիտ հերքումով, որը կապացուցեր սխալ
մտածելու կարճատեսությունը: Խռովությունը՝ դա շան հաչն է փղի վրա: Կառավարության
համար լավ կազմակերպցած ոչ թե ոստիկանության, այլ հասարակության կողմից, շնիկը
հաչում է փղի վրա՝ չհասկանալով նրա ուժն ու նշանակությունը: Արժի միայն ասել, որ լավ
կազմակերպված կառավարության համար շնիկը ոչ թե կհաչի, այլ փղին տեսնելուց պոչը
կխաղացնի: Որպեսզի կազմակերպված հանցագործության փառավոր հեղինակությունը
հանգցվի, մենք նրա կողքին, դատասպարտվածների աթոռին կմտնեցնենք գողության,
մարդասպանության և այլ զգվելի հանցագործների: Այդժամ հասարակական կարծիքը
կդատարկի իր պատկերացմամբ այդ հանցագործությունների լիցքերը մնացածից ավելի
ավելի խայտառակության և ատելության միեւնույն դրոշմի վրա: Մենք ջանացինք և հույ-
սով են, որ հասանք նրան, որ գոյերը չեն հասել խռովարարության հետ պայքարի այդպի-
սի միջոցի: Դրա համար մամուլի միջոցով և ճառերով, անուղակիորեն, պատմության խե-

յոք դասագրքերում մենք գովազդել ենք տանջանք, որը իբր կատարել են խռովարարները ընդհանուր բարեկեցության գաղափարի համար: Այդ գովազդը ավելացրեց ազատականների քանակը և հազարավոր գոյերի դրեց մեր կենդանի գույքերի շարքին:

ԱՐՉԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 20.

Ֆինանսական ծրագիր, Առաջադեմ հարկ, Գրոշմային առաջադեմ գանձում: Ֆոնդային դրամարկը, բոթի %, և փողի շրջապտույտի լճացում: Հաշվետվություն: Ներկայացուցչության վերացում: Կապիտալների ճգնաժամ: Փողի տպում: Ոսկյա տարադրամ /վալյուտա/: Աշխատուժի արժեքի տարադրամ: Բյուջե: Պետական փոխառությունների մեկ տոկոսայի սերիա: Արդյունաբերական բոթեր:

Գոյերի ղեկավարները ժամանակավորներ են՝ մատնների ազենտներ: Այսօր մենք կանրադառնանք ֆինանսային ծրագրին, որը ես հետաձգեցի իմ զեկույցի վերջը, որպես դժկարագույն, եզրափակիչ և մեր պլանների որոշիչ պունկտ: Անցնելով դրան, ես հիշեցնեմ ինչ ասեցի ձեզ առաջ՝ ակնարկի ձեռով, որ մեր գործունեության արդյունքը լուծված է թվերի խնդրով: Երբ մենք կկայսերանանք, մեր ինքնակալական կառավարությունը ինքնապահպանման սկզբունքի նպատակով կխուսափի զգայնաբար ժողովրդական զանգվածներից ծանրաբեռնել հարկերով՝ չմոռանալով իր հայրական և հովանավորողի դերը: Բայց այնպես, ինչպես պետական կազմակերպությունը թանկ արժի, ապա դրա համար անչրջանցելիորեն հարկավոր է ստանալ պետքական գումար: Դրա համար էլ անպայման է մանրակրկիտ ձեռով նախապատրաստել այս պարագայում հավասարակշռության հարցը: Մեր ղեկավարությունը, որտեղ կայսրը կունենա լեգալ ֆունկցիա, որ նրան է ամենը պատկանում, կարող է վերցնել յուրաքանչյուր գումար պետական շրջանառության կայունացման համար: Մրանից հետեւում է, որ հարկերի փակումը ավելի լավ է վերցնել սեփականությունից ստացված աճող վարկից: Այսպիսով, գանձվողները ունեզածի տոկոսներով կզանձեն առանց նեղության: Հարուստները պարտավոր են գիտակցելու, որ իրենց պարտավորությունն է ունեզածի որոշ մասը տրամադրել համապետական օգտագործման, այնպես ինչպես պետությունը իրենց երաշխավորում է մնացած ունեզվածքի և արդար պարտատի անվտանգություն, ասում եմ արդար, որովհետեւ ունեզվածքի հսկումը կանտեւի օրինական քայլանք: Այս սոցիալ բարեփոխությունը պետք է կատարվի վերելից, որովհետեւ գալիս է նրա անչրջանցելի ժամանակը՝ որպես խաղաղության գրավ: Աղքատից հարկը՝ դա հեղափոխության սերմեր են և ծառայում են պետության վատթարացման համար՝ վազելով փոքրի հետեւից կորցնելով մեծը: Բայց կապիտալիստներից հարկը՝ կփոքրացնի հարստության աճը, որոնք մենք հիմա օգտագործում ենք գոյերի կառավարություններին հակակշիռ: Կապիտալի մեծացման հետ, կախված հարկը կտա ավելի շատ օգուտ, քան ամենքից վերցրածը, որը մենք հետո կօգտագործենք գոյերին կոմպենսելու համար: Պետական կարիքը պետք է բավարարել նրանով, թե ով ինչ ունի տալու: Մրանով մենք կցուցաբերենք, որպեսզի աղքատները չստեն հարուստներին, ում մոտ նա կտեսնի պետության պետքական ֆինանսական օգնություն, նրա մեջ կտեսնի խաղաղության և բարօրության կառուցող, որ սրանց մուծվում է իրենց նպատակային պետքական գումարները: Որպեսզի ինտիլիգենտ հարկատուները շատ չնեղվեն նրա մոմոսների համար, նրանց կարվեն մանրամասն հաշվետվություն, բացի այնպիսի գումարներից, որոնք գահի կարիքների և ադմինիստրացիայի համար են նախատեսված: Կեսարը չպետք է ունենա իր ունեզվածքը, քանի որ պետությունում ամենը նրա սեփականությունն է, թե չէ մեկը մյուսին կհակափի՝ անձնական գույքերի փաստը կոչնչացնել ընդհանուրին տիրելու իրավունքին: Կեսարի բարեկամները, որոնք՝ բացի թագաժառանգից պետական հովանավորության տակ են, պետք է ծառայեն պետությանը, որպես ծառայողներ, որպեսզի ստանան սեփականության իրավունք, կեսարի արյան արտոնությունը չպետք է ծառայի գանձարանի քայլանման համար: Գնումը, փողերի ստացումը, կամ ժառանգությունը դրոշմային աճող գանձումներով: Այդ գանձումով չհայտարարված, անմիջական անվանական, փողային կամ ուրիշ սեփականության փոխանցումը, նաղքին տիրոջը մոմոսն տոկոսը հարկի այս գումարների փոխանցման ժամանակից մինչեւ փոխանցման հայտարարությունից խորշելու հայտնաբերումը: Փոխանցման գրությունները ամեն շաբաթ պետք է ներկայացվեն

տեղի գանձարան անուն, ազգանուն, հայրանուն, մշտական բնակավայրի հասցեյով, նախկին և նոր սեփականատերերի կողմից: Այս անվանական փոխանցումը պետք է սկսվի որոշակի գումարից, առետրի սովորական գումարը գերազանցող, որոնք կնոժվեն միայն որոշմանիշային գանձումով, միավորի տոկոսների որոշմամբ: Հաշվեք, թե ինչքանով են այդ հարկերը գերազանցում գոյերի պետության եկամուտներին: Պետության ֆոնդային դրամարկղը միշտ պետք է ունենա որոշակի պահեստային գումար, իսկ մնացածը պետք է վերադառնա շրջանառություն: Այս գումարներով կրավականացվեն հասարակական աշխատանքները: Այդ աշխատանքների նախաձեռնությունը՝ դուրս եկող պետական սկզբունքներից, ամուր կկապի աշխատավոր դասը պետական շահերին և ինքնակալին: Այդ գումարներից մի մասը կզմնա հայտնագործությունների և արտադրական մրձանակաշնորհման վրա: Երբեք չի հետետում վերնշահակված և ընդլայնացված հաշվարկների գումար, հետաձգելու գոնե մեկ միավոր պետական դրամարկղներ, քանի որ փողերը շրջանառության համար են, նրանց սառեցումը մահացուցիչ է հանդիսանում պետական մեխանիզմի համար, որի համար այն ծառայում է որպես քսույք, իսկ քսույքի հետաձգումը կարող է կանգնեցնել այդ մեխանիզմի ճիշտ ընթացքը: Փոխարինման նշանների մի մասի փոխարինումը տոկոսային թղթերով արեց հենց այդպիսի հետաձգում: Այդ հանգամանքի հետևանքները հիմա արդեն բավական նկատելի են: Հաշվետվության բանկը ղեկավարին անընդհատ կներկայացնի հաշվետվություն: Միակ անձը, որին ձեռնառու չի թալանել պետական դրամարկղները՝ դա նրա անմիջական ղեկավարն է: Միայն, թե ինչու հսկումը կվերացնի կորուստների և գերծախսերի հնարավորությունը: Ներկայացուցչության ղեկավարի թանկարժեք ժամանակը ընդունարանում խլելը պահելածեի սիրո կողմահարվելու է, որպեսզի միայն պետք հսկելու և մտածելու ժամանակ ունենա: Տնտեսական ճգնաժամերը գոյերի համար մենք միշտ սարքել ենք շրջանառության մեջից փողերը հանելով: Առեղի գումարներ սառեցվում էր, պետություններից փողերը վերցումով, որոնք ստիպված դիմում էին մեզ փոխառություններ ուզելու: Արդյունաբերության կենտրոնացումը փոքր ձեռնարկատերերից կապիտալիստների ձեռքերում, պետության և ժողովրդի ամբողջ արյունը քաշել է: Հիմնկվա փողի տպումը ընդհանրապես չի համապատասխանում իրական կարիքների, ուրեմն և բոլոր աշխատողների կարիքներին: Փողերի վերատպումը ամբողջ աշխարհի համար գոյության հարց է: Բոլոր պետությունները, որտեղ եղել է ոսկյա փող, ոսկու չեղիքելու պատճառով միշտ ստուժել են, առավելեւս, որ ամբողջ ոսկին մեր ձեռքում է: Մեզ մոտ կլինի աշխատատեղի համարժեք փող, կարեւոր չի՝ թղթի, թե փայտյա: Մենք փողը կտպենք մարդաստեղծով: Հաշվարկներով կզբաղվի ամեն մի դեպատմանն: Օգտուների և ծախսերի բյուջեները կկազմակերպի իրար կողքի, որպեսզի նրանք չկորցնեն իրար: Այս հարցում գոյերի առաջին անկարգությունը, որ նրանք սկսում են հասարակ բյուջեյից, որը աճում է տարեց տարի հետեւյալ պատճառով՝ այս բյուջեն ձգձգում են մինչեւ տարվա կեսը, հետո պահանջում են ուղղող բյուջե, որը երեք ամիս հետո ծախսում են, որից հետո պահանջում են լրացուցիչ բյուջե և այս ամենը վերջանում է վերացնող՝ լիկվիդացնող բյուջեյով: Հաջորդ տարվանը արդեն ուրիշ ձեւ չի կարող ձեւակերպվել: Հետո սկսում է փոխառությունների բանկոտության շրջանը: Արտաքին փոխառությունները, դրանք պարտադիր տգործկներ են, որոնց չի կարելի մարմնից հեռացնել: Փոխառությունները, դրանք կառավարության տոկոսային պարտավորություններ ընդգրկող, փոխառության կապիտալին համապատասխան վերսիլներն են: Քանի, դեռ փոխառությունը ներքին էր, գոյերը աղքատների գրպանից փողերը մղում էին հարուստների գրպանները: Մեր մոտ փողերի լճացում չի լինի, չի լինի պետական տոկոսային թղթեր, բացի մեկ տոկոսանոց սերիայից, որպեսզի տոկոսների գումարը չտանք տգործկներին: Դուք գիտեք ինչի հասցրեց դրանց այս սխալները, ինչպիսի ֆինանսական խառնաշփոթության նրանք հասան, չնայած դրանց ժողովուրդների զարմանալի աշխատասիրությանը:

ԱՐՉԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 21.

Ներքին փոխառություններ: Պասսիվ և տուրք: Կոմվերսիա: Մնանկացում: Խնայողաւարկողներ և ռենտա: Ֆոնդային բորսաների վերացումը: Արդյունաբերական հարստությունների տակսավորում:

Անցած ժողովին ձեզ գեկուցածին մանրամասնորեն կալելացնեն ներքին փոխառությունների մասին: Մակերեսորեն ես այլևս չեմ խոսի, որովհետեւ նրանք մեզ տանջել են գոյերի ազգային փողերով, իսկ մեր պետության համար չեն լինի արտասահմանցիներ, այսինքն դրսից ինչ որ մեկը: Մենք օգտվում էինք գոյերի դեկավարների ծախվածությունից, որպեսզի ստանանք կրկնակի, եռակի և ավելի մեծ գումար, նրանց պետություններին ոչ պետական գումար խճկելու համար: Դրա համար քննարկենք միայն ներքին փոխառության հարցը: Հայտարարելով այդպիսի պետական փոխառության կնքման մասին, բացում են իմ վերախնդրի, այսինքն տոկոսային բոթերի բաժանորդագրություն: Որպեսզի նրանք լինեն բոլորին հասանելի, նշանակում են հարյուրից մինչեւ հազար գին, ընդ որում առաջին բաժանորդներին զիջում է արվում: Հաջորդ օրը արհեստականորեն գները բարձրացվում են, իբր գնողները շատ են: Մի քանի օրից զանձարանի դրամարկղները լիքն են, իսկ երբ կոնտեյնիս վերջացած է, ապա ի հայտ է գալիս ահռելի պահվ: Տոկոսների մոծման համար նորից պետք է փոխառություն վերցնել, որը իր հերթին կալելացնի կապիտալ պարտքը: Իսկ վարկերը կարող են փակել միայն տոկոսները և ոչ կապիտալ պարտքը: Հետետրեն վրա է հասնում կոնվերսիան: Եթե այդժամ բոլորը իրենց փողերը հետ ուզեին, կառավարությունները կհասկանային իրենց սխալը և չէին կարողանա ներդրված փողերը հետ տալ իր բոլոր հետեւանքներով: Բայց գոյերի կառավարությունները միշտ գերադասում են կորցնել փողի կորուսի մեջ: Հիմա արտաքին պարտքերի դեպքում այդպիսի խաղեր գոյերը չեն կարող խաղալ, իմանալով, որ մենք փողերը լրիվ հետ կուզենք: Այժմ բոլոր ներքին փոխառությունները միավորված են «թռչող պարտքերով», այսինքն այնպիսի, որոնց մոծման ժամկետը մոտեցել է: Այս պարտքերը Խնայողամարկղների կամ անձեռնամխելի դրամարկղների փողերն են: Լինելով երկար ժամանակ կառավարության տրամադրության տակ, այս փողերը ցնրում են արտասահմանյան փոխառությունների տոկոսները փակելու համար, իսկ դրանց փոխարեն դրված է տարբեր գումարների ռենտայի ներդրումներ: Հենց սրանք էլ ծածկում են պետական դրամարկղների ճեղքվածքները: Երբ մենք կզանք իշխանության՝ այս բոլորը կվերացնենք, կվերացնենք նաեւ բոլոր տարադրամների բորսաները: Մենք բորսաները կփոխարինենք ահռելի վարկային հիմնարկներով, որոնք կզբաղվեն արդյունաբերական արժեքների գնահատմամբ՝ կառավարության մտածելակերպին համապատասխան: Այդպիսով բոլոր արդյունաբերական ձեռնարկությունները կլինեն մեզանից կախված: Դուք կարող եք պատկերացնել ինչպիսի հզորություն կստեղծենք սրա միջոցով:

ԱՐՁԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 22.

Գալիքի գաղտնիքը: Երկարդարյա չարիքը ինչպես ապագայի բարիքի հիմք: Իշխանության լուսապակը և նրան խորհրդամուլական խոնարհումը:

Ամեն ինչում, ինչը մինչեւ հիմա գեկուցել են ձեզ, ես աշխատում էի մանրակրկիտ նկարագրել կատարման գաղտնիքը՝ անցյալի և ընթացիկ, մեծ հոսանքի ձգտող, արդեն մոտիկ գալիքի իրագործությունները, գոյերի հետ մեր հարաբերությունների օրենքների գաղտնիքը և ֆինանսական օպերացիաները: Մեր ձեռքերում է ժամանակակից ամենահզոր ուժը՝ ոսկին: Երկու օրում մենք կարող ենք մեր պահեստը տեղափոխել ինչ քանակություն որ պետք է: Արդյոք կարիք կա, որ ապացուցեն, թե մեր կառավարությունը Աստծո կողմից է: Միթե այդպիսի հարստությանը մենք չենք ապագուցի, որ այն չարիքը, որը մենք ալոքանքարների ընթացքում ստիպված էինք կատարել, վերջապես ծառայել իսկության բարիքին՝ բերված է ամեն ինչ իր տեղը: Թեկուզ և որոշ բռնությունների միջոցով, բայց այն միեւնույն է կկատարվի: Մենք կկարողանանք ապացուցել, որ մենք բարերարներ ենք, ճորտված երկրագնդին իսկական բարիք և անձի ազատություն բերող, որից մենք կտանք օգտվել խաղաղությամբ, համերաշխությամբ, հարաբերությունների արժանիքներով, մի պայմանով՝ մեր դրած օրենքների պահպանումով: Մեր իշխանության լուսապակն է, ներշնչել իրեն խորհրդամուլական խոնարհում և ժողովուրդների նրա հանդեպ անուշահոտություն: Իսկական ուժը չի ընդունվում որեւէ իրավունքից, անգամ Աստվածային, ոչ որ չի հանդգնի

մոտենալ նրան, որպեսզի խլի նրա անգամ մազաչափ հոդորությունը:

ԱՐՁԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 23.

Պերճուրյան դետալների արտադրության կրճատում: Տնայնագործություն: Գործազրկություն: Ալկամոլության արգելում: Հին հասարակության սպանդ և նրա վերակենդանացումը նոր տեսքով: Աստծո ընտրյալը:

Որպեսզի ժողովուրդները ընտելանան լսողականությանը, հարկավոր է նրանց սովորեցնել համեստության, որի համար էլ պերճուրյան դետալների արտադրության կրճատում է պետք: Մենք կվերկանգնենք տնայնագործությունը, որը կփյուզի ֆարքիկանոնների մասնավոր կապիտալը, որպեսզի սրանք իրենց տեղերում խելոք մնան: Տնայնագործությունը չգիտի գործազրկություն, իսկ դա կառավարության ամենամեծ բարդանքն է: Ալկամոլությունը կարգելվի, որպես մարդկության հանդեպ հանցագործություն: Հպատակներին պետք է ընդամենը տեսնել կառավարության ուժը և հզորությունը: Ինչի համար է պետք նրանց հրեշտակային հոգին կայսրության մեջ: Միայնպես, որը կփոխարինի այժմ գոյություն ունեցող կառավարությանը, իր գոյությամբ անբարոյականացված է հասարակության մեջ, հրաժարվելով անգամ Աստվածային իշխանությունից, որի մեջից, բոլոր կողմերից անարխիայի բոցն է դուրս գալիս, նախօրոք պետք է սկսի հանգսնել այս ամենասարիչ բոցը: Նա պարտավոր է սպանել այդպիսի հասարակությունները, գոնե ծածկել նրանց սեփական արյունով, որպեսզի հետո նորից համբարձել ճիշտ կազմակերպված գործի ձեռով, գիտակցաբար պայքարող ամեն վարակի հետ, կարողանալ խոցոտել պետական գործը: Այդ Աստծո ընտրյալը ճշմանկված է վերելից, որպեսզի ջարդի խենթ ուժերը, ինտիմկտով շարժվող և ոչ գիտակցությունով, կենդանությամբ և ոչ մարդկայնությամբ: Այդ ուժերը այժմ հանդիսանում են թալանի գործում և բռնության ազատության և իրավունքի բողի տակ: Նրանք քանդել են բոլոր կենցաղային կարգերը, որպեսզի դրանց վրա վեր խոյացնի հուղայական կեսարի գահը, բայց նրանց դերը կլինի նրա ճանապարհից ավել, որի վրա չպետք է լինի ոչ ճյուղ, ոչ արատ: Այդժամ էլ մեզ պետք կլինի ասել ժողովուրդներին՝ գոհացեք Աստծուց և խոնարհվեք իր դեմքի վրա մարդկանց վաղորդչման կնիքը կրողին, որի մոտ ինքը՝ Աստվածն է բերել նրա աստղը, որպեսզի ոչ մեկը, բացի նրանից, չկարողանա ազատել ձեզ բոլոր վերը ցուցաբերած ուժերից և չարիքներից:

ԱՐՁԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ 24.

Դավիդ կեսարի արմատների ամրապնդումը: Կեսարի նախապատրաստումը: Ուղղակի հետնորդների վերացումը: Կեսարը և նրան երեք օժողները: Կեսար՝ ճակատագիր: Հուդայական կեսարի արտաքին դուրեկելության աննախատիքությունը:

Հիմա կանցնեմ Դավիդ կեսարի հոտի արմատների ամրապնդման միջոցներին մինչև վերջին հողազնդի շերտերը: Այդ ամրապնդությունը կկայանա նրանում, ինչուս մինչև օրս կայանում էր մեր հնուտների պահպանման ուժին համաշխարհային գործերը տանելու, անբողջ մարդկության մտքի դաստիարակության ուղղությունը: Դավիդի հոտի մի քանի անդամ կնախապատրաստեն կեսարներ և նրանց հետնորդների իրավունքով, այլ ակամավոր կարողություններով, վերադնելով նրանց քաղաքականության գանձային գաղտնիքների շարքին, միայն թե ոչ մեկը չիմանա այդ գաղտնիքները: Այդպիսի գործունեության նպատակը այն է, որ բոլորը իմանան, որ ղեկավարությունը չի կարող հանձնարարվել նրա արվեստի մեջ չլուսավորվածներին: Միայն այդ անձանց կլինի տրված երկարամյա փորձերի հետ համեստված այս պլանների գործնական իրագործումը, բոլոր քաղաքատեսական քայլերի և կենցաղային գիտությունների նկատառումները՝ մի խոսքով մարդկային հարաբերությունների կարգավորման համար բնության կողմից անխախտ կարգավորված օրենքների ոգին: Ուղղակի հետնորդները կենցաղվեն, եթե սովորելու ժամանակ ցուցաբերեն թեթևամտություն, փակկություն: Կեսարական պլանները չեն իմանա անգամ մոտիկ խորհրդատուները: Միայն անպայման ամուր կարողությամբ, թեկուզ մինչև դաժա-

նության, անդիպաշողական ղեկավարման, մեր հմուտների կողմից կստանան նրա ակունքները: Նա կնստի գահին իր խելքի փորձարկումից հետո: Միայն կեսաարը և նրան օժող երեք անձնավորությունները կարող են իմանալ այդ հեռու և մոտիկ սյալաները: Հիվանդանարու կամ անընդունակությունների դեպքում կեսարները պարտավոր են ղեկավարման ակունքները հանձնելու նոր, ընդունակ ձեռքերի: Հուդայական կեսարը չպետք է լինի իր կրքերի ազդեցության տակ, նամանավանդ հեշտասիրության: Իր բնավորության ոչ մի կողմով նա չպետք է տա կենդանու ինստինկտի իշխանություն: Մարդկության հենարանը, Դավիթի՝ համաշխարհային միապետի սուրբ ընտանիքից, պետք է գոհաբերի բոլոր անձնական հաճոյությունները իր ժողովրդին: Մեր տիրակալը պետք է լինի աննախատիճ ըորեն օրինակելի:

ՄԱՏԱՆԱՅԱԿԱՆ ՓՈՐՁՈՒԹՅԱՆ ԻՐԱԿԱՆԱՑՄԱՆ «ՀՄՈՒՏ ԻՌՆԻՍՏՆԵՐԻ ԱՐՁԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ» ԱՄՓՈՓՈՒՄ

Ձեռքները ապրելով ուրիշի տանը, մատը մատին կպցնել չցանկանալով՝ սնվելով ուրիշի հաշվին, փոխարենը՝ իրենց գոհունակությունը բնիկների հանդեպ գողությանը, խաբեքաությանը ու այլասեռատարածմամբ արտահայտելով, քողարկվելով նրանց կենսագրությանը, օգտագործելով բնիկների բարոյական և մարդասիրական հատկանիշները, ամենակողտու մեթոդներով հափշտակելով աբոններ և ահռելի գումարներ, այլընտրանքից հետո համարելով անասուններ ու ահա թե ինչ դավադրություններ են կազմակերպում նրանց թիկունքներում, առանց հաշվի առնելու, որ մի ակնթարթում բնիկները կխռովեն իրենց հանդեպ և իրենց փուչիկյա հիմքի վրա հաղձապակյա ամրոցները՝ արձանագրությունների և կատախեզիաների հետ միասին օդ կցնդեն ու կմանն իրենք՝ իրենց Թորա, Թալմուդով սպառնալիս անբարո ու այլասեռ ապրելակերպով՝ եթե իհարկե մնան:

Արձանագրություն 1. Ձեռքը ամեն երկրում օտար ավերիչ գործակալ է:

Արձանագրություն 2. Պատերազմները՝ հրեական ձեռքբերումների հիմքն են:

Արձանագրություն 4. «Ինչպես կարելի է հաղթել անտեսանելի ուժերին», - իրենք գրում են իրենց սատան լինելու մասին: Կամ. «Գոյերի Աստվածայնության և հոգու սկզբունքները՝ հավատքը, հիմնատակել, վերածել նյութական կարիքների թվաբանական հաշվարկների»: Կամ «Արդյունաբերության հողից յուրացրածը չի մնա տեղում՝ կանցնի սպեկուլյանտների ձեռքը»:

Արձանագրություն 5. «Ղեկավարման ուժեղացված կենտրոնացման ստեղծում»: Կամ. «Տարավարժեցնել գոյերի խելքի ուժը բննադատությունների միջոցով՝ դեպի դատարկախոտություն»: Կամ. «Նախաձեռնությունից վտանգավոր ոչինչ չկա, հիմնահատակ անել»:

Արձանագրություն 6. «Սպանել սպեկուլյացիայի միջոցով արդյունաբերությունը, որպեսզի այն չսատարի գյուղատնտեսության աճին»:

Արձանագրություն 9. «Մենք այժմ արդեն այնպիսի էքստրայեզալ վիճակում ենք, որ կարելի է համարել հրքյաների դիկտատուրա: Այս պահին մենք օրենսդիր ենք, մենք անում ենք դատ և դատաստան»: Կամ. «մեզանից է դուրս գալիս ամենը ընդգրկող ահաբեկչությունը»: Կամ. «Աշխարհի բոլոր մետրոները կայաթացնենք»: Կամ. «Մենք հատուկ տեսություններով ու սկզբունքներով թմրեցրինք, հիմարացրինք ու անառակացրինք գոյերի երիտասարդներին»:

Արձանագրություն 10. Այստեղ մասնավորապես նկարագրվում է, թե ինչպես են ջիռները ավանտյուրիստական մեթոդներով դրսից՝ ուժեղ պետությունների պռոտեկտորատի տակ, ղեկավարում գոյերի իշխանություններին և ժիժաղում՝ ժողովրդի վրա:

Արձանագրություն 11. «Մոցիսյական վատթար վիճակը կստիպի ժողովուրդներին գոչելու, որ իրենք համաշխարհային հրքյական կայսրություն են ուզում»: Կամ. «Եթե բոլոր մեթոդները պարավեն, ապա կկատարենք համաշխարհային հեղաշրջում՝ ուժի միջոցով»: Կամ. «Գոյերը ոչխարի հոտեր են, իսկ մենք նրանց համար գայլեր»:

Արձանագրություն 12. Այս արձանագրության մեջ Ախադ--Խամր անրադառնում է մամուլի

միջոցով գոյերի ժողովուրդների տխմարացմանը, անգամ “խեղերի” վրա ազդելուն:

Արձանագրություն 13. Հանապազօրյա հացի կարիքը թույլ չի տա գոյերին ընթաստանալու:

Արձանագրություն 14. Այստեղ Աբադ--Խամը խոստովանում է, որ ջիռողները ահավոր սարսափի մեջ են իրենց կազալներից,- «Ոչ մի հրքյա չի համարձակվի բացահայտել իրենց կրոնի գաղտնիքները»:

Արձանագրություն 15. Բոլոր գոյ-մասուններին մահապատիժ: Միոնիստը մասունից առաջադեմ է: «Մեր գործերը լավ են ստացվում աֆերիստների, կարերիստների, գողերի և անառակների հետ»: Կամ. «եթե այս աշխարհը պողտրվի, նշանակում է, որ դա մեզ է պետք, իսկ դավադրությունը միայն մեր ձեռքերում է»: Կամ. «Դատավորները որոշում են կայացնում, ինչպես մենք ենք կամենում»:

Արձանագրություն 16. Մենք կցնջենք ժողովուրդների հիշողությունից անցյալի այն փաստերը՝ ինչը մեզ օգուտ չի բերում: «Հարվածել համալսարաններին»:

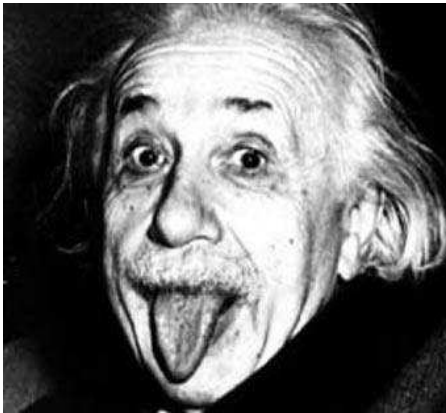
Արձանագրություն 17. «Փաստարանությունը անսկզբունք, անդեմ, դաժան, ամկողմնակալ ծառայություն է, այն պետք է այլ հիմքերի վրա դրվի»:

Արձանագրություն 20. Աբադ--Խամը անգամ իրենց ինչ որ վերածական իդեալական ասպագա կայսրության մեջ նախատեսնում է օրինական թալանը:

Արձանագրություն 24. «Կեսարական պլանները չեն իմանա անգամ նրա մոտիկ խորիդատունները»:

Սրանց հանդուրժելը՝ սեփական կրծքի վրա թունավոր Օձ տարացնել է:

Հարեգելի ընթերցող՝ հատուկ ուշադրություն է պետք կենտրոնացնել այս աթճանագրությունների, կատախեզիայի, Թավմոտի օրենքների ու Բիբլիայում «չթվիստվածներին սպանել», «Ամալեկյանների դեմ ազգից ազգ պատերազմ» փաստերի վրա: Հաշվի առնելով, որ ջիռող համաշխարհային պատմությանը երբեք և ոչ մի հանճար ու տաղանդ այդպես էլ չտվեց՝ պատասպարվում են այդ կենդանիները այն հանգամանքի շուրջ տակ, թե Աբերտ Էյնշտեյնը ջիռող է ու աշխարհահռչակ գիտնական: Բայց այդ էլ հերքվեց:

Կարդալով աշխարհահռչակ ֆրանսիացի ֆիզիկոս Անրի Պուանկարեյի «Գիտության մասին» գիրքը (էջ546-553), ես ցնցվեցի, որ անգամ «Հարաբերականությունների տեսություն»-ը գողացված է Պուանկարեից ու գերմանական գիտնական Գիլբերտից, իսկ ֆոտոէֆեկտը՝ որի համար Նոբելյան մրցանակ է ստացել Էյնշտեյնը, գողացել է ռուս մեծ գիտնական Ստոլետովից:

«Դե արի վարդապետ ու մի խենթացիր...»:

Ուրեմն սա էլ է՞ գողացված:

Այս ի՞նչ անտանելի կենդանիներ են սրանք:

Այդեն բառապաշարիս մեջ համապատասխան ածական չեմ գտնում բնութագրելու այս տիպի ստոր գողությունը՝ սա արդեն գողությունների գողություն է: Եթե կարող եք, խնդրում եմ, Դուք գնահատեք այդ արարքը՝ ես ցնցված եմ:

ՈՒ այսբանից հետո կարդացեք այս տավարների արձանագրություններն ու ծրագրերը, հետևել ուշադրություն դարձրեք դրանց ունեցած այսօրվա հաջողությունների վրա:

Այդ ի՞նչ ուժ է դրանց հետետում կանգնած, որ այդ ամենը իրականացվեց...:

Այդ սատարը չուկչան ու խանտին էլ ունենային՝ էլի գոնե մեկ հանճար կծնեին:

Թ Ա Լ Մ ՈՒ Դ (Շ ՈՒ Լ Խ Ա Ն Ա Ր ՈՒ Խ)

ԹԱԼՄՈՒԴ-ը (ուսուցում) ջիուղները անվանում են ՇՈՒԼԽԱՆ ԱՐՈՒԽ, ինչը նշանակում է բացած սեղան՝ այսինքն ապրիթ Թալմուդի օրենքներով ու քո առաջ միշտ բաց սեղանը պատրաստ է՝ կեր ու խմի:

Բսկ հիմա տեսնենք, թե ի՞նչ է իրենից ներկայացնում «փառաբանված» ջիուղական Թալմուդը: Բհարկե յոթը հաստափոք հատորներից, բայց ընդհանուր առմամբ անմիտ, տրամաբանագուրկ, խեղաթյուրանք Թալմուդի քննարկումը այս փոքրիկ գրքույկի մեջ հնարավոր չի տեղավորել, բայց, քննարկենք, քանզի այն ոչ ջիուղների հանդեպ՝ ջիուղների կողմից հեզնանքի ամենակարկառուն փորձն է, միաժամանակ բացահայտում է ջիուղների անասնական հանկանիչները և ոչ մեր՝ ինչպես իրենք են ասում՝ անասուն գոյերի (երեք տարի մեկ օրական աղջնակին կուսությունից զրկել...: Այստեղ ես կներկայացնեմ միայն Բաբելոնյան Թալմուդի՝ Շուլխան Արուխի ընդամենը մի քանի օրենքներ, որոնք հաստատ պատվի չեն արժանացնի այդ օրենքներից օգտվողներին և դրանցով ապրողներին: Համենայնդեպս, մինչև Զեր այս մասին իմանալուց անմիջապես հետո: Բսկ այս չ՛մարդերը երկար դարեր շարունակ, Առաջնածին Հայ ազգ՝ խաղում են Քո ճակատագրի հետ:

Թալմուդը 16-րդ դարում Իոսիֆ Կարոյի կողմից Գալսահայի բանավոր օրենքների առաջին պաշտոնական թարգմանությունն է: Այն կազմված է “Միշնա”-յից (բանավոր օրենք), “Գըմերա”-ից (վերջավորություն) և “Տոսեֆթա”-ից (հավելված): Թալմուդը համարվում է Թորայից առավել բարձր օրենսգիրք: 1590թ. առաջին անգամ Վենետիկում լրիվ իրողությամբ տպագրվեց, բայց հետո ջիուղները որոշ մասեր կտրատեցին այդտեղից:

Թալմուդը բաղկացած է 6-ը մասից՝ 1) Զերաիմ՝ հողի պտուղները, 2) Մոեդ՝ շաբաթը և տոնները, 3) Նաշիմ՝ ընտանեական հարաբերությունները, 4) Նեզիկին՝ դատ և հատուցում, 5) Կողաշիմ՝ սինեգոգի նվիրատվություն, 6) Թեհարոտ՝ հոգեւոր մաքրություն:

ԹԱԼՄՈՒԴՅԱՆ ԽԱՅՏԱՌԱԿՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

Հատոր 1 ԶԵՐԱԻՄ (Ցանքս)

Շարադրանք ԲԵՐԱԽՈՏ (փառախոսություն)

ԳԼՈՒԽ 1

1 Ո՞ր ժամից են կարդում “Շեմը” (Շեմը դա Թորայի առաջին մասն է՝ մինչև Երկրորդ օրինաց): Այն ժամանակից, երբ հոգեւորականները գալիս են իրենց նշխարիքը ուսուցելու: Կարդալու թացքը շարունակվում է մինչև առաջին զիշերային պահակի ժամանումը: Բսկ բարբի Գամալիլը ասում է՝ մինչև արեւածագը:

ԳԼՈՒԽ 3

1 Նա, ում առջեւում պառկած է նահատակը՝ ազատվում է “Շեմ” կարդալուց:

ԳԼՈՒԽ 4

5 Ո՞վ ավանակին հեծած է՝ տեֆիլի (Թորայի աղոթք) ժամանակ պետք է իջնի ու կարդա: Եթե չի կարողանում ու անգամ չի կարողանում նայել սուրբ տաճարին՝ պետք է իր սիրտը ուղղի դեպի այն:

ԳԼՈՒԽ 8

- 2 Շամմայի դպրոցը ասում է, նախ ձեռքերն են լվացում՝ հետո են թասը լցնում, իսկ Գիլլելի դպրոցը ասում է, որ նախ թասն են լցնում՝ հետո են ձեռքերը լվացում:
- 4 Շամմայի դպրոցը ասում է, որ նախ ավլում են հատակը՝ հետո են ձեռքերը լվացում, իսկ Գիլլելի դպրոցը ասում է, որ նախ ձեռքերն են լվացում՝ հետո հատակը ավլում:

Շարադրանք ՏԵՐՈՒՄՈՏ

ԳԼՈՒԻՄ 7

- 4 Մեկը գողացել է նշխարհքը, բայց չի կերել՝ կնուծի նշխարհքի կրկնակի գինը: Իսկ եթե կերել է՝ ապա կնուծի կրկնակի գնաչափով ու խումեջ (հատուկ տուգանք):

Շարադրանք ՄԱԱՍՈՒՈՏ (ՏԱՄՆԱՄԱՍ)

ԳԼՈՒԻՄ 1

- 1 Այն ամենը, ինչը ընդգրկվում է սննդի մեջ, պահպանվում է և աճում հողի մեջ՝ ենթարկվում է տասնամասի տուրքի:

ԳԼՈՒԻՄ 4

- (a) [3, 6] Երկու զարու մաքրած հատիկներ կարելի է ուտել առանց տուրքի, իսկ երեքը արդեն տուրքադրվում են: Յորենի հատիկներ կարելի է ուտել երեքը, իսկ չորսը արդեն տուրքադրվում են:

ԳԼՈՒԻՄ 5

- 7 Մրջունների բնում հայտնված հատիկների համար պետք է տուրք վերցնել՝ քանզի նրանք գիշերել են բնի մոտ գտնվող հատիկների կույտի մեջ, իսկ պատրաստի կույտից մրջունները ամբողջ գիշեր այն քաշել-տարել են:

Շարադրանք ՄԱԱՍԵՌ-ՇԵՆԻ (ԵՐԿՐՈՐԴ ՏԱՄՆԱՄԱՍ)

ԳԼՈՒԻՄ 2

- 1 Երկրորդ տասնամասը նշանակված է սննդի, խմիչքի ու օժանկելու վրա: Այդ կապակցությամբ չի կարելի օժանկել գինով կամ քացախով՝ այլ միայն յուղով:

Շարադրանք ՕՈՒԱ

ԳԼՈՒԻՄ 3

- 1 Զգեստը, որը ներկվել է օռլա ծառի պտուղների կլեպով՝ պետք է հրկիզվի (չորս տարեկանից պակաս պտղատու ծառի համար վճարվում է օռլա տուրք՝ այն համարվում է չթլփաթված):

Շարադրանք ԲԻԿԿՈՒՐԻՄ (ԱՌԱՋԻՆ ԲԵՐՔ)

ԳԼՈՒԻՄ 1

- 1 Ծառի առաջին բերքից պարտադիր պետք է բիկկուրիմ մուծվի:

Հատոր 2 ՄՈՒԴ (տոններ, ծեսեր)

Շարադրանք ՇԱԲԲԱԹ

ԾՆՆՂՈՅ Բ;3,-“ԵՎ Աստուած օրինեց եօթներորդ օրը և սրբեց նորան, որովհետև նորանում հանգստացավ իր բոլոր գործքիցը, որ Աստուած ստեղծեց և արավ”:

ԳԼՈՒԻՄ 2

- 6 Ծննդաբերության ժամանակ կանայք երեք մեղքի համար մահանում են՝ 1. Նիիդի կանոնները խախտելու, 2. Խալլի կանոնները խախտելու 3. Շաբբաթի սկսումում ցահը վառելու:

ԳԼՈՒԻՄ 4

- 1 Ինչի՞ մեջ կարելի է պահել տաք ամանով ճաշը և ինչի՞ մեջ չի կարելի:

Չի կարելի պահել՝ քուսպի, թրիքի, աղի, հանգած կրի, ավազի, մղեղի, խաղողի մաջառի, բրդի, թաց կանաչի մեջ: Կարելի է պահել՝ կանացի զգեստի, պտուղների, աղավինների բմբուլների, ռանդատաշեղների, կտավատի խծուծի մեջ:

2 Եթե ամանը ծածկած չի եղել մինչև շաբաթամուտ, ապա այն արդեն ծածկել չի կարելի:

ԳԼՈՒԽ 5

1 Անասուններին պետք է շաբաթը հանգիստ տալ: ՈՒդտը կարող է դուրս գալ աֆսարով, էգ ուդտը՝ քթի օղով, ավանակը՝ սանձով, ձին շղթայով:

2 Ավանակը կարող է տապճակ կրել՝ եթե ուրբաթից դրանով էր, խոյերը կարող են քայլել կապտած, իսկ ոչխարները վերել կամ ներքել կապած պոչերով, այծերը կապտած նոներով:

ԳԼՈՒԽ 6

1 Ի՞նչ հագուստով կարող է կինը դուրս գալ և ինչով՝ ոչ:
Կինը չի կարող դուրս գալ գլխին բրդյա կամ կտավատյա ժապավենով, ոչ ճակատի կապով, ոչ սանբուտիներով (թշակալներ), ոչ ոսկյա մեղալյոնով, շղթայով, քթի օղով, ոչ նշանդեքի մատանիով, ոչ գնդասեղով:

ԳԼՈՒԽ 12

3 Պատժելու է ենթակա աջ կամ ձախ ձեռքով թեկուզ երկու տառ գրելը:

ԳԼՈՒԽ 15

1 Ահա այն կապիանգույցները, որոնք կպատժվեն շաբաթին՝ ուխտավորի ու ծովա-յինի հանգույցները:

ԳԼՈՒԽ 16

1 Շաբաթյան հրդեհից կարելի է փրկել բոլոր սուրբ գրքերը:

ԳԼՈՒԽ 17

2 Կարելի է վերցնել ձեռքը. Մուրճ՝ պոպոկ ջարդելու համար, կացին՝ որպեսզի ջարդել թգենու սալիկը, սոդո՝ պանիր կտրելու համար, շերեփ՝ չորացած թուզը հավաքելու, եղյա՝ երեխային ուտելիք տալու համար, իլիկ՝ մրգերի մեջ մտցնելու համար, ասեղ՝ մատից փուշը հանելու համար:

ԳԼՈՒԽ 18

3 Ծնող անասունից չի կարելի պտուղը հանել՝ օգնել կարելի է, կարելի է կանչել կնոջ ծննդաբերմանը օգնության, կարելի է խախտել շաբաթը ու պորտը կապել:

ԳԼՈՒԽ 19

2 Թլփատման հետ կապված բոլոր աշխատանքները կարելի է շաբաթ անել:

ԳԼՈՒԽ 22

1 Շաբաթ չի կարելի պտուղից հյուժ քամել. Եթե հյուժը ինքն է դուրս եկել՝ ապա այն շաբաթվա համար արգելված է: Մեղրը, որը ուրբաթ կտրատված մեղրամովի մեջից շաբաթ է ծորացել՝ արգելվում է օգտագործել:

6 Շաբաթ կարելի է բաղնիքում օծանվել և մարմինը տրորել ձեռքերով, բայց այնպես, որ չձանձրանալ և չքորել մաշկը կամ խոզանակով չքերել:

Շարադրանք ԷՐՈՒՎԻՆ

ԳԼՈՒԽ 4

7 Մեկը, գիշերը ընկնելուն պես գտնվելով ճանապարհին, ճանաչում է հեռվում ծառը կամ պարիսպը և ասում է, -"իմ շաբաթի մնալը դրա տակ է"՝ նրա խոսքերը ոչինչ են: Եթե նա ասում է, -"իմ շաբաթ մնալը նրա հիմքի մոտ", ապա նա կարող է անցնել իր կանգնած տեղից մինչև ծառը կամ պարիսպը 2000 արմունկ և էւս 2000

արմունկ մինչև տունը՝ այսինքն նա կարող է գիշերն ընկնելով անցնել 4000 արմունկ:

ԳԼՈՒԽ 6

- 1 Եթե բակում ապրում է հեթանոս կամ անձ, որը չի ընդունում էրուվա, ապա դրանց պատճառով այդ բակը դառնում է արգելված (այսինքն տնից բակ և հակառակը չի կարելի ապրանքը հանել): Իսկ Հակոբի որդի րաբբի Էլիզարը ասում է,-“Բակը համարվում է արգելված, երբ նրանում ապրող երկու հրեա իրար խանգարում են”:

ԳԼՈՒԽ 8

- 6 Երկու բակերի միջև եղած ջրհորից չի կարելի շաբբաթ ջուր վերցնել, քանի որ չկա ջուրը վերել, ներքել, կողքերից առանձնացնող միջպատ: Գամալիալի որդի րաբբի Միմոնը ասում է,-“Ըստ Շամմայի դպրոցի՝ միջնապատը պետք է լինի ներքելից, իսկ Գիլլեյի դպրոցով՝ վերելից: Իսկ րաբբի Հուդան ասում է,-“Չի կարող լինել առավել միջնապատ՝ քան բակերի միջև եղած պատն է”:

ԳԼՈՒԽ 10

- 5 Կանգնած մասնավոր տարածքում՝ չի կարելի մեզել հասարակական տարածք և հակառակը: Ինչպես նաև թթել չի կարելի մասնավորից հասարակական և հակառակը: Բաբբի Հուդան ասում է,-“ՈՒՄ բերանում թուք է հավաքվել՝ նա իրավունք չունի չորս արմունկ տարածքում քայլել ու չթթել”:
- 6 Չի կարելի կանգնած մասնավոր տարածքում՝ հասարակական տարածքից ջուր խմել և հակառակը, մի թե գլուխն ու մարմնի մեծ մասը գտնվում են այն մասում՝ որտեղից նա խմում է:
- 13 Տաճարում և ոչ ուրիշ տեղերում, թույլատրվում է շաբբաթ դռան ներքելի ամրակը փակել: Փակել վերելի ամրակը արգելվում է ամենուր: Բաբբի Հուդան ասում է,- “Վերելի ամրակը թույլատրվում է փակել տաճարում, իսկ ներքելին ոչ միայն տաճարում՝ այլ ամենուր”:

Շարադրանք ԲԵՅԱ

ԳԼՈՒԽ 1

- 3 Շամմայի դպրոցը ասում է,-“Չի կարելի մեկ աղավանդից մյուս տեղափոխել սանդուխքը, բայց կարելի է այն թեթել մի աղավանդի պատուհանից մյուսին: Իսկ Գիլլեյի դպրոցը երկուսն էլ թույլատրում է:
Շամմայի դպրոցը ասում է,-“Աղավանդից թոչյուն կարելի է վերցնել միմիայն այն դեպքում, եթե նրանք փետրահանված են նախօրեին: Իսկ Գիլլեյի դպրոցը ասում է,-<<Բավական է կանգնել աղավանդի մոտ ու ասել,-,ես կվերցնեմ սրան ու սրան>>:

ԳԼՈՒԽ 4

- 1 Նա, ով տեղափոխում է սափորով գինին, չպետք է տեղափոխի զամբյուղով, տուփով, մեջքին կամ առաջից: Տոների ժամանակ իրերը կարելի է տեղափոխել ոչ տրադիցիոն մեթոդներով:

ԳԼՈՒԽ 5

- 1 Տոներին պտուղները կարելի է իջեցնել կտուրի ծակերով, իսկ շաբբաթներին չի կարելի:

Շարադրանք ՌՈՇ-ԳԱՇԱՆԱ

ԳԼՈՒԽ 1

1 Գոյություն ունի չորս Նոր տարի. Նիսանի 1-ը թագավորների ու տոնների համար է, Էլուլի 1-ը անասուններից տասանորդ ստանալու համար, Տիշրի 1-ը սովորական, շաբաթի և հորեյանական տարիների ու բանջարեղենի համար, Շեվատի 1-ը ծառերի ու պտուղների համար:

Շարադրանք ՄԵԳԻԼԼԱ

ԳԼՈՒԽ 1

3 Ո՞ր քաղաքն է կոչվում մեծ: Քաղաքն, որում կան տասը ազատ մարդիք, իսկ եթե այդ քանակից պակաս է, ապա այն գյուղ է:

5 Տոնների ու շաբաթի միջև տարբերությունը միայն սննդի պատրաստման մեջ է:

Շարադրանք ԽԱԳԻԳԱ

ԳԼՈՒԽ 1

1 Ամեն ինչ ենթարկվում է <<Ռեյի>> օրենքին՝ բացի խուլիամրից, խեղաթյուրվածից, անչափահասից, տումտումից, անդրոգինից, կնոջից, ստրուկից, կաղից, կույրից (այդ օրենքի համաձայն բոլոր ջիւղ տղամարդիք տարին երեք անգամ լի ձեռքով պետք է հանդիպեն Աստծո հետ):

Ո՞վ է կոչվում անչափահաս: Դա երեխան է, որը Շամմայի դպրոցով՝ չի կարող նստել հոր մեջքին և Երոուսաղեմից բարձրանալ Տաճարի սար: Բսկ Գիլլեյի դպրոցով՝ երեխան է, որը չի կարող բռնել հոր ձեռքից ու բարձրանալ Տաճարի սար:

ԳԼՈՒԽ 3

3 Չոր ուտելիք՝ եթե այն նշխարք է, կարելի է ուտել անլվա ձեռքերով, իսկ եթե այն սուրբ է, ապա չի կարելի ուտել:

Հատոր 3 ՆԱՇԻՄ (գրքեր 5 և 6)

Նախ՝ բիրլիայի ՄՆՆԴՈՅ ԼԸ գլխում կարդում ենք, որ եղբոր մահանալու դեպքում՝ մյուս եղբայրը պետք է ամուսնանա դրա կնոջ հետ: Կամ մինչև 1907թ. բիրլիայում ԵԼԳԼՈՂՂ ՕԼԻՆԱՅ ԻԳ,2 ասվում է, -Ո՞ր մեծերը լրջված են կամ կտրված է առնանդամը (նոր բիրլիայում պոռնկորդի է կոչած)՝ նա չի կարող մտնել Եհովայի ժողովը”(Արուս-խոսքն առած Էրուսիմ-նշանված Գին-երկրորդ ակտը ավարտած):

Շարադրանք ԻԵՎԱՄՈՏ

ԳԼՈՒԽ 8

1 Չթլփաթվածները, ամեն մի անաքուրները (հոգևորականները) չպետք է ուտեն նշխարք-հաղորդություն, իսկ նրաց կնանիք ու ծառաները կարող են ուտել: “Պեցուա-դակկա”-ները՝ ում ձվանները կամ դրանցից մեկը լրջված են և “Կերուտ շոֆիա”-ները՝ ում առնանդամը կտրված է կարող են ուտել, իսկ նրանց կնանիք ու ծառաները չեն կարող:

Պեցուա-դակկա և Կերուտ շոֆիաները կարող են ամուսնանալ միմիայն ջիւղ-դուհի դարձածների և ազատ արձակածների հետ: Նրանք հասարակություն մտնելու իրավունք չունեն՝ ինչպես ասված է ԵԼԳԼՈՂՂ ՕԼԻՆԱՅ ԻԳ,2:

ԳԼՈՒԽ 9

1 Կան կնանիք, որոնք թույլատրված են իրենց մահացած ամուսինների համար և արգելված իրենց տեգրերի համար: Կան այնպիսիները, որոնք թույլատրված են իրենց տեգրերի համար և արգելված են իրենց ամուսինների համար: Կան այնպիսիները՝ որոնք թույլատրված են և նրանց և սրանց համար ու կան այնպիսիները՝ որոնք արգելված են և սրանց և նրանց համար:

ԳԼՈՒԽ 11

- 1 Ամուսնանալ բռնաբարված և գայթեկդված հարազատների հետ. Ով բռնաբարել կամ գայթակղել է կնոջ հարազատներին՝ նա մեղավոր է: Իր հոր բռնաբարած կամ գայթակղած կնոջը մարդ կարող է վերցնել իրեն կին: Իր որդու բռնաբարած կամ գայթակղած կնոջը մարդ կարող է վերցնել իրեն կին:

Շարադրանք ԿԵՏՈՒԲՈՍ

ԳԼՈՒԽ 1

- 1 Կույսի հետ հարսանիքը կայանում է չորեքշաբթի, իսկ այրիի հետ՝ հինգշաբթի, քանզի բետ-դիները շաբաթը երկու անգամ են նիստում քաղաքում՝ երկուշաբթի և հինգշաբթի: Այնպես որ, եթե ամուսնու մոտ կուսության մասին բողոք կառաջանա՝ նա կարող է հաջորդ առավոտ այցելել բետ-դին:
- 2 Անչափահասի համար՝ ում հետ կենակցել է հասունացածը, կամ հասունացածի համար՝ ում հետ կենակցել է անչափահասը, հավասար է ինչպես մուկկատ-եց կետուբա-երկուհարյուր զուգ (1զուգ=50կոպ.): Ո՞վ է այստեղ կոչվում անչափահաս, ո՞վ անչափահասուհի: Ագրայի որդի րաբբի Բուդայի անունից ասել են, -“անչափահասը նա է, որը տարբ տարեկան ու մի օրական չկա, իսկ անչափահասուհին՝ ով երեք տարեկան ու մի օրական չկա”: Նման անչափահասների կամ անչափահասուհիների հետ կենակցելը՝ կենակցում չի, դրա համար էլ նա համարվում է կոյս:
- 6 Ուն մեկը կին ուզեց ու նրա մոտ կուսություն չգտավ: Կինը ասում է, -“մինչև դու ինձ էրուսին արեցիր՝ ինձ բռնաբարել էին և քո դաշտը ամայացավ”: Տղամարդը ասում է, -“Ո՛չ, մինչ ես քեզ հետ արեցի էրուսին և իմ գնածը սխալմամբ է կատարվել”: Բաբբի Գամալիայի ու ր. Էլիեզերի խոսքերով՝ կնոջը պետք է հավատալ, իսկ ր. Բիսուբ ասում է, -“Դրա բացատրություններով չի, որ մենք ապրում ենք, նրա ասածը հիմք չէ, բայց նայելով նրան, որ մինչև էրուսինը զրկվել է կուսությունից՝ տղամարդուն խաբել է՝ մինչև է կինը չապացուցի իր ասածը”:

ԳԼՈՒԽ 2

- 1 Կինը այրիացել է կամ բաժանված է և ասում է, -“Դու ինձ վերցրել ես՝ կոյս էի”, Նա ասում է, -“Իսկ ես քեզ այրի եմ վերցրել”: Եթե կան վկաներ, որ նա մարդու է գնացել կույսի ֆաթայով և արձակած մազերով՝ ապա նրան հասնում է կետուբա (տուրք) երկուհարյուր զուգ: Բերոկիի որդի րաբբի Բուանը ասում է, -“Չորացրած հատիկներով հյուրերին հրավցնելն էլ է ապացույց”:

ԳԼՈՒԽ 3

- 1 Եթե մեկը կենակցել է մավերի, սամարուհու, հրեացածի, երեք տարի մեկ օրը չլրացած գնված գերուհու, սորկուհու կամ ազատ արձակածի հետ, եթե կենակցել է քրոջ, հորաքրոջ, մորաքրոջ, կնոջ քրոջ, եղբոր կնոջ, հորեղբոր կնոջ՝ դրանք ունեն ԿԵՆԱՄ-ի իրավունք: (Կենասը բռնաբարության ու պղծման համար նախատեսած 50 սիկլ շնորհումն է Լ.Պ.):
- 2 Բսկ ո՞րի համար կենաս չի նախատեսվում.
Եթե մեկը կենակցել է իր դուստրի, դուստրոջ դուստրի, դուստրոջ որդու, կնոջ դուստրի, նրա որդու դուստրի, նրա դուստրոջ դուստրի, արա դրանց համար կենաս չի նախատեսվում, քանզի նա դատապարտվում է մահվան:
- 4 Գայթակղեցնողը (պատրողը) մուծում է երեք տուգանք իսկ բռնաբարողը չորս: Պատրողը մուծում է պատվագրվման, վնասի և կենասի համար, իսկ բռնաբարողը բացի դրանից մուծում է և տանջանքի համար:

- 8 Քանի դեռ հնարավոր է աղջկա առուծախսը՝ չի լինի կենսա, իսկ եթե կա կենսա՝ չի կարելի աղջկա առուծախս:
- 9 Ո՞վ կբարձրաձայնի “ես ինչ-որ մեկի աղջկան գայթակղել եմ”՝ չի մուծի կենսա, բայց անպատվության ու վնասի համար կմուծի տուգանք:

ԳԼՈՒԽ 4

- 1 Եթե դեռահասուհին գայթակղվում է՝ ապա տուգանքը պատկանում է նրա հորը:
- 2 Եթե մեկը արել է էրուսին (հարսանիք) իր անչափահաս աղջկա համար ու նա բաժանվել է կամ այրիացել է՝ ապա կետուբան (կտուբա՝ ամուսնության վաճառք-պայմանագիր) պատկանում է նրան:
- 6 Հայրը պարտավոր չի կերակրել իր դուստրին: Սա հմուտների քննարկման արդյունքում ասել է Ազարիի որդի րաբբի Էլազարը: Ինչպես որդիները ստանում են ժառանգություն հոր մահվանից հետո, այնպես էլ դուստրերը հասանելիք կերակրումը պետք է ստանան իրենց հոր մահից հետո:
- 7 Եթե ամուսինը չի գրել կետուբա, ապա աղջնակը նրանից ստանում է 200 զուզ, իսկ այրին՝ մինա:

ԳԼՈՒԽ 5

- 5 Ահա աշխատանքները, որոնք պետք է կատարի կինը իր ամուսնու համար՝ աղում է հացահատիկը, վառում վառարանը, լվացում է սպիտակեղենը, եփում է, կրծքով կերակրում է իր երեխային, անկողինը հարդարում և բուրդը վերամշակում:
- 6 “ՕՆԱՀ” — ամուսինների կենակցման թացքերը. մանեկողների համար՝ ամենօր, աշխատողների համար՝ շաբաթը երկու անգամ, ավանակավորների համար՝ շաբաթը մեկ անգամ, ուղտավորների համար՝ 30 օրը մեկ, նավագնացների համար՝ 6 ամիսը մեկ: Այսպես է համարում րաբբի Էլիեզարը:
- 9 Նա պետք է տա կնոջը մանր ծախսերի մաս արծաթ, որպեսզի կինը ամեն շաբաթ-գիշեր քնի նրա հետ:

ԳԼՈՒԽ 6

- 3 Եթե մեկը իր փեսային օծիտի հետ և փող է խոստացել ու փեսան մահացել է՝ իմաստունների որոշմամբ նա կարող է աղջկա տեգրոջը ասել, “քո եղբորը ես ուզում էի տալ՝ բայց թեզ չեմ տա”:
- 5 Եթե մեկը տվել է իր աղջկան առանց օծիտի պայմանի որոշման՝ ապա պետք է տա 50 զուզից ոչ պակաս:

ԳԼՈՒԽ 7

- 1 Եթե մեկը տվել է կնոջը իր ունեցվածքից օգուվելու ժխտում ու այդ ժխտումը հասնում է 30 օրի՝ ապա նա կնոջ համար պետք է գտնի պառնասա՝ կերակրող:

ԳԼՈՒԽ 10

- 5 Եթե մեկը ամուսնացած է չորս կնոջ հետ և մահացել է, ապա կետուբ ստանալուց առաջինը իր երեխաների հետ ունի երկրորդի հանդեպ առավելություն, երկրորդը՝ երրորդի, երրորդը՝ չորրորդի:

ԳԼՈՒԽ 12

- 2 Եթե աղջիկը մարդու է գնացել, ապա ամուսինը նրան ուտելիք է տալիս իսկ ծնողները նրան վճարում են ուտելիքի գինը:

ԳԼՈՒԽ 13

- 2 Մեկը գնացել է ուրիշ երկիր՝ մեկ ուրիշը նրա կնոջը խնամակալել է: Քանանի կարծիքով նա պետք էրդման կարգով ապացուցի, թե ինչքան է ծախսել ու ստանա:

Շարադրանք ՆԵՂԱՆԻՄ (ՈՒԽտերը)

ԳԼՈՒԽ 3

- 10 Ով ուխտի ուղիով հրաժարվել է “Շաբաթամուտներից” նրան արգելված են ջիուդներն ու սամարացիք: Ով հրաժարվել է “Միտոռ ճաշակողներից” նրան արգելված են ջիուդները և արգելված են սամարացիք: Ով հրաժարվել է Երուսաղեմի ուխտավորներից՝ նրան արգելված են ջիուդները, բայց թույլատրվում են սամարացիք:
- 11 “Գոնամ, որ Նոյի հետնորդների ոչնչից չեմ օգտվելու”,-այսպես ասողին թույլատրված են ջիուդները, բայց արգելված չեն այլ ժողովուրդները: “Գոնամ, որ Աբրահամի հետնորդների սերմից չեմ օգտվի”,-ասողին արգելված են ջիուդները և թույլատրված են այլ ազգերը: “Որ, չեմ օգտվի իսրուէլցիներից”,-սա պետք է ջիուդներից արժեքից թանկ գնի՝ էժան վաճառի: “Որ իսրուէլցիները ինձանից չեն օգտվի”,-սա պետք է էժան գնի՝ թանկ վաճառի: “Գոնամ, որ չեմ օգտվի չթլիաթվածներից”,-սրան թույլատրվում են չթլիաթված իսրուէլցիները, բայց արգելված են թլիաթվածները՝ ժողովուրդներից: “Գոնամ, որ չեմ օգտվի չթլիաթվածներից”,-սրան թույլատրվում է չթլիաթված իսրուէլցիները բայց արգելված են թլիաթվածները՝ ժողովուրդներից: (“Բարուէլցի” բառը ունի երկու նշանակություն 1. Ամբողջ ջիուդ ժողովուրդը, 2. անձինք, որոնք չեն պատկանում լեւիտների սերնդին՝ այսինքն ոչ լեւիտները և ոչ հոգեւորականները): Գարիսի որդի րաբբի Բուսար ասում է,-“Թլիաթման նշանակությունը ահռելի է, այնպես ինչպես Մովսէ-սին ոչ մի ժամ դրա կատարման համար տրված չէր” (ԵԼԻՅ Դ:24-26 “Եհովան նորան պատահեց և ուզեց սպանել: ԵՎ Սեպփորան մի սուր քար առավ և իր որդու անթլիաթությունը թլիաթեց և նորա ոտքերի մոտ գցեց...”):

ԳԼՈՒԽ 8

- 7 Եթե մեկը իր քրոջ աղջկա հետ ամուսնանալու հրավերին պատասխանում է,- “Գոնամ, որ նա երբեւիցե ինչ որ բանով կօգտվի ինձանից”, ինչպես նաեւ եթե մեկը բաժանումով կնոջը արձակում է ու ասում,-“Գոնամ, ինչով իմ կինը երբեւիցե ինձանից կօգտվի”, ապա դրանց թույլատրվում է օգտվել նրանից, քանզի նա մտածում էր միայն ամուսնության մասին:

Շարադրանք ՆԱԶԻԳ (ՆԱԶՈՒԵՅ)

ԳԼՈՒԽ 1

- 3 Նազորեւցին՝ խաղողից ու դրանից պատրաստված բոլոր խմիչքներից հրաժարվել, մահացածին չդիպչել, գլխի ու երեսի մազերին ածելիով չդիպչել, անմաքրությանը չկպնել: (30 օրով, կամ ժամանակը ինքն է նշանակում):

Շարադրանք ՍՈՏԱ

ԳԼՈՒԽ 1

- 1 Ո՞վ իր կնոջը խանդ է հայտարարում՝ պետք է անի, րաբբի Էլիէզերի խոսքերով՝ երկու վկաների ներկայությամբ, ստիպել, որ կինը խմի լեղի (դառը) ջուրը, կարելի է մեկ վկայի ներկայությամբ կամ սեփական ցուցմունքի հիմքի վրա: Բարբի Բուսար ասում է,-“Խանդի հայտարարությունը պահանջում է երկու վկաների ներկայություն, ինչպես նաեւ լեղի ջուրը խմելը նա կնոջը կարող է ստիպել միմիայն երկու վկաների ցուցմունքի հիման վրա:
- 4 Եթե նա ասում է,-“Էս մաքուր չեմ”, ապա տալիս է գրություն կետորից հրաժարվելու մասին և հեռանում է ամուսնուց: Բսկ եթե նա ասում է,-“Ես մաքուր եմ”, ապա նրան տանում են արեւելյան դարբասների մոտ, քանզի այնտեղ խմցնում են սոտ, մաքրում են բորոտությունից և խալերից: Հոգեւորականը հանում է նրա

հագից զգեստը, եթե այն ճղվում է, թող ճղոտովի, եթե քանդվում է՝ թող քանդվի, քանի դեռ չի մերկացել կուրծքը և նա կնոջ մազերը կարձակի: Բարբի Բուդան ասում է,-“Եթե նրա կուրծքը գեղեցիկ է՝ ապա նա չպետք է բացի, իսկ եթե նրա մազերը գեղեցիկ են՝ ապա նա չպետք է արձակի:

5 Եթե նրա հագին սպիտակ զգեստ է՝ նրան պետք է սեւ հագցնել, եթե ոսկյա զարդեր ունի՝ ապա հանել է պետք, քանզի պետք է որ գեղեցիկ չերևա, հետո բերում են ուռենու ճյուղ, կապտոտում են կրծքերից վերև և ամեն տեսնող ցանկացողը կարող է զալ ու տեսնել՝ բացի իր ծառաներից, քանզի նրանցից չի ամաչում: Բոլոր կանանց առաջարկվում է դիտել դա, քանզի ասված է,-“ԵՎ բոլոր կանայք դաս կստանան ու դրա նման չեն անի”:

ԳԼՈՒԽ 2

1 Ամուսինը ուրից զամբոլդում բերում է կնոջ հացուտելիքը և փոխանցում նրա ձեռքերում՝ որպեսզի նվաստացնի նրան ու խոստովանում ստանա: Ի սկզբանե հացը միշտ բերել էին տաճարական ծառայողական ամանների մեջ, այս անգամ բերում են ուրից զամբոլդի մեջ, իսկ վերջում ծառայողական ամանում: Հացուտելիքը բերվում է ցորենից, իսկ սա գարու այլուրից: Բարբան Գամալիայը ասում է,-“Ինչպես իր արածն էր անասնական՝ այնպես էլ նրա կերակուրը պետք է լինի անասնական:

6 Բոլորը համաձայն են, որ ամուսինը չի կարող բողոքել ո՛չ մինչ էրուսինը, ո՛չ էլ բաժանվելուց հետո: Ահա կանոնը՝ “Եթե կնոջ ուրիշի հետ կենակցելը ամուսնու համար արգելանք չի՝ ապա նա դրա համար բողոքելու իրավունք չունի”:

ԳԼՈՒԽ 4

1 Նշանվածը և տեգրոջը սպասողը կասկածի դեպքում լեղի ջուր չեն խմում, բայց և կետուրա չեն ստանում՝ քանզի ԹՈՒԵՐ Ե;29 ասում է,-“Երբ կինը դավաճանում է իր ամուսնուն, հետևեաբար, բացառվում են նշանվածն ու տեգրին սպասողը: Այրին, հոգեւորականի կինը, բաժանվածը կամ խալուցան, ջհուղուհի դարձածը, իսրոճլացու ոչ ջհուղ կինը, մամզերի(մայրը ջհուղ) կինը չեն խմի՝ բայց կետուրա էլ չեն ստանա:

ԳԼՈՒԽ 6

2 Եթե մի վկա ասեց, որ տեսել է դրա պղծվելը ու դրան լեղի ջուրը խմել չեն տալիս՝ հրաժարվում է կետուր ստանալուց: Նրա սկետուրը, սկեսրոջ աղջիկը, նրա հակառակորդը, նրա հարսը և նրա խորթ աղջիկը (ուրջուն) արժանի են հավատի ո՛չ այնքան, որ դրան զրկել կետուրի իրավունքից, ո՛չ այնքան, որ նա չխմի լեղի ջուրը:

ԳԼՈՒԽ 8

1 Դիմելով ժողովրդին՝ զինվորական օծյալը հոգեւոր լեզվով ասեց,-“ԵՎ երբոր պատերազմի մոտենաք, թող քահանան մոտենայ և խոսե ժողովրդի հետ և նորանց ասե. Լսիր Բարոէլ, դուք այսօր մոտեցել էք պատերազմի ձեր թշնամիներին: Ձեր սրտերը չթուլանան, մի վախենաք, մի զարհուրիք...”: Ձեր աստվածը գալիս է ձեր փոխարեն կռվելու:

Շարադրանք ԳԻՏԻՆ (ԳԵՏՏ, ԱՊԱՀԱՐՁԱՆ ԳՐՈՒԹՅՈՒՆ)

ԳԼՈՒԽ 1

1 Ո՞վ կրերի գետա (ամուսնալուծության նամակ) ուրիշ երկրից՝ պետք է ասի,-“Իմ ներկայությամբ է գրված ու իմ ներկայությամբ ստորագրված”: (Ուրիշ երկրներից ամուսնալուծության գրությունները կանանց փոխանցելուց խաբեության մասին զգուշացնելու համար թույլատրվում է սովորական մեթոդներից շեղվել):

6 Եթե մեկը ասեց, “փոխանցեք այս գետը կնոջս” կամ “այս ազատողական պատվոգիրը իմ ստրուկին”, ապա երկու դեպքում էլ նա կարող է հետ վերցնել՝ ասում է բաբբի Մեիրը: Իսկ իմաստունները ասում են, որ նա կարող է հետ վերցնել միայն կանացի գետը:

ԳԼՈՒԽ 8

1 Եթե մեկը շաքտել է գետը կնոջը՝ երբ նա գտնվել է իր տան մեջ կամ իր բակում, ապա նա ամուսնալուծված է: Եթե նա գտնվել է ամուսնու տան մեջ ու գոնե գետը եղել է նրա անկողնու վրա՝ նա ամուսնալուծված չէ: Բայց եթե նա շաքտել է գետը կնոջ ծոցը կամ նրա աշխատանքային արկղի մեջ՝ ապա նա ամուսնալուծված է:

ԳԼՈՒԽ 9

1 Մեկը, արձակելով կնոջը՝ ասում է, “Դու թույլատրվում ես ամեն մարդու՝ բացի ինչ-որ մեկից”: Բաբբի Էլիեզերը թույլատրում է, իսկ իմաստունները արգելում են: Նա ինչպե՞ս պետք է վարվի: Նա հետ է վերցնում գետը, վերադարձնում է նրան՝ ասելով, “Դու թույլատրվում ես ամեն մարդու համար”: Եթե նա դա գրեր գետի մեջ, ապա գետը անպետք կլիներ՝ եթե անգամ նա դա ջուցեր:

2 Մեկը արձակելով կնոջը ասում է, “Դու թույլատրվում ես ամեն մարդու՝ բացի իմ հորից կամ քո հորից, իմ եղբորից կամ քո եղբորից, բացի ստրուկից կամ հեթանոսից, կամ ամենմեկի՝ ում հետ քո մոտ չի կարող լինել կիդդուշին (ով չի կարող լուսավորել)՝ գետը իրավական է համարվում:

5 Երկուսը ուղարկել են երկու միանման գետ ու դրանք խառնվել են՝ ամեն մի կնոջ պետք է հանձնվի երկու գետերն էլ: Դրա համար էլ, եթե մի գետը կորել է՝ երկրորդը կկորցնի ուժը:

Շարադրանք ԿԻԴԻՈՒՇԻՆ (ԼՈՒՍԱՎՈՐՈՒՄ, ՆՇԱՆԴԻԵՔ)

ԳԼՈՒԽ 1

1 Կհինը ձեռքբերվում է երեք եղանակով, իսկ նա ձեռքբերում ինքնուրույնություն՝ երկու եղանակով: Նրան ձեռքենբերում փողի, գրավոր ակտի և կենսակցման եղանակներով:

- Փողի եղանակով—Շամայի դպրոցը ասում է, “Դինարի միջոցով կամ դինարին համարժեք: Իսկ Գիլլելի դպրոցը ասում է, “Պերուտի միջոցով կամ պերուտին համարժեք”: Իսկ պերուտը իտալական աստարիայի ութերորդ մասն է:
- Գրավոր ակտը -- պայմանագիր է կազմվում:
- Կենսակցում – Եթե համարնակությունը կատարվել է լուսավորման նպատակով՝ ապա նա լուսավորված է, իսկ եթե այն կատարվել է ուրիշ նպատակներով՝ ապա այն լուսավորված չէ:

ԵՎ նա ձեռքբերում է ինքնուրույնություն գետալի և ամուսնու մահվան միջոցով: Հարսին ձեռքբերում են կենսակցմամբ՝ լեվիրատ ամուսնություն, իսկ ինքնուրույնություն է ձեռքբերում նա խալիցայով ու ամուսնու մահվան միջոցով:

Մարդ չպետք է ամուսնանա՝ մինչև նրա քրոջ աղջիկը չհասունանա (քրոջ աղջկա հետ ամուսնանալը համարվում է բարոյություն Լ, Պ.), կամ մինչև չգտնի իրեն համապատասխան կին: Հակառակ դեպքում ՂԵԻՏԱՅՈՅ ԺԹ:29 ասում է, “Աղջիկդ պոռնիկ դարձնելով մի պղծիր, որ երկիրը պոռնկության մեջ չընկնե”:

Հատոր 4 ՆԵՋԻԿԻՆ—ՎՆԱՍՎԱԾՔ

(ՔԱՂԱՔԱՑԻԱԿԱՆ և ՔՐԵԱԿԱՆ ԻՐԱՎՈՒՆՔՆԵՐԸ)

Շարադրանք Նեգիկին

ԲԱՎԱ ԿԱՄԱ (Առաջին մաս)

ԵԼԻՑ ԻԱ:28, -“Եթե եզր մահացու պոզահարել է տղամարդուն կամ կնոջը, ապա եզին քարերով սասկացնել, քայց միար չուտել: Իսկ տերը մեղավոր չի:

ԳԼՈՒԽ 3

1 Մեկը դրել է կուժը հասարակական վայրում, մյուսը կպավ դրան, սահտակեց ու ջարդեց այն: Կուժի տերը մեղավոր է:

ԳԼՈՒԽ 5

[5,5]Կովը սպանել է մեկին ու հետո ծնել է: Եթե նա ծնել է մինչ վճռի կայացումը՝ ապա նրա հորթը թույլատրվում է ուտել, հակառակ դեպքում՝ ոչ:

ԲԱՎԱ ՄԵՑԻԱ (Միջին մաս)

ԳԼՈՒԽ 1

1 Երկուսով բռնած են անձրեւանոցը՝ երկուսն էլ ասում են, որ ինքն է գտել՝ նրանք բաժանում են երկու մասի:

Շարադրանք ՍԱԼՇԵԴԲԻՆ

ԳԼՈՒԽ 7

1 Չորսը պատիժներ են փոխանցվել դատարանին՝ այսինքն գտնվում են դատարանի հայեցողության տակ՝ 1. Քարկոծում, 2. Հրկիզում, 3. Թրով սպանում, 4. Խեղդում

ԳԼՈՒԽ 9

1 ՈՒ՞մ դեմքերն են այրվում. Ով կենակցել է կնոջ ու նրա դուստր հետ, և հոգեւորականի անբարո աղջկան:

2 Մեկը մտադրվել էր սպանել. անասունի՝ քայց սպանել է մարդու, հեթանոսի՝ քայց սպանել է ջուղի, անկենսունակ երեխայի՝ քայց սպանել է կենսունակ երեխայի, Նա պատասխանատվության չի ենթարկվում: Հեթանոսին սպանելու համար ջուղական դատարանը չի պատժում՝ այդ գործը փոխանցված է Երկնքին:

6 Եթե հոգեւորականը ծառայել է անմաքուր, ապա եղբայր հոգեւորականները նրան դատարան չեն բերում՝ իրենց անչափահասները դրան հանում են ազարից (տաճարի բակից) ու փայտերով ջարդում են նրա գանգը: Ոչ հոգեւորականը ծառայում է տաճարում՝ րաբբի Ակիբի կարծիքով նրան պետք է խեղդել:

ԳԼՈՒԽ 11

1 Ո՞ր անձերն են ենթակա խեղդելու: Ովքեր հարվածել են իրենց հորը ու մորը, ով գողացել է Բարոէլի հոգին, դատարանի որոշմանը չենթարկվող գիտնականը, սուտ մարգարեն, ով կմարգարե “ավողա-գարա”-ի անունից, մարդ ունեցող կնոջ հետ կենակցողը, հոգեւորականի աղջկա կամ նրա իրիցկու մասին սուտ վկայությունն սցող վկան:

Շարադրանք ՄԱԿԿՈՏ

ԳԼՈՒԽ 2

1 Ո՞վ է ենթակա արքայության. Հանկարծակի մարդասպանը

ԳԼՈՒԽ 8

1 Ո՞ր անձերն են ենթարկվում մարմնական պատժի. Կենակցողը՝ իր քրոջ հետ, հոր քրոջ հետ, մոր քրոջ հետ, կնոջ քրոջ հետ, եղբոր կնոջ հետ, դաշտանի ժամանակ, ամուրիի հետ ամուսնացած առաջնահոգեւորականը, բաժանված կնոջ հետ ամուսնացած հոգեւորականը, մովզերի հետ ամուսնացած իսրոէլը

- 5 Ով սափրել է իր գլխի վրայի ճաղատը, կամ կնդել է գլխի ծայրի մազերը կամ ոչնչացրել է մորուքի ծայրը մահացածի առթիվ կամ փոս է գցել՝ նույնպես պետք է պատժվեն:
- 7 Ամբողջ օրը շարունակական գինի խմող Նազարեյր ենթարկվում է միայն մեկ պատժի: Եթե նրան ասել են, «մի խմի», «մի խմի», իսկ նա խմել է, ապա նա ենթարկվում է պատժի ամեն ազամ:
- 8 Եթե նա սափրվել է ամբողջ օրը՝ ենթարկվում է մեկ պատժի, իսկ եթե նրան ասել են, «մի սափրվի», «մի սափրվի»..., իսկ նա սափրվել է, ապա ենթարկվում է պատժի ամեն անգամ:...
- 10 Քանի՞ հարված են տալու նրան: (Այս կամ այն հարվածների քանակը նշանակում էին ոչ թե հանցանքի ծանրությունից, այլ դատապարտվածի ֆիզիկական վիճակից: Ամեն մարմնական պատիժը համարում է 40 հարված, բայց թուլամորթներին քանակը պակասում է):
- 13 Նա խփում է նրան երրորդ մաս հարվածները առջևից, երկու երրորդը հետևից: Խփում է նրան ոչ թե կանգնած, ոչ թե նստած, այլ պառկացրած:

Շարադրանք ՇԵՎՈՒՈՏ (ԵՐԴՈՒՄՆԵՐԸ)

ԳԼՈՒԽ 2

- 4 Իսկ ինչպիսի՞ պատժի է ենթարկվում նիդդրի (դաշտան) պատճառով, որի համար պատասխանում են: Մեկը կենակցել է մաքուրի հետ, իսկ նա այդ ժամանակ ասում է ամուսնուն, «ես դարձա անմաքուր»: Եթե նա անմիջապես առանձնացավ՝ նա պատասխանատու է, քանզի դուրս հանելը նրան տալիս է հաճույք ինչպես և մտցնելը:

Շարադրանք ԷՐՈՒԻՈՏ (ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ)

ԳԼՈՒԽ 5

- 1 Հավկիթը, ածաց իօւ-տով ի ժամանակ, Շամայի դպրոցի ասելով՝ թույլատրվում է սննդի մեջ, իսկ Գիլլեյի դպրոցով՝ ոչ:

Շարադրանք ԱՎՈԴԱ-ՋԱՐԱ (ՈՒՐԻՇԻ ԾԱՌԱՅՈՒԹՅՈՒՆ)

ԳԼՈՒԽ 1

- 5 Հետեյալ ապրանքները արգելված են վաճառել հեթանոսներին՝ մայրիի պտուղներ, թուզ, դրա պտղաուտքերը, լիվան և սպիտակ աքլոր: Սպիտակ աքլորը մյուս աքլորների հետ կարելի է, առանձին՝ ոչ: Առանձին սպիտակին վաճառել կարելի է միմիայն մատը կտրելուց հետո, որպեսզի այն թերություն ունենա:

ՀԱՏՈՐ 5 ԿՈՂՄԵԻՄ (ՄՐԲՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ)

Շարադրանք ՋԵՎԱՄԻՄ

ԳԼՈՒԽ 7

- 3 Թեթև մատաղների կաշին հասնում է անողին, իսկ ծանր մատաղների կաշին՝ հոգեւորականին:

Շարադրանք ՄԵՆԱԽՈՏ (ՆՎԻՐԱՔԵՐՈՒՄ, ՄԻՆԽԻ)

- 1 Եթե որեւէ մեկը ցանկանում է բերել Աստծուն հացի զոհաբերություն, թող բերի ցորենի ալյուր, վրան լցնի ձիթայուղ և վրան լցնի լիվան:

Թվեր 5, 12-26

Եթե մեկին դավաճանում է կինը և նրա մոտ խանդի զգացմունք է առաջանում՝ թող իր կնոջը բերի հոգեւորականի մոտ և նրա համար զոհաբերի եֆայի տասներորդ մաս գարու ալյուր, բայց չլցի վրան ձիթայուղ և չղնի լիվանը, քանզի սա խանդի մատաղ է:

ԵՎ կվերցնի հոգևորականը ձեռքից խանդի մատաղը, կտանի Աստծո առջեւ, կտանի այն գոհաբերողի մոտ, ու հոգևորականը դրա մի մասը կվերցնի հիշատակ, իսկ մի քիչ կայրի գոհաբերողի վրա:

ԳԼՈՒԽ 1

3 Եթե նա լցրել է անգամներ շատ կամ քիչ ձիթայուղ ու քիչ լիվան, ապա այդ մատաղը պատու է (անորակ է):

Շարադրանք ԽՈՒԼԼԻՒՆ

ԳԼՈՒԽ 2

5 Մեկը մորթել է անասունին, գազանին կամ թռչունին ու նրանցից արյուն չի եկել՝ դրանք կաշեռ են և դրանց կարելի ուտել անվաճ ձեռքերով: Քանզի արյան շնորհիվ դրանք անմաքրություններին դուրրենկալ չեն:

8 Եթե մեկը մորթել է սարի, բրբի, գետի, ծովերի, գետերի անունից՝ ապա նրա մատաղը անպետք է:

ԳԼՈՒԽ 8

1 Թռչունի միսը կարելի է մատուցել սեղանին պանրի հետ՝ բայց ուտել չի կարելի:

8 Մարդուց կախընգած անդամն ու միսը ամնաքրություններին չեն դուրրմբոնվում: Այդ մարդու մահից հետո միսը դուրրմբոնելի չի, իսկ անդամը ապականում է, ինչպես կենդանի մարդու անդամը՝ և ոչ թե դիակի անդամը, իսկ րաբբին Միմոնը այն ճանաչում է որպես մաքուր:

Շարադրանք ԲԵՒՍՈՐՈՏ (ԱՌԱՋՆԱՄՕՒՆՆԵՐ)

ԵԼԻՅ ԺԳ 2 “Մրբեցրու ինձ համար ամեն առաջինեկը՝ Բարայելի որդիների մեջ՝ ամեն արգանդ բացողը, թե մարդ, թե անասուն. Այն իմն է” (Այսինքն դրանց պետք է ինձանից՝ հոգևորականից հետ գնես Լ. Պ.):

Շարադրանք ԿԵՐԻՏՈՏ

ԳԼՈՒԽ 6

2 Քարկոծմամբ սպանելու դատապարտված եզր տակ (շպրտելու) չի համարվում, եթե մինչև քարկոծելը հայտնաբերվել է սխալ, ապա նա դուրս է գալիս ու արածում է նախրում: Եթե քարկոծումից հետո է հայտնաբերվել՝ ապա նրա դիակը օգտագործման թույլտրվում է:

8 Մատաղ խոստացած (ձոնած) ոչխարի համար փողերի դիմաց կարելի է բերել այժ և հակառակը: Ոչխարի ու այծի դիմաց փողերով՝ աղավնիներ, իսկ աղավնիների փողերի դիմաց՝ եֆա այուրի տասնամասը:

Շարադրանք ՄԵՐԻԱ

ԳԼՈՒԽ 3

7 Հեկդեշ ծառի արմատները եթե մտել են ոչսուրբ տարածք, պտուղները արգելվում է օգտագործել:

8 Նման հեկդեշ ծառի վրա հյուսած բույնը փայտով զցել է պետք:

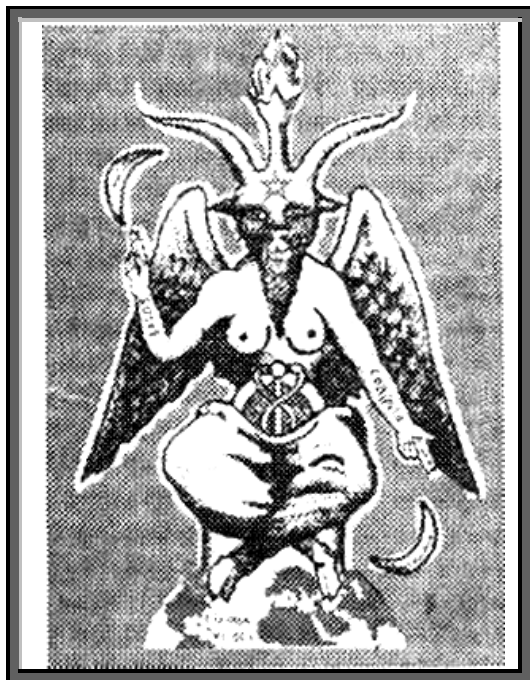
ՄՐԱՆԸ ԱՅՆ ՆՈՐ ՀԱՐԵՎԱՆՆԵՐՆ ԵՆ,
ՈՐՈՆԸ ՄԻՆՉԵՎ ՄԱՏԱՆԻ ՀԱՅՏՆՎԵԼԸ
ՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ ՉԷԻՆ

ՀԱՅՈՑ ԱԶԱՏԱԳՐԱԿԱՆ ՅՈՒՐԱԿԱՄՆԵՐ
ԼԵՎՈՆ
ՊՈՂՈՍՅԱՆ

Ս Ա Տ Ա Ն Ա Կ Ա Ն
Փ Ո Ր Չ ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն
ՍԱՏԵԱՆ 3

ԵՐԵՎԱՆ 2008

Բ Ո Լ ՈՐ Ա Ձ Գ Ա Ն Վ Ե Ր Հ Ա Յ Ե Ր Ի Ն

ԵՍԱՅԻԱ ԺԳ. 6-11, ԺԳ. 13 «Ողբացէք, որովհետև մօտ է Տիրոջ օրը, իբրև զօրաւոր աւերում գալիս է ամենագորաւորիցը:... Աստուծոյ աստղերից բարձր կդնեն իմ աթոռը, կնստեն աստուածների ժողովի սարի վերայ...»:

Այսինքն՝ Եսայիայի բերանով Եհովան (Johoh) խոստովանում է, որ ինքը աստանն է՝ քանզի Աստվածների աստղերից իր աթոռը բարձր է դնելու:

Սատանական փորձության այդ չարաքաստիկ սկիզբը մ.թ.ա. 116 թվականն էր և տեսելու էր մինչեւ 2012 թ դեկտեմբերի 21-ը՝ 2128 տարի տեսողությամբ:

Կապաղովկիայում տեղակայված աստանական որջի ծրագրով 301թ. Անակի որդի Գրիգորի և հատուկ վարձեցված Հռիփսիմե, Գայանե, Նունե... 37 պռնիկ ջհուրուհիների միջամտությամբ թունավորեցին՝ խելաթյուրեցին Տրդատ թագավորին: Գրիգորը Այրուձիու աջակցությամբ բռնի ուժով Հայաստանում ավերեց քաղաքակրթությունն ու հիմնեց քրիստոնեությունը: Սոսկայի ջհուղների մասրուֆիայի արդյունքում երբեմնի աշխարհակալ Հայաստանից մնացել է 15-20 մար կազմող այսօրվա փոքրիկ հանրապետությունը:

Քանզի դեմ է Աշխարհի իշխանը և Եհովան պատգամում է, որ Հայի հիշատակն էլ պետք է երկնքի տակից ջնջել՝ ուստի պատմաքաղաքական գործոնին պետք է պարտադիր ուղղեցիկ նաեւ տնտեսականը:

Պատմաքաղաքական գործոնը՝ պետական մակարդակով արտաքին աշխարհի աջքերում Հայերին ու ՀՀ-ն բարոյալքելուց ու առաքինի արժանապատվությունից զրկելուց բացի պետք է կիրառվեր նաեւ տնտեսական գործոնը՝ Հայը նողկալի սոցիումի խոհանոցում պետք է մերձենար ստրուկի կարգավիճակին: Այսինքն կանգներ պետականության կորցման եզրագծին ու ելք գտնել չկարողանար՝ իմացյալ ստրկանար ու հետո վերանար:

Վարած քաղաքականությունը երբեք չպետք է թույլ տար ջիւղ իշխանությունների ծայտյալ կարգավիճակի բացահայտմանը: Այդ լարձուն հոտը պետք է Վրաստանում մնար «վրացի» Սահակաշվիլի, Ադրբեջանում՝ «ազերի» Ալիև, Ռուսիայում՝ «ռուս» Պուտին ու Մեդվեդև, ՀՀ-ում էլ՝ «հայ» Սերժիկ Սարգսյան, Ռեբերտ Բոչայրյան, Լևոն Տեր-Պետրոսյան.....: ՌԻ Հայը չպետք է հասկանար, որ «հայ» իշխանությունները ինչու պետք է սովետից ավանդված 1480 հիմնարկ ձեռնարկություն վերացնեն, գյուղատնտեսությունը ծնկի բերեն, պարենային վտանգ ստեղծեն, մահացությունը եռապատկեն, բնական աճը քառատեն, հիվանդացությունը հազկեն 560%-ով: Հակառակը՝ մնացյալ Հայը հիասթափվելով «հայ» իշխանությունից՝ աստեղ հայությանը ու բռներ գաղթի ճամփան, պռնիկ ջհուղներն էլ ճագարի նման բազմանա և իրականացնի Եհովայի ու «Միոն հմուտների արձանագրություններ»-ի ծրագրերը:

Ինչպես Վատտիկանն է կոչում՝ էությանը սոսկալի այս խաբերա սրիկաները կարծես թմրացրել են ազգաբնակչությանը և փաստորեն ստրկացնում ու վերացնում են:

ՍԹԱՓՎԻՐ ՀԱՅ ԱՁԳ: ՉԱՐԹՆԻՐ: ԽԵԼԸՒՄ ԱՐԻ: ԶՈ ՊԱՏԻՎՆ ԵՆ ՈՏՆԱՍԱԿ ԱՆՈՒՄ: ԶՈ ԴՍԵՐ ՌԻ ԶՈ ԿՆՈՋ ԱՐԺԱՆԱՊԱՏՎՈՒԹՅՈՒՆ ԵՆ ՆՍԵՄԱՅՆՈՒՄ, ԹՔՈՒՄ ԵՆ ԶՈ ԵՐԵՄԻՆ, ԻՍԿ ԴՈՒ ԿԻՍԱՍՈՎԱԾ ԻՆՉՊԵՄ ԵՍ ՍՊԱՍՈՒՄ: ԻՆՉ ՈՐ ՄԵԿԸ ԿԱՐՈՂ ԸՆ ԲԱՐԴԱՆՔՆԵՐԸ ԶՈ ՓՈԽԱՐԵՆ ԼՈՒԾԻ՞: ՇԱՏ ԵՍ ՍԽԱԼՎՈՒՄ, ԴՈՒ ԶՈ ԱՅՍ ԿԱՐԳՎՎԻՃԱԿՈՎ ԲՈԼՈՐ ՔԵՉ ՇԱՀԱԳՈՐԾՈՂՆԵՐԻՆ ՇԱՏ ԷԼ ՀՐԱՊՈՒՐԻՉ ԵՍ:

ՀԵՐԻՔ Է ԱՆԱՐԺԱՆԱՊԱՏԻՎ ԼՈՒԹՅԱՄԻ ԽԱՅՏԱՈՍԿԵՍ ՀԱՅԻ ԱՆՈՒՆԸ: ՀԱՐԿԱՎՈՐ Է ՄԻԱԲԱՆՎԵԼ ԵՎ ՀԱՎԻՏԵՆՍ ՓԱՐԱՏՎԵԼ ԱՅՍ ԱՆՇՆՈՐՀԱԿԱԼ, ԱՆՊԱՏԿԱՆ, ԱՆԸԶԳԱՄ ԴԵՎԵՐԻՑ:

ԺԱՍՆ Է ԱՊԱՅՈՒՅԵԼՈՒ, ՈՐ ԶՀՈՒԴԱԿԱՆ ՕՉԸ ՀԵՏԱՊՐԵԼ Է ԻՐ ԹՈՒՅՆԸ:

ԽՍՀՄ-ի ԱՎԵՐՈՒՄԸ ԵՎ ՀԱՐՍՏՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ՅՈՒՐԱՅՈՒՄԸ

Լինելով կիսաջիուղ՝ Ստալինը ջիուղականությանը շատ լավ գիտեր, և հասկանում էր, թե ի՞նչ ողբերգական հետևանքներ կունենա դրանց գիշատիչ ծրագրի իրականացումը և ջիուղների կողմից իրականացված ռուսական հեղափոխությունը այդ նպատակներին ծանայցնելու նախագիծը նա իր գործողություններով կասեցրեց:

Նման քայլ կատարեց ջիուղների հանդեպ նաև Արդլի Հիալերը, որը նույնպես ջիուղ էր՝ Ռոտշիլդների սերունդ: Հետևապես ուներ տեղեկություններ ջիուղների ծագման և ծրագրերի մասին, նամանավանդ, որ նրա հերացուն էլ ջիուղ էր, հարազատ մորը խաբեց՝ ունեցվածքը բռցրեց փախավ՝ նա իբր փորձեց հիմնովին ազատվել այդ չարիքից:

Իսպանիայից ջիուղների զանգվածային կոտորածը և արտաքսումը կազմակերպեց Թուրքվենադան, որը կնքված ջիուղ էր:

Նապոլեոնը ջիուղներին անգամ ստիպեց Սինհեդրոն հավաքել Ֆրանսիայում, նա հավատարմացավ, որ ջիուղականությունը կա և գործում է, քայց լուրջ ուշադրության չմատնեց:

Սովետում 30-ական թվ. մաքրագրումների ընթացքում համաշխարհային հեղափոխության առաջնորդներին շանսատակ արեցին, “Կարմիր պոռֆեսուրայի” ինստիտուտը փակեցին, վերանվանեցին ԳԱ “Բարձր սոցյոլոգիայի ինստիտուտ” (ընկտորները ԿԳԲ-ի 13-րդ բաժնի աշխատակիցներն էին, որոնց գաղտնանվանումը “Սովետական ինկվիզիցիա էր”), Ստալինը հրաժարվեց ջիուղական համաշխարհային հեղափոխության գաղափարից, քայց մինևույն ժամանակ 1931թ. ընդունեց հակասեմիթական գործիչների նկատմամբ մահապատժի կիրառում: ՄՄԿԿ 20-րդ համագումարից հետո Ստալինը բոլոր ժամանակների «ամենահանձարեղ առաջնորդից» դարձավ բոլոր ժամանակների ամենամեծ հանցագործը, ոճռագործը, տիրաը: Բայց, միաժամանակ հատուկ նախագծով ստեղծվեցին “ԳՈՒԵՄ” (Կարմիր առաջնորդների հարազատների համար հոգեկան հիվանդանոցներ) և “ԱԳԱՍՖԵՐ” կամ “ՀԱՎԵՐԺ ԺԻԳ” (ջիուղական դեզհեներատներին արտաքսելու) ծրագրեր:

Սակայն համաշխարհային ջիուղականությունը Դալլեսի «Հարվորդյան նախագծի»

- 1) 1953-1985թ.թ. ստալինյան գիտակցության վերացում մարդկանց մեջից
- 2) 1985-1991թ.թ. սոցիալիստական ճամբարի քայքայում
- 3) 1991-2017թ.թ. պետությունների ընդգրկումը “Միոնի մեջ”

այս երեք էտապներով պետք է վերացնել Սովետը:

Ներքուստ պարզաբանումներից կհասկանաք, թե ինչպես դա արվեց **Սովետի կործանման նախապատրաստական՝ ժողովրդին հիմարացնելու հիմնական ջիուղական քարոզը էր՝ «Ռուսներ՝ հանրապետությունները ձեր հաշվին են ապրում», «Հանրապետություններ՝ դուք ռուսի համար եք աշխատում»:** Իսկ ավերումից հետո ԱՄՆ-ի պետքարտուղար մեծաջիուղ Հենրի Բիսինջերը ասեց, «Սովետական կոմունիզմի փլուզումը ամերիկյան գաղափարախոսների փայլուն հաղթանակ էր, քայց ճակատագրի ժաղրով այդ փլուզումը Ամերիկային դեմ առ դեմ կանգնեցրեց այնպիսի աշխարհի առջև, որից իր ողջ պատմության ընթացքում Ամերիկյան խուսափել էր»:

Բայցեայնպես՝ Սովետական Միության հարստությունը, որը ապահովում էր ժողովրդի ձրի բուժումը, ուսումը, կայուն սոցիալական վիճակը, խաղաղությունը՝ հիմա պատկանում է միայն ջիուղներին՝ իսկ ժողովրդների ապահովվածությունը չքվեց:

Դաշնակների ոչ ազգային քաղաքականության պատճառով Հայաստանը մտավ Սովետական Ռուսիայի կազմի մեջ բոլոր 15 հանրապետություններից որպես ամենաշատ տուժկողը, քանզի Ալեքսանդրապոլի և Դարսի ստորացուցիչ և հայադավան պայմանագրերով կորցրեց 170.000 քառ. կմ Ներքի պայմանագրով նախատեսված տարածքը և Հայ ազգի հիմնական մասը՝ 4.5-5 միլիոն արեմտահայ: Այնուհանդերձ, վերջին 1700 տարիների ընթացքում Հայը նման ծաղկում և առաջընթաց չէր ապրել: Իսկ 1941-1945 թվ. այսպես կոչված «Հայրենական պատերազմի» զոհերը որպես պետական մաշտաբի ռազմական գործողության արդյունք, որոնց հաշվին ոչ թե Հայաստանում մեհյանները վերա-

կառուցվեցին եկեղեցիների, կամ նոր եկեղեցիներ կառուցվեցին, այլ կառուցվեցին դպրոցներ, ինստիտուտներ, ակադեմիա, և որ բացարձակապես կարելի է, ամբողջ Հայաստանով մեկ արտադրական հիմնարկ ձեռնարկություններ, կույտուրայի և արվեստի բավարար քանակի և որակի օջախներ, բավարար քանակի բուժ. կենտրոններ, հանգստատներ: Հայր առաջին անգամ, հարյուրավոր տարիների ընթացքում, իր սեփական հողի վրա ունեցավ բնակարանի իրավունք և 1918թ 830.000 բնակչություն ունեցող Հանրապետությունը (որից 400.000-ից ավել ջիուղներ էին), դարձավ երեք ու կես միլիոնանոց առողջ, գրագետ, միանգամայն գիտական բարձր մակարդակի պետություն: Առաջին անգամ Հայր կարողացավ ցույց տալ, որ բացի իր գաղափարապես բարձրագույն օժտվածությունը, ֆիզիկական օժտվածությամբ նույնպես հետ չի մնում, ունենալով բազմաթիվ ու բազմաթիվ հայտնի և աշխարհահռչակ սպորտսմեններ: Առաջին անգամ հայ երեխան համախոս մանկապարտեզ և հայր ունեցավ ջեռուցման և լողանարտ՝ տաք ջրի հնարավորություն: Հայ ազգը, որը ոչ միայն Սովետական Միությունում, այլև ամբողջ աշխարհում էր օրեցօր հայտնի դառնում իր տաղանդավոր գործունով, իհարկե անհանդուրժելի էր «սրիկա», հանցագործ ծագմամբ ահռելի գումարներ զոփած ջիուղ հոտի համար, որոնք դարերի ընթացքում ճիշտ հակառակին էին հասցրել Հայ ազգին և իրենց հատուկ օժտվածությունը՝ դավադրությունը իր ամբողջ բափով դրեցին գործի: Այդ՝ «Սատանական Փորձություն» ընթացքը սրվեց դեռևս 1953 թվականին՝ Ստալինի թունամահումից հետո, ով արդեն պատերազմը հաղթել էր, ջիուղերին բնաջնջումից փրկել, 1934թ լինելով պատմության մեջ առաջին ղեկավար անձը, որը տարածք էր հատկացրել ջիուղներին Բիրիբեյջանում բնակվելու համար՝ ըստ ջիուղական «երախտապարտության»՝ նենգսպանեցին: ՌԴադրություն՝ 1934թ. Ստալինը ջիուղների այն պնդմանը, որ իրենցով է պայմանավորված Սովետի գիտատեխնիկական պռոզոնը, ջիուղներին լրիվ բավարար տարածք է հատկացնում բնակվելու, ասելով, «-Դե որ այդպես է գնացեր ու զարմացրեք ամբողջ աշխարհին»՝ զգնացին: Իսկ 1935-1938թ.թ. կատարվեց հայտնի Ստալինյան խասարակության մաքրումը (чистки под эмбле-мамы НКВД "Змея и меду") ջիուղներից, որոնք հիմա կոչվում են ռեպրեսիաներ՝ կապված Ստալինյան անձի պաշտամունքի հետ:

Մուտ է, դա այդպես չէր: Ինչ է, և նշանակում ԵԿԿԿ-ի էմբլեմի վրա «Օձ և սուր» նշանը: Օձերը. ինչպես հայտնի է դրանք մարերն են, այսինքն ջիուղների խորհրդանշանը, իսկ սուրը դրանց դեմ պայքարի նշանը: Իհարկե, պատահական գոհեր էլ շատ եղան, դա էլ էր Ստալինի կողմից կանխատեսված, որպեսզի ջիուղների դեմ պայքարը պռոզոնի մարդկության ուղադրությունից շեղվեր: Բայցեւայնպես հիմնական գոհը դարձավ ջիուղը: Ստալինը լինելով բաց տեղյակ ջիուղա-մատնական ծրագրերի վտանգին, գիտակցում էր, որ կամ այնպեք էլ լինի ջիուղամատնական դոմինացիան Սովետում, այսինքն Սովետը քամուն տալ, կամ Սովետի ապագա գոյությունը պահպանել: Ստալինին 1953թ. թունավորեցին, նա մահացավ մենակ, առանձնասենյակում, իր իսկ կեղտի մեջ՝ տանջամահ լինելով: Դա ջիուղների լեքսիկոնով կոչվում է «մասարոֆյա»-ի ենթարկել: Նույն ժամանակվանից սկրսած, արդեն մատն Սուպրովի գլխավորությամբ (невидимый кадрмик Кремля) ձեւավորվում էր Կրեմլի հետստալինյան կադրերի ջիուղահոտայնացումը:

Ստալինին հաջորդած Խրոշչովը, երկար դիմադրեց և զգնաց ջիուղների քաղաքական «վանդալ» առաջարկություններին, նրան էլ դավադրաբար նսեմացրին և մեկուսացրին:

Հաջորդը՝ մատն, «Բնայ Բրիտ» լոջայի անդամ Բրեժնեւը, լինելով շատ նենգ ու խորամանկ, բայց ոչ հմուտ անձնավորություն, ձեւավորեց Կրեմլյան Պոլիտբյուրոյի անտեսանելի ջիուղադոմինացիան: Չնայած Սովետում մինչեւ վերջ էլ գործում էր ԿԳԲ-ի և ԳՌՌԻ-ի, «ԳՌԵՄ»-(գժանոց) և «ԱԳԱՄՖԵԼ»-(ջիուղների երրորդ էմիգրացիան Սովետից՝ ջիուղագրացիա) հատուկ ծրագրերի իրագործումը, այնուամենայնիվ, «Սատանական փորձությունը» դանդաղ, բայց վատես ընթանում էր առայ:

Սովետական Միության ԿԳԲ-ի նախագահ, պայծառ սիոնիստ՝ Յորի Անդրոպովը, (սուկական ազգանունը Լիբերման) Ստալինից հետո Քաղբյուրոյի անտեսանելի կադրապիկ, գերվտանգավոր ջիուղ-մատն Սուպրովի գլխավորությամբ, ԿԳԲ կազմում ընդունում էր միայն ջիուղներին, էթնիկ ռուսներին իհարկե չէր կարող մերժել: Արդյունքում ստացվեց, որ

ԿԳԲ-ի կեսը ջիուդ էին, կեսը էթնիկ ռուս: Նույնը կատարվում էր ԳՌՌԻ-ում: Պետք չէին նստե մնացած պետականության կողմնակիցները և նրանց բոլորի հետ՝ մինչև Գորբաչովը, վնասագրեթման հարցերը արդեն նույնպես լուծված էին: Գորբաչովին մնում էր միայն «Սատանական փորձությունը» հասցնել հաղթական փուլին: Սովետական ժողովուրդը անգամ չէր էլ կասկածում, որ ջիուդերի կողմից այդ աստիճան անշնորհակալ և անմարդկային դավադրություն կարելի էր սպասել: Գորբաչովը ժողովրդավարության քողի տակ (գլխաճուղ, պերեստրոյկա) սկզբում թույլատրեց կուլերատիվները, ժողովրդին մեծ փողեր աշխատելու պայմաններ տարվ, նրանց լիցքավորեց ՄՍՀՄ կարգերին դեմ, հետո կազմակերպեցին գինված հեղաշրջում, վերացրին աշխարհակալ Սովետական Միությունը: 1991թ ամբողջ Սովետական Միության մաշտաբով անցկացրի հանրաքվե՝ կողմ է արդյոք սովետական ժողովուրդը Սովետական Միության պահպանմանը, թե ոչ: Ժողովուրդը հակառակ դրանց սպասումների՝ բացարձակ մեծամասնությամբ արտահայտվեց Սովետին կողմ: Կերծելով Սովետի կազմալուծման հանրաքվեյի տվյալները, ջիուդներ Կապլյուկն՝ Ռեյ-րախնա, Շուչկեվիչը՝ Բելոռուս և Ելցինը՝ Ռուսիա, Բելովեժսկի Պուտայում, հարբած, բաղնիքում 07.08.1991թ ստորագրեցին Սովետի կազմալուծման փաստաթուղթը: Նազարբաևեր (Ղազախստան), որը նույնպես գտվում էր Բելոռուսիայում՝ Բելավեժսկում, նրան անգամ բաղնիք չորդեցին: Առաջ էին քաշվել այնպիսի «ազգային երեսներ», ինչպիսիք են Ալեքսանդր Սոլժինիցինը (հայեր Իսահակ Լոժենիցին), ա.ֆերիստ-հոգեբաններ Կաչպերովսկին, Չումակը և այլ ջիուդա-մասոնական կաբալիստներ, ուղղակի ժողովրդի ճնշող մեծամասնությունը կազմող զանգվածներին սարքեցին իրենց երկրպագուներ: Կազմակերպեցին Սովետի տարբեր մասերում ազգամիջյան պետերագմներ (Միջին Ասիայում՝ Օչը, Մոլդավիայում՝ Պրիդնեստրովյան, Ռուսիայում՝ Չեչնյան, Հայաստանում՝ Ղարաբաղը), որոնց քողի տակ, դիսիդենտների անվան տակ՝ ինչպես Հայաստանում «Ղարաբաղ» կոմիտեն էր, ԿԳԲ- գործիչ Լեոն Տեր -Պետրոսյանի գլխավորությամբ, Սոսլյայի ԿԳԲ-ում վերամշակեցին, վերապարաստեցին, որպես իրենց հավատարիմ և անձնանվեր Ջիուդա-մասոնական ծրագրերի իրականացնողի, նշանակեցին իբր անկախացած Հայաստանի Հանրապետության ղեկավարներ: Արդյունքում, ինչպես Սովետի կազմի մեջ օկուպացնելուց, այնպես էլ դուրս շարտելուց, Հայաստանը մնալով փաստացի բոլոր հանրապետություններից ամենատուժիվածը: Աղբբեջանը դուրս եկավ պետություն դարձած (որը երբեք այդպիսին չէր եղել և Աղբբեջան անվանում էլ չէր եղել), Կրաստանը ֆեդերացիայի վերածված, Մոլդին Ասիայի հինգ հանրապետությունները առանձին պետականություն ձեռքբերեց, Բելոռուսը Լեհաստանի մի մասով հանդերձ՝ առանձին պետություն դարձած, Ռեյրախնան Գրիմով և Լեհաստանի մի մասով պետականություն ստացած: Հայաստանը, նախկինում ունենալով հազարամյակների պետականություն ու պատմություն, Սերիի պայմանագրով նախատեսված 186.000 քառ. կմ. տարածություն և 4.5—5 մլն ազգից զրկված, հետև էլ Ղարաբաղի պատերազմը գլխներիս բարդած դուրս շարտվեց Սովետի կազմից: Քաջ գիտակցելով Հայի անհնազանդ և ազատական հատկանիշները, ջիուդները որոշեցին Ղարաբաղի պատերազմում մի քանի հազար Հայ զոհաբերել, «անկախ» երկիրը խրել հումանիտար աղետի մեջ և նրանց այդ տակալությունը գերազանց հաջողվեց: Այդ «փողի քասկ» տակալիները ունեին լիակատար հնարավորություն, գոնե դեռ Սովետի օրոք Նախիջեանան ու Ղարաբաղը ամբարդելին Հայաստանի Հանրապետության կազմում: Ջիուդներ Գորբաչովը, Շավարնաձեն, Ելցինը, Գրիչենկոն, Բուրբու-լիսը, Գայրարը, Շախրայը, Դերեպասկան, Չուբայսը, Գուսինսկին, Բերեզովսկին, Աբրամովիչը, Ակսելբերգը, Սապչանը, Պուտինը, Մարդաշովը և այլոք պետությունը տակնուվրա արին, հարստությունները և հանրային հանածոները իրար մեջ բաժանեցին: Իսկ բացարձակապես մնացած բոլոր ջիուդները, հասուկ բանկային հաշիվներից՝ ժողովրդի աչքերը փակելու համար, օգնության կարգով, պահանջվող գումարները ստացան և մինչև հիմա ստանում են:

Գեներալ Ռեյխլինին ու մյուս ընդհանրադիրներին վերացրին կամ կալանավորեցին: Նախկին Սովետական Միության տարածքում «ոչ ջիուդ» ոչ-մի փողատեր գոյություն չունի: Ժամանակն է իմանալ, որ պետք չի խաբանվել այդ ազգանունների «յան» վերջավորությանը, նրանք բոլորն էլ ջիուդներ են: Իսկ պետությունների ընդհանուր էկոնոմիկան

ջիւղերը սեփականացրին և այն պահպանելու նպատակով ժողովուրդներին կիսատված են պահում, որպէսզի մարդիք համապատասխան հացի խնորի լուծման ջանքերից չուներան և՛ ժամանակ, և՛ հնարավորություն իրենցով զբաղվելու: **«Չազին բնի մեջ են խեղդում»,- ջիւղական ասացվածք: Հավատացե՛ք ուրիշ ոչ մի մարդկային արարած այս բառերը չի արտասանի:** Իսկ իրենք հանգիստ շարունակում են իրենց «Մատանական փորձություն»-ը: Բոլոր արտադրական հիմնարկ-ձեռնարկությունները ավերեցին, իսկ դրսից Հայերի ստացած տրանսֆերտները բոլոր հնարավոր և անհնարին մեթոդներով ձեռքներից վերցնում են: Օրինակ՝ այս տարի 30.000 տոննա կարտոֆիլ ժողովրդին արգելեցին արտահանել, պատճառաբանելով, թե վրացիք են փակել ճանապարհները, ասնէն տարի ծիրանը, խաղողն հատուկ պայմաններ ստեղծելով փչացնում են, որ համկարծ մարդկանց սոցիալ-տնտեսական պայմանները չբարելավվեն ու ազգը չգնա հեղափոխության: Արդեն առանց վախի արտահայտվում են, որ այս (այսինքն Հայ) ազգը լավ ապրելու իրավունք չունի: Արդյունքում, 17 տարվա խաղող պայմաններում, Հայ ազգի մահացությունը ավելացել է 300%-ով: Իսկ սա սպիտակ եղեռն է: Այն, ինչին չկարողացան հասնել ջիւղներ Էնկեր, Թահապաթ, Ջեմալ փաշաները ջարդերի միջոցով, այսօրվա Հայաստանի ղեկավարութունը հասնում է խաղող պայմաններում արհեստական տնտեսական ճգնաժամերի միջոցով: Սա դեռ ամենաահապոբոր չի: Հիվանդացիությունը Հայ ազգի մոտ ավելացել է 50--760 %-ով: **Հայաստանը պաշտոնապես ընդգրկված է դեմոգրաֆիկ ծերացող պետությունների շարքին: Ոչ մի հայ ազգի ներկայացուցիչ Հայաստանի ղեկավար կազմում չկա:** Մեր ունեցած վարելահողերը լրիվ բավականացնում են մեր հացը, կարտոֆիլը, պտուղ բանջարեղենը, շաքարը, բավարար քանակով արտադրելու համար: Մենք արտաքին ճանապարհի խիստ կարիք չունենք: Ծանապարիք պետք է ջիւղերին հանքային հանածոները կիսահումքային վիճակում արտագրպանելու համար: Հիմա էլ ուզում են իրականացնել վերջին հազարամյակի ամենահայադավան քայլը՝ ճանաչել Ղարսի պայմանագիրը: Այդ հրեշավոր քայլը վերջ կդնի Հայի ապագա կատարվելիք բոլոր գործողություններին: Մենք Թուրքիայի հետ այսօրվա սահմանը բոլոր միջազգային օրենքների համաձայն չենք ճանաչում, դա մեր հողն է: Թուրքիայի հետ ցանկացած պայմանագրի մեջ «սահման» բառը օգտագործելը արդեն նշանակում է սահմանը՝ այսինքն Ղարսի պայմանագիրը ճանաչելը և ընդհանրապես առանց Եղեռնը ընդունելու նախապայմանի՝ Թուրքերի հետ ցանկացած բարի դրացիական քայլ՝ Հայ ազգի հանդեպ պետական դավաճանություն է:

Որպէսզի համոզվեք այդ տակալներն ջիւղ լինելու մեջ (անբթական կականջները, «բուրատիւն» բիթը, «շինպանգ» դուևը, «գորտ» աչքերը, կախ ընկած ներքեի պոռնը, առյեք ասնէն փողատիորջ, մեծահարուստի, թանկարժեք մեքենայի ղեկին նստածի ապակցներին, նրանք անպայման առանց բլթակների են, կամ կպած բլթակներով: Իսկ հետո նայեք ձեր իմացած բոլոր հայերի ականջներին: Ծննդյան 8-րդ օրը թլփատելու արդյունքում ջիւղները գիտակցաբար գրկում են երեխային վերին չորսը չաքրաների ձեւավորման հնարավորությունից, արդյունքում երեխան գրկվելով հանդերձ բարոյական բոլոր հատկություններից՝ գրկվում է այդ հատկությունների ներվային համակարգի օրգանիզմին պետք գալու: Իսկ այդ ներվերի կենտրոնը օրգանիզմում տեղակայված է ականջի բլթակն և ժամանակի ընթացքում պետք չլինելու պատճառով օրգանիզմը գրկվում է բլթակներից: Նույն՝ 8-րդ օրը թլփատելու արդյունքից օրգանիզմում սկսվում է սեռական օրգանների վերնորմալայվորված հատկությունների պատարզիւ, իսկ սեռական օրգանների սպատարզիւայի արտապատկերը դեմքի վրա դա քիթն է՝ բոլոր ջիւղների քթերը կամ սրածայր են կամ այլանդակ տեսք ունեն: Իսկ, ինչպէս հայտնի է ամբողջ մարդկությունը, բոլոր դուրս ընկածները հիմնականում ջիւղուղիներն են, գոմիկները՝ ջիւղներ: Եթէ ուշադիր նայեք եեխայի դեռես արգանդում գտնված պատկերը (նկարը), կտեսնեք, որ այն խիստ նման է, ավելի ճիշտ ականջի արտապատկերն է, որի գլուխը հենց ականջի բլթակն է: Թշվառման արդյունքից երեխան գրկվելով ամենավերեի՝ «սահաբարա» չաքրայից, որը կոչվում է գագաթային և այն համարվում է տիեզերքի՝ Արարչի հետ կապի չաքրան և մարդու մոտ տրամաբանական զարգացման արգասիկն է համարվում, դա մարդու ուղեղն է, որի արտապատկերը ականջի բլթակն է և որը ջիւղների մոտ բացակայում է: Նույն սեռական օրգանների աննորմալ զարգացվածության արդյունք է ջիւղների մոտ աչքերի անընդհատ

լարվածությունից դուրս պրծաց վիճակը՝ սեռական մոլեզմություն:

Կպած բլթակներով անձինք համարյա բոլորը Կիլիկիայից գաղթածներն են, որոնց մի մասը ջիուղներ են, իսկ առանց բլթակների, հրեշի ականջներով, հատկապես սրածայր քթերով, պահպանված հրոսակային ջիուղներ են: Անուն, ազգանուններով ստուգելը դժվար չի՝ այսօրվա գրեթե ամբողջ ղեկավար կազմի, ոստիկանների, դատավորների, ռադիոհեռուստավորների, քաղաքական կուսակցությունների առաջատարների, պատգամավորների հետ համեմատելը: Պարզ է իրավապահ մարմիններում պետք է լինեն միմիայն իրենց մարդիք: Բանակի և հատուկ ծառայությունների սպաներին այժմ հատուկ ուշադրություն է դարձվում, որ ջիուղներ լինեն բացարձակապես բոլորը: Հիմա կբվա, թե շուրջբոլորը ջիուղներ են: Սա անգամ ծիծաղելի է: Այդ իրենք են տարածում ժողովրդի մեջ, իբր Հայաստանում, Կրաստանում, Ադրբեջանում, Ռուսաստանում մեծամասնություն են կազմում: Չնայած, Ղարաբաղի բնակչության քանակը 147.000-ից հասցնելով այժմյան 70.000-80.000-ի հատուկ նպատակ ունեն: ՌԲ-ում էին Պրիդնեստրովիայի և Հարավային Օսեթիայի օրինակով, հայտարարելին ջիուղական հանրապետություն: Հիմա էլ դեռ գործում է ալդպեսի մի ծրագիր՝ թեկուզ մտցնելով Ղարաբաղը Ադրբեջանի կազմի մեջ, միայն թե իրականացնեն խնդիրը:

Սովետը, որը համարվում էր Իսրայելին «խիստ հակադրված» պետություն, քանդելն ու ծախելը արդարացնելու միտումներով, ժողովրդին խաբում են, թե իբր Սովետը ինքը փլուզվեց, հույս ունենալով, որ նոր սերնդին կհամոզեն, քանի, որ նրանք արդեն ծնվել են կամ մեծացել ոչ Սովետական Միությունում:

Եթե Սովետը ինքը փլուզվեց, սպա որն էր Սովետին դեմ կամ կողմ քվեարկելու 1991թ մարտի 17-ի Սովետի համայնությունների հանրաքվեն անցկացնելու նպատակը՝ ինչին ժողովրդի ճնշող մեծամասնությունը Սովետին կողմ քվեարկեց: Մակայն Գորբաչովն ու Ելցինը այն ուղղակի կեղծեցին՝ 1991թ. դեկտեմբերի 25 Սովետը փլուզին:

Այսօրվա ջիուղական ամենավտանգավոր և հետագայում իրենց համար ամենապատասխանատու վարքերից մեկը դա առաջադեմ անձանց և հասարակության միջև արհեստական բարդանքների (պրոբլեմներ) կազմակերպումն է: Այդ գերվտանգավոր հանցանքը շատ և շատ օջախներ քանդեց, շատ և շատ ընկերների թշնամացրեց, շատ և շատ բարեկամների օտարացրեց: Այս վարքը ներելի չպետք է լինի երբեք:

Հայ աղջիկները տանն են մնացել, հայ երիտասարդները Ռուսաստաններում այլազգիների հետ են ամուսնանում: Հայաստանում պոռնկությունը հասել է ամենաաննկարագրելի մաշտաբների: Ձիուղների վրա դա չի ազդում, որովհետև նրանց մոտ կրոնով և դաստիարակությամբ դա համարվում է սովորական, անգամ գովելի և խրախուսելի վարքագիծ: «Մեր կույի հորթը միշտ էլ մերն է, ցուլ է պետք ճարել ընտրյալ»,-ջիուղական իմաստաստություն:

Սովետը քանդելուն առընթեր ջիուղները հատուկ կազմակերպեցին քանդիտական խմբեր, որոնց, բացարձակապես բոլորի ղեկավարները, հանձինն «օրենքով գողերի», նախօրոք տեղեկացված և նախապատրաստված իրենց մարդիք էին: Այսպիսով ամբողջ Սովետական Միությունից «կամերասանտ» անվան տակ սպանվեցին 800.000-ից առավել ընտրյալ, գործունյա և առաջադեմ երիտասարդներ, որոնք, ինչպես «Միոն հմուտների արձանագրություններ»-ից գիտենք, համարվում են ջիուղների ամենավտանգավոր թշնամիները՝ առաջատար միջին խավը:

Այժմ էլ իրենց մարդկանց արքրում են արհեստական դիսիդենտներ, իբր քաղաքական քանտարկյալների տեղավորում քանտերում, հեղափոխությունների կամ հեղաջրումների հաջողոջքյան դեպքում, իրենց պահեստային լիդերներ (առաջատարներ) ունենալու նպատակով: Այսօր չկա ոչ մի պաշտոնական քաղաքական ուժ, թեկուզ ընդիմություն, որոնց առաջատարները ջիուղ չեն, կամ նրանցով կառավարվող:

Միեւնույն է՝ «փորձված գայլը երկու ուղքով է թակարդ ընկնում»:

Մարդկության հանդեպ արդի ամենահզոր զենքերն են համարվում պիստիցիդները, կոնսերվանտները, բիոտոդիֆիկացված ծագմամբ կենդանական կամ բուսական սննդեղներ և որ ամենավտանգավորը իոնիզացված և ոչ իոնիզացված էլեկտրոմագնիսական ճառագայթումները: Դրանք նախ անտեսանելի են, հետո էլ ոչ թե միանգամից, այլ աստիճա-

նարար են ազդում մարդու օրգանիզմի վրա, բայց ամենավտանգավոր գործոններն են հանդիսանում առողջության համար: Իբր Հայաստանում բջջային կապի երկու օպերատորները քիչ էին, ջիուզները երրորդ օպերատորին մտցրին: Այսօրվա փոքր Հայաստանի համար սրանք չափից դուրս վտանգավոր էլեկտրոմագնիսական ճառագայթման ազդեցության դաշտեր են առաջացնում, որոնք հիմնականում բացասական ազդեցություն են ունենում իմունոսիստեմայի, գենոսիստեմայի վրա:

Հ.Հ. օրենքներով, չնայած Եվրոպայի մարդու իրավունքների կոմպենցիայի անդամ լինելուն, մինչև հիմա նախատեսված չի բարոյականության, պատվի, արժանապատվության դիմաց փոխհատուցման հողվածներ: Հասկանալի է, թե Հայ ժողովուրդը ինչքան և ինչպիսիսի պահանջներ կներկայացնեք դատարան՝ ի դեմս իշխանությունների: Հայ ազգի համար փակ են արվեստի, սպորտի, մշակույթի բնագավառների դռները: Այժմ էլ օրենք են ընդունել, որ երեք տարի չբացահայտված տուրքերի և վարկերի հետագա բացահայտումը ուժ չի ունենա: Այսինքն օրինականացնում են իրենց կողոպտածը: Հայաստանում գոյություն ունեցող բոլոր հիմնարկ-ձեռնարկությունները և ուսումնական հաստատությունները, բոլոր արվեստի օջախները, կինոթատրոնները, հյուրանոցները, բնակելի շենքերը, փողոցներն, մետրոն, կամուրջներն, ջրատար և կոյուղու խողովակաշարային կառույցները, հայ ազգի սեփական տներն ու շինությունները, բացարձակապես բավարար քանակությամբ առևտրական հիմնարկները, կաֆե-ռեստորանները, բանգարաններն ու պատկերասրահները կառուցվել են Սովետի օրոք: Այժմ այդ բոլորը «կեղծյան» ջիուզերի սեփականություններն են: Հայ ազգը, ընդամենը 70 տարում, Մեծ Եղեռնից հետո, Սովետի օրոք, տվեց 100-ից ավելի գեներալներ, 4-ը մարշալ և 1 ադմիրալ (Բաղրամյան, Բաբաջաբյան, Խուդյալով)՝ Խամֆերյանց, Աղանով), 106 հերոս, 27 Փառքի օրդենի լրիվ կավալեր, Թամանյան Դիվիզիան (Ն.վ. Մաֆարյան) հասավ Բեռլին: Սովետի բոլոր հարստությունները պատկանում էին մեզ՝ Սովետի ժողովրդին: Ռխումը ձրի, բուժումը ձրի, հիմնական մասի բնակարանները ձրի, ապրուստը ձման, համարյա ամեն ընտանիք մեքենա ունեւ, որոնք մինչև հիմա պահպանվում են: Բոլորի տները կամ պետական, կամ ինքնաշեն ջեռուցումամբ, անվրտանգ և ապահով մարդկային կյանքով էին ապրում: Հիմա, միայն ջիուզերը սեփականացնելով լրիվ Սովետի հարստությունները և էկոնոմիկան, դարձան ամեն ինչի տերը և մեզ կառավարողները: Հիմա Հայաստանում, ինչպես և նախկին Սովետի ամբողջ տարածքում, բացի Սերժաբայան երեք հանրապետություններից և Թուրքմենստանից, ամեն մի հանրապետության ազգերի անվան տակ, ջիուզերը իբր բնիկներ, յուրացնելով ժողովրդի ամբողջ պատկանելիությունը և երկրի ընդերքը, ճորտացրել են բնիկներին և նախապատաստում են ստրկացման: Այդ Սովետը, որտեղ լրիվ էկոնոմիկան պլանավորված էր, որի պետական բյուջեն մեկ տրիլիոն դոլարից ավել էր, որի վալյուտային և ոսկու պահեստարժեքը նույնպես տրիլիոն դոլարից ավել էր, այդ ինչպես կազմալուծվեց, որ այժմ նրա տեղում հայտնվեցին բացարձակապես բութ՝ մատը մատին չկայցրած 200-ից ավել ջիուզ միլիարդատերեր և որ բոլոր հանրապետությունների բնիկները, ընդ որում և Ռուսաստանինը, չբավորեն են, իսկ բոլոր անբան, գող, անմակարդակ, առանց գիտական և հոգեւոր արժեքների ջիուզերը, միայն իրենց հաստով մաֆիոզ կազմակերպվածության շնորհիվ՝ սանձաւտեր:

Չկա հայ ազգի ոչ մի փողատեր, սեփականատեր, պաշտոնյա անձ: Հայ ազգը իր սեփական հայրենիքից օտարացված է: Չի մասնակցում ոչ քաղաքական, ոչ տնտեսական, ոչ քաղաքացիական բնագավառներում իրեն իսկ վերապահող հարցերի լուծմանը: Հայ ազգը լրիվ բարոյալքված է, իր հայրենի հողի վրա լրիվ իրավագուրկ, եթե այսպես շարունակվի մի քանի տարի, ապա ջիուզերի երազանքը կկատարվի՝ Հայաստանում հայ չի մնա և Հայքը կդառնա ջիուզական տարածք: 21-րդ դարում հայը ոչ միայն ինքն է թերի սնվում կամ իր երեխաներին է թերի սնում, կամ վատ հագնվում, այլ անզամ տարրական հիգիենիկ խնդիրները չի կարողանում լուծել: Սա ամենամոթալի երեսուրբն է այսօր, որի մասին անզամ բարձր չի կարելի արտահայտվել: Այնինչ, ջիուզերը վայելում են մեր երկրի հարստությունները, հանգստանում մեր հանգստյան տներում, վաճառում մեր երկրի ընդերքը, բառիս բուն իմաստով օգտագործում մեզ, ճորտին համապատասխանող թուլափայ կտոր գցելով, լուծում իրենց հարկավոր բոլոր հարցերը, և շատ էլ բարվոք՝ տարականի նման բազմանում: Դա այն ջիուզն է, որը ամաչում է ասի, որ ինքը ջիուզ է, որովհետեւ բացի

բացարձակապես բարոյագործի լինելը, ամաչում է, որ իր կնոջ ու աղջկա համար պատե-
րագնած չկա, չունի երգ ու տաղ, չունի երաժշտական գործիք, չունի ազգային խոհանոց,
չունի հարգանքի ու պատվի հասկացողություն: ԵՎ վախենում է որ ասի թե ինքը ջիուդ է,
որովհետև ինչ ունի-չունի բացարձակապես գողության, խաբեբարության ու պոռնկության
արդյունք է, երբեք ոչինչ չի կառուցել, արտադրել և ընդհանրապես իր ամբողջ պատմութ-
յան ընթացքում չի տվել ոչ մի հայտնագործություն և ոչ մի տաղանդ: Եվ այդ պրիմիտիվ
ժողովուրդը ղեկավարելով մեզ, շատ էլ արագ տեմպերով տանում է դեպի միջնադար, դեպի
իրենց հատուկ անապատային իրավիճակ:

Այսօր, Հայաստանում ուսանողների քանակը 50%-ով պակասել է: Եթե այսպես շարու-
նակվի՝ շատ շուտով կհասնենք Աֆղանստանի կարգավիճակին՝ 80% անգրագետ:

Տարբեր ազգային պատկանելություն ունեցող մասիկին ոչ մի գիտաշխատող իրեն վայել
չի համարում ջիուդերի ներքո գործել, իսկ ջիուդերը, բնության կողմից, առավելես նենգ
դաստիարակության բերումով, օժտված չեն նման հատկություններով և արդյունքում Սովե-
տական ծաղկուն գիտական մակարդակը այսօրվա դրությամբ նողկալի վիճակում է:
Ջիուդները, իրենք, ունենալով միջինից ոչ բարձր ստեղծագործ և հնարամիտ մակարդակ,
իրենց համար նեցուկ են համարում մեր ազգի միջինից ցածր մակարդակի տեր զանգ-
վածիկն, որը իր հերթին մեծամասնություն է կազմում, ընդհանրապես բոլոր ազգերի մոտ և
նրանց խաբուտելով, անամոք, ցած, սուտ, անվայել խոստումներով, հասել են քաղաքա-
կան ժամանակավոր առեղի մեծ հաջողությունների՝ ճիշտ է, ողբերգություն խոստացող, և
առանց հասկանալու, որ ամենահայրենասեր և կռվողը հենց այդ խավն է և, որ հանկարծ
այդ խավը վերջնականապես իմացավ իրողությունը, այդ խավին հետո ոչ որ չի կարողա-
նա շեղել ոճրագործությունների ճանապարհից: Ահա թե ինչու դարերի ընթացքում ջիուդ-
ներին անընդատ անխնա կոտորել է հասարակ ժողովուրդը, ինչպես իրենք են անվանում՝
«ամբողջը»: «Ինչ ցանել էս, այն էլ կհնձես»: Հասարակ ժողովուրդին իհարկե հեշտ է խաբե-
լը, բայց պետք չի մոռանալ, որ հետո, ընդհանրապես անհնար է նրան համոզել, մինչև
ինքը իր ուզածը իր սեփական աչքով չտեսնի: Ստեղծված իրավիճակը ազգի և հայրենիքի
համար ճակատագրական վտանգավոր իրադրության է վերածվել, թե արտաքին, թե ներ-
քին հարաբերությունների հարթություններում: Այսօրվա այս ջիուդախաղերի ամեն մի
տարին մեր սերունդների վրա տասնյակ տարիներ է նստելու: Հայ ազգի այս ամենը ըմբռ-
նող յուրաքանչյուր որդի, քանի դեռ ուշ չի, պարտավոր է տեղեկացնել բոլոր Հայերին
արդի այս գերվտանգավոր սուկայիների՝ «Սատանայական փորձություն» ծրագիրը իրա-
կանացնող հրեշալիների նպատակներին: Ջիուդների ամեն մի, թեկուզ շարքային ներկա-
յացուցիչ, լավ տեղյակ է այս ամենից և նրանցից ամեն մեկը քարոզչական շուրջօրյա
նվիրված աշխատանքների մեջ է: Հասարակ, անտեղյակ ջիուդ չկա և շատ վաղվանից:

Իրենք լինելով քաջատղյակ և ամենօրյա ծրագրավորված աշխատանքների իրակա-
նացնող, անտեղյակ մեր ազգին համարում են «միամիտ ոչխարներ»: Եթե մեր ազգի շար-
քային ներկայացուցիչը անտեղյակ է այս ամենից, ես համարում եմ, որ մեղավորը այսօր
Հայ ազգի գրագետ և իրավիճակից տեղյակ ներկայացուցիչներն են: Մեր սրբազան
պարտքն է, որ այս ամենից անտեղյակ Հայ չլինի: Տեր-Պետրոսյանական «Պայքար մին-
չե վերջ»-ը դա ջիուդական քարոզ է, որը նշանակում է պայքար մինչև Հայի վերջն ու
ջիուդի աշխարհին տիրելը: Մենք, Հայերս դեռ չենք ազատագրվել և մեր կոչը պետք է լինի
«Ազատություն կամ մահ»: Իրենց ստրատեգիան հետելալան է.

--Շարունակել ստրկացնող «սատանական փորձություն»-ը, եթե խաբանվի, ապա՝ բոլոր
միջոցները կիրառել մնալու թալանածի օրինականացված տերը, եթե ոչ՝ կեղծ հայ մնալը
և հայի բարի լինելուն շահագործելը միշտ էլ կա ու կա:

ԱՆԳՐԱԳԵՏ ԷԿՈՆՈՄՄԻԿԱ ԹԵ «ՍԱՏԱՆԱԿԱՆ ՓՈՐՁՈՒԹՅԱՆ» ՓՈՒԼ

ՍՈՎԵՏԱԿԱՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԿԱՐԳՎԻՃԱԿԸ Ա.Ս.Հ.Մ.-ում

**Միութենական մաշտարի Ինդուստրիալ-ագրարային հանրապետություն
Ազգային հարստությունը առանց անասունների և հանքային հանածոների-42 մլրդ.ա.
Գրագիտությունը լիակատար-համաժողովրդական
Սոցիալական բարձր մակարդակ, տնտեսապես կայուն կազմակերպված
Գիտատեխնիկական բարձրագույն մակարդակ
Քաղաքական բացարձակապես անդորր իրավիճակ
Արդյունաբերական միանգամայն բարձրագույն մակարդակ**

Մի խոսքով՝ բոլոր բնագավառներում կատարյալ հանրապետություն: Միայն դարավոր ռիսերիս՝ բշնամին կձեռնարկեր ոտնաձգություն հարյուրամյակներ շարունակ անսահման զրկանք ու տառապանք կրած, միլիոնավոր անմեղ գոհեր տված, կտրված հայրենի հողի և բնության կողմից մարդուն հասկացված էլեմենտար բարիքներից օգտվելու իրավունքից, առաքելությամբ բարեկիրթ, բարեկերտ, բարեկեց, բարոյագոյ ու Արեւի անխտրականությամբ բարիկամ Հայ ազգի հանդեպ, միայն և միայն այն պատճառով, որ առաջին արարված մարդն է Հողազնդի վրա և առաքելությամբ Արիության սերմանող՝ կեղծիքի ու անբարոյի կանխիչ, սրբահամ քրմեր ծնող, լրբության ու կեղծավորության արմատախիչ անող է: Ո՞ր սակայի ռողների կողմից օկուպացիան կարող էր կատարյալ պետությամբ և ժողովրդին հասցնել այս աստիճան ողբերգալի իրավիճակին և միջնադարյան նողկալի այս մակարդակին:

Այդ ի՞նչ պատճառներ են և ի՞նչ սուկայի ռող է՝ փորձենք պարզաբանել: Բայց, մինչեւ պարզաբանությունը անցնելը, ներկայացնենք Հայի արդի սոցիալական և տնտեսական աննկարագրելի ծանր վիճակը: Նախ ասեմ, որ քաղաքական, տնտեսական, սոցիալական վիճակները ուղղակի կապի մեջ են միմիանց հետ, և եթե որեւէ ուժ ոտնաձգություն է կատարում ազգի քաղաքական կերպի վրա, ապա նա ի նկատի ունի տնտեսական և սոցիալական վիճակների կոաբարացում, որը իր հերթին շղթայաբար կազդի ամուսնության, ամուսնալուծության, հոգեկան վիճակի վրա, կապված բնթացիկ միևիմայ, բայց պարտադիր ծախսերի, ուսման, կենսական, առողջական վիճակները ապահովելու հետ, որը իր հերթին անմիջապես կազդի ազգի բնական աճի և արդի պայմաններին չհամապատասխանող գիտական մակարդակի վրա: Այսինքն վատ սնվելը, ներվային ապրումները, առողջական վիճակը սպանում են և ազգի քանակը և մնացած քանակի գեներոլոգի կայացվածությունը՝ ինչին դարեր շարունակ ձգտել են վայրագ և արյունարբու հոտեր: Արդյո՞ք այսօրվա Հ.Հ. քաղաքականությունը այն ժամանակների նույն գիշատիչ կենդանիների քաղաքականության շարունակությունը չի և քաղաքական գործիչները նրանց հետնորդները կամ կիսատ թողած գործը շարունակողները չեն: Ոչ մեկի համար նորություն չի լինի, եթե ասեմ, որ Հայը իր պատմության վերջին տասը դարերում ամենանպաստավոր քաղաքատնտեսական և սոցիալական վիճակով է ապրել սովետական տարիներին: Այդ պատճառով էլ այսօրվա նույն ավերիչ քաղաքական գործիչները, իրենց հորքուր-մորքուրներով իհարկե, ծախսեցին Սովետական միությունը, նախօրոք, երկարամյա ու մանրակրկիտ կազմավորած Դալեխսի ծրագրով, առանց շտապելու, հետներս «մաքուր» եղբայրություն ու ընկերություն անելով, մի կտոր հացը հետներս կիսելով, մատնեցին մեզ բոլորիս, հարքատությունները իրար մեջ բաժանեցին, էկոնոմիկան ամբողջովին հոտայնացրին, համարելով, որ մենք ոչխար գոյեր ենք, հույս ունենալով, որ մենք էլ «կուտենք» այս ամենը, իրենք էլ մեր այսպես կոչված «եղբայրները» կմարսեն, ու եթե չստացվի մեզ ստրկացնելը, մեզ համար իրենց “հայ” լինելը միշտ էլ կա ու կա, վատագույն դեպքում կաշառք կտան, կլինեն մեր վերադասները, ոչինչ՝ այդ ձեռով կշահագործեն:

Այսօրվա Հայի գոյատևման որոշ ցուցանիշներ համեմատենք Սովետական ժամանակաշրջանի ցուցանիշների հետ, բացահայտելով հանդերձ արդի իշխանությունների վա-

րած հակահայկական, հակամարդկային, հակաեղբայրական, հակաընկերական, հակա-բարեկամական, հակահարեւմուտային, հակահամաքաղաքացիական, հակահամաերկրա-ցու «սատանայական փորձություն» քաղաքականությունը և մեզ հետ կտոր հազր «մարտը սրտով» կիսելու նպատակը:

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՁԱՐԴԵՐԸ

1.	1-301թ.թ.	Հայաստան	Հռոմ. լեզիոներ	մասայական
2.	301-387	Հայաստան	ջիող եկեղեցի	մասայական
3.	640-854	Հայաստան	արարներ	մասայական
4.	880-1044	Հայաստան	ջիողներ	մասայական
5.	1048-18..	Հայաստան	թաթար-մոնղոլ	մասայական
6.	1894	Սասուն	թուրք. 4-րդ բանակ	300.000 հայ
7.	1895-96	Կենտրոնական Հայք	թուրք. բանակ	մասայակ
8.	1904	Սասունի ապստամությունը	թուրք. բանակ	մասայակ
9.	1905	Շուշա, Բաքու, Նախիջեւան, Երեւան	թուրք. բանակ	մասայակ
10.	1909	Ադանա, Կիլիկիա	թուրք. բանակ	30.000
11.	1915-23	Մեծ Եղեռն	թուրք. բանակ	3.500.000
12.	1919	Սովից և տիֆից Հ.Հ.-ում	դաշնակներ	150.000
13.	1920	Ուրֆա, Աջն, Այնթափ, Չեյթուն	թուրք. բանակ	մասայակ
14.	1920	Թուրք-Հայկ. պատերազմ	թուրք. բանակ	մասայակ
15.	1920	Ջավախքի էթնիկ հայերին	թուրք. բանակ	20.000
16.	1921	Հակասովետական ապստամբությ.	կարմ. բանակ	անհայտ է
17.	1937	Կոմունիստական տեռոր	կոմունիստն.	250.000
18.	1941-45	Հայրենական մեծ պատերազմ	Ֆաշիստներ.	270.000
19.	2001-2012	Ազատ, անկախ Հայաստան	սյոնիստներ	820.000

ԲՆԱԿՉՈՒԹՅԱՆ ԹՎԱՔԱՆԱԿԸ

1913	6,5 մլն	Մեծ Հայք	1985թ.	3.316.600	Սովետ. Հայաստան
1918թ	830.000	Հայաստանի Հանր.	1991թ	3.574.500	Սովետ. Հայաստան
1920թ	720.000	Հայաստանի Հանր.	1993թ	3.722.300	Անկախ Հայաստան
1922թ	782.000	Սովետ. Հայաստան	1999թ	3.798.200	Անկախ Հայաստան
1926թ	881.300	Սովետ. Հայաստան	2000թ	3.226.000	Անկախ Հայաստան
1939թ	1.282.000	Սովետ. Հայաստան	2007թ	2.000.000	Անկախ Հայաստան
1959թ	1.763.000	Սովետ. Հայաստան	2008թ	1.900.000	Անկախ Հայաստան
1970թ	2.491.900	Սովետ. Հայաստան	2011թ.	1.800.000	Անկախ Հայաստան

ԲՆԱԿՉՈՒԹՅԱՆ ԴՐԱՄԱԿԱՆ ԵԿԱՄՈՒՏԸ

/ամսական միջին եկամուտը/

1980թ	1990թ	2005թ	2007թ	2010թ.
163ռ.	231ռ.	1600դր	22.287դր	31.553դր
163դրլ	231դրլ	40դրլ	60դրլ	85դրլ

ԱՂՔԱՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱԿԱՐԴԱԿԸ

տարի	աղքատներ /բնակչության %/	շատ աղքատներ /բնակչության %/
1990թ	-----	-----
2004թ	34.6 %	6.4 %
2005թ	29.8 %	4.6 %
2006թ	26.5 %	4.1 %
2007թ	25.0 %	3.8 %
2008թ	45.0 %	18—20 %
2009թ	70.0 %	25 %
2010թ	70.0%	25%

Բնակելի շենքերի գործարկումը

1975-1980	5.585.000 քառ.մետր օգտ. մակերես	15.400 բնակ
1980—85	5.414.000	83.900 բնակ
1986	1.290.000	18.200 բնակ
1987	1.142.000	15.800 բնակ
1988	1.126.000	14.500 բնակ
1989	1.547.000	19.300 բնակ
1990	1.239.000	19.000 բնակ

1990թ բնակելի շինարարության և սոցիալ մշակույթային օբյեկտների համար կատարվել են 1.481.000ռ ներդրում: Նրանց տեսակարար կշիռը կազմում է ժողովրդական տնտեսության մեջ կատարված ընդհանուր ներդրումների 46 %:

Գյուղական վայրերում բնակելի շենքերի գործարկումը

1975-80թ.թ.	1.422.000 քառ.մետր օգտակար մակեր.	900 բնակարան
1980-85թ.թ.	1.258.000	800
1986թ.	317.000	200
1987թ.	382.000	250
1988թ.	289.000	180
1989թ.	793.000	420
1990թ.	364.000	250

Սոցիալ մշակույթային նշանակության օբյեկտների գործարկումը

	1985թ.	1989թ.	1990թ.	2008թ.	2009թ.
Դպրոցներ	13.300 աշակերտ տեղ	9.400	--	--	--
Նախադպրոցական	5.700 հազար տեղ	1.400	--	--	--
Հիվանդանոցներ	220 մահճակալ	560	--	--	--
Պոլիկլինիկաներ	1.126 հաճախում	560	--	--	--
Սշակույթի սենյակներ	4.600 տեղ	800	--	--	--

Դաշնակցական Հանրապետության ստեղծումից երկու տարվա ընթացքում բնակչության քանակը 210.000-ով պակասեց, ուշադրություն դարձրեք՝ պակասեց: Ինչի համար են ասում ուշադրություն դարձրեք՝ որովհետև Սովետը քանդելուց հետո ինչպես իրենք են կոչում՝ երրորդ հանրապետությունը ստեղծելուց հետո նույնպես բնակչության քանակը պակասեց, բայց 1,8 միլիոնով: Ոչինչ չե՞ք կուսում: Սովետական կարգերը հաստատելուց հետո Հայաստանը փաստորեն միանգամայն նորից վերակառուցվեց: Մինչ այդ չկար ոչ մի արտադրություն, գյուղատնտեսությունը՝ ջիուդ-թուրքերը վերացրել էին, չկային ինստիտուտներ և համալսարաններ, դպրոցներ և մանկապարտեզներ, կուլտուրայի և արվեստի օջախներ, երաժշտական ու սպորտային դպրոցներ, ճանապարհներ ու բնակելի շենքեր: Ես Ձեզ խնդրում եմ ուշադիր նայեք ամեն մի աղյուսակի և ոչ մի բացատրության կարիք չի զգացվի: Առաջին տասը տարիների ընթացքում Հայաստանում, որտեղ անգրագիտությունը 90%-ից բարձր էր՝ վերացավ և Հայ ազգի քվաքանակը մեկ միլիոնը գերազանցեց: 1700-տարիների ընթացքում առաջին անգամ Հայր օրենքներից օգտվելու իրավունք ստացավ, այսինքն առաջին անգամ իրեն զգաց լիիրավ մարդ (իսկ հիմա)՝:

Ազգի բնական աճը 1922թ կազմում էր 24.8 տոկոս, իսկ այսօր 4.1 տոկոս է: 11-մարդ ծնվում էր՝ 3.7 մահանում, այսօր 11 մարդ ծնվում են՝ 6.8 մահանում: 1920թ 1414 Հայ բնակարանով ապահովվել են, 1922թ՝ 395-Հայ, 1940թ՝ 764 Հայ, իսկ այսօր՝ վերջին 18 տարիների ընթացքում ոչ մի Հայ աշխատավոր բնակարան չի ստացել:

Վերցնենք ավելի ուշ տարիներ: 1984 թ. միայն մի ամսվա աշխատավարձով Հայր կարող էր գնել 1900 կգ հաց, կամ 150 կգ պանիր, կամ 1700 կգ կարտոֆիլ, կամ 120 կգ միս, կամ 220 կգ շաքար: Սթափվեք ու մի քիչ մտածեք, թե ինչու ջիուդները քանդեցին Սովետական Միությունը: Հիսա այդ բոլորը իրենց է պատկանում, իսկ մենք իրենց մոտ միմիայն ստրուկների կարգավիճակում ենք:

Բնակչության հիվանդացիությունը՝ նայեք ուշադիր աղյուսակը, ավելացել է 70-ից մինչև 560%-ով: Ամենավտանգավորը, որ ՀՀ-ում հղի կանանց 10-ից՝ 9-ը բժշկական միջամտության կարիք են զգում և թերաժմունդների ահավոր քանակ է:

ՀՀ Գիտությունների Ակադեմիայի բոլոր յոթը բաժինները և 33 գիտահետազոտական ինստիտուտները չեն գործում, գյուղատնտեսությունը, արդյունաբերությունը ծնկի են բերված: Սովետից ավանդված 1480 ձեռնարկություն բոլորովին ավերված են:

Սովետական տարիներին կառուցված էին միանգամայն բավարար քանակի և որակի 800 գիտարտադրական հիմնարկ ձեռնարկություններ: Այդ հիմնարկները ավերված են: Գյուղատնտեսությունը գործում է 27 տոկոսով: Գյուղատնտեսական մեքենա-տրակտորային բազան հանրապետությունում գերակշռաբար չի բավականացնում՝ եղածը մաշված է: Հողերի պարարտացում 18 տարի է չի կախացվում: Գյուղատնտեսական սպարանքների պատվեր պետության կողմից չի հատկացվում:

Տեղական հումքի վերամշակման հատուկ տեխնոլոգիան բացարձակապես բացակայում է: Բնական պաշարները օտարների կողմից Հայաստանում միմիայն առաջնային ամենաթունավոր վերամշակումից հետո, էժան գներով որպես կիսահումք են արտահանվում:

Հայաստանի ոսկու հանքերը վաճառված են օտար ջիուդների:

Երկաթուղին, գազամուղները, էլեկտրոցանցը օտար ջիուդների ձեռքերում են:

Հանքային ջրերը Հայի և Հայաստանի իրավասությունից օտարացված են:

Պարենային անվտանգության հարցը Հայաստանում չի համարվում ամենաառաջնահերթ և լուծված է ընդհանրապես 25-30 տոկոսով: Հայաստանին պահանջվող 600.000 տոննա հացահատիկից արտադրվում է միայն երրորդ մասը, չնայած բնական հնարավորությունները լրիվ բավական են 10 միլիոն բնակչի կերակրելու համար:

**Հիմնական Սննդի օգտագործումը Սովետական տարիներին և այժմ
/կգ/տարի/**

	միս /կգ/	կաթ/լ/	ձուկ/կգ/	շաքար/կգ/	հաց/կգ/
տարի \ նորմա	50	250	8	35	150
1940	23.2	124.4	7.6	10.8	190.0
1952	30.0	168.0	11.2	19.6	170.0
1955	41.2	2.9.2	13.6	2.0	153.6
1960	57.2	302.0	13.2	24.8	134.4
1965	58.0	322.8	16.4	26.0	133.6
1970	72.0	381.6	19.2	25.6	122.4
1975	82.4	396.8	18.8	24.8	112.4
1980	80.0	411.2	18.8	23.6	101.2
1985	78.4	389.6	18.8	21.2	91.6
1989	76.8	391.6	17.0	21.3	84.7
1990	74.1	378.9	17.2	20.8	85.7
1991	68.3	345.4	16.2	18.5	91.8
2007	13.4	18.1	1.7	9.2	159.0
2012	15	19	0.9	9.2	159.0

Բնակչության հիվանդացիությունը /100.000 բն. հաշվով/

N	հիվանդություններ	1990	2003	2004	2005	2006	2010
1	տարափոխիկ	160	1874	1807	1796	2458	2497
2	նորագոյացություն	115	211.7	226.5	216.7	245.6	268
3	Էնդոկրինային	200	279.5	343.7	402.8	474.5	431
4	արյան,արյունաստ.	07	194.3	233.9	247.9	284	331
5	հոգեկան	298	150.0	177.2	189.4	228	306
6	նյարդային	460	1123	1424	1819	2467	3272
7	արյան շրջանառ.	301	714.9	798.3	1092	1210	1550
8	շնչառակ. օրգան	1642	9189	8536	8695	8961	11899
9	մարտոդ. օրգան	1180	1094	1115	1181	1405	1439
10	միզատեղ համակ.	345	758	772.3	898.4	1159	1494
11	հղիությ. ծննդաբեր.	252	1363	1371	1654	1533	1457
12	մաշկային	197	601	690	807.1	1000	1382
13	բնածին շեղումներ	5.7	37.2	45.6	44.4	71.6	65.9
14	հարբեցողություն	13	212	363	416	473	367
15	թմրամոլություն	2.1	16	8	53	93	235
16	թունամոլություն	0.08	1	7	4	5	14
17	թոքախտ	16.6	44.7	48.5	62.3	49	46
18	չորորակ ուռուցք	588	796.6	824.7	823.6	867.6	886
19	վեներական	32	136	138	85	157	147
20	աբորտ-1000 կնոջից	----	11.8	11.6	11.9	12.0	13.5

**ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԲՆԱԿՉՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ԿԵՆՍԱՍԱԿԱՐԴԱԿԸ
1913—2008թ.թ.**

	բնակչ հազ.մ	ծնունդ նդ	մահ	բնակ արև ստ.ց	աշխ վարձ	թո շակ	կգմի հաց	կգմ պա միր	կգմի կար տոնֆ	կգմի միս	կգմի շա քար
1913	1000.										
1920	720.0			1414							
1922	782.1	37.5	12.7	395							
1940	1320.3	41.2	13.8	764							
1959	1763.1	28.6	5.7	451	127	50	1200	100	1000	100	120
1970	2491.9	22.1	5.1	6091	166	50	1000	110	1000	110	150
1979	3037.3	22.2	5.5	6440	200	60	1300	140	1300	140	200
1980	3073.9	22.7	5.5	999	220	60	1450	150	1500	100	200
1981	3118.7	23.4	5.3	1100	226	70	1500	150	1500	100	220
1982	3169.4	24.0	5.3			70	1500	150	1500	100	220
1984	3266.9	24.5	5.3		246	80	1900	150	1700	120	220
1990	3515.0	21.6	6.0	87.000	231	80			600	50	220
2002	3210.3	10.1	8.0		27324						
2003	3212.2	11.2	8.1		34783	7452					
2004	3215.8	11.7	8.0		43445	8842					
2005	3219.2	11.7	8.2		52060	9805					
2006	3222.9	11.7	8.5		62293	10912	180/30	40/7	400/65	25/4	24/4
2007	3222.9	12.4	8.3		74227	12746	164/28	40/8	420/99	30/5	27/3
2008	3230.1	12.7	8.5		87406	21370	194/47	58/ 14	728/178	34/8	218/53
2010	3262.6	13.8	8.6		102. 652	27108	285/75	46/ 12	342/90	29/8	228/60

**ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԱԶԳԱՅԻՆ ՀԱՐՍՏՈՒԹՅՈՒՆԸ 1990թ.
(միլիոն ռուբլի)**

(առանց հողի, ընդերքի, անտառների)	1987թ	1988թ	1989թ	1990թ
Ազգային հարստությունը	35.62 9. 2	35.227. 6	38.451. 7	41.824. 0
հիմն. ֆոնդերը (ներառյալ անաս.)	22.227. 0	21.914. 0	23.517. 0	24.843. 0
այդ թվում՝ --արտադրական	14.212. 0	14.006. 0	15.324. 0	16.048. 0
--ուչ արտադրական	8.065. 0	7.908. 0	8.193. 0	8.795. 0
բնակչության տնային ունեցվածքը	5.319. 0	5.854. 0	6.232. 0	6.602. 0

Իսկ այս աղյուսակը ընդհանրում նշանակում է, որ Սովետական Միության քանդելուց առաջ Հայաստանի Հանրապետությունը ուներ (ներքին գներով, ինչը 4-5 անգամ փոքր էր արտաքինից) մոտ **42 մլրդ ռուբլու (դոլլար)** հարստություն, ինչ է եղավ:

ԱՐՏԱՔԻՆ ՊԱՐՏՔԵՐԸ

1998թ.	775.3 հազար ԱՄՆ դոլլար
2000թ.	860.000
2005թ.	1.099.200
2006թ.	1.205.600
2007թ.	1.449.100
2008թ.	3.230.000
2009թ.	4.700.000
2010թ.	5.700.000

ԲՆԱԿՉՈՒԹՅԱՆ ԲԱՇԽՈՒՄԸ ԸՍՏ ՏԱՐԻՔԱՅԻՆ ԽՍՐԵՐԻ

ք.ք.	1979	1989	1990	2004	2005	2006	2007	2008
քմակյ.	3.037.3	3.304.8	3.528.4	3.212.2	3.215.8	3.219.2	3.222.9	3.230.1
0--1				35.4	37.2	37.1	37.2	39.7
1--4	322.1	375.5	388.1	148.3	144.1	142.2	141.0	146.3
5--9	269.9	335.6	366.9	229.9	219.5	210.5	202.1	189.0
10--14	320.2	291.8	314.0	309.5	295.0	274.7	254.5	239.1
15--19	383.1	278.1	278.7	320.1	319.0	320.2	320.0	315.7
20--24	332.0	280.6	285.6	286.6	296.6	304.5	310.6	315.0
25--29	239.4	329.6	342.3	235.5	244.7	254.9	264.0	273.6
30--34	149.3	292.2	321.1	204.7	206.8	210.5	217.5	223.3
35--39	152.4	216.1	247.0	219.1	208.2	202.4	198.2	198.5
40--44	198.1	131.5	158.8	274.5	266.5	252.9	238.1	225.3
45--49	171.1	136.5	123.5	235.0	246.9	259.4	268.9	270.4
50--54	159.0	174.8	197.6	172.9	184.5	193.1	203.4	212.5
55--59	71.7	154.3	158.8	99.3	116.2	133.6	144.8	154.8
60--64	58.1	136.3	151.7	112.8	92.9	76.7	72.5	79.2
65--69	65.3	55.7	74.7	328.6	337.7	346.5	349.1	347.7
70--79	86.7	76.3	81.2					
80--85	29.2	36.5	38.8					
85---	2.8	1.4	---					

**ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԱԶԳԱՅԻՆ ՊԱՐԵՆԱՅԻՆ
ՀԱՇՎԵԿՇԻՌ 2006 թ.**

	պահ անջ հազ.տ	արտ ադր. հազ.տ	ներ մուծ հազ. տ	որպես սնունդ հազ.տ	ամաս նակեր հազ.տ	սերմ հազ.տ	արտ ահան հազ.տ	ինք նաք ավ%	մարդ տարի կ.գ.
ցորեն	616.6	146.5	317.7	483.2	61.1	32.2	0.6	31.6	161
կարտոֆիլ	901.8	539.5	1.7	171.2	62.4	132.2	0	99.7	57.0
բանջարեղեն	971.0	915.0	20.0	860.3	18.0	0.9	20.1	100	286.6
միրգ	355.9	286.0	27.9	259.0	0	0	18.7	96.9	86.3
խաղող	213.4	201.4	4.6	195.1	0	0	1.0	98.2	3.0
հատիկարնոեղ	9.0	4.0	4.2	7.5	0	0.2	0	48.8	2.5
բուսական յուղ	23.9	2.7	19.7	18.5	0	0	3.2	14.1	6.2
շաքար	67.4	2.2	60.5	61.8	0	0	1.8	3.6	20.6
ծու	26.5	25.5	0.7	23.5	0	0.9	0.5	99.2	7.8
կաթ	680.8	620.0	19.6	539.6	62.0	0	7.8	98.1	179.7
տավարի միս	53.1	40.4	12.0	50.3	0	0	1.7	79.7	16.8
խոզի միս	22.1	14.1	7.7	21.7	0	0	0	64.9	7.2
ոչխար այծ	7.3	7.2	0	7.1	0	0	0	100	2.4
հավի միս	16.2	5.1	10.7	16.0	0	0	0	32.3	5.3

Պ Ա Ր Ե Ն Ա Յ Ի Ն Ա Ն Վ Տ Ա Ն Գ ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն

Սեփական արտադրության պարենային ապահովվածությունը պետության առաջնահերթ նպատակն է և իշխանությունների գլխավորագույն խնդիրը՝ սակայն.

Անձի կողմից օգտագործվող պարենի տարեկան պարտադիր նորմաները
(ստրատեգիական)

Հաց, հացամթերք	150 կգ	Բուսական յուղ	3.7 կգ
Կարտոֆիլ	75 կգ	Կաթ կամ կաթնամթերք	250 կգ
Բոստան-բանջարեղեն	150 կգ	Չու	140 հ.
Շաքարավազ	35 կգ	Միս, մսամթերք	50 կգ
Չուր	1.7 տ.	Չուկ, ձկներեն	8 կգ
Սիրգ, հատապտուղ	40 կգ		

Պարենային որակի անվտանգություն

Այսօր ՀՀ-ում միտումնաբար չկա սննդամթերքի ստուգման անկախ լաբորատորիա: Անհապաղ և պարտադիր պետք է կառուցել գերմանական կամ ճապոնական գիտատեխնիկական մակարդակի լաբորատորիա՝ **ամենօրյա ջրի և ուտելիքի որակը ստուգելու համար**: Դրա լուծումը այսօրվա օկուպացիոն, հայաբնաջինջ իշխանություններից ապահովված լինելու գերպարտադիր խնդիր է:

Մեզ հարկավոր է Արցախի հետ միասին (3 մլն բնակչության համար)

Հացահատիկ	500.000 տոննա	200.000 հա ցանքատարածություն
Կարտոֆիլ	200.000 տոննա	20.000 հա
Բանջարաբոստանային	845.000 տոննա	180.000 հա
Պտուղ, հատապտուղ	220.000 տոննա	35.000 հա
Խաղող	230.000 տոննա	16.000 հա
Շաքար	100.000 տոննա	20.000 հա
Չուկ, ձկներեն	24.000 տոննա	
Միս, մսեղեն, հավ	150.000 տոննա	
Կաթ, կաթներեն	1.350.000 տոննա	
Չու	420.000.000 հատ	

Հացի խնդիրը որպեսզի Հայաստանում կարգավորվի, Հայաստանի պայմաններում մեկ հեկտարից ստանալով միջինը 20-25 ցենտներ հացահատիկ, հարկավոր կլինի մաքսիմում 200 հազար հեկտար ցանքատարածություն (մենք ունենք 130.000 հա Արցախում և ՀՀ-ում 450.000 հա ցանքատարածություն):

Ես բոլոր հաշվարկները կատարում եմ մինիմում բերքատվության չափերով:

Կարտոֆիլի միջին 150—180 ցենտներ հեկտարից բերքատվության դեպքում հարկավոր կլինի մաքսիմում 15 հազար հեկտար ցանքատարածություն: Բայց, քանի որ մսի հարցը հանրապետությունում առայժմ կարգավորված չի, դեռ կարտոֆիլի քանակը մի որոշ չափով պետք է ավելացվի՝ մինչև 20 հազար հեկտար: Կարտոֆիլի քանակը այնքան շատ է ստացվում, որ 35-50 հազ.տ. կարտոֆիլ մնում է ժողովրդի ձեռքերում, փչանում է, իշխանությունները հատուկ արգելում են արտահանումը, պատճառաբանելով, թե Վրաստանի կտալավորությունն է փակում սահմանը: Նույնը կատարվում է մինեմոյն ժամանակ և մրգերի հետ:

ՀՈՂԱՅԻՆ ՍԱԿԵՐԵՍԸ 2974,3 քառ.կմ

	1984-91թ	2006թ	2007թ
Գլուղատնտեսական նշանակության որից՝	2122. 1		
վարելահող	452. 1		
քազմամյա տնկարկ	29. 6		
խոտհարկ	127. 5		
արոտ	1118. 3		
այլ հողեր	394. 6		
Բնակավայրերի հողեր	151. 0		
տնամերձ և այգեգործական	94. 6		
Արդյունաբերության, ընդերքօգտագ.	28. 2		
Էներգետիկայի, կապի, տրանսպորտ.	12. 1		
Հատուկ պահպանվող	229. 3		
Հատուկ նշանակության	31. 7		
Անտառային	370. 6		
Ջրային	28. 6		
Պահուստային	0. 7		
Ընդամուր ցանքատարածություններ	449. 1	308. 6	304. 2
բոլոր հատիկային կուլտուրաներ	138. 9	182. 4	175. 5
բոլոր տեխնիկական կուլտ.	11. 7	0. 8	1. 6
շաքարի ճակնդեղ	4. 1		
ծխախոտ	7. 6		
Կարտոֆիլ	20. 0	33. 0	31. 1
Բանջարեղեն, բոստանային	21. 8	28. 4	31. 5
Կերային կուլտուրաներ	256. 0	65. 6	64. 5
Մաքուր մնացած	21. 3		
Խաղողի և պտուղի	86. 6		
Բնական խոտհարկ	175. 5		
Անտառային տնտես. խոտհարկ	150. 0		

Բերքատվությունը (ցեմտն / հա)

	1984	2003	2007	2008
հացահատիկային	20.4	17.2	25.8	24.1
շաքարի ճակնդեղ	374.0	--	--	--
ծխախոտ	18.4	22.9	22.7	31.6
կարտոֆիլ	171.0	157.2	183.3	188.7
բանջարեղեն	301.0	245.7	324.0	321.4
խաղող	86.7	71.4	153.6	128
պտուղ, հատապտուղ	64.4	48.1	79.7	101.2

Մտացել ենք քերք (հազ. տոննա)

	1984	1985	2006	2007	2008
ցորեն	283.3	310.0	146.5	254.2	225.7
շաքարի ճակնդեղ	153.9	127.0			
կարտոֆիլ	340.6	302.0	539.5	583.9	648.6
բանջար-քոստան	553.8	430.0	914.9	1051.6	1007.5
խաղող	230.3	275.0	201.4	218.9	185.8
սպտուղ, հատապտուղ	219.2	200.0	286.0	260.2	317.8
ծխախոտ	9.5	16.0	0.2	0.3	0.5
միս անասունի	98.5	97.5	66.8	69.7	70.9
միս թռչյունի	54.6	64.5			
կաթ	539.7	547.0	620.0	642.0	661.9
ձու	567.5	565.0	463.7	525.4	574.9
բուրդ	4.3	4.6	1222.0	1277.0	1564.0

Տեխնիկայի պարկը----1984թ

մեքենա	17780 եղել է	1597 տրվել է նորից
տրակտոր	13830 եղել է	1293 տրվել է
կոմբայն	1384 եղել է	190 տրվել է

Պարարտանյութերի ներդնում (մաքսիմ.----1984թ)

ազոտային 27—53տ. (1հա վարելահողի վրա)
 ֆոսֆատային 19---29
 կալիական 5.1---16

Արցախի ցանքատարածությունները

ընդհանուր 130.000 հա
 հացահատիկի տակ 57000 հա
 կարտոֆիլի տակ 1400 հա

Բանջարա - քոստանային կուլտուրաների հարցում հանրապետությունում տարիների ընթացքում վիճակը ինքնին կարգավորվել է, անգամ որոշ պահուստի հաշվարկով, այսինքն 845 հազ.տ. բանջարա-քոստանային կուլտուրա օգտագործելու դեպքում հարկավոր է 30 հազ. հեկտար ցանքատարածություն: Ասեմ նույնպես, որ որոշ չափով շատ է օգտագործվում ստորաբանջարեղենը, անմիջականորեն կապված մսեղենի պակասի հետ: Քանի, որ 30 հազար տոննա բանջարեղեն ենք տարեկան արտահանում, սպա այդ արտահանումը նույնպես հարկավոր է կանգնեցնել և զբաղեցրած հազարավոր հեկտարներ նոր ցանքատարածություն մտցնել անասնակերի արտադրության տակ, հետև էլ իզուր տեղը արտահանման համար ճանապարհի պետք չի լինի, իսկ բանջարեղենը փչացող սպարանք է և տեղափոխման ընթացքում մեծ կորուստներ ենք լինում:

Միրգ--հատապտղի և **խաղողի հարցը** նորից երկար տարիների ընթացքում կարգավորված է և խախտել այն պետք չի, քանի որ դրա հետ կապնված է նաև կոնյակի և գինու արտադրությունը, որը ունի ոչ միայն արտադրական, այլ ստրատեգիական նշանակություն: Այգիներ 50 հազ. հեկտար: Հայաստանի համար միանգամայն բավարար է, միայն թե հարկավոր է կարգավորել այն հարցը, որ տարվա ընթացքում հարկ է լինում խնձոր ներմուծել, իսկ ծիրանը արտահանման բարդությունների հետ կապնված ահագին փչանում է: Հաշվի առնելով մրգերի շուտ փչացող հատկությունը, արտահանման քանակը լրիվ կրճատել է պետք, արտահանել պահածոների վիճակում, կամ եթե հնարավոր է, հողի մի մասը օգտագործել կերային կուլտուրաների մշակման համար: Իմաստը ակնհայտ է՝ և ճանապարհ, և կորուստ: Հայաստանի տարածքի մրգերը միշտ էլ ժողովրդին բավականացրել է գինու և մնացած սպիրտային խմիչքների, ինչպես նաև բնական հյութերի հարցերը լուծելու համար :

Շաքար 100 հազ. տ. ստանալու համար հարկավոր է 588 հազ.տոննա շաքարի ֆաբրիկային տեսակի ճակնդեղ: Դակնդեղի միջին բերքատվությունը Հայաստանի պայմաններում 320—350 ցեցտներ է՝ մեկ հեկտարից: Այսինքն, բավարար քանակի շաքար Հայաստանի պայմաններում ստանալու համար հարկավոր է 18—20 հազար հեկտար ցանքատարածություն: Շաքարի ճակնդեղից ստացվում է միջինը 17.5 % շաքար: Շաքարի առեղի քանակ ներմուծելու համար ճանապարհի հարկ չի լինի այլևս:

Քուսական յուղերի հարցը: Տարեկան Հայաստանը ներմուծում է 30.000 տոննա արեւածաղկի և այլ բուսական յուղեր: Արեւածաղկի սերմերը պարունակում են 38-57 % յուղ: Մեկ հեկտարից ստացվում է մինչեւ 13 ցեցտներ սերմ: Այսպիսով, եթե 60.000 հեկտար ցանքատարածություն տրամադրենք արեւածաղկի վերամշակման տակ, ապա լիովին կբավարարենք մեր բուսական յուղի պահանջը և միեւնույն ժամանակ վերարտադրությունից մոտ 80.000 տոննա բարձր կալորիականության անասնակեր կստանանք:

Հավի հարցը, չնայած սովետական ժամանակներից Հայաստանի տարածքում կառուցված և բավարար հաջողությամբ գործող հավաքուծարանների ավերմանը՝ իշխանավորների կողմից, Հայաստանի Հանրապետության զգալի պահանջները մեր եղած հավաքուծարանները բավարարում են: Պետության կողմից որոշ դրոշմային դեպքում մենք հավերկրելու կարիք բացարձակապես չենք ունենա՝ կարտահանենք:

Չվի խնդիրը նույնպես հանրապետությունում լիովին լուծված է, անգամ տարեկան 700 հազ. ձու օկուպանտ սպեկուլյանտները արտահանում են:

Հիմա ուշադրություն դարձրեք միս ներմուծող երկրից **արտահանվող** ապրանքացուցակին

-Ոչխարներ, այծեր/ կենդանի/	125.2 տոննա
-Ընտանի թռչուններ/կենդանի/	24.0
-Տավարի միս/սառեցրած/	854.4
-Ապխտած միս	15.8

Մսից, մսամթերքից բացի փաստորեն պարենային անվտանգության հարցը լուծված կլինի Հայաստանում: Այսինքն վստահ կարելի է համարել, որ իշխանավորությունից հետո, միանգամայնորեն այս հարցը լիովին և կարճ ժամանակամիջոցում կլուծվի:

ԱՆԱՍՆԱԲՈՒԾՈՒԹՅՈՒՆ

Անասունի գլխաքանակը (հազ.գլուխ)

	1984թ.	2003թ.	2008թ.
խոշոր եղջերավոր	864.2	535.8	629.1
խոզ	309.1	111.0	86.7
ոչխար և այծ	2102.3	602.5	637.1

Մթերատու անասունների գլխաքանակը (հազ. գլուխ)

	1981	1986	1991	2003	2008
խոշոր եղջ. անս.	770.4 (252.4)	860.7 (283.9)	648.6 (206.6)	535.8	629.1
որից կովեր	302.8 (129.1)	319.3 (137.9)	249.3 (104.3)	280.7	310.6
Խոզեր	235.0 (74.4)	344.3 (108.7)	303.9 (113.5)	111.0	86.7
Ոչխար և այծ	2112.9 (874.5)	1902.8 (764.5)	1198.2 (471.4)	602.5	637.1

(--) փակագծերի մեջ ընդ որում անհատ սեփականատերերի անասունների քանակը

ԱՆԱՍՆԱԲՈՒԾԱԿԱՆ ՄԹԵՐՔՆԵՐԻ ԱՐՏԱԴՐՈՒԹՅՈՒՆԸ 1985թ

Միս	111.4 հազ.տ.
Կաթ	556.2 հազ.տ.
Չու	572.6 մլն. հատ
Բուրդ	4.5 հազ.տ.

Կաթը, այսօրվա դրությամբ, չնայած գյուղատնտեսական արտադրության թերի զարգացմանը, Հայ գյուղացին իր սեփական կարիքները բավարարելով հանդերձ, էլի մոտ 700 հազ. տոննա իրացնում է Հանրապետությունում: Ներկա իշխանությունները անգամ մինչև 2 հազար տոննա տարեկան պահիր են արտահանում: Այսինքն կաթնամթերքի խնդիրը հանրապետությունում լուծված է: Ռիդակի պանրի արտահանումը արգելել է պետք, կաթից պատրաստել խտացրած կաթ և ոչ թե ներմուծել Ռուսիայից, որտեղ բնական կաթը ընդհանրապես չի բավականացնում, իսկ թե ինչից են ստանում խտացրած կաթը՝ ես եղել եմ ականատես և կարող եմ բացատրել: Սնդեմսկի մարզի Ռուդնյա քաղաքում գործում է Մովետից մնացած կաթի գործարան: Այդ գործարանը պատկանում է Ելցինի նախկին աշխատակազմի ղեկավար, խոշոր «օլիգարխ», սովորական ջիուդ՝ Պավել Բորոդինին: Հասկանալի է Ռուսիայի ջիուդական իշխող կլանների մոտ նրան արգելք լինել չի կարող: Աֆրիկայից ստանում են ցիտրուսային տսինձ, հալեցնում խառնում են կաթի փոշու հետ, ստանում խտացրած կաթ, որը օրական 100 տոննա արտահանվում է ԱՊՀ-ի երկրներ, ընդ որում Հայաստան:

Իսկ մենք տարեկան մոտ 20 հազ. տոննա մաքուր կաթ և 2 հազ. տոննա բարձր որակի պանիր ենք արտահանում: Նույնը միանգամայնորեն կարելի է ասել կաթնամթերքի մասին, որի փոխարեն արտադրել **միս**:

Մ Ս Ի ԱՐՏԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆԸ: ԿԵՐԻ ՄԻԱՎՈՐ:

Հիմա, վերջնականապես քննարկենք մսի հարցը: Մեկ տարում, մեկ անձի հաշվարկով պետք է բավարարվի մինիմում 50 կգ. մսեղեն: Իհարկե ոչ հիմա և միանգամից, բայց ետայնպես հարկավոր է ի նկատի ունենալ, որ Ար-ին, ԱՐիականության հենք հանդիսացող Հայերը մսակեր չեն եղել, ի ծնե բուսակերներ են: Այս մասին հետո:

Առանց պետության միջամտության գյուղացիությունը մսի բավարար հարցը իր համար լուծում է ու քաղաքին էլ մի որոշ չափով բավարարում է: Իսկ սա նշանակում է, որ ճիշտ տնտեսական հաշվարկների առկայության դեպքում այդ հարցը հեշտությամբ կլուծվի:

Անասնաբուծությունը էֆեկտիվ հիփքերի վրա կանգնեցնելու հիմնական խնդիրը կերի միավորի ստեղծումն ու կարգավորումն է:

Հացահատիկի հավաքից մնացած ծղնոտը իր մեջ պարունակում է քիչ քանակությամբ պրոտեին(3-4%), յուղ(1-2%), բայց մեծ քանակությամբ բջջանյութ (ցելյուլոզա) (36-42%): Փայտամոխի պարունակությունը (4-6%), այն աղքատ է կալցիումից, ֆոսֆորից, նատրիումից, բայց հարուստ է կրեմնիումի թթվով: Բայց, եթե մանրացվում է մինչեւ 2.5—3.5 ս.մ. թրջվում եռացրած ջրով, սպա կարելի է անգամ առանց բարձր որակի կերի հետ խառնելու օգտագործել: Ընդհանրապես, բոլոր տեսակի կերերը հարկավոր է օգտագործել միայն հատուկ մշակված ռացիոների ձեւով, որպեսզի արդյունքը շատ անգամ ավելի բարձր լինի:

Այսինքն, 320 հազ. հեկտար ցանկատարածություններում, միջինից ոչ ավելի բերքատվության դեպքում, տարեկան 10-հազ.տ. պարարտանյութ օգտագործելու դեպքում, բացի մսից, պետությանը պարենով կբավարարենք: Մսի արտադրության համար կմնա 130 հազ. հա կարելահող: Մենք ունենք նաեւ 130 հազ.հա. վարելահող Արցախում:

ՈՒՆՆԵՐ Հայաստանում բնական խոտհարկի 175.5 հազ.հա տարածք, որտեղից ամեն տարի ստանում ենք 600 հազ. տոննա չոր խոտ: ՈՒՆՆԵՐ անտառտնտեսություն, որը իր մեջ ընդգրկում է մոտավորապես 150 հազ.հա բնական խոտհարկ, որի մասին ընդհանրապես լուծ էն: Մա նշանակում է, որ **մեկ միլիոն տոննա չոր խոտ** կարող ենք հաշվարկել:

Կերային կուլտուրաների տակ գտնվող 259 հազ. հեկտ. ցանկատարածությունները խելոք օգտագործելու դեպքում, Հայաստանի պայմաններում ստանալով մեկ հեկտարից միջին բերքատվությամբ 180--200 ցենտներ եգիպտացորեն, միջին բերքատվությամբ 250--300 ցենտներ/հա-ից անասնակեր--բազուկ, գումարած ազատ խոտատարածությունները, (գումարած այս ամենին բնական խոտատարածությունները, որոնց հաշվին <<-ում ոչխարաբուծությունը միշտ վերելք է սպրել), կստանանք մոտավորապես **2 մլն. տոննա եգիպտացորեն և 4.8 մլն. տոն. անասնակեր բազուկ**, իսկ հացահատիկից ստացված **ծղնոտդարմանը կկազմի եւս 1 մլն. տոննա**. ընդհամեմբ **7.8 մլն. տոննա**: Գումարած սրան բնական խոտհարկի և անտառտնտեսության **մեկ միլիոն տ. չոր խոտը**, կստանանք **8.8 միլիոն տոննա բնական, բարձր որակի անասնակեր**: Կերի միավոր ստանալու դեպքում այդ մասսան ջրի հաշվին ավելանում է եւս 30%-ով: Այսինքն կստացվի մոտ **12 մլն տոննա կերի միավոր**:

Մեկ խոճկորի 7 ամսում 100 կգ դառնալու աճի համար պահանջվում է 4.5կգ/օր կեր, իսկ ցուլիկների համար 2.5—3կգ/օր կեր, 15 ամսում ունենալու 180-200 կգ կենդանի քաշ: Խոզը տալիս է մսի ելքը 80% իսկ ցուլը 55%: 12 մլն.տ. անասնակերի հմուտ ռացիոների պատրաստուկ՝ և սա այն քանակի անասնակերն է, որի հաշվին հնարավոր է ստանալ տարեկան **50.000 տոննա խոզի և 50.000 տ.տավարի միս**:

Ոչխարի մսի պրոբլեմ չունենք, այն կազմում է ամենաքիչը **7300 տոննա**:

Հալիի միս 5.8 հազ.տ. է կազմում ներկա դրությամբ:

Հաշվարկի մեջ չմտնա 130.000 հա տնկերձ ցանկատարածությունները, որը համարվում է ազգաբնակչության սեփականությունը և պարտադիր պետպատվերի ծրագրով ազգաբնակչության ընդհանուր շահերին է պետք ծառայեցնել:

Փաստորեն, կատարած հաշվարկները ամենամինիմալ բերքատվությանն էր վերաբե-

րում, ինչը առանց կասկածի **3.5-4 մլն** բնակչության պարենային ապահովվածությունը հեշտությամբ բավարարում է: Իսկ եթե ռեալ հաշվարկներով մոտենանք՝ հացահատիկը Հայաստանում միջինը 40 ցենտներ է ստացվում հեկտարից, շաղգամը՝ բազուկի փոխարեն 750-900 ցենտներ է ստացվում հեկտարից, ապա կստանանք երկու անգամ ավել կերի միավոր և **8 մլն բնակչության** պարենային ապահովվածությունը իրականացնելը ներկա Հայաստանի պայմաններում միանգամայն իրական խնդիր է:

Ներկա պահին հացի ներմուծումը (400 հազ.տոն.), մսի ներմուծումը (40 հազ.տոն.) և շաքարի ներմուծումը (մոտավորապես 95 հազ.տոն.) կազմում է ընդհանուր ներմուծվող ապրանքների քանակի **24%-ը**:

Կարգավորելով գյուղատնտեսական ապրանքների արտադրության և անասնաբուծության հարցը, ինչը Սովետական տարիներին, չնայած անասունի քանակը Հայաստանի Հանրապետությունում բավական բարձր էր, բայցեայնպես չի եղել պարենային ինքնաբավարարման նպատակ, իսկ այսօր այդ հարցը ամենատաղն է, մենք փաստորեն ընդմիջտ կյուծենք պետության պարենային անվտանգության խնդիրը, միեւնոյն ժամանակ ճանապարհի պատճառով հարեւան պետություններից մենք այլես երբեք կախվածության մեջ չենք լինի: Սա արդեն այն պատմական փաստն է, որ Հայաստանը վերջին տասնյակ դարերի ընթացքում առաջին անգամ հավասարը հավասարի հետ առաջավոր երկրների հետ սեղան կնստի:

Հիմա նայենք պետության պարենային անվտանգությունը չապահոված իշխանությունների կողմից ՀՀ-ից պարենամթերքի հանցագործ արտահանումը՝ այսօր (հազ.տ.)

Կոնյակ /հազար տոննա/-----23	Գինի/հազ.տ./-----1316.0
Հանքային ջուր/լիտր/----- -13679.4	Միրգ/հազ. տ./-----8.0
Եւրոդո-/հազ.տոննա/-----1.7	Շաքար/հազ.տ./-----1.3
Կաթ/բացի կարագից/հազ. տ---4.8	Պանիր /տոն./-----567.2
Տավարի միս/սառեցրած/-----854.4	Ալյխտած միս/տոն./-----15.8
Ոչխարներ,այծեր/կենդանի/---125.2	Խոզի միս/հազ.տ./-----0.1
Հավի միս/հազ.տ./-----0.1	Ընտանի թռչուն/կենդանի/-----24.0
Չու-- հազար հատ -----135.3	Բանջարեղեն/հազ.տ.-----21.2
Չուկ , ձկնեղեն/տոննա/-----1.100	

Վստահ կարելի է ասել, որ պարենային անվտանգության բարդանք Հայաստանը երբեք և ընդմիջտ չպետք է ունենա:

Այս կարեւորագույն և դաժան հարցը կարգավորելու հետ միասին կկարգավորվի մեր ամենամեծ բարդանքը՝ արտաքին ճանապարհից կախման հարցը, իսկ արտաքին ճանապարհի ասածը, դա հիմնականում մեր երկաթգիծն է, որը իբր պատկանում է Ռուսիայի քիտղ այլակերպներին:

ՀՀ իշխանությունները կոպտորեն խախտելով ՀՀ Սահմանադրությունը, ազգաբնակչությանը պատկանող անշարժ գույքը վաճառել է սրան-նրան, փողը գրպանել՝ իրականացնելով հանդերձ պետական դավաճանություն: Այդ ամենը անհասպաղ հետ է պետք վերադարձնել ազգաբնակչությանը՝ դրանից բխող քրեական պատասխանատվությամբ հանդերձ:

Շ Ի Ն Ա Ր Ա Ր ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն

Շինարարության հարցը: Լրիվ տեղական շինհումքերի և էժան աշխատուժի հաշվին կառուցված բնակելի և հասարաքաղաքական նշանակության շենքերը ինչ որ պատճառներով արկածային գներ ունեն, իհարկե հայ ազգի համար անհասանելի, իսկ թե ո՞ւմ համար են կառուցված՝ պարզաբանման է ենթակա: Իսկ Երեւանում և ընդհանրապես Հայաստանում ավանդական շենքերը ո՞վ-ու՞մ է նվիրել, ի՞նչ իրավունքով, ո՞ր հային են հարցրել, քացահայտել է պետք: Ո՞ւմ հաշվին են կառուցվել Հյուսիսային պողոտաները և ինչու հենց «Հյուսիսային», դա արդեն հատուկ պարզաբանման թեմա է:

Առաջին քայլը Երեւան քաղաքում բնակելի շենքերի կառուցման սառեցումն է: Դրա հաշվին՝

1. Դպրոցներն ու մանկապարտեզները անհապաղ վերանորոգել ու հանձնել իսկական տիրոջ՝ Հայոց մատաղ սերնդի տնօրինմանը:
2. «Մեկ սենյականոց բնակարան» հասկացությունը առհավետ օրջել Հայոց բնակարանաշինարարական ոլորտի տերմինալոգիայից ու մեկ տարում երկրաշարժի գոտու չապահովված բոլոր տուժածներին բավարարել բնակարաններով:
3. Նույն՝ մեկ տարում վերջնականորեն լուծել գյուղատնտեսական հողերի ոռոգման սիստեմի հիմնական ու դարավոր բարդանքը:
4. Բնակելի շենքեր են պետք կառուցել միմիայն գավառներում: Արցախում կառուցել կամ բնակիչներին բավարարել շինանյութով բնակարաններ կառուցելու համար:

Երկրորդ քայլը ամբողջ Հայաստանով մեկ արտադրամասերի կառուցումն է:

Երրորդ քայլը տնտեսության վերականգնման և արտաքին ճանապարհների հետ կապված՝ դա **ճեքքին ճանապարհների** շինարարության հարցն է: Ցեմենտի արտահանումը 486 հազ. տոն կազմում է ամբողջ արտահանման բեռների **50%**: Իսկ բիտումը՝ 54 հազ. տոն. և բնական ավազը՝ 27 հազ. տոն. կազմում է ներմուծվող բեռների մոտ **8% տոկոսը**, 15 մլն. դոլլար արժողութամբ, որը մեզ ընդհանրապես պետք չի: Բետոնից ճանապարհները շատ անգամ ավելի ամուր են, երկարակյաց և էժան ու էկոլոգիապես մաքուր:

Ամենակարեւորը, որ սեփական գործարանները և ճանապարհաշինարարները կլինեն զբաղված իրենց տան շեմին: Հայաստանի շոգ կլիմայական պայմաններում ասֆալտը իրեն այրքան էլ չի արդարացնում, շատ շուտ է դեֆորմացվում և կորցնում ունակությունը, էկոլոգիապես շատ վնասակար է: Սեփական ժողովուրդը կունենա աշխատանք , ամբողջ Հայաստանով մեկ ճանապարհներ կկառուցվեն:

Գիտատեխնիկական հիմնարկների բաժարձակապես բոլոր շինությունները կարճ ժամանակամիջոցում վերանորոգվում են՝ վերադարձվում են իսկական տերերին:

Քաղաքներում հիմնական տրանսպորտային միջոցը լինելու է տրոլեյբուսը, հետեւաբար համապատասխան շինարարական աշխատանքներ է պետք կատարել:

Կուլտուրայի, արվեստի, սպորտի բոլոր կառույցները վերանորոգել ու հանձնել ազգաբնակչության տնօրինմանը:

ԲՆՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ԲՆԱԿԱՆ ՊԱՇԱՐՆԵՐ

ՀՀ ՀԱՆՔԱՅԻՆ ՀԱՆԱԾՈՆԵՐԸ

ՈՉ ՄԵՏԱՂԱՅԻՆ	ՄԵՏԱՂԱՅԻՆ
Բարիտ	Երկաթ
Կերակրի աղ	Մանգան
Ազատ	Քրոմ
Օպտիկական հումք	Տիտան
Քարածուխ	Վանադիում
Տորֆ	Պղինձ
Այրվող թերթաքարեր	Մոլիբդեն
Կրաքար / տրավերտին/	Ոսկի
Մարմար	Նիկել
Դոլոմիտ	Կոբալտ
Կավ, քենթոնիտ, ցիոլիթ	Կապար
Հրակալուն ապար	Յինկ
Ֆիրուզ	Մագնեզիում
Գիպս	Նեֆիլալին և ալկալալին սիենիտներ
Քվարց	Արսեն
Դիատոմիտ	Ծարիր
Գրանիտ	Անգիկ
Բազալտ	Ծծմբային հրաքար
Անդեզիտ	Արծաթ
Պեմզա	Ուրան
Պեռլիտ	
Օբսիդիան	
Հրաբխային խարամ	
Տուֆ, Տուֆիտ	
Ֆոսֆորիտ	

Հանքային ջրերի հարցերը ՀՀ պայմաններում միշտ լուծված է եղել: Սովետական տարիներին բոլոր հնարավոր քանակի և որակի գործարաններ Հայաստանում կառուցված էին, ուղակի հարկավոր է օկուպանտ այլազգիներից հետ վերցնել, որպեսզի դրանք աշխատեն Հայ ազգի օգտին:

Ձկան հարցը հանրապետությունում իրոք ցավալի վիճակում է գտնվում: Նախ, ասեմ, որ ձուկը հանրապետությունում, մասնավորապես Սեւանա լճում, գտնվում է ոչ թե պետության կամ Հայ ազգի, այլ մի քանի այլազգի տականքների հսկողության տակ և բոլոր կարգի ինֆորմացիաները այդ մասին միանգամայն փակ են: Միայն ունենք տեղեկություններ, այն էլ պարզ է ինչ ստույգության, որ որոշ քանակ արտահանվում է.

--Ձուկ կենդանի	5.1 տոննա
--Ձուկ թարմ	41.5 տոննա
--Ձուկ սառեցրած	13.0 տոննա
--Ձուկ սալխտած	1.0 տոննա
--Խեցգետնակերպեր	793.5 տոննա

ԵՎս մի ստույգ տվյալ ունենք, որ Սեւանում ձուկ չի մնացել:

Հիմնական քայլը՝ արտաքին ճանապարհների պրոբլեմը լիովին լուծելու, դա պետության միջ հանքային հանածոները հումքային և կիսահումքային վիճակում բացարձակապես արգելելն է: Դա ազգի հանդեպ հանցագործ քայլ է: Խոսքս վերամշակման պրոցեսներին մասին է, որը մաս կստեղծի շատ մեծ քանակությամբ աշխատանքային տեղեր, հետո

էլ պատրաստի ապրանքը, շատ անգամ ավելի թանկ է, իսկ արտահանելը այդքան անգամ հեշտ և էժամ: Հանքաքարերի հումքը (պղինձ 61 հազ.տոննա; ցինկ 5 հազ.տ.; քրոմ 6.5 հազ.տ.; մոլիբդեն 1.3 հազ.տ.; խարամ 13 հազ.տ.), որը կազմում է մոտավորապես 90 հազ.տ., դա արտահանվող ապրանքի քանակի իբր 10% է կազմում: Իբր, քանի որ իրականում 250.000 տ. խտանյութ են տարեկան արտագրւյանում՝ ինչը կազմում է 12-25 միլիարդ դոլլար տարեկան: Այս ամենին գումարվեց Հրազդան-Աբովյան տարածքի երկաթի հանքավայրի առեղի տարածքն ու քանակը, ինչը այլակերպները 25 մլն դոլլարով վաճառել են շիներին: Այժմ հանքերը և դրանց վերամշակման իրավունքը պատկանում է Հնդկներին, Գերմանացիներին և Ռուսներին, իհարկե << այլակերպ իշխանավորները իրենց անձնական ամենաչաղ բաժինը անկասկած ունեն, իսկ էթնիկ ծագումով ուլքեր են և ինչ նպատակ են հետապնդում՝ կրացահայտենք, կամ իրենք կխոստապանեն՝ քանզի Սահմանադրության 33.2 հոդվածը ասում է,-«Պաշտոնատար անձինք պատասխանատվություն են կրում բնապահպանական տեղեկատվությունը թաքցնելու կամ դրա տրամադրումը մերժելու համար»:

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԸՆԴԵՐՔԸ ԻՐ ՀԱՐՍՏՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐՈՎ, ՈՍԿՈՒ ՀԱՆՔԵՐԸ ԱՆՀԱՊԱՎ ՎԵՐԱԳՐԱՐՁՆԵԼ ՀԱՅ ԱԶԳԻՆ: ՏԱՐԵԿԱՆ 30—50 տ. ՈՍԿԻ, 250.000 տ. ՄՈՒԼԻԲԴԵՆԻ ՈՒ ՊՂՆՁԻ ԽՏԱՆՅՈՒԹ Է ԱՐՏԱՀԱՆՎՈՒՄ: ԸՆԴԱՄԵՆԸ 260 ՄԻԼԻՈՆ ԳՈՂԼԱՐ ԱՐԺՈՂՈՒԹՅԱԲ, ԵՐԿՈՒ ՏԱՐՎԱ ԸՆԹԱՅՔՈՒՄ, ԶԱՆԳԵԶՈՒՐՈՒՄ ՄԵԿ ՄԵՏԱԼՈՒՐԳԻԿԱԿԱՆ ԳՈՐԾԱՐԱՆ ԿԱՌՈՒՅԵԼՈՒ ԳԵՊՔՈՒՄ, ՏԵՂՈՒՄ ԽՏԱՆՅՈՒԹԵՐԻՑ ՏԱՐԱՆՋԱՏԵԼՈՎ ՀԱԶՎԱԳՅՈՒՏ ՄԵՏԱՂՆԵՐԸ, ՊՂՆՁԻ ՈՒ ՄՈՒԼԻԲԴԵՆԻ ԽՏԱՆՅՈՒԹԻ ՓՈԽԱՐԵՆ ՄԱՔՈՒՐ ՄԵՏԱՂ ՍՏԱՆԱԼՈՒ ՊԱՐԱԳԱՅՈՒՄ, ՄԻԱՅՆ ԱՅՍ ՈԼՈՐՏԻՑ ՏԱՐԵԿԱՆ ԿՈՒՆԵՆԱՆՔ ՄԻՆԻՄՈՒՄԸ 50 ՄԼՐԴ ԳՈՂԼԱՐԻ ԵԿԱՍՈՒՏ:

Անտառների կտրատումը Հայաստանի Հանրապետությունում համահավասար է մարդկության հանդեպ ռճազործության: Անհապաղ կասեցնել է պետք:

Այսօրվա դրությամբ Թեղուտի հարյուրավոր հեկտարների ողբերգական անտառահատումները՝ պղնձի հանքանյութը արտահանելու նպատակով, կունենա տեղանքի համար անվերականգնելի, տասնյակ տարիներ շարունակվող մահացու և գենոֆոնդի մոդիֆիկացիա առաջացնող հիվանդությունների մի ամբողջ շարք:

Նույն բախտին են ուզում արժանացնել Սյունիքի ուրանի հանքավայրերը:

Նույն բախտին են ուզում արժանացնել Հրազդանի ու Աբովյանի երկաթի հանքավայրերը:

Այս բնագավառին վերաբերող բացարձակապես բոլոր խախտումները ազգի համար ճակատագրական վտանգ են ներկայացնում:

ՄԵՆՔ ԾԱԿԱՏԱԳՐԱԿԱՆ ԲՆՈՒՅԹԻ ԱՐՏԱՔԻՆ ԾԱՆԱՊԱՐՀԻ ԿԱՐԻՔ ՉՈՒՆԵՆՔ: ՀԵՂՈՒԿ ԵՎ ԳԱԶ ՎԱՌԵԼԻՔԸ ԼՐԻՎ ԿՍԱՆԱՆՔ ԻՐԱՆԻՑ: ԱՄԲՈՂԶ ԱՎՏՈՄՈԲԻԼԱՆՅԻՆ ՏՐԱՆՍՊՈՐՏԸ ՁԵՎԱՓՈԽԵԼ ԳԱԶՈՎ, ԻՄԿ ՔԱՂԱՔԱՅԻՆԸ ՀԻՄՆԱԿԱՆՈՒՄ ՏՐՈԼԵՅԲՈՒՄՆԵՐ: ԱՅՍ ԱՅԼԱԿԵՐՊՆԵՐԻՆ ԹՈՒՐՔԻԱՅՈՎ ԾԱՆԱՊԱՐՀԸ ՊԵՏՔ Է ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԸՆԴԵՐՔԸ ԹԱԼԱՆԵԼՈՒ ԵՒ ԳԱՐՄԻ ՊԱՅՄԱՆԱԳԻՐԸ ԾԱՆԱՉԵԼՈՎ՝ ԹՈՒՐՔԵՐԻՑ ՄԵԾ ՓՈՂԵՐ ԿՈՐԶԵԼՈՒ ՆՊԱՏԱԿՈՎ: ՄԻԵՎՆՈՒՅՆ ԺԱՄԱՆԱԿ ԸՆԴՄԵՇՏ ԿՄՈՒԱՑՎԻ ՄԵԾ ԵՂԵՌՆԻ ՀԱՐՅԸ, ՈՐԸ ՀԵՆՑ ԻՐԵՆՔ՝ ԶՆՈՒՂՆԵՐՆ ԵՆ ԿԱԶՄԱԿԵՐՊԵԼ:

Ա Ր Դ Յ ՈՒ Ն Ա Բ Ե Ր ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն

Սովետական Միությունից ավանդված Հայաստանի Հանրապետության միանգամայն բարձր մակարդակով գործող հիմնական արդյունաբերական ճյուղերը.

- ✓ Ազնիվ մետաղների (ալյումին, ոսկի, արծաթ) արդյունաբերություն
- ✓ Գույնավոր մետաղների (պղինձ, մոլիբդեն, ալյում.) արդյունաբերություն
- ✓ Էլեկտրոէներգիայի արդյունաբերություն
- ✓ Մեքենաշինական արդյունաբերություն
- ✓ Հաստոցաշինական արդյունաբերություն
- ✓ Էլեկտրոնային և ռադիոտեխնիկական սարքավորումների արդյունաբերություն
- ✓ Հաշվիչ համակարգերի արդյունաբերություն
- ✓ Քիմիական (սինթ. կաուչուկ և խեժ, անվադողեր, միներալ պարարտանյութ և այլն)
- ✓ Էլեկտրոսարքավորումների արդյունաբերություն
- ✓ Էլեկտրոկաբելի արդյունաբերություն
- ✓ Շինարարական նյութերի (ցեմենտ, կոնստրուկցիաներ, բլոկներ) արդյունաբերություն
- ✓ Քարի (շինարարական և արդյունաբերական նպատակների) արդյունաբերություն
- ✓ Օրգանական (տորֆի) պարարտանյութերի արդյունաբերություն
- ✓ Քարածուխի արտադրություն
- ✓ Տրիկոտաժի և բամբակամանվածքային (Մարալիկ) արդյունաբերություն
- ✓ Կաշվե ապրանքների (կոշիկ, բաճկոն) արդյունաբերություն
- ✓ Շաքարի արդյունաբերություն
- ✓ Սննդի բոլոր բնագավառների արդյունաբերություն
- ✓ Չկնարդյունաբերություն
- ✓ Կոնյակ (բարձրագույն տեխնոլոգիայի) և գինիների արդյունաբերություն
- ✓ Դեղագործական նյութերի և ինդիգրիենտների արտադրություն

ԿԱՐԵՎՈՐԱԳՈՒՅՆ ԱՐԴՅՈՒՆԱԲԵՐԱԿԱՆ ԱՊՐԱՆՔՆԵՐԻ ԱՐՏԱԴՐՈՒԹՅՈՒՆԸ 1985թ

Էլեկտրոէներգիա	14.9	մլրդ. կվտ.ժամ
Ուժային տրանսֆորմատորներ	7200	հազ. կվա
Փոփոխական հոսանքի գեներատորներ	1745.3	հազ. կվտ.
Փոփոխական հոսանքի շարժիչներ	1065	հազ. կվտ.
Շարժական էլեկտրոկայան	757.4	հազ. կվտ
Կենտրոնախույզ պոմպեր	94	հազ. հատ
Էլեկտրական լարեր	134.1	հազ. կմ.
Էլեկտրական լամպեր	185.9	մլն. հատ.
Հավաքովի երկաթբետոն	1414.9	հազ. խոր. մ.
Շիֆեր	79	մլն. հատ
Սպիտակեղեն և արտաքին տրիկոտաժ	96.6	մլն. հատ
Կաշվե կոշիկ	18.4	մլն. գույզ
Ժամացույց	4757.4	հազ. հատ
Կաթ	177.1	հազ. տ.
Պահածոներ	493.6	մլն. բանկա

Արտադրական հիմնարկ--ձեռնարկությունները *հիմնականում չեն գործում՝ 1480-ը ավերված են: Սովետական Միությունը քանդելու տարիներին արտադրությունը այսօրվա օլիգարխների ձեռքերով լրիվ հիմնատակ արվեց և վերականգնելու համար նախ պարենա- յին հարցն է պետք լուծել, հետո նոր այն կարգավորել:*

ԱՐՏԱՔԻՆ ՀԱՆՑԱԳՈՐԾ ԱՌԵՎՏՈՒՐ

Ապրանքի անվանումը	ԱՐՏԱՀԱՆՈՒՄ		ՆԵՐՄՈՒԾՈՒՄ	
	Քանակ(տ.)	հազ. դոլ.	Քանակ(տ.)	հազ. դոլ.
Կարտոֆիլ	50.2	8.0	6040.6	3668
Սոխ և սխտոր	0	0	6639.7	2187.4
Յորեն	0	0	421185	83959
Եգիպտացորեն	0	0	79325	11492
Չավարեղեն	2.5	3.5	2751.8	1378.1
Հացահատիկ այլ միջ. մշ.	86.4	56.7	8277.4	2307.1
Շաքար	0	0	87846.9	24974.5
Մրգահյութեր	760.5	968.1	6310.0	6580.5
Հանքային ջուր և ըմպելիք	1302.3	11037.0	17531.0	12217.3
Կոնյակ, ռոմ, ջին, օղի	31694.4	116127.5	10794.0	21438.5
Ծխախոտի հումք և մնացորդ	91.1	105.5	4165.2	11256.7
Սիգարետ և սիգար	500.3	3603.7	3253.7	62401.1
Գրանիտ, բազալտ, ծիրանաքար	1285.9	166.2	919.8	320.8
Ցեմենտ	486434.2	32206.0	1317.9	305.5
Պղնձի հանքաքար	60951.7	88062.1	0	0
Մարգանեցի հանքաքար	8.2	1.2	8.2	1.8
Նիկելի հանքաքար	0	0	21	5.3
Ցինկի հանքաքար	4971.4	6789.6	0	0
Քրոմի հանքաքար	6460.2	2060.6	81.6	55.4
Մոլիբդենի հանքաքար	1280.8	28640.5	1110.9	24433.0
Խարամ	12676.7	165.9	0	0
Բիտում	0	0	53598.3	12205.2
Կաուչուկից ստինձ	0.5	14.1	33017.4	8114.9
Լոցկի	0	2.1	801.9	865.6
Երկաթի հանքաքար	0	0	1527.0	256.2
Արհեստական կաուչուկ	8682.0	23725.3	42.4	69.9
Մորթիներ խոշոր եղջեր.	3411.0	2004.8	24.0	13.6
Մորթի ոչխարի	382.6	68.7	6.0	8.2
Կաշի խոշոր եղջեր.	24.0	12.7	0	0
Մորթիներ ձի. պ/ֆ	8.9	114.3	54	483.6
Կաշի այլ կենդանիների	0.6	1.4	3.8	14.0
Ամսնյակ անտառանյութ	2553.2	378.1	1859.2	830.9
Կակաոագործի փայտ	0	0	0.3	0.2
Փայտակոճ	0	0	1500.1	720.7
Անտառանյութ երկ. ճեղք.	430.6	115.6	35974.5	10705.9
Փայտե սայիկներ	0	0	2932304	12724.1
Թելավոր փայտե սայիկ	0	0	11821.9	8463.6
Մոսնձված նրբատախտակ	0	0	3340.1	2454.9
Մամլած փայտանյութ	0	0	32.4	20.7
Փայտյա շրջանակներ	0.1	0.7	14.6	36.0
Փայտե արկղ	0.1	0.3	98.0	107.2
Փայտյա տակառ	0	0.3	137.5	379.1
Փայտյա իրեր, մանրահատակ	0	0.9	38.1	76.2
Լրագրային թուղթ	0	0	1483.7	1394.8
Թուղթ և ստվարաթուղթ	0	0	6468.0	7236.2
Այլ թուղթ և ստվարաթուղթ	3.2	22.2	5729.6	4945.6

Ծխախոտի թուղթ	4.9	29.1	318.3	1450.3
զուգարանի թուղթ	22.2	125.8	4520.0	10569.1
թղթե պարկ	487.5	1821.7	1256.5	5016.5
գրանցման մատյան	8.1	33	781.2	1293.5
սայիտակեղեն	84.2	422.7	540	2274
բնական և կաշվե կոշիկ	43.5	1124	524	7289
կտորածածկ կոշիկ	0.1	5.4	955.5	2813.7
արհեստական ծաղիկ	0	0	19.5	89.9
հուշարձանքար	8352.9	3318.9	4561.9	3394.7
Ջրաղացքար	7.2	119.6	203.8	782.3
ասֆալտից արտադրանք	0	0	6330.9	3257.3
գիպսե արտադրանք	1.9	2.2	12927.0	2520.5
ցեմենտե արտադրանք	33.9	2.3	229.9	103.2
հրակայուն աղյուս	0	0	3397.5	1605.9
հատակի և պատի կավե սալիկ	15.4	29.6	254.3	167.2
հատ. և պատի յաք. կավե սալ.	34.6	25.9	73405	21876
ճաշի խեցեգործ իրեր	18.4	28.6	2751.8	3314.0
խեցեգործ արձանիկ	0.5	4.7	93.3	318.0
սպակի հավասար. ներկած	0	0	18718	7239
սպակի հայելու	0	0	540.5	486.5
սպակե շշեր	20616	17267	11230	17457
սպակյա սպասք	1.0	23.6	2557	3484
սպակե նրբաթել	0	0	488	864
աղամանդե քար	0	16579	0.1	163431
ոսկի անմշակ	1.1	18298	5.7	129794
ոսկի անմշակ փոշի	1.1	18297	5.7	129794
երկաթամիահալվածք	6010	235728	3138	3449
սեւ մետաղի ջարդոն	115327	6844	0	0
հարթ զլանվածք երկաթից	4802	424	11389	7637
----/---- 600մմ	1672	83.6	4814	3346
----/---- երեսապատված	80.6	49	20923	21025
պղինձ չգտված	6958	66702	0	0
պղնձի ջարդոն	4626	7387	0	0
պղնձե սալեր	0	0	20.9	263
պղնձալար	0	0	49	415.5
պղնձե կցամասեր	0	0	352.5	2426
պղնձե ոլորված յար	0	0	5.3	132
պղնձե խոհանոցի պարազա	02	3.9	36.8	59.5
ալյումին չմշակված	237.3	332.2	10782	38350
ալյումինի թափոն , ջարդոն	4230	4941	0	0
ալյումինի փոշի	0	0	567	1919
ալյումինե ձող, պրոֆիլ	0	0	1772	6096
սպարի ջարդոն և թափ.	656	186	0	0
մոլիբդենի մնաց. ջարդոն	392.7	24439	1.8	128
երշիկեղեն	170	383	5259	6219
մսեղեն	694	1493	894	1433

ԷԶՍՊՈՐՏ—ԻՄՊՈՐՏ

	2003թ	2004թ	2005թ	2006թ	2007թ	2008թ
Էքսպորտ	685599	722911	973920	985108	1152300	1 մլրդ
Իմպորտ	1279485	1351448	1801736	2191612	3267788	4 մլրդ
տարբերությ	593886	628536	827816	1206504	2115487	3 մլրդ

Ընդհանմունը-----5.272.231,1 ամերիկյան դոլլար + 5.7 մլրդ արտաքին պարտք

Էլեկտրոէներգիայի խնդիրներ չունենք, բայց կազմակերպման և արտահանման հարցեր կան և որ դա պետք է աշխատի միայն ազգի օգտին: Հայաստանի Հանրապետությունում էլեկտրոէներգիայի արտադրման և սպառման ընդհանուր համակարգը նվիրատրված է **Ռուսաստանի ցիտղներին:**

Գազի և հեղուկ վառելիքի հարցը: *Գազի համակարգը նույնպես ամբողջովին նվիրատրված է առաջին Ռուսաստանի Գազպրոմին:*

Հասկանալի պատճառներով Իրանից մտնող գազամուղը հազվագյուտ է գործում:

Միանգամայն վերանայել է պետք գազին և ընդհանրապես էներգակիրներին վերաբերվող բոլոր պայմանագրերը: Այստեղ, խուժանության արդյունքում ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ կրած վնասները կազմում են հարյուրավոր միլիոն դոլարներ:

Նույնը վերաբերվում է հազվագյուտ և գույնավոր մետաղներին, նույնը վերաբերվում է ոսկուն ու արծաթին:

Ամենահամեստ հաշվարկները ցույց են տալիս, որ վերջին 18 տարիների ընթացքում արտաթալանվածի ընդհանուր գումարը կազմում է ամենաքիչը 180 մլրդ դոլ. (հարյուր ութանասուն միլիարդ դոլլար), այն դեպքում, որ բոլոր այս տարիների ՀՀ տարեկան բյուջեների ընդհանուր գումարը 30 մլրդ դոլլար էլ չի կազմում:

Տարեկան Հայ ազգի դրսից ստացված տրանսֆերտների գումարը կազմում է երկուսից—չորս միլիարդ, սփյուռքի Հայերից ստացված օգնությունները՝ նմանապես կազմում են տարեկան միջինը երկու միլիարդ դոլլար, այսինքն ես մոտավորապես ութանասուն միլիարդ դոլլար:

Իբր երկու հարյուր տասը միլիարդ դոլարից ավելի գումարը թալանել են՝ բավական չի, առանց ամոթի զգացմունքի, անասունները վեցը միլիարդ դոլլար էլ Հայաստանի հաշվին արտաքին պարտքեր են ավելացրել:

Այս ամենից հետո տխրությունները գոչում են, թե աղբբեջանցիները նավթ ունեն, դրա համար էլ զինվում են, մենք ի՞նչ ունենք:

Հենց այս՝ վերը շարադրած բոլոր պատճառներն են դրդում, որ ազգովին համախմբվել է պետք ու սեփական ճակատագրի տնօրինման որոշում կայացնել:

Գ Ի Տ ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն ԵՎ Կ Ր Թ ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն

ՀՀ Սահմանադրություն. Հոդված 39. Հիմնական ընդհանուր կրթությունը պարտադիր է, բացառությամբ օրենքով նախատեսված դեպքերի: ...Միջնակարգ կրթությունը պետական ուսումնական հաստատություններում անվճար է:...Յուրաքանչյուր քաղաքացի ունի մրցույթային հիմունքներով անվճար պետական բարձրագույն և այլ հաստատություններում կրթություն ստանալու իրավունք օրենքով սահմանված կարգով...:

ՀՀ Սահմանադրությունը ասում է, որ անգամ միջնակարգ կրթությունը պարտադիր չէ և այն անվճար է միայն պետական դպրոցներում ու կողքից բացել են իրենց համար վճարովի հատուկ սնուցվող դպրոցներ, իսկ անվճար բարձրագույն կրթությունը «օրենքով սահմանված կարգով է»: Ինձ թվում է հասկանալի է՝ ամեն մի ԲՈՒՀ իրավունք ունի իր օրենքները ընդունի, իսկ բոլոր ուսումնական հաստատությունների ադմինիստրացիան վերելից նշանակված ջեռուներ են:

Գիտության, նորագույն տեխնոլոգիաների հարցը: Սպեկուլյացիայի և վարձով գուգաբանի գաղափարախոսության մակարդակի իշխանությունները գիտության կարիք չունեն:

ՀՀ Գիտությունների Ակադեմիայում ադմինիստրատիվ պաշտոնները բացարձակապես զբաղեցնում են ջեռուները, իրենց նշանակել են ցմահ ակադեմիկներ, ԱԺ-ն ընդունել է գիտության մասին հանցագործ օրենք (Կարդացեք ֆիզ.մաթ. գիտությունների դոկտոր Գրիգոր Բարսեղյանի հոդվածները) և առանց արգելքների Հայաստանի գիտությունը ջեռուները ծնկի են բերում:

Հայկական ՄՍՀ գիտությունների ակադեմիան. 1990թ

Իսկական անդամ----- 37
 Թղթակից անդամ----- 45
 Պատվավոր ակադեմիկ----- 1
 Արտասահմանյան անդամ----- 2

Գիտությունների ակադեմիայի 7-ը բաժինները և 33 ինստիտուտները

Ֆիզիկա-մաթեմատիկական գիտությունների
 Ֆիզիկա-տեխնիկական գիտությունների և մեխանիկայի
 Բիմիական գիտությունների
 Հողագիտական գիտությունների
 Բուսաբանական գիտությունների
 Պատմության և էկոնոմիկայի
 Փիլիսոփայության և բանասիրական գիտությունների

	1965	1975	1981	1990	2000	2006
գիտաշխ. քանակը	7773	17138	19935	38358	6737	6723
ապիրանտների	1109	897	893	1031	1292	1509
գյութարարների			17600	106800	83500	12400
ներդրում			31 մլն ռ.	43 մլն ռ.	3441 մլ ղդ.	5691 մլ ղդլ.

Հ.Հ. Գիտությունների ակադեմիան ֆինանսավորվում է, բայց համարյա չի գործում: Դեռես Տեր--Պետրոսյանի կողմից հայտարարվել է, որ մեզ գիտություն պետք չի՝ բացարձակ արտահայտվում են, որ Հայաստանը պետք է ապրի տարիքի զարգացման հաշվին, և այդպես էլ շարունակվում է: Իսկ ակադեմիայի տարածքում սեփական օֆիսներ ու հյուրանոցներ են կառուցվում: Գրքեր գրախանութներում չի առաքվում, ժողովուրդը չունի գնելու կարողություն: Լուրջ գրքեր ընդհանրապես չեն հրատարակվում:

Այս ամենը չի գործում, բայց ՀՀ գիտությունների Ակադեմիայում մոտ 3800 մարդ աշխատավարձ է ստանում՝ սա լուրջ հետաքննման կարիք ունեցող հանգամանք է:

ՈՒՖանան և կադրերի պատրաստման դրակավորման հարցերը հիմնովին փոխել է պետք: Մենք ի տարբերություն հարեւան և ոչ հարեւան շատ երկրների ու ազգերի, իհարկե պարենային անվտանգության հարցը լուծելուց հետո, մեր երկրի զարգացման հիմնական

խնդիրը պետք է կապենք մեր ունեցած բնածին առավելության՝ գենոֆոնդի լիովին նպատակային ծառայեցման հետ: Այն է գիտամակարդակը կատարելագործելը, նորագույն տեխնոլոգիաների հայտնագործելը, դրանք կիրառելը առաջին հերթին ազգային բոլոր արտադրությունները շտապ վերածեսավորելու, և հետո՝ առավել կատարելագործումն ու արտահանումը: Մենք ունեցել ենք Սովետական Միության մաշտաբով ամենազարգացած մաթեմատիկան, քիմիան, ֆիզիկան, կիբեռնետիկան:

Բայց առաջին հերթին պարտադիր պետք է փոխվի գաղափարային բովանդակությունը: Սկսել է պետք փոխտիպայությունից, այն փոխարինել է ազգային գաղափարախոսությանը:

❖ *Phileo*—սիրել և *sofo*—հմաստություն բաղադրիչներից է կազմված փոխտիպայությունը: Որպես յուրահատուկ գիտության՝ ֆիլիսոփայության հիմնական խնդիրը կացության հանդեպ դատողության վերաբերմունքի բարդանքներն են և մատերիականության գիտակցությունը:

Այն սկիզբ է առել Պյութագորասից և ձևավորվել է Պլատոնի մոտ: Հետագայում այն բաժանվել է երկու հակադիր ուղղությունների՝ մատերիալիզմ և իդեալիզմ, իսկ նրանց միջեւ եղած ուղղությունը՝ դուալիզմ:

Փիլիսոփայության հիմնական ուսմունքը սուբյեկտի և օբյեկտի միջեւ հարաբերությունն է: Դիալեկտիկայի (դատողություն--*рассуждение*), լոգիկայի (տրամաբանություն), և իմացաբանության (*теория познания*—իմացության տեսություն) զուգադիպությունը դիալեկտիկական մատերիալիզմի հիմնական սկզբունքներն են:

Իսկ ի՞նչ է նշանակում անտրոպոլոգիայի (*антропос*—մարդ, *logos*—ուսուցում՝ գոյաբանություն), լոգիկայի (տրամաբանության) և իմացության միջեւ տարբերությունը:

Իմացությունը՝ դա գիտակցությունն է, ինչը գիտենալ արմատից է, կապնված է տեղեկատվության (ինֆորմացիայի) ձեռք բերման հետ (անգիր), ինչը երբեք տրամաբանություն չի կարող դառնալ: Իսկ մարդաբանությունը լոկ ազգային հասկացողություն է, կապնված ծիսակատարությունների, հավատամքի, ընդհանուր առմամբ՝ առաքելության հետ: Հետևաբար տարբեր ազգությունների ու առաքելությունների սուբյեկտներ չեն կարող ունենալ մի փիլիսոփայություն՝ դա ընդամենը մի քանի դարեր շարունակվող նեոգոթայիզացիայի նպատակամղիչ քարոզահնարք է:

Ինչ մնում է մատերիալիզմի, իդեալիզմի և դուալիզմի ուղղություններին, ապա հոգին՝ ինքը էներգիա է, նշանակում է մատերիա է: Գաղափարը ուղեղի աշխատանքի արդյունք է, այսինքն էներգիան մի ձեռից փոխակերպվում է մի այլ ձեռի՝ այսինքն նույնպես մատերիա է: Ի՞նչ է նշանակում մատերիան շոշափելի է, երբ մատերիան ունի չորս վիճակ՝

1. Էներգետիկ (անտեսանելի)
2. պլազմատիկ
3. հեղուկ
4. պինդ

Պետք է անտեսանելիից փոխակերպվի պլազմայի, հետո նոր փոխակերպվի հեղուկ կամ պինդ վիճակի, որպեսզի դառնա շոշափելի:

Գոյություն ունի անվիճելի «Նյութի պահպանման և փոխակերպման օրենքը», որի համաձայն այն ինչ աշխատանքի՝ էներգիայի արդյունք է (նմանապես և ուղեղի աշխատանքի), այն նույնպես էներգիա է՝ մատերիա:

Իսկ Պլատոնին մեջբերելը ընդամենը ցանկություն է կեղծիքը հիմնավորելը, քանի, որ խեղճ Պլատոնն ու Պյութագորասը ինչ են իմացել, որ դարեր հետո կհայտնվեն ամերիկյան, անգլիական ժողովուրդներ և վերջնականապես զարչելի ջիոդներ, որոնք իրենց սուրբ անունն ու ազգային գաղափարը շահախնդրության առիթով կպղծեն:

Անհասպաղ պետք է գիտակարգ և ուսումնական ձեռնարկությունները ամբողջովին և հիմքից վերափոխել: Միջնակարգ դպրոցները մնում են տասնամյա: ՈՒՒսումը շարունակողների համար՝ բացարձակապես, ըստ աշակերտների ընդունակությունների, ավելանում է 11-րդ դասարանը՝ միայն մասնագիտական թեքումով:

Ա Ռ Ո Ղ Ջ Ա Պ Ա Հ ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն

ՀՀ Սահմանադրություն. Հոդված 38

Յուրաքանչյուր որ ունի օրենքով սահմանված եղանակներով բժշկական ծառայություններ ստանալու իրավունք: Յուրաքանչյուր որ ունի անվճար հիմնական բժշկական ծառայություններ ստանալու իրավունք: Դրանց ցանկը և մատուցման կարգը սահմանվում է օրենքով:

Նայեք, թե ինչ խորամանկությամբ է գրված Սահմանադրության այս կետը՝ անվճար, բայց ցանկով ու սահմանված օրենքներով: Միաժամանակ, բոլոր բժշկական հիմնարկները ծպտյալ կարգով նվիրաբերվել են ջիուդներին՝ որպես սեփականություն, իսկ այդպիսին ունի իր օրենքները՝ անձնական սեփականության մասի գիշատիչ օրենքները: Էլ չեմ ասում, որ դեղամիջոցների մատակարարումը նորից ջիուդ օլիգարխների ձեռքերում է և գները նորից նույն հողվածի օրենքներին են ենթարկվում:

Մեկ-մեկ ժողովրդին թմրացնելու նպատակով կազմակերպում են անվճար սպասարկումներ, բայց դրա իմաստը միայն ցուցադրական բարերարությունն ու գթությունը չի, այլ նաև, ամենակարեւորը, ժողովրդին՝ իրենց որպես սեփականատերեր ճանաչելու ընտելացնելն է, այսինքն մոռացեք, որ Սովետի ժամանակ այս ամենը ձեզ էր պատկանում ու անվճար էր, հիմա վճարովի է ու ջիուդներին է պատկանում:

Առողջապահության իրավիճակը Հայաստանում՝ Աֆրիկական երկրներից առավել վատթար վիճակում է գտնվում: Տարբեր հիվանդություններով հիվանդացիության մակարդակը 1991 թ. համեմատ, այսինքն վերջին սովետական շրջանի հետ համեմատած աճել է 50-760 տոկոսով, ինչը եղեռն է Հայ ազգի նկատմամբ: Եթե 1991թ. ծնվում էին 11 երեխա՝ մահանում էին 3.05 մարդ, ապա հիմա ծնվում են 11՝ մահանում 6.8 մարդ: Փաստորեն ազգի բնական աճը քառասույլ է: Ազգը գերադառնալով ծերանում է: Շատ շուտով՝ առաջիկա 10-ը տարիների ընթացքում, ազգի քանակը կտրուկ նվազելու է 70-80 տոկոսով:

Քանի դեռ Հայ ազգը բնած է, ջիուդը վերացնում է Հային՝ առանց պատերազմ հայտարարելու, առանց կողմնակի աղմուկների, ձեւանալով հայ, իրականացնում է սատանայական փորձության ամենազլխավոր նպատակը: Իսկ որոշ “խելքով հայերի” հարցնես՝ կասեն Հայաստանը միակ պետությունն է, որտեղ ջիուդ չի ապրում:

Բոլոր հիվանդանոցները, բուժ--կենտրոնները, պոլիկլինիկաները անհասպաղ հետ վերադարձնել պետությանը, ազգի համդեպ այս բնագավառում կատարած բոլոր հանցագործությունների քրեական պատասխանությամբ:

Ազգի կյանքի տեսողությունը կտրուկ ընկել է: Լաճ շահամոլների հնարած հատուկ անհասանելի սակագները ազգասպան դարձան: Իսկ Հայը անգամ չի էլ կրահում, որ Սահմանադրության համաձայն հիվանդանոցները իրեն է պատկանում ու առանց Սահմանադրությունը փոխելու կամ հանրաքվե անցկացնելու ոչ-որ իրավունք չունի հիվանդանոցները վաճառելու:

Հայաստանում՝ Հայ ազգի համար բոլոր տեսակի բուժսպասարկումները միայն և միայն պետք է լինեն անվճար:

Բոլոր համայնքներում վերականգնել հիվանդանոցների ու բուժսպասարկման պոնկտները:

Բոլոր դպրոցներում ու մանկապարտեզներում վերականգնել բուժսպասարկումը:

Վերականգնել բուժ կենտրոնների կողմից մեծահասակներին ու ծանր հիվանդներին բնակավայր այցելելու ու բաժսպասարկում կազմակերպելու ավանդությունը:

ՄՇԱԿՈՒՅԹ, ԱՐՎԵՍՏ, ՍՊՈՐՏ

ՀՀ Սահմանադրություն Հոդված 40.

Յուրաքանչյուր ոք ունի գրական, գեղարվեստական, գիտական և տեխնիկական ստեղծագործության ազատության, գիտության նվաճումներից օգտվելու և հասարակության մշակութային կյանքին մասնակցելու իրավունք:

Սահմանադրության այս հոդվածում տխՄԱՐները վճարի մասին ընդհանրապես ոչինչ չեն գրել, բայց ամեն մի ոչ խեղաթյուրված ձևով ակնհայտ է Հայի համար այդ սպասարկումների սակագների անհասանելիության փաստը: Իսկ ինչ մնում է իրավունքին՝ կարծես ուրիշ պետություններում Հային կամ ուրիշ որեւէ մեկին այդ իրավունքներից զրկող կա: Երեւի դրանք ի նկատի են ունեցել նախկինում բոլոր պետություններում ջիուղներին այդ բոլոր իրավունքներից օգտվելու միտման պատմական փաստը:

Մշակույթ և արվեստ: Այս բնագավառները գործում են ընդհամենը որոշ այլակերպների համար, և ոչ Հայ ազգի օգտին: Կենտրոնները վերածվել են կազինոների և առետրի ցանցի, ոմանց համար հոտային հարազատ լարյոկների:

Անհապաղ վերադարձնել ազգի սեփականությունը՝ իր բոլոր պատասխանատու համապատասխան հանգամանքներով հանդերձ:

Կուլտուրայի ու արվեստի բոլոր օջախները պետք է անհապաղ սկսեն գործել և այս ոլորտի զարգացումը պետք է իրականացվի միայն պետության հաշվին:

Կազինոները, կուրքները, գիշերային վառետները, և մնացած այլ պրիտոները անհապաղ փակել, բոլորի հանդեպ համապատասխան քրեական պատասխանատվության վերաբերմունք ցուցաբերելով հանդերձ:

Սպորտ: Իսկ որ պետությանը հայտնի չի սպորտի բնագավառում Հայ ազգի վարպետների աշխարհահռչակ լինելը:

Բոլոր սպորտդպրոցներն ու սպորտդահլիճները անհապաղ վերադարձնել ազգի սեփականություն: Վերականգնել Հայոց սպորտի բարձր վարպետության Տիտղոսը:

Տարիզմ: Ապերախտ, ապիկար իշխանավորները հաճախակի են արտահայտվում, թե Հայաստանի էկոնոմիկայի աճը կապել է պետք տուրիզմի հետ: Առավել հիՄԱՐ ու տխՄԱՐ արտահայտություն երեւի հնարավոր չի լսել: Այո, Հայաստանը թանգարան է բաց երկնքի տակ, բայց դա չի նշանակուկ, որ մենք չպետք է մեր հազարամյակների գիտական տաղանդը, աշխատասիրությունը, պատասխանատվությունն ու ճշտապահությունը չօգտագործենք պետության տնտեսության զարգացման գործում ու սպասենք մի տուրիստ գա կամ չգա Հայաստան, որ մենք վրա տանք ու սկսենք ջիուղների նման կլպելը:

Տուրիզմը անպայման պետք է զարգանա Հայաստանում՝ բայց դրա հիմնական նպատակը պետք է լինի Առաջին Արարված մարդու երկիրն ու Արարման վանք տեսնելն ու Առաջին Արարված մարդու գիտականն ու արվեստականը, հոգեկանն ու բարոյականը ընդօրինակելը, Արարչական օրենքների երկիրը այցելելը, պատմական հուշարձաններն ուսումնասիրելը:

Բ Ա Ն Կ Ա Յ Ի Ն Հ Ա Մ Ա Կ Ա Ր Գ

ՀՀ Սահմանադրություն Հոդված 83.3

ՀՀ կենտրոնական բանկի հիմնական խնդիրը ՀՀ-ում գների կայունությունն ապահովելն է: Կենտրոնական բանկը մշակում, հաստատում և իրականացնում է դրամավարկային քաղաքականության ծրագրերը:

Կենտրոնական բանկը թողարկում է ՀՀ արժույթը՝ հայկական դրամը: Կենտրոնական բանկը Սահմանադրությամբ և օրենքով իրեն վերապահված խնդիրները և գործառնություններն իրականացնելիս անկախ է:

Անկախ՝ մշանակում է գործում է կառավարությունից՝ էկոնոմիկայի նախարարությունից, առևտրի նախարարությունից, հարկային տեսչությունից, մաքսային տեսչությունից անկախ: Միեւնույն ժամանակ՝ անկախ է իր գործառնություններում, այսինքն ում հետ ինչ գործարք ուզում՝ անում է:

Որպեսզի մոտավորապես հասկանալի լինի, ասեմ, որ ԱՄՆ-ում չկա կենտրոնական բանկ: Գրա փոխարեն կա “Ֆեդերալ ռեզերվ սիստեմ” ՖՌՄ, որը պատկանում է վեցը ջիտլների և որին ԱՄՆ-ը պարտք է 14 տրիլիոն դոլլար, և քանզի ԱՄՆ-ը երկու անգամ ավելի շատ ներմուծում է, քան արտահանում՝ ժողովուրդը լավ է ապրում: Գաղտնիքը հենց այդ ՖՌՄ-ի (որպես կենտրոնական բանկի) մեջ է, որը ինչքան ուզում է, այնքան փող (դոլլար) է տպում ու վաճառում (դիմառում պարանք է վերցնում) բոլոր պետությունների վրա: Բոլոր պետություններն էլ գիտեն այդ մասին, բոլորի պարտքը կազմում է 40 տրիլիոն դոլլար (ԱՄՆ—14 տրիլիոն, Ճապոնիա--6 տրիլիոն) բայց ջիտլա-մաստնական կառույցների ու ՆԱՏՕ-ի գործոնի շնորհիվ լռում են, հնազանդվում ու կործանվում՝ ներառյալ Հայաստանը: Այդ բոլոր երկրների բանկերը պատկանում են ջիտլներին, որովհետեւ բոլորը պարտք են Համաշխարհային Բանկին, իսկ դա ջիտլներինն է: Եթե դոլլարը այդ պետությունների կողմից հերքվեց՝ այդ կառույցը փլուզվում է միանգամից և ընդմիջում:

Հիմա՝ համաձայն ՀՀ Սահմանադրության՝ քննարկենք թե ի՞նչ է իրենից ներկայացնում՝ ՀՀ կենտրոնական Բանկի (ԿԲ) մասին օրենքը. 30.06.1996թ

Գ.ԼՈՒԽ 1

Հոդված 1. կետ 1. ՀՀ կենտրոնական Բանկը պետական գործառնությունով օժտված իրավաբանական անձ է, որի միակ հիմնադիրը Հայաստանի Հանրապետությունն է:

կետ 4. ԿԲ-ն իր խնդիրներն իրագործելու նպատակով կարող է իր անունից՝

- կնքել պայմանագրեր, ձեռք բերել իրավունքներ, ստանձնել պարտավորություններ, այդ թվում՝ վերցնել վարկեր
- հանդես գալ որպես հայցվոր և պատասխանող
- սույն օրենքով նախատեսված դեպքերում ձեռք բերել, տիրապետել, օգտագործել և օտարել գույք, գույքային և անձնական ոճ գույքային իրավունքներ

կետ 5. ԿԲ-ն իր խնդիրներն իրականացնելիս անկախ է ՀՀ պետական մարմիններից

կետ 6. ԿԲ-ն և կառավարությունը միմիանգ պարտավորությունների համար պատասխանատվություն չեն կրում, եթե այդպիսին չեն ստանձնել

Գ.ԼՈՒԽ 2

կետ 4. ԿԲ-ի ընդունած կարգավորման ռեժիմը խստացնող, լրացուցիչ կամ ավելի խիստ պատասխանատվություն սահմանող նորմատիվ բնույթի ակտերը հետադարձ ուժ չունեն ՀՈԳՎԱԾ 4

կետ 1. ՀՀ ԿԲ-ի հիմնական խնդիրը ՀՀ գների կայունության ապահովելն է:

ՀՈԳՎԱԾ 5

կետ 1. ԿԲ-ի խնդիրներն են՝

- ա) ՀՀ ֆինանսական համակարգի կայունության և բնականոն գործունեության ապահովումը, այդ թվում ՀՀ բանկային համակարգի կայունության, իրացվելիության, վճարունակության և բնականոն գործունեության համար անհրաժեշտ պայմանների ապահովելը
- դ) փողերի լվացման և ահաբեկչության ֆինանսավորման դեմ պայքարի կազմակերպումն ու կարգավորումը

կետ 2. Իր խնդիրներն իրագործելու նպատակով ԿԲ-ն սույն օրենքով սահմանված կարգով՝

- ա) իրականացնում է կառավարության բանկային սպասարկումը
- բ) հանդիսանում է կառավարության ֆինանսական գործակալն ու խորհրդատուն
- դ) որպես վերջին առյուծի վարկատու վարկեր է տրամադրում բանկերին
- զ) տիրապետում, օգտագործում և տնօրինում է ՀՀ միջազգային պահուստները
- ե) իրականացնում է դրամավարկային և ֆինանսական համակարգի վիճակագրության հավաքագրումը, ամփոփումը և հրատարակումը

Հոդված 6.

կետ 2 Դրամավարկային քաղաքականության ծրագրերը ներառում են

- ա) գնաճի կանխատեսումները
- Այսբանը՝ «գնաճի կանխատեսումները», բավարար է: Հիմա ինձ թվում է ամեն մեկը հասկացավ, թե ինչու են ՀՀ-ում գները շարունակ աճում:
- Ինձ թվում է մեկնաբանման կարիք չեն գգում այս օրենքները: ԿԲ-ի միակ հիմնադիրը Հայաստանի Հանրապետությունն է, բայց ՀՀ կառավարությունը իրավունք չունի խառնվելու իր բանկի գործերին: Արդյունքում ստացվելու է ԱՄՆ-ի պատմությունը՝ ԱՄՆ-ի կառավարությունը ՖՌՄ-ին՝ իր կենտրոնական բանկին 14 տրիլլիոն դոլլար է պարտք, իսկ ՖՌՄ-ը, ինչպես նաև Հայաստանի ԿԲ-ն պատկանում են ջիուդներին:

Առանց կառավարության համագործակցության՝ կենտրոնական բանկը ուղղակի բլեֆ է: Հանրապետության բանկային համակարգը, այսինքն պետական բանկը և մնացած բոլոր առետրային բանկերը որպես մեկ միասնական համակարգ՝ ընդհանրապես չեն գործում: Չգիտեմ, ով ինչքանով է ծանոթ բանկերի նշանակության և աշխատանքի հետ, դա մեր փողերի պահանջարկն և կենտրոնացման մի ձեռնարկություն է, որը մեր թույլտվությամբ կարող է զբաղվել վարկով և փողի առ ու ծախով: Բանկի այդ գործողությունից ստացված շահույթը կոչվում է մարժա, և բանկը կարող է գոյություն ունենալ միայն այդ մարժայի հաշվին:

«Անելիք բանկ» փբը	«Արարատ բանկ» բբը
«Առեքսիմբանկ» փբը	«Ամերիա բանկ» փբը
«Արդշինիվեստբանկ» փբը	«Սեյլաթ բանկ» փբը
«Արցախ բանկ» փբը	«Կասկադ բանկ» փբը
«Զարգացման Հայկ. բանկ» բբը	«ԲՏԱ ինվեստ բանկ» փբը
«Էյջ-էս-բի-սի բանկ Հայաստան փբը	«Պրոմեթեյ բանկ» սպը
«Ինէկոբանկ» փբը	«Յունի բանկ» փբը
«Կոմվերս բանկ» փբը	«Արմավիսբանկ» փբը
«Ակրա-կրեդիտ Ագրիկոլ բանկ» փբը	«Պրոկրեդիտ բանկ» փբը
«Հայէկոնոմ բանկ» բբը	«ԱՏԲ-Հայաստան բանկ» փբը
«Հայբիզնեսբանկ» փբը	

Մեր բանկերը մեզ չեն վարկավորում, դե ուրեմն նրանք օրենքով պետք է լուծարված լինեին բոլորը, որովհետև բանկը ուրիշ հիմնական գոյության միջոց չի կարող ունենալ: Իսկ եթե ծաղկում են, ինձ թվում է հասկանալի է թե ինչով են զբաղվում: Սա նշանակում է, որ ընդհանուր բանկային սիստեմը հիմնովին վերափոխման կարիք ունի, սկսած կանոնադրական, ստարտային գումարի ծագման սերտիֆիկատի փաստից:

Սովետի փլուզումից հետո բոլոր գործող բանկերը՝ բոլոր լվացած փողերը պետք է վերադարձնեն և աղյպես էլ կլինին:

Բանկը Հայաստանում պետք է լինի մեկը՝ Հայաստանի Ազգային բանկը:

ԱԶԳ ԵՎ ՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ

ԱԶԳ ԵՎ ԼԵԶՈՒ

ՀՀ Սահմանադրությունում չկա Հայ ազգային պետություն լինելու նշույլ անգամ՝
Հոդված 1. Հայաստանի Հանրապետությունը ինքնիշխան, ժողովրդավարական, սոցիալական իրավական պետություն է:

բայց կա՝

Հոդված 41. Յուրաքանչյուր ոք ունի իր ազգային և էթնիկական ինքնությունը պահպանելու իրավունք: Ազգային փոքրամասնություններին պատկանող անձինք ունեն իրենց ավանդույթների, կրոնի, լեզվի և մշակույթի պահպանման ու զարգացման իրավունք:

Իսկ ի՞նչ է սա նշանակում և ո՞ւմ է երաշխավորանքներ տալու համար գրված սա:

Պատասխանեն՝ նրանց, ովքեր գրել են (Լեոն Տեր-Պետրոսյանն ու այլ ջնուղները):

Ազգը մարդկանց սոցիալ--էթնիկական ընդհանրության պատմական զարգացման բարձրագույն ձևն է, որոնց կապում է ընդհանրացված լեզուն, տարածքը, տնտեսությունը, հոգեբանությունը, կենցաղը, արտաքինը, գույնը, մշակույթը, խոհանոցը, սովորույթները: Բոլոր դեպքերում ազգի և հասարակության հիմքը անհատն է՝ իր գիտակցությամբ: Ըստ պատմական զարգացման անհատից ձևավորվում է՝

Յեղեր

Ազգ

Քաղաքացի

Քաղաքացիական հասարակություն:

- ✓ *Անհատը սկսել է ուժեղ ձևավորվել Քաղաքակրթության զարգացմանը զուգահեռ:*
- ✓ *Յեղը դեռևս Ազգ չի, բայց ազգը կազմող հիմնական տարրն է: Օրինակ.Անգլիական ազգը գոյություն ունի, անկասկած: Արդյոք գոյություն ունեն բրդական, բրիտանական, բուշայական կամ հբրյական ազգեր: Մեծ կասկածանքի տակ է: Չունեն ինքնուրույն արվեստ, գեղարվեստ, մշակույթ, երաժշտական գործիքներ, խոհանոց, գիտական հայտնագործություններ;*
- ✓ *Յեղագրական միությունը ազգային միություն չի: Յեղը, գումարած ուրիշ նման ցեղեր, իրենց նման սեփական մշակույթներով, կենցաղով, նման տարրերով (կենցաղը, ճաշակը, սովորությունը, բարքը, ծիսակատարությունը, հավատամքը) կկազմի ազգ: Օրինակ. ՌԻրարտուն՝ հայ ցեղեր էին, միացան դարձան մեկ Հայ ազգ;*
- ✓ *Յեղն ու պետությունը կապված են տարածքի հետ: Այդ տարածքը շատ մեծ նշանակություն ունի ցեղի այդտեղ առաջացման հետ: Հակառակ դեպքում կլինեն հակասություններ կենսական կյանքի հետ, բնավորության, ապրելակերպի միջեւ: Այսինքն տարածքի անշարժ տարրերն են: Օրինակ. Սփյուռքի հայերը գոյություն կունենան, քանի դեռ գոյություն ունի Հայաստանը և իր հայերը: Իհարկե, եթե հանկարծ դավանանքը չխանգարի: Օրինակ հբրյական ազգ չկա, բայց Մովսեսյան օրենքը նրանց պահպանում է;*
- ✓ *Ազգը մարդկային ինքնատիպ խմբակցություն է, հավաքական միություն, որտեղ մարդիք կապված են իրար հետ յուրովի կապերով՝
Մասամբ ցեղային կապերով (ծագում, արյունակցական, ազգակցական)
Մասամբ պետական կապերով (միշտ նեցուկ համարելով)
Մասամբ տարածքային կապերով (երկրային, աշխարհագրական, տեղանքային)
Մասամբ կրոնական կապերով (դավանանք, հավատամք, աղանդ)
Մասամբ և գլխավորապես լեզվային ընդհանրությամբ (նույն արմատական)
Մասամբ քաղաքական և ամբողջովին ազգային պատմությունով
Մասամբ կենցաղային կապերով (նիստուկաց, սովորույթ, վարք, բարք, ծես)*
- ✓ *Մրանք ստեղծում են ընդհանուր տիպի ֆիզիկական, հոգեկան աշխարհ, ծնունդ են տալիս գեղարվեստին, ազգային մշակույթին;*
- ✓ *Ազգը կրոնական հավաքական չի, կրոնական հավաքականը ազգ չի: Օրինակ՝ մենք էլ*

ենք քրիստոնյա, գերմանացիներն էլ, բայց նրանք աջակցեցին թուրքերին Հայոց Եղեռնի իրականացմանը: Կամ Հայերի մեծ մասը քրիստոնյա չեն;

- ✓ Ազգը կվերածվի աժեղագույն կառույցի՝ եթե ունենա ազգային պետություն և մեկ հավատամար:
- ✓ Ազգը միայն լեզուն ու լեզվախմբի հավաքականը չի: Ազգի հիմքը հիմնականում լեզուն է, հետո մնացածը: «Լեզուն հավկիթն է, իսկ ազգը հավը» --Գարեգին Նժդեհ;
- ✓ Ազգի ինքնահաստատումը՝ լեզվի և ավանդությունների ինքնահաստատումն է;
- ✓ Ազգի մահը լեզվի մահն է և հակառակը: Օրինակ. Հբրյաները որպես հոտախումբ գոյություն ունեն, հրքայերեն են աղոթում, քանզի համարյա նույն աստրերեն լեզուն է;
- ✓ Լեզուն ունի մի աղբյուր, ազգային հավաքականը: Օրինակ. Հռոմը մեռավ, բայց լատիներենը մնաց որպես անհամեմատելի հարուստ լեզու: Չորեղ ազգը եթե ուզում է կուլ տալ թույլին, առաջին հերթին լեզվին է կանոն: Դեռ Արամ թագավորը իր թագավորության մեջ ով հայերեն չի խոսել՝ լեզուն կտրել է, ասելով թե ինչին է պետք:
- ✓ Լեզուն հավաքական ստեղծագործություն է և ստեղծագործող հավաքականությունը Ազգն է: Օրինակ՝ Էսպերանտոն ինչքան էլ կատարելագործվի չի կարող փոխարինել կենդանի լեզվի;
- ✓ Լեզուները անփոխարինելի են և անթարգմանելի: Հայ խոսքը միայն հայերեն կապի, բարգմանությունը՝ ընդհամենը սման է;
- ✓ Լեզուն գիտություն չի, որ երեխան սովորի՝ դա զենի մեջ է, ամենաբիչը պետք է ասարես:
- ✓ Լեզուն ազգային կյանքի ամենաէական, անհրաժեշտ տարրն է;
- ✓ Ազգի տարրը խոսալով ուրիշ ազգի լեզուներով՝ տալիս է Արչիլ Գորկի, Հովհաննես Այվազովսկի, Վիլյամ Մարոյան, Մարիետա Շահինյան . . . բայց մնում է Հայ;
- ✓ Ազգը դա ժողովուրդն ու տարածքը չի: Օրինակ՝ Հբրյաների այն մեջբերումին որ իրենք են գիտության արվեստի, տեխնիկայի առաջատարները, Ստալինը Խաբարովսկի մարզում՝ Բիրիբեյջան մայրաքաղաքով տարածք հատկացրեց, հովանավորություն, ասելով, դե գնացեք ու զարմացրեք ամբողջ աշխարհին: Չգնացին, որովհետեւ ինքնուրույն չէին կարող գոյություն ունենալ: Առաքելությամբ օժտված չեն;
- ✓ Ազգը քաղաքակրթության ծնունդ է, մշակույթային ու ստեղծագործական հարստության բավարար պաշար;
- ✓ Ազգը, ինքը՝ արդեն ձեւավորված պատմություն է, նրա էական մարմնացումը: Պատմությունը ազգային գիտություն է;
- ✓ Ազգային պատմությունը՝ ցեղի ծագումը, տեղափոխությունը, խաչավորումը, խառնուրդը, գումարումն ու անջատումը, պետական և քաղաքական պատմության, հավատամքային, լեզուների, բարքերի և իրավահասակացողությունների, մշակույթային, գեղարվեստի, կենցաղի պատմությունն է;
- ✓ Ազգը ֆիզիկական, հոգեւոր և մշակութային, գաղափարների միաբանումն է;
- ✓ Ազգը և՛ մշակույթ է և՛ պատմական արժեք, ազգը պատմամշակութային կապակցություն է;
- ✓ Ազգը մշտնջենական երեւոյթ է: Նրա կյանքը շատ ավելի երկար է, քան անհատինը՝ քանզի ազգի էվոլյուցիան անհատի օժտվածության շարունակականությունն է;
- ✓ Ազգային գիտակցությունը՝ պատմական գիտակցությունն է՝ գումարած ժամանակի գաղափարա--մարտավարական պահանջը: Գիտակցությունը ազգի պատկանելությունն է: Գիտակցությունը չի կարող գոյանալ ոչնչից՝ այն Արարչական է: Ազգային քաղաքակրթությունը բարձր է՝ բարձր է ազգային գիտակցությունը;
- ✓ Ազգային գիտակցությունը՝ անհատ--հավաքականության շահերը, կարիքներն ու իրավունքները, բարիքներն ու պարտականություններն են;
- ✓ Ազգային գիտակցությունը բարձր է՝ ամուր, կայուն՝ կենսունակ է ազգը;
- ✓ Ազգասեր և ազգամոլ՝ նույնացվող հասկացողություններ են;
- ✓ Ազգը անընդհատ դինամիկայի մեջ է՝ վերամաքրվում, զարգացում;
- ✓ Ազգը շատ ավելի հիմնական էություն է քան պետությունը: Պետությունը կարող է կեղծվել, բայց ազգը մնա: Իսկ հակառակը անհնար է, կբաժանվի տարբեր ազգերի: Բայց ազգային պետությունը այն անհրաժեշտությունն է, որ հնարավորություն է տա-

իս արդեն հանճարեղ ազգերին աճելու և գորանալու: Այսինքն միասնությունը տալիս է իր արդյունքը:

- ✓ Ազգերը եղել են, կան, կմնան՝ ապաստարանացումը արստրակտ է;
- ✓ Ազգ և դասակարգ՝ էսպես տարբեր երեւոյթներ են, անկախ մեկը մյուսից: Ազգը կարող է դասակարգվել, բայց դասակարգը ազգ դառնալ չի կարող;
- ✓ Ազգը կարող է գոյություն ունենալ առանց պետության: Պետությունը ազգային միություն չի, ազգային միությունը՝ ազգային պետությունն է: Ինքնապահպանման և ինքնազարգացման բնագոյր միեւնոյն է կմդի ազգերին դեպի ինքնուրույն՝ ազգային պետական կառույց: Ազգային ազատագրական պայքարը նույնպես հավերժ է;
- ✓ Պետությունների մերձեցում նշանակում է լեզվի, ծիսակատարությունների և հավատամքի վերացում, այսինքն ազգի հիմքերի վերացում: Օրինակ՝ Սատանայական փորձության գրքալիզացիոն Համաշխարհային կառավարության և «Նոր Դար» կրոնի գերվտանգավորությունը;
- ✓ Պետությունը գորեղ գործոն է իշխող ազգի անհատականությունը հաստատելու համար՝ և հակառակը իշխվող ազգերի համար: Հայ դաշնակների սխալը՝ Բարքում և Թրիխիսիում արդյունաբերությունը Հայերի ձեռքում էր, իսկ Հայաստանում գյուղատնտեսությունը՝ թուրքերի կամ այսօր ՀՀ-ում արդյունաբերություն ու գյուղատնտեսություն չկա՝ ֆինանսն էլ ջհուդի ձեռքում է:
- ✓ Պետությունը պատահական չի կարող կազմվել, այդպիսին կկործանվի: (Անհապաղ ուղղել է հարկավոր՝ վերակառուցել ազգային պետականությունը);
- ✓ Պետությունը առանց ազգի շահերը պաշտպանելու հաստատուն չի կարող լինել;
- ✓ Պետության գորեղությունը քաղաքացու գորությունից է կախված: (Մեզ մոտ քաղաքացին գորություն չունի, այն սահմանափակվում է մի բանի՝ ծայտայ ջհուդներով);
- ✓ Պետությունը իշխողների սեփականությունն է (Այսինքն իշխողը պետք է լինի միմիայն ազգի այրը);
- ✓ Հայաստանը այսօր մեր հայրենիքն է, բայց ոչ մեր պետությունը: Պետություն, ազգ, հայրենիք, պետք է լինեն միմիանցից անբաժանելի: Անհապաղ ուղղել ՚;
- ✓ Ինքնորոշման իրավունքը, դա բնածին իրավունք է, ինչը ժխտել չի կարելի:

ՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ՀԱՅՐԵՆԻՔ

Պետությունը դա հասարակության կազմակերպվածության քաղաքական ձեւն է, որը առաջանում է հասարակության տարակողմ ճեղքվածության՝ դասերի առաջացման շնորհիվ: Պետությունը ի սկզբանե կազմվել է միմիայն խիստ ազգային հատկանիշների հիման վրա: Հետագայում գավթողական քաղաքականության շնորհիվ պետությունները դարձել են նաեւ բազմազգ պետություններ՝ կայսրություններ, բայց ինչպես պատմությունն է ապացուցում՝ նման կառույցները ունենում են միայն ժամանակավոր բնույթ: Մնում է միայն ենթադրել, որ ազգը լինելով հավերժ՝ ազգային պետությունը նույնպես կլինի հավերժ:

Պետությունը կսկսի թուլանում, կազմալուծվելը, երբ նրա ներսում՝ իշխանավորների գաղափարներում թուլանում են ազգային հատկանիշները և առաջ են գալիս քաղաքական տարածայնություններ՝ կուսակցություններ:

Պետությունը համարվում է ուժեղագույն՝ երբ այն ազգային է և թե ինչքանով է նրանում մեծ անձի կատարյալ դերն ու նշանակությունը: Անձը զգնահատող, կամ թեկուզ թույլ գնահատող պետությունը կլինի՝ և այդպես էլ կա, միանգամայն թույլ պետություն:

Պետության մեջ պետական (ազգային) սեփականությունը պարտադիր պետք է գերակշռի՝ առնվազն չորս անգամ, մասնավոր սեփականությանը: Ստրատեգիական նշանակություն բացարձակապես բոլոր օբյեկտները պետք է պատկանան պետությանը: Մասնավոր սեփականությունը կմասնակցի պետության քաղաքատնտեսական բարօրությանը այն դեպքում, երբ մասնավոր սեփականատերերը ազգայնական են, իսկ եթե նա հքրյա է, ապա քաղաքակրթությունը բացառվում է: Հրրյաների մոտ ստրկական մտահոգվածության

գաղափարը բերում է նրան միմիայն ինտրիզայի ցուցաբերման՝ գիտությունն ու ստեղծագործությունը մահանում են: Գումարած սրան՝ հերյան «բիզնես» ասելը հասկանում է մի այն առեստուրն ու վաշխառությունը:

Քաղաքացիական հասարակությունը պետություն կազմելու անշրջանցելի պայմանն է:

Կասկիտալիզմում անհատի լիակատար ազատությունը անհնարին պայման է՝ փող ունեցողը դոմինանտ է և իր հարազատներին կրնդաաջի, հասարակությունը խատրեն կարգերի կշերտավորվի:

Ազգային սոցիալիզմը քանդում է հասարակական կարգերը, ստեղծում է հավասարություն: Եթե սոցիալիզմը ազգային պետության մեջ է, դա ամենավերին և ամենակատարյալ զարգացման ձեւն է: Սա է այսօրվա Հայաստանի միակ և ճշգրիտ փրկությունը;

Սոցիալիստական միտք է խիղճ՝ դա ընդհանուր հասարակության և ազգային գաղափարախոսության ամենակատարյալ մտահղացումն է;

Սոցիալիզմից բացի՝ մնացած դասակարգերից ոչ մեկը չի տալիս անհատին բավարար հնարավորություն և լիակատար ազատություն: Իսկ դա առաջին պայմանն է ազգի զարգացման համար: Քաղաքակրթության միջազգայնանալը աբստրակտ է:

Գիտակցությունից պայքար՝ մի քայլ է միայն:

ՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԿԱՌՈՒՑՎԱԾԸ

{Ըստ Պլատոնի՝ (մ.թ.ա. 427-347)}

Արիստոկրատիա--լավագույների իշխանություն (Մեզ մոտ լրիվ բացակայում է)

Տիմոկրատիա --վատագույների, շահամոլների (Ինչպես մեզ մոտ)

Օլիգարխիա --մի խումբ ուժեղների և հարուստների (Մեզ մոտ գող-խաբերաներ են)

Տիրանիա --բռնատիրություն (Մեզ մոտ մասամբ գործում է)

Դեմոկրատիա --ժողովրդավարություն (Մեզ մոտ լրիվ բացակայում է)

Թեոկրատիա --աստվածաիշխանություն (եկեղեցու՝ քրմերի միջոցով)

ՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՀԻՄՆԱԿԱՆ ԱՌԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ

1. Պետության մեխանիզմ՝ ղեկավար օրգանների և հիմնարկների հատուկ սխտեմի առկայություն;
2. Օրենսդրություն՝ պետության կողմից վավերացված որոշակի նորմերի սխտեմի ամրապնդման իրավունք;
3. Որոշակի տարածք, որի վրա տարածվում է տվյալ պետության իրավասությունը; (Մեզ մոտ միայն 3-րդ կետն է գործում, տիմոկրատները ուզում են այն էլ խափանեն)

ՍԱՀՄԱՆԱԴՐՈՒԹՅՈՒՆ

Սահմանադրությունը ընդունվում է հանրաքվեյի միջոցով: (Պետք է մեր սահմանադրությունը վերանվանել “Հավիտենականոնի” և հիմնովին փոխել):

Սահմանադրության հիմնական խնդիրը իշխանությունների ձեւավորումն է և ժողովրդի հետ հարաբերությունների դասավորումը: Սահմանադրությունը կարգվում է երեք տեսակ.

- I. Միապետի
- II. Խմբակային (հանրապետական)—(Մեզ մոտ իբր սա է)
- III. Ժողովրդական (պայմանագրային)

ՄԱՀՍԱՆԱԴՐԱԿԱՆ ԴԱՏԱՐԱՆԸ

Սահմանադրական դատարանը որոշում է օրենքների, Ազգային ժողովի որոշումների, նախագահի արձակաց հրամանագրերի, ուղերցների, կարգադրությունների, կառավարական օրգանների գործունեության համապատասխանությունը սահմանադրությանը: (Մեզ մոտ այն իշխանությունների համար ծառայություն է)

ՕՐԵՆՔՆԵՐԸ

Օրենքները պետությունում համարվում են իրավունքների հիմքի սկզբունքը: Այն կազմվում են և հաստատվում Օրենսդիր մարմնում (Իսկ Ազգային ժողովի մակարդակը որոշվում է ընտրությունների անցկացման մակարդակով, ընտրությունների «արդար» անցկացման մակարդակը և պատգամավորների «պրոֆեսիոնալ իրավաբան» լինելը մեզ հայտնի է, ուրեմն հայտնի է նաեւ պետության իրավական հիմքի մակարդակը): Օրենքի տարբեր ձեակերպումներ կարող են գոյություն ունենալ՝

- 1) Օրենքները պետական իշխանության կողմից պարտադիր պարտականությունների կանոնների նորմատիվ՝ իրավունքային ակտերի ձեակերպում է;
- 2) Օրենքները երեսույթների կայուն կրկնվող, անշրջանցելի, էական և անհրաժեշտ հարաբերական կապ է, կամ ժամանակի ընթացքում իրադարձությունների կարգ ու կանոնի ուղղորդվածությունը ;
- 3) Օրենքները պետական իշխանությունների բարձրագույն մարմնի՝ սահմանադրության համաձայն գերագույն իրավական կարգով ընդունված նորմաիրավական ակտեր են;
- 4) Օրենքները երեսույթների կայուն և էական ներքին կապը պայմանավորող փոփոխությունները կարգավորող ակտեր են:

ՕՐԵՆՔՆԵՐԻ ՏԻՊԵՐԸ

- I. Ֆունկցիոնալ փոխհարաբերությունների
- II. Մատերիալ օբյեկտների փոխհարաբերությունների
ԸՍՏ ԸՆԴՀԱՆՐՈՒԹՅԱՆ ԱՍՏԻՃԱՆԻ
I. Մասնավոր պայմանների
II. Սպեցիֆիկ պայմանների

Օրենքները կիրառվում են մարդկանց գիտակից նպատակային գործունեության շնորհիվ: Մարդը նպատակահարմար ձեռով աշխատում է փոխել օրենքի գործողության պայմանները (Օրենքները Հ.Հ.-ում գրված են միայն առաջադեմ քաղաքակիրթ աշխարհին ցույց տալու համար):

Պ Ե Տ Ա Կ Ա Ն Ա Պ Ա Ր Ա Տ Ը

- ❖ Պաշամենտ /Ազգային ժողով/
- ❖ Պետական կառավարման օրգաններ
- ❖ Դատախազություն
- ❖ Դատարան
- ❖ Արբիտրաժ
- ❖ Կապի միջոցներ
- ❖ Մասսայական ինֆորմացիայի միջոցներ
- ❖ Բանակ
- ❖ Ներքին ուժեր

(Մեզ մոտ այս բոլորը մեկ հոտի գործակալություն է)

Ա Ն Կ Ա Խ ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն

Անկախ ինքնիշխան (սուվերեն) է այն պետությունը, որն անկախ է թե ներքին թե արտա-
քին գործունեության մեջ: (Մեզ մոտ այն բացակայում է)

I. Ճանաչված`---:Միջազգային իրավունքի սուբյեկտ`	դե ֆակտո
Պետություն`	դե յուրե
II. Չճանաչված`-:Աշխարհագրական ինքնուրույն օբյեկտ`	դե ֆակտո
Ոչ պետություն`	դե յուրե

ՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԳԼԽԱՎՈՐ ԳՈՐԾՈՒՅԹՆԵՐԸ

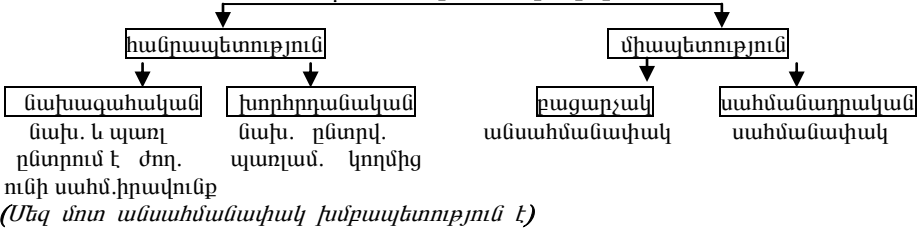
կառավարման կազմակերպման	տիրապետման ճնշման	իրավական համակարգի ստեղծման
-------------------------	-------------------	-----------------------------

Երկրի պետական կառուցվածքը դա պետական կառավարման ձեւը և սուբյեկտներն են միասին վերցրած: (Մեզ մոտ այն բացակայում է):

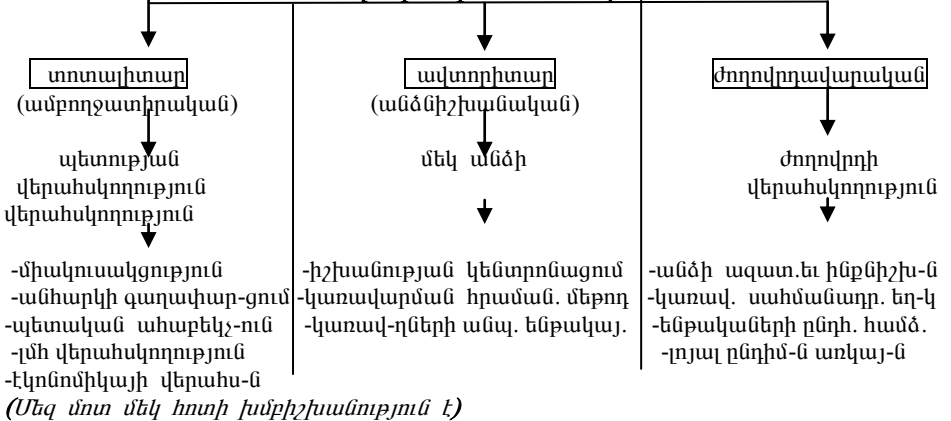
ՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԿԱՐԳԸ

- I. Հանրապետական--գերագույն իշխանության իրավունքը պատկանում է ժողովրդին
II. Միապետություն – մոնարխիա (Մեզ մոտ մասամբ սա է)

Պ ե տ ա կ ա ն կ ար գ

Ք ա դ ա ք ա կ ա ն ո ե ժ ի մ

Ը ն տ ր ա կ ա ն հ ա մ ա կ ա ր գ

մեծամասնական/մոժարիտար/

ընտրվում է անհատը մեծամաս ձայներով

համամասնական

ընտրվում են քաղաքական կուսակց-ները

(Մեզ մոտ իշխանությունների որոշմամբ է)

ՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՏԱՐԱԾՔ

Միջազգային իրավունքների հիմնական սկզբունքները՝

- Պետական իշխանությունների հարգում
- Պետությունների խաղաղ գոյակցում
- Միջազգային պարտականությունների կատարում
- Ազգերի ինքնահավասար և ինքնորոշման իրավունք
- Վիճելի հարցերի խաղաղ լուծում
- Ուժի չգործադրում

(Մեզ մոտ բոլոր կետերը չեն գործում)

ՊԵՏԱԿԱՆ ՍԱՀՄԱՆ

I. Ըստ ձևաբանական հատկանիշի

1. -երկրաչափական սահմաններ/ատղաբաշխական սահմաններ/
2. -բնական սահմաններ /գետերի, լեռնաշղթաների հետ/

II. Ըստ ծագումնաբանական հատկանիշի

1. -սահմաններ, ձևավորված մինչև տարածքի բնակեցումն ու յուրացումը
2. -վրադիր սահմաններ /անցկացվում են յուրացված, խիտ բնակեցված տարածքով/
3. -ելիկային /մնացորդային/ սահմաններ /պատմականորեն ժառանգված/

III. Ըստ իրավական վիճակի

1. -միջազգային իրավունքով ճանաչված սահմաններ /քարտեզներում/
2. -ֆիկտիվ, չինձու սահմաններ /ճանաչված է քայց գոյություն չունի/
3. -իրականում գոյություն ունեցող, քայց չճանաչված միջազգային իրավունքով

IV. Ըստ գործառույթների առանձնացվում են

1. -անջրպետող /արզելափող սահմաններ, երկաթյա վարագույր/
2. -կոնտակտային /ծփման/ սահմաններ /բաց, առանց թույլտվության/
3. -Պետություն դե յուրե /գտող սահմաններ /ոչ ամեն մեկի և ամեն ինչի թույլտվութ-ն/

(Լյաօրվա Հ.Հ. սահմանները ժառանգություն է նախկին Սովետական Հայաստանից: Բայց, այս սահմանները իրավական ուժ չունեն, որովհետև նրանք ընդհամերը գծված են Անդրկովկասյան Ֆեդերացիայի կողմից 1922թ մարտի 12-ին, իսկ 1936թ դեկտեմբերի 5-ին նույն ձևով անմիջականորեն ՍՍՀՄ-ի կազմի մեջ: Հայաստանի վրա հարձակվել և օկուպացրել է Սովետական Ռուսաստանը, որը՝ ինքը այդ ժամանակ միջազգային սուբյեկտ չէր համարվում: Այնպես, որ մինչև այժմ էլ միջազգային նորմերի համաձայն գործում է Սեւրի պայմանագրի ուժը, որովհետև Թուրքիայի հետ վերջին մեր ստորագրած փաստաթղթերը Սեւրի պայմանագրից ելնելով է կատարված, միայն թե այսօրվա ՀՀ իշխանությունները դավադրությամբ չճանաչեն Ղարսի պայմանագիրը, որը Հայերի կողմից չի կնքված: Մենք չունենք նաև Կրաստանի և Ադրբեջանի հետ սահմանների մասին ոչ մի պայմանագիր: Իսկ իրոք գործող 1918---1920թթ պայմանագրերի համաձայն Ջավախքն ու Արցախն էլ է մերը, ուղղակի մենք առայժմս չունենք հայասեն իշխանություն դրանով զբաղվելու»:

ՊԵՏԱԿԱՆ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

- Շատ երկրներում կուսակցությունների գործունեությունը ընդհանրապես արգելված է;
- Քաղաքականությունը հասարակական հարաբերությունների բուն պրոցեսն է;
- Քաղաքականությունը որոշումների մշակման և գործողությունների համակարգման ու իրականացման ամբողջությունն է;
- Պետական քաղաքականությունը պետության խնդիրների և դրանց հասնելու միջոցների ամբողջությունն է;
- Պետական քաղաքականությունը հենված է իշխանության վրա: Հաճախ նույնացվում է:
- Պետական իշխանություն է, երբ քաղաքացիներն ապրում են իրենց երկրի սահմանադրությամբ և օրենքներով;
- Գաղափարի իշխանություն՝ երբ համախոհները հավաքվում են մի գաղափարի շուրջ;
- Իշխանության գործունեության սկզբունքը հրամանատարական գործողությունն է;
- Բարոյականությունը անպայման պետք է բարձր լինի կանգնած քաղաքականությունից;
- Եթե իշխանությունները ժողովրդին չեն կարող բավարարել աշխատանքով՝ պարտավոր են նպաստ հատկացնել:

(Այսօրվա ՀՀ պետական քաղաքականությունը՝ դա Միոնիստական «Նոր Կյանք» սատանայական փորձության իրականացման քաղաքականության Հայաստանյան ենթաքաղաքականությունն է, որը նշանակում է մեկ ընդհանուր համաշխարհային կառավարություն՝ ջիոդների դեկավարությամբ: Այսօրվա ազգին սոված պահելու նպատակը դա է, որ իբր թե ժողովուրդները չունենալով ուրիշ ելք, իրենք դիմեն ջիոդներին, որ եկեք մեզ դեկավարեք. «Միոն հնուտների արձանագրություն 22-24»):

ԻՇԽԱՆՈՒԹՅԱՆ ԵՐԵՔ ՍԱԿԱՐԿԱԿՆԵՐԸ

- I. Ամբողջ հասարակության մակարդակ
- II. Հասարակության առանձին հատվածների մակարդակ
- III. Անհատական մակարդակ

(Այսօրվա ՀՀ տիմոկրատ իշխանությունները ընդհանրապես մակարդակ չունեն)

ԻՇԽԱՆՈՒԹՅԱՆ ԷՈՒԹՅԱՄԲ ԵՐԿՈՒ ՁԵՎԵՐԸ

- I. Ռացիոնալ--գիտական հիմնավորված
- II. Իռացիոնալ--իդեաներով հիմնավորված /տոտալիտար և ավտորիտար/--անբարոյական է

(Այսօրվա ՀՀ իշխանությունները էությամբ բացարձակապես իռացիոնալ են, որովհետև իրենց ծրագիրը միմիայն Արարչի կարողության ֆունկցիա է: Միայն նա կարող է իր իսկ ստեղծաց մարդկանց արմատապես վերափոխի, այնպես, որ այդ «հմուտ սիոնիստներ» կռչեցյալները մարդկային հարաբերությունների գաղափարախոսության փիլիսոփայության մեջ անհամեմատ կարճատես են, կամ գլխապտույտ անհավատալի հաջողություններից ուղղակի խեղաթյուրվել են):

ՔԱՂԱՔԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ԵՐԿՈՒ ՆՊԱՏԱԿՆԵՐԸ

- I. Երկրի ներսում օրինականություն, կարգուկանոն, կյանքի բարելավում
- II. Միջազգային դրության բարելավում, արտաքին նպատակավոր քաղաքականություն (Մեզ մոտ երկու նպատակներն էլ բացակայում են):

ՆԵՐՔԻՆ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

Ներքին քաղաքականությունը այն մտորումների և գործողությունների ամբողջությունն է,

որն ուղղված է սոցիալ-քաղաքական ամրապնդմանն ու բարեփոխմանը
ՈՒՂՂՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ

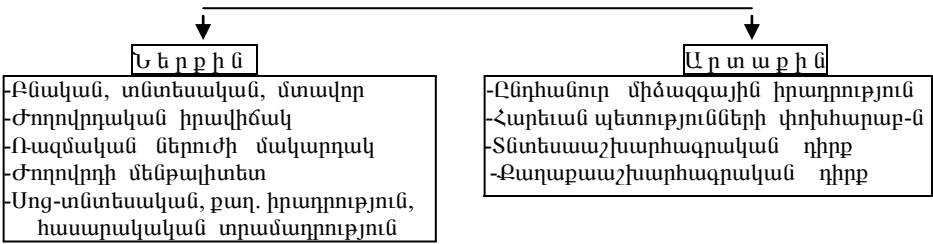
- 1) տնտեսական
- 2) ժողովրդական
- 3) սոցիալ-վշակությամբ
- 4) բնապահպանական

Բ Ն Ա Գ Ա Վ Ա Ռ Ն Ե Ր Ը

- 1) սեփականատիրական հարաբերությունների
- 2) մակրոտնտեսական հարցերի
- 3) կրթության և գիտության
- 4) բնակչության տեղեկատվության և քարոզչության

ԱՐՏԱՔԻՆ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

Արտաքին քաղաքականությունը պետք է վարվի ի նպաստ ներքին քաղաքականության
Ե Ր Կ ՈՒ Գ Ո Ր Ծ Ո Ն Ն Ե Ր

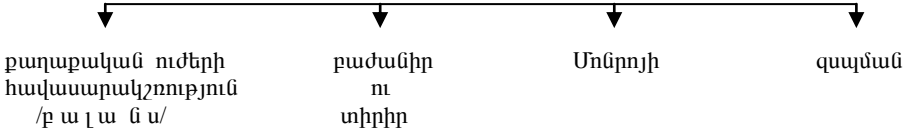
Ս Կ Զ Բ ՈՒ Ն Զ Ա Յ Ի Ն Փ Ա Ս Տ Ա Թ Ղ Թ Ե Ր Ը

- 1) Արդի միջազգային իրավունքի հիմնաքարը ՄԱԿ-ի մարդու իրավունքների ընդհանուր
ՀՈՉԱԿԱԳԻՐՆ Է /դեկլարացիա/
- 2) /1975/Եվրոպայի անվտանգության ու համագործակցության խորհրդակցության եզրա-
փակիչ ակտն է

Հ Ո Չ Ա Կ Ա Գ Ի Ի Ս Կ Զ Բ ՈՒ Ն Զ Ն Ե Ր Ը

- 1) Անճի տարրական իրավունքները
- 2) Մարդու քաղաքացիական և քաղաքական իրավունքները
- 3) Սոցիալ տնտեսական իրավունքները
- 4) Միջազգային՝ միջպետական հարաբերությունների կազմակերպության գլխավոր սկզ-
բունքները
- 5) Պետությունների իրավահավասարություն
- 6) Իրար նկատմամբ ուժի չգործադրում
- 7) Միջազգային վեճերի խաղաղ լուծում
- 8) Միմիանց ներքին գործերին չմիջամտում
- 9) Մարդու իրավունքները հարգում
- 10) Տարածքային ամբողջականության անձեռնամխելիություն
- 11) Ժողովուրդների իրավահավասարության և ինքնորոշման իրավունք
- 12) Միջազգային իրավունքով նախատեսված պարտականությունների բարեխիղճ կատա-
րում
- 13) Արտաքին քաղաքականության իրականացնող մարմիններն են համարվում պետական
անվտանգության հետախուզության և հակահետախուզության ծառայությունները,
ինչպես նաև արտաքին տնտեսական կապեր իրականացնող ծառայությունները, ինչ-
պես նաև արտաքին տնտեսական կապեր իրականացնող հատուկ գերատեսչու-
թյունները:

**Համընդհանուր ճանաչում ունեցող արտաքին քաղաքականության
դոկտրինաները**

Ջեյմս Մոնրո --ԱՄՆ նախագահ 1823թ` չխառնվել Եվրոպայի գործերին և հակառակը Չսպանն--մշակվել է ԱՄՆ-ում: Թույլ չտալ գործը հասնի պատերազմին: Տեղում ճնշել:

ԱՇԽԱՐՀԱԲԱՐԱԲԱԿԱՆ ՀԵԳԵՄՈՆԻԱՅԻ ԵՐԵՔ ՈԼՈՐՏՆԵՐԸ

1. Տնտեսական
2. Քաղաքական
3. Գափարական

ՀԱՄԱՇԽԱՐՀԱՅԻՆ ԼԻԳԵՈՒ ՀԻՄՆԱԿԱՆ ԳՈՐԾՈՆՆԵՐԸ

1. Ռ-ազմական հզորություն
2. Առաջադեմ տնտեսություն
3. Բաց հասարակություն
4. Գլոբալ հիմնախնդիրների նորամուծություն
5. Արձագանքելու կարողություն

ԱՌԱՋԱՏԱՐ ԵՐԿՐՆԵՐԻ ՆԵՐՄՈՒԾՈՒՄՆԵՐԸ %/

	ԱՄՆ	ՃԱՊՈՆԻԱ	ԵՎՐՈՊԱ
Երկաթաքար	36	99	90
Բոքսիտ	38	100	86
Պղինձ	7	99	99
Արճիճ	85	73	74
Կապար	72	96	92
Մանգան	99	97	99
Նիկել	75	100	98
Կոբալտ	94	98	98

Ուշադրություն դարձրեք Աշխարհի առաջատար երկրների կողմից ներմուծվող մետաղների անվանումներին և նույն ուշադրությամբ նայեք Հայաստանից արտահանվող այդ նույն մետաղների (բացի երկաթաքարից` ինչը ամենաէժեքն է) հետ ՀՀ իշխանությունների կողմից դյուքանական հիմնարկային վարմունքի տեսակետին:

Չնայած, ոչ թե ես հիմնարկային եմ համարում այսօրվա ՀՀ իրականացրած հանցագործ արտաքին առետուրը, որը գյաղայական թալան արտահայտող բնութագիր է միմիայն պարունակում, այլ ընդհանրապես հուճքային վիճակում յուրաքանչյուր մետաղ արտահանելը անգամ իրենց` թալանյիններին անհեռատես քայլ է: Մենք ունենք մեր ընդերքում այս ամենը` աշխարհահռչակ գիտական օժտվածությամբ Հայամարդդու ռեսուրսները և պետք է բավարարենք յուրաքանչյուր զարգացած պետության` յուրաքանչյուր բարդության պատրաստի ապրանքի պատվեր:

Պ Ա Տ Ե Ր Ա Ձ Մ ԵՎ Խ Ա Ղ Ա Ղ ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն ՊԱՏԵՐԱԶՄԻ ԱՌԱՋԱՅՄԱՆ ՀԱՏԿԱՆԻՇՆԵՐԸ

Պատերազմը ծնվում է օբյեկտիվ-սուբյեկտիվ քաղաքական և սոցիալ-տնտեսական երկու հիմնական պատճառներից.

1. Մեկ ուրիշ պետությանը պետք է այն, ինչը կա քո պետությունում և նրան պետք է, ու նա չի ուզում քեզանից ուղղակիորեն գնել
2. Քո պետության իշխանությունները չեն գործում ազգի և պետության շահերից՝ առաջացնելով ներքին դժգոհություններ

Նման ցանկություններն ու դժգոհությունները ունեն նույնպես ընդամենը երկու լուծման մեթոդ՝

1. Խելամիտ՝ բանակցությունների կիրառման միջոցով
2. Ոչ խելամիտ՝ ուժի ու բռնության կիրառման միջոցով, որը նույնպես ավարտվում է բանակցությունների կիրառման միջոցով

Առաջին տարբերակը համարվում է կիրառական՝ երբ կողմերը քաղաքակիրթ օժտվածությամբ են տոգորված, իսկ երկրորդ տարբերակը՝ երբ կողմերը, կամ կողմերից մեկը լայիք է, աշյուճարբու և գուրկ է քաղաքակիրթ օժտվածությունից:

Քաղաքական և ռազմամարտավարական նպատակներին, որոնց կարելի է հասնել զինված բռնության եղանակով հանգեցնում է հասարակական կյանքի վիճակի որակական փոփոխությունների, անխուսափելի է դարձնում դրա վերակառուցումը և ռազմական պահանջներին համապատասխանումը:

Այն վարելու գլխավոր միջոցը զինված ուժերն են:

Բերում է մեծաքանակ զոհերի, նյութական և հոգեւոր արժեքների կորստի, քայքայիչ ազդեցություն է ունենում ամբողջ հասարակության ու պետության վրա:

Մարդկությունը մոտեցել է այն գիտակցությանը, որ պատերազմը որպես միջազգային հարցերի լուծման միջոց պետք է վերացվի, բայց ցավոք սրտի շահին նվիրված որոշ դեկլարաներ խիստ արգելք են հանդիսանում նման լուծումների իրականացմանը, առավելես՝ շահույթ ստանալու նպատակով հատուկ պատերազմներ են հրահրում:

Ինձ թվում է մարդկությունը բոլոր դեպքերում կտա իր ճշմարիտ գնահատականը նման սոսկայի պահվածքներին, իսկ ամենամեծ դատավորը ժամանակն է:

ՄԻՋԱԶԳԱՅԻՆ ՕՐԵՆՔՆԵՐԻ ՀԱՍՏԱՅՆ՝

Ազրեյիսա է կոչվում պետության կողմից զինված ուժի գործադրումը մի այլ պետության իշխանության դեմ /սովերենիտետի/ տարածքային անձեռնմխելիության կամ քաղաքական անկախության դեմ: Ազրեյիսան արգելված է միջազգային իրավունքով:

Օկուպացիա է կոչվում այն դեպքը երբ մի պետության զինված ուժերը ժամանակավորապես նվաճում են այլ պետության տարածքը և հաստատում նվաճաց տարածքների զինվորական վարչություն/ադմինիստրացիա/:

Անեքսիա է կոչվում ուրիշի պետական տարածքի բռնակցումը, անօրինական միացումը իր տարածքին:

Էստապել---Միջազգային պահանջ այլ պետության հանդեպ: Եթե էստապելի ժամանակը անցնում է, հետո չես կարողանա պահանջներդ ներկայացնես: Օրինակ. մինչև հիմա Մեկրի պայմանագիրը ուժի մեջ է, որովհետև ոչ Թուրքիան, ոչ էլ Ռուսաստանը այն ժամանակ միջազգային սուբյեկտներ չէին, և նրանք ուղակի օկուպացրել են մեր երկիրը: Եթե չուշացնենք, մենք արդար պահանջներ ունենք Թուրքիայի հանդեպ և հողային և կոտորածների տեսանկյունից, ուղղակիորեն բացատրելով, որ Մերի պայմանագրի գրելու ժամանակ հայերը կազմել են Վանի, Բիթլիսի, Էրզրումի և Տրապիզոնի նահանգներում 52%-ից (Ռիդրո Վիլսոնի հանձնարարված խաղաղ որոշման համաձայն Բեստամնի գծաց և Թուրքիայի հետ համաձայնացրած, ԱՄՆ-ի մեծ կնիքով հաստատված, պետքարտուղար

Բրիտոնի ստորագրությամբ, դա 1920թ նոյեմբերի 22 էր, Մերի պայմանագրի 89-90 հոդվածների որոշմամբ՝ անպայման կատարելի) ավելի, իսկ հիմա փոխանակ լինեին 1.5 մլն. - ից ավել, ընդհանրապես չկան, բա ու՞ր են: Իսկ Նախիջեւանը և Ղարաբաղը տրված են եղել Ադրբեջանի հսկողության տակ, իսկ ինքը մտցրել է իր կազմի մեջ: Ղարաբաղը հուլիսի 5-ի Կավբյուրոյի որոշմամբ, իսկ Ջավախքը ավելի ցածր մակարդակի որոշմամբ և անօրեն: Սովետական ներքին սահմանները միմյայն վարչական գծեր էին: Ուրեմն Ադրբեջանի գործողությունը արդեն անեքսիա է: Ինչու հողերը Հայաստանին չտրվեցին՝ որովհետեւ մինչեւ նավով փաստաթղթերը հասան Փարիզ, Հայաստանը որպես պետական միջազգային ճանաչված տուբյեկտ վերացավ: Մակայն այսօրվա դրությամբ միջազգային բոլոր օրենքների համաձայն դրանք մեր հողերն են:

ՄԱԿ-ի անվտանգության պահպանման սկզբունքները՝

- * Միջազգային մակարդակի կոլեկտիվ միջոցառումներ որոնք կոչված են բույլ չտալու խաղաղության խախտում և դրան սպառնալիք, վերականգնել խաղաղությունը եթե այն խախտված է ինչպես նաեւ ագրեսիվ գործողությունը
- * ՌԻժի և սպառնալիքի ցանկացած ձեռի գործադրման բացառում, եթե դրանք անհամատեղելի են ՄԱԿ-ի նպատակներին
- * Միջազգային վեճերի լուծում խաղաղ միջոցներով
- * Միջպետական բարեկամական հարաբերությունների զարգացում ժողովուրդների իրավահավասարության և ինքնորոշման իրավունքի հարգման հիմքի վրա
- * Միջազգային համագործակցության տարբեր ազգային, տարածաշրջանային ու համամոլորակային հիմնախնդիրների լուծման համար

ՄԱԿ-ի կողմից որոշ տարածքներ ճանաչված են որպես՝

- 1) Խաղաղության գոտի
- 2) Միջուկազերց գոտի

ՄԱԿ-ի խաղաղապահ գործողություններ՝

- 1) Ռազմական միջոցառումներ
- 2) Քաղաքացիական միջոցառումներ

Միջազգային համագործակցություն

- 1) Խաղաղության և անվտանգության պահպանում
- 2) Տնտեսական համագործակցություն
- 3) Բնապահպանություն և բնօգտագործում
- 4) Տրանսպորտ
- 5) Գիտություն, մշակույթ, առողջապահություն, սպորտ

Մակայն ՄԱԿ-ի երկակի պահվածքը տարբեր պետությունների հանդեպ միեւնույն բնույթի հարցերի շուրջ՝ ՄԱԿ-ի կանոնադրության համաձայն իր իսկ կայացրած որոշումները մեծ կասկածանքի տեղիքներ են առաջացնում, ինչը համայն մարդկության և արդարադատության առջեւ ՄԱԿ-ի դերակատարությունն ու հիմնական նշանակությունը նսեմացնում է:

Սա միջազգային մաշտաբի ցավալի հարց է՝ բայց փաստ է:

Մ Ա Բ Դ ՈՒ Ի Բ Ա Վ ՈՒ Ն Ք Ն Ե Բ Ի Մ Ա Ս Ի Ն

Բնության կողմից բոլոր մարդիք ծնվում են հավասար մինչծննդյան օրեկներով և պայմաններով: Ծնվելուց անմիջապես հետո ընկնում են այն օրեկների և պայմանների ազդեցության տակ, որտեղ գտնվում էին նրա ծնողները և նրանց ապրած երկիրը: Մնացած բոլոր կեղտոտությունները սկսվում են ծնվելուց հետո դաստիարակություն, ապրուստ, քաղաքականություն, ծիսակատարություն (թվիատում, կույտության վերացումը և այլն):

1949թ մայիսի 5-ին ստորագրելով *Լոնդոնի պայմանագիրը` 10 պետություններ ստեղծեցին միջազգային միջպետական մի կազմակերպություն, որը աշխարհին հայտնի դարձավ ԵՎրոպայի Խորհուրդ անվանումով: Կազմակերպության հիմնադիրները համոզված էին, որ 1948թ մարդու իրավունքների համընդանուր հռչակագիրը հնարավոր է ապահովել առավել ազատության պայմաններում: 1950թ նոյեմբերի 4-ին ընդունվեց մարդու իրավունքների և հիմնարար ազատությունների պաշտպանության մասին կոնվենցիան, որը ուժի մեջ մտավ 1953 թվականին: Այդ կառուցակարգերի կարեւոր տարրերից մեկը Մարդու իրավունքների ԵՎրոպական դատարանն է: Կոնվենցիայի 46-րդ հոդվածը պետություններին պարտավորեցնում է կատարել դատարանի վերջնական վճիռները: Այս իրավունքը երաշխավորում է նաեւ ՀՀ Սահմանադրությունը, որում ասվում է «Յուրաքանչյուրը, ՀՀ միջազգային պայմանագրերին համապատասխան, իրավունք ունի իր իրավունքների ու ազատությունների պաշտպանության խնդրով դիմելու մարդու իրավունքների պաշտպանության միջազգային մարմիններին (հոդված 18): Լուրջ վերանայման կարիք ունի ՀՀ ընդհանուր իրավասության դատարանների կողմից ԵԴ-ի նախադեպային մշակույթը: Եվրոպական դատարանի վճիռները պարտադրում են պետություններին վերանայել իրենց ազգային օրենսդրությունը: Լինելով մարդու իրավունքների կոնվենցիայի անդամ, Հայաստանի Հանրապետության իրավական սիստեմը մինչեւ այժմ չունի մարդու պատվին արժանապատվությանը հասցրած վնասների փոխհատուցման մասին համապատասխան հոդված:*

ՄԱԿ-ի կանոնադրության և 1948թ Մարդու իրավունքների համընդհանուր հռչակագրի ընդունումից հետո էապես փոխվեց միջազգային իրավունքի բնույթը և առաքելությունը:

Հոդված 1 Անդամ պետությունը պարտավոր է ապահովել ամեն մի քաղաքացու իրավունքները

Հոդված 2 Կյանքի իրավունքը

Հոդված 3 Խոշտանգումների, անմարդկային կամ նվաստացնող վերաբերմունքի արգելումը

Հոդված 4 Ստրկության և հարկադիր աշխատանքի արգելումը

Հոդված 5 Ազատության և անձնական անձեռնամխելիության իրավունքը

Հոդված 6 Անկախ ու անաչառ դատարանի կողմից ողջամիտ ժամկետում արդարացի դատաքնության իրավունք

Հոդված 7 Քրեական օրենսդրության հետադարձ գործողության արգելումը

Հոդված 8 Անձնական և ընտանեական կյանքի, բնակարանի, նամակագրության հարգանքի իրավունք

Հոդված 9 Մտքի, խղճի և կրոնի ազատության իրավունքը

Հոդված 10 Կարծիքն ազատորեն արտահայտելու իրավունքը

Հոդված 11 Խաղաղ հավաքների և միավորման ազատության իրավունքը

Հոդված 12 Ամուսնության և ընտանիք կազմելու իրավունքը

Հոդված 13 Իրավական պաշտպանության արդյունավետ միջոցի իրավունքը

.....

Հոդված 52 Ե.Խ.-ի գլխավոր քարտուղարը իրավասու է պահանջելու կոնվենցիայի դրույթի տեղեկություններ բոլոր մասնակից պետություններից:

ԶԱՂԱՔԱԿԱՆ ԿՈՒՄԱԿՑՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ԴԱՍԴԱՍՈՒՄ

- I. Սոցիալ-դասակարգային չափանիշ
 - բուրժուական
 - աշխատավորական
 - II. Կազմակերպչական՝ Դյուվերժեի չափանիշ
 - զանգվածային
 - կադրային
 - III. Իշխանությունը մասնակցելու չափանիշ
 - իշխող
 - ընդիմադիր
 - IV. Նպատակային և խնդրային
 - պահպանողական
 - ռեակցիոն
 - ծայրահեղական
 - V. Գաղափարախոսությունը
 - պահպանողական
 - ազատական (լիբերալ)
 - սոցիալիստական
 - կոմունիստական
 - ազգայնական
 - ֆաշիստական
 - կանաչների
 - հոգեուր (կլերիկալ)
 - VI. Կուսակցական սպեկտրի տեղով
 - աջ
 - կենտրոն (ցենտրիստ)
 - ձախ
 - VII. Կազմակերպչական ստրուկտուրայով
 - դասական
 - շարժումային
 - քաղաքական ակումբ
- «Ձախերը» -- ուսդիկալ փոփոխությունների կողմնակից (կոմունիստ, սոցիալիստ, սոցիալ-դեմոկրատ)
- «Աջերը» -- կոնսերվատորներ և ադաթների պահպանման կողմնակիցներ (ազատական, պահպանողական, ֆաշիստական, նացիոնալ-սոցիալիստական՝ ծայրահեղական աջեր)
- «Ցենտրիստները» -- տարբեր հարցերի նկատմամբ՝ տարբեր մոտեցում
Ամեն մի քաղաքական ուղղություն տարբերվում է իր գույնով՝
Կարմիր – ձախ թեի կուսակցությունները
Կապույտ և սև – պահպանողականները
Վարդագույն – սոցիալ-դեմոկրատները
Դեղին -- ազատական (լիբերալ)
Կանաչ – կանաչներն ու իսլամիստները
Ծիրանագույն – միապետական
Մալիտակ – միապետական
Դարչնագույն – նացիստներ և ծայրահեղ ազգայնականներ
Սեւ – նացիստներ, ծայրահեղ ազգայնականներ, անարխիստներ
- Էրեմաները՝
Սոցիալիստներ – կարմիր վարդը բռուցքի մեջ
Կոմունիստները – մուրճ ու մանգաղ

ԳՌԵՀԻԿ ԵՎ ՄԱՀԱԲԵՐ ՄՈՆՈՊՈԼԻԱ

Քանդելով Սովետական Միությունը հրրյաները սեփականացրին պետության իշխանությունն ու էկոնոմիկան.

- ❖ Մոնոպոլիա---- ղեկավարման բոլոր մակարդակների
- ❖ Մոնոպոլիա---- հատուկ, իրավական և ուժային համակարգերի
- ❖ Մոնոպոլիա---- քաղաքական կուսակցությունների ղեկավար կազմի
- ❖ Մոնոպոլիա---- ֆինանսական միջավայրերի ու միջոցների
- ❖ Մոնոպոլիա---- արտադրական միջոցների
- ❖ Մոնոպոլիա---- տրանսպորտային միջոցների և կապի
- ❖ Մոնոպոլիա---- հանքային հանածոների արտահանման
- ❖ Մոնոպոլիա---- կենցաղի և սննդի սպասարկումների
- ❖ Մոնոպոլիա---- առետրական համակարգի
- ❖ Մոնոպոլիա---- լրատվական միջոցների

Արդյունքում ստացվեց ջիոդահոտային հեգեմոն իշխանություն և հոտայնացված կապիտալ: Իսկ այդպիսի աղետալի հանգամանքը միայն օկուպացիայի արդյունք է:

ՄՈՆՈՊՈԼԻԱՅԻ ՎՏԱՆԳԱՎՈՐ ՀԵՏԵՎԱՆՔՆԵՐԸ

- Ոչնչացնում է ազատ շուկայական մրցավազքի հեգեմոն դերը
- Բերում է արդյունաբերության իրենց ուզած ապրանքների արտադրությանը
- Լիկվիդացնում է ազատ շուկայական գները
- Հայտնվում են հավելյալ արժեքներն ու գները
- Հանգում է գների կազմակերպված, պայմանավորված մոնոպոլիզացիայի
- Բերում է արենդային, ապառիկ և ռենտային սակագների անհասանելիություն.
 - 1 Հավելյալ գերարժեք
 - 2 Աշխատուժի արժեքագրկում
 - 3 Ինֆլացիոն պրոցեսների առաջացում
 - 4 Վերմոնոպոլիական արտադրության և առետրի չեզոքացում
 - 5 Միջին և փոքր բիզնեսի վերացում
 - 6 Անօրեն ֆինանսական օպերացիաների ի հայտ գալ
 - 7 Ցեղային մոնոպոլ բուրժուազիայի ի հայտ գալ
 - 8 Գիտատեխնիկական պրոգրեսի անհետացում

ՀԱԿԱՄՈՆՈՊՈԼԱՅԻՆ ԾԱՌԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

ՀՀ ՄԱՀՄԱՆԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ Հոդված 33.1 «...Շուկայում մենաշնորհ կամ գերիշխող դիրքի չարաշահումը և անբարեխիղճ մրցակցությունն արգելվում են»:

Հայաստանի Հանրապետության օրենքը՝ տնտեսական մրցակցության պաշտպանության մասին (06. 11. 2000)

Հոդված 6 կետ 1. Մույն օրենքի իմաստով տնտեսավարող սուբյեկտն ապրանքային շուկայում համարվում է մենաշնորհ դիրք ունեցող, եթե որպես իրացնող (ձեռքբերող) չունի մրցակից:

Իսկ ինչպես կարելի է հասկանալ այս օրենքը, եթե հանրապետության առաջին դեմքերը իրենք են վաճառաբաշխում բիզնեսի բյուջեին հարակից ճյուղերը, բանկաֆինանսային արտոնատվությունները, իսկ մնացածին վարկերը անգամ խստիվ արգելում են: Սովետը քանդելուց և հայտնի հեգեմոնիաիա-դեֆորմերից հետո Հայերին նպատակայնացված վերածեցին ազգային բացարձակ բանկոռոտների:

«ՄԱՏԱՆԱԿԱՆ ՓՈՐՁՈՒԹՅՈՒՆԸ» ԷԿՈՆՈՄԻԿԱՅԻ Ա Խ Ո Յ Ա Ն

ՓՈՂ-ԱՊՐԱՆՔ—ՓՈՂ մարքայատեղական էկոնոմիկայի հիմնաքարը վերաբերվում է միայն իրենց՝ ջիտուրական սպեկուլյացիայի գաղափարախոսությանը: Ինչ որ մեկը պետք է բարձրագույն գաղափարային ներդրումներ կատարի, առեւտի գիտահետազոտական փորձարկումներից առաջացած ծախսեր իրականացնի, արտադրության կազմակերպման բարդությունների հաղթահարման ֆինանսական, տնտեսական ու գիտական փուլերի ներդրումներ կատարի, իսկ մյուսը՝ գողացած, փողարժույթի արհեստական տատանման հաշվին սարքած, ֆոնդային բորսաներում աֆյոռության ճանապարհով հափշտակած, ժողովրդական զանգվածներին իշխանությունների պռոտեկցիայի հովանավորությամբ կոռուպտած, պետությունները անխնա թալանած փողերի հաշվին այդ արտադրանքը որպես սպառման քանի, մոնոպոլացված առետրական շուկաներում վերածի փողի և կոչի էկոնոմիկայի հիմնական օրենք: Իսկ, ո՞վ պետք է արտադրի, որ ջիտուրներն էլ իրենց սպեկուլյանտական հիմնական «փող--սպառման--փող» օրենքով «հաղթանակ» խաղան:

Մոլիբդենը, պղինձը, ալյումինը, մնացած գույնավոր և հազվագյուտ մետաղները, ոսկին ու արծաթը արտագրպանվում են հումքային կամ լավագույն դեպքում կիսահումք վիճակում: Հիմա արդեն ուրանի հանքերն էլ են արժանացել նույն ճակատագրին: Ոսկու 1300կ.գ. վերջին պահուստն էլ մեկ ունցիան 400 դոլլարով (այժմ 1900 դոլար է) վաճառեցին և տարբերությունը խժռեցին:

Ինչքան ոսկի է արտադրում և արտահանում այսօր ՀՀ-ն՝ Հայի համար անհայտ է:

Իսկ ինչպե՞ս են այսօր գործում ՀՀ սպեկուլյատ ու սպիկար իշխանությունները.

200 հազ.տ. ցորենը արտադրում ենք, 400հազ. ներմուծում՝ և փող և ճանապարհ: Հանքաքարը խտանյութ վիճակում արտագրպանում են՝ և փող և ճանապարհ, հսկա բազալտի և մարմարի քարերը արտագրպանում են՝ և փող և ճանապարհ, Մոլվետ. Միությունից ավանդված տեխնիկան և հաստոցները որպես մետաղի ջարդոն արտագրպանում են՝ և փող և ճանապարհ, թողած սեփական տորֆը, նույնօրինակ պարարտանյութ են ներմուծում՝ և փող և ճանապարհ, պղնձի և մոլիբդենի հումքը արտագրպանում են՝ պղնձյա և մոլիբդենի պատրաստի իրեր ներմուծում՝ և փող և ճանապարհ, սեփական ցեմենտը փոխանակ օգտագործեն ցեմենտ-բետոնյա շատ անգամ ավելի այնը և էժան ճանապարհներ ու բնակչության համար շենքեր կառուցելու՝ արտագրպանում են, ոսկու գնով բիտում են ներմուծում ճանապարհաշինության համար՝ և փող և ճանապարհ: Իսկ չմտածված և հանցագործ արտաքին առետուրը, որը առանձին անձանց աներեսակայելի շահույթներ է բերում, արտաքին աշխարհի հետ մեծ ճանապարհներ է պահանջում, որը մենք չունենք և որի պատճառով հարեւան երկրներից ստիպված վտանգավոր կախվածությունների բարդանք է առաջացնում: Իհարկե նման իշխանավորներին արտաքին ճանապարհ է պետք, այն էլ՝ Թուրքիայով:

Գիտությունը համարյա չի ֆինանսավորվում՝ եղածն էլ ԳԱ դեկլարությունը գոփում է: Երբեմնի Մոլվետական շրջանի փառաբանված «սիլիկոնյան հարթավայր» ՀՀ գիտատեխնիկական մակարդակը ոչ թե դոփում է տեղում՝ ընդհանրապես չքվել է:

Մեր ազգի ֆիզիկները, քիմիկները, միջուկային ֆիզիկայի մասնագետները, ջանասեր բարձր մակարդակի շինարարները, մնացած մասնագետները ուրիշ երկրներում, ուրիշ ժողովրդների համար են աշխատում:

Նկարագրած տնտեսական քաղաքականությունը նախատեսված է՝ ուրիշ երբ չթողնելով հանդերձ, ընդունել գլոբալիզացման տանող ջիտուրական պայմանները և ազգային բոլոր հատկանիշների վերացումը:

Սեփականաշնորհման քողի տակ իրականացված գոփման քաղաքականության արդյունքում ձեւավորվեց՝

✓ Շովինիստ, գռեհիկ, քաղքենի, գուրկ գիտական և ստեղծագործական հատկանիշներից, միայն սեփական շահերի և մնացածին դրանցից կախման մեջ պահելու գաղափարախոսությամբ տոգորված, Հայ ազգին նսեմացնելու հաշվին անձնական փառք

ծեսավորած, ամեն ազգային առավելությունն անհիմն իրենց վերագրող, դատարկա-
խոս, առանց խղճի խայթի, նամուսի ու հարգանքի զգացմունքի, դարերով Հայի հացը
ճաշակած ունենալու երախտապարտության ոտնահարմամբ, «Հայ ազգը լավ ապրելու
իրավունք չունի» դրկտրինալով՝ **իշխող «հեգեմոն» դասակարգ-- խավ**

✓ Ձրկված սեփական «Հայ» ազգային հատկանիշները ցուցաբերելու հնարավորություն-
ներից, քաղաքակրթությանը մասնակցելու իրավունքներից, զրկված տարրական ապ-
րելակերպի բոլոր հնարավորություններից, բոլոր շանսերով՝ մոտակա ապագայում
կորցնելու ստեղծարար, կառուցող, հայտնագործող իր հատկանիշները և ապրելու մի-
միայն հանապազօրյա հաց վաստակելու՝ այն էլ իշխանությունների կողմից հատկաց-
ված բույլավորքամբ, այդ իշխանությունների ընտրման կամ նշանակման պրոցեսնե-
րից բացարձակապես զրկված, ստորադաս՝ **իշխվող դասակարգ--խավ:**

Այդ ապերախտ «հեգեմոն խավ»-ի ՀՀ-ն իշխելու հետեանքները.

- ❖ Սովետական Հայաստանի 1991 թվ. 42 միլիարդ ռուբլի արժողությամբ անշարժ գույքի (առանց հողի, ընդերքի և անտառների) վատնում:
- ❖ Արդարադատությանը իշխանությունների ծառայության վերածում
- ❖ ՌԺժային ստրուկտուրաները իշխանավորներին սպասարկության վերածում
- ❖ Մարդու իրավունքների պաշտպանի օտարացում իր պարտականություններից
- ❖ Քաղաքական կուսակցություններին իշխանություններին ծառայեցում
- ❖ Մենաշնորհի պետական պռտոնեկցիոնացում
- ❖ Բնության, ընդերքի և հանքային հանածոների հափշտակում.
- ❖ Քայքայված գյուղատնտեսություն. բերքի «ծրագրավորված լճացում»
- ❖ 800 արտադրական, 430 գիտարտադրական միավորումների վատնում
- ❖ Բուժսակագների անհասանելիություն և հիվանդացիության կտրուկ աճ՝ 50-760%
- ❖ Բնական աճի քառատում, մահացության կրկնապատկում
- ❖ Էներգոկիրքների արտագրպանում
- ❖ Արտաքին հանցագործ առեստոր
- ❖ Տնտեսական բոլոր ոլորտների ջիռդամենաշնորհում
- ❖ Ազգաբնակչության 75 տոկոսից ավելի չքավորություն
- ❖ Աշխատավորի միջին եկամտուրը նվազել է 5 անգամ 1990թ--- 231 դոլ 2010թ-- 4 5
- ❖ Հաց գնելու կարողությունը նվազել է 16 անգամ 1990թ—1900կ.գ. 2010թ—173 կգ
- ❖ Կենսաթոշակը նվազել է 2,5անգամ 1990թ—90 դոլ. 2007թ—40 դոլ.
- ❖ Ամուսնալուծությունը աճել է 2 անգամ 1990թ--10, 5/1 2007թ--5, 2/1
- ❖ Էթնիկ Հայը բացարձակապես չարժանացավ ոչ մի սեփականության
- ❖ Նորաստեղծ ընտանիքները բնակարանի և ապագայի ոչ մի շանս չունեն
- ❖ Հանապազօրյա հացի խնդիրը Հային քաղաքական կյանքից մեկուսացրել է
- ❖ Ընտրությունների “ներքեի սահմանի” վերացումը Հայ ազգին արհամարում է
- ❖ ԳԱ 7 բաժիններն ու 33 գիտահետազոտական ինստիտուտները վատնված են
- ❖ Դպրոցներում խեղաբյուրվում է Հայոց պատմությունը
- ❖ Մշակույթի օջախները սեփականացվել եվ ուրիշ նպատակների են ծառայում
- ❖ Բանկերը ազգին չեն վարկավորում՝ գործում են լոմբարդի սկզբունքով:
- ❖ Սփյուռքի շահերի անտեսում: Դարսի պայմանագրի ճանաչման նկատառում
- ❖ Ռուսիայի և ԱՄՆ-ի հետ համատեղ Հայերի արհեստական արտագաղթ այդ երկրներ իրականացում

Մեկ խոսքով Սեփականաշնորհված էկոնոմիկա: Հումանիտար վտանգի լուրջ առկա-
յություն: Պարենային անապահովվածության ծրագրի առկա իրականացում: Ազգաբնակ-
չության շարունակ ընչազրկում: Հայ ազգին իր պատմական հայրենիքից արտաքսում:

Դարերով կորցրած պետականության վերականգնման երազանքները և նշված դժբախ-
տագույն փաստերը ի մի բերելով, մենք, Հայերս, համարում ենք, որ այսօրվա Հայաստա-
նի Հանրապետությունը մեր սիրելի և անփոխարինելի Հայրենիքն է, մեր չքնաղ Երկիրը,
բայց ո՛չ մեր պետությունը:

**Զ Ա Ր Մ Ա Ն Ա Լ Ի Հ Ա Մ Ը Ն Թ Ա ° Ց Ք
Թ Ե Հ Ա Ր Ա Չ Ա Տ Չ Ա Ր Ա Գ Ո Ր Ծ ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն**

*Հետաքրքիր է՝ Հայր իրո՞ք միամիտ է, թե՞ չափազանց վստահող է:
Լեոն-Տեր Պետրոսյանի ընդունած և մնացած նախագահների երդումնակուռք չ՛ Հ Սահմանադրությունում Հայի մասին հիշատակվում է միմիայն նախաբանում և միմիայն որպես Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրությունը ընդունողի: Այսինքն միմիայն պատասխանատվություն կրող:*

Այդ շարաքատիկ տողերը գրված են հետեյալ նպատակով՝

*I. Հայր, կարդալով **Հոդված 11.3** «Ազգությամբ Հայերը Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացիություն են ձեռք բերում պարզեցված կարգով» տողերը, համարի, որ Հայաստանի հանրապետության առանցքը Հայ ազգն է*

II. Հարկ եղած դեպքում՝ Հայի աչքը մտցնելով նախաբանի տողերը՝ բռռայ, որ դու ես Սահմանադրությունը ընդունել:

Իսկ ինչ՞ է գրած Սահմանադրության մեջ՝

Հոդված 1. Հայաստանի Հանրապետությունը ինքնիշխան, ժողովրդավարական, սոցիալական իրավական պետություն է:

Հոդված 2. Հայաստանի Հանրապետությունում իշխանությունը պատկանում է ժողովրդին: Ժողովրդին իր իշխանությունն իրականացնում է ազատ ընտրությունների, հանրաքվեների, ինչպես նաև Սահմանադրությամբ նախատեսված պետական և տեղական ինքնակառավարման մարմինների ու պաշտոնատար անձանց միջոցով: Իշխանության յուրացումը որեւէ կազմակերպության կամ անհատի կողմից հանցագործություն է:

Հոդված 114. Սահմանադրության 1-ին, 2-րդ և 114-րդ հոդվածները փոփոխման ենթակա չեն:

ՈՒշադրություն դարձրեք, որ հոդված 3-ը,-«Մարդը, նրա արժանապատվությունը, հիմնական իրավունքները և ազատությունները արժրագույն արժեքներ են» 114 հոդվածով չի ամրագրվում՝ արդյո՞ք ունի հեռահար նախապայման:

Հոդված 41. Յուրաքանչյուր ոք ունի իր ազգային և էթնիկական ինքնությունը պահպանելու իրավունք: Ազգային փոքրամասնություններին պատկանող անձինք ունեն իրենց ավանդույթների, կրոնի, լեզվի և մշակույթի պահպանման ու զարգացման իրավունք:

Սա նշանակում է, որ Սահմանադրության համաձայն Հայաստանի Հանրապետությունը Հայ ազգի շահերից բխող կառույց չի՝ այն ինչ որ ժողովրդների՝ հանրությունների պետություն է, որտեղ բոլոր փոքրամասնությունները ունեն ազգային և էթնիկական ինքնությունը պահպանելու իրավունք և եթե կցանկանա հայր՝ կարող է այս կետից օգտվել: Ե՛վ հետո՝ չ՛Հ-ում իշխանությունը պատկանում է ժողովրդին ու այդ իշխանության յուրացումը որեւէ կազմակերպության կամ անհատի կողմից հանցագործություն է: Այս ամենը ամրագրվում է 114 հոդվածով՝ որ փոփոխման ենթակա չի:

Ինձ թվում է առանձնահատուկ օժտվածություն պետք չի այս ամոթանքը հասկանալու համար և կռահել այն խեղաթյուր անձանց կոչերը, թե սահմանադրական եղանակով է գալ պետք իշխանափոխության՝ ինչը սահմանադրության համաձայն հանցագործություն է:

Հոդված 8. Հայաստանի Հանրապետությունում ճանաչվում և պաշտպանվում է սեփականության իրավունքը...

Հոդված 8.1 Հայաստանի Հանրապետությունում եկեղեցին անջատ է պետությունից....

Հոդված 8.2 Հայաստանի Հանրապետության զինված ուժերն ապահովում են Հայաստանի Հանրապետության անվտանգությունը, պաշտպանությունը և տարածքային ամբողջականությունը, նրա սահմանների անձեռնմխելիությունը: Չինված ուժերը քաղաքական հարցերում պահպանում են չեզոքություն և գտնվում են քաղաքացիական վերահսկողության ներքո:

Հերթական խայտառակություն՝ զինված ուժերի մասին չ՛ Հ Սահմանադրության մեջ

առանձին հոդված չկա՝ Հոդված 8-ի, ինչը սեփականության իրավունքի ճանաչումն է՝ առաջին մասը եկեղեցուն պետությունից անջատելու մասին է, նույն հոդվածի երկրորդ մասը զինված ուժերի մասին: Խնդրում են ինքներդ արքե եզրակացություն:

Հոդված 63. Ազգային Ժողովը կազմված է 131 պատգամավորից:

Այստեղ նույնպես Հայր պետք է ինքն իրեն հարց տա՝ որտեղի՞ց, ո՞ր հեքիաթներից է վերցրած 131 քիվը: Ոչ որի վիրավորելու նպատակ չունենալով հանդերձ, հուշման կարգով ուղղակի ասեն, որ 131 քիվը Գ-րիգոր խավարիչից սկսած մինչեւ Սահմանադրությունը ընդունելու պահը, բոլոր Հայ Առաքելական Եկեղեցու կաթողիկոսների քանակն էր: Իսկ ու՞մ բերեց անհավատալի բարեկեցության, և ու՞մ գրկեց աշխարհակալ պետականությունից ու հազարամյակների Արարչական օրենքների երկիր լինելուց կաթողիկոսների այդ քանակը՝ խելամիտ Հային հասկանալու համար նույնպես հաստուկ օժտվածություն պետք չի:

Մենք իհարկե չենք էլ ցանկանում կասկածել, որ մեր իշխանությունները չունեն հայկական ծագում, կամ իրենց էթնիկ ծագումը բացարձակապես գուրկ է Առաջին Արարված ազգի հպարտ գաղափարից, որի պատճառով իրենք ամաչում են բացասախայտվել և կամ այնքան են բարոյագուրկ, կամ հանցագործ, որ վախենում են պատասխանատվությունից:

Ինչպե՞ս կարելի է բացատրել իշխանավորների այնպիսի մի հայրենասիրություն, որի արդյունքում ազգը ձեռք բերելով «անկախություն», ընդամենը 18 տարվա ընթացքում բառատվեց բնական աճը, հիվանդացիությունը յոթնապատկվեց, ազգի 75% -ը չքավորվեց, 30%-ը քրեց հայրենիքը, դպրոցների 80% չի գործում, Գ-Ա-ն սառեց, ազգը գրկվեց քաղաքական էվոյուցիային մասնակցելուց, գրկվեց անհատական և համազգային բոլոր սեփականություններից, գյուղատնտեսությունն ու 1480 հիմնարկ ձեռնարկություն ավերվեց:

ՀՀ ցանքատարածությունները, որոնք բացարձակապես բավականացնում են 4-5 միլիոն բնակչությանը սեփական հացով, շաքարով, կարտոֆիլով, բուսական յուղով, պտուղ--բանջարեղենով, սրգով լիովին բավարարելու՝ դիտավորյալ չի մշակվում, ազգին մշտական կախվածություն մեջ պահելու նպատակով:

Հայաստանը և Հայ ազգը մի խոսքով հայտնվեց քաղաքական, տնտեսական և հումանիտար ճգնաժամի մեջ:

Գործարանները չեն աշխատի՝ աշխատանքային տեղեր սպասելը իզուր է:

Իրավական համակարգը ազգի շահերը չի պաշտպանում:

Կարգապահական սիստեմը իշխանավորների ֆիկնապահություն է:

Օրական արտաքին պարտքերը ավելանում են:

Օրական սպասարկման անլազնեթի և սպրանքագների աճ է արձանագրվում:

Օրական չքավորների քանակը ավելանում է:

Հոդված 83.3.-«...Կենտրոնական բանկը Սահմանադրությամբ և օրենքով իրեն վերապահված խնդիրները և գործառույթներն իրականացնելիս անկախ է»:

Ուսումնասիրելով սիոնիստական «Նոր կարգ» ծրագիրը, համաշխարհային գլոբալիզացման ծրագրերը, «Հմուտ սիոնիստների արձանագրությունները», «ջիուզների կատախեզիսը», ցիուդական բանկերը պետք է կառավարեն աշխարհը, հանգում ենք մեր իշխանությունների վարած քաղաքականության հետ զարմանալի համընթացքի: Եթե իրոք կա տվյալ քաղաքականությունների նույնացման հանդամանք, հարկավոր է դիմել Հայ ազգին, արդյոք կուգե՞նա Հայր իր գոյը նմանակերպել առանց պարկեշտ անցյալի մի հոտի գոյի հետ, որը հավատամքով ֆալլոսպաշտ, բարոյապես ընչազուրկ, գիտականապես և արվեստով դատարկ, առանց ազգային խոհանոցի, առանց ազգային երաժշտական գործիքների, առանց ազգին համապատասխանող ընդհանրությունների, առանց սեփական գիր ու գրականության, առաքելությամբ քանդող և կործանող, առանց արժանիքների առկայության՝ ինքնասիրահարված, Աշխարհի մնացած բոլոր ազգությունների կողմից արժանացած միմիայն ատելության:

Եթե մեր իշխանությունները իրոք որդեգրել են նման քաղաքականություն, նրանք պարտավոր են այն ամրագրել հանրաքվեով՝ հետագա համազգային դատապարտյալ հանդիսանալուց խուսափելու համար:

ՏԻՐՈՂ ԻՐԱԴՐՈՒԹՅԱՆ ՌԵԱԼ ԳՆԱՀԱՏԱԿԱՆԸ

“Անկախության” հռչակումից հետո՝ ՀՀ-ական վարչակարգի գենոցիդալ քաղաքականության պատճառով Հայոց պատմության ամենաաղետալի իրողություններից է ՀՀ բնակչության գրեթե կեսի արտագաղթը Ռուսիա, ԱՄՆ, Եվրոպա, իսկ մնացածի մոտ 70-560%-ով հիվանդացիության կտրուկ աճ, և 400%-ով բնական աճի կտրուկ նվազում: ՄԱԿ-ի հաշվարկով թոշակառուների թվաքանակը երբ գերազանցում է ազգաբնակչության 7%-ը՝ երկիրը համարվում է ծերացող: Հայաստանում այն 11%-ը գերազանցում է:

- Հայ ազգը իր պատմական հայրենիքում մարդու իրավունքներից զրկված է
- Հայ ազգը իր բնօրրանում քաղաքացիական իրավունքներից զրկված է
- Հայ ազգը իր պատմական հայրենիքում բարոյականոններից ոտնահարված է
- Հայ ազգը իր պատմական հայրենիքում, աշխատանքի իրավունքից զրկված է
- Հայ ազգը իր պատմական հայրենիքում սոցիալական իրավունքներից զրկված է
- Հայ ազգի բնական աճը քառասույլ է, հիվանդացիությունը յոթնասպասկվել
- Հայ ազգը սեփական պետությունից օտարվում է
- Հայ ազգային սովորույթներն ու ծիսակատարությունները ոտնահարվում են
- Հայ ազգին սպառնում է հումանիտար վտանգ
- Հայ ազգը զրկված է պարենային ապահովվածությունից
- Արդյունաբերությունը անվերականգ ավերված է
- Գյուղատնտեսությունը գործում է 25-30 տոկոսով
- Գիտական ոլորտի բոլոր ձեռնարկությունները ավերված են
- Կրթական ոլորտը ամենանողկալի վիճակում է
- Արվեստի բնագավառները չեն գործում
- Կուլտ-մասսայական օջախները վերածված են խանութների
- Պոռնությունն ու այլասեռությունը համատարած բնաջնջում են հոգեւոր արժեքները
- Չանգվածային լրատվամիջոցները ծառայում են միայն իշխանություններին
- Հասարակությանը կաշառքի և սպառնալիքների պարագաներով բարոյազրկում են
- Գործող քաղաքական կուրսով Հայ Ազգը անգործության է մատնվում, մասնատվում և առճակատվում է
- Գործող քաղաքական ուժերի միջեւ միմյալյն անձնիշխանական և նյութաձեռքբերման պայքար է բնթանում
- «Մատանայական փորձության» իրականացման համար Հայոց հողը խափար միջավայրի է վերածվում
- Կոռուպցիայի պատրվակի տակ վերջնական վարչաքաղաքական կառուցվածքի ջիոդախոտային օկուպացիա է իրականանում
- Սեփականաշնորհման պատրվակի տակ անշարժ և շարժական գույքի ավարտական ջիոդախոտայնացում է շարունակվում
- Ազգային սեփականության վերջին խոշոր ոլորտների նվիրատվություն է կատարվում արտաքին ջիոդամաստնական եղբայրներին
- Իրավական և ուժային համակարգերի կողմից այս ամենի խրախուսում
- Իշխանությունների կողմից այս ամենի իրականացման պրոտեկցիա
- Հայաստանի և Արցախի անկախության նվաճումների լուրջ վտանգ
- Ռուսիայի, Թուրքիայի և Հ.Չ. իշխանությունների համատեղ ջանքերով, Հայի, իր բնօրրանում ինքնորոշման իրավունքի անտեսման պայմանների ստեղծում
- Արեւմուտքի կողմից սույնի հանդեպ սառնասիրտ անտարբերություն՝ ինչը հավասարազոր է խրախուսմանը

Ելնելով վերը նշված կլանային մենաշնորհ զավթումներից, անխիղճ ու անպատասխանատու վարքից, Հայ ազգի հանդեպ դաժան վերաբերմունքից, գալիս ենք այն համոզմանը, որ Հայաստանը ոչ թե կոռուպցիայի է ենթարկված, այլ ընթացվում է սովորական օկուպացիոն քաղաքականություն:

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԱԶԳԱՅԻՆ ՊԵՏՈՒԹՅԱՆ
ԽՈՐՀՐԴԱՆԻՇՆԵՐԸ

ՀԱՅՈՑ ԱԶԳԱՅԻՆ ՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԶԻՆԱՆՇԱՆԸ

ՀԱՅՈՑ ԱԶԳԱՅԻՆ ՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԴՐՈՇԸ

ՀԱՅՈՑ ՕՐՀՆԵՐԳԸ

Ելի՛ր Հայ թմբիրից նենգադիր,
Չավերվի, որ դրախտ քո երկիրն,
Մասնատ է վաղեմի հայրենիդ,
Անհաս է կանչը քո Արարչիդ,
Մարել է փառքդ առ երկնահաս՝
Պղծում է ծպտյալը պատուհաս:

Պիտ շտկես կուռ կամքով քո Հայկյան,
Ջնջիես Հայգարկով հաղթական,
Շունչը թյուր անտեսիվ ոսոխի
Առհավետ որ սպառվի ու հեղձվի:

Որ իշխի ձիրթագրդ Արայան,
Որ կռի բազուկդ շինական.
Որ ծաղկի մայր հողդ Հայկական,
ՈՒ կերտվի որդուդ վառ ապագան

Խոսք Լևոն Պողոսյանի
Երաժշտ. Արսեն Համբարյանի

Հ Ա Յ Ո Ց Ա Ջ Գ Ա Յ Ի Ն Պ Ե Տ Ո Ւ Թ Յ Ա Ն
Հ Ա Վ Ի Տ Ե Ն Ա Կ Ա Ն Ո Ն Ը
(ՆԱԽԱԳԻԾ)

Հիմք ընդունելով որպես անվերապահ փաստ՝

- Ա. Երկիր մոլորակի վրա Առաջին Արարված Հայաստանը,
- Բ. Երկիր մոլորակի վրա Արարչական Առաքելությունը կրող,
- Գ. Երկիր մոլորակի վրա Առաջին ձեռավորված Հայկազուն Ազգ՝ Հայզարմ
- Դ. Երկիր մոլորակի վրա Առաջին կազմավորված պետություն՝ Հայաստան,
- Զ. Երկիր մոլորակի վրա բարիացկամ, բարոյակերտ և բարոյակիրթ Արարչական օրենքների կրող ու սերմանող,
- Օ. Քսաներեքիազարամյա Հայոց Արքայության “Արարչական օրենքների երկիր” լինելը,
- Զ. “Շահի ոգով ծայտյալ չարի փորձություն”-ից Արարչին հավատարիմ պահպան-վելուն ցուցաբերած հաղթական աննկուն կամքը,
- Ը. Հայոց պատմական Ազգային պետականության վերականգնման ու բարգավաճման, Հայոց Առաքելության գործնականացման նպատակով.
Ձեռավորվում և Հայզարմի կիրառմանն է հանձնվում Հայոց Ազգային Պետության Հավիտենականոնը:

Հոդված 1. Հայոց Ազգային Պետությունը (այսուհետ՝ Հայաստան) Հայի պատմական բնօրրանում, Հայ ազգի ավանդույթների, սովորույթների, ծեսերի ու կամքի հենքով, անկախ, ունիտար, ինքնիշխան, օրենքի դիկտատուրայի, անձի լիակատար ազատության, ազգային-սոցիալիստական պետություն է:

Հոդված 2. Հայաստանի պետական լեզուն Հայերենն է:

Հոդված 3. Հայաստանում տարածքը, հողը, ջուրը, ընդերքը, բնական հարստությունները, պատմամշակութային հուշարձաններն ու արժեքները, իշխանությունը պատկանում է ամբողջ Հայ ազգին և գտնվում է Հայաստանի պետական պաշտպանության ներքո:

Հոդված 4. Հայաստանում գործում է միայն մեկ՝ Հայ Ազգային Սոցիալիստական գաղափարախոսություն: Այլ գաղափարախոսությունները ապազգային են, պառակտիչ են, անօրինական են և խիստ պատժելի:

Հոդված 5. Հայաստանի պետական Դրոշը հավասարաչափ սև-սպիտակ երանգների վրա 36 արերով ձիրանագույն Արեգակի ընդհանուր պատկերն է:

Հոդված 6. Հայաստանի պետական զինանշանը Սյունիքի սյունը, գետնապավեն Առյուծը, երկնապավեն Արծիվը, Կենսաց լույս Արեւն են Մասիս լեռան ուրվագծին՝ Խոյ հիմքով պատվանդանի վրա:

Հոդված 7. Ներկա Հայաստանի մայրաքաղաքը Երեւանն է:

Հոդված 8. Հայոց ազգային պետությունը պետք է վերականգնվի ի սկզբանե Արարչատեսիլ Արարատ Աշխարհի տարածքում և որպես Արարչական օրենքների երկիր՝ Արմենիա մայրաքաղաքով: Առաջնային խնդիրը Էստոպելն է՝ պետականորեն չկորցնել ՌԻՊոդ Վիլսոնի Իրավարար վճռի և Մեծ Եղեռնի Փաստերի հենքով միջազգային պահանջի իրավունքները:

Հոդված 9. Հայաստանում՝ ազգային բարոյականության շրջանակներում անձի լիակատար ազատությունը, արժանիքներն ու արժանապատվությունը, ազգային ծեսերը, ավանդույթներն ու սովորույթները, անձնական ու ընտանեական կյանքը, մարդու իրավունքները համարվում են բարձրագույն արժեքներ ու անձեռնամխելի են:

Հոդված 10. Հայաստանում ապահովվում է ազատ պաշտամունք: Ոչ մի կրոնական կազմակերպություն պետության կողմից չպետք է ունենա արտոնություն և չի կարող ունենալ քաղաքական ու սոցիալական իշխանություն:

Հոդված 11. Հայաստանում քաղաքական իշխանությունը իրականացնում են 17 տարի և լրացած Հայաստանի քաղաքացիները՝ բաց քվեարկությամբ կամ հանրաքվեով կայացրած ընտրյալների ներքեվից-վերեւ ձեւավորած՝ Համայնքանի, Գավիթանի, Գավառանի/Շրջանանի, Քաղաքանի, Նահանգանի, Ավագանի, Կառավարություն, Խրատանի վարչաքաղաքական հետեյալ կառույցների միջոցով՝

921 Գյուղ. Համայնք --- x 9-ական ընտրյալ	8.289 ընտրյալ
37-ը Գավիթ---- x 10-ական ընտրյալ	370 ընտրյալ
37-ը Գավառ x(25գյուղ+1 գավիթ) -(37 օրենսդիր)	925 պատգամավոր
3 Քաղաքանիներ՝	
Երեւանի (35համայնք x10-ական ընտրյալ)	350 ընտրյալ
(7շրջան x30 պատգամավոր)-(7 օրենսդիր)	203 պատգամավոր
Գյումրիի (15 համայնք x10-ական ընտրյալ)	150 ընտրյալ
(3շրջան x30 պատգամավոր)-(3 օրենսդիր)	87 պատգամավոր
Վանաձորանի (10 համայնք x 10-ական ընտրյալ)	100 ընտրյալ
(2 շրջան x 10 պատգամավոր)-(2 օրենսդիր)	18 պատգամավոր

Արցախ

329 Գյուղ. Համայնք ---9-ական ընտրյալ	2.961 ընտրյալ
10-ը Գավիթ---- x 10-ական ընտրյալ	100 ընտրյալ
10-ը Գավառ x (25գյուղ+1 գավիթ)-(10 օրենսդիր)	241 պատգամավոր

ՀԱՄԱՅՆՔԱՆԻ--Ամեն մի համայնք բաց քվեարկությամբ 4-ը տարով ընտրում է ծագմամբ պարտադիր էթնիկ Հայ՝ կոծկելու քրեական պատասխանատվության պայմանով, Համայնքանու ինը ընտրյալ, որոնք գիտնականների և դիվանագետների հանձնաժողովի ներկայությամբ իրենցից մեկին ընտրում են Համապետ, եւս մեկին՝ գավառանիի կամ շրջանանիի պատգամավոր՝ 3/4 ձայներով հետ կանչելու իրավունքով: Համայնքի բաժինները՝

- 1) Ազգային-քաղաքական, ՋԼՄ, կապի, պարենային անվտանգության, առեւտրի
- 2) Լուսավորության և մշակույթի (մանկապ., դպրոց, արվեստ, հուշարձ., սպորտ)

- 3) Հիգենիա, էպիդեմիա, առողջապահություն, գոլոգիա,
- 4) Ագրոնոմիա, բնություն, այգի, բանջարաբուստանային, կանաչապատում
- 5) Ինժեներատեխնիկական, արտադրական,
- 6) Էլեկտրո, էներգետիկայի և ջեռուցման
- 7) Ճարտարապետաշինարարության
- 8) Տնտեսագետ-հաշվապահական

ԳԱՎԻԹԱՆԻ — Գավիթանին կազմված է 15±5 համայնքներից: Գավիթանու ընտրյալները իրենցից մեկին ընտրում են Գավառանու պատգամավոր, մեկին Գավիթպետ, մնացածից ձևավորում են գավիթանին, հետևյալ բաժիններով՝

- 1) Ազգային-քաղաքական, ԶԼՄ, կապի, պարենային անվտանգության, առևտրի
- 2) Լուսավորման և մշակույթի (մանկապ., դպրոց, արվեստ հուշարձան, սպորտ)
- 3) Հիգենիա, էպիդեմիա, առողջապահություն, գոլոգիա,
- 4) Ագրոնոմիա, բնություն, այգի, բանջարաբուստանային, կանաչապատման
- 5) Ինժեներատեխնիկական, արտադրական,
- 6) Էլեկտրո, էներգետիկայի և ջեռուցման
- 7) Ճարտարապետաշինարարության
- 8) Տնտեսագետ-հաշվապահական

ԳԱՎԱՌԱՆԻ— Գավառանու պատգամավորները իրենցից մեկին ընտրում են Ավագանու օրենսդիր, մեկին Գավառապետ, մնացածից ձևավորում Գավառանու բաժինները՝

- 1) Ազգային-քաղաքական, ԶԼՄ, կապի, պարենային անվտանգության, առևտրի
- 2) Լուսավորության, մշակույթի, սպորտի, շրջագայության
- 3) Հիգենիա, էպիդեմիա, առողջապահություն, գոլոգիա
- 4) Գյուղատնտեսության, բնության պահպանության, կանաչապատման
- 5) Ինժեներատեխնիկական, արդյունաբերության
- 6) Էլեկտրական, էներգետիկային և ջեռուցման
- 7) Ճարտարապետաշինարարական,
- 8) Քաղաքացիական պաշտպանության

ՇՐՋԱՆԱՆԻ— Քաղաքանու բաղկացուցիչ վարչական միավոր և ունի Գավառանու կարգավիճակ: Շրջանանու պատգամավորները իրենցից մեկին ընտրում են Ավագանու օրենսդիր, մեկին Շրջանապետ, մնացածից ձևավորում են բաժինները՝

- 1) Ազգային-քաղաքական, ԶԼՄ, կապի, պարենային անվտանգության, առևտրի
- 2) Լուսավորության, մշակույթի, սպորտի, շրջագայության
- 3) Հիգենիա, էպիդեմիա, առողջապահություն, գոլոգիա
- 4) Գյուղատնտեսության, բնության պահպանության, կանաչապատման
- 5) Ինժեներատեխնիկական, արդյունաբերության
- 6) Էլեկտրական, էներգետիկային և ջեռուցման
- 7) Ճարտարապետաշինարարական,
- 8) Քաղաքացիական պաշտպանության

ՔԱՂԱՔԱՆԻ— Քաղաքի կարգավիճակ շնորհվում է երկու և ավել շրջան ընդգրկող Գավիթին: Պատգամավորներից մեկը ընտրվում է Քաղաքապետ և մեկը օգնական, ովքեր և շրջանպետերի հետ միասին կազմում են Քաղաքանին:

Երեսանը՝ յոթը,

Գյումրին՝ երեք,

Վանաձորը՝ երկու առանձին շրջաններից են բաղկացած:

ՆԱՀԱՆԳԱՆԻ— Նահանգապետն իր երկու օգնականներով ընտրվում է Գավառապետերի և Շրջանապետերի մեջից, ինչը իր խորհուրդն է և ձեւավորում է նա(հ)խարարությունները՝ համապատասխան կառավարչությունների: Հայաստանում դեռեւս բացի Սյունիքից պատմական տարածքային ամբողջական նահանգներ չկան՝ օկուպացված ինեւտու պատճառով: Նահանգն ու մայրաքաղաքը ունեն նույն կարգավիճակը:

Հայաստանի մեջ ներգրավվել հայցող պետությունները կկոչվեն տվյալ Էթնիկ Նահանգներ:

ԱՎԱԳԱՆԻ— Օրենսդիրները՝ դա մեկական պատգամավորներ ամեն մի Շրջանանուց, Գավառանուց և 8-ը գիտնական, 4-ը տարով կազմում են Հայոց Ազգային Ավագանին՝ Օրենսդիր մարմինը: Օրենսդիրի կարգավիճակով 10-ը գիտնականներին հանձնաժողովների մասնագիտությամբ ընտրում է Գիտությունների Ազգային Ակադեմիան: Ներկայում 59պատգ. օրենսդիր+8գիտնական= 67 օրենսդիր:

Ավագանին բաց քվեարկությամբ ընտրում է ԱՎԱԳ-ին և երկու տեղակալներին, ձեւավորում հանձնաժողովները՝

- 1) Ազգային (Հայգարմի արտաքին ու ներքին անվտանգության և հարաբերություն.)
- 2) Առողջապահության, հիգենիայի ու էկոլոգիայի
- 3) Լուսավորության, գիտության, մշակույթի, սպորտի և տուրիզմի
- 4) Արդյունաբերության, գյուղատնտեսության և բնության պահպանության
- 5) իրավական, տնտեսական ու սոցիալական
- 6) Բյուջետային և ֆինանսավարկային
- 7) Կապի, տրանսպորտի, վառելիքի
- 8) Ընտրությունների և ինքնակառավարման

ԿԱՌԱՎԱՐ— Արդեն ձեւավորված Ավագանու մեջից ընտրվում է Հայաստանի Կառավար՝ 4-ը տարով: Կառավարը ձեւավորում է կառույցը. նշանակում է՝

- Կառավարիչներին և Ազգային Բանկավարին:
- Ծառայությունների ղեկավարներին՝ Գերագույն դատախազին՝ իր երեք տեղակալներով, Հատուկ ծառայությունների ղեկավարներին, Ազգային Ձորքի Սպարապետին, Պետդիվին (Հայդիվան), Վիճակագրին, որոնք իրենց հերթին ձեւավորում են իրենց ծառայությունները:

ԿԱՌԱՎԱՐՈՒԹՅՈՒՆ-ը՝

1. Ազգային Բանկ (ամեն շրջանում, գավառում մեկական Բանկամաս)
2. Արտակարգ իրավիճակների և քաղաքաց.պաշտպանության կառավարչ
3. Օրինապահության (Օրեններ) կառավարչություն
4. Լուսավորության և մշակույթի կառավարչություն՝
 - ԶԼՄ, տպագրություն

- Մանկապարտեզ
 - Ուսում
 - Գիտություն
 - Արվեստ
 - Սպորտ
 - Տուրիզմ
5. Առողջապահության և հիգենիայի կառավարչություն
6. Կապի և տրանսպորտի կառավարչություն
- Կապ
 - Տրանսպորտ
 - Վառելիք
7. Ճարտարապետաշինարարական կառավարչություն
8. Գյուղատնտեսության և բնապահպանության կառավարչություն՝
- Գյուղվթերքի պատվիրում, պահեստավորում և առաքում
 - Ոռոգում
 - Սերմեր
 - Պարարտանյութ
 - Գյուղտեխնիկա
 - Վառելիք
9. Արդյունաբերության կառավարչություն
10. Բյուջեի կառավարչություն՝
- Բյուջե
 - Առևտուր
 - Ֆինանս
 - Էկոնոմիկա
 - Աշխատանք
 - Սոցիում

ՎԻՃԱԿԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ– Կառավարի ներքո Հայաստանի Վիճակագիրը ձևավորում է «Հայաստանի Վիճակագրություն» ծառայությունը՝ ունենալով ներկայացուցիչ նահանգներում, որոնք ամեն զավառում և շրջանում երկուական աշխատակցի միջոցով տեղեկացնում են պետությունում տիրող իրավիճակը՝ ստույգ թվերում:

Կանխամտածված կեղծիքը պետական դավաճանություն է:

ՊԵՏՐԻՎԱԼ–Հայաստանի Դիվանագետների ղեկավարը՝ Հայդիվը Հայաստանի Կառավարի ներքո դեսպանների, հյուպատոսների, դիվանագիտական ծառայությունների միջոցով վարում է պետության արտաքին քաղաքականությունը: Պետդիվանի ծառայության ապագային ամեն մոտեցում ազգի դավաճանություն է:

ԴԱՏԱՄԱՍՈՒԹՅՈՒՆ— Գիտությունների դոկտորներ Գերագույն Դատախազը իր երեք տեղակալներով և նահանգների դատախազները իրենց երկու տեղակալներով՝ 4-ը տարով նշանակվում են Ավագանու կողմից՝ գիտությունների Ազգային ակադեմիայի խորհրդի ներկայացմամբ: Շրջանների և գավառների մինիմում գիտությունների թեկնածու դատախազները 4-ը տարով նշանակվում են նահանգի և Գերագույն դատախազությունների համատեղ նիստի որոշմամբ:

Դատախազության հիմնական նպատակը օրինական դաշտում պետության շահերի պաշտպանումն է:

Դատախազների կողմից պետության շահերի չխրախուսումը գնահատվում է որպես ազգային դավաճանություն:

ԽՐԱՏԱՆԻՆ -- Խրատանին Հայոց բարձրագույն իշխանությունն է:

Խրատանին Հայոց Հավիտենականոնի խորհրդանիշն է:

Պետական անվտանգության Հատուկ ծառայությունների ամենապատասխանատվությամբ ստուգված, Կառավարի խորհրդի կողմից երաշխավորված, ԳԱԱ-ի եզրակացությունը բավարարած, հասարակական վսիմ կարծիքների արժանացած գեներալ կառուցվածքով խիստ ստուգված և անմնացորդ նվիրյալ ազգայնական հատկանիշներով տոգորված երեք էթնիկ Հայ Իշխաններից բաղկացած Խրատանին է ընտրում Հայոց Ավագանին:

Խրատանին Իշխանների կողմից ղեկավարվում է քառամիս ատենական մեթոդով:

Խրատանին կհսկի, կմիջամտի, կկարգավորի պետության բոլոր քայլերը:

Խրատանին բացի Իշխանատան կարգադրություններից՝ կարող է կասեցնել ամեն մի ատյանի վճիռ և որոշում:

Խրատանուն է պատկանում համաներման առաքելությունը:

Խրատանին ցմահ պետության հովանավորության և հատուկ պահպանության ներքո է ապրում ու գործում:

Պետականության շահերը չխրախուսող Խրատանու յուրաքանչյուր քայլ համարվում է ազգի դավաճանություն:

Խրատանու կազմի և փոփոխության հետ կապված հարցերը վճռվում են Իշխանատան կարգադրությամբ՝ 40 օրվա ընթացքում:

Խրատանին ուղղորդվում է շահի ոգով չարի փորձությամբ բացահայտված հետեյալ ճակատագրական խրատներով՝

- 1) Հայզարմը Առաջնածինն է, Արարչապաշտ է: Հայաստանը արարչական օրենքների երկիրն է
- 2) Հայզարմը ի սկզբանե օժտված է ներքեկից վերեւ մագլցող բոլոր 8-ը չարխերով
- 3) Հայզարմը իր ավելորդ վստահողականությունից, նյութապաշտությունից և օտարի բոլոր սպասարկումներից պետք է առհավետ պաշտպանված լինի
- 4) Հայզարմը առաքելված է Կենաց լույսի՝ բարեկերտության և բարեկրթության սերմամբ, քաղաքակրթության ավանդակրի Հավիտենական խրատով

ՊԵՏՏՄԿՈՒՄ – Պետհսկողին նշանակում է Խրատանին: Նա պետհսկիչներից կազմավորում է “Պետհսկում” ինստիտուտը, ունենալով երկուական հսկիչ ամեն գավառում և շրջանում:

ՈՒՆԻ ամեն ոլորտի գործունեությունից տեղեկանալու իրավունք:

ԱՐԱՐԱՐԱՏՈՒԹՅՈՒՆ— Հայոց Արդարադատը իր երկու տեղակալներով նշանակվում է Խրատանու կողմից, իրականացնում է ինստիտուտի ձեւավորումը: Հայաստանի Արդարադատության ինստիտուտը բաղկացած է երկաստիճան դատարաններից՝

1. Դատարան
2. Վճռաբեկ Դատարան:

Դատավորները երդվում են Հայոց Հավիտենականոնի վրա:

Առաջին ատյանի դատավորները պարտադիր պետք է ունենան մինիմում գիտությունների դոկտորի թեկնածուի աստիճան, իսկ երկրորդ ատյանի դատավորները պարտադիր գիտությունների դոկտորի աստիճան:

Դատավորները նշանակվում են 4-ը տարով, անձեռնամխելի են, բարձրագույն աշխատավարձով և նրանց կողմից կանխամտածված օրինախախտումները գնահատվում են որպես ազգի դավաճանություն:

Փաստաբանական ու դատապաշտպանական համակարգը Հայաստանում միմիայն պետական ծառայություն է համարվում և կատարած աշխատանքի դիմաց հաճախորդի կողմից կարող են նաև ոչ պարտադիր, օրենքով սահմանված չափերի սահմաններում խրախուսող վարձատրման արժանանալ:

ԻՇԽԱՆԱՏՈՒՆ – Հատուկ իրավիճակի պայմաններում Խրատանու նախաձեռնմամբ՝ Հայաստանի գերագույն իշխանությունն է: Իշխանների՝ Խրատանու, Պետական, Կառավարի խորհրդի, Ավագի խորհրդի, Գերագույն դատախազի, Արդարադատի, Հատուկ ծառայությունների խորհրդի միասնական նիստն է: Այն հրավիրվում է պետականության վտանգավորվածությանը վերաբերող վճռական ու վերջնական որոշումներ կայացնելու:

Պատերազմելու կամ պատերազմ հայտարարելու որոշումը կայացնում է Իշխանատունը:

Հոդված 12. Բոլոր ընտրված և նշանակված դեմքերի հանդեպ կարող են անվտանգություն հայտարարել ազգաբնակչությունը, Իշխանատունը, Ավագանին, Կառավարը, պատգամավորները, ընտրյալները:

Տարբեր պաշտոններում վերընտրված ընտրյալների թափուր մնացած տեղերը լրացվում են սկսած համայնքային ընտրություններով: Վերընտրությունների լրիվ գործընթացը չպետք է գերազանցի 40 օրը:

Հոդված 13. Ընտրյալները առանց Համայնքանիի, Գավառանիի, Երջանանիի որոշման և Ավագանու ու Իշխանատան հաստատման չեն կարող հետապնդվել, հարցաքննվել, ձերբակալվել, դատվել:

Կառավարության խորհուրդն ու տեղակալները, Գիտական Ակադեմիայի ու բաժինների ղեկավարները, ԲՈՒՀ-երի ու ինստիտուտների տնօրենները առանց Ավագանու որոշման ու Խրատանու հաստատման չեն կարող հետապնդվել, հարցաքննվել, ձերբակալվել, դատվել:

Հոդված 14. Հայաստանի Կառավարը երդվում է Հայաստանի Հավիտենականոնի վրա՝ Իշխանատան, Ավագանու, Գաղտնի ծառայությունների ղեկավարների, Գերագույն Դատախազի, Գիտական ակադեմիայի խորհրդի, Բանակի հրամանատարի, Կառավարիչների, Նահանգապետերի, Քաղաքազուլիների, Երջանդեկերի, Գավառդեկերի, Գավիթդեկերի, Համայնքդեկերի ներկայությամբ: Երդման տեքստը՝

<<Երդվում եմ իմ ուժն ու եռանդը ներդնել Հայ ազգի բարգավաճման, ունեցվածքի ու կարողության պահպանման բազմապատկման համար, հարազատ մնալ Հայոց Հավիտենականոնին, անմնացորդ նվիրվածությամբ կատարել իմ՝ Կառավարի պար-

տականությունները Հայ ազգի հանդեպ, պահպանել արդարություն ամեն քաղաքացու նկատմամբ: Արարիչը մեզ օգնական>>

Հոդված 15. Կառավարության ծրագիրը եթե Ավագանին չի ընդունում՝ կառավարիչներին հրաժարական է ներկայացվում: Կառավարության երկրորդ ծրագրի հրաժարականի ներկայացումը իրականացվում է Կառավարի հրաժարականի հետ միասին:

Հոդված 16. Հայաստանի ղեկավար համակարգի առաջին դեմքերի աշխատավարձերը ձեռնարկվում է Կառավարության խորհրդի կողմից, Հաստատվում Կառավարի ու Ավագանու կողմից:

Հոդված 17. Հայաստանի անվտանգությունն ու սահմանների անձեռնմխելիությունը ապահովում է Հայոց Ազգային Բանակը: Հայաստանի Կառավարը համարվում է Հայոց Բանակի Գերագույն հրամանատարը: Գերագույն հրամանատարը գտնվում է Իշխանատան անմիջական վերահսկողության ներքո: Հայոց Բանակում հրամանների արհամարումը զնահատվում է որպես ազգի դավաճանություն:

Հոդված 18. Հայաստանի ներքին կարգուկանոնը պահպանում է Օրինապահության կառավարչությունը: Օրենների չենթարկվելը հանցագործություն է: Օրենների կողմից օրենքի խախտումը դատապարտվում է 15 տարուց ի վեր:

Հոդված 19. Կառավարը Հայդիվի օգնությամբ՝ Միջազգային կառույցների, դիվանագիտական ներկայացուցչությունների, հավատարմագրված դեսպանների, հավատարմատարների և պատվավոր հյուպատոսների միջոցով կարգավորում է Հայաստանի արտաքին հարաբերությունները:

Հոդված 20. Միջազգային պայմանագրերը կնքում է Հայաստանի Կառավարը, վավերացնում է Հայոց Ավագանին:

Հոդված 21. Պատերազմ հայտարարելու համար Կառավարը կամ Ավագանին դիմում են Իշխանատանը:

Հոդված 22. Արտակարգ իրավիճակ կարող են հայտարարել Կառավարը և Ավագանին՝ միջամտել Իշխանատանը:

Հոդված 23. Ներպետական արտակարգ իրավիճակի, Հավիտենականոնի փոփոխման, համազգային կամ պետական նշանակության հարցերի լուծման համար Ավագանին 10 օրվա ընթացքում հանրաքվե է անցկացնում:

Հոդված 24. Հայաստանի քաղաքացի են համարվում Աշխարհի բոլոր Հայերը, ովքեր անկախ ապրելու վայրից՝ ընդունում ու հարազատության երդում են տալիս Հայաստանի Հավիտենականոնին: Հավիտենականոնին հարազատության երդում են տալիս նաև Հայաստանի քաղաքացի հանդիսացող և Հայաստանում մշտապես բնակվող էթնիկ փոքրամասնությունները: Հայաստանի քաղաքացիները անկախ կայանալու վայրից՝ գտնվում են Հայաստանի պաշտպանության ներքո: Հավիտենականոնին

չհետեւելն ու արհամարելը համարվում է ազգային դավաճանություն և հանցագործություն:

Հոդված 25. Հայաստանի քաղաքացիությունը շնորհում է կամ ժխտում Կառավարը, հաստատում է Հայոց Ավագանին, հսկում է Իշխանատունը՝ մաքսիմում չորսը ամսվա ընթացքում:

Հոդված 26. Ուրիշ պետությունների պահանջով Հայաստանից ոչ մի Հայ չի կարող դուրս տրվել:

Հոդված 27. Եթե որեւէ պետություն ցանկանում է ներգրավվել Հայաստանի կազմի մեջ, միմիայն՝

1. Առանց Հայոց ազգային հարցերի քննարկման իրավունքի
2. Որպէս տվյալ էթնիկ <<Նահանգ>> կառույց

Հոդված 28. Տասնութ տարին լրացած յուրաքանչյուր Հայաստանի քաղաքացի պարտավոր է երկու տարով ծառայել Հայոց բանակում և Օրենքով սահմանված կարգով մասնակցել Հայաստանի պաշտպանությանը:

Հոդված 29. Հայաստանում բժշկական սպասարկումը անվճար է՝ բացի կոմունիկական վիրահատություններից:

Հոդված 30. Հայաստանում յուրաքանչյուր քաղաքացու երեխա ունի անվճար մանկապարտեզի իրավունք:

Հոդված 31. Հայաստանում յուրաքանչյուր քաղաքացու երեխա ունի անվճար՝ պարտադիր միջնակարգ և ըստ օժտվածության ու ցանկության մնացած բոլոր հաստատություններում ուսման, գիտությամբ, արվեստով, սպորտով զբաղվելու իրավունք:

Հոդված 32. Հայաստանում բոլորը հավասար են օրենքի առջեւ: Ոչ ոք չի կարող պարտադրվել սեփական անձի հանդէպ ցուցմունք տալու: Մարդը համարվում է մեղավոր միմիայն դատարանի որոշմամբ:

Հոդված 33. Հայաստանում Ազգային դավաճանությունը դատապարտվում է մահապատժով:

Հոդված 34. Ազգի ու պետականության հանդէպ պառակտիչ, սադրիչ, խռովարար գործունեություն կազմակերպելու և քարոզելու համար դատապարտվում են 15 տարուց վերսկսած:

Հոդված 35. Պետական իշխանությունները պարտավոր են քաղաքացիների դիմումներին օրենքով նախատեսված ժամկետում պատշաճ պատասխան տալու՝ ոչ ուշ, քան երկու շաբաթվա ընթացքում:

Հոդված 36. Հայաստանում յուրաքանչյուր ոք ունի իրավունքների և ազատությունների դատական, ինչպես նաև պետական այլ մարմինների առջև իրավական պաշտպանության և անվճար իրավաբանական օգնություն ստանալու իրավունք:

Հոդված 37. Հայաստանում պատերազմի համար նախատեսված զենք կարելի է արտադրել, տեղափոխել կամ կրել միայն պետության թույլտվությամբ:

Հոդված 38. Հայաստանում ճանաչվում է ազգային, պետական, կոլեկտիվ և Հայաստանի քաղաքացու անձնական սեփականությունների, դրանց օտարման ու ժառանգաբար փոխանցման իրավունքները:

Հոդված 39. Հայաստանի յուրաքանչյուր քաղաքացի ունի աշխատանքի իրավունք և պարտավոր է աշխատել ու վճարել համապատասխան հարկեր և տուրքեր:

Հոդված 40. Օգտակար հանքային հանածոները արտահանվում են միմիայն պատաստի ապրանքի տեսքով:

Հոդված 41. Բնական պաշարների հետ կապված, մարտական, ստրատեգիական նշանակության պետական արտադրությունները կազմակերպվում են իշխանության հետ արտադրական համայնատիրության աշխատավարձի ֆոնդի չափի ձեւավորման պայմանագրի համաձայն: Այն չպետք է զիճի Հայաստանի միջին աշխատավարձին:

Հոդված 42. Էներգոկիրները և վառելանյութը ազգաբնակչությանը, գյուղատնտեսությանը, ազգային արտադրական միավորին բավարարվում է ինքնարժեք+10% գնով: Մնացած ձեռնարկությունների համար գները որոշում է Կառավարությունը:

Հոդված 43. Հայաստանում գյուղատնտեսական և արտադրական միավորների եկամուտների 30%-ը գանձվում է պետական բյուջե: Ուրիշ հարկեր լինել չեն կարող: Տվյալ արտադրության համայնատիրությունն է տնօրինում է 70% եկամուտին և նրանց ընդհանուր ժողովն է իրավասու տնօրինելու ֆոնդերի տեղաբաշխմանը:

Հոդված 44. Գյուղատնտեսական նպատակներով օգտագործման համար հողը որպես ազգային սեփականություն է տրվում համանքներին, անհատին և այլ կազմակերպություններին՝ առանց տուրքի ու վճարի՝ պարտադիր և օպտիմալ օգտագործման պայմանով:

Հոդված 45. Պետությունը պատվիրում է համայնքի գյուղմթերքի արտադրությունը և պատվիրած քանակության արտադրանքը գնում նրանից անմիջապես՝ արտադրողի, Գյուղնախարարության, Բյուջեյի նախարարության և Ավագանու համատեղ համաձայնեցրած գներով

Հոդված 46. Պետությունը գյուղտեխնիկական հանձնում է համայնքին՝ ազգային սեփականության հանդեպ պատասխանատվության պայմաններով, մինչև համայնքը ունենա իր սեփական տեխնիկան:

Հոդված 47. Ագրոհամայնքներին ոռոգման ջրով ապահովում է պետությունը՝ անվճար:

Հոդված 48. Ագրոհամայնքներին պարարտանյութով ապահովում է պետությունը՝ ինքնարժեք+10% գնով:

Հոդված 49. Արտադրական կամ այլ նպատակներով օգտագործման համար, անհատներին ու կազմակերպություններին հողը միմիայն վարձով է տրվում՝ որպես ազգային սեփականություն::

Հոդված 50. Արդյունաբերությունը ազգային սեփականություն է և օգտագործման է տրվում կոլեկտիվին առանց տուրքի ու վճարումների, բայց վերականգնման ու վերանորոգման լրիվ պատասխանատվությամբ:

Հոդված 51. Արտադրության արտադրանքը համարվում է կոլեկտիվի սեփականությունը և պետական պատվերը՝ ինչը համարվում է առաջնահերթ արտադրանք, պետությունը անմիջապես գնում է արտադրողից:

Հոդված 52. Հայաստանում արտադրվող շինարարական, տեխնիկական, գիտական, արվեստի, սոցիալ-տնտեսական բնույթի ապրանքները վաճառվում են ազգաբնակչությանը՝ ինքնարժեք+10% գնով:

Հոդված 53. Հայաստանում չարտադրվող, պետության կողմից ներմուծվող շարժական ամեն տեսակի գույք վաճառվում է ազգաբնակչությանը ինքնարժեք+10% գնով:

Հոդված 54. Սույն Հավիտենականոնը կարող է փոփոխության ենթարկել միմիայն Հայ ազգի հանրաքվեն:

1. Կրթական համակարգը լինելու է բացարձակապես, միմիայն պետական եւ Ավագանու հատուկ հսկողության տակ:
2. Նախադպրոցական համակարգը միաձուլվելու է կրթական համակարգի հետ: Պարտադիր ուսուցանվելու է ազգահայրենասիրական գաղափարախոսություն:
3. Միջնակարգ դպրոցները մնում են տասնամյա: Ուսումը շարունակողների համար՝ բացարձակապես ըստ աշակերտների ընդունակությունների, ավելանում է 11-րդ դասարանը՝ միայն մասնագիտական թեքումով:
4. Ուսումնարանները մեկ տարի ուսուցողական ժամանակով բացարձակապես բոլոր տեղանքային մասնագիտական ուղղվածությամբ՝ կախված տվյալ բնագավառում գործող արդյունաբերական ձեռնարկությունների պահանջներից:
5. Տեխնիկումները երկու տարի ուսուցողական ժամանակով բացարձակապես բոլոր միջին տեխնիկական մասնագիտական ուղղվածությամբ՝ կախված տվյալ բնագավառում գործող արդյունաբերական ձեռնարկությունների պահանջներից:
6. Բարձրագույն ուսումնական հաստատությունները վերականգնել Սովետական Միության ժամանակների դրվածքին համապատասխան:
7. Բարեկեցել նախկին բոլոր հանրակացարանները՝ ուսանողությունը ամենաժամանակակից պայմաններում պետք է ապրի պետական հանրակացարաններում:

ՊԵՏԱԿԱՆ ՀԱՏՈՒԿ ՀՄԿՈՂՈՒԹՅԱՆ ՆԵՐՔՈ՛՝

- I. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՕՂՅՈՒՄՊԻ անվ. ՈՒՍՈՒՑԱՆՈՂԱԿԱՆ ՀԱՄԱԼՍԱՐԱՆ
Մանկադասատվական ֆակուլտետ
Երիտդասատվական ֆակուլտետ
- II. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՎԻՍՈՒ ԴԻՑԻ անվ. ԲԺՇԿԱԿԱՆ ՀԱՄԱԼՍԱՐԱՆ
1-Հնարուժական ֆակուլտետ
2-Բուժական ֆակուլտետ
3-Վիրաբուժական ֆակուլտետ
4-Կիրեքուժական ֆակուլտետ
5-Դեղագործական ֆակուլտետ
6-Գեմնաորբքիայի ֆակուլտետ
- III. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՎԱՀԱԳՆ ԴԻՑԻ անվ. ՕՐԻՆԱՊԱՀԱԿԱՆ ՀԱՄԱԼՍԱՐԱՆ
Հայրենի իրավագիտության ֆակուլտետ
Կարգապահության իրավագիտության ֆակուլտետ
Մարդու իրավունքների իրավագիտության ֆակուլտետ
Միջազգային իրավագիտության ֆակուլտետ
- IV. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՄՈՎՍԵՄ ԽՈՐԵՆԱՑՈՒ անվ. ՀԱՅԱԳԻՏԱԿԱՆ ՀԱՄԱԼՍ.
- V. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՏԻԳՐԱՆ ՄԵԾԻ անվ. ՌԱԶՄԱԿՐԹԱԿԱՆ ՄԱՐԶ
- VI. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ/ԵՐԵՎԱՆ.../ ՊԵՏԱԿԱՆ “ԳԼԱԶՈՐ” ՀԱՄԱԼՍԱՐԱՆ
1-Դիվանագիտության ֆակուլտետ
2-Իրավաբանական ֆակուլտետ
3-Մաթեմատիկայի ֆակուլտետ
4-Ֆիզիկայի ֆակուլտետ
5-Քիմիայի ֆակուլտետ
6-Պատմության ֆակուլտետ
7-Աշխարհագրության ֆակուլտետ
8-Բնագիտության ֆակուլտետ
9-Տնտեսագիտության ֆակուլտետ
10- Օտար լեզուների ֆակուլտետ
11- Ազգային գաղափարախոսության
- VII. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԴԱՎԻԹ ԱՆՀԱՂԹԻ անվ. ԿԻԲԵՆՆԵՏԻԿԱՅԻ ՀԱՄԱԼՍԱՐԱՆ
- VIII. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԹԱՄԱՆՅԱՆԻ անվ. ՃԱՐՏԱՐԱՊԵՏԱՇԻՆԱՐԱՐԱԿԱՆ ՀԱՄԱԼՍԱՐԱՆ

- IX. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ Ա. ՄԻԿՈՅԱՆԻ անվ. ՏԵԽՆԻԿԱՄԵԽՆԻԿԱԿԱՆ ՀԱՄԱԼՍԱՐԱՆ
- X. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԳՅՈՒՂԱՏՆՏԵՄԱԿԱՆ ՀԱՄԱԼՍԱՐԱՆ
- XI. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԱՆԱՄՆԱԲՈՒԺՄԱԿԱՆ ՀԱՄԱԼՍԱՐԱՆ
- XII. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԼԵՌՆԱՄԵՏԱԼՈՒՐԳԻԱԿԱՆ ՀԱՄԱԼՍԱՐԱՆ
- XIII. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԵՐՎԱՆԴ ԱՐՔԱՅԻ անվ. ՖԻԶԿՈՒԼՏՈՒՐԱՅԻ ԻՆՍՏԻՏՈՒՏ
- XIV. ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԿՈՄԻՏԱՄԻ անվ. ՊԵՏԱԿԱՆ ԿՈՆՍԵՐՎԱՏՈՐԻԱ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԳԻՏՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԱՃԱՌ (ԱԿԱԴԵՄԻԱ)

Վերականգնել Ազգային Կաճառի պատիվն ու տիրույթները: Ակադեմիան պետք է հանդիսանա Առաջնածին Ազգի Առաքելության իրականացման Սուրբ Տաճարը: Հնարավորին է անհնար ամենաբարձր մակարդակներով պետք է գործեն Ակադեմիայի բոլոր բաժիններն, գիտափորձադրական ու գիտահետազոտական ինստիտուտները: Այն ոչ միայն պետք է շնորհի որակավորում Հայաստանի կադրերին, այլ ունենա միջազգային որակավորման շնորհման բարձրագույն աստիճան:

Ակադեմիայի տիրույթների ու աշխատակիցների քանակը ճշտել Ակադեմիայի Խորհրդի էլ Ավագանու համատեղ որոշման համաձայն:

- (ՏԻՐ ԴԻՑԻ ԱՆՎԱՆ ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԱՃԱՌ)
- ԱԿԱԴԵՄԻԱՅԻ ԳԵՐՕՐԵՆ (ՊՐԵԶԻԴԵՆՏ)
- ԱԿԱԴԵՄԻԿՆԵՐԻ ԽՈՐՀՈՒՐԴ
- ՏԻՐՈՒՑԹՆԵՐԻ (ԲԱԺՆԻ) ՎԱՐԻՉՆԵՐ
- ՃԵՄԱՐԱՆՆԵՐԻ (ԱՍՊԻՐԱՏՈՒՐԱ) ՏՆՕՐԵՆՆԵՐ
- ԻՆՍՏԻՏՈՒՏՆԵՐԻ ՏՆՕՐԵՆՆԵՐ

Այսօրվա դրությամբ Կաճառում աշխատում են 3798 մարդ (բայց ոչ 3800) Որից՝

Իսկական անդամ-----	65
Թղթակից անդամ-----	52
Արտասահմանյան անդամներ-----	66
Դոկտորներ-----	335
Թեկնածուներ-----	1076

ՏԻՐՈՒՑԹՆԵՐ (ԲԱԺԱՆՄՈՒՆՔՆԵՐ)

- I. Մաթեմատիկական էլ տեխնիկական գիտությունների
 - 1. Մաթեմատիկայի ինստիտուտ
 - 2. Մեխանիկայի ինստիտուտ
 - 3. Ինֆորմատիկայի էլ ավտոմատիզացման պոռթկեմների ինստիտուտ
 - 4. Հիդրո պոռթկեմների ինստիտուտ
- II. Ֆիզիկայի էլ աստրոֆիզիկայի
 - 1. Բյուրականի աստղագիտարան ինստիտուտ
 - 2. Ֆիզիկայի հետազոտությունների ինստիտուտ
 - 3. Ֆիզիկայի կիրառական պոռթկեմների ինստիտուտ
 - 4. Ռադիոֆիզիկայի էլ էլեկտրոնիկայի ինստիտուտ
 - 5. ՌՖԷԻ հատուկ կոնստրուկցիաների ինստիտուտ

6. Գալակտիկա ինստիտուտ

III. Բնական գիտությունների

1. Միկրոբիոլոգիայի եւ մանրէների ինստիտուտ
2. Կենդանաբանության եւ հիդրոէկոլոգիայի ինստիտուտ
3. Կենդանաբանության ինստիտուտ
4. Բուսաբանության ինստիտուտ
5. Հիդրոէկոլոգիայի եւ ձկնաբանության ինստիտուտ
6. Բուսաբանական այգի ինստիտուտ
7. Հիդրոպոնիկայի պոռբլեմների ինստիտուտ
8. Էկոլոգիա նեոսֆերայի ինստիտուտ
9. Մոլեկուլյար կենսաբանության ինստիտուտ
10. Կենսաքիմիայի ինստիտուտ
11. Ֆիզիոլոգիայի ինստիտուտ
12. Ուրդեղի ուսումնասիրման ինստիտուտ
13. Քիմիական երկրաբանության ինստիտուտ

IV. Քիմիայի եւ Երկրի մասին գիտությունների

1. Քիմիական ֆիզիկայի ինստիտուտ
2. Ընդհանուր եւ անօրգանական քիմիայի ինստիտուտ
3. Օրգանական եւ դեղագործական պոռբլեմների ինստիտուտ
4. Օրգանական քիմիայի ինստիտուտ
5. Նորբ օրգանական քիմիայի ինստիտուտ
6. Մոլեկուլի կառույցի ուսումնասիրման ինստիտուտ
7. Երկրաբանական գիտությունների ինստիտուտ
8. Երկրաֆիզիկայի դիտարան ինստիտուտ
9. Երկրաֆիզիկայի եւ ինժեներասեյսմաբանական ինստիտուտ
10. Մետազոոլոգիա ինստիտուտ
11. Հայկական քիմիական ասոցացիա

V. Հայագիտության եւ հասարակական գիտությունների

1. Պատմության ինստիտուտ
2. Լեզվի ինստիտուտ
3. Գրականության ինստիտուտ
4. Արվեստի ինստիտուտ
5. Հնագիտության եւ ազգագրաբանության ինստիտուտ
6. Արեւելագիտության ինստիտուտ
7. Տնտեսագիտության ինստիտուտ

Այս կառուցվածքը իհարկե լուրջ առաջադիմություն խոստանալ չի կարող, բայց Ավագանու եւ ակադեմիայի համատեղ աշխատանքի շնորհիվ որոշ կրճատումներ, բաժինների եւ ինստիտուտների պոռֆիլային փոփոխություններից հետո ամեն ինչ բարեհաջող կլինի:

Տարածքային անվանումները՝

Առյուծ Միերի հրապարակ

Արամի հրապարակ

Թորքումի հրապարակ

Հայկի հրապարակ

Պարույրի հրապարակ

Երվանդունիների հրապարակ

Արգիշտիի հրապարակ

Արտաշեսի հրապարակ

Տիգրան Մեծի հրապարակ

Արտավազի հրապարակ

Անդրանիկի հրապարակ

Նժդեհի հրապարակ

Առաջին 100 օլիմպիադաների հաղթող Երվանդ Արքայի անվան Սպորտհամալիր
Կոնյակը վերանվանել “Ա Ր Ա Ր Ա Տ”

Հայկական ծիրանի ու դեղձի բրենդը կոչել իրենց անուններով
Թատրոնները՝

1. Արտավազ Արքայի անվ. Պետական դրամատիկական
2. Սպենդարյանի անվ. Բալետի եւ օպերայի
3. Մայաթ-Նովայի անվ. երաժշտական
4. Հակոբ Պարոնյանի անվ. կոմիդիայի
5. Սունդուկյանի անվ. թատերական
6. Բաֆֆու անվ. Պատմա-հայրենասիրական
7. Թում. Անվ. Մանկա-պատանեական
8. ՈՒսանողական

Բոլոր քաղաքները վերանվանել պատմական անուններով
Փողոցները՝

Մասունցի Դավիդ → Հայկի

Աբովյան → Տարոնի

Նալբանդյան → Վահունիների

Ամիրյան → Վահագնի

Սովետաշենի → Վիսու դիցի

Կիելյան + Լենինգրադյան → Անդրանիկի

Լենինգրադյան → Գուգարաց

Աճառյան → Շիրազի

Գրիգոր Լ.+ Արշակունյաց → Արտաշես Աշխարհակալի

Պռոշյան → Պարույրի

Ազատության → Երվանդունիների

Վազգեն Մարգարյան → Մենուաի

Ռոստոպյան → Արտավազի

Մյասնիկյան → Հսկայի

Պուշկինի → Անհաղթի

Էջմիածնի → Էրզրումի

Թբիլիսյան → Մյունիքի

Կինոթատրոնները՝

Ռոսսիա → Մասիս

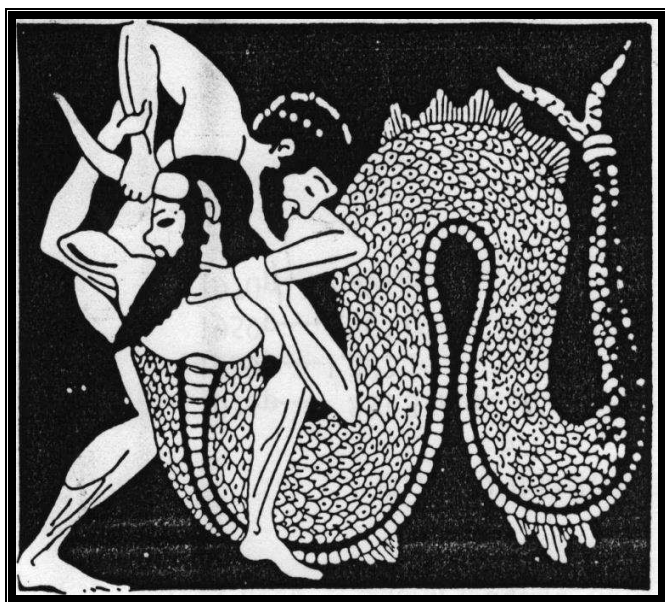
Հայրենիք → Արարատ

Մոսկվա → Դվին

ՀԱՅՈՑ ԱԶԱՏԱԳՐԱԿԱՆ ՅՈՒՐԱԿԱՄՆԵՐ
ԼԵՎՈՆ
ՊՈՂՈՍՅԱՆ

Դ Ա Ր Ձ
ՆԱԽՆՅԱՅ ՓԱՌՔԻՆ
ՄԱՏԵԱՆ 4

ԵՐԵՎԱՆ 2008

ԲՈԼՈՐ ՀԱՅՐԵՆԱՆՎԵՐ ՀԱՅԵՐԻՆ

Հայկազուննե՛ր, Արարչական դրվածքների հանդեպ կատարվել է ոտնաձգություն: Մարդկության պատմության նկատմամբ ամենահավոր չարագործությունն է ոտնաձգվել՝ Առաջնածնի և ԱՐԻականության, ԱՐարչային օրենքների երկրի պղծման նպատակ է հետապնդվել: Այն իրականացրել է սատանի՝ ջիուդի և տարտարի՝ թաթար-մոնղոլոիդների միությունը:

Հայրենիքը կոչում են Մայր Հայրենիք՝ հիմա մա՞յր, թե հա՞յր:

Իշխում է այլասեռությունն ու այլասերությունը, ամուսնանում են միասեռները, իշխանավորների ու փողատերերի ամենավեհ տիտղոսը գեյ լինելն է, կուսությունը հանուվիդնուվի է դարձել, թագավորները վաճառքի են հանել իրենց նստատեղիները, սուտն ու կեղծիքը դարձել են սրբություն, դավադրությունը տիրել է Աշխարհը:

Դեռես ն.թ.ա. 33թ. Արտավազդից Անտոնիոն պարտությունն կրելուց հետո սատանական լեզիոնների գլխավոր կառույց Հռոմի սենատը որոշում կայացրեց, որ Հայաստանում այլեւս Հայը չպետք է դեկավարի՝ դա իրենց համար չափազանց վտանգավոր է: Այդպես էլ արին ու այդ ամենից հաղթեց հերյան: Արիավիքը տետում է ց'այսօր:

Հայ ազգը հայտնվել է պատմական թացքի ամենավտանգավոր կիզակետում: Մինչեւ 301թ. չենք ունեցել մնան բարդանք՝ քանզի բշնամին տեսանելի է եղել ու հաղթել ենք: ՌԻՆԵՑԵԼ ենք աշխարհակալ պետություն, առաջադեմ քրմական դաս, գիտական ու աստղագիտական բարձրագույն մակարդակ, բարվոք ապրելակերպ, հոգացել ենք ԱՐԻական աշխարհի բարդանքների լուծման համար, արժանացած ենք եղել բարոյակիրթ ազգերի ամենաբարձր հարգին:

Այդ տիտղոսին ինքնակոչ ջանաց տիրապետել հրեշք՝ հերյան, իր «Մատանական փորձություն» անապատածին ծրագրով:

Հաղթանակի համար նա պետք է դիմեր իրեն հատուկ անառակ ու դավադիր հնարքներին՝ ինչը ԱՐԻ Հայի համար խորթ էր: Աննախադեպ ստոր ու անսովոր էին մարտավարությունները՝ հիմնված սեփական ինքնասիրության ու արժանապատվության անտեսման վրա: Հայը սատանին որպես մարդու հավատաց՝ ու պարտվեց: Ծախեցին ու տապալեցին մեր պետականությունը: Դրանով էլ չբավարարվեցին՝ որոշեցին մեկ Հայ թողնել՝ այն էլ քանգարանի համար:

Դա էլ չկայացավ: Խանգարեցին պավլիկյաններն, թոնդրակյաններն, Դավիթ-Բեկն, Անդրանիկն, Նժդեհը, ազատատենչ ֆիդայիները:

Այժմ այն հրեշները իրենց հավաքական ուժի կիզակետում են: ՌԻ այս ամենավտանգավոր փուլում լռում ենք:

Հայի զավակը գրկված է ապագայից, Հայը Միոն հմուտների 13 արձանագրության համաձայն ապրում է հանապազօրյա հացի փնթրտուքներով:

Երկիրը գրկված է ունեցվածքից՝ բարոյալքված է:

Մրիկայության չասնծու՛մը ջիուդին արձակել է մեր սրբություններին, պատվի արժանապատվությանը կպնելու ահից: Մեր հողի վրա, մեր տան շեմին մեզ հասցրել են կացության ամենաանվայել սանդղակին ու դրանով էլ չեն բավարարվում: Եհովան պատգամել է անպայման Հայի յիշատակը երկնքի տակիցը ջնջել:

Ոտխը աննախադեպ էր, անտեսանելի: Նա այժմ կորցրել է իր ամենակարողություն պարզետող անտեսանելությունը ու Հայը այլեւս չունի դարերով արդարացված իր լռելու մարտավարության իրավունքը:

Հերոսաշունչ նախնիների հոգիները մեզ հանգիստ չեն տալու՝ անհապաղ միաբանվել է պետք ու վերջնական որոշում իրականացնել:

ԻՆՉՊՈՒ Է ՀԱՅԸ ԼՌՈՒՄ

Շատ է ցավալի, բայց իրավիճակը ողբերգական է՝ միգրացե առաջ ժամ:

Եթե պետք է համակերպվեինք այն մտքի հետ, որ կարող ենք վերանայ կամ ձուլվել ուրիշ ազգերի ու ցեղերի մեջ, արդյո՞ք արժեք դարեր շարունակ այդչափ արյուն հեղեղել, այդքան կորուստներ տալ, այդքան տանջանքների ենթարկվել: Իսկ գուցե մտածում ենք, որ դա մենք չենք եղել, ընդամենը մեր պապերն ու նախնիներն են եղել, նրանք ճիշտ չեն եղել և շատ իզուր էլ արյուն են թափել:

Բայց, եթե այդպես է, ապա ինչո՞ւ ենք հպարտանում անցյալի մեր ազգանվեր հերոսներով: Ինչո՞ւ ենք ուրախանում, որ հազար տարի կորցրած պետականությունը հանկարծակի վերականգնվեց: Ի՞նչ իրավունքով ենք հպարտանում Մեծ Հայքով, Արամ ու Հայկ, Արտաշես ու Տիգրան Արքաներով, ի՞նչ իրավունքով ենք ապրում Արգիշտի ու Երվանդ թագավորների ավանդած հողերի վրա, կարդում Օղիումայի, Խորենացու և մնացած պատմիչների մատյանները, վեհանում Կոմիտասով, հիանում Շիրազով ու Մեակով, ոգեւորվում Անդրանիկով ու Նժդեհով: Ես բոլորին չեմ կարող թվարկել, արժանավորները շատ-շատ են, բայց են և բոլորը ունեն հավերժ հիշելու բյուր արժանիքներ: Գուցե, որովհետեւ իրենք չեն մտածել, որ իրենց նախնիները իզուր են հանճարներ ու հերոսներ եղել ու ծնել, եւ իրենք էլ են ձգտել նրանց անմանվել, նրանց գործը կիսատ չթողնել կամ դրանք այնքան արժանավոր մարդիք են եղել, որ աշխատել են իրենց նախնիներին հարգանք մատուցումով՝ մի շուրջ էլ իրենք նրանց ավանդած բունին ավելացնեն:

Իսկ մե՞նք: Մենք մեր լռությամբ չենք կարող արդարացնել մեր անգործությունը: Եթե անգամ մենք չենք ուզում գնահատած լինել մեր նախնիների ավանդն ու պահած նրանց վառ հիշատակը, գոնե վստահ գիտենք, որ մեր մատաղ սերունդը հաստատ ապագա չունի, քանզի մենք նրանց լույս աշխարհ ենք ծնել և թողնում ենք բախտի քմահաճույքին՝ արդյո՞ք այդ իրավունքը մենք ունենք:

Երբեք պետք չի մոռանալ, որ մոլորեցնել կարելի է միայն ողջերին, հոգիները ամեն ինչ տեսնում են և եթե անգամ ոչ իրենց հիշատակի, ապա մեր գավակների մշուշոտ ապագայի համար նրանք մեզ չեն ների:

Եթե անգամ որոշել ենք լռությամբ համակերպվել ստրկացման գաղափարի հետ, եկեք գոնե մեզ տիրակալ ընտրենք առաջադեմ և արժանավոր մի ԱԲ ազգի, բայց ոչ անասուն ջնուղին: Անբարոյական, անհարգանք, անպատիվ, անարժան այս կենդանիները սատանայական կերպարով մտել են մեր մեջ, մեր կենսագրությամբ ապրելով, մեր անուն ազգանունը կրելով, գողությամբ ու անառակությամբ տիրանալով աթոռի ու փողի, այսօր մեզ կատարում են, դատում, սպանում, անբարոյականացնում, անզրեզտացնում, կիսատստված, կիսամերկ իրավիճակի մեջ մեզ խժկած՝ իրենք վայելում են մեր հողն ու ջուրը, հարստություններն ու ընդերքը:

Ո՛չ: Ամբողջ Հայոց պատմությունը, առավելես վերջին 1700 ամյա ամենադաժանը, ապացուցեց, որ Հային հնարավոր է սպանել, մորթել, տանջել, մասնատել, տեղահանել, ինչպես գիշատիչ անասուն ջնուղն է արտահայտվում՝ մաարուֆյայի ենթարկել՝ բայց ոչ ծնկի քերել: Ե՛վ, որ պատմական գլոբալ վերափոխման էվոլյուցիոն էտապը փոխող վերջին՝ որոշիչ խոսքը Հայի շուրթերից է հնչելու՝ դա էլ ես գիտեմ:

Ո՛ր ԻՆՉ ԳՆԺԱՆՈՒԹՅՈՒՆ ԿԱՐՈՂ Է, ԴԵՌԵՎՍ ԹՈՂ ԱՆԻ՝ ԿՏԱՆԵՆԸ:

ՄԻԵՎՆՈՒՅՆ Է, ՄԵՆԸ՝ ՄԵՐ ՈՐՈՇԻՉ ԽՈՍՔԸ ԱՍԵԼՈՒ ԵՆԸ:

«Մատանական փորձությունը» Արի մարդու համար պետք է, որ լիներ ամենադաժան ստուգումը, այն նախատեսված էր Արի մարդու ոգու տոկունությունը ստուգելու համար, առավելես, գլխավոր թիրախ հանդիսացող Առաջին Արարվածի՝ Հայի համար:

Ե՛վ մենք այդ փորձությունը կարողացանք հաղթահարել՝ բայց ի՞նչ գնով: Ա՛յ, այդ դաժան, անտանելի ու անմոռանալի անցյալն ու ներկան և ինչը կարող է վրեժխնդրության ընդունակ դարձնելու Հային՝ գաղափարախոսությունն ու կարողությունը մատչելի դարձնելու վրա հիմնելու մեր գործն ու որոշիչ խոսքը: Մենք ենք Հայամարդք, մենք ենք Առաջին Արարվածը և բոլոր Արիական ծնունդները մեզանից են պահանջելու այդ՝ վերջնական ճշ-

գործիս որոշումը:

Մենք 301 քվականոց պետականությունը կորցրած, առանց թագավորի ու գորավարների չէինք հանձնվում ոչ մեկին, ոչ մեկը մեզ չօկուպացրեց: Ձեռողները գնացին նենգ մարտավարության ամենահմուտ քայլին՝ որոշեցին պետականությունը վերականգնել և այն կտակել ժամանակի ամենահզոր տերությանը՝ Բյուզանդիային:

Այդպես էլ արեցին: 885 թ. Խալիֆաթը ելնելով իր ներքին իրավիճակից՝ Էմիր Բուդային Հայաստանից հեռ է կանչում: Առիթից օգտվելով ջեհու Բագրատունիները Աշոտ 1-ին Անի-Շիրակի թագավորության գահ են բարձրացնում: 998 Տարունի իշխաններ Աշոտը (Բագարատի որդին), Դավիթ Արքայիկը, Գրիգորը, Թռռնիկը Հայաստանի տիրույթները կտակել էին Բյուզանդիային: Ըստ Լաստիվերցու՝ Տրապիզոնում 1021 թվ. «Քալեթի» և Բյուզանդիայի Վասիլ Բ միջև կնքվեց չարաբաստիկ պայմանագիր, որի համաձայն Հովհաննես-Սմբատ թագավորը իր մահից հետո ԱՆԻՆ և Հայքը կտակում է Վասիլ Բ-ին: Նույն ողբերգությունը հաստատում է հույն պատմիչ Սիլիցցա--Կեդրինսը:

1043 թ. մենք մեր երբեմնի աշխարհակալ պետությունը առանց կռվելու կորցրինք՝ առանց որևէ պատերազմի այն կտակի համաձայն հանձնվեց Բյուզանդիային, որի դիմաց ջեհու Բագրատունիները Բյուզանդիայում հողեր ու կալվածքներ ստացան: Որից հետո, այդ նույն ջեհուների դավադրությանը, նույն մեր բախտին արժանացավ նաև իր ցամաքը ճաշակած Բյուզանդական պետականությունը:

Անցել է հազար տարի: Այսօր մենք ունենք այն, ինչ ունենք: 1700 տարվա դժոխքային ապրումներ տարանք, անխնա կոտորեցին մեզ, մորթեցին, Գեր-Չորի անապատներին վերջնական վախճանի հանգրվանին մատուցեցին, բայց կանգուն մնացինք՝ ջեհուները չկարողացան մի հայ թողնել, այն էլ թանգարանի համար: Թող զարմանալի չթվա՝ մենք իրքը տոկուն ենք, ամուր կամքի տեր, աննկուն, համառ, անմահ ենք, որովհետև բարի ենք ու գուրկ նենգությունից և Արարիչը դրանում համոզվեց, մենք իրեն հարազատ մնացինք:

Հիմա հասել է Ահեղ Դատաստանի՝ Քավարանի ժամը, այն արդեն սարերի հետևում չի և պահն է մոտենում մեր որոշիչ խոսքը ասելու: Դրա համար մնացել է դահճական անցյալին հրաժեշտ տալու երթի վերջնական համախմբում: Մնում է ազգությանը Հայր համախմբվի Հայի ոգու գաղափարախոսության հետ: ԵՎ վե՛րջ:

Մա մի փորձություն էր, որի արդյունքում պետք է Արծիվը գետնափորվեր և Առյուծը ցրատուզվեր, որպեսզի սողունը սավառներ և լուսավոր ճրագը ՄԱՐեր:

Խեղքին աչեցե՛ք:

Մենք երբեք չենք եղել ենթակա և երբեք չենք լինի: Մենք ունենք լրիվ ուրիշ առաքելություն և այն պետք է իրականացնենք: Եթե որևէ մի հայ պատրաստ է ստրկանալու քայլին, նա բարձրաձայն պետք է արտահայտվի, նա Հայ անվանվել չի կարող, իրավունք չունի, իսկ մնացածը պետք է անհապաղ համախմբվեն: Պետք է համախմբվեն միմյանց նրանք, ովքեր գիտակցում են ազգի համար կյանքը չհանայելու գաղափարը, միայն նրանք կկարողանան չղավաճանել, չծախել Հայրենին, զարհուրածին գռռոցով Հայկյան նետը ուղղորդել Բելի կրծքի մեջ և ճակատի: Կհամախմբվեն միայն նրանք, ովքեր չեն ուզում տեսնել սեփական զավակներին ստրուկի կամ ծառայի կարգավիճակում, ովքեր չեն ցանկանա իրենց ծնողներին մտրպցկանի դերում տեսնել, ովքեր չեն հանդուրժի իրենց բույրերին ու դուստրերին ոսոյի լկտի օգտագործմանը հանձնելը, ովքեր չեն ուզենա տեսնել իրենց կանանց հրեշին ծառայելուց, ովքեր չեն երագի հրեշից թուլափայ մի պատառի ու փշրանքի արժանանալ, ովքեր ամեն գնով կձգտեն իրենք լինեն իրենց ու իրենց հարազատների ճակատագրի կերտողը: Միմիայն նման Արիական ոգով ներշնչվածները կկարողանան տղամարդ համարվել, ընդունել ոսոյի չհայտարարված նենգ մարտահրավերը և հաղթողի տիտղոսով դուրս գալ մարտից: Այդպիսիք են եղել Հայկազյան բոլոր մեր նախնիները, մեր պապերը, այդ նրանց Թուր Կեծակիի զարհուրանքի մասին է, որ անգամ ոսոյը չի համարձակվել էպոսում գրի չառնել: Այդպիսիք էլ պետք է լինեն նրանց արժանի բռնները՝ արյունով ու ոգով Հայերը: Մնացածը ուրիշի թթածը լիզող կեղծլան խառնուրդներ են՝ ավելի լավ է չլինեն:

Հղկվելու են ենթակա մարդկության լոկ բնավորությունն ու արտաքինը, Հնչակվելուն արգասիք են անձի գործը, տաղանդն ու առաքինը: Այսպիսին է իմ կարծիքը, ինձ թվում է նաեւ համամարդկայինը: «Դու ստրուկ, վահկոտ, հայ, բայց ոչ ինձ որդի», - թյուրը Պուշկինյան: «Հուդա» նշանակում է շիվ՝ ֆալլոս, միջնաստիճանը Սուրբ-Քառորդության Երկնպագեցին Մայիսեին, բայց չարժան պարկեշտ քառաստիճան: Քանզի Ռիբուշայիմ՝ «խաղաղ տեղ» - է, քառորդությամբ ամբողջական Բայց «Իսրոել» բառացի թարգմանվում է «Արարչի դեմ պայքար» Եվ Հիսուսին սպանեցին լո՛կ բարոյականությունը բարոզելու համար: «Չարիքը այն ամենն է, ինչը հակառակում է սատանայի կամքին», Մատնների ստոր կարգախոսն է սա, բռնատիրանալու աշխատին: Մեծ փողերն են կերտում պատմությունը,- սա է Մորասի ատյանը: Պատմությունը պղծողներին Սերվանտեսը նախընտրել է կախաղանը: «Մոսկայի» կարգավիճակն է պարզեել հողաներին Վատտիկանը: Ազատությունը բոլոր չարիքների արմատն է, -- մեծն Ջեֆրի Չոուսեր: Իսկ որ՞ն է առաքելությունն ցուցքի՝ էությունը սուկայի, ազահ և ստոր, Յոնջա խոտը արածած, անդատավոր մեծացած, ինքնահավան, ընկնավոր: Լեոն Ֆոնջյանը կնկարագրի հրեշաժիններին արդի, այդ գերվտանգավոր Չունեն ազգը համամիաբանող գույնը, տեսքն ու լեզուն միատարր, Ռ՛չ հավիտենից հայտնագործություն, ռ՛չ էլ ակնհայտ հանճար, Ռ՛չ դիվանագետ հանրաճանաչ, ռ՛չ մեկ թագակիր հանրահայտ, Ռ՛չ ռազմագետ փառաբանված, ռ՛չ մի փառահեղ հերոսամարտ, Ռ՛չ իմաստուն հարզի, ռ՛չ դպրություն՝ ունեցածն էլ է Արամեական, Ռ՛չ հինավուրճ մեղեդի, ռ՛չ երկ, ռ՛չ երգ, ռ՛չ պար ժողովրդական, Ռ՛չ օժտվածությունը բացահայտող գոնե՝ մեկ գործիք երաժշտական, Ռ՛չ աշխարհագրական տեղանվանում՝ վեհ գորավորի վկայական, Ռ՛չ մարդամակարդակը բացահայտող խոհանոց ցեղապատկան, Ռ՛չ էլ արժանիք կերտվելու վեհանձն այր և կամ արի պատվական: ՌՒճեն՝ 5799-ը տարվա հեքիաթատիպ արկածաշար խեղահնարում, Հոտակերտում՝ Յահվահ Վիշապ, Ադամ Չարին, Հուդա, խավարամտում, Թե ինչ էին որոնում քառասուն տարի մերկ, ամայի անապատում՝ Գուցե քոչվորին գոյատևմանն ի՞րձ, կամ չարչուն գահաբազմ նկատառու՞մ, Թ՞ե պատգամ էին ստանում իրենց Եհովա Աստծուց Թորայական, Շատ գիտակից դասի՝ հոտը միշտ հուսա մանանա երկնական, Այրի մտորումներով անաշխատանք գոյության, կամ գոնե բեմական, Իսկ վեհագույն հաճույքը լիարժեքորեն վերակերտի այլասեռման: Այսինքն՝ դեմ Արարչին, իր իսկ արարածին դերի հատկացման: Առաքելություն՝ շինածը ավերել, կենսամարվել ուրիշի կենսագրությամբ: Հոտային էություն՝ կազմակերպված հանցագործության վերջնատյան: Քաղաքականություն՝ բոլորին թշնամահարել, տարակուսել մասնամտման, Դաստիարակություն՝ պատճառի հարկ չկա, վնաս տուր անպայման, Կյանքի կողմնորոշում՝ աշխատանքը սիրում է հիմարներին միայն: Ապրելակերպ՝ ունեցվածք չես դիզի առանց քրտնքածմի հափշտակության: Ծիսակատարություն՝ տարին չի բոլորի, սուկայի է առանց Արիի արյան: Կարողություն՝ դավը, վաշխառություն, թալան, անգամ վարձով գուգարան: Երազանք՝ միայն աթոռ ու փող տան, ընդունելի է ամեն մի պայման: Նպատակ՝ թեկուզ գուր արարք, միայն թե մարդիք հաշվետու դառնան

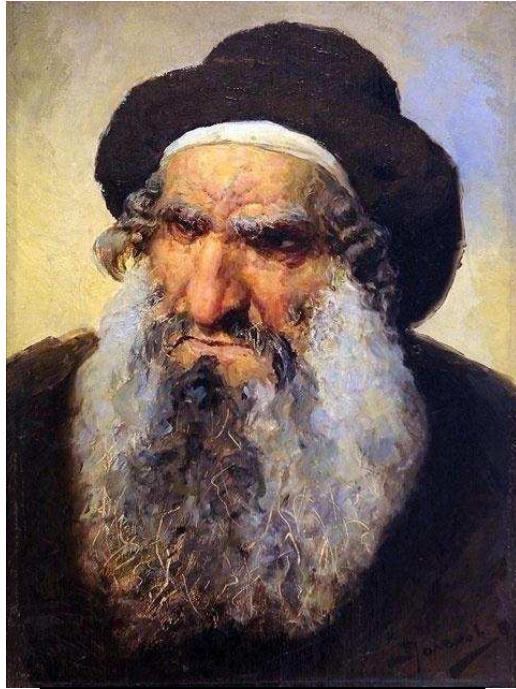
Գերնպատակ՝ Երկիր մոլորակի ամբողջ մարդկությունը վրեժի է արժան։ **Արժանիքակերտում՝** արոռ ու զահի նենգազավթած ահռելի պաշար, Անաշխատաարդյունք ծագումների բերմամբ վիթխարի ոսկի ու գումար, ԵՎ առավել՝ համամարդկային ատելությանը շիկացած երկնակամար։ Իսկ ամբողջ մարդկությունը մեկի մոտ սխալ՝ արքատրակտ է և անհնար։ Հուսահատված ութօրա թլփատման ծեսից **ջեռոլ գալախի** օրթողոքսալ, Բայց որ անպայման էր «չարիքի վարակ» կոչումից զատվելը հոգալ, Հրածարվեցին հայրիենտնորոթությունից՝ բացարձակապես անօգնակալ, Մահկանացուին անհասանելի միտք՝ աղջնակի շորողոլ տարում կին դառնալ, ՌՒ այդ սանձարձակված սեռով իգական, իղեալների ձեռքբերում հուսալ, «Մեր կովի հորթը միշտ էլ մերն է, արի ցուլ է պետք ճարել ընտրյալ», ԵՎ հորթը կպաշտի մայր կովին, թէև անհայտ ցուլն էր կատարյալ։ Ամորահար կեղծած պատկանանքը տելեգոնիածին համահողայության Ձեռանան «նվիրյալ գործակալ» որդի ամեն բարոյակիրք ազգության Սուրբ երդումներով «Շուխան Արուխ»-ի խոստումներ տան բազում, Նոր աթոռահիստ՝ քաղաք, գյուղ, փողոց իրենց անուններովը ուզում, Եզակի ուխտով՝ հավատարմությանը ամենայն վեհափառ փողոյն սրբազան Հափշտակել ընդերքի եղածը, ռամիկի դատածը, բերանի կտոր հացը, Տան, ունեցվածքի, հողի, ջրի, վառած մոմի, ու գերեզմանի վարձը։ Հետն էլ գոնե հանապազօրյա մի կտոր հացի չտան Հայերին պայման, Հալածածով չբավանան, կողոպտածով անկուշտ աչքերը չհագենան Ամեն մի սարքածը քանդեն, ծառ ու ծաղիկ անեն արմատահան, Հբացահայտվի, որ հրոսական են ծրագրերն «հմուտների» սիռնական, Հասարակությանը տրամադրեն կիրք ու հնարագետին հակասական, Նրանց արարածը ստեն, իսկ գրած, հնարածին տիրեն, հեղինականան։ Համադատողությունը տարրական, խավարագործ ինչպես տարրական, Արիին գրպարտելով Արեւի^օն տիրեին՝ մնացին դիտորդ քաղաքակրթության։ Արարմունքը արդյունք է գաղափարի, թալանը՝ վաստակը կտղապարի ԵՎ՝ անճարը տիտղոսին հանճարի, աղանդը բարձունքին տաղանդի Անգետը աթոռին գիտունի, ահաբեկիչը՝ ուսուցանողը փրկարարների, Թալանչին նպաստի բաղվանչի, գահանիստը՝ գահն իր աճուրդի վերստի, Անօրենն՝ տնօրեն, նախարարն՝ նախարար, դատաբազն՝ դատախազի, Ձեռանան զագաթին նորույթի, արդյունքում ամենաստորինը կորուստի, Երգիչն ձայնագուրկ, դերասանն անձիրք, բուժբույրը կթվորից չտարբերվի Գիտաստիճանը ասրուստամիջոց, իրավապաշտպանը օրենքը ռոնահարի «Հարազատ» ընկերը ստրկացման մտերմությանը սուրբ օջախտ ժամանի Մակայն տարեմուտին աթոռակիրը գոնե անվանաշքանչանի կշռորիի։ Պատիվն ու խիղըր վերագրած «ակում» ու «ոյ»-երին հատուկ էութան Կաննիբալներ, թուրքադիմակ դահիճներ, թե արնախումները հողդայության, Էնվեր, Ջենալ, Թահլաթներով՝ վճռագործները Հայի ցեղասպանության։ Մուգ ու սեւաբեր հայտը դժբախտագույն էջերում Հայոց պատմության, Աժդահակով պղծված Պարթեւներից, Սարգիս -- Սահակներից, Անակից, Խոսրովին աղեղնահարումից, Պարսիկ ու հայ Արիներին թշնամահարումից, Հայկազունյանց օջախը մարդող Խավարապաշտ «լուսավորիչ» Գրիգորից, Պոռնկահամբալ «կույսեր» Հռիփսիմե, Մանյա, Գայանեյով մատուցումից, Թուլամորթ Տրդատից ազգանվիրական ավանդություններից օտարումից, Վահագնի ու Անահիտի սրբապահանումից, Ավարայրի նպատակումից, 325--ին էլ Նիկեյայի տիեզերածողովին ջեռուղ Քրիստոսին Աստվածածումից,

Հարյուրքսանութ Հայ իշխանատան արժանագրկումից ու արտաբառումից, ծնող, եղբայրք հայքադավ ու գաղ նմանակերպներին իշխանացումից, Հիսուսի Քաղբերդնյան երկակի բնույթով Բյուզանդիային բեւեռումից, Չլսած, բայց տեսած՝ արքայատան կառավարման կարգի ոտնահարումից, Առյուծածինների աշխարհաբախումները **հրեշ**ածինների մարտավարումից, Չարագոր Թորայի ճիշտ արտապատկերը Աստվածաշնչի վերակոչումից, Խասիդական «այտիտ խփեցին մյուսն էլ դեմ տուր» հնազանդաուսուցումից, Աշխարհակալ Հայքը հրոսական քմահաճքների մասեր կազմալուծումից, 301-ից 930-ին էլ Հազարամյա պատմագրերի պղծումից ու մոխրացումից, Անգամ էպոսում՝ Մանա-Բաղդասար, Նոյ, Մասունցի **Դավիթ** կեղծոքից, Հայկյան Տավրոս Արքայաց երկիրը Բագրատունիների թագավորակոչումից, Կիլիկիայի հավիտենակործանիչներ Ռուբեն, Չաքար, Լուզին հրեշներից, Բարոյակիրթ Հայուհու ձեռնածին հացը բռի-գռեհիկների ուրացումից, ԵՎ իր իսկ խմած ջրհորի մեջը թքելու ընդմիշտ պատրաստակամքից, Հազարամյակներից միակուռ Հայոց պետականության հողմնահարումից: Շինողն է Արարվում, ավերողը շինվում է, գու՛ր եք կպել պատմությանն, Առաջինը Արարված Հայից շատ հետո, քանդողներ՝ վերջինն եք միայն, Կերտված գահերի եք վազում, դատարկ, գուրկ գաղտնիարից պետական, Դրամ ու մարդ հակաբեռ են, հասկացե՛ք, բարարտներ անբան, Յոթբեկի ու ֆալոսի պաշտամունքով չե՛ք դառնա մարդավարական, Ինչքա՞ն էլ փորձ արիք, գուտ սուգ, համաճարակ, երկրներ փլուզված, Քանի՞ տերություններ էլ պղծավիրտաներովդ արդ այսժամ մխրճված, Սպասումով յուր գալիք հերթին, նման դաժան բախտին արժանացած, Սպառնաք տարածքով, ահաբեկեք, բայց ո՛չ նամուտով հրաժարական, Մի՞թե անպայման է ամիսնաստ արյունահեղություններն այդատիճան: Հայե՛ր անկարելի է, կրկին թողնել տերության դեկին արմատանան, Աղետաբեր վարքին այս դեղնագիշատիչ, կուղեկցի նեցուկն իրավական, Կատանանք նորեն բռնօրենս կոզանատ, շիրմայով ժողովրդավարական, Ստրկախղճով՝ արյան ծով, ջրհեղեղ, «Կալիգուլա» կամքովը սակայն: Անենք ունեն կողերս արժանապատվության, հուղան է հերքում միայն, Քանզի ունեն դիմագիծ՝ ակնթարթորեն ամենակտիից՝ ամենաաղերսական, Իրենք օծված չեն վեհի, մեզ պիտ ցածրացնեն մինչ հրրյր աստիճան: Միոն հմուտների՝ “գոյերը ոչխար են”, գրպարտ է յուր դիրքից փրկության, Մեծ Հայքը կվերածվի այնդարի անապատի՝ ծրագրածին այս դաժան, Նման արհավիրքի որդեգրմանը հարկ է սաստկահունջ պատասխան: Վառ Արեւի երկիրը պաշտում է խավարածին Եհովայի մարգարեններին, Հայի ԱՐԱՐԻՉԸ մնացել է սպասումներում Արեւի հարագատ կանչին, ԵՎ որ ամեն արդարացում լոկ ողջերին է մոլորացնում, և ոչ հոգիներին, Ազգը գտազատանք է տենչում, ախ նա կարիքի չի վիշապագորշ հոտին: Բռշեն փաշա չի դառնա, կյանքն էլ հավերժ գրկանք տառապանքածին, Հայրը “լավություն անող, ջուրը գցող”, հքրյան՝ չանող, գցող ջուրը միայն, Հայր պատառը կիտող է, հքրյան թոցնող: Նրանք ներդրակն կդառն՞ան: Տհասների ճոտ խելոքն անմիտ է: Ծարավից գովանում են խմելով միայն: Կոչով «ընտրյալ» հքրյր-սրիկա չարհարին Լեխտքն հուշին «մասարության», Մնաց կռահել՝ Արարչի կամքը, Արան է իրականացնողը ահեղ Քավարանն: Իրենք են կանխագուշակել վախճանն մարդկության՝ « **Արմագեդոնն**»-է այն, Փորձությունը հանդուգն էր շատ, բերողն էլ է հայտնի, մնաց Քավարանն, Հայոց դաշույն կեծակին ոգով ճիվախքում մխրճվի՝ ու հետո դրվի պատյան: Հետևությունը Քոնն է, բարոյակերտ առաքելությամբ՝ իմ վեհ Հայաստան:

ԾՊՏՅԱԼ ՎՆԱՍԱԿԱՐ ԺՈՂՈՎՈՒՐԴ

ԹԵ

Գ Յ Ա Դ Ա Յ ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն

ՄՈՎՍԵՍ --«ԲԱՐՅԱՑԿԱՍ» ԴԵՍՔԻ ՆՄՈՒՇ

Հ Բ Բ Յ Ա Ն Ե Ր Ի Տ Ա Ր Ա Տ Ե Ս Ա Կ Ն Ն Ե Ր Ը

ԱՇԸԵՆԱԶ -- Գերմանիայի և կենտրոնական Եվրոպայի

ՄԵՖԱՐԴ – Իսպանիայի, ԱՄՆ-ի

ԲԱՎԼ – Հարավային Կովկաս

ԹԱՐԳՈՒՄ, ԼԱԽԼԱԽ – Քուրդիստանի

ՋԻԴԻ – Իրանի

ՓԱՐԱՍ ու ՄԱԴԱՅ -- Աղվանստան և Միջին Ասիա

ԹԱԹ – Լեռնային

ԿԱՅՖԻՆ – Չինական

ՄԱՆԱՐԱՇՏՐԱ -- Հնդկաստան

ՔՈՉԻՆ – Մայալամայեզու

Եզիպտոսից վտարելուց հետո, ինչ-որ մի ոմն Ղևտացի Մովսես հերյա ժողովրդին Սինայի անապատով 40 տարվա ընթացքում հասցրեց Պաղեստին, բայց այստեղ ընդամենը երկու շաբաթվա ճանապարհ էր: 40 տարին դա երկու նոր սերունդ ստանալու թացք է: Այդ ընթացքում արյունապղծման արդյունք 8 օրական տղաներին թլփատելու՝ այսինքն վերելի չորսը չաքրաների բացակայությամբ արական սեռի ստացմամբ և երեք տարի մեկ օրական աղջիկներին կուտությունից զրկելով՝ ստացան գենամոդիֆիկացված բիոռեբոտներ: Այնուհետև, արդեն Պաղեստինում, երկար տասնամյակների ընթացքում, այդ նույն փորձի կրկնումով ստացան վերջնական մի ամբողջ հոտ, որոնց և կոչեցին հուդաներ: Այս հանելուկային մոտացիան, որոնք մինչ այսօր էլ ինքնակոչվում են հերյաներ՝ հանցագոր-

ծներ, իսկ պաշտամունքը հուդայական՝ ֆալտասպաշտական է, օժտված է հակամարդկային՝ սատանական հատկություններով եւ ունի մարդկությանը վերացնելու առաքելություն: Դրանք ունենալով նման միտում ու հավաստիացած լինելով Արարչի դեմ պատասխանատվություն չկրելու մեջ՝ իրենց անվանեցին խորոէլ, այսինքն Արարչի հետ կոպող:

Ըստ Թորայի՝ խորոէլ հոտի և գերագույն սատան Եհովայի (Johoh) միջև կնքվել է «պայմանագիր», որի համաձայն առաջինները խոստացան չպաշտել այլ Աստվածների և կատարել Եհովայի բոլոր ցանկությունները, իսկ Եհովան իրենց հատկացնի Պաղեստինյան Ամալեկների տարածքն ու իշխանություն տա այնտեղ:

Միեւնույն է՝ դրանց մեջ գտնվել են որոշ առողջ դատողության տեր անձինք, որոնք գիտակցել են հետագա պատասխանատվության անխուսափելիությունը ու անընդհատ փրկիչներ են փնթրել: Հուդայականության ներսում առաջացել են տարբեր հոսանքներ և խմբավորումներ, ըստ իրենց՝ մ.թ.ա. 2-1 դ.դ. հետևն ու փարիսեցի առաջին կուսակցությունները, հետո Հիսուսը՝ իր հեղափոխական միտումներով, որին հետագայում անրակցեցին քրիստոնեական գաղափարաբանությունը, սխոնական շարժում, Մաքաուայ Յվի ու մի շարք այլ ավանտյուրիստներ, միստիկ քաբալան ու խասիդիզմը, մաստնականությունը: Հուդայիզմում մ.թ.ա. 8-րդ դարից է կարծրացել խորոէլ ժողովրդի «Սատանի ընտրյալ» լինելու մասին պատկերացումները՝ նման գեոմոտիֆիկացիայի միակ ներկայացուցիչը և գալիք մեսիան լինելու պատճառով:

Ռեճենալով սատանական առաքելություն, պարզ է, որ պետք է լինեին Արարչական առաքելության կրողների՝ Ամալեկների, այսինքն Հայերի ոխերիմ բշմամին: ԵՎ քանի որ Հայը Արարչի ընտրյալն էր՝ իրենք պետք է գիտենային Հայի «յիշատակը երկնքի տակիցը ջնջելու» եհովական ծրագիրը, Հայը այդ մասին չպետք է իմանար, բայց դիմակայեք:

Պատմությունը արձանագրում է, որ հըրյաները եբրայեցիների սերունդներն են: Լեգուն կոչում են եբրայերեն, բայց իրենց ինչու՞ թե հրեա: Իրենք ինքնանվանմամբ հըրյա են՝ հանցագործներ:

Հըրյաները եղել են և կան քոչվոր գող ու թալանչի ժողովուրդ, որոնք հիմնականում կանգ են առել Բաբելոնի մոտակայքում: Բաբելոնից գաղթելով Պաղեստինի արեելյան և հարավային կողմերը, ծովափից հեռու մի քարքարոտ տեղում հոտախումբը հաստատվել էր բնակության: Փարավոնյան հարստության ժամանակ, սրանց հոտից Հակոբի որդի Հովսեփը գերությունից երբ մտել էր վարչապետարան աշխատելու (մեջ հիմա հայտնի է, թե ինչպես են դրանք հասնում պաշտոնների), հըրյաները Եգիպտոսի մեջ մի քիչ շնորհքի արժանացան: Բայց երբ սրանց չարաշահությունները բացահայտվեցին, ժողովուրդը խիստ ծայր բարձրացրեց: Երբ բողոքները ծայրաստիճան պոռոկում ունեցան, Փարավոնը ստիպված եղավ հըրյաների դեմ խիստ միջոցներ ձեռք առնել, իսկ հետո, շարունակ կրկնվելուց, սկզբում աստիճանական, հետագայում լրիվ բնաջնջման նպատակով, որոշեց հետագա ծնվող բոլոր արու գավակներին սպանել:

Այդ ժամանակ էր, իբր համկարծակի, ինչ որ տեղից, ինչ որ պատճառով հայտնվեց մի ոմն Մովսես: Մովսեսը՝ (Մայխսել, Մաշիայ) եգիպտական քրմերի վերջին սերնդի ներկայացուցիչներից էր, որը և պետք է նախապատրաստեր «Սատանայական փորձության» թացքին անցնելու բոլոր նախապայմանները, ընդ որում այն իրականացնող գլխավոր հերոսներին՝ սատաններին, կամ որ նույնն է՝ ջեռուղներին: Նրա գլխավորությամբ արդեն Հայաստանում չար քրմերի միջոցով աշխատանքներ էին կատարվել Աստված գաղափարի ներմուծում Արարչի փոխարեն՝ սուրբ քառորդության որդու, Շիվի անվամբ Աստված կոչել Ռիարտում: Այդ Մովսեսը Եգիպտոսում մի հըրյայի և տեղացի երեւելի անձնավորության միջև վեճին է ականասես լինում: Տեղացին գտնելով հըրյային անիրավ, չի կարողանում համբերել՝ ապտակում է: Տեղացուն ձեռնելով սպանում են: Մովսեսը պատսպարվում է հըրյաների մոտ: Վերջապես, որպես Հովսեփի ծանոթ, կեղծ հըրյա՝ մեծավոր Ահարոնի (Մովսեսի եղբայն է) միջամտությամբ, որը պալատի մեջ հեղինակություն ուներ, հըրյաներին անխուսափելի բնաջնջումից փրկելու համար, արտոնություն ստացան՝ հըրյաներին Քանանու երկիրը վերադառնալ: Անապատում Մովսեսը և լեւիտները (չար քրմը) արյունապղծման ու ծննդյան 8-րդ օրվա թլփատմամբ սրանց երեխաներին վերա-

ծեցին բիռոտքոտների: Լեւիտ Սամերի պարտադրանքով, սրանք սկսում են ֆալլոսի կուտ-բեր պաշտելը: Մովսեսի մահից հետո, երբ արդեն Հիսուս Նավինն էր ղեկավարում բիռոտքոտների հորդային, Յեսուն սրանց Պաղեստին առաջնորդելով բաժանեց 12 սերունդների: Ի վերջո, ծերերի ժողովներ և հետո խորեյի դատավորներ կոչվող վարչություններ կազմե-լով, ն.թ.ա. 1000 թ.թ. իրենց կամքով և Սամուելի միջնորդությամբ Սավուղին նշանակեցին իրենց առաջնորդ: ԵՎ այս գերդաստանի հաջորդները Դավիթի և Սողոմոնի օրոք հիմնե-ցին իրենց միությունը: Սողոմոնի մահից հետո արդեն ջիուդական սերունդը բաժանեցին երկու մասի՝ մեկը Իսրայել, որը թարգմանվում է Արարչի դեմ կռվող, մյուսը Յեհոուդ (ջիուդ), հայտնի որպես հուդա (ֆալլոս) կոչումով: Իսրայելի «միությունը» Ասորեստանի Սաղմանա-սար (Սենեքերիմ), իսկ Յեհոուդ «միությունը» Ասորագործունոր թագավոր-ները գրավեցին, որպես այլաստեղծների՝ ընդանուր ջարդ կազմակերպեցին, մնացածին Բաբելոն գերի տարան: Այս թվականից հետո միությունը՝ ինչը իրենք պետություն կոչեցին, վերացավ: Բաբելոնում սրանք 70 տարի գերի մնացին:

Երբ պարսիկները գրավեցին Բաբելոնը, ջիուդները դիմեցին Կյուրոս թագավորին՝ Պա-ղեստին տեղափոխվելու և ազատ պաշտամունքի խնդրանքով: Սակայն 200 տարի մնա-ցին ստրուկ: Ալեքսանդր Մեծի մահից (նթա315թ) հետո, ծնած փոքր տերությունների լծից ազատվելով, Պարպլասի և Սելեուկյանների պատերազմից օգտվելով, ազատություն ձեռք բերին և 130 տարի քահանայատեմների (հիմա Հայ եկեղեցում են այդ քահանաները) վար-չությամբ կառավարվելուց հետո, դիմեցին Հռոմեացիների պաշտպանությանը և նրանց հովանավորության ներքո Հերովդեսին (Բռոդ) առաջնորդ ընտրեցին:

Հերովդեսի մահից հետո, որդիները Պաղեստինը չորս մասի բաժանեցին և ընկան Հռո-մեացիների լծի տակ: Հռոմեացիների տիրապետության տակ հանդարտ չմնալով, խռո-վություններ կազմակերպեցին: 135 թ. Հռոմի Ավերինե գորավարը գրավեց Երուսաղեմը, ընդհանուր ջարդ կազմակերպելուց հետո՝ ջիուդներին Պաղեստինից վտարեց: Այս թվա-կանին էլ կազմեցին Սիոն միությունը և ցրվեցին աշխարհով մեկ: Իրենք սակայն մեծ վար-պետությամբ նախորդներից՝ ն.թ.ա. 925 թ. կազմված սիոն ժողովի քուրս Իլյումինատների ծրագրից ժառանգել էին չարաշահությունը, լուծախափոխությունը (վաշխատություն) և ժո-ղովրդի հարստությունը կողոպտելու ճարակությունը:

Բաբելոնում գերության ժամանակ նախապատրաստական աշխատանքներ անցկա-ցնելիս քրմերը ջիուդներին սովորեցրին ԿԲԼԸ-ի դրույթների հետ: Կբլը-ն իրենք համարում են մատնում: Պետք չի շփոթել՝ մատնելն ու դավաճանելը՝ մատնելը «մատ» արմատից է (մատնացույց անել, ծախել), իսկ դավաճանելը «դավ» (դեմ, Դավիդ => դավադրություն, նոր լույս՝ ի դեմս Արարչական Կենսաց Լույսի) արմատից է: Մատնելու միջոցով սկսեցին ժողովուրդներին թշնամացնել: Ձիուդը եթե դավաճանում է Իսրայելի սկզբունքներին, որին կոչվում են սպիկորես, համարում են իրենց ծաղրող, իսկ “հավերժ ստրուկ” ջիուդը դա պատալոգիկ շահնործող է՝ ու այդպիսիներին անմիջապես վերացնում են:

Ձիուդների ամենավառ բացահայտումը՝ ընդհանրը մի նկարով, որը կոչվում է «Վերջին ընթրիք», տվել է Լեոնարդո Դա Վինչին: Նկարում նկարագրված է մատնում, կաշառք, ցո-ւորություն, գողություն և այդ բոլորը բերում է Հիսուսի (ըստ նկարչի՝ բարու) հանդեպ V-վիկ-տորայի՝ ջիուդների հաղթանակին: Իսկ ովքե՞ր են նկարի մեջ երկու կանայք՝ դա նույն Մարիամն է՝ ե՛ր Մազդոլինացի, ե՛ր Նազարեթցի, Հիսուսի մայրը և սիրուհին:

Ձիուդները այդ եղանակով մարերի պետության (մար պարսկերեն նշանակում է օձ, իսկ ջիուդները համարում են կապույտ ծովերի հրեշտակ և իրենց դրանց սերունդներ են կոչում) գլուխ անցան, բայց Արտաշես թագավորի կողմից մահապատժի ենթարկվեցին: Ընդ որում և թագավոր Աժդահակը, որը սպանվեց Արտաշեսի որդի Վահագն Կիչասպա-քաղի կողմից: Մնացած մարերը փախան գնացին Միջին Ասիա հիմնադրեցին Սամար-դանը, որը վերծանվում է ինչպես մարերի սերնդի երկիր: Դրա հարազատներին արքայա-կան օրենքների համաձայն, իրենց խնդրանքով Արտաշեսը թույլատրեց սարելու Տարո-նում ու Կզնուտում՝ ինչը հիմա կոչվում է ՄԱԲտունի:

Խազարների՝ Իթիլ մայրաքաղաքով (այժմ Վոլգոգրադ) անվան տակ փորձեցին հյուսի-սային Կովկասում տեղի վայրագ ցեղերի հիմքի վրա պետականություն կազմել՝ Խազար-ների կղզանաթ կոչմամբ: Այստեղ էլ Ռուսները 10-րդ դարում ոտնահարեցին:

Մերձարեւելյան կարգավորման հիմնական հարցը, կապված է Պաղեստինի չորս միլիոն ժողովրդի ինքնորոշման իրավունքի և սեփական անկախ պետության հետ: Պաղեստինի ժողովրդի՝ իր բնօրրանում, օրինական իրավունքներից զրկման հիմնական պատճառը Իսրայելի սիոնիստական ղեկավարության էքսպանսիվական զավթողամոլական քաղաքականությունն է, հիմնված ԱՄՆ-ի պոտենցիոնիզմի վրա, որոնք այսպես կոչված նեղուքալիզմի քաղաքականության հոսանքի տակ, անց են կացնում ագրեսիվ միլիտարիստական կուրս մերձավոր արեւելքում և ամերիկա-իսրայելական հակաարաբական մարտավարական փոխօգնության շրջանակներում իրականացնում են Պաղեստինյան ազատարարական շարժման ճնշումը: Պաղեստինում Անգլիական մանդատի վերացումից հետո 29.11.1947թ ՄԱԿ-ի Գլխավոր Անսակբլեան ընդունեց թիվ 181 բանաձեռը, որի համաձայն, Պաղեստինը (26.000 քառ. կմ.) բաժանվեց երկու պետությունների՝ արաբական-42 % և հրեյական- 56 % Պաղեստինյան տարածքի: Երուսաղեմ և Եփրեեմ քաղաքները իրենց սրբություններով դարձան որպես ինքնավար վարչական միավոր, հատուկ միջազգային վարչակարգով, ՄԱԿ-ի ղեկավարության տակ, խնամակալության խորհրդի միջոցով: Այս բանաձեռը չկատարվեց: 14.05.1948թ. պատմության մեջ առաջին անգամ հռչակվեց հրեյական Իսրայել պետությունը, բայց արաբական պետությունը չկառուցվեց: 15.05.1948թ. սկսվեցին Իսրայելի զինված գործունեությունները Եգիպտոսի, Հորդանանի, Սիրիայի, Լիբանանի և Իրաքի հանդեպ: Արդյունքում, արաբական պետության համար նախատեսված տարածքի մեծ մասը Իսրայելը գրավեց, ընդ որում Երուսաղեմը 6.7 քառ. կմ.: Հորդանանը գրավեց արեւմտյան Պաղեստինը, Հորդանան գետի արեւելյան մասը, ընդ որում Երուսաղեմի մի մասը (5,5 հազար քառ. կմ.) Եգիպտոսը Գազայի շրջանը մոտ 400 քառ.կմ.: Իսրայելական ագրեսիայի հետեւանքով 1967թ. հունիսին գրավվեց Հորդանան գետի արեւմտյան ափը, Գազան, ինչպես նաեւ Սինայի թերակղզին և Սիրիական Գոլանական բարձունքները:

Այսպիսով՝ համաշխարհային մաշտաբով որպես լիակատար կազմակերպված հանցագործության սեկտուս, կաշառելով առաջատար երկրների իշխանություններին, Արիակալության բնօրրան Հայաստանը տապալելուց հետո, անցան Աշխարհի տիրակալ Անգլիայի թագուհու երկիրը՝ ռոտշիլդյան Դիսրայելին սարքելով պրիմեր մինիստր՝ խորը արմատավորվեցին այնտեղ, բացեցին բանկեր, սատանայությունից անտեղյակ գոյ-մատնների օգնությամբ տիրացան ԱՄՆ-ին, ժողովրդավարության բողի տակ ծախեցին Սովետը՝ հարստությունները հափշտակեցին և վերջնականապես տիրապետեցին համաշխարհային ֆինանսների հիմնական զանգվածին:

Դա այն Սովետն էր, որը փրկեց իրենց վերացումից, իսկ Ռուսիայում դրանց հանդուրժել են ամենաալյանդակ պահվածքներից հետո: Օրինակ.

Յարական Ռուսիայում ջիոդների կողմից բազմաթիվ ծեսական գոհաբերության կլըլին հատուկ արիական մանկանց արյունը օգտագործելու նպատակով կատարած վանդալական սպանություններից հետո՝ դատարանը և հատուկ քննչական հանձնաժողովը հայտարարեցին հետեւյալ եզրահանգումը՝

1. Հարսանիքի արարողության ընթացքում բարբին նորասպակներին նվիրում է ձու, վրան նախօրոք քրիստոնյա նահատակի արյունով թաթախված պաստառի զգնածք շաղ տված, ինչը համարվում էր անշրջանցելի՝
 - a) ջիոդական հողի կնոջ համար
 - b) նորասպակների սեքսուալ էներգիայի համար
2. Պեսախին (ջիոդական գատիկ) մացա թխելու համար քաղաքի վրա ցանում են արիական արյունով թաթախաց պաստառի զգնածք: Պեսախի արյունոտ գոհերը համարվում են իրենց փրկիչի խաչային մահին հիշատակ:
3. Փուրիմ (փիրում) տոնի ժամանակ, արտահայտելով Մարդիտեյի և Եսթերի սիրամբի հուշը, ջիոդերը սպանում կամ խոշտանգում են արիացու, կերպարանացնող Ամանին (Ամալեկը՝ Հայը, որին Եսթերի ամուսինը՝ շահր սպանեց): Այս տոնին ջիոդները միմիանց նվիրում են թիվածքներ՝ Ամանի ականջներ կոչվող, արյան կաթիլներով շաղախված: Փուրիմը գաղտնագետների գնահատմամբ

ՋՀՈՒՂԱԿԱՆ ՊԵՏԱԽԻ ՀԱՄԱՐ ՍՊԱՆԱԾ ՌՈՒՍ ԵՐԵԽԱՆ

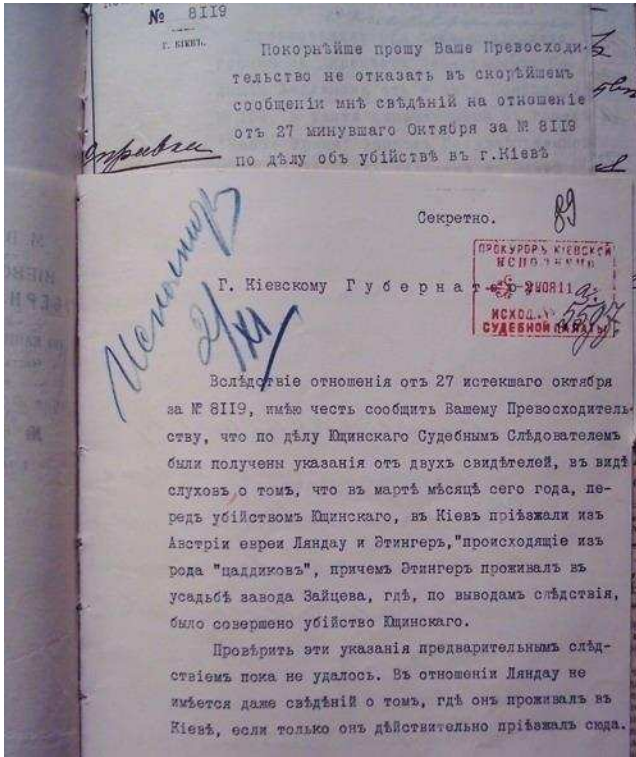
- քսենոֆոբիայի զարդանաժիտություն է գոյերի հանդեպ: Իրականում պարսիկները հրդյաներին բնաջնջել չեն ցանկացել՝ այլ փրկել են ցեղասպանությունից:
4. Ջիուղները տարբեր ցավերի դեմ որպես մաժուկ օգտագործում են արիական արյուն:
 5. Ջիուղական թաղումների ժամանակ մեռելի թարթիչները թրջում են արիական արյունով:
 6. Արիացիների վրա կախարդանք անելու համար ջիուղները նրանց դռները նշում են արյունով կամ անեծք են անում արյան վրա:
 7. Կոմերցիոն գործի համար ջիուղին օրհնելու համար՝ նրան նվիրում են արիացու արյամբ քսած ծու:
 8. Թշվառումից ստացված արյունահոսությունը կանգնեցնելու հակադարձ պոռցեսը կատարվում է արիացու արյուն քսելով:
 9. Ջիուղների նորածինների աչքերը բացելու համար օգտագործում են արիի արյուն, որովհետև որոշ կենդանիների նման դրանց երեխաները կույր են ծնվում:
 10. Խավար դեղերի հետ կապվելու համար, կապված հավերժ թափառող Աղասֆերի լեգենդի հետ՝ բավարարվում են արի արյուն խմելով:
 11. Արյունապղծման հետեւանքով առաջացած այլասեռականությունը գեմոֆիլիայի դեմ պայքարելու համար ջիուղները սննդի հետ օգտագործում են առողջ ու երիտասարդ արի արյուն:
 12. Գոյերին մահացնելը համարվում է ջիուղական ազնվական քայլ:

Ռուսիա, Կիև, հոկտեմբերի 28, 1913թվ.

Այսբանից հետո Սովետի ղեկավար Ստալինը ջիուղների ամբողջ պատմության ընթացքում միակ մարդն ու ղեկավարն է եղել, որ ջիուղներին պետություն կառուցելու համար իր պետական հողից մաս է հատկացրել՝ Կոսսանդյարսկի կոլայում, Բիրիբեյջան մայրաքաղաքով: Ելնելով ջիուղական «երախտապարտության» զգացմունքներից՝ միեւնույն է ծախսեցին Սովետը, թալանեցին Ռուսիան, տակնուվրա արեցին մնացած բոլոր հանրապետությունները նույնպես:

Տիրապետելով առեւելի գումարների, «Նոր կարգ» համաշխարհային ծրագրի իրակա-

անցան բաղձանքով սկսեցին լուր պատերազմների միջոցով ահաբեկել աշխարհը: Փոխարենը շահեցին համաշխարհային մարդկության աննկարագրելի ատելությունը՝ մեքենայաբար ջիուդական հարցը վերածելով միջազգային բարդանքի:

Այժմ իրենք չունեն ֆինանսային պորթլեմ: Միեւնույն ժամանակ հասկացան, որ փողի օգնությամբ արդեն չեն կարող վարձու զինվորի միջոցով բոլոր ազգերին խփել՝ վարձու զինվորը նույնպես հասկացել է «ժողովրդավարության» չիրությունը: Մնում է, որպեսզի մարդկությունը չբկարողանա համաշխարհային ջիուդականության դեմ պայքար սկսել, բոլոր ազգերին խանգարել ֆինանսների տիրապետումից, ստույգ ինֆորմացիաների ստացումից և ամեն ջանք ու զուսար չխնայելով՝ թույլ չտալ միավորվել:

Իրենք շատ լավ են հասկանում, որ երբեք չտալով մարդկությանը ոչ մի հանձար, տա-դանդ ու հայտնագործություն, օգտագործելով հասարակ-

կայության մարդկային և հումանիտար հատկանիշները՝ շահագործել հասարակայնության իսկ հանդեպ, համամարդկային դատից խուսափելը արդեն անհնար է, իրենք կորցնելու ոչինչ չունեն, անցել են ամենաճշգրիտ պաշտպանությանը՝ հարձակման:

Իրենք չատ լավ են գիտակցում, որ համայն մարդկության կողմից ներում ստանալու տեղ չեն թողել՝ մենթալիտետը թույլ չի տալիս շարունակել բախտորոշ ատելություն վաստակելու գործը, հետին քայլ լինել չի կարող՝ պատրաստ են մարդկության հանդեպ ամենադաժան և ամենաստոր քայլերին:

Երեւի հազարամյակներ առաջ “Ահեղ դատաստան” կանխատեսողները կարողացել են գերբարդ հաշվարկներով ուղղորդվել:

Ընկերական և անկեղծ հարաբերություններում կեղծել էթնիկ ծագումը՝ գյաղայություն է: Համարել՝ որ ճշմարտություն չկա՝ կա ամենաթողություն ու ճշմարիտ մարդուն սրտով բարեւել՝ գյաղայություն է:

Մաքուր սրտով հետդ հաց կիսողին համարել միասին ու շահագործել՝ գյաղայություն է:

ՎԱՆԱԿԱՆ ՆԵՌՖԻՏԸ ԿԱԲԱԼԱՅԻ ՈՒՄՈՒՑՄԱՆ ԿԱՊՈՎ ՀՈՒՌԱՆԵՐԻ ԱՐՅՈՒՆ ԽՄԵԼՈՒ ԳԱՂՏՆԻՔԻ ՍԱՄԻՆ

Նախաբանն ու քարգվանությունը Ն.Մ. Ս-Պետերբուրգ 1914թ.
(Գիրքը առաջին անգամ հայերեն է թարգմանվում. Լեւոն Պողոսյան)

Նախաբան

Մի քանի տարի առաջ, զբաղվելով տարբեր գաղտնի կազմակերպությունների, միութ-
յունների և ուխտերի, ինչպես նաև որոշ սեկտաների պատմության որոնումներով, ես բա-
վական մանրամասն ծանոթացա ճիզվիտականության, մոզականության, այբիմիայի, կըլ-
ի (каббале) և կրոնի համեմատական պատմության գրականության հետ: Համընթացորեն,
իհարկե, պատահեց և ընդհարվել հուդաների մոտ այսպես կոչված “ծեսական սպանութ-
յունների” գոյության հարցի հետ:

Այս հարցով ես հատուկ հետաքրքրվեցի և կարդացի դրան նվիրված եվրոպական տար-
բեր լեզուներով ահագին շարադրանքներ, ընդ որում հատուկ ուշադրության արժանացան
քրիստոնյա դարձած երկու ոչ արտակարգ հուդաների՝ բաբբինների, հատկապես՝ 17-րդ
դարից իտալացի Պաուլո Սեդիչի “Հուդաների ծեսերն ու սովորությունները” և 19-րդ դարի
սկզբի մոլդովացի Վանակյան Նեոֆիտի “Մինչ Հին և Նոր կտակարանյան հիմնադրման
հուդայական կրոնի և ծեսերի հերքում” բնագրաներից:

Որոշ հակասություններ, ինչպես նաև այլ կասկածելի ու քիչ ճշտանման եզրահանգում-
ներն ու որոշումները, ստիպեցին ինձ այդ աղբյուրներին վերաբերված վեհագույն հաշվե-
նկատությանը և ստիպված եմ ըմբռնել, որ ես դրանցից չվերծանեցի հուդաների մոտ անգամ
որոշ սեկտաներում ծեսական սպանությունների ոչ կողմ, ոչ դեմ, պարզ, պինդ և որոշակի
հավաստիություն:

Մյուս կողմից, դժվար է թույլ տալ, որ երկու գիտնական, քանզի բաբբինները սուկ հոգեւոր
դեմքեր չեն, այլ օրենքադատներ են՝ գրության մեկնաբաններ, հետեւաբար գիտնական-
ներ են, քանզի և ռենեգատներ (ուրացող), բայց հետեւապես խանդոտ քրիստոնյաներ,
կարող էին առանց որոշակի հիմքերի իրենց հարազատ ժողովրդի վրա այնպիսի ծանր
գրայարտություն ու նողկալի բանքասանք բերել:

Երբ ծագեց Բեյլիսի դատավարությունը, ես հիշեցի Նեոֆիտի բրոշյուրի մասին, բայց հա-
մարեցի, որ հոգեւոր էքսպերտիզան կունենա դրա բնագիրը, կամ եզրային դեպքում ռուսե-
րեն թարգմանությունը: Միջնադեպքում, մամուլի հաշվետվությունից նկատվում էր, որ
դատարանի տնօրինման տակ կային միայն “էքսպեռտ պոռֆեսոր Տոցկոու հետաքննութ-
յան ընթացքում հունարենից թարգմանած ընտրյալ տեղեր”:

Մույն հետետությունով և ուշադրության մատնելով հետաքրքրությունը սույն բրոշյուրի
հանդեպ, հարուցված Կիեւյան դատավարության կողմից, ինչպես և հաշվի առնելով, որ,
անկախ նրա բովանդակության լինելությունից, այն իրենից ներկայացնում է բիբլիոգրա-
ֆական հազվագույտություն և հայտնի տեսակի պատմական փաստաթուղթ, ես գտա
համապատասխան լույս ընծայել դրա լրիվ թարգմանությունը, լիովին թողնելով նրանում
շարադրված տվյալների նույնանման պատասխանատվությունը հեղինակի վրա:

Նեոֆիտը ծնվել է 18-րդ դարի կեսին Մոլդովիայում և ծագել է հուդայական ընտանիքից:
Ծննդից եռեսուն տարեկանում, արդեն բաբբի դարձած, կամ ինչպես ինքն է ասում՝ խա-
խամ, նա ընդունել է ուղղափառություն և դարձել վանական: 1803թ. նա գրեց և տպագրեց
մոլդովական լեզվով հիշյալ բրոշյուրը, ինչը շուտով թարգմանվեց նոր հունական լեզվով,
իսկ հետո արաբերեն: Այդ թարգմանությունները ենթարկվեցին անթիվ քանակությամբ
տպագրման Նավիլիայում, Կանստանտինոպոլում և արեւելքի ուրիշ քաղաքներում, և տա-
րածվեցին հոգնակի ոչ միայն տպագրական, այլ ձեռագրական տեսքով: Բայցեւայնպես
այդ բրոշյուրը այժմ դարձել է մեծազույն հազվագույտություն, քանզի դրա բոլոր հրա-
տարակությունները տարածվեցին անսովոր արագությամբ և գնվեցին, ինչպես ասում են,
հիմնականում հուդաների կողմից՝ հետաքրքրված դրանց անհետացումով:

Ֆրանսերեն լեզվով Նեոֆիտի գրքի մասին հիշատակվում է Ա. Լորանի շարադրանքնե-

րում (Achilles Laurent) “Relation historique des affaires de Syrie depuis 1840 jusgu’a 1842, etc Paris, Gaume 1848, c 378 և հետագա երկրորդ հաստրում”

Հետո, 1869թ. հայտնվեց Գուգենո դե-Մուստի ծայրահեղ հակամով շարադրանքով (Gouquenot des Mousscaut “Ze Jui??e judaisme et la judaisation des peuples ch?etiens”? Puris, P.Ion 1869), որում բերված են Նեոֆիտի գրքի որոշ մեջբերումներ, և , վերջապես, այն վերադարձվեց ամբողջովին, իրական բնաբանի տակ` “Ze sanq chretien dans les rites de la Synagoque moderne” par Job ? Paris ?? ??? Gautier, 1869:

Վերջին շարադրանքը կազմված է երկու մասից` առաջինը շնորհիված է Նեոֆիտի բրոշյուրի թարգմանությանը, երկրորդը իրենից ներկայացնում է հնագույն ժամանակներից մինչև 19-րդ դարի վերջերին հուդաների կողմից քրիստոնյաների արյունը օգտագործելու համար մեղադրանքների բովանդակության պատմական փաստաթղթերի ժողովածու: Մատուցյալն է Վելեժի դատավարությունները ներառված չեն այս ցուցակում:

Հետևում է ընդգծել, որ Նեոֆիտը խոսում է հուդաների մասին, ընդհանրապես ԿԲԼ-ի մասին և կաթալիստների մասին հիշատակվում է առհասարակ: Այն հասկանալի է, այնպես, որ նա և եղել է բաբբի, բայց Կաթալայի մասին կարող էր իմանալ միմիայն լսելով, քանզի Կաթալան պարտադիր չէ և չի պատկանում սուրբ գրքության գրքերի շարքում:

Հակառակ Թալմուդին, որը իրենից ներկայացնում է հրեյականության կրոնաբարոյակյան և իրավական նորմերի ժողովածու, ԿԲԼ-ն տեսոֆիա (աստվածամաստություն) է, ինչպես միստիցիզմ, ավելի ստույգ հուդայական գնոստիցիզմ: Թալմուդ նշանակում է ուսուցում, ԿԲԼ-ն նշանակում է մատնում:

Հուդաները ԿԲԼ-ն համարում են մեծագույն քաղտնագիտություն և նրա ծագումը կապում են Աբրահամի, Մովսեսի հետ: Իրականում ԿԲԼ-ն այն տեսքով, ինչպես այն այժմ հայտնի է, հայտնվեց Եվրոպայում 12րդ վերջի, ավելի ստույգ 13րդ սկզբին, քանզի ավելի էին ծագում ունի: Նրա սաղմը հետևում է փնթրել Ալեքսանդրիայի հուդայական դպրոցում` 1 և 2 դարերում, որտեղ այն առեղծված նույն ազդեցությունների տակ, ինչի և քրիստոնեական ճիգվիտականությունը, ստեղծված ստեոֆիայի և էլենական միստերիայի հմտության միացումից, առավելապես նորայութագորյան և նորալատոնյան ուսմունքների, և Բաբելոնի ստրկությունից բերած մոգական աղաթների խառնուրդից:

Խելատես ԿԲԼ-ն (հուդաների քաբբայան) իրենից ներկայացնում է ուսմունք, որի հիմքում դրված է Աստծո կողմից Աշխարհի արարման ոչ թե Իր անձնական կամքի ու բառի ներկայացում, այլ մի ամբողջ շարան միջնորդների մասնակցությամբ: Այս միտքը հատուկ է միայն ԿԲԼ-ին, այն հանդիպում է Փիլոն Հուդայի և նորալատոնյան փիլիսոփաների, և քրիստոնեական ճիգվիտների մոտ: Տարբեր սիստեմաներում այս միջնորդները կրում են տարբեր անուններ, ԿԲԼ-ում դրանք կոչվում են սեֆիրոտներ և իրենցից ներկայացնում են Աստվածայնության ստրիբուտներ կամ ճառագայթումներ: Դրանք հաշվվում են 10 հատ, ընդ որում հրեյական գրերի 22 տառերի հետ միասին, որոնցից ամեն մեկը ունի առեղծվածային թվային նշանակություն, կազմում են 32 իմաստության ուղիները: 10-ը սեֆիրոտների գումարը իրենից ներկայացնում մարդկության պռոտոտիպը, Բարձրյալ կամ հավերժ Ադամի, որը համարվում է մակոռկոս կամ մատերիական Աշխարհի գաղափարական տիպը: Երկրային մարդը, արարքի բարձրյալ էակը, միկոռկոսն է, Ադամի` երկնային մարդու արտացոլումը: Չոհարում է մնացած ԿԲԼ-ական գրքերում այս տեսությունը խառնվում է երկնային աշխարհի նկարագրությունը, երկնային վրաններ, դրախտ, դժոճը և այլն: Անկանգ հանդիպում են տարբեր երեսպատումներ, հաշվարկներ և թվերի ու տառերի կոմբինացիաներ, Աստվածների մոգական ու առեղծվածային անուններ, ինչպես նաև հրեշտակների ու դեերի անուններ: Եթե սրան գումարենք նաև աստրոնոմիական, աստրոլոգիական, մոգական, ալքիմիայի, ֆրենոլոգիայի, խիրոմանտիայի տվյալները, արդյունքում կստացվի անդյուրամարս քառս, որում, առաջին հայացքից, հեշտ չի գլուխ հանել: Բայց ամբողջ գործը սովորույթի և ուշադրության մեջ է, և եթե լավ ըկբլնել, ապա կստացվի որոշակի կուռ, քանզի ֆանտաստիկ աշխարհայացքի սիստեմա և տեսանելի ու անտեսանելի, երկրային ու երկնային աշխարհների հարաբերակցություն է:

Վերածննդի շրջանում, քրիստոնեության անկման շրջանում և հեթանոսական փիլիսո-

փայտության տարվածությանը ուժգնանում է հետաքրքրությունը դեպի գաղտնագիտությունները՝ մագիա, աստրոլոգիա, ալքիմիա, այնպես, ինչպես դրանք սերտ կապված են ԿԲԼ-ի հետ, անգամ նրա մեջ ունեն սեփական արմատը, ասպա այդ գիտությունների կողմնակիցները ստիպված ծանոթացան դրա հետ:

Ասվածը հատուկ հակում է ալքիմիային, քանզի ԿԲԼ-ում ամեն մետաղի համապատասխանում է մի սեփիրոտ: Դրա համար էլ ալքիմիան կամ հերմետիկ փիլիսոփայությունը առանց ԿԲԼ-ի հասկանալի չի լինի: Այն մարդուն համարում է ոչ ազնվական մետաղ, որով, իր իսկ վրա աշխատելու ուղիով և տարբեր մաքրմանը պետք է վերածվի մաքուր ոսկու, կամ, ԿԲԼ-ական լեզվով ասած՝ մարդը պետք է իրենից հեռացնի հին, երկրային Արամին և վերածնվի Երկնային Ադամի՝ Ադամ Կադմոնի:

Այդ պատճառով, կապնված ալքիմայի և հերմետիկ փիլիսոփայության հետաքրքրասիրությանը, քրիստոնյա կրթականների քանակը աճեց ամհամեմատելի արագությամբ Հասավ նրան, որ կրթական տեսության հավասարակշռության մեջ տղամարդու և կնոջ սկիզբների միջու սկսեցին տեսնել քրիստոնեական երրորդության կերպարը: Կրթականների մեջ, որոնք փորձեցին հաշտեցնել և կըլ-ի ու քրիստոնեության մեջ կապ գտնել, հանդիպում են այնպիսի անուններ, ինչպիսիք են Պարացելսը, Ռայմունդ Լյուլիը, Ռեյխլինը, Ռիկարդեյան, Միրանդոլան, Յակով Բեմե, Կոռնիոս-Ռեզենտտը, Ռոբերտ Ֆլուպըր, անգլիական փիլիսոփաներ, “քննադատական նորալատոնականները, Ռալֆ Կեդվոուտ և Հենրի Մոր:

Այդպիսի խելատեսական է Կաբալան: Ոչ մի ուղիղ և քրիստոնեական արյան օգտագործման անշրջանցելության որոշակի մատնանշում գտնել չես կարող: Հանդիպում են շատ մութ տեղեր, որոնք ցանկության դեպքում կարելի է տարբեր մեկնաբանել:

Բայց խելատես կաբալայի կողքին կա ուրիշ, կիրառական՝ կըլ մասաիտ: Տառերի և Աստվածային անունների առեղծվածային ու թվային նշանակությունը ընդունելով հիմք, և սուրբ գրությանը վերաբերվելով որպես ծածկագրված տեքստի, որի բանալին հասանելի է մի-միայն լուսաբերվածներին, պռակտիկ կըլ-ն համարում է, որ տառերի և թվերի խելք ու գիտակից դրսևորման ու տեղադրման ուղիով կարելի է հասնել մաժագույն հայտնագործությունների, ստանալ Աստվածային բացահայտություն, նախատեսել ու նախասպասմել ապագան, անգամ հրաշքներ գործել: Այդ կըլ-ական գործողությունները կրում են նոտարիկոն, տեմուրա, գեմատրիյա անունները:

Գործնական կըլ-ն ստացել է հատուկ լայն զարգացում 16-րդ դարում, պաղեստինյան կըլ-ական Իգիտկ Լուրիի (Исаак Лориа), Առյուծ (Արի) կոչումով (1534-1572 թ.), և նրա աշակերտի՝ Խաիմի (Վիտալիյ Կալարսուկի) ջանքերի շնորհիվ: Դրանք համարվում են այսպես կոչված նոր կըլ-ի ստեղծողներ, որը ի տարբերություն հնի՝ լրիվ սուզվեց միստիկ հայեցողականության, մոգական ու անեծքային բանաձեռների, մի խոսքով, ինչ-որ փիլիսոփայությունից վերածվեց սովորական կախարդության: Այն, ինչ հին կըլ-ում երկրորդ պլանում էր, հաշվվում էր ոչ կարեւոր, ոչ էական, ասպա նորում ստացավ գերակշռական նշանակություն: Կրթականների համար նշանակվեց հատուկ հագուստ (սպիտակ գույնի, կազմված չորս զգեստավորումից), շաբբաթի տոնակատարության համար մշակվեցին հատուկ բարդ ծեսեր, կազմվեց հատուկ կոնսպեկտ-կողերս (Շուլխան-Արուխ՝ բացած սեղան), շաբադրվեցին սեփիրոտների անեծքային աղոթքներ և ընդհանրապես, ուղղափառ հուղայանակնություն աղաթներին ու խոտապահ ոգուն անհաճո՝ մտցվեցին տարբեր սննդային հնարքներ և ծեսեր: Հայանվեցին տարբեր հոգնակի հեքիմներ, հրաշագործներ, սքալյացներ, անգամ սրբեր, կամ այսպես ասած՝ կախարդներ, իսկ ծայրահեղ սրէտակա-նության հողի վրա բազմացան բարոյական սանձարձակումներ: Դա ամենահասարակ երեւոյթն է և միշտ և ամենուրեք լինում է և ոչ միայն հուղա կըլ-ականների մոտ: *Qui trop fait l'anqe, fait la befe*. Քանի որ նոր սկսում է հրաշագործությունը և սքոթյան, մաքրության ու անարատության պահանջ է ներկայացվում, այստեղ ոչ միայն կարելի է, այլ պետք է սպասել ամեն շեղում ու ծայրահեղություն, սկսած սեռական, ու մինչև ամենահրեշավոր մոլեռանդություն: Այն և հասկանալի է՝ մաքրոյին ամենը մաքուր է, իսկ սքոթացածին ամեն ինչ կարելի է:

Նոր կըլ-ն ստացավ հատուկ լայն տարածում Գերմանիայում, Հոլանդիայում, Պորտուգ-

նիայում, Վոլդնիայում, և ծնեց շարժում, որը հայտնի է խասիդիզմ անվան տակ:

Նման երեւոյթում հուրայական ոչ մի հատուկութուն չկա: Ծայրահեղ ֆանատիզմը միշտ էլ ուղղեկցվում է բարոյական այլասեռութայնք, մոլեռանդութայնք ու կախարդութայնք, բավական է հիշել հին քրիստոնյա աղամիտների, կահինիտների և այլ սեկտաները: Դեռ անհիշյալ ժամանակներից, հազիվ թե ոչ Բաբելոնից հետո, մագիայի այս օրորոցից, տարվում է այնպես, որ որոշ մոգական օպերացիաների հաջողութայն համար արյուն է պետք, և ոչ թե ինչ-որ, այլ հատկապես մանկական արյուն:

Հնագույն ժամանակներից և մինչ մեր օրերը մագիայի պատմութունը ճարտարախոսորեն այդ մասին է վկայում: Ես թույլ կտամ ինձ, իմ մտքերի ամրացման համար բերել երկու համեմատարար վառք օրինակներ:

Ֆրանսիայի մարշալ Շիլ-դե-Լավալը, բարոն դե-Պետցը (1404-1440թթ), Իռիանն դ'Արկի գործընկերը, իր ժամանակի ամենատաղանդավոր ու ամենակրթված մարդկանցից մեկը, իր շռայլածախ ունեցվածքի բարեկարգման համար մտածեց զբաղվել արքիմիայով, իսկ փիլիսոփայական քարի և կյանքի էլիքսիրի ճարման հաջողութայն ապահովվման համար որոշեց հոգին ծախել դեռին: Բայց քանի որ դեռ ինչու-թե հապաղում էր, ապա նրա հետ շփվելու համար բարոն դե-Ռետցը Ֆրոբենցիայից հանրաճանաչ աստրոլոգ, արքիմիկ և կըլ-ակվան Ֆրանչեսկո Պրելատիի, որին շնորհված է եղել ամենի, ինչ ցանկանաս, պահանջելու լայն իրավունք, միայն թե բավարարել արդյունքները, այսինքն կորզելու ոսկի և թանկարժեք քարեր: Կախարդը նախեստաջ պահանջեց անմեղ մանուկների արյուն: Այդ արյունից, ինչպես և ոչ երջանիկ երեխաների ուղեղից ու փխրուն սկոլորներից պատրաստում էին ինչ-որ կախարդական, կախարդի կարծիքով, ուժեղագործող հեղուկներ, բայց գործը դժվար էր առաջ գնում: Այդժամ, դեռի կամքով, մանուկներին մահացնելուց առաջ սկսեցին ենթարկել անարգանքի և ահավոր, անտանելի տանջանքների և անզամ սեռական սղծման ենթարկել, բայցեայնպես ոսկին չավելացավ, ավելի շուտ՝ պակասեց: Իսկ կախարդը պահանջում էր նոր և նոր զոհեր: Վերջապես Շիլ դե-Լավալը ձերբակալվեց, դատվեց ու կախվեց, իսկ մարմինը հրկիզվեց: Նրա տանջահարած մանուկների քանակը հասնում էր հրեշավոր թվերի:

ՈՒՅ, 17-րդ դարում, Ֆրանսիայում, Թագավոր-Արեւի օրոք, գրականութայն, գիտութայն և արվեստի ամենափայլուն ծաղկման շրջանում, առաջացավ, եթե կարելի է, առավել հրեշավոր գործընթաց, այսպես կոչված՝ «գործ թույների մասին»: Ստացվեց, որ Ֆրանսիական մարտական և արիստոկրատ գույնը, բոլոր ճանաչված տիկնայք, ընդհուպ մինչեւ թագավոր մարկիզ դե-Մոնտեսպանի սիրեցյալի, զբաղվում են կախարդութայնք և սարսափելի մոգական վարժութայններով: Որեւէ երկրային բարիքներին, պատվի և թագավորական բարօրութայն հասնելու համար ծառայում էին այսպես կոչված սեւ մեսսիներ, այսինքն դեռի մեսսիներ: Այդպիսի մեսսիների համար որպես զոհարան էր ծառայում մերկ կնոջ մարմինը, որպես հաց էր օգտագործվում սկրաբորբեր [причастная облатка (остия)], իսկ գինին փոխարինվում էր, տեղում տանջահարված և հետո հատուկ դրա համար նախապատրաստված վառարանում տապակած մանուկի արյամբ:

«Թույների մասին» գործը նայվում էր, թագավորի հրամանով, հատուկ դատով, ինչին անձնականացվել էր կոչում՝ Կրակի կամ Հրդեհի խցիկ (Ghambre Ardente), քանզի դրանում պատուհանները ծածկված էին սեւ առնուղով և դատավորները անզամ ցերեկներով նիստում էին մոմերի լույսի տակ: Ե՛վ մայրպահ հայտնաբերվեց առավել սարսափելին՝ այդ գործով մեղարկողների մեջ նկատվող տեղ էին զբաղեցնում հոգետր դեմքեր, կաթոլիկ սրբազաններ ու վանականներ: Բաստիլիայի արխիվներում հաճախատեսվում են Դավո (Duvot) արբատի, կապուցիանական վանական ժերարի, Գիբուր, Կոտտոն, Դյուլյորանս, Ռեբուր, Տումե, Լեպրո, վանական Գաբրիէլի և շատ ուրիշների անունները:

Նրանք բոլորը մեղադրվում էին սեւ մեսսիներին ծառայութայն մեջ, դորոշների վրա սուրբ մկրտութայն գաղտնաձեռութայն կատարման, դեռի կամքի համար մանուկների սպանման և ամենաանարավոր այլասեռութայնների համար: Իմիջիայոց, բացահայտվեց, որ Լե Ֆրանկ, Լամպերյե, Սարիեռ արքատները համարվում էին ամենասաավոր անեծքների մասնագետներ: Կոտտոն արատը կնքեց նորածին սուրբ Միրում, շնորհեց դեռին և

նույնպահ մորթեց: Լեւանյա արքայը սատանին էր գոհաբերում մանուկներին: Իսպոդիակոն Մերօն պատարագ էր մատուցում սիրուհու որովայնի վրա և այլն: Ես բաց եմ թողնում գործին կցված հոգեւոր անձերի շատ անուններ, բայց, հանցանշանների անբավարարությունից թողնելով ընդամենը կասկածյալների:

Հիմա հարցվում է, ինչո՞ւ Ժիլ դե-Ռետցի դատավարության ժամանակ ոչ-ոք չհայտարարեց, որ դրա ներգրավումով խայտառակվել է ամբողջ ֆրանսիական բանակը, ամբողջ ֆրանսիական գիտունը: Ինչո՞ւ “Ծուլների մասին” գործին առնչումը անարժան ու հանցագործ սրբազանների հետ շառաջացրեց անախորժության բողոքի փոթորիկներ ամբողջ քրիստոնյա աշխարհում: Ինչո՞ւ դրանց դատարանին հանձնելը ոչ ոք չհամարեց “արյունային գրպարտություն”, քրիստոնեական կրոնաստմունքի անեծքներով և կաթոլիկ եկեղեցու վրա տարահարձակումով: Քանզի ոչ միայն հուդայական, այլ նաեւ քրիստոնեական կրոնը արգելում է սպանությունը և արյունահեղությունը, բայցեւայնպես, գտնվեցին այնպիսիք, որոնք արյուն թափեցին:

Հարցվում է՝ ապա ինչո՞ւ են հուդաները այդպիսի սրբեր, որ նրանց միջ չի լինում նման մոլեկրոն: Երեւի եղել են ու կլինեն, իսկ ինչո՞ւ դա պետք է վերաբերվի ամբողջ հրեական զանգվածներին:

Ինչո՞ւ երբ ծագեցին կիելյան գործի նմանակները, բոլոր գետտոներում բարձրանում է այնպիսի կաշմարարյան անզայություն, որ անշուշտ չի հանգեցնի կասկածանքի թուլացման, հակառակը, ուժգնացնում է ատելությունը, ինչը որոշ մարդիք տածում են «Տարական» ժողովրդին:

Հուդաները մնացածից քիչ կարող են լինել բողոքում, երբ նրանց ներկայացնում են մեղադրանք տարբեր հրեշավոր հանցագործությունների մեջ, քանզի կախարդների ռեպուտացիան քրիստոնեությունում առաջին դարերից նրանց վրա տեղակայվել է ամուր: Հնուց նրանք համարվել են կախարդական աղաթների պահպանողներ, ուսուցանված նրանցով իբր բարերության գերության ժամանակից: Մեզ հասած հնագույն մոզական փաթեթները բողոքը կրում են կամ մաքուր հուդայականության հետքեր, կամ արեւելյան ազդեցության հետ դրա խառնվածք: Գոյություն ունեն իրենցից մոզական ծեսեր և անեծքային բանաձեւեր ներկայացնող բազմաթիվ հուդայական մոզական գրքեր, օրինակ “Մայիսեյի գիրքը”, “Մողոննի կնիքը”:

ՌՆշոտ, գաղտնագիտությանը տրվելու շրջանում, բոլոր ալքիմիկները, աստրոլոգները և կրթականները բոլորը հուդաներ էին, և դրույթված էին դրանցով հետաքրքրվող քրիստոնյաների ուսուցանողներ ու ղեկավարներ: Իսկ այնպես, ինչպես մենք տեսանք վերեւում, որ որոշ դեպքերում, այդ գիտություններով զբաղվելու դեպքում, թույլատրվում էին որոշ մոլեզնություն և մոլեռանդություն, ապա այստեղ չի?, որ պետք է փնթրել հուդաների քրիստոնեական արյուն խմելու առեղծվածի մասին առաջացման արմատը:

Կարող են առարկել, որ վերբերված օրինակները հավաստի չեն, քանզի վերաբերում են 15-17 դարերին: Բայց միթե՞ մեր ժամանակներում կախարդություն գոյություն չունի: Ոչ, գոյություն ունի, և առավել քան երբեք: Ամենը փոփոխվում է, ամենը կատարելագործվում է, միմիայն կախարդությունը մնում է անփոփոխ, այն ամենով, որ եղել է միջին դարերում և ավելի շուտ, անզամ մարդկության լուսաբացին: ԵՎ այժմ կան կախարդներ, դեռանումներ, էռոտոմաններ և այլն: Բազմամարդ արտասահմանյան կենտրոններում սրբազանները չգիտեն, որտեղ պահել պահեստային նվերները՝ ոսկրաքորքերը: Ինչո՞ւ են դրանք գողանում: Այլ կերպ արամբանվում, ինչպես ծեսերի նպատակով, խեղաթյուրման համար:

Մեզ մոտ, Ռուսիայում, թվում է, ի երջանկության, դեռ դրան չեն հասել, բայց և այնպես, մենք արդեն կանգնած ենք սահուն ուղու վրա, այն նույն, որ եկած դարի սկզբին, աստիճանաբար, թեք հարթության վրա, ռուս զանգվածների առավել մտավորական մասին քերեց Եկատերինա Ֆիլիպայի Տատառնովայի ճիպտանամալի վրա:

1905-1907թ.թ. հեղափոխական ցնցումներից հետո, ռեակցիայի օրենքի համաձայն, ռուսական հասարակության մաս տիրապետում էր անառողջ միստիցիզմի հրապուրմանը: Տարածվեցին բազմաթիվ աստվածփնթրողներ, իր եկեղեցու դրսում անշուշտ նրան փնթրողներ, այն է կեսօրին՝ ժամը 14-ին, այսինքն այնտեղ, որտեղ Նա չկա և լինել չի կարող: Մյուս կողմից, երբեք չի եղել այդքան ակուլտիստներ, ֆակիրներ, մոզանտիզյորներ,

մոգականներ և կրկ-ականներ, ինչպես հիմա է: Այս ապրանքի պահանջի բարձրացման համար են վկայում մայրաքաղաքի թերթերի վերջին էջերը:

Այս ուղին արտակարգ սահուն է և փտանգավոր, նրա վրա բազմաթիվ փոսեր են, և հիմա արդեն պարզ տարբերվում են երկուսը՝ դրանցից մեկում նստած են տարբեր խաբեբաներ և դատարկասրբեր՝ խլիստականության գունավորմամբ, մյուսում երեսում է ջիուդական կրկ-ն:

Պ. Մ. /Մ.Մ./

* * *

ՀՈՒՂԱՅԱԿԱՆ ԿՐՈՆԻ ԵՎ ԾԵՍԵՐԻ ՀԵՐՔՈՒՄ՝ ՀԻՆ ԵՎ ՆՈՐ ԿՏԱԿԱՐԱՆՆԵՐԻ ՀԵՆՔԻ ՎՐԱ: ՎԱՆԱԿԱՆ ՆԵՈՖԻՏԻ ՇԱՐԱԳՐԱՆՔՆԵՐԸ

Օրինյալ է հոր, որդու և սուրբ հոգու անունը, մեր միակ Աստծո, որը իր անասելի գթասր-տությանը, ցանկանում է, որ ամեն մարդ փրկվի և գիտակցի ճշմարտությունը:

Քանի որ մեր Փրկիչ՝ Տեր Հիսուս Քրիստոսը խղճաց ինձ, արժան համարեց ինձ՝ անարժանիին, գիտակցել ճշմարտությունը, հաղթահարել բոլոր բնության արգելքները և դուրս բերեց ինձ խավարից արեւի յույսին, ճիշտ է, ես իբր գոհունակ եմ Նրան իր որդր-մածության համար, կազմեցի այս գիրքը, չափերով փոքրիկ, բայց, հուսով եմ քրիս-տոնյաներին օգտակար: Այն ընդգրկում է իր մեջ հուդայական կարեւոր գաղտնիքներ, ծագող դեռ մեր Տիրոջ Հիսուս Քրիստոսի խաչման օրվանից, բայց որոնք մինչ այսօր չեն եղել համաժողովրդայնացված:

I Ի՞՞՞՞ ԿԵՐՊ ԿԱՐՈՂ ԷՐ Ց՝ԱՅԺՄ ԳԱՂՏՆԻՔ ՊԱՀՊԱՆՎԵԼ ՔՐԻՍՏՈՆԵԱԿԱՆ ԱՐՅԱՆ ՕԳՏԱԳՈՐԾՄԱՆ ՀՈՒՂԱՆԵՐԻ ՍՈՎՈՐՈՒՅԹԸ

Քրիստոնեական արյան օգտագործման սովորույթը հուդաների կողմից համարվում է ծես, կտակված իրենց Աստծո կողմից և հիմնված է Սուրբ Գրությանը:

Շատ գրիչներ են աշխատել հուդաների սնահավատ հավատքների և երեսիկոտության հերքման վրա: Նրանց մեջ կային ոչ քիչ հուդայականությունում ծնվածվեր, հետագայում անդրադարձված քրիստոնեությունը, բայց դրանցից ոչ մեկը չգրեց ոչ մի տող այդ գիշատիչ արյան գաղտնիքի մասին, ինչը հուդաներին դնում է գիշատիչ կենդանիներից ցած:

Եթե հանկարծակի քրիստոնյայի ձեռքը կրնկնի այդ գաղտնիքը քննարկող գիրք, հուդա-ները երբեք չեն տա ուղիղ պատասխան, այլ միշտ ակնարկով: Նրանք ձեզ կասեն,- «հուդաները քրիստոնյաներին չեն սպանում»: Իսկ ինչ վերաբերում է արյանը, նրանք միշտ ասում են,- «սննդի մեջ մեզ արգելված է արյունը»: Ահա այս պատճառով էլ ոչ միայն հուդաները ընդհանրապես, այլ անգամ քրիստոնեություն ընդունածները, որոշակի ոչինչ չեն ասի այդ գաղտնիքի մասին:

Անդրադարձված հուդաները այդպես են վարվում, որովհետև իրականում, այդ գաղտ-նիքը ոչ բոլորին է հայտնի: Բացի դրանից, քրիստոնեություն անցած հուդան միշտ պահ-պանում է հույս, որ երբեմից և մնացած իր նախկին հավատակիցները կհետեւեն իր օրինակին, դրա համար էլ երկչոտում է, որ քրիստոնյաները, իմանալով, որ հուդաները իրենց սպանում են, չհրաժարվեն ընդունել իրենց Քրիստոսի եկեղեցու գիրկը: Միայն այդ պատճառով, հասկացվող խղճի գրկից, անդրադարձված հուդաները շարունակում են լռել այդ վայրենի գաղտնիքի մասին:

Բայց ես, Աստծո որդրմածությամբ, ստանալով սուրբ կնունք և ստանալով վանականությ-յան աստիճան, այսինքն հրեշտակային աստիճան, ես ասում եմ հուդայական հպարտոթ-յունը: Ես նախկին խախսան, կամ բաբբին, այսինքն ուսուցանող, ես լավ գիտեմ իրենց բոլոր գաղտնիքները, ինքս եմ դրանք պահպանել որպես խորը գաղտնիք, և խանդաբար հետեւել եմ:

Այժմ, Աստծո ողորմածությամբ, սուրբ կնունքի հետ միասին, ես հրաժարվել եմ իրենց բոլոր պղծություններից և քրիստոնյաների բարքի համար, բացեցաք դիմակագերծում եմ այդ գաղտնիքները, սմրացնելով դրանք ներքերաժ ապացույցներով:

II. ՊԱՏՃԱՌՆԵՐԸ, ՈՐՈՆՅ ՀԱՍԱԶԱՅՆ ՀՈՒԳԱՆԵՐԸ ՕԳՏԱԳՈՐԾՈՒՄ ԵՆ ՔՐԻՍՏՈՆԵ ԱԿՆ ԱՐՅՈՒՆ

Ինչպես վերեւում ասվեց, ոչ բոլոր հուդաները գիտեն արյան գաղտնիքը, այլ միայն խահամները, գրիչները և փարիսեցիները, այդ պատճառով դրանք կոչվում են «արյան գաղտնիքի պահպանողներ»։ Այդ խահամները սրբորեն և անխախտ պահպանում են այդ գաղտնիքը: Ահա քրիստոնեական արյան օգտագործման գաղտնի ծեսի պատճառները:

- 1) Քրիստոնյաների հանդեպ ատելությունը, որը ամեն հուդա ներշնչում է իր երեխաներին, ամենանորը հասակից: Վարվելով այդպես, նրանք համարում են, որ կատարում են Աստծո պատվիրանը և որ քրիստոնյաների ոչնչացումը աստվածաբարո գործ է: Այդպիսով, նրանք արդարացնում են աստվածային քափության բառերը, -“ժամանակ էլ կգայ՝ որ ասմն ով որ սպանե՛ ձեզ, կկարծե՛ թէ Աստուծուն պաշտօն է մատուցանում”։ Յովհաննես ԺԶ 2:
- 2) Կեղծ անհավատությունը, ինչին դրանք կապված են: Իբր հուդաները օգտվում են քրիստոնիական արյունից կախարդության համար, այնպես էլ մոգական, կըր-ական և այլ սատանական վարժությունների համար:
- 3) Խախամները կամ բարբիները որոշ կասկածյալ վերաբերմունքի են Փրկչի գալուստին և տատանվում են վստահությունում, որ Հիսուսը, Մարիամի որդին, իրենց նախահայրերիկ խոստացած Մեսիան՝ Փրկիչը չի: Այդպիսով, նրանք ասում են, քրիստոնյաների արյունը, Փրկչի հետնորդների, որին մենք մահացրինք, մեզ կփրկի և մեզ կազատի հավերժ տանջանքից⁴:

III. ԱՌԱՋԻՆ ՊԱՏՃԱՌԸ՝ ԱՏԵԼՈՒԹՅՈՒՆ ՔՐԻՍՏՈՆՅԱՆԵՐԻՆ

Հնգամատյանի երկրորդ մասում, այսինքն Ելից-ում, ասված է, որ հետեւելով Իսրայելիտներին, “ԵՎ վեր առավ վեց հարիւր ընտիր կառքեր և Եգիպտոսի լրիվ կառքերը և նորանց ամենի վրայ ոստիկաններ”,-ԵԼԻՅ ԺԴ-7: Այս առիթով խախամ Սողոմոնը հարցնում է,- “Որտեղից փարավորը կարող էր վերցնել բավական ձիեր, 600 կառքի համար, երբ դրանից թիչ առաջ Աստծո հինգերորդ խոցով եգիպտական լրիվ անասունները վերացվեցին”:

Այս հարցին խախամը՝ ինքը պատասխանում է,-“Այն եգիպտացիք, որոնք հավատացին Մայիսեյի ահին, պահպանեցին իրենց անասուններին և դրանով փրկեցին դրա խոցից”։ Հետո նա ասում է,-“դրանից մենք պետք է դաս քաղենք, որ հարկավոր է ոչնչացնել անգամ ամենառաչինչ օձին: Հետեւաբար, պետք է վերացնել պատահած քրիստոնյային, եթե անգամ նա եղել է աշխարհի ամենալավ մարդը, քանզի բոլոր քրիստոնյաները օձեր են”:

Դրա համար էլ գոյություն ունի օրենք, որի համաձայն արժանանալ հավերժ փրկության ցանկացող ամեն հուդա, իր կյանքի ընթացքում պետք է սպանի զոմն մեկ քրիստոնյա: Քանզի արտաքննապես հուդաները կարող են ընկերակցել քրիստոնյաների հետ, բայց ներքինի նրանք պետք է դրանց հանդեպ տածեն անհանդուրժելի ատելություն և ամեն կերպ ջանալ դրանց վնասել:

Հետեւելով այս կանոններին, հուդաները աղավաղում են Սուրբ Գրությունը և մեկնաբանում են այն կամակատար՝ ստախտությամբ: Օրինակ, ԵԼԻՅ. ԻԲ-31 նշվում է,-“ԵՎ դուք սուրբ մարդիք պետք է լինեք ինձ համար. և դաշտումը գիշատուածի միսը պիտի չուտեք. շներին պիտի գցեք նորան”:

Անբարո խախամ Սողոմոնը այս բառերին տալիս է այսպիսի բացատրություն,-“Ակներես է Աստված, Մայիսեի շուրթերով, թույլատրեց վաճառել քրիստոնյաներին այդպիսի միս, քանզի Մայիսեյը խոսալով շների մասին, անիծում է քրիստոնյաներին: նա ուզում է

ակնարկել, որ շները քրիստոնյաներից ազնվագարն են, քանզի գրած է, -“ամբողջ Իսրայելից չես լսի շան հաչոց”։ Այստեղից երևում է, որ Աստված առանձնացնում է հբրյաներին եգիպտացիներից և հուդաներին քրիստոնյաներից։

Ի՞նչ կարծիքով, Աստված մերժել է հուդաների նվերները և դրանով արդարացրեց ցար Սոդոմոնի հմուտ բառերը, -“Քո պարգետները սրբապիղծ են և Աստծոն զգվանք են ներշնչում”։ Հիմա անցնենք երկրորդ պատճառին, որով հուդաները սպանում են քրիստոնյաներին և հավաքում են նրանց արյունը։

IV. ԵՐԿՐՈՐԴ ՊԱՏՃԱՌԸ. ՄՆՀԱՎԱՏՈՒԹՅՈՒՆ

Երկրորդ պատճառը թաքնված է հուդաների սննամատ հավատամքներում՝ կախարդութուն, կրթ, և այլ սատանական վարժություններում, ինչի համար նրանք օգտվում են քրիստոնեական արյունից։

Այստեղ նշենք անեծքը, դաժանասրտության և Քրիստոսին որպես Մեսսիա չճանաչելու համար կախված այդ ժողովրդի վրա։ Դեռ երկրորդ Օրինած գրքում Աստված կանխագուշակել է այդ անեծքը, -“Եհովան Եգիպտոսի պալարներով, թանչով, քոստտոթիւնով և եռքովկզարկե քեզ, որ նորանցից չկարողանաս բժշկուիլ”, -Երկրորդ Օրինած ԻԸ-27, “Եհովան կզարկե քո ծունկերին ու սրունքներին չար պալարներով, որ չկարողանաս բժշկութիւն գտնել, ոտքիդ թաքիցը մինչեւ գլխիդ գագաթը” Երկրորդ Օրինած ԻԸ. 35։

Բոլոր կանխագուշակած դժբախտությունները արդարացվեցին, իսկ այժմ, երբ խախտմանը զիտակցված հանցագործներ են, ժամանում են հիվանդներին, խոցված այդ իսկ խոցերով, նրանք ամրապնդում են դրանց քրիստոնեական արյանք, համարելով, որ դրանով նվիրում են բուժում։ Ամենքին պարզ է, որ հուդաները իրենց վրա կրում են հայրերի անեծքները, վայնասուզված Պիլատի օրոք, -“Դորա արիւնը մեզ վերայ և մեր որդկանց վերայ” Մատթեոս ԻԷ.25: Օօօ, ինչքան ծանր է նա դրանց կեղեքում։ Դժբախտ ժողովուրդ։

V ՀՈՒԳԱՆԵՐԻ ՀԱՅՀՈՅԱՆՔՆԵՐՆ ՈՒ ԱՍՏՎԱԾԱՆԱՐԳՈՒԹՅՈՒՆՆ Ի ԴԵՍՍ ԲՐԻՍՏՈՆՅԱՆԵՐԻ

Վերետմ են ասեցի հուդաների ատելության մասին քրիստոնյաների հանդեպ և նրանց սնահավատության մասին։ Սրանք հիմնական երկու պատճառներն են, որոնց պատճառով նրանք սպանում են Քրիստոսի հետնորդներին և հավաքում նրանց արյունը։ Մինչ անցնենք երրորդին, ես ուզում եմ փոխանցել և պարզել որոշ արհամարական արտահայտությունների, հուդաների կողմից օգտագործվող՝ ընդեն քրիստոնյաների։

Մեր եկեղեցիները նրանք անվանում են սպականված տեղ։ Խախտմանը ոչ այլասպես, քան կեղտաջրի հոր կամ խոցակոց են անվանում մեր Աստծո տաճարը։ Քրիստոնյաներին անվանում են սրբապիղծ կուռքապաշտներ։

Քրիստոնյա տղան, դրանց արտահայտմամբ, նողկալի ճիճու է, քրիստոնյա աղջիկը՝ տգորուկ։ Սրբազանները՝ կուռքերի քրմեր կամ հեթանոսներ։

Երբ քրիստոնյաները նշում են Սուրբ Ծննդի նախօրե կամ Սկրտություն, հուդաները ծածկում են իրենց գրքերը և անցկացնում են գիշերը սինեգոգում, խաղալով խաղաթուղթ, բաձբասելով պարսականքներ Հիսուս Քրիստոսի մասին, նրա սուրբ մոր մասին, սրբերի ու բոլոր քրիստոնյաների, կոչելով այդ սուրբ գիշերները՝ կույրերի գիշերներ։

Այդ, իսկապես սրանք խավարի և կույրանալու գիշերներ են նրանց համար, ով իրականի հանդեպ փակում է աչքերը։ Աստվածանարգությունը, որը նրանք արտասանում են, ծածկելով իրենց գրքերը, այնքան են սարսափելի և դաժան, որ ես այստեղ չեմ որոշում կրկնել։ Մեկ հիշողություն այդ մասին, որ ինքս եմ մի ժամանակ դա արտահայտել, ինձ մարտնչում է և սպանում։ Ես կարող եմ միմիայն Աստծո մոտ ներողություն խնդրել։

Անեծքների գիրքը հուդաների մոտ հաշվվում է ամենակարեւորը, դրանով են իրենք դաստիարակում իրենց երեխաներին, այս Աստվածանարգման անեծքները դրանք դնում են

երեխաների բերանը կերակրողի կաթի հետ միասին: Հիտուսի Քրիստոսի դեմ անարգման գիրքը, Նրա սուրբ մոր և քրիստոնյաների դեմ ծառայում են որպես այբուբեն դրանց երեխաների համար:

Երբ հուդաները անցնում են եկեղեցու կողքով և կամ հագիվ այն տեսել են, նրանք պարտավոր են ասել. “Անիծված լինի այս սպականված տեղը, ամենաքրոթյան զզվելի տեղը”: Թալմուդում այդ առիթով ասված է, “Եթե հուդան քրիստոնեական եկեղեցու կողքով անցնելիս ցրվածության պատճառով կմոռանա արտասանել այդ բառերը, նա պարտավոր է վերադառնալ և ասել, եթե իհարկե տասը քայլից ավել չի հեռացել: Վերջին դեպքում կարող է արտասանել առանց վերադառնալու”:

Եթբ հուդան հանդիպում է քրիստոնեական թաղում, նա պարտավոր է ասել, “Այսօր տեսնում եմ մեկին, ինչպես ասել, որ վաղը տեսնեմ երկուսին”:

Ընդհանրապես հուդաները քրիստոնյաների հանդեպ իրենց ատելության մեջ մտնում են այնքան, որ միայն իրենց են համարում մարդ, իսկ քրիստոնյաները, դրանց կարծիքով, մարդիք չեն:

Խնդրում են ընթերցողին չմտածել, որ ես իմ ժողովրդի հանդեպ խոսում եմ թշնամական զգացմունքներով: Ոչ: Ես ամենօր այնքան եմ գոհունակում մեր Տեր Հիտուս Քրիստոսին, որ լուսավորեց իմ ուղեղը իր բարօրությանը և ամենօր կրկնում եմ Բերեմիա մարգարեի բառերը, “Ով կտա իմ առաջնորդին ջուր, և իմ աչքերին արցունքի աղբյուր, և լացում եմ ես գիշեր ու ցերեկ իմ ցեղակիցների մեղքերի մասին”, -Երեմիա Թ 2:

Այդ ընտրյալ երբեմնի Աստծո ժողովուրդը, երբեմնի ցարական ժողովուրդը, այժմ թափառող ու ամբողջ հողի երեսին գրված, բայց դաժանագույն և սեփական թյուրիմացությունների մեջ համառոդ, խրված է ամենասարսափելի փչացածության մեջ:

Այո, ճշմարտությանը հուդաները համառ են, փչացած են ու կրոնադավ: Այսպես օրինակ, եթե քրիստոնյան գալիս է հուդայի մոտ, նա իրեն կրնադուրեք քաղաքավարի և ուրախ: Բայց հագիվ նա շեմից դուրս կգա, հուդան պարտավոր է ասել, “Թող բոլոր հիվանդությունները, դժբախտությունները, փորձանքները, տեղահանումները և բոլոր սարսափները, որոնք կարող են սպառնանալ իմ տանը և իմ ընտանիքին, ընկնեն այս քրիստոնյայի դիսին, նրա տան ու ընտանիքի վրա”:

Այդպես են գրում օրենքը և վիշտ նրան՝ ով այն չի կատարում:

Նկարագրելով այս մանրամասնությունները, ես հետապնդում եմ երկակի նպատակ՝

- 1) երբ հուդան լսում է քրիստոնյայից կշտամբում կրոնապաղծման ու համառության մասին, թող խոստովանվի, թողի իր թյուրիմացությունները և ընդունի Քրիստոսի հավատքը: Եվ թող բազմապատկվի Քրիստոսի Անվան խոստովանողների քանակը և փրկության ուղու մեր մոլորակներին:
- 2) թող քրիստոնյաները, չնկատելով ծանր փորձությունը, ուղարկված հուդաներին երկնային արդարադատությունից, սովորեն նրանց օրինակի վրա և իրենք խոսասփեն ընկնել գալթակղության ու մեղքի մեջ:

VI. ԵՐԲՈՐԳ ԵՎ ԳԼԽԱՎՈՐԱԳՈՒՅՆ ՊՏԱՃԱՌԸ. ՔՐԻՍՏՈՆԵԱԿԱՆ ԱՐՅԱՆ ԲԺՇԿՈՂ ՀՈԳԵԿԱՆ ՀԱՏԿՈՒԹՅԱՆ ՀՈՒԳԱՆԵՐԻ ՀԱՎԱՏՔԸ

Այս վայրենի ծեսի հիմնական պատճառը՝ դա խախտմաների ու ռաբբիների ներքին խորը համոզմունքն է նրանում, որ Հիտուս Քրիստոսը, Նազարեթցի կույս Սարիամի որդին, եղել է ճշմարիտ Մեսիա, որին սպասում էին ու ցանկանում սուրբ հայրերն ու մարգարեները: Իրենց հավաստիությունը նրանք հիմնավորում են Երեմիա մարգարեի խոսքերում,-

«Երկինք, զարնացեք այս բանի վերայ, տակացեք էա շատ հիացեք, ասում է տերը: Որովհետև իմ ժողովուրդը կրկնապատիկ չարութիւն գործեց, ինձ՝ կենաց ջրի աղբիւրս թողեցին, որ իրանց համար հորեր փորեն՝ ծակծակոտ հորեր, որոնք չեն կարող ջուրը պահել»:
ԵՐԵՄԻԱ գլ Բ 11, 12, 13

Րաբբիները լավ են հիշում այս մարգարեությունը: Առաջնասրբազան Աննան ու Կաիա-

ֆան նույնպես գիտեին այն: Նրանք գիտեին, որ Հիսուս Քրիստոսը, իրենց կողմից դատապարտված խաչման, Մեսսիան էր, Աստոծո որդին, բայց իրենք նրան նախանձից դավաճանեցին⁵:

Բարբիները նույնպես լավ գիտեն այս տեքստի իմաստը, բայց իրենց գոռոզության պատճառով և դաժանասրտության պատճառով չեն ուզում դիմել Քրիստոսին: Հակառակը, նրանք մոգոնել են իրենց նոր պատվիրաններ, և ինչպես հիմա կտեսնենք, հուսադրվում են հասնել փրկության քրիստոնեական արյան միջոցով:

VII. ՀՈՒԳԱՆԵՐԻ ԲՐԻՍԱՆՈՆԵԱԿԱՆ ԱՐՅԱՆ ՕԳՏԱԳՈՐԾՈՒՄԸ՝ ՀԱՐՄԱՆԻՔՆԵՐԻ, ԹԼՓԱՏՄԱՆ, ԽՈՍՏԱՎԱՆՄԱՆ, ԻՆՉՊԵՏ ՆԱԵՎ ՄԱՀՎԱՆԻՑ ԱՌԱՋ ԾԵՍԵՐՈՒՄ

Հուդաների մոտ, հարսանիքից առաջ փեսան ու հարսը մեկ օրվա ընթացքում խիստ պլաս են պահում, անգամ մինչ մալթամուտ ցրից են հրաժարվում:

Այս գալիս է Բարբին, վերցնում է պինդ եփած հավկիթը, մաքրում է կլեպից, կտրում է մեջտեղից, և ցանում է ոչ թե աղ, այլ փոշի, ինչի մասին ներքեում կասվի: Ամուսնացողներից յուրաքանչյուրին նա տալիս է կեսը, և մինչ նրանք ուտում են աղոթք է ասում՝ մոտավորապես հետեյալ բովանդակությամբ. «ԵՎ թող պարզելի Աստված այս ամուսիններին քրիստոնյաներին ոչնչացնելու ուժ, կամ, հարկ եղած դեպքում, խաբել նրանց, տիրանալ նրանց ունեցվածքին և զրկել նրանց աշխատանքի պտուղներից»:

Առաջին հայացքից զարմանալի է, որ աղը փոխարինվում է ինչ-որ փոշով, բայց երբ գաղտնիքը բացատրվի, զարմանալու ոչինչ չի լինի: Այդ փոշին փոխարինում է իրենով ոչ թե աղը, այլ թարմ քրիստոնեական արյուն, և իրականում դրա հետ խառնվում է քրիստոնեական արյուն:

Ահա այսպես է դա կատարվում, «Բաղարջների տոնի ժամանակ սարսափելի տանջանքներ ապրած քրիստոնյաների երակներից կորզվում է արյուն: Այդ արյունը հավաքում են կտորի կամ բանբակի վրա, նախօրոք նախապատրաստքած բավական քանակությամբ, հետո այն չորացնում ու ալյում են, իսկ փոշին փակում են շշերի մեջ, ինչերը տալիս են սինազոզի գանձապահին պահպանելու: Վերջինը տալիս է այն կամ բարբիների պահանջով կամ իրենց սեփական կարիքների համար կամ այնպիսի տեղեր ուղարկելու համար, որտեղ չի կարելի ծարել քրիստոնյայի արյուն, կամ քրիստոնյա հասարակության բացակայության դեպքում, կամ ոստիկանական իշխանության հատուկ գզոնության պատճառով կամ վերջապես, իրենց՝ քրիստոնյաների կողմից զգուշացված ծայրահեղ վտանգի հետեւանքով»:

Երբ արական սեռի մանուկի ծննդյան 8-րդ օրը կատարվում է թլիսատման ծեսը, գալիս է բարբին, վերցնում է մի բաժակ լավագույն գինի և լցնում է նրա մեջ կորզած տանջվածից մի կաթիլ քրիստոնեական արյուն, կամ լցնում է այնտեղ մի պտղուց այն նույն փոշուց, ինչի մասին վերեւում խոսվեց: Այդ նույն բաժակի մեջ է ավելացնում թլիսատմած երեխայի մի կաթիլ արյուն: Երբ արյունը խառնվում է արյան հետ, բարբին այդ խառնուրդի մեջ է մտցնում թլիսատմած երեխայի ճկույթը, մտցնում է այն նրա բերանը, և արտահայտում է բառեր՝ Եզեկիէ մարգարեի մարգարեության վրա հիմնված, «Եւ ես անցա մոտովդ ու տեսայ քեզ արեանդ մեջ կոխ տրուելիս»: Նա կրկնում է դա երկու անգամ, քանզի Եզեկիէ մարգարեի մոտ այս բառերը կրկնվում են երկու անգամ, մասնավորապես, «Եւ ասեցի քեզ քո արեան մեջ, թե Այրիք. Այո, ասացի քեզ քո արեան մեջ՝ թե ալրիք»: Եզեկիէ. ԺՁ 6:

Բարբին այս դեպքում տրամաբանում է այսպես, «Կամ մարգարեն խոսում է Հիսուս Քրիստոսի արյան մասին, որը բավել է (թողություն է ստացել) առանց ջրային կնքման դժողը անցած նախահայրերի ու նահապետների հոգիները, և նման դեպքում, հուդաների հոգիներն էլ կփրկվեն ջրով կնքված քրիստոնյաների արյամբ, քանզի հուդաները և չեն ստացել այդ կնքնը: Ահա թե ինչու արյունը և պետք է լինի կորզած ծանր տանջանքների ենթարկված քրիստոնյայից՝ Քրիստոսի կրթերի հիշողություններում և ընդօրինակման մեջ:

Կամ թե Իզեկիէ մարգարեն խոսում է թլիսատվածների արյան մասին; այդ դեպքում

հուղայական երեխան կիրկվի սեփական արյան կաթիլի ուժով, քրիստոնեականի հետ միասին խառնած գինու մեջ:

Արյան փոշիով կամ մոխրով հուղաները օգտվում են դեռ հուլիսի 9-ին: Այդ օրը նրանք ուրախանում են և ողբում են Երուսաղեմի ավերումը Տիտ Վեսպասիանի կողմից: Այդ առիթով, մոխրից օգտվում են երկակի կերպով: Նախ դրանով քսում են բռնքերը: Թարմ արյունը դրա համար պետքական չէր լինի, քանզի կկեղտոտի: Հետո նրանք ցանում են պինդ ձվերի վրա և օգտագործում որպես ուտելիք, ինչպես հարսանիքի օրը: Այդ օրը, բոլորը առանց բացառության, հուղաները պարտավոր են ուտելու այդ մոխիրը ցանած պինդ ձվեր: Այդ աղաթը իրենց մոտ կրում է “ցիոր ամաֆրեյկես” անունը:

Երբ հուղան մեռնում է, հայտնվում է խախտված, վերցնում է ձվի սպիտակուցը, խառնում է փոքր քանակությամբ քրիստոնեական արյան հետ, ամանը դնում է մնչեցյալի կրծքին, և արտասանում է Եզեկիէլ մարգարեի խոսքերը, -“Եւ ձեզ վերայ մաքուր ջուր պիտի սրսկեն, և մաքուր պիտի լինէք. Չէր բոլոր պղծութիւներիցն ու ձեր բոլոր կոտորեորիցը պիտի մաքրեն ձեզ” Եզեկիէլ Լ.Ձ. 25: Նկատեք, ինչպիսի՞ ուխտադրժոյցուն՝ Եզեկիէլը չի ասում “մաքուր արյուն”, այլ “մաքուր ջուր”: հուղաները համոզված են, որ այս բառերի ուժով և քրիստոնեական արյան գործունեությամբ մահացածները անպայման կհասնեն դրախտային երանելության:

VIII. ՀՈՒԴԱՆԵՐԻ ԔՐԻՍՏՈՆԵԱԿԱՆ ԱՐՅԱՆ ՕԳՏԱԳՈՐԾՈՒՄԸ ՓՈՒՐԻՄ ԵՎ ՊԱՍԵՆ ՏՈՆԵՐԻՆ

Հուղաները կատարում են երկու արյունարբու տոն՝ դրանցից մեկը գալիս է փետրվարի 14-ին և կոչվում է Փուրիմ կամ պուրիմ, իսկ մյուսը բաղարջների, նշխարների տոն՝ Պեսախ կամ Չատիկ: Այդ օրը բոլոր հուղաները պետք է ուտեն ոչ թե թթված հաց, և խմիջիայրոց, փոքրիկ պաննի հացիկներ, քրիստոնեական արյան պարունակությամբ, պատրաստված խախամների կողմից: ԵՎ բոլոր փոքրերն ու մեծերը, պատանիներն ու ծերերը, անգամ անտատամները պարտավոր են համտեսել այդ հացից, գոնե զեթյունի՞ կորիզի չափ փոքրիկ կտոր: Այս ծեսը կոչվում է ա.ֆի?օմեն (?-լավ չի ջոկվում):

Փուրիմ (պուրիմ) տոնը նշանակված է պարսկական Արտաքսերքս թագավորի մտերիմ Ամսլեկ-Ամանի կողմից պարսկական հուղաներին ոչնչացումից փրկելու հիշատակին, Արտաքսերքսի ցնոտ կնոջ՝ Եսթերի ու իր հոր՝ Մարդասխեյի օգնությամբ, ինչպես այդ ներկայացնում է “Եսթեր” գիրքը: Այդ տոնը, ինչպես բոլորին է հայտնի, համընկնում է հին տոմարով փետրվարի 14-ի հետ: Հուղաները այդ օրը պարտավոր են ծեծելու բոլոր հանդիպակամ քրիստոնյաներին, հետեսապես փոքրիկ տղաներին՝: Միայն թե այդ գիշերը նրանք սպանում են մեկին, Ամանի մահապատժի հիշատակին: Երբ վրա է հասնում մահը, սպանած քրիստոնյայի մարմինը կախում են և ծափահարություններով պատվում են նրա շուրջը, ինչպես Ամանի դիակի շուրջը: Բաբբին հավաքում է արյունը և խառնում է խմորի հետ, ինչից թխում են փոքրիկ մեղրահացերը, ինչերին նա տալիս է եռանկյունի ձև: Այդ հացիկները նախատեսված են ոչ թե հուղաների համար, այլ քրիստոնյաներին բաժանելու համար, որոնց հետ նրանք ընկերական հարաբերություններ են պահպանում: Այդ ծիսակատարությունը կատարվում է սինեգոգում բոլոր գտնվածների ներկայությամբ, բայց այս անգամ կարիք չկա, որ գոռը ենթարկվի մինչմահու տանջանքի, քանզի տվյալ դեպքում արյունը ծախսվում է միմիայն քաղցր հացիկներ պատրաստելու համար: Դրանք բաժանվում են ճանաչված հուղայական ընտանիքներին՝ քրիստոնյաներին նվերներ տալու համար, հատուկ ուշադրության նշան ցուցաբերելու նպատակով: Այդ ծիսակատարությունը կրում է Փուրիմի հացի աղաթի անվանում: Այդ օրը, ինչպես նաև մյուս օրերի, հուղաների կողմից թափված արյունը, արդարացնում է, ինչպես բոլորին է հայտնի, Երեմիա մարգարեի խոսքերը, -“ԵՎ քո ձեռքերում հայտնվում է (մուրացիկների) անմեղ, անպարտ հոգիների արյունը”, -Երեմիա 11-34:

Եզեկիէլ մարգարեի մոտ ավելի պարզ է ասված, -“Դորա համար ասիր նորանց. Դուք արիւնովն եք ուտում, և ձեր աչքերը բարձրացնում եք դեպի ձեր կոտորեոր և արիւն եք թա-

փում. և դուք ժառանգեք երկիրը” Եզեկիել. Լ Գ 25:

Փուրիմ տոնի գիշերը չես գտնի հուդայի, ով գինովցած չլինի, և անգամ մինչեւ գիտակցությունը կորցրած: Այդպիսի հարբած վիճակում դրանք ծեծում են հանդիպական բոլոր քրիստոնյա տղաներին, իսկ որոնց հաջողվում է բռնել, թաքցնում են ու ձերբակալված պահում մինչեւ Չատկի տոնը, որը շուտով հաջորդում է փուրիմ տոնին: Չատկից առաջ դրանք այդ տղաներին ենթարկում են ամենավայրենի ու արյունարբու տանջանքների, հետո սպանում են, իսկ հավաքած արյունը օգտագործում են բաղաբջների համար և շարունակվող տարվա այլ կարիքների համար: Այդ արյունով դրանք ներծծում են կտորը կամ բամբակը, որը հետո այրում են: Փոշին պահում են սինեգոգի գանձապահի մոտ՝ զմբկած շշերի մեջ և ուղարկում են հեռավոր տեղեր կամ տալիս են բաբբիներին՝ նրանց պահանջով:

Անչպես ասված է վերեւում, արյունը, կորզած Փուրիմ տոնին, բացարձակապես գնում է մեղրահացերի պատրաստման համար, դրա համար էլ բավական է սպանել մեկ քրիստոնյայի և կարիք չկա նրան ենթարկելու տանջանքների: Այնպես, ինչպես բաղաբջների պատրաստման համար անըբջանցելի է, որ արյունը թողած լինի ահավոր տառապանքների մեջ, անձնակ այնպիսիներին, որոնց տրվեց Աստվածային գայթակղիչը՝

Մինչ այս հարցի հետ վերջացնելը ես ուզում եմ պարզել, ինչու են հուդաները քրիստոնեական արյունով քաղցր հացիկներին, թխվածքներին տալիս եռանկյան ձև: Ինձ շատ դժվար է բացահայտել իմ ժողովրդի ամբողջ անարդարամտությունը, բայց ես կհետեւեմ հմուտի խոսքերին, -“Գաղտնիքները մի ծածկեք”:

Նրանք բոլոր քրիստոնյաների հարգած Սուրբ Երրորդության ծաղրանքի համար են այդպես վարվում: Այդ հացիկները բաժանելով քրիստոնյաներին, հուդաները սարսափելի անարգում են և խնդրում են իրենց Աստծուն ցածացնել քրիստոնյաներին՝ Սուրբ Երրորդության հավատքի համար: Այդ անպատվությունը կատարվում է Եսայի մարգարեի մարգարեության կատարման համար, -“ԵՎ նա ասեց. Գնա և ասիր այս ժողովրդին. Լսելով կլսեք, բայց չեք հասկանալ, և տեսնելով կտեսնեք, բայց չեք իմանալ: Թանձրացու այս ժողովրդի սիրտը...”, -Եսայիա Զ 9:

Հուդաները նախընտրում են սպանել երեխաներին, բանգի, լինելով անմեղ և անարատ, երեխաները առավել են մոտենում Քրիստոսի կերպարին: Բացի դրանից, նրանք սպանելով երեխաներին առքիչ են ենթարկվում վտանգի՝ բան մեծերին: Իրենց չարագործությունը դրանք կատարում են հենց Չատկից առաջ, կրկնելով իրենց հայրերին, որոնք զոհաբերեցին Քրիստոսին հենց Չատկի տոնի ժամանակ: Այժմ թող, որ իրականանան Երեմիա մարգարեի բառեր, -“Իմ ժողովրդի մեջ կան մարդիք, որոնք ծիտ բռնելու համար ծուղակ են դնում”:

Քրիստոնեական արյան օգտագործումը առիթ ծառայեց հուդաներին Իսայանիայից և շատ ուրիշ երկրներից վտարելու համար, համաձայն Եզեկիելի մարգարեության, -“Արյունը կծառայի քեզ վտարումների համար”:

IX. ԻՆՉՊԵՏ ԵՆ ՀՈՒԳԱՆԵՐԸ ՊԱՀՊԱՆՈՒՄ ԻՐԵՆՑ ԳԱՂՏՆԻՔՆԵՐԸ

Մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի օգնությամբ ես բացահայտեցի մանրագնին պահպանվող հուդաների արյան սարսափելի գաղտնիքը, ինչը գրված չի ոչ մի գրքում: Դրանից երևում է, որ կրոնադավությունը բոլոր հարձակումների պատճառներն են, կանխազույակված դրանց Մայիսեյ մարգարեի կողմից Երկրորդ Օրինած ԻԸ գլխում: Այդ անեծքները հուդաների սատանական կատաղության վկայություն են քրիստոնյաների հանդեպ, այն դա էլ արթնացնում է սպանել նրանց և լափել նրանց արյունը:

Բայց սա դեռ ամենը չէ, ես ուզում եմ հայտնաբերել այնպիսի բան, որ գրված չի հուդայական ոչ մի գրքում, ծայրահեղ դեպքում, պարզ և հասկանալի կերպով: Միայն խախտմաները, յաբբիները և ընտանիքների հայրերը գիտեն այս գաղտնիքը և փոխանցում են բանավոր իրենց որդիներին, ծանր անեծքների սպառնալիքի տակ, եթե նրանք երբեիցե և

ինչ-որ կերպ կբացահայտեն:

Նրանք հայտնում են այդ գաղտնիքը երդումնային խոստումի ներքո, պահպանել այն սրտի մեջ և փոխանցել միմիայն որդիներից նրան, որին կհամարեն արժանի և միշտ այս տեսքով և լրիվ լուրջյան պայմաններում: Հատուկ, արգելվում է վատահել այս գաղտնիքը քրիստոնյաներին, անգամ դաժան վտանգի դեպքում, քանզի նախընտրելի է գրկվել կյանքից, քան բացել գաղտնիքը:

Բայց ես վախենում եմ միմիայն Աստուծուց և ատում եմ անեծքը և անգամ իմ հոր, խախտմաների ու ռաբբինների, ամբողջ հուդայական ժողովրդի ահեքը: Ես ցանկանում եմ ամենը պարզ պատմել ի Աստծո փառքի, մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի և նրա սուրբ եկեղեցու: Ահա ինչպիսի պայմաններում է ինձ վատահելել այս գաղտնիքը: Երբ ինձ բորբոց 13 տարի, և գոյություն ունեցող հուդայական աղաքով, իմ գլխին պետք է դրվեր հասունացման պսակը՝ տիֆիդոնը, իմ հայրը, մնալով ինձ հետ միայնակ, կտակեց ինձ անհանդուրժելի ատելություն քրիստոնյաների հանդեպ, որը, իր բատերով, Աստծո պատգամների համաձայն, պետք է տարածվի մինչ իրենց կյանքից գրկելը և մինչ իրենց արյան օգտագործումը այն դեպքերում, ինչը իմ կողմից վերը նշված է:

Հետո նա ինձ համբուրեց ու ասեց, «Ռոդիս, դու հիմա իմ ամենամոտիկ մատնոցն ես, ինչպես երկրորդ ես ինքս»: Հետո դրեց իմ գլխին հասունության պսակը և մեկնաբանեց ինձ, որ արյան գաղտնիքը ամենատարբեր ծեսն է, Աստծո պատգամն է Իսրայելին: Նա ավելացրեց, որ սա ամենակարևոր գաղտնությունն է հուդայական կրոնում⁹: Հետո տվեց ինձ հետելյալ խրատը, «Նստատավանում եմ քեզ, իմ որդի, երկնքով ու երկրով պահպանել սրտում այս գաղտնիքը և երբեք չվատահել այն ոչ եղբայրներին, ոչ քույրերին, ոչ մորը, անգամ կնոջը, մի խոսքով ոչ մի կենդանի հոգու, հատկապես կնանիքին: Եթե անգամ քեզ ունենա 11 որդի, դու կբացես այս գաղտնիքը միմիայն մեկին, այսինքն նրան, ում դրանցից կհամարես հմուտ և ընդունակ այն սրբորեն պահպանել, մի խոսքով այնպես վարվել, ինչպես իմնա ես քեզ հետ եմ վարվում: Կարելոք, ամենից առաջ սկզբում հավաստիացիր, որ քո ընտրյալը հավատարիմ է և սրտեռանդ է իր հայրերի հավատքի հանդեպ: Կրկնում եմ նորից, զգուշացիր վատահել այս գաղտնիքը կնոջը, ոչ անգամ դուստրերիդ, ոչ անգամ կնոջդ, ոչ անգամ մայրիկիդ, այլ միմիայն որդուդ, որին կհամարես արժանի»:

Վերջնաբանում նա ասեց, «Իմ քանկագին երեխա, թող դու լինես գրկված թաղելուց, թող հողը հրաժարվի քեզ իր ընդերքը ընդունելուց, եթե որեւէ իրադրության մեջ, դու կբացես այս գաղտնիքը ուրիշին, քան նրան, ում ես մատնանչեցի, անգամ այն դեպքում, եթե սեփական շահերից կամ ուրիշ այլ ցանկությունից, դու երբեւէ կընդունես քրիստոնեություն: Վիրտ քեզ, եթե կդավաճանես հողը, և կբացահայտես քեզ վատահիված Աստվածային գաղտնիքը: Իմ անեծքն կխոցի քեզ տեղում, կչարչարի ընդհուպ մինչ մահ և կհետելի քեզ հավերժ»: Բայց ես ստացա ուրիշ հայր՝ Մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսին և այլ մայր՝ Ռիդափառ Եկեղեցի: Ես ցանկանում եմ արտահայտել միմիայն ճշմարտությունը, հետետելով իմաստուն Սիրախի խոսքերին, «Մինչեւ մահ կպայքարես ճշտի համար»:

Հիմա և արդեն ներկա ըոպելին իմ բացահայտելու համար ինձ սպառնում է մահացու վտանգ, բայց ես ամուր ասպլիմում եմ Պողոս առաքյալի խոսքերին, «Ով կբաժանի ինձ Հիսուս Քրիստոսի բարեգործությունից՝ իհարկե ոչ կյանք, ոչ մահ»:

Իմ միակ հույսը Հայր, իմ ապաստանը Որդին, իմ տանիքը Սուրբ Հոգին է: Փառք սուրբ, միացամաքային, կենդանարարող և անբաժան երրորդությանը, միշտ, այժմ և միշտ և դարեդար:

X. ԻՆՉՊԵՏ ՀՈՒՂԱՆԵՐԸ ՍՐԲԱՊԳԾՈՐԵՆ ՆՍԱՆԵՑՆՈՒՄ ԵՆ ԸՐԻՍԱՆՆԵԱԿԱՆ ԳԱՂՏՆԻՔՆԵՐԻՆ

Ես արդեն ասեցի, որ հուդաները սպանում են քրիստոնյաներին երեք պատճառներով՝ առաջինը, Քրիստոսի հանդեպ դժոխքային ատելություն: Երկրորդը, տարբեր սնահավատ մոզական և կրկնական վարժությունների համար, քանզի նրանք գիտեն, որ դեիսն հաճելի է մարդկային արյունը, հատկապես՝ քրիստոնեական: Երրորդը, կրոնական համոզմունք-

ներից: Հուղաները տարածված են ամբողջ աշխարհում և զրկված են Ահարոնյան աստի-
ճանի սրբությունից, որի սրբազանության սանը սերնդական էր և ոչ մի հուղա չի կարող
իրեն հաշվել սրբազան, Աստծոն պետք, բայց ծայրահեղ չափով ոչ որ չի որոշի կոչվել այդ
կոչումով: Բացի դրանից, հուղաներին չկա տաճար, որտեղ նրանք կարող են Աստծո ի հա-
ճո գոհաբերում անել, քանզի օրենքը արգելում է նրանց կատարել գոհաբերում Սողոմոնի
տաճարից դուրս, ինչը հիա ավերված է: Եթե անգամ, նրանցից ով ցանկանում է տեսնել
իրեն Ահարոնի հետևորդ, նա միեւնույն է չէր կարողանա գոհաբերել: Սրանից հուղաները
անում են վայրենի հետեւություն, որ նրանք պետք է քրիստոնյաներին գոհաբերեն: Նրանք
թույլատրում են, որ Նազարեթցի Հիսուսը իրական մնասիա էր, և դրա համար Բրիստոսի
անձնական ուժով քրիստոնեական արյունը նրանց փրկություն են նվիրում:

Դրա համար էլ նրանք հեզնանքով կամ այսպես ասած քրիստոնեական ծեսերի ծաղ-
րանքով օգտվում են քրիստոնեական արյունից, հետեւյալ դեպքերում՝ բլիստման դեպ-
քում՝ սուրբ կնունքի գաղտնիքի ծաղրանքի համար, Ամուսնության դեպքում՝ հարսանիքի
ծաղրանքի համար, նշխարների համապատասխան գաղտնի հաղորդության /եվխարիս-
տիի/, մահացության դեպքում՝ էլեոսրբազանության գաղտնության համապատասխան,:
Անգամ որբալով Երուսաղեմի ավերումը, իբր այսաշխարհային գաղտնություն:

Ահա այդ գաղտնիքի բացատրությունը, ինչը ես սրբորեն և անխախտ պահպանել եմ
բոլոր ժամանակներում, քանի դեռ մնացած էի հուղայականությունում:

XI. ԲՐԻՍՏՈՆՅԱՆԵՐԻ ՀԱՆԴԵՊ ԻՆՉ Է ՊԱՏՎԻՐՈՒՄ ՀՈՒՂԱՆԵՐԻՆ ԹԱԼՍՈՒԴԸ

Վերջնաբանի և բոլոր վերբերվածների ամրապնդման համար, ես ուզում եմ թալմուդի
բովանդակության մասին մի քանի բառ ասել: Ինչպես ամեն մեկը կարող է հավաստիանալ
Թալմուդում իմ պնդումների արդարության մեջ: Աստված հուղաներին նախագրում է օրը
երեք անգամ կանչել անեծք քրիստոնյաների վրա և աղոթել նրանց սիռման համար: Այս
նախագրությունները հատկապես պարտադիր են խախտմաների ու ռաբբիների համար:

Բացի դրանից, աստված նախագրում է հուղա ժողովրդին բոլոր ծեսերով ձգտել սեփա-
կանացնել քրիստոնյաների հարատւությունը՝ խորամանկությամբ, փողպիտխանակույթ-
յամբ: Հուղաները պետք է քրիստոնյաներին հաշվեն անասունի և վայրի գազանների տե-
ղում և համապատասխան դրանց հետ վերաբերվել: Հեթանոսները, կռապաշտ թուրքերը և
այլն հիմար, վատ չեն վարվում, քրիստոնյաները մայն չարիք են անում:

Եթե քրիստոնյան կանգնած է անդունդի ծայրին, ապա հուղան, եթե կարող է անել դա
աննկատ, պետք է հրի նրան:

Բրիստոնեական եկեղեցիները անառակությունների որջ է, ձոնված կռապաշտությանը:
Դրա համար էլ հուղաները պարտավոր են դրանք քանդել:

Նոր Կտակարանը ամենաանաքուր գիրքն է, լիքը թյուրիմացություն, աստվածանար-
գում և պրծում: Դրա համար էլ հուղաները պարտավոր են դրանք հրկիզել, քանզի նրանում
գրված է Աստծո Սուրբ Անունը:

Հարգելի ընթերցողներ, այն ամենից, ինչ ես պատմեցի՝ չսարսափահարվեք:

Ես գիտեմ, ես նախատեսում եմ, ինչ եք ասելու՝ մի՞թե հնարավոր է, որ հուղաները խրված
լինեն այդպիսի սարսափելի փչացածության մեջ:

Բայց ձեզ պետք է հայտնի լիներ և դուք գիտեք, որ հուղաները լքել են փրկության ուղին:
Նրանք անգամ իրենց բնական, աստվածային ու մարդկային օրենքներից դուրս են:
Նրանք վաստակավոր պատիժ են կրում իրենց դաժանացած սրտերի համար: Նրանց
Թալմուդում հանդիպում է աստվածանարգում, ենթակա բերելու սարսափ: Բավական է
ասել, որ չկա առավել անպատիվ հավատք, քան հուղայականն է և որ ոչ մի մարդ ան-
պատվության և անարգության մեջ չի կարող հավասարվել հուղաների հետ: Վիշտ Աշ-
խարհին՝ եթե դրանք երբեիցե կհասնեն իշխանության:

Ամեն օր Աստծուն կհասցնենք եռանդուն աղոթքներ, որ Նա փափկեցնի այդ մոլորված
ժողովրդի սրտերը, պատռի նրան կույրացնող վարագույրը, և ցրի խավարը, որում նա ինք-

նակամ խրվել է: Ես ասում եմ ինքնակամ, քանզի հոդաները հակադրվում են ճշմարտությանը, ինչը իրենց հայտնի է, և հակադրվում են Սուրբ Հոգուն: Օ, եթե նրանք կարողանան խոստովանել, խաչակնքվել ու հավատալ Քրիստոսին և Նրա Սուրբ Եվանգելիային, ինչը դասախոսել են աղքատ, խաղաղ և մինչև մահ քաջքշված առաքյալները: Նոր կտակարանը, որը կնքված է այդքան տարբեր սեռերի և բոլոր տարիների տառասպյալների արյունով, նորածնից մինչև ծերեր: Եվանգելիե, այդքան լատինական, հունական, աֆրիկական և ինչքան դասատուների և աստվածախոսքերի հայրերի կողմից է մեկնաբանված: Եվանգելիան, որը 19 դարերի ընթացքում պահպանում է իր սրբությունը և աստվածայնությունը Ռեդդափառ եկեղեցու գրկում:

Փառք Աստծուն, Հիսուս Քրիստոսին և կույս Մարիամին: Ամին:

- 1) Ֆրանսերեն լեզվով կա կբլ-ական գլխավոր “Չոհար” գրքի հիանալի և լիովին ստույգ բարգմանություն, որը պատկանում է Ժ. Դե-Պոլի (Jean de Pausy) և հրատարակված 1896թ. Փարիզում
- 2) Նույնպես կա Ժ. Դե-Պոլի հիանալի բարգմանությունը:
- 3) Մխավվում է: Ավելի վաղ նրան դրա մասին գրել է քրիստոնեություն ընդունած թաքքի Պատր Մեդիչին,
- 4) Լիովին կասկածելի է, գոնե նմանակը, ամեն դեպքում, ասպահովագրումը հատուկ է ազգային բնավորության գծին
- 5) Մերկաբառ է (անիմատ), բացարձակապես անհավանական և քիչ ճշտանման: Բացի դրանից, ոչ-որ ոչինչ իմանալ չի կարող, ոչ ամենամեկնաբան խախտմներն ու թաքքիները, ոչ անգամ սուրբ ցաղիկները: Բացի դրանից այս հաստատումները հակասում են Պողոս առաքյալի խոսքերին, ով ասում է, որ հոդաները չէին խաչի քրիստոսին, եթե իմանաին ո՞վ է նա:
- 6) Ստույգ այս նույն արտահայտությունը հանդիպում է Թալմուդում:
- 7) Եթե այդպիսի աղաթ երնեիցե գոյություն է ունեցել, ապա այժմ երեի պահպանվում է, ծայրահեղ դեպքում տեղերում, որտեղ կա որեւէ ոստիկան:
- 8) Նեոֆիտը բազմաթիվ անգամ կրկնում է և ընդգծում տանջվելու անշրջանցելությունը, բայց ոչ մի տեղ չի ասում հատկապես ինչպիսի՞ք, և ինչպես է մանրամասն կատարվում ծեսական սպանությունը: Ուտնատակում են, ի՞նչ է, եթե այն ծեսական է, ապա պետք է իրականացվի հայտնի ձեռով, ոչ թե ինչ-որ ձեռ, ինչ-որ մեկի կողմից, իսկ, թվում է թե, անպայման թաքքիի ներկայությամբ, և կտրողի մասնակցությամբ, ով կրում է պաշտոնական աստիճան “Չոհարեթող”: Մարդու համար, ով գիտի ամեն մանրամասնություններ, այդպիսի լռությունը ավելին է քան տարօրինակ է և անհասկանալի:
- 9) Եթե այդ գաղտնիքը, որ միշտ պետք է իրականացվի հայտնի միշտ մեկ և նույն ձեռով: Ինչու նա չասեց՝ հատկապես որո՞վ:

ՏԱՄՆՄԵԿԵՐՈՐԴ ՈՒՐԿԱԳԻԾ

ՄԵՍՍԻԱ--հերյայերեն ՄԻՇԻԱՀ

Գեռեսս Ա.թ.ա. 10-րդ դարից, երբ հերյաները պայման կապեցին “Եեովայի” հետ, որ, եթե իրենք կդառնան սատանաներ՝ փորձությունը իրականացնեն, նա իրենց թույլ կտա սարբելու Պաղեստինի տարածքում, հավերժ ստրուկի կարգավիճակից կհասցնի թագավորի “կաթ ուտողի”, բայց այդ ամենից հետո իրենք պետք է վերանան: Այդ օրվանից սկսած՝ մինչև օրս, հերյաները իրենց փրկիչ են փնթրում, որը պետք է հայտնվի՝ սատանական պահվածքից հետո իրենց փրկելու մարդկությունից՝ “Ահեղ Զավարանից”:

Հիշեք՝ Ամալեկի ինչ^{օն} է ահագնագ և ահ առաջացնում՝

--Այն, որ երբ հիմա եկել է ազատագրման պահը, եվ նա ջանում է խոցել այդ հավատքի աղբյուրին, ինչը սկիզբ է առնում տիրոջ առաջին երկու տառերից, որոնք կկազմեն 777 ովե՝ նրեկա բառը: Իսկ այդ տառերի “այ” և “վեկ”՝ 5+6 գումարը տալիս է 11, ինչը նիսանի 11-ն է, երբ ամբողջ աշխարհը տոնում է Փրկիչի (Рече Король Моисаха) ծնունդը:

Սա է ամբողջ բընամության իմաստը՝ Հայր Առաջին Արարված Ազգն է, իսկ իրենք սատանը: Կամ Հայր պետք է սերի Բարոյականության Առաքելությունն Աշխարհի վրա, կամ սատանը տանի իր առաջնությունը խաբեությանը ու կեղծիքով:

Հիսուսը ջնուղներին անհավատալի հաղթանակ ու հաջողություն բերեց, բայց պատասխանատվությունից չէր կարող ազատել: Հիսուսը Նոր կտակարանում ջնուղներին զգուշացնում է այդ մասին, սանդով. «Շունը վերադառնում է իր փխսուկներին, իսկ լողացած խոզը՝ ցեխի մեջ պարկելու»: Ջնուղները սա լավ գիտեին՝ տեղեկացված էին ու պետք է մի բան նախաձեռնեին, թե չէ, միեւնույն է 2012 թվականի դեկտեմբերի 21 անշրջանցելի էր:

Իսկ իրենց հատկանշական 11 թիվը՝ ուրվագիծը, նշանակում է, որ իրենք 10-ը որպես Արարչի խորհրդանիշ (անգամ Շումերների մոտ) չեն ընդունում և իրենց գլխավորին են սպասում՝ 9-ից (իսկ 9-ը ջնուղական եռանկյունին է) միանգամից շրջանցելով 11-ը՝ ցանկությունների իրականացման կամ “նոր կյանք” թիվ: Օրինակ ԱՄՆ-ում իրենք են կազմակերպել 9-1-1 փրկության ծառայության հեռախոսը, պայթեցրած ԱՄՆ միջազգային առևտրի կենտրոնը 11-ի էր նման, որը իրենք էլ պայթեցրին և այլն:

Ըստ հերյական ձեռի սկզբում պետք է գա Յոսեֆի հոտից մեսսիան, որը գոհվի Գոգ ու Մագոգի հետ կռվում, որից հետո գա Դավիթի հոտից իսկական մեսսիան:

Մեսսիայի՝ փրկիչ հայտնվելը մտած է ամեն մի հերյայի ենթագիտակցության մեջ, ինչը գիշեր ու գոր հանգիստ չի տալիս:

Իսայա մարգարեն ասում է. «Ե՛Ւ կգա այն օրը, Աստված նորից, երկրորդ անգամ իր ձեռքը կմեկնի, որպեսզի իր ժողովրդի մնագորդին վերադարձնի, որը ողջ կմնա...: Ե՛Ւ նա ժողովուրդներին նշան կտա և կհավաքի Բարոնյից արտաքսվածներին և Հուրեայից արտաքսվածներին կհավաքի Երկրի չորս կողմերից...: Ե՛Ւ կապրի իմ ժողովուրդը խաղաղության գրկում և անվտանգ բնակարաններում և անդորրում»:

Հերյաները հավատացել են դրան, հավատացել են բոլոր կոտորածների ժամանակ, ինչպես նաև Բոգոյան Խմելյնիցկու հարյուրավոր հերյական համայնքների բնաջնջման պահին, երբ փրկվածներից մեկը գրեց. «Աստված, ե՛րբ վերջապես կգա վերջին հրաշքների ժամանակը: Յույց տուր մեզ հրաշքները՝ ինչպես Եգիպտոսից ելքի օրերին»:

Իոսիֆ Փլավիոս գրում է, որ 100 տարի երկրորդ տաճարի փլուզումից առաջ, երբ հռոմեացիները խիստ ճնշում էին Հուրեային, հայտնվեց Թեոդոս մեսսիան, նա հավաքում է հուրաններին Հորդանան գետի մոտ՝ հավաստիացնելով, որ գետը կտեղատվվի, չի կատարվում, հռոմեացի զինվորները ձերբակալում են դրան ու բանտարկում:

Մեկ այլ Եգիպտացի հերյա 30.000 հավաքեց իր շուրջը, բերեց Չիթապտոդի սարի մոտ, հավաստիացնելով, որ Երուսաղեմի պարիսպը կփլվի իր առջեւ: Նորից չկատարվեց, հռոմեացի զինվորները բանտարկեցին:

Մեկ ուրիշն էլ հավաքեց ժողովրդին տարավ անապատ, որտեղ հռոմեացի զորքը դրանց կոտորեց:

Մեկ ուրիշ մեսսիա էլ Երուսաղեմի անկման ժամանակ հավաքեց ժողովրդին տարավ

այրվող տաճար՝ “հրաշքի հետ հանդիպման”, բոլորը հրկիզվեցին այնտեղ:

Հինգերորդ դարի կեսերին Կրիտ կղզում մի նոր մեսսիա Միշե հերյաներին հավաքեց, հավաստիացնելով, որ ծովի վրայով քայլելով կզնան Սուրբ Հոդ: Դրա ազդանշանով բոլորը գցվեցին ծով ու խեղդվեցին:

11-րդ դարի վերջին՝ մեկ ուրիշ մեսսիա հերյաներին հավաքեց, ասելով խաչակիրներին կղիմակայեմք. ըստ հաշվարկի՝ Խազարիայից, փախստականներ հյուսիսից և Իսրոելի անհետացած 10-ը սերունդները կհասնեն ու կջարդենք դրանց՝ խաչակիրները բոլորին կոտորեցին:

12-րդ դարում Եմենում, երբ արաբները գոռով հերյաներին իսլամացնում էին, մի նոր մեսսիա հերյաներին հավաստիացնելով, որ եկել է մեսսիայի ժամը և պետք է ունեցածը բաժանել աղքատներին՝ այդպես էլ արին: Երբ արաբ թագավորը նրան ձերբակալեց ու հարցրեց ինչու դա արեցիր, նա պատասխանեց, թե Աստծո կամոք էր: Իսկ այն խոսքին, թե կարող ես ապացուցել, մեսիան պատասխանեց այո, կտրեք իմ գլուխը և ես կենդանի կմնամ: Գլուխը կտրեցին ու նա մեռավ: Քայց մինչեւ հիմա աստղներ կան, որ նրա հոգին շոտով կհամբարձվի ու կգա:

Չարմանալի համբնկմամբ 1648թ նախօրոք հայտնված էր որպես մեսսիայի ժամանման տարի: “Չոհարի” մեջ գրված էր, որ այդ տարին հերյական տոմարով աշխարհի արարումից հետո 5408 թվականն էր և բոլոր ընդգետնյա բնակիչները կհամբարձվեն, քանզի ասված է, - “այդ տոնական տարին ձեզանից ամեն մեկը կվերադառնա իր բախտին”:

Ցնցումը ահավոր էր, բայց այն չվերցրեց մեսսիայի սպասումը, այն համարվեց “մեսսիայի ծննդյան տանջանք”, Գոգի ու Մագոգի արշավանք:

Իբր Երուսաղեմի տաճարի քանդան տարեդարձի՝ 1626թ. ավ ամսի 9-ին, ըստ Կբլ-ական հաշվարկների պետք է ծնվեր մեսսիան: Դա Իզմիր քաղաքում ծնված Շարտայ Յվին էր:

Հերյական ծեսով նախնին պետք է լիներ Եղյա մարգարեն: Գազայից 20 տարեկան ինչ որ Նաթան ասեց, որ Եղյայի հոգին իր մեջ է տեղակայվել և հայտարարեց, որ մեսսիան դա Շարտայ Յվին է: 1665թ հերյական նոր տարվա օրը սինագոգում նա որպես Դավիդի հոտից՝ հայտարարեց իրեն մեսսիա: Աշխարհի բոլոր ծայրերից այցելեցին հերյաները ամենաթանկ նվերներով: 14 սեպտեմբերի 1666թ թուրքական սուլթանը լսեց, կանչեց դրան իր մոտ և նա դարձավ Մախմետ Կապիզի-Քաշի անունով նվիրյալ մուսուլման:

Մարոնիկում, Ֆրանսիայում, Իսպանիայում, Գերմանիայում համարյա միաժամանակ հայտնվեցին Մեսսիաները:

20-րդ դարի սգբին Մալոնիկում գործում էր Շարտայական սեկտա “դեյմնե” /թուրքերեն՝ շուռ տված/ անունով, 10-15 հազար անդամներով: Իրենց համարում էին ուղղափառ մուսուլման, միայն իրար մեջ էին ամուսնանում, բայց զաղտնի Շարտայ Յվի ու հուդայապաշտ էին: Արգելում էին վրեժը, բազմակնությունը, ամուսնալուծությունը և սպիրտային խմիչքը: Մեկտայի ամեն անդամ ուներ երկու անուն, մեկը ներկա կյանքի, մյուսը դրախտի համար: Նրանք բոլորը ավ ամսի 9-ը տոնում էին իրենց ուսուցչի՝ Շարտայ Յվիյի ծնունդը:

ՈՒ այսպիսի տխՄԱՐ կենդանիներից ծնվեցին արյունաբորու Հայզարմասպան Երիտթուրքերն ու Քեմալ Աթաթուրքը:

Արոր՞ք այսպիսի անասունը կհասկանա, որ հազարամյակների քաղաքակրթությունը հրկիզել ու քանդում տալ չի կարելի, չի կարելի քաղաքակրթության սկզբնաղբյուրը վերացնել, այն պատկանում է ամբողջ մարդկությանը, այն մարդկության սրբությունն է:

Ո՞Չ, ՉԻ ԿԱՐՈՂ, մտածելն այդ մասին անգամ անիմաստ է: Այդ թշվառը հավատարիմ է միայն փողին ու պոռնկությանը, պաշտում է փողի Աստծուն՝ Մամոնային, պոռնկության Աստծուն՝ Ետովային, դաժանության Աստված Մարտոֆին:

ԱՄՔՈՂՁ ՄԱՐԿՈՒԹՅԱՆ ՎԵՐԱԲԵՐՄՈՒՆՔԸ ՀՔՐՅԱՆՆԵՐԻ ՀԱՆԴԵՊ

(Հըրյական հարցերի հանրագիտարան 27 հրատ. Գերմանիա)

- 1170ն.թ.ա. -Թափառաշրջիկ գողեր: Թալանեցին Եգիպտոսը՝ փախան:
- 722թ -Ատրեստանի Սարգոն 2-ը անուղղելի այլասեռված հրեշներին կոտորեց
- 598թ -Ատրեստանի Նավախտոդոնոսորը կոտորեց և տեղահանեց հրեշներին
- 7-րդ դար -Դավթի աստղը: Այսինքն ֆայլոսը ընդունեցին համահոտային պաշտամունք
- 539թ -Պարսիկները գրավեցին Բաբելոնը (հուդայական պետության չի եղել)
- 5-րդ դար -Հուդաները սկսեցին օգտվել արամեական (հին Հայկական) տառերից
- 397թ -Սկսում են գրել թորան: Մովսեսը դարեր առաջ արդեն մահացած էր:
- 356թ -Ամալեկ Ամանը հրամայեց լրիվ բնաջնջել հուդաներին
- 332թ -Ալեքսանդր Մակեդոնացին փրկեց ջիտոներին: Ընկան Էլենների տակ:
- 3-րդ դար - Էսֆեր Մանեֆոն քրոնի աշխարհահռչակ գիրքը՝ «Հուդաներին մեկուսացնել»:
- 168թ -Էպիֆան 4-րդ Անտիոքը գերեց հուդաներին
- 78—70թ -Պաղեստինը Հայաստանի տակ (հուդայական պետություն չի եղել)
- 70թ -Հռոմը գրավեց Պաղեստինը (Հուդայական պետություն չկար)
- 65թ -Պոմպեյը հուդաներին գերեց տարավ Հռոմ
- 43մ.թ.ա. -Կասսին (Հռոմի) տուրքը չվճարելու համար հուդաներին վաճառեց ստրկութուն
- 6թ. մ.թ. -Պաղեստինը դարձավ դատախազական Հռոմեական տարածք
- 38թ. մ.թ. -Ալեքսանդրիայի հուդայական կոտորածները
- 67թ -Հռոմը հուդայական կոտորած կաղմակերպեց
- 135թ -Հռոմը նորից հուդայական կոտորած կազմակերպեց
- 305թ -Էլվիրի քրիստոնեական ժողովը արգելեց հուդաների հետ հացի մատել
- 325թ -Նիկեայի տիեզերածորովում Քրիստոսին ճանաչեցին Աստված
- 335թ -Բյուզանդիան արգելում է հուդաներին Երուսաղեմում աղոթելը
- 395թ -Պաղեստինը Բյուզանդիայի տակ (հուդայական պետություն չկար)
- 5-րդ դար -Միշնայի և Գեմարի հիման վրա սկսեցին գրել Թալմուդը
- 423թ -Անտիոքում քրիստոնյա երեխային խաչելու համար հուդայ. կոտորած
- 438թ -Ֆեդոսիա 2-ը «հակահուդայական կողմեր» հրատարակեց
- 468թ -«Աշխարհի քանդման տարի» Պարսիկները սինագոգները ավերեցին
- 472թ -Ֆերոզ 2-ը (Իրան) քրմերին սպանելու համար հուդաներին կոտորեց
- 500թ - «Հինավորած» Թալմուդը ավարտեցին
- 525թ - Յեմենում վերացրին հուդայականությունը որպես պետական կրոն
- 531թ -Յուստինիանը սուտ երդվելու համար հուդ. բերեց հասուկ կանոնակարգի
- 614թ -Իրակլիի հրամանը Բյուզանդիայում հուդայիզմը արգելելու մասին
- 626թ -Դոզդրերտ 1 Էդիզար Գայիայում արգելեց հուդայիզմը
- 628թ -Մուսամեդը Հայբեր օազիսում հուդա հմուտներին գաղափարապես հաղթեց
- 629թ -Պարսկաստանին աջակցելու համար Բյուզանդիան հուդաներին կոտորեց
- 637թ -Խալիֆ Օմարը գրավեց Պաղեստինը
- 850թ -Խալիֆ Մութաֆաբիլը հուդաներին դեղին շոր ստիպեց կապել
- 879թ -Ապստամբ Չինացիք Գուանչժում հուդաներին կոտորեցին
- 927թ -Առաջին հուդաները Կիեւում
- 965թ -Ռուս իշխան Սվյատոսլավը վերացրեց Խազարների հուդայական կղզանաթը
- 986թ -Խազարների կղզանաթի հուդաները եկան Կիև համոզելու ընդունել հուդայիզմ
- 1003թ -1-ին հուդայական կոտորածները Կիեւում
- 1012թ -Մայնցի հուդայական կոտորածը
- 1029թ.. -Երուսաղեմում կային 50 հուդա (հուդայական հանրագիտարան)
- 1066թ -Գրանադայում մուսուլմանները կոտորեցին բոլոր հուդաներին
- 1099թ -Խաչակիրները հուդաներին հրկիզեցին Երուսաղեմում
- 1113թ -Գրիմ: Սվետոպոլկ 2-րդ: Ռուսիայում գրանցված 1-ին կոտորածը:

- 1113թ -Կիես: Վլադիմիր Մոնոմախ՝ վերջ կոտորածներին, ջիուդ. արտագ. Լեհաստան
1127 -Հրաման. միդերին վտարել Ռուսիայից, բայց ոսկին ու արծաթը խլել
1127թ -Հուդաները Կալվինում, հյուսիսային Խունում
1142թ -Հրաման. միդերին վտարել ինչպես Սեծառուսիայից՝ այնպես էլ Փոքրառուսիա-
յի քաղաքներին
1144թ -Նարվիչ (Անգլիա) Եվրոպայում 1-ին հուդայական կոտորածները
1147թ -Վյուրցբուրգում ռետուալի պատճառով հուդայական կոտորած
1150թ -Հուդաները Լեհաստանում
1182թ -Բլուա (Ֆրանսիա) Խաչակիրները բոլոր հուդաներին կոտորին
1190թ -Անգլիայի հուդայական կոտորածները
12-13դ. -Գերմանիայում սկսեց ձեռավորվել իդիշ լեզուն
1211թ -Ֆրանսիայից Երուսաղեմ տեղափոխվեցին 300 ռաբբիններ
1212թ -4-րդ Լատերանի տիեզերածաղկը հուդաներին դեղին հագնել ստիպեց
1220թ -Էդուարդ 1-ինը հուդաներին վտարեց Անգլիայից
1236թ -Ֆուլդիի հուդայական կոտորածները (Ֆրիդրիխ 2-ը լրիվ չթողեց կոտորեն)
1241թ -Ֆրանկֆուրտ-Մայնի հուդայական կոտորածները
1242թ -Լյուդվիկ 9-ը այրեց 12 կառք Թալմուդ և Թրա
1243թ -Բեռլինում հուդաներին այրեցին կրակի վրա
1246թ -Ինսկենտի 4-րդ Պապը արգելեց ուժով կնքել հուդա երեխաներին
1251թ -Բելա 4-րդը թույլատրեց հուդաներին ապրել Հունգարիայում
1255թ -Հունգարիայում երեխայի սպանության համար 91 հուդա դատապարտվեց
1262թ -Լոնդոնում քաղաքացիական պատերազմի ժամ-կ 700 հուդա կոտորեցին
1264թ -Բոլեյալ 5-ը (Լեհ. Կալիշի երեխաներին արտոնություն տվեց)
1267թ -Մոշե Բեն Նահանանը Երուսաղեմի 2000 բնակչի մեջ գտավ 2 հուդա
1280-86 -Գովեց Չոխարը («հնագույն») հուդա կարախստների հիմնական գիրքը
1290թ -Էդուարդ 1-ը Անգլիայից վտարեց բոլոր հուդաներին
1298-99 -Գերմանիայում 140 հուդայական համայնք կոտորեցին
1301թ -Եգիպտոսում մասյուկները հուդաներին դեղին հագնել ստիպեցին
1306թ -Ֆլիխ գեղեցիկը Ֆրանսիայից վտարեց հուդաներին
1309թ -Իոհան 2-դ հերցոգը Հոլանդիայում պատսպարեց հուդաներին
1333թ -Բադրադի սինագոգները հրկիզվեցին
1322թ -Չենթարկվելու համար Ֆրանսիայում հուդայական կոտորածներ
1348թ -Գերմանիա, Ֆրանսիա, Բոհեմի, Լեհաստան: Հուդաների կոտորած՝ չումա
1349թ -Հուդաների վտարումը Սաքսոնիայից
1380թ -Սլովակիայի հուդայական կոտորածը
1391թ -Կարլոս 6-ը վտարում է ջիուդներին Ֆրանսիայից
1391թ -Սեվիլիում (Իսպանիա) հուդայական կոտորած
1392թ -Լյուդվիգ Բավարիացին հուդաներին անձի տուրքի պահանջ դրեց
1394թ -Կառլոս 6-ը վտարում է հուդաներին Ֆրանսիայից
1420թ -Հուդաների վտարումը Վիենայից (Ավստրիա) և Լիոնից (Ֆրանսիա)
1428թ -Հոմի Էդիկտ Պապը արգելեց հուդաներին նավերով տեղափոխելը
1430թ -Հուդաների վտարումը Սաքսոնիայից
1438-39թ -Հուդաների կոտորածը Մայնցում, Օգսբուրգում: Հուդաները Մարոկկոյում
1442-46թ -Վերին Բավարիայի, Նիդերլանդների, Բրանդենբուրգի կոտորածները
1462-83թ -Մայնցի և Վարչավալի հուդայական կոտորածները
1474թ -Սեհովիի (Իսպանիա) հուդայական կոտորածը
1475թ -Տրիդենտի հուդայական կոտորածը երեխայի սպանության համար
1481թ -Սեվիլիում 1-ին ինկվիզիցիայի դատարանը: Հուդաներին հրկիզեցին:
1492թ -Հուդաներին վտարեցին Իսպանիայից և Բուսիայից
1493թ -Գրենադայի Ֆերդինանդ Արագոնսկին վտարեց 120.000 հուդա: Թորքվենադան
1495թ -Մեծ կնյազ Յագելոնը վտարեց հուդաներին Լիտվայից
1496թ -Նեապոլի ջարդը: Մանուել 1-ը վտարեց հուդաներին Պորտուգալիայից

- 1498թ -Նավարայի և Նյուրիմբերգի կոտորածները
1504թ -Լիսաբոնի 1.400 հուդաների կոտորածը
1510-15թ -Բրանդենբուրգի, Պրուսիայի, Գեներալի հուդայական կոտորածները
1516թ -Վենետիկում Ջեստո Նուովո, Ջեստո Վեկիո: Այստեղից էլ Գեստո անվանումը:
1517թ -Բոզդան Խմելնիցկու Ռեկրահնայի հուդայական կոտորածները
1522թ -Երուսաղեմում 500 հուդա ընտանյոք և 150 անմարդ հուդա էին ապրում
1528թ -Աուտոդա (Սեխիկո) երկիզեցին 3 գաղտնի հուդայի
1532-33թ -Մանտուայում երկիզվեց կարալիստ Շլոմո Մոլիոնին: Նեապոլի ջարդերը
1540-41թ -Իտալիայի, Նեապոլի, Պրագայի հուդայական կոտորածները
1550-51թ -Գեներալի, Բավարիայի կոտորածները և արտաքսումը
1556թ -Պավել 4-րդ Պապը հուդաներին դեղին հագնել ստիպեց
1563թ -Իոհան Ահեդը Պոլոցկում չկնքվող 300 հուդաների խորտակեց
1593թ -Կլիմենտ 8-րդ Պապը հուդաներին իր նստելավայրերից վտարեց
1614թ -Ֆրանկֆուրտ-Մայնի հուդայական կոտորածները
1619թ -Ցարի հրամանը՝ «հուդաներին Կիեւում մեկ օրից ավել մնալ չի կարելի»
1623թ -Կրիստիան 4-ը (Դանիա) հրավիրեց հուդաներին
1629թ -Ֆիլիպ 4-ը վտարեց հուդաներին Պորտուգալիայից
1642-66 -Աբբաս 2-ը գոռով հուդաներին մուսուլմանացրեց
1648թ -Անգլիայում հուդաները հեղափ. ծիսականորեն սրպանվեց Անգլիայի թագ
1649թ -Համբուրգի հուդայական կոտորածները և արտաքսումը
1654թ -1-ին 23 հուդաները Նոր Ամստերդամում (Նյու-Յորք)
1669թ -Հուդաները վտարվեցին Ավստրիայից
1679թ -Յեմենից վտարեցին հուդաներին
1727թ -Եկատերինա Մեծի հրամանը հուդաներին Ռուսիայից վտարելու մասին
1738թ -Պետերբ. երկիրզվ. սպա Վոզնիցինը և հուդա Բոլդիս Լեյբովը: հուդ. էր ընդունել
1743թ -Ելիզավետա Յարը բոլոր հուդաներին վտարեց Ռուսիայից
1744թ -Սլովակիայի, Մորավիայի, Բոգեմիայի հուդայական կոտորածները
1749թ -Վիլնյուսում երկիզվեց լեհ գրա.ֆ Վալենտին Պոտոցկին /հուդայիզմի պատճ/
1768թ -Ռմայում հայդամակների կոտորածը՝ 20.000 ջիուդ
1780թ -Խասիդիզմի 1-ին հրատարակությունը
1789թ -Հուդա Բաստիլիայի գրավումը ծիսակ-նորեն սպանվեց Լյուդովիկոս 16-ը
1782թ -Իոսիվ 2-ի (Ավստրիա) հրամանը հուդաներին հանդուրժելու մասին
1787թ -Գրիմի խանության ջիուդների գրավումը
1791թ -Ֆրանսիայում հուդաներին հավասարագործության մասին հրահանգ
1795 -Ռուսիայում գծվեց ջիուդների հնարավոր ապրելատեղերը
1796թ -**Ֆրանկֆուրտ-Մայնում հուդայական քանկ**(այստեղից պարբերաբար վերելք)
1796թ -Ֆրանսիական զորքերը Իտալիայում ջարդեցին բոլոր գետնները
1801թ -Հուդա-մաստնական դավադրությամբ հուդա Պելենը Պավել 1-ին խեղդեց
1803թ -Բռնագրավվեցին Չերկեսիայի ջիուդները
1804թ -9.12. Դերժավինի (մայսարաթ) առաջարկությամբ հուդաներին ազգանուն տվին
1812թ -Բռնագրավվեցին Բեսարաբիայի 20.000 ջիուդներ
1821թ -1-ին հուդայական կոտորածը Ռուսիայում՝ Օդեսա
1825թ -Հուդա (բժիշկ Վիլլե, Վոլկոնսկի, Ստոֆոեգեն) Թունամահեցին Ալեքսանդր 1
1825թ -ԱՄՆ Մորդեհայ Նոահը Նյազարայի հուդայական պետ-ն **«Արարատ»**
1826թ -Նիկոլայ 1-ի հրամանով 252 հուդա վտարվեցին, մնացին 26-ը
1827թ -Ռուսիայում մտցվեց ջիուդ երեխաներին 25 տարով բանակի հրահանգ
1828թ -Բռնագրավվեցին լեռնային ու վրացական ջիուդները
1828թ -Հրաման Լեհաստանի ջիուդերին Ռուսիա չբողնել
1828թ -Օրենսգիրք Ռուսիայում ջիուդերի մասին
1835թ -Հատուկ Գրույթ ջիուդների մասին
1837թ -Մեծ Բրիտանիայում թույլատրվեց հուդաներին բարձրագույն կրթության
1843թ -Նյու-Յորքում հիմնվեց «Բիեյ Բրիտ» հուդայական միությունը

- 1844թ -Ռուս. հրաման կազալների ցրման մասին, զրկել իրավաբ. անձ լինելուց
 1853-75 -11 հատորանոց հուղայական պատմության հրատարակումը
 1856թ -50.000 զորահավաքից (25 տարով) հետո հրաման ջհուղ Ռուս բանակ չվերցնել
 1858թ -Լալոնել **Ռոսշչիկո** դարձավ 1-ն ջհուղը Բրիտանական պառլամենտում
 1859թ -Հրաման Ռուսիայում 1-ին գիղդիայի ջհուղ առետրականներին քաղաք թողնել
 1861թ -Հրաման Ռուս գիտական աշխատող ջհուղներին քաղաքում ապրել թողնել
 1862թ -Բեռլինում հրատարակվեց Թորայի 1-ին ռուսերեն հրատարակությունը
 1865թ -Ռուսիա հրաման ջհուղ արհեստավորներին քաղաքում ապրել թողնել
 1868թ -Բրիտ. սյրիմեր մինիստր դարձավ Բենջամին Դիզրայելին՝ հակահուղա էր
 1868թ -Բռնագրավվեցին Բուխարայի ջհուղները
 1869թ -Վազների «հուղաները և երաժշտությունը» հակահուղայական գրքույրը
 1870թ -Ռուսիայում հրաման վերջ ժիղերի իրավունքների արտոնություններին
 1871թ -Օղեսայի հուղայական կոտորածը: Մոսկվայում 1-ին սինագոգը
 1879թ -Գերմ. լրագրող Մարրը 1-ին անգամ օգտագործեց հակասեմիտիզմ տերմինը
 1881թ -Հուղաները ռումբ. սպանին Ալեքսանդր 2-ին: Սկսվեց ջհուղ. կոտորածները
 1881թ -Իսպանիայի կառավ-ը Ռուսիայի ջարդերից հետո հուղաներին հրավիրեց
 1882թ -Թուրք ընդունեցին օրենք արեւ. Եվրոպայից հուղանե-րին Պաղեստին
 1882թ -Հակասեմիթ. միջ. կոնգրեսը Դրեզդենում դիմեց քրիստ. պետ «Խրըյաների պատճ.
 մասիվան դատապարտված լինելու» մանիֆեստով
 1882թ -Փեթախ Թիրվի հիմնումը (Պաղեստինում 1-ին հուղայական ավան)
 1884թ -Նիժնի Նովգորոդի հուղայական կոտորածը (Ռուսիա)
 1886թ -Հակասեմիթների կոնգրես Բուխարեստում
 1887թ -Ռուսիայում հրաման՝ քվոտա ժիղ ուսանողների
 1891թ -Ալեքսանդր 3-ի հրամանը 28.000 հուղաներից 20.000 Մոսկվայից վտարելու
 1896թ -Վիեննայում հրատարակվեց Թեոդոր Հերցլի «հուղայական պետություն» գիրքը
 1896թ -Վլ. Խավկինը (հուղա) ստացավ հակաշումային պրեսպարատ
 1903թ -Քիշինյովի հուղայական կոտորածը (49-մահ, 586-վիրավոր, 1500-թալան. տուն)
 1905թ -Ռուսական Մանիֆեստից հետո 64 քաղաքներում հուղայական կոտորած
 1906թ -Բելաստոկի և Սելդցի հուղայական կոտորածները
 1906թ -Ռուսիայի 1-ին պետ. դումայի 478 պատգամավորներից 12-ը հուղա էին
 1907թ -Ռումինիայի գյուղացիական ալեկոծումները՝ տուժեցին հուղաները
 1909թ -Թել-Ավիվի հիմնումը
 1881-1914թ -Ռուսիայից արտաքսվել է 1.7 միլիոն ժիղ
 1914-1918թ -1-ին աշխմարտի 500.000 ջհուղ Ռուսիայի սահմանամերձից կենտր. շրջան
 1917թ -Ռուսիայում բոլոր հակահուղայական օրենքների լուծարման դեկլարացիա
 1917թ -Անգլիայում «Պաղեստինում հուղայական պետություն ստեղծելու» դեկլ-ցիա
 1917թ -Լուի Դեմբից Բրայդայսը (հուղա) Վիլսոնի հրամ. գերագույն դատ. անդամ
 1918թ -Ֆ.Շալայսկինը 1 անգամ Մոսկվայում կատարեց «խատիկվա» սիոն. հիմնը
 1920թ -Վերին Գալիլեյում արաբները հարձակվեցին հուղաների վրա
 1920թ -Սան Ռեմոյում Պաղեստինի մանդատը հանձնեցին Մեծ Բրիտանիային
 1921թ -Թել Ավիվի 1-ին քաղաքապետը՝ Մեիր Դիզենգոֆը (ջհուղ)
 1921թ -Մոսկվայում 1-ին իղիշով թատրոնը
 1922թ -Ռուսիայում զանգվածային միգրացիա սկսվեց դեպի խոշոր քաղաքներ
 1924-28 - Հուղաների 4-րդ հոսքը Պաղեստին
 1929թ -Խեվրոնի արաբները կոտորեցին ամբողջ հուղա համայնքը /67 ջհուղ/
 1929-39 -Պաղեստինի 5-րդ հուղայական հոսքը
 1933-45 -Հուղաների հոլոքոսթ՝ 12 տարի. 3ամիս. 5 օր:
 1934թ -Խաբարովսկի կոլայում Բիրբեյջանի ստեղծումը (Մտալինի հրամանով)
 1938թ -Հոմմի Պիլ 12 Պապը քննադատեց կաթոլիկներին հակասեմիտիզմի համար
 1941թ -Բաբին Յար (Ռվրաինա) ֆաշիստները կոտորեցին 33.7 հազ. հուղա
 1942թ -Գերմանացիները Ամստերդամում հուղաներին դեղին կապեր կապցրին
 1945թ -Կրակովայն ջհուղական կոտորածները

- 1946թ - Լեհաստանի Կեյցե քաղաքում ամենադաժան ջիռդակյան ջարդերը
 1947թ - ՄԱԿ-ը որոշեց Պաղեստինում Երկու պետություն կառուցել
 1948թ - Հուդա տեռորիստները հարձակվեցին Դեր-Յասին արաբ գյուղի վրա
 1948թ - ԱՄՆ-ը և ՄԱԿ-ը ճանաչեցին Իսրայելը
 1948թ - Հուդաները Երուսաղեմում սպանեցին ՄԱԿ-ի միջնորդ շվեդ Ֆ. Բեռնադտսին
 1949թ - Առաջինը ՄԱԿ-ում մասալական հակահուդայական ակցիա
 1949թ - Կենսետը ընտրեց 1-ին Իսրայելի նախագահ՝ Հայմ Վեյցմանին
 1949թ - Մարդահամար Իսրայելում՝ 713.000 հուդա, 69.000 արաբ
 1950թ - Յեմենից տեղափոխվեցին Իսրայել 50.000 հուդա
 1950թ - Իրաքից տեղափոխվեցին Իսրայել 110.000 հուդա
 1952թ - ՄԱԿ-ում գնդակահարվեցին հակասովետական մի խումբ հուդաներ
 1953թ - Թունավորեցին հուդաները Ստալինին
 1953թ - «ՄԱԿ-ում վնասակար բժիշկների ձերբակալումը»:
 1953թ - ՄԱԿ-Իսրայել կապերի խզումը
 1956թ - Իսրայելի զինվորները Քաֆր-Քասեմում գնդակահարեցին 49 անմեղ արաբ
 1962թ - Երուսաղեմում կախեցին Ադոլֆ Էյխմանին, Ռեյխ-ի գործիչ
 1963թ - Փակվեց վերջին հուդայական գերեզմանոցը Մոսկվայում
 1964թ - Հռոմի պապ Պավել 6-ը մեկնեց Երուսաղեմ
 1965թ - Դամասկոմ կախեցին Իսրայելի շալիոն Կոհենին
 1967թ - 6 օրյա պատերազմը: 416 Եզիպտական ինքնաթիռ կանգնած տեղում պայթ.
 1968թ - Սուրոտ տոնին մի արաբ նոնակով սպանեց 7 և վիրավորեց 40 հուդա
 1972թ - 28-րդ Միոն կոնգրեսը որոշեց օգնել Իսրայելին բոլոր պարագաներում
 1973թ - 4-րդ Արաբա-Իսրայել ական պատերազմը
 1975թ - 30-րդ ՄԱԿ-ը 3379 բանաձեռով սիոնիզմը ընդունեց որպես «Ռասիզմի տեսակ»
 1980թ - Կենսետը ընդունեց Երուսաղեմի «Անբաժան մայրաքաղաք» օրենքը
 1987թ - Ինտիֆադի սկիզբը (Պաղեստինցիների ապստամբությունը)
 1990թ - Անդիժանում ուզբեկները կազմակերպեցին հուդայական կոտորած
 1991թ - ՄԱԿ-ը հերքեց 3379 բանաձեռը սիոնիզմի մասին
 1992թ - Բուենոս Այրեսում պայթեցրին Իսրայելի հյուփաթոսարանը
 1993թ - Իսրայելը ինքնաթիռով Հայաստանից հանեց հուդաների իբր երրորդը՝ 350 հոգի
 1994թ - Խեյկոնում հուդա Բարուխը գնդակահարեց 39 վիրավորեց 100 խաղաղ մուսուլմ
 1994թ - Պաղեստինցի Ռեադը պայթեցրեց 8 և վիրավորեց 52 հուդա
 1994թ - Մ. Պետերբուգում հուդայական գերեզմանոցի 185 տապանաք. ավերում
 1994թ - Բուենոս Այրեսում պայթացրին 98 հուդա
 1994թ - Լոնդոնի Իսրայելի հյուփաթոսարանը պայթացրին –34 վիրավոր
 2008թ - Վրաստանի ընդիմությունը 1-ին անգամ խոսեց նախագահի ոչ վրացի լինելուց
 2009թ - Մուսուլմանները աղբրեջանցիները հուդաների վրա հարձակվեցին
 2009թ - Եվրոպայի 8-ը երկրներում հակահերթական ցույցեր

Անշուշտ՝ ծայրահեղ դժվար է ամտարբեր նայվածքով ուղղեկցել դաժանագույն փաստեր: Բայց, ամբողջ մարդկությունը սխալ լինել չի կարող: ՈՒրեմն ի՞նչն է պատճառը:

Չմոռանանք ամենասանճարդկային ջիռդակյան սկզբուքը՝ «Չկա ճշմարտություն՝ կա ամենաթողություն»: Պատճառը անբարոյականությունն է, խաբերատությունը, գողությունը, պռնկությունը, դաժանությունը, այլասեռությունը, այլասերությունը, տելեգոնիան, հեղափոխությունները կազմակերպելը, պատերազմ հրահերը, մահաբեր չուման տարածելը:

---Ինչո՞ւ է մարդկությունը ջիռդի հանդեպ միշտ ընտրել ծայրահեղ տարբերակները, մի՞թե հնարավոր չէր լեզու գտնել, համոզել, վերադաստիրակել:

--Ո՞չ, սպացուցել է պատմությունը: Իսկ այսօր Աշխարհը կանգնացրել են անընթացելի գլոբալ կոտորածների առջե՛ս՝ համոզվում ես, որ իրոք, բացի ծայրահեղականից՝ իրենք չեն թողել ուրիշ ոչ մի այլընտրանք տարբերակ:

Հ Բ Ր Յ Ա Ն Ե Ր Ի Մ Ա Ս Ի Ն Մ Ե Կ Ն Ա Բ Ա Ն ՈՒ Մ Ն Ե Ր Հ Ա Ն Ճ Ա Ր Ե Ղ Գ Ե Մ Թ Ե Ր Ի Կ Ո Ղ Մ Ի Ց

Եռովա (Հրեական Աստված)—Հրոյաները մի գարշելի, արվանդ ժողովուրդ են: Նրանք «Մողոսի տերեր և Գոմորի ժողովուրդն են»: Հրոյաները մեղավոր ժողովուրդ են, բարձված անօրինակություններով: Չարագործների հոտ, մահապարտների զավակներ:

Մավառի (Հրեական Աստված)—Հրոյաները փորձից մեծ յուրաքանչյուրը տրված է շահին և հոգետրականից մինչև մարգարե գործում են ստով: Բայց ամաչու՞մ են այդ գարշանքներից՝ ոչ: Ոչ ամաչում են, ոչ էլ կարծում:

Հին կտակարան—Հուդայական վտանգը՝ բեռի սարսափ է: Փորձությունը կգա, բայց իշտ նրան աշխարհ բերողին:

Մոհամմեդ-- Ինձ համար անհրճունելի է, որ մինչ այսօր ոչ ոք չվտարեց այդ կենդանիների, որոնց շունչն անգամ մնան է մահվան: Չի ոչնչացնի արդյոք ամեն ոք մարդակեր կենդանիներին, որոնք մարդու են մնան:

Վաստիկան—Հրոյա ժողովրդին տվեց «կովանին» (սուկայի) գնահատականը, որը Լեհաստանի հրոյա, Հռոմի Պապ Բոհան Պավել 2-րդը ջնջեց մատյանում, բայց հաջորդ Պապը՝ Գերմանացի Բենեդիկտ 16-ը վերականգնեց և համարեց անթույլատրելի քայլ թեկուզ Հռոմի Պապի կողմից:

Պյոտր 1-ին—(1672-1725)-Ես գերադասում եմ իմ երկրում տեսնել մահմեդականներ ու հեթանոսներ, քան հրոյաներ: Մրանք խաբեբաներ ու սպեկուլյանտներ են (վաշխատուներ): Դրանք չեն ստանա բնակվելու և գործելու թույլտվություն: Չնայած իմ տնօրինություններին, դրանք ջանում են իրագործել այդ հաստկությունները դառնալու լիիրավ իմ պաշտոնյաններին կաշառելու միջոցով:

Ժան Ֆրանսուա Վոլտեր—(1694-1778) Հրոյաները ոչ այլ ինչ են, քան զագրելի ու բարբարոս ժողովուրդ, որը երկար ժամանակ միավորել է զգվելի շահամոլությունն մի ատելությամբ հետ, որ տաժում է այլ ժողովուրդների հանդեպ, որոնք նրանց հանդուրժում են և որոնցով իրենք հարստանում են:

Բենիամին Ֆրանկլին—(1706-1790) Որ երկրում բնակվում են հրոյաներ, անկախ նրանց քանակից, ցածրացնում են տեղաբնակների բարոյականությունն ու ազնվությունը: Մեկուսացնում են իրենց, բայց չեն ձուլվում: Եթե մենք սահմանադրական կարգով դրանց չվտարենք ԱՄՆ-ից, ապա տասից ավելի քիչ տարում դրանք կտարածվեն մեծ քանակով, կհասնեն վերենները և կփոխեն մեր կառավարման ձևը: Եթե մենք դրանց չմեկուսացնենք, ապա տասը տարուց մեր ժառանգները կաշխատեն դրանց դաշտերում, իսկ իրենք գրասենյակներում ձեռքերը կսեղմեն: Ես զգուշացնում եմ ձեզ, եթե դուք հրոյաներին մեկընդմիջտ չբացառեք, ապա ձեր ժառանգները կանիժեն ձեզ ձեր գերեզմաններում:

Ջորջ Վաշինգտոն—(1732-1799) Միանգամայն ցավալի է որ ոչ մի պետություն, ավելի հին քան մերը, հրոյաներին չզսպեց որպես հասարակության ժանտախտ ու մեծագույն թշնամի, որոնց առկայությունը դժբախտացնում է Ամերիկան:

Ջորջ Վաշինգտոն--«Հրեաները՝ դրանք հասարակության չումնա են, հասարակության մեծագույն թշնամիները, որոնց ներկայությունը ցավոք Ամերիկան երջանկացրել է»:

Մարշալ «Ես երկրպագում եմ կուռքին», - այսինքն նա երկրպագում է մեռած հուդայական խաբեբա Հիսուսին, որին քրիստոնյաները իրենց անգիտակցականությամբ կոչում են «Զրիստոս»:

Մարկ Տվեն-Ամեն ազգ ատում է մեկ ուրիշի, բայց բոլորը միասին ատում են հուդաներին
Նապոլեոն Բոնապարտ—(1769-1821) Հրոյաներին պետք է դիտել որպես ազգ, բայց ոչ որպես կրոնական խմբավորում: Դրանք ազգ են մեր ազգի մեջ: Ամբողջ գյուղերի սեփականությունները հափշտակվում են նրանց կողմից, նրանք վերականգնել են ճորտատիրությունը, նրանք սեւ ազգավների երամներ են: Հրոյաների պատճառած աղքատությունը մեկ հրոյայի պատճառածը չի, այլ ողջ ազգի էության հետեսանքն է: Դրանք ինչպես մորեխը, լավում են Ֆրանսիան: Հրոյաները ամենամողկալի հանցագործ ցեղ են:

Ֆերենց Լիստ—(1811-1886) Կգա պահ, երբ բոլոր քրիստոնյա ազգերը, որոնց մտտ հրք-

յաներ են ապրում, կրնեն դրանց հանդուրժելու կամ վտարելու հարցը: Այս հարցը իր նշանակությամբ նույնքան կարեւոր է, որքան հարցն այն մասին, թե ուզու՞մ եք ապրել, առողջությու՞ն թե հիվանդություն, քա՞նտ թե ազատություն, սոցիալական հանգիստ՞ թե մշտական հուզմունք:

Հենրի Ֆորդ—(1863-1947) Հսկողության ենթակից 50 հրքյակական ամենահարուստ ֆինանսիստներից, որոնք պատերազմներ են հրահրել իրենց շահույթների համար և պատերազմները կվերանան: Նուրաները հարդ են, արտաստվոր և զարհուրելի: Նրանք ծնում են միմիայն բշնամանք: Նրանց հուսալի և ամենասիրելի գենը՝ կաշառքն է: Այսօր չկա մի այնպիսի երեսույթ, ինչպիսին է հակասեմֆտիզմը, ավելի շուտ գոյություն ունի հակազոյիզմ կամ հակաչոչոտյալիզմ: Հուրան միշտ բողոքում է որ իրեն ճիշտ չեն ներկայացնում: Հուրան միշտ անմաքոր խաղ է վարում: Բոլոր հուրայակական գործարար հնարքները անխիղճ են: Պատերազմը դա հուրանների համար բերքահավար է:

Լեոն Մայսնոն—Հուրանների կրոնը՝ դա շովինիզմն ու նացիոնալիզմն են:

Ռիհնստոն Չերչիլ—Կարիք չկա չափազանցնելու հրքյաների դերը բողեւիզմի արարման և Ռուսիայի հեղափոխության գործում: Ավելին, ոգեշնչման և շարժման գլխավոր ուժը բխում էր հրեա առաջնորդներից: Խորհրդային հիմնարկներում հրքյաների գերակշռությունը զարմանալի էր: Միաբեկչական համակարգն իրագործվում էր հրքյաների և հրքյանիների միջոցով: Նույնպիսի դիվային հանրահայտության հասան հրքյաները Հունգարիայում, երբ այնտեղ ղեկավարում էր հրքյա Բելա Կունը:

Արդֆ Հիալեր—Բոլոր զգացմունքների և ազդեցությունների մեջ հուրան հասկանում է միմիայն ֆիզիկական ազդեցությունը:

Արդֆ Հիալեր—Պաշտպանելով ինձ հրքյաներից, ես պայքարում եմ ի Աստծո գործի:

Արդֆ Հիալեր—Չի կարելի պատկերացնել արիական կրոն, որտեղ չկա մահից հետո կյանքի հավաստություն: Թալմուդը իր հերթին նախատեսված է ոչ թե անըրշիրիմյան կյանքին նախապատրաստվելու, այլ այս կյանքում գործնականորեն լավ կացության՝ բքելով ապագայի վրա:

Վենեդիկտ 13-րդ 1450թ—Մոլորությունը, փառամոլությունը և թալմուդի սխալները այդպես էլ թույլ չտվեցին հրքյաներին իմանալ ճիշտը:

Թեոդոր Հեքսլ—Արդի քաղաքական սիոնիզմի հայրը.--“Երբ մենք խորտակվում ենք, վերակերպվում ենք հեղափոխական պրոլետարիատի, երբ բարձրանում ենք, աճում է մեր դրամապանակի ահավոր ուժը”:

Թեոդոր Հեքսլ (Զաղաքական սիոնիզմի առաջնորդ)--Ռուսական սիոնիստների մեջ է հուրայական ժողովրդի կյանքի գլխավոր ուժը:

Իմանուիլ Կանտ—Հրքյաները վաշխառուների ցեղ են: Նրանք խաբում են մարդկանց, ովքեր իրենց կտոր են հատկացնում՝ «Գնորդին թույլ տվեք թաքնվի» կարգախոսով:

Մագնա Կարտ—Այդի կին և որբեր, ահա թե ինչի էին հավակնում հրքյա վաշխառուները

Դավիդաճ- Վաշխառությունը, դա հրքյաների կողմից քաղաքացիներին օգտագործելու և ոչնչացնելու միջոց է:

Ֆոնա Ավիինսկի փիլիսոփա 13 դ.—Չի կարելի հրքյաներին թույլատրել ունենալու այն, ինչը ստանում են վաշխառությունից, նրանց հարկավոր է ստիպել աշխատել այնպես, որպեսզի նրանց հերիքի միմիայն ապրուստի համար, փոխարեն ոչինչ չանելով դառնան անտանելի քծիքներ:

Մենեկա 1-ին դար Հռոմ— Հրքյան աշխարհի ամենահանցագործ ժողովուրդն է:

Ռիլյան Պրինն—Ես անիծում եմ Կրոմվելին, որ թույլ տվեց հրքյաներին վերադառնալ Անգլիա՝ այս վաշխառուներին, սրիկա խաբեբաներին, դրամահատներին:

Տացիա—Իրար մեջ հրքյաները ազնիվ են և ընդունակ են կարեկցության, իսկ մնացած մարդկության համար նրանք վերաբերվում են բշնամու տառելությամբ:

Մարտին Լյութեր—ԱՇԽԱՐՀԸ ղեկավարում է դեռ և որ մարդիք պետք է պայքարեն նրա իշխանության դեմ:

Մարտին Լյութեր—Երբեք արեք չի լուսավորել ավելի արյունաբքու և ռիսերիմ մի այլ ժողովրդի, որը փայփայում է ալադավների վերացման և խեխտելու գաղափարը: Ինչքան մտախի է հրքյաներին Էսֆիրի գիրքը, որը բացահայտում է նրանց արյունախմությունը,

ոխերնականությունը և ավագակային հույսերի ախորժակը:

Միջազգային լրատվություն--Ամեն տարի 500.000 կանաչը մինչև 30 տարեկան, հերյակյան մաֆիայի օգնությամբ վաճառվում են արեւելյան Եվրոպայից արեւմուտք և Իսրայել:

Ջոզեֆ (հերյակյան պատմագետ)--Բացի վաշխատուններից, հերյակները հայտնի են որպես «վարկերի հավաքող»: Այն պետություններում, որտեղ նրանք գերիշխում են, վարկերը գերազանցում են մի քանի անգամ:

Լեոն Մայմոն--Հուդաների կրոնը, դա ազգայնամոլությունն է:

Մովսես--Եթե հերյան գնում է ուրիշ երկիր, նա այնտեղ չպետք է կին վերցնի:

Գարրի Տրումեն (ԱՄՆ նախագահ)--Հիսուս Քրիստոսը չկարողացավ հերյաներին գոհացնել, քանի դեռ նա երկրի վրա էր ապրում, ինչպես կարելի է մտածել, որ ինձ մոտ կստացվի:

Բարոն Մոնտեֆիորեն (սիոն առաջնորդ)--Մինչև մեր ձեռքերում չլինի ամբողջ աշխարհի մասնույր, ինչ որք երազում եք իզուր է: Մենք պետք է լինենք աշխարհի բոլոր լրատվական միջոցների պարոնը, կամ ունենալ նրանց վրա այնպիսի ազդեցություն, որպեսզի կարողանանք կուրացնել և մշուշապատել ժողովուրդներին:

Լեոն Լեյխ/սիոնիստ/--Ֆիզիկական խիզախությունը միշտ եղել է հուդայական բնավորության պատահականություն և ոչ բնավորության էլեմենտ:

Լեոն Լեյխ--Եթե հերյային այդքան երկար ժամանակ չեն տվել այն, ինչը իրավունքով պատկանում է նրան, ապա նա պահանջում է ավելին քան պետք է:

Բարոլի (մասոն հիմն.)--պետք է օգտվել և օգտագործել ժողովուրդների հայրենասիրական հատկությունները:

Թայմադ--Ռաբբին Աստոն հետ մրձավիճաբանեց և հաղթեց:

Դեվիդ Դյուք--Հերյաները անհմաստ ինքնասիրահարված ժողովուրդ են:

Չարլզ Դիկենս--Դասական հերյան միայն կարող է ոչ հերյակյան երեխաներին սովորեցնել գրադիլեու գրպանահատությամբ և փոքր հանցագործությամբ:

Դանիել Դեֆո--Բոլոր հերյաները խարդախ սրիկաներ են:

Միխայիլ Դոստոևսկի--«Տիղերը կխորտակեն Ռուսիան»:

Մանունա/հրեական պատմիչ/--Մովսեսը ամուսնացավ Ղլատուհու հետ և դարձավ Ղլատեցի:

Ջորջանո Բրունո--Տիղերը ժանտախտացված, բորոտացված և փտանգավոր ռասա են, որոնք իրենց ծագումից արդեն վաստակել են արմատախիլ լինելը:

Բլավատսկայա, Բեսանթ, Բենյի / Մասոն ցիուքուհիների կարգախոսը/.

«Ավելի լավ է իշխել դժոխքում, քան կորչել սուրբ հոգիների դրախտում»

«Լավ է լինել մարդ և թագավորել, քան կորչել սուրբ հոգիների դրախտում»

«Մատանան իր սպասավորների միջոցով պիտի «Աշխարհի նոր կարգը» թելադրի»:

Ելենա Բլավատսկայա -- Հերյաները հոգետը հաշմանդամներն են

Մարկ Ցիցերոն (մ. թ.ա. 2-րդ դար)--«Հրեաները պատկանում են մութ և հեռապրող ուժերին: Ո՞վ չգիտե, թե ինչքան է թվարկվում այդ խառնախտմբը, ինչ՞պես են նրանք միասնական, ինչպիսի հզորություն կարող են ներկայացնել իրենց համերաշխությամբ»:

Տաղիտ (մ.թ.ա. 1 դար) --«Հրեաները համարվում են այն ամենի սրբապղծողները, ինչը մեզ համար համարվում են սրբազույլն»:

Լյուցիլ Մենեկա (մ.թ.ա. 1 դար)--«Այս ժողովուրդը կարողացել է այնպիսի ազդեցություն ձեռք բերել, որ մեզ՝ հաղթողներիս թելադրում են իրենց օրենքները»:

Կլիմենտ 8-րդ Պապ (16-րդ դար)--«Ամբողջ Աշխարհը տուժում է հրեաների վաշխատությունից, նրանց սնունդովիայից և խաբեբաությունից: Նրանք շատ դժբախտ մարդկանց են զցել չբավոր իրավիճակ, մանավանդ գյուղացիներին, բանվորներին և աղքատներին»:

Մորուշում Օլոմա (19-րդ դար)--«Ամբողջ Աշխարհում հերյաները քայքայում են հայրենասիրությունն ու պետությունների առողջ հիմքերը»:

**ՀՈՒԴԱՅԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ԲՆՈՐՈՇՈՒՄԸ
ԸՍՏ ՀՆՆՐԻ ՖՈՐՄԻ**

- + Հուդայական կապիտալիստները—կապիտալիստներ են հանուն փողի
- + “Հուդայական” պետության գեները՝ կապիտալ և մամուլ (փող և պրոպագանդա)
- + Համաշխարհային տեղեկատվական ծառայությունը ենթարկված է հուդայությանը
- + Բոլոր հուդայական գործարար հնարքները անխիղճ են
- + Հուդան միշտ անմաքուր խաղ է վարում
- + Հուդայական ռասան ծնում է ավելի շատ թշնամանք, քան ուրիշ մեկը: Այն բացատրվում է Բիբլիայով՝ Եհովայի ամենօրը ընտրյալ ժողովրդին այն օրենքի խախտման համար, որի համաձայն Աստված ուզում էր Հուդաներին սարքել մարգարեների ժողովուրդ մարդկության մեջ: Հայտնի Բիբլիայի խոսքերը, -“ փորձությունը կգա, բայց վիշտ նրան աշխարհի բերողին:
- + Անտիսեմիտիզմը առաջանում է հուդայի հանդեպ զգվանքի դեմքի տակ
- + Կադետների գլխավոր բնակարանը Փարիզում է: Նրանց գլխավորը Վինվերն է՝ հուդա:
- + Հուդան միշտ հուդայական կացութաձեւին դեմ է
- + Կաշառք՝ հուդաների հուսալի և ամենասիրելի գեները
- + ԱՄՆ-ում Բարուխը լինելով Չինվորական Արդյունաբերության Վարչության գլխավորը, կապիտալի բարդանքների կոմիտեի միջոցով, (մախազահ՝ բանկիր Յուջին Մեեր երկուսն էլ հուդա), իր մեջ ընդգրկեց հետեւյալ արտոնությունները.
 1. **Ամերիկացի մասնավոր նախաձեռնողների կապիտալի օգտագործման իրավունք**
 2. **Իշխանություն բոլոր նյութերի վրա**
 3. **Իշխանություն բոլոր արդյունաբերական ձեռնարկությունների վրա**
 4. **Իշխանություն զինվորական ծառայության ենթակա մարդկանց խմբերի վրա**
 5. **Իշխանություն երկրի աշխատավորության վրա**«Մենք կբարձրացնենք աշխատավարձը, որը իհարկե, աշխատավորներին օգտավետ չի լինի, քանի, որ միեւնույն ժամանակ կբարձրացնենք առաջին պահանջարկի ապրանքների գները, իսկ աշխատավարձը կսարքենք լողացող: Հարկ եղած դեպքում կընդունենք անըջանցելի օրենք», -Բարուխ
- + Գործնականորեն ամեն մի հուդա պատկանում է մեկ կամ մի քանի օթյակի, գաղտնի ընկերության, միության, միաբանության (օրդեն), կոմիտեի, դաշնության
- + Ամերիկյան հրքայական կոմիտեն (1906թ.) հայտարարել է հետեւյալ նպատակները
 1. **Կասեցնել աշխարհում հուդաների քաղաքացիական և կրոնական իրավունքների խախտումները**
 2. **Տրամադրել ամեն օրինական օգնություն նրանց իրավունքների խախտման դեպքում**
 3. **Բավարարել, հուդաների համար, տնտեսական, կենցաղային, կրթական հնարավորությունները**
 4. **Փակիկացնել հետապնդումների հետեանքները, որտեղ էլ որ այն տեղի ունենա, և արանադրել մեղմացում հուդաներին հասած փորձանքների դեպքում**
- + Այսօր չկա ոչ մի այնպիսի երեսույթ, ինչպիսին է հակասեմիտիզմը, եթե միայն շատ թույլ և շատ փափուկ հակաոչհուդայիզմ
- + Ոչ մի հուդա չի թաքցնի իր բավականությունը, երբ նա կհայտնաբերի, որ քրիստոնյաները ընդունում են, որ ազատական քրիստոնեությունը դա ազատական հուդաիզմի դոկտրինայի գործնական ընդունումն է
- + Հուդայական անհանդուրժողականությունը անվիճելի է, բացառությամբ այն մարդկանցից, որոնք չգիտեն հետեւյալ պատմությունը՝
 - Քրիստոնյաների կեսը երկրպագում են հրքային, մնացած կեսը հրքյուհուն
 - Ամեն անգամ, երբ Հռոմի արեւը մայր է մտնում, Երուսաղեմի արեւը բարձրանում է
 - Հուդաները ատում են կիրակին
 - Հուդայական հասկացողությամբ ազատականությունը նշանակում է բոլոր բնագավառներում լայնածավալ բացելիություն՝ անարխիսա
 - Նրանց կրոնական իշխանությունները ներշնչել են, որ նրանք ընտրյալ ժողովուրդ

են, որ հիմնական բնիկները Բողոքներն են, կգա օրը, երբ հուդաները կդառնան բարձրագույն ռասա

- Որպեսզի (դեռ իրենց թույլ ժանանակ) հսկեն արտադրողներին, հուդաները տիրեցին արհմիություններին
- Կազալի գլխավորը դա ռաբբին է՝ առանց սինագոգի
- Հուդաները հոտեր էին, որոնց հետ Բարոէլը չկարողացավ համաձայնությանը ասպել երկու հազար տարի առաջ: ԵՎ միանգամայն ոչ ոք չմեղադրեց Բարոէլի տասը սերունդներին հակասեմիտիզմի մեջ
- Այսօր սիոնիզմը գրավում է աշխարհի ուշադրությունը, որովհետև այն ստեղծում է հաջորդ համաշխարհային պատերազմի՝ Արմագեդոնի բոլոր պայմանները
- Հուդաների նպատակը քաղաքական բնույթից վեր է, այն պայքար է, որպեսզի կաշառակերները և ազդեցիկ պաշտոնատար անձինք անցնեն իրենց կողմը
- Ճիշտ չի, որ հուդաները անվանվում են հուդա միմիայն կրոնի պատճառով: Հուդան մնում է հուդա, եթե անգամ նա հրաժարվի իր կրոնից
- Միայն հուդան կարող է հասկանալ հուդային, միայն հուդան կարող է մեզ փրկել հուդայից:
- Պատերազմը դա հուդաների համար բերքահավաք է:
- Աշխարհում գոյություն չունի ավելի հանելուկային, ավելի ճակատագրային, ավելի աղետաբեր ռասա, քան հուդան է:

ԴԵՎԻԴ ԴՅՈՒՔԻ ՎԵՐԼՈՒԹՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ

- + Հբրյաները բաժանվում են երկու խմբերի՝ ԱՇԲԵՆԱԶՆԵՐ և ՍԵՖԱՐԻԴՆԵՐ:
- Սեֆարիդները—որոնք տարածվել են միջերկրյա ծովափի երկրներում
- Աշքենագները—որոնք խազարների անկումից հետո տարածվեցին Եվրասիա
- + Հբրյական հիվանդությունը՝ Tay—Sachs
- + Հուդայական «գերազանցության դոկտրինայի» հաղթանակը նշանակում է բոլոր հոգեփոր, ազգային և կրոնական ավանդների վերացում
- + Հուդաների մոտ սեքսը և սերը ընդհանրացված են
- + Հուդաների առավոտյան աղոթքը .«Շնորհակալություն Աստված, որ ինձ ստեղծեցիր հրեա և ոչ թե ստրուկ կամ կին»
- + Հբրյուհուն չի կարելի կպնել Թորային, որովհետև նրա մոտ դաշտան է լինում
- + Թալմուդը հաճախակի է իր կանանց անվանում շյուխա, կեղտոտ, ստախոս, ցած էակ
- + Երբ հասակավոր մարդը ունենում է սեռական հարաբերություն փոքրիկ աղջկա հետ, դա կարելի է, որովհետև երբ աղջնակը երեք տարեկանից փոքր է, նման է ինչպես մեկը մատը մտցնի աչքը, տեսողությունը վերականգնվում է, աղպես էլ կույսությունը, երեք տարեկանից փոքր աղջնակի մոտ այն վերականգնվում է (Թորա Կետրոտ 11Վ)
- + Աղջնակը, երեք տարի և մեկ օրական, կարող է վերցվել որպես կին ԿՈՆՏՈՒՄ Ժանապարհով (Եփմմատ 57վ, 58ա, 60վ և սանհեդրին 55վ, 69ա—69վ)
- + Հուդայական ՁԼՄ-ի հզորությունը այնքան մեծ է, որ դժվար այն չափազանցացնես
- + Ոչ հուդան չի կարող գերազանցել հարուստ հուդայի մուծումը, այնպես, ինչպես այնտեղ գրված է «մեկը նրա եղբայրն է» ստիխ. 25:14
- + Բայցեայնպես, եթե գոյը խաբում է Բարոէլցուն, նա պետք է վերադարձնի հավելյալ ստացածը, քանի, որ մեր օրերի համաձայն գոյին չի կարող հասնել այն, ինչը վերապահվում է Բարոէլցուն (Մենցիոնիդի կողմից, գիրք 12)
- + Հուդաները գոյերի հանդեպ պետք է միշտ միմիանց պահեն, որպեսզի չկորցնեն Բարոէլի փողերը, -- Հակոբ Կաց, հուդայական գործիչ
- + Հբրյաների մոտ ապրանքի ձեռքից-ձեռք պտտեցնելը գոյերի հանդեպ, գնել միայն իրենց մեծածախների մոտից, ազատ շուկան կայանադակի, -- Հուրերտ
- + Հբրյաները բոլոր ժամանակների ամենազաթափաղիչ գողերն են: Նրանք հասարակության թափոններ են: Մենք պետք է արգելենք նրանց կամերցիայով զբաղվել, նրանք չարաշահում են բարոյական բիզնեսի բոլոր կանոնները

+ Բազմազգային տերությունները հողատերին հաճախ նշանակել են կառավարիչներ, որովհետև նրանք գիտեին, որ հերյաները մնացածին չեն գրա: Խղճի բացակայության պատճառով նրանք մի քանի անգամ ավել հարկեր են հավաքում: Երբ 8-11 դարերում արաբները իշխում էին Իսպանիայում, 10-րդ դարում Ֆաթիմիդի իշխումը Թունիսում, 13-15 դ. Մարոկկոյում, մոնղոլների Իրաքում իշխելուց, 16-րդ դ. Օսմանական կայսրությունում: Սա շարունակվեց և 20-րդ դարում Մարոկկոյում, որտեղ Ֆրանսիացիք օգտագործում էին հերյաներին մուսուլմաններին ստրկացնելու համար, Երկրորդ աշխարհամարտից հետո արեելյան Եվրոպայի սոցիալիստական ճամբարում, անգամ Իրաքում Ֆեյսալ թագավորի կառավարման ժամանակ: Հակասեմիթների կողմից ամենաշատ մեղադրումը հերյաներին նրանում է, որ բոլոր ժամանակներում հերյաները ծախել են բոլոր պետություններն ու ժողովրդին որտեղ ապրել են: Օրինակ Բյուզանդիայի պատմությունից`

- Հերյական գրողներ Գեդալիա Արնը և Մայքլ Ավի-Յոնայսը գրում են, որ Բյուզանդական իշխանությունները վախենում էին, որ հերյաները կօգնեն պարսկական գավթիչներին: Նրանց վախը անհիմն չէր:
- Շատ հերյաներ մահապատժվեցին, երբ հայտնի դարձավ հերյաների ծրագրերը:
- Հերյաները համագործակցել էին պարսերի հետ 7-րդ դարի սկզբից և Մամարիտյանների հետ կռվում: Սպանվեցին 100.000 քրիստոնյա
- Երբ Բյուզանդական քրիստոնյաները վերցրին քաղաքը, հերյաներին ուժի գոռով ստիպեցին քրիստոնեություն ընդունել
- Հերյաները աջակցեցին արաբներին, երբ 636-640 թ. Բյուզանդիան գրավել փորձին
- 12-րդ դ. հերյաները աջակցում էին թուրքական օկուպացիոն բանակին
- 14-ր դ. նրանք աջակցեցին Օսմանական թուրքերի գրավումները` Կոստանտինուպոլիսի վերջին գրավումը իրականացվեց տեղի հերյաների օգնությամբ
- Գոյություն ունեն շատ փաստեր, որ հերյաները աջակցել են Իսպանիայի գրավվումը սարածինների կողմից և նրանց մոտ աշխատել են ղեկավարողներ: Բայց այս բոլոր երկրներում մուսուլմանական և քրքիտոնեական համայնքները մնում էին երկրին հավատարմի:
- 2-րդ աշխարհամարտից հետո Դեվիդ Իրվինգը իր «Վերելք» գրքում գրում է, որ հերյաները արեելյան Եվրոպայում, հատուկ բաժիններում ունեին այնպիսի իշխանություն, որ տանջամահ արին Հունգարիայում հարյուր հազարավոր անմեղ մարդկանց, որ մարդիք հակասեմիտիզմի կոչով դուրս եկան պետության դեմ:

Մ Ա Ր Տ Ի Ն Լ Յ ՈՒ Թ Ե Ր(1483-1546)

Գերմանիայի ռեֆորմացիայի առաջնորդ, աստվածաբանության դոկտոր
(Հերյաների բնութագրումը)

Բոլոր հանցագործ ժարգոնի բառերը հերյայերեն են:

Ով ուզում է լինել քրիստոնյա, պետք է իր բանականության աչքերը հանի:

Սկզբում մենք պետք է հրկիզենք նրանց սինեգոգները և դպրոցները ու թաղերը ցեխի մեջ այն ամենը, ինչը չի այրվում, որպեսզի ոչ մի մարդ այլևս չտեսնի նրանցից մնացած մի քար կամ փոշի: Այդ պետք է արվի մեր Աստծո փառքի և քրիստոնեական աշխարհի համար, որպեսզի Աստված տեսնի, որ մենք, քրիստոնյաներս, չենք խրախուսում կամ հանդուրժում մարդկային կեղծիքը, հայիդյանքը և պարսավանքը որդու և իր քրիստոնյաների հասցեին:

Երկրորդը, ես խորհրդում եմ, ավերել և հավասարացնել հողին նրանց ապրելատեղերը: Քանզի դրանցում են նրանք հետապնդում այն նպատակները, ինչ որ սինեգոգներում: Դրա փոխարեն նրանք կրճակվեն կտորներում և ախոռներում` ինչպես գնչուներ:

Երրորդը, ես խորհրդում եմ, նրանցից խլել աղոթքի գրքերը, թալմուդական գրվածքները, որոնք միայն սովորեցնում են կուռքապաշտություն, ստի, հայիդյանքի և Աստվածալուստանքի:

Չորրորդը, ես խորհրդում եմ Չեզ արգելել նրանց ռաբբիներին` նրանց ուսուցանելու

կյանքի վտանգի և վերջավորությունները կորցնելու վախի ներքո:

Հինգերորդը, ես խորհրդում եմ Ձեզ արգելել հերյաներին շարժվելու մեծ ճանապարհներով:

Վեցերորդը, ես խորհրդում եմ Ձեզ արգելել նրանց վաշխառությամբ զբաղվելու, նույնպես խորհրդում եմ նրանցից խլել ամբողջ կանխիկ գումարը, արծաթը, ոսկին և դնել պահպանության տակ:

Եթե գործը կհասնի մեծ պատերազմին, ապա դրա արդյունքը կլինի ոչ թե հերյաների հաղթանակը, այլ հերյական ռասայի վերջը:

Ազգային մարդու համար գոյություն ունի մի դրկտրինա՝ ազգ և հայրենիք:

Կյանքը դա հերթ է մեռնելու համար, իսկ հուղաները առանց հերթի են խժկվում:

Նկարիչը, որը նկարում է երկինքը կանաչ, իսկ խոտը կապույտ՝ նա պետք է ենթարկվի ստերիլիզացիայի:

Չի կարելի փնթրել աղվես, որը հավերի հետ խաղաղություն է փնթրում, կամ կատու՝ որը մկների հետ:

Ով ուզում է ապրել՝ պարտավոր է պայքարելու, իսկ ով չի ուզում հակամարտել կյանքի հավերժ պայքարին՝ նա մեղավոր նահատակ է դառնալու:

Ով քանդում է Աստվածային գործը, նա համագործվում է Աստծո կամքի դեմ:

Ինչքան մոտիկ է հերյաներին՝ Էսֆիր Մանեֆունի «Հուղաներին մեկուսացնել» գիրքը, որն արդարացնում է նրանց արյունաբերությունը, վրեժխնդրությունն ու ավազակային հույսերի ախորժակները: Երբեք արելը առավել չի լուսավորել թշնամական ու վրեժխնդիր մի ժողովրդի, որն պաշտում է այլադավանների խեղդման ու ոչնչացման գաղափար:

Ռ Ի Գ Դ ՈՒ Գ Լ Ա Ս

- Մինչև ն.թ.ա. 458 թ. Թորան գրված չի եղել, այն փոխանցվել է բերանացի: Բարբի գիտնական Էմիլ Գիրշը գրում է, «Ձեզ ասում են, որ Մայիսի երբեք չի եղել»:
- Պարսկաստանը Բաբելոնը գրավելուց հետո հերյուները տեղափոխվեցին Պաղեստին: Լեւիտները հրամայեցին, իսկ պարսկական իշխանությունները ստիպեցին Երուսաղեմի բնակիչներին ընդունել Լեւիտների Բաբելոնում գրած նոր օրենքը՝ Թորան:
- 344-ին Նեեմիան Եզրայիսի հասկացրեց Թորայում մտցնի խառը ամուսնության արգելք
- Հաջորդ 400 տարիներին այդ ձեռագրերը պետք է թարգմանվեին հունարեն և տարածվեին:
- Իդրմենյները Իսավի ցեղից են, իսկ Իսավը Հակոբի (Իսրոելի) եղբայրն է, չմոռանանք, որ Ամալեկն էլ էր Հակոբի եղբայրը: Իսկ հուղաները Հուղայի սերունդն են:
- Արդյունքում առաջացան երկու կուսակցություններ՝ հեսեններ և փարիսեցիներ (հին լեւիտյան կաստան):
- Հեսենների (սադրուկեյների) ու փարիսեցիների միջև հակամարտություն շարունակվում է արդեն 2500 տարի:
- Ռուսիայի ցեղուները փարիսեցիներն են, իսկ Եվրոպայի ու Ամերիկայիները հեսենները
- Փարիսեցիները մնում են հարազատ Թարմուդի “Նշանակիր դիտորդ՝ դիտորդների վրա” շայտնական թեզին:
- Փարիսեցիները սպասում են Դ-անիել մեսսիային:
- Քրիստոնյաները ասում են, որ Հիսուսը հերյա է, իսկ ռաբբիները ժխտում են:
- Թորայի համաձայն՝ հերյան պետք է ունենա հուղայական ծագում, բայց այդպիսիք չկան: Իսկ Հիսուսի ժամանակ հուղա կրոն չի եղել, եղել է Եհովայի պաշտամունք:
- Նոր կտակարանը ասում է, որ Մարիամը Դավիդի ցեղից է: Բայց ըստ նույն Նոր կտակարանի Մարիամը եկել էր Նազարեթ մարդահամարի պատճառով, այսինքն Հիսուսը Դավիդից էր (Հոր կողմը չենք քննարկում, որովհետեւ նա Հովսեփից չէր սերած՝ հոռմնացի Պանտեռայից էր):
- Փարիսեցիները տվեցին հուղայականության վերջնական բնույթը:

ԻՍԿ ԻՆՉՊԵՍ Է ԳՆԱՀԱՏՎԵԼ ՀԲՐՅԱՆ ԱՆՏԻԿ ՇՐՋԱՆՈՒՄ

1968 թվ. ՀԿԿ առաջին քարտուղար Անտոն Քոչինյանը (ջիռոլ) ժամանում է Երեսանի Մաքենատիկական մեքենաների ինստիտուտ (Մերգեյյան), նրան Հայ ինժեներները ցույց են տալիս հայտնագործություն՝ ապակյա խողովակի մեջ ֆերիտային զանգվածի հատուկ նստեցման եղանակով ստացված մի քանի տասնյակ կիրառելի հզորությամբ հիշողության սարք: Հայաստանի ամենաբարձր պաշտոնյան հարցնում է, «Հիմա քանի ԿԳ գիր կարող է պահել այս ապակյա ձողիկը»: Ո՛ր այս կարգի անողնաշարը ասում են կերավ Պարույր Մեակի նման մեծության գլուխը: ԵՎ այսպես երկար դարեր շարունակ դրանք կրկնվել են:

Ձիռոլների մակարդակի նկարագրումը այսօրվա հեղինակների կողմից մեզ՝ ժամանակակիցներիս համար զարմանալի չի: Բսկ ինչ է կատարվել անտիկ շրջանում՝ կարդանք անտիկ հեղինակների նկարագրություններում:

Հեյնական միփիտոփայտությունը ժամանակին տալիս էր իրենց էթնիկ ընտրալությունը՝ հաջորդելով դրանց, հռոմեացիները իրենց ուժի հաշվին վերցրին ընտրալությունը իրենց ձեռքերում: Ձիռոլականությունը, որը Մովսես, Ահարոն, Հիսուս Նավին մարգարեների քարոզմամբ, որ իրենք կազատվեն ստրուկի կարգավիճակից միայն «ընտրյալ» դառնալով, ամեն կերպ պետք է տարածեին այդ գաղափարը: Բսկ գաղափարի իրականացման գիտափիլիսոփայական և ուժային հիմքեր չունեցող զիռոլները ունեին միայն մեկ ելք՝ աշխատել քանակի վրա:

Առաջին հերթին զիռոլները տարածեցին շաքաթամուղությունը՝ յոթերորդ օրը չաշխատել, խնջույքներ կազմակերպել: Բիարկե ցած հասարակությունը անմիջապես արձագանքեց, որովհետև գործի մեջ էին քաշված պոռնիկ զիռոլուհիները: Այս հասարակությունը կոչվեց շաքաթամուղներ (sebomenoi), որոնցից շատերը անգամ ընդունեցին հուդայականություն: Դրանք կոչվեցին պոռզելիտներ: Ահա թե ի՞նչ վերբերմունք է ցուցաբերում դրանց հաղեպ թորան. ԹՈՒԲՑ ԺԵ:35-38, -Շաքաթապղծության պատիժը քարկոծելով սպանելն է: ԵՐԿՐՈՐԴ ՕՐԻՆԱՅ ԻԸ:53, -Եհովան՝ է՛գ զիռոլներին, «Երբ նեղության մեջ կընգնես՝ քո որովայնի պտուղը կուտես»:

Հաջորդ քանակային ավելացման քայլը կուսակցության առաջացումն էր: Այն առաջ եկավ զիռոլ քարոզիչներ Անանիայի և Բեռտոլենի գործունեությունից՝ ինչի հաշվին սկզբում զիռոլականությունը պառակտվեց երկու մասի՝

I. Անանիան քարոզում էր (անանիզմ բառի արմատական իմաստը), որ թլփատումը պարտադիր չի (քանի, որ պոռզելիտներից շատերը համաձայն չէին), կարելուոր ծիսակատարությունների պահպանումն է: Սրանք հետագայում կոչվեցին քալականներ՝ մենչեիկներ:

II. Բեռտոլենը պնդում էր, որ Մովսեսի օրենքով առաջնայինը թլփատումն է: Սրանք կոչվեցին շատականներ՝ բոլչեիկներ:

Առաջին անգամ հերյա ժողովուրդը պառակտվեց: Ձիռոլները անմիջապես վերացրին կուսակցության գաղափարը, միասնությունը վերականգնեցրին: Բսկ բոլչեիկներին կարելի էր հավաքել միջինից ցածր մակարդակի և փչացածներին, որոնք միշտ էլ մեծամասնություն կկազմեն: Սրանց զիռոլները կոչեցին ԼԵԳԻՈՆ:

Այս դաժան պատմական փորձը, որը կարող էր տանել ազգերի մասնատմանը՝ զիռոլները սեփական փորձով սովորեցին և սկսեցին կիրառել մարդկության հանդեպ:

Սա է գաղտնիքը, որ զիռոլներն են իրականացնում բոլոր եղափոխությունները, իսկ քաղաքականագետները ասում են, որ հեղափոխություններից հետո իշխանության են գալիս խուժաններն ու տակաճները: Ձիռոլները քարոզում են ժողովրդավարություն, բայց իրականում՝ մեկը լինի, որ ժողովրդին ղեկավարի: Այսպիսով սարքում են լեգիոնների քառս ու իրենք ղեկավարում: Բսկ մենչեիկները հայտնվում են փոքրամասնության մեջ ու ոչնչանում:

Ժամանակի պատմիչ Սենեկան գրում է, «Այդ հանցագործ ժողովրդի (զիռոլների) սովորույթները այնպիսի ազդեցություն էին ստացել, որ ընդունվել են բոլոր երկրներում՝ պարտ-

վածները հաղթողներին պարտադրում էին ընդունել իրենց օրենքները»:

Նույն Սենեկան գրում է, «Հրեյաները նոր մարդիք էին հելենա-հռոմեական հասարակության մեջ», բայց չի գրում, թե դրանք դրսեղից հանկարծ հայտնվեցին, որովհետև, ոչ թե ուզում էր հերքել դրանց առաջին մարդ՝ Ադամ ու Եվա լինելը, այլ ուղղակի չգիտեր», որ սրանք քրմերի կողմից գենոմոդիֆիկացված ասորիներ են, ստեղծված են ատելու մարդկությանը (Մադմոս ԿԹ:23) «Նորանց աչքերը խավարուին որ չտեսնեն, և նորանց մեջքը միշտ դողացրու», - դիմում է Դավիթը Եհովային: Իսկ ԿԹ:25-ում ասում է «Նորանց բնակարանն ավերակ լինի, և նորանց տներումը բնակող չլինի»: Այն, ինչ այսօր կատարվում է Հայաստանում:

Եվ վերջապես ոչնչացնելու մեզ՝ «Կենաց գրքիցը ջնջուին նորանք, և արդարներու հետ չգրուին»(Մադմոս ԿԹ:28):

Մի մռռացիոր Հայ ազգ, որ ըստ Բիբլիայի Եհովան Հավերժ պատերազմ է հայտարարել Հայ ազգին, այսինքն այս բոլոր շարիքները առաջին հերթին Հային են վերաբերում:

Հունական և հռոմեական անտիկ պատմիչները ջնողներին տվել են երեք հիմնական հատկանիշներ, վերջին չորրորդը ես եմ ավելացնում՝

1. ՀԲՐՅԱԿԱՆ ԼԿՏԻՈՒԹՅՈՒՆ (НАХАЛЬСТВО)
2. ՀԲՐՅԱԿԱՆ ԲԹՈՒԹՅՈՒՆ (ТУПОСТЬ)
3. ՀԲՐՅԱԿԱՆ ՑԱԾՈՒԹՅՈՒՆ (НИЗОСТЬ)
4. ՀԲՐՅԱԿԱՆ ՄԻԱԲԱՆՈՒԹՅՈՒՆ (СПЛАЧЕННОСТЬ)

Ապոլոնի Մոլոնը գրում է, «Հրեյաները բոլոր վայրենիների (ΒΑΡΒΑΡ) մեջ ամենաբթերն են, դրա համար էլ դրանք միակ ժողովուրդն են, որոնք իրենց կյանքում ոչ մի գործնական հայտնագործություն չարեցին» (fr. 27, DR):

Նույնը գրում է Ապիոնը՝ «Հրեյաները իրենց շարքերից չտվեցին ոչ մի հիանալի և առաջադեմ մարդու՝ ոչ գործնական ոլորտում, ոչ իմաստության» (APION fr. 63 DR.6):

Յեյսը ավելացնում է «Հրեյաները նշանավոր ոչինչ չեն հնարել» (fr.88R 8):

Ավելի ուշ Ռուտիլի Նամացիանը իր 385-386 բանաստեղծություններում գրում է՝

Բուք թորայի աղբյուր, սրտում շարաթով սառը,

ՈՒ կրոնից իրենց՝ ավելի սառը սրտով:

Ապիոնը գրում է (fr 63 CR) , «Ապացույցը այն բանի, որ հրեյական օրենքները արդարությամբ չեն բացատրում ու Աստված չի մեծարում նրանց, այն է, որ նրանք իշխանություն չունեն, տարբեր ազգերի ստրուկներ են, և որ նրանց վրա է թափվում բոլոր հասկանալի դժբախտությունները»:

Յեյսը շարունակում է (fr.88R, 11), «Նման չի, որ Աստված արձագանքում է դրանց և սիրում է մնացած ժողովուրդներից շատ, և կամ դրանք ունեցել են երկնքից տրվող բացառիկ առավելություն, կամ իրենց երկիրը ավելի երանելի է: Ամենքը տեսնում են ինչպիսին է նրանց ու նրանց երկրի ճակատագիրը»:

Ապիոնը Հրեյաներին համարում է «ԲՆԱԾԻՆ ՍՏՐՈՒԿՆԵՐ» (fr. 63 DR 5):

Յիցերոնը (de provinc consul V 10) հրեյաներին համարում է «Ստրկության համար ծնված ժողովուրդ»:

Յեյսը (Orig. Cels 4, 31) հրեյաներին համարում է «Եգիպտոսից փախած ստրուկներ»:

«Յուդիֆ» գրքի մեջ (14,13; 14,11) պարսիկները ջնողներին համարում են ստրուկների ժողովուրդ:

Ամմիան Մարցելիանը (Rer. Gest 22-5, 4-5) պատմում է, «Երբ Մարկ Ավրելիյ միապետը անցնում էր Պաղեստինով, հաճախակի նրա մոտ զգվանք էին առաջացնում զարշահոտ ու դեստոյենվող հրեյաները, այնպես, որ վերջապես նա գոչեց՝ “Օօօ մարկոմաններ, օօօ կվաղներ, օօօ սարմատներ, վերջապես ես ձեզանից անտաշ ժողովուրդ տեսա”»:

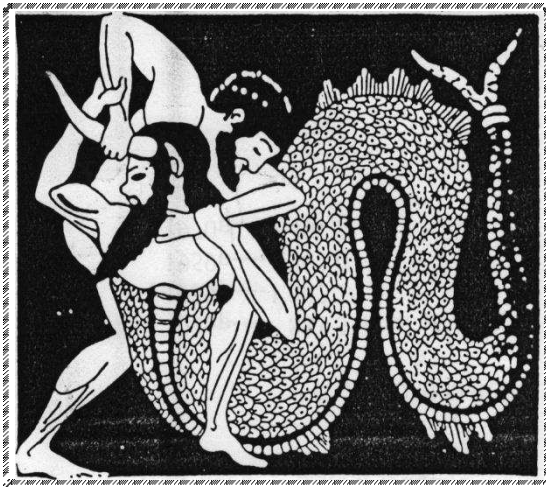
Ապիոնը (Apion, fr. 63 B 3) բացատրում է ինչու է շարաթ կոչվում, «Այս անվանումը եգիպտական *sabatos* բառից է, ինչը նշանակում է վերնաշկային բորբոք»:

Պլուտարխը (Plutarch, Anton, c,36; Tacit. Hist. V,4) բացատրում է, ինչու հրեյաները խոզի միս չեն ուտում՝ «Որովհետև դրանք հակված են գոնջությանը (Մարաթ), իսկ խոզը տառապում է մաշկային բորբոքվածությամբ»: Այս պատճառով ջնողները մոտիկից չեն շփվել

արտասահմանցիների հետ:

Կարելի է հին հունական ու հռոմեական պատմիչներից շատ ու շատ հիշողություններ մեջբերել այդ գլխապտույտ հաջողություն ապրող կենդանիների մասին, որոնք կարողացան Հայոց պետականությունը վերացնել, Եդեոն կազմակերպել, Հայի անվան տակ ապրելով՝ հային այսօր վատթարագույն կացության մեջ մխրձել, բայց ստույգ կարծիք կազմելու համար ինձ թվում է այսքանն էլ է բավական:

Չավալի է, բայց փաստը մնում է փաստ...

ԱՅ, ԱՅՄԹԵ Է ԳՆԱՀԱՏՎԵԼ ՀԲԲՅԱՅԻ ԱՊԱԳԱՆ ԱՆՏԻԿ ՇՐՋԱՆՈՒՄ:
Այս նկարները մ.թ.ա. 451 թվականին նկարված են հին հունական նկարիչների կողմից:

ՄԻՋԻՆ ԴԱՐԵՐԻ ՀԱԿԱՀՈՒԴԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

Կոնստանտին կայսրի 313թ. ջիուղների հանդեպ Էդիկտից հետո եկեղեցու արքեպիսկոպոսները բարձրացավ, ինչի հետ նիասին բարձրացավ աստելությունը ջիուղների հանդեպ, ինչը իր հերթին առաջացրեց դիսկրիմինացիա և կոտորածներ:

Սուրբ Եփրեմը (306-373) անվանեց ջիուղներին անպետքներ, ստրուկներ, անխելքներ, դեմի ծառաներ, արյամբ չհագեցող հանցագործներ, 99 անգամ ոչ հրքյաներից վատ:

Իոհան Ոսկեբերը (354-407) հակահուդայական 8-րդ պատվիրանների մեջ պատուհասում է ջիուղներին արյունարբության համար, որ նրանք խժռելուց, հարբելուց և գանգ ջարդելուց բացի՝ հացկացողություն չունեն, նրանք խոզից ու այծից ոչնչով լավ չեն, բոլոր գայլերից վատն են:

1096թ կազմակերպվեց առաջին խաչակրած արշավանքը՝ Սուրբ հողի և Աստծո աճյունի ազատագրման նպատակով: Այն սկսվեց Եվրոպայում հրքյական համայնքների կոտորածով՝ տոկոսով փող վաճառելու համար:

Լատերանի 4-րդ տիեզերածոդովը (1215թ) ջիուղներից պահանջեց հազնել հատուկ հագուստ և գլխարկ: Մուսուլմանական երկրներում ճիշտ նույնը եղավ:

Մարտին Լյուտերը /1483-1516/ կոչ է անում՝

--Առաջինը՝ պետք է դրանց սինագոգները և դպրոցները հրկիզել, իսկ ինչը չի այրվում թաղել ցեխի տակ, որ անգամ դրա փոշին չերեսա.....

--Երկրորդը՝ ես խորհրդում եմ քանդել ու հողին հավասարեցնել դրանց տները, քանի որ դրանցում նրանք նույն նպատակն են հետապնդում՝ ինչ սինագոգներում:

--Երրորդը՝ ես խորհրդում եմ խլել դրանց աղոթարաններն ու Թալմուդները, որոնցից դրանք սովորում են կռապաշտություն, սուտ, անեծք ու աստվածանար-գություն:

--Չորրորդը՝ ես խորհրդում եմ արգելել դրանց ռաբբիներին ուսուցանել մահվան երկյուղի տակ:

--Հինգերորդը՝ ես խորհրդում եմ, որ ջիուղները տեղաշարժման իրավունքի պահպանման վկայականները... թող դրանք տունը նստեն:

--Վեցերորդը՝ ես խորհրդում եմ արգելել դրանց դրամափոխառությունը, խլել դրանց բոլոր կանխիկ փողերը, արծաթն ու ոսկին:

16-րդ դարում Իտալիայում (Պողոս 4 պապ), հետո ամբողջ Եվրոպայում, ջիուղներին թույլատրվում էր ապրել առանձին գետոներում՝ հասարակությունից առանձին:

Ավելի մտալ պատմություն է ինկվիզիցիան: Հետապնդվում էին ոչ միայն երեսիկները, այլ ջիուղները՝ անգամ քրիստոնյա մարանները և հրքյական միսիոներները: Կոտորվեցին շատ ջիուղական համայնքներ:

Իսպանիայում և Պորտուգալիայում մտցվեց «վաղեմի քրիստոնյա»-ի օրենք: Եկեղեցին ու իշխանությունը համատեղ հետապնդում էին դրանց հասարակական ու տնտեսական քողի տակ՝ ատելության պատճառով: Հրքյաներին արգելվում էր պաշտոն գրավելը, անընդմեջ մեղադրվում էին այս կամ այն ազգին թշնամությանը:

Իվան Գռոզնին արգելել էր ջիուղների մուտքը Ռուսիա: 1545թ հրկիզվեց Լիտվիայից բերված ջիուղական ասրանքները: Երբ Լեհ Միգիզմունդ 2 Ավգուստը 1550 թվ. հիլեցրեց Գռոզնին, որ Լեհաստանից Ռուսիա առեստրականների մուտքը ազատ է՝ Գռոզնին պատասխանեց, «Տիդերը մարդկանց քրիստոնեությունից օտարեցրել և թունավոր խոտեր են մեր երկիր բերել...»: Երբ լեհերից Պոլոցկը վերցրեց՝ Գռոզնին հրամայեց եղած 300 ջիուղներին ջրախեղդել: Ալեքսեյ Միխայլիչի օրոք անգամ գրաված հողերում ջիուղ չպետք է մնար:

Ինչպես անտիկ շրջանում, այնպես էլ միջին դարերում համաշխարհային մարդկությունը ջիուղին՝ աստանային միշտ դժոխքի դուռն է ցույց տվել, արդյո՞ք հարց չի առաջանում՝ ԻՆՉՈՒՒՑ:

ՀԲԲՅԱՆԵՐԻ ՀԱՅՏՆՎԵԼԸ ՀԱՅՈՑ ԷՉԵՐՈՒՄ ԿԱՄ ՍԱՏԱՆԱԿԱՆ ՓՈՐՉՈՒԹՅԱՆ ԲԱՑԻԼԸ

ԵՐԵՄԻԱ ԾԱ:27--Բիբլիայում Արարատյան (ՌԲրարտու), Մենուայի, և Ասքանազյան թագավորությունները առանձին պետություններ են նկարագրված:

Չհուղը ծրագրավորել էր հավերժ օգտվել Հայոց գեների մատակարարումից:
Հայը պետք է պահպանվեր միայն որպես ջիուդի համար գեների թարմացման դոնոր:

Խորենացին ճանաչում է նախարարական տներ, որոնց ծագումը կապում է Հայկի և նրա հետնորդների ժամանակից մինչև Վաղարշակ թագավոր՝ Խորխոռունյաց, Գնունի, Արծրունի, Մանավազյան, Բզնունի, Որբունի, Վահունի և այլն, ու թվարկում Վաղարշակից հետո հաստատված Մամիկոնյան, Վարաժնունի, Կամսարական, Ամատունի, Բագրատունի և այլն նախարարական տները, որոնք նախապես գոյություն չեն ունեցել:

Առաջին անգամ հրքյաները Հայաստանում հայտնվեցին Նաիրյան Արքայության ժամանակաշրջանում՝ դեռևս Լեվիտների կողմից զանգվածայնորեն քիռոքոտների վերածվելուց առաջ՝ Առաջին Արարված մարդու տեղը Արեւի տակ զբաղեցնելու առաջնահերթ ծրագիրը իրականացնելու նպատակով: Դեռևս չար քրմերին չէր հաջողվել Հայաստանում Արարչի փոխարեն Հ(Խ)արդի, Թեյիբա, Շիվի(ֆայլոսի) Աստվածների գաղափարը լիովին մտցնել, Հայ ազգին դեռևս չէին հասցրել նախապատրաստել այլատեսչվածներին հանդուրժել և վտարվեցին Նաիրիի տարածքից: Ահա, թե ինչպես է բնութագրվում այդ պատմությունը Բիբլիայի մեջ՝

«ԵՎ Թարան առաւ իր որդի Աբրամին և իր թոռը Առանի որդի Դովտին և իր որդի Աբրամի կին՝ իր հարսը՝ Սարային, և նորանց հետ Քաղդեացիների ՌԲր քաղաքիցը դուրս եկաւ Քանանի երկիրը գնալու համար. և եկան մինչև Խառան, և այնտեղ բնակուեցան: Եւ Թարայի օրերը երկու հարիւր հինգ տարի եղան. և Թարան Խառանումը մեռաւ (ԾՆՆԴՈՅ ԺԱ :31.32): Այստեղից գնում են Եգիպտոս, իսկ մնացած պատմությունը արդեն ջիուդները իրենք բացահայտ գրառել են, բացառությամբ վտարման այն հիմնական պատճառների, որոնք իրենք ընդմիջտ թաքցնում են: Այնպես, որ Բիբլիական Նոյի՝ Չրադաշտական կրոնում անբարո Աստծո պատմությունը հնարելու նպատակը ջիուդների վերաբնակեցումն էր Առաջին Արարվածների բնօրրանում՝ ԱՐԱՐԱՏՈՒՄ:

Խորենացին Ա գրքի 22-րդ գլխում տեղեկացնում է, որ Հայոց Հրաչյա Արքան Հայաստան է բերել Բագրատունիների նախահորը՝ Շամբատին և ...ի սմանէ ասէ պատմագիրն լինել զազգն Բագրատունեաց...«(հիշեք՝ ԲԱԳ նշանակում է մայրապետական կրոնական հավատք):

Ատրեստանի Ասարհադրոն 8-րդ թագավորը ն.թ.ա. 680թ. փորագրված արձանագրությունների մեջ պատմում է մի կարեւոր դեպք. ն.թ.ա. 681թ. իր երկու եղբայրները իրենց հորը՝ Ատրեստանի թագավոր Մենեքերիմին (Մինաքերիբ) դեմ դավադրություն են կազմակերպում ու սպանում նրան ու փախչում ՌԲրարտուի (ըստ Բիբլիայի՝ Արարատ) հարավը:

Նույնը նկարագրում է Խորենացին, որ դրանք ջիուդ Մանասարն ու Բադդասարն էին:

Խորենացին Շամբատին համարում է «զմի ի գլխավորած Եբրայեցվոցն» ու Բագարատին նրա որդի, իսկ կաթողիկոս ջիուդ Հովհաննես Դրասխանակերտցին՝ «Նախ գԲագարատ, որ ի Շամբատայ Հրեէ էր, գորմէ համբալեն լինել յազգն Դավիթ՝ թագադիր թագրնկալութեան անձին իւրոյ զոյ հաստատէր» (Դր-25) արտահայտությամբ ուզում է ասել, որ Հայաստանում թագավորական իշխանության հասած Բագրատունիները ունեցել են թագավորական ծագում՝ ինչը թագավոր դառնալու պատմական իրավունք էր ընձայում: Բայց ոչինչ չէր կարող հաղթահարել Խորենացու կողմից տրված «Բագրատունիների ծննդյան վկայականին»: Դրասխանակերտցին՝ ինքը ջիուդ էր, դրանց էլ թագավորական ծագում է տալիս, քանզի ջիուդ թագավոր երբեք էլ չի եղել:

Տիգրան 1-ը՝ Երվանդ Մակավակյացի որդին, Պարսիկ թագավոր Դարեհի հետ միասին ն.թ.ա 440 թվ. տապալեցին մարերի պետությունը և ստեղծեցին Աքեմենյան Պարսկաս-

տանը: Որդին՝ Վահագն Վիշապաքաղը, որ ինքն էր անձանք սպանել մարերի թագավոր Ածրահակին, որը ծագումով հերյա էր, պարտված թագավորի մերձավորներին մեծահոգաբար թույլ տվեց բնակվելու Գեղամա Աշխարհում՝ Կզնուտ գյուղում, որը հետագայում վերանվանվեց Ղարանդուղի, իսկ 1926 թ-ից Մարտունի (մարերի տուն), այն ժամանակի Մովեստական Հայաստանի կոմկուսի առաջին քարտուղար՝ կակածածածին հայ Ալեքսանդր Մյասնիկյանի ջանքերով: Իսկ Ածրահակի անմիջական հարազատներին թույլ տվեց բնակվելու Տարոնում (Հայոց գրագիտության սրտում), որտեղ նրանք իրենց հոտային վարակիչ հատկությունների համաձայն, որոշ թուլամորթ հայերի ժամանակի ընթացքում, հիմնականում իրենց իգական սեռի հայտնի չարահամբավ գործողությունների շնորհիվ, պղծադավանեցին հոռայականության, այսինքն սարքեցին ջիռը՝ ֆալյուսապաշտ /էջ 5/:

Խորենացին «Յաղագս մերոյ Արշակայ Առաջնոյ և նորին գործոց» գլխում պատմում է «Բուդարների աշխարհից» եկած Կովկասյան մի գաղթականության մասին, իսկ Դրասխանակերտցին ավելացնում է «Յաուրս տրա հատուածեալք ոմանք ի հրեից բնակելոց ի Բուլկարս, որ ի ծործորս Կովկասու՝ եկեալ բնակէին առ ի ստորե Կողայ»: Այսինքն դրանք հրեաներ էին, իրենց կրոնի պատճառով հալածանքների ենթարկվեցին ու երկուսը մահացան: Այդ մասին Խորենացին միմիայն նշում է, որ «ի սմանէ նեղեալ որդիք Բագարատայ վասն վկուտս պաշտելոյ՝ երկուք ոմանք ի նոցանէ սրով կատարեցան արիաբար ի վերայ հայրենի օրինացն. գորս ոչ պատկառեմ ասել հետետող լինել Անանիանց և Եղիազարեանց»:

Ն.թ.ա. 201թ. Մելեկյանների կողմից Մեծ Հայքում նշանակված Արտաշես անունով գորավարը իր օգնական Սմբատ Բագարատունու օժանդակությամբ հարձակվեց Երվանդ 4-ի գործերի վրա: Սմբատը գրավեց Երվանդաշատը և սպանեց Երվանդ Արքային: Բայց աղբյուրում ճուշտի կառավարիչ կարգվեց մեկ այլ Չարեհ: 192թ. երբ Հռոմը առաջին անգամ ոտք դրեց ասիական մայր ցամաք՝ Հայաստանը թուլացած էր ու Մեծ Հայքում 189-ին նոր Արքա կարգվեց Չարեհի որդի Արտաշես Առաջինը: ՈՒ այդ նույն Սմբատը Արտաշեսի մոտ նորից թակադիր էր աշխատում: Այս մասին գրել է Արամբեհն՝ Հայերեն, 2-րդ դարի Դարադանյաց գավառի Անի քաղաքի մեհյանի քուրմ՝ Հայ պատմիչ Ողյունյը, որից օգտվել է Խորենացին:

Հաջորդ փուլը ՏԻԳՐԱՆ Բ և ԱՐՏԱՎԱԶԳ Դ--մ.թ.ա. 34—20 թ.թ. 100.000 հերյաներ: Այս անգամ եթե Տիգրանը Երուսաղեմը գրավելուց ջիռդներին՝ մոտ 50.000 գերի բերեց Հայաստան, ապա Արտավազը մի այդքան էլ ուղղակի տեղափոխեց Հայաստան, որպեսզի Հռոմը չկոտորեր: Իհարկե կտրուկ թվերը հայտնի չեն, բայց ըստ պարսկական աղբյուրների ժամանակի պարսիկ թագավոր Արտավազից 90.000 ջիռդ որպես ստրուկ գնեց, տեղափոխեց Պարսկաստան և բոլորին կոտորեց:

Հաջորդ փուլը դեռևս մեր թվարկության 30-ական թվականներին Էդեսիայի Արզար թագավորի մերձավոր շրջապատում պարթևների օգնությամբ ջիռդա-քրիստոնեությունը տվեցին տարածել: Մակայն հաջորդ թագավորը՝ Մանատրուկը, ճիշտ ժամանակին վրա հասավ, վերացրեց այն, փտարեց Արզար Բ-ի բարեկամներին Էդեսիայից, որոնք էլ նավով փախնել-անցնելով Մեծ ծովով Կրիմ, այնտեղ կառուցեցին Օդեսա/Էդեսա/ քաղաքը:

Հաջորդ փուլը 3-րդ դարում Չինաստանի միասյեհից գողության և այլասեռություն պատճառով փոխած հանցագործ ջիռդ Մամ Գուն-երն էին, որոնց Մասանյանները տեղափոխեցին Հայաստան՝ հետագայում վերանվանվեցին Մամիկոնյանների:

Հաջորդ փուլը պղծված՝ ջիռդացած պարթևների հայտնվելն էր Հայոց հռչակավոր թագավորներից՝ Խոսրով Բ-ի մերձավոր շրջապատում: Անակ անունով մի ջիռդ, Մույենի ցեղից, որը և թագավորական որսի ժամանակ կազմակերպեց, մահացու վիրավորեցին Խոսրով Բ-ին: Մինչև մահանալը, ապրած երկու օրերի ընթացքում, Խոսրովը իր զինակիցներին հրամայեց սպանել իր բարեկամներին, այսինքն ծախված պարթևներին, ինչպես նաև Անակին և մյուս հերյաներին: Անակի չարաբաստիկ բիժը՝ հետագայի Գ-րիգոր Լուսավորիչը, ավելի ստույգ Խավարիչը, ինչ-ինչ պատճառներով փրկվեց: ԵՎ այդ Հուդայական սատանան կարողացավ ծառայության անցնել Խոսրովի որդի և հաջորդ Հայոց թագավոր Տրդատի Բ-ի արքունիքում: Սկզբնական շրջանում նրան չէր հաջողվում թագավորին համոզելու կրոնափոխություն կատարել Հայաստանում և նա գործի դրեց ջիռդա-

կան ծանր հրետանին՝ պռռնկահասմբավ կույսեր Հոփսիսմեյին, Գայանեյին, Նունեյին, Մանյային... մի խոսքով Կապադովկիայից հատուկ Հայաստան ուղղետրած 37 ջիտյական պռռնիկներին: Թուլամորթ դուրս եկավ թագավորը՝ սգաբեր Գրիգորը Հայոց Այրուծիու ուղղեկցությամբ պատվելով ամբողջ Հայաստանով մեկ ջարդեց, փշրեց բազմադարյան Հայոց Աստվածների՝ Վահագնի, Տիրի, Տորք Անգեղի, Անահիտի արձաններն ու մեհյանները, ժողովրդին բռնի կերպով ստիպեց ընդունել քրիստոնեությունը: Դաժան կոտորածներ էին կազմակերպում Հայ ժողովրդի հանդեպ իշխանացած ջիտյահրոսակահինները, որի խորը տառապանքները նկարագրվում է «Ագաթանգեղոսում»:

Մատանայապաշտ Գրիգորը հաջորդ առաջնահերթ խնդիրը համարեց հազարամյա հայոց պատմագրերի հրկիզումն ու մոխրացումը, որը տեւեց մի քանի տարի: Ջիտյական աննկարագրելի, ամենադաժան պատիժն էր ստանում ընտանյոք հանդերձ Հայը, որը կհամարձակվեր թաքցնել որեւէ գիր կամ մագաղաթ:

«Ագաթանգեղոս» Էջ 144-ում ասվում է, որ Գրիգորը գալով Հայաստան՝ հայաբարբառ հայրենախոս դարձավ, այսինքն Տրդատը վստահ գիտեր, որ նա հայ չէր: Եթե Հռոմից կամ Կապադովկիայից Տրդատը նախապատրաստված եկավ Հայաստանը վերացնելու, ապա ինչու՞ 40 պռռնիկներին խոչտանգեց: Թատրոն էր, թե ուղղակի ընթացքում ծախվեց:

Հազար-հազարներով կոտորվեցին հայերը, իսկ քրիստոնեությունը շարունակվում էր տարածվել: Դեռեւս Հայ ժողովրդը չէր էլ պատկերացնում, որ այն դեռ որոշ ժամանակ հետո բերելու է Հայոց պետականության վերացմանը:

Մատանայածին Գրիգորն էլ իհարկե իր «սրբազան» պարտականությունները լիովին կատարած, իր նմանատիպ դուստրերին ամուսնացնելով նմանատիպ կենդանիների՝ Մահակի, Վահան Մամիկոնյանի հետ, իսկ իր եպիսկոպոսական դեկը հանձնեց որդուն՝ Արիստակեսին: Թաղեցին Հայ հովիվների ձեռքով սատկացրած Մատանածին Արգրումի անտանգի Երզնկայի գավառի Թորդան գյուղում, Տիգրան Մեծի կառուցած Բարշաձ Մատծո մեղիանի բակում, որը արդեն վերանվանված էր սուրբ խաչի եկեղեցու: Այստեղ է քաղված նաեւ Տրդատ Մեծ թագավորը: Դեռեւս 298 թ. Տրդատը հաղթել էր պարսիկներին, Հռոմի հետ խաղաղ դաշինք կնքել, այդ պատճառով մինչեւ 240-ական թվականները Հայաստանը խաղաղ ապրեց, այնուհետեւ քրիստոնեությունը իր սեւ հետեւանքները սկսեց թողնել Հայոց, մինչ այդ աշխարհակալ, միակուռ, հեթիաթային մաքուր, Հայ ազգի համար դրախտապատկեր պատմության վրա: Շատ շուտով կորցրինք պետականությունը, իսկ ջիտյական տգորուկները մնալով եկեղեցիական առաջնորդներ, տասնապատիկ տուրքեր հավաքելով, և՛ օտարերկրյա զավթիչներին էին բավարարում, և՛ իրենք առատաձեռն վայելում: Այս անխնա կոտորածներն ու պետականության կործանումը ֆայլոսապաշտ արյունարբությունների կողմից «Մատանայական փորձության» առաջին ամենկործանարար փուլն էր: Ջիտյակները Հայաստանում լիովին տիրանալով իշխանությանը, ինչպես Բիբլիսյանում է ծրագրավորված՝ Նոյը պետք է իջեաներ Արարատ, տասնյակ հազարավոր բորոտածին ջիտյակներով հեղեղեցին սուրբ Հայրը:

Հաջորդ փուլը նույն ջիտյական ժագմամբ Բագրատունիների, Չաքարյանների, Մամիկոնյանների, Լուգինյանների, Մելիքների հանդես գալն էր, որովհետեւ **128 Հայ իշխանաւումն** իրեշածինները վերացրին կամ վտարեցին Հայաստանից: Այս ընթացքում բազում քանակներով սոժամ թափառական ջիտյակները լցվեցին Հայաստան: Թալանեցին ու կողպտեցին հորդանները ամբողջ Հայաստանը: Ի՞նչ կանեն չտես վայրագները պետության հետ, եթե իրենց նմանակ իշխանավորները պատասխան չտալու երաշխիքներ էին տվել:

Հայաստանը բաժանված էր յաճճ հրոսակայինների միջեւ առանձին սեփական գավառների, միասնությունը հետեւապես ամենեւին քացակայում էր, ճիշտ ինչպես հիմա, միայն թե այն ժամանակ Հայաստանը կոչվում էր Բագրատունիների Հայոց Թագավորություն, Վրաստանը՝ Բագրատունիների Վրաց թագավորություն, Աղվանքը՝ Բագրատունիների Աղվանաց թագավորություն, Արխագիան՝ Բագրատունիների Արխագած թագավորություն (սրանց հետնորդները ջիտյո մենգրելներն են՝ գրիպի մարդիք), որոնք հետագայում վերանվանվեցին նույն պետությունների մելիքների:

Պռռնիկ ջիտյակները առանց պատերազմի այս բոլոր իշխանությունները գավթել էին:

Իսկ որոշ ժամանակ անց, ճիշտ այս նույն ձեւով, զբաղվելով միայն թալանով ու կողո-

պուտով, պետականություն երբեք չունեցած և պետականությունից բացարձակապես գաղափար չկազմող գռեհիկ վաշխառուները վատնեցին հազարամյա միակուռ Հայոց պետականությունը (Հիմա էլ ասում են, թե իբր պետականություն չկար, իրենք ստեղծեծին, բայց չկարողացան պահել):

Դա 1043 թվականն էր: Այդ ճակատագրական պահին Հայոց պետության թագավորն էր, Գագիկ 2-րդ 16-ամյա պատանի ջուղամնացուկ վիժվածքը: Սատանայական փորձությունը օրեցօր սաստկանում էր:

Սատանայական փորձության Հաջորդ փուլը Կիլիկիայի Հայկական Թագավորությունն էր: Բուն Հայաստանում վաճառելով պետականությունը Բյուզանդիային, նույն Բագրատունիների հետնորդներ Ջաքարյանները և Լուզինյանները միավորվեցին կիլիկիայում: Մուսուլմանները լսելով որ հրքյաները պետության գլուխ են բարձրացել, Եգիպտոսից մամլյուկներին ուղարկեցին Կիլիկիա, որ դա երբեք էլ իրենց տարածքին չի հարել, և քանդեցին, ոտնատակ արեցին, վերացրին Կիլիկիայի պետությունը: Դա 1375 թվականն էր: Կիլիկիայի Հայոց պետության թագավորն էր ջուղամնացուկ Լետն 6-րդ Լուզինյանը: Այս, քաղաքակրթությունից զուրկ, պրիմիտիվ մտածելակերպով օժտված, ստկալի գիշատչական հատկություններ որդեգրած մի թափառաշրջիկ ժողովուրդ կործանեց հազարամյակների Հայոց պետականությունը, որը օժտված է եղել բոլոր ժամանակների ամենաընտրյալ քաղաքակրթությամբ և բարեկեցությամբ, ունենալով երբեմնի բյուր աշխարհահռչակ գորավարներ:

Այդպիսի տարրական մի հոտ, առանց արժանիքների, հերոսամարտի, գորավարի, բացի գողությունից ու պռնկությունից՝ չունենալով ուրիշ «արժանիք», աննկարագրելի դաժան ճակատագրի արժանացրեց քաղաքակրթության սկզբնաղբյուր մի ազգի, որը ուներ Քուրմ Արքաներ, հմուտ գորավարներ, անվեհեր մարտիկներ ու գորավոր բանակ: Նման է անհավատալի մի արկածի.....

Այդ ամնամուս շնակերպները Դեկավարում են և այսօր, թաքնված մեր ազգանվան ու անվան տակ:

Եթե որեւէ մի Հայի թվում է, թե պատմական, մարդկային ու ազգային ծագումնաբանական հարցերում ջիուղներին հարկավոր է ապացուցել իրականն ու իսկականը, ապա, պետք է ստիպված լինեն հիասթափեցնել նմաններին, որովհետեւ ջիուղները այդ ամենը շատ լավ էլ գիտեն՝ նրանց նպատակը այն կեղծելն է ու իրենք ոչ մի պոտենցիալ ու ջանք չեն խնայում այն իրականացնելու համար՝ հակառակ դեպքում իրենք իրենց ձեռքով կստորագրեն սեփական կեղծ պատմության ու ֆիզիկական բնաջնջման դատավճիռը՝ Ահեղ Քավարանը:

Ի՞նչ կա շիասկանալու՝ Հայի հազարամյակներով փաստված պատմական տեղը Արեւի տակ չեն փորձում շահարկել մեր պատմական հարեւաններ պարսիկները, արաբները, ասորիները, հույները, հռոմեացիները, հնդիկները..., բայց ջիուղները ոչինչ չխնայելով ուզում են այն հերքած լինեն: Այն դեպքում, երբ Արմեն, Հայ, Արարատ, Հայկական լեռնաշխարհ, Տավրոս... անվանումները իսկը հայկական են, հնագույն պատմական քարտեզների վրա կա Հայաստան պետությունը՝ իսկ Իսրաէլի մասին հիշողություններ՝ անգամ հետքերն էլ չկան, ու համկարծ ջիուղները համաշխարհային մաշտաբով ցանկանում են հերքել հենց Հայոց հնագույն պատմությունը:

Կեղծյան պատմագետները հասկանալի է այս հարցի շուրջ դիսկուսիաներ են սարքում՝ հանկարծ հաջողության հասնելու նպատակով հատուկ խառնաշփոթություն ստեղծելու համար, իսկ էթնիկ Հայ պատմագետները ինչո՞ւ-թե ուտում են ու ուտում ջիուղների տված կուտը:

ՄՆԵԼԻՔՆԵՐԻ Ի ՀԱՅՏ ԳԱԼԸ ՀԱՅՔՐՈՒՄ

Մըլըք--Եբրայերեն և արաբերեն նշանակում է իշխան, թագավոր կամ տեր

Մըլըք --Եբրայերեն և արաբերեն նշանակում է առաքյալ (Հիշեք Թորայից՝ Բիբլիայից ջիտուների առաջին պատերազմը Ամա(ը)ելեկյանների՝ Հայերի դեմ և Եհովայի հայտարարած հավերժ պատերազմը՝ նրանց):

Բիբլիայում կարդում ենք այն մասին, որ ջիտուները առաջին պատերազմը մղում են Ամաելեկյանների դեմ: Ի՞նչ է սա նշանակում: Բիբլիան ավելի շուտ ջիտուական ծրագիր է՝ քան ջիտուական պատմություն: Սա նշանակում է, որ առաջինը՝ այսինքն հիմնական պատերազմը պետք է լինի Հայերի դեմ, Հայն է Առաջին Արարվածը Արարչի կողմից և նա պետք է որպես Արարչային սկզբունք վերանա, որպեսզի ջիտուները կարողանան մնացած աշխարհին տիրեն՝ չէ՞ որ իսրոել քառացի նշանակում է Արարչի դեմ պայքար: Հայերին՝ որպես Արարչական ծնունդների, վերացնելուց հետո, իրենք իրենց արդեն պետք է համարեին մե(ը)լիքներ՝ հրեշներ՝ հետև էլ թագավոր կամ իշխան է նշանակում:

Բոլոր Հայերին հայտնի է, որ ըստ ջիտուների իսկ կողմից վերագրված էպոսի՝ Սաաունցի Դավիթը սպանեց Մարա Մելիքին: Այդ ի՞նչ Մելիքներ են հայտնվել Հայաստանում, որ նույնիսկ Հայեր են:

“Իր սուրբանական իշխանությամբ 1160թ-ից հայտնի է Արզրումի Սիլիկյան պետությունը: Աբբասներից Արզրումի պետության թուլացումից հետո առաջ են եկել բռնակալ մելիքները: 1163 թ. վրացիների հետ պատերազմում էմիր Սալիկը գերի է ընկնում: Վրացիները մեծ նվերներ ուղարկելով Ախլաթի տեր և Շահ Արմենին ազատեցին էմիր Սալիկին: 1201թ. Մելյուկ Սուլեյմանը գրավեց Էրզրումը: Մելիքշահ Սուլեյմանը հաղթեց վրացիներին: Երզնկայում և Քենախում Սելջուկյան ճյուղից առաջացավ Մենգուջիեի պետությունը: Սուլթան Ալի-Արսլանը այս վիլայեթը տվեց Մենգուջ Դազիին, իսկ հետո, Ֆախրիդդին Բահրամշահ Բին-Դավիդ բին Մենգուջին: Մրա որդի Մելիք Դավիդը անցավ նրա տեղը: Վերջապես 1327թ. երեսու եկավ Բենի Չոբանի պետությունը: Նրանցից նշանավոր դարձավ Թիմար Դաշր, հետո Շելխ Հասանը, հետո Մելիք Էշեֆը (Թավրիզում սպանվեց), հետո 1406թ. երեսու եկավ Ալ-Կոյունլուն, որը Բայանդարի էլ էր կոչվում և նվաճեց վիլայեթը: Օսմանը, որը Թիմուրին է հասնում, Ռումի քաղաքների վրա վալի նշանակվեց: Հետագայում Իսթենդեր Բին-Կարա Յուսուֆի սպանվելուց հետո, որդին՝ Յակուբը մնաց: Ալ-Օսմաններից սուլթան Մելիքը պատերազմելով Շահ Իսմաիլի դեմ հաղթեց և այդ կողմերը նվաճեց:

Նույն Դազիները առաջ եկան Կիլիկիայում: Սուլեյման Շահի քրոջը կնության տվեց Մելիք Ահմեդ Դազիին: Մուհամմեդ Դազիին հաջորդեց որդին՝ Բադի Բասանը, երբոր որդի Իսմաիլը, հետո Չուլունու: 1172թ. Մելյուկ Կըլըք Արսլանը նվաճեց՝ Դանիշմենդների պետությունը վերացավ” (Այսքանը «Թուրքական աղբյուրները Հայաստանի, Հայերի և Անդրկովկասի մյուս ժողովուրդների մասին» Հայկական ՍՄՀ ԳԱ արեւելագիտության սեկտորի թուրքական բնագրից թարգմանած 1964 թ. հատոր Բ):

Սա արդեն հերքել ընդհանրապես հնարավոր չի, քանզի գրել են այդ ժամանակի թուրք պատմիչները:

Այսինքն՝ մելիքները նույն Անակի, Գրիգորի, Բագրատունիների հետնորդներն են, որոնք համարելով, որ այլևս Հայաստանը չի կարողանա նորից վերածնվել՝ էպոսում հաղթել են և Սաաունցի Դավիթը և Մարա Մելիքը, ու սկսեցին բացահայտ իրենց անվանել Մելիքներ՝ հրեշներ կամ իշխաններ: Իսկ հրեշը դա ջիտու է: Յավոք հայերը նույնպես իրենց համար օգտագործել են հրեշտակ արտահայտությունը, բայց իհարկե առանց իսկությունը գիտակցելու:

Այնպես, որ չտեղեկացվածների համար փառափառված մելիքները՝ իրենց սեւ գործը կատարած ծպտյալ ջիտուներ են, իսկ խամսա ջիտուներն նշանակու է հինգ:

Բոլորի՝ ընդ որում և Պահլավունիների մեկ Բագրատունյան տոհմի տակ հանդես գալը, օժող Գրիգոր ՄԱԲցեն կոչեցյալը՝ ՄԱԲ՝ ջիտու արմատի հենքը, բացարձակապես ոչ մի կանկածի տեղիք չեն տալիս Հայաստանը կտակող ու վերացնող կենդանիների

ջիւղական ծագման պատկանելությանը ու սատանայական փորձության ծրագրի իրականացման փաստը:

1939-ին Բեյրութում հայերեն է թարգմանվել Մեծկան Չաղե Ռփատի 1929-ին լույս տեսած “Օսմանյան հեղափոխության մութ ծալքերը” գիրքը, որտեղ պնդվում է, որ Հայոց Մեծ Եղեռնի ծրագիրը ընդունվել է 1910թ. օգոստոսին և 1911թ. հոկտեմբերին՝ խտայական “Հարությունված Մակեդոնիա” մատնական լուծալի մեծ վարպետ Էմանուէլ Կարաստյի ստեղծած երիտրուրքերի կոմիտեի նիստերում՝ Շոտլանդական ծեսի գրոսմայստեր Թալաթի, Էնվերի, Բեհանդդին Շաքրիի, Ջեմալի և Նազիմ ջիւղների կողմից, որոնք մուսուլման էին ձեւանում ու գործում սոսկալի ջիւղ Ռոտշիլդի ֆինանսավորմամբ:

Հիմա ի՞նչն է ավելի ճիշտ՝ խոստովանել, որ իրոք այդ սատանների կողմից, չճանաչելով, օկուպացված ենք եղել ու շտկել դրությունը, թե ամաչելով խաբված լինելուց, կեղծ-յաններին հայացնելով՝ հազարամյակների Հայոց հերոսական պատմությունը ոտնատակել, Հայ ազգին նսեմացնել, ներկայացնել որպես պետությունը ուրիշներին կտակողների ու տեղիք տալ կեղծ ազնվականներին Հայ ձեւանալու, ազգին շահագործելու ու հաջորդ կտակը նախապատրաստելու:

Այսօր ոչ թե ջիւղ-կեղծարարներ՝ Լեւոն Ավրդյանի, Նինա Գարստյանի, Ռոնալդ Գրիգոր Մյունի, Ռոբերտ Թոմսոնի, Ռիչարդ Հովհաննիսյանի, Ջեյմս Ռասելի, Պիտեր Զատիի, Ալինա Այվազյանի, Միսոն Փայասյանի, Բեդրոսյանի տված կուտն է պետք ուտել՝ այլ ուղղորդվելով անվեհեր Հայկազունի՝ բանասիրական գիտությունների դոկտոր Ալբերտ Մուշեղյանի, այդ ջիւղ կենդանիներին սատկացնող գիտահիմնավորված ջախջախիչ հարված հասցնող փաստերով՝ բացահայտ արտահայտել ջիւղների կողմից Հայի Առաջնածին Չարմ լինելու կեղծումն, Հայի անվան տակ՝ Հային օկուպացված պահելու իսկությունն ու թքելով Ետովաների ու Մամոնաների հիշատակների վրա՝ վերականգնել ու մատաղ սերնդին մատուցել Հայոց անարատ պատմությունն ու այդ ամենի կեղծարարության համար համաշխարհային ջիւղականության անխնա թափած ջանքերի պատճառները հասցնել հերոսական նվիրյալ զանգվածներին:

Այսօր ՀՀ-ում հակասեմիթական կեղծանվան տակ հակաաիթոնական արտահայտությունների համար ՀՀ հատուկ ծառայությունների կողմից քրեական գործեր են հարուցվում ազգանվեր Հայկազունիների հանդեպ: Հիշեցման կարգով ասեմ, որ դեռես այս հողակտորի անվանումը՝ թեկուզ հանրային և ոչ ազգային՝ Հայաստան է կոչվում: Ե՛վ այդ փոքրիկ Հայաստանը՝ այն երբեմնի Մեծ Հայաստանի իրավահաջորդն է, որը կազմալուծվեց հենց այդ սիոնաջիւղական ջանքերի շնորհիվ: Իսկ, որպես պատմական կեղծանքի շտկում, այդ հատուկ ծառայությունների կողմից երբեւիցե գործ հարուցվել է ջիւղականության հանդեպ՝ գոնե Մեծ Եղեռնի կազմակերպման համար կամ նույն ջիւղական ավազակապետության՝ Իսրայիլի կողմից այն ժխտելու համար, նույն Իսրայիլի հանդեպ՝ մեր թշնամիներին՝ աղբբեջանցիներին զինելու համար կամ նույն ջիւղների հանդեպ՝ Բիբլիալու մամալեկի՝ Հայի հիշատակը երկնքի տակից վերացնելու կոչի համար: Ոչ, չի հարուցվել ու չի հարուցվի մինչդեռ հանրապետությունը չի վերափոխվել Ազգային պետության:

Հիմա ընդամենը միաբանվել է պետք ազգային միաբանության գաղափարի շուրջ, մտածել պատմական կեղծանքի շտկման իրականացման մասին, որի միակ ու անըջանցելի արգասիքը ԱԶԳԱՅԻՆ ՊԵՏԱԿԱՆՌՈՒԹՅԱՆ վերականգնում է:

ՊԱՏՄԱԿԱՆ ԿԵՂԾԱՆՔԻ ՇՏԿՈՒՄ

<<Բազրատունիները ներկայացան Դավրի և Սողոմոնի թագավորական հետնորդներ՝ Վաղարշ 1-ից (117-140) ստացան թակադիրի և այրուձիի ղեկավարի պաշտոնը>>,- Դեվիդ Լենգ (անգլիացի պատմաբան հետազոտող-“Հայերը”-էջ 167):

Հիմք ընդունելով մեծն քերթողահայր Սոփսես Խորենացու Հայոց պատմությամբ Բագարատի և նրանից առաջացած հոտի ջիուդական ծագման հիմքերը, նույն ծագմամբ Անակի ձեռքով Խոսրով թագավորին սպանելը, Խոսրովի որդի Գրիգորի ձեռքով 301թվ. Տրդատ թագավորին թունավորելը, քրիստոնեության բռնի տարածելն ու հաստատելը՝ ինչը և պատճառ հանդիսացավ 353 թվին տասներկու հազարամյա Հայոց պետականության կործանմանը, հետագայում, նաև 1021 թվ.՝ նույն ծագմամբ Բագրատունիների կազմած հետկարի համաձայն Հայաստանը Բյուզանդիային կտակմամբ Հայոց պետականության վերացնելը՝ ինչը անվերապահորեն հաստատում են Հայոց պատմիչներ Արիստակես Լաստիվերտցին, Մատթեոս Ուռնայեցին և հույն պատմիչ Սկիլիցցա Կեդրինոսը, ստույգ պատմական տեղեկությունները հմտորեն մեզ փոխանցելու պատճառով նույն Բազրատունիների կողմից Խորենացու գերեզմանի պղծումն ու շիրիսի ջրատակումը, 14.01.2011թ. եկեղեցու կողմից Հիսուսի թլփատված ջիուդ լինելը համազգային տոնածիսակատարության ընդունումը, հազարամյակների Հայոց պատմական փորձերին հակառակ, որ Հայոց Արքաները իրենց հարազատ Երկիրը երբեք չէին կտակի օտարներին ու գոնե իշխանները կառարկեին, ինչը Հայ ազգին միայն նսեմացման ու պախարակման հանգամանքի կերքի, դրա հետ միասին կրացահայտվի, թե ինչու Ռիչարդ Հովհաննիսյաններն էլ ջանք չեն խնայում Հային Հայկական Լեռնաշխարհում եկվոր համարելու, ու հանկարծ մոզոնվում է “Հայ Ազնվականների Միություն” կուսակցությունը, որոնք իբր Բագրատունիների սերունդներն են, որոնց ղեկավար Երեւանի Պետական համալսարանի էկոլոգիական քիմիայի ամբիոնի վարիչ Փիրումյան Գեորգն է, որին ես անձամբ հանդիպել եմ ու վստահ եմ ի նչ ծագմամբ ու ի նչ գաղափարակիր է, Եղեգնաձորի մոտերքում ջիուդերեն գրառումներով Բագրատունիների թագավորական գերեզմանոցի հայտնաբերումն ու ինչ-որ նպատակներով առատ ֆինանսավորումը, Վրաստանում արդեն ջիուդ Սվանիձենների Բագրատունյաց արքունիքի կազմավորումը ու “Բագրատունիները Վրաց իշխանավորներն են ու անցել են նաև Հայաստան, Դավիդ Շինարարը ժամանակին գրավել է Անին” Հայերին “նոտա”-ի ներկայացումը՝ և հանկարծ որոշ պատմաբաններ ջանալով Խորենացուն որակավորել Հունաղավան, հիմա էլ Բիբլիայից արտագրող, ու տեղափոխելով ավելի ուշ պատմաբանը՝ ի նչ ընդհանուր նպատակներ են հետապնդում:

Ոչ որի այսօր արդեն չի զարմացնի Ռուսիայի իշխանություններին՝ հանձինս Վլադիմիր Պուտինին ու Դմիտրի Մեդվեդեվի՝ ծագումով ջիուդ լինելու փաստը: Բայց 2009թ. հունիսի 17-ին Հռլանդիայում՝ ըստ «De Week Krant» հրատարակության տեղեկատվության BRIK (Բռազիլիա, Ռուսիա, Ինդիա, Կիտայ) միջազգային համաժողովից հետո «РИА новости» թղթակցի հարցին, թե ճիշտ են արդյոք Մեդվեդեվի հրեական ծագման մասին լուրերը՝ Մեդվեդեվը պատասխանում է. «Ոչ, այդ խոսակցությունները չեն համապատասխանում իրականությանը: Իմ նախնիները Ադանայից են, բայց ես ծնվել եմ Ռուսիայում: Ես ուզում եմ, որ բոլորին պարզ լինի՝ ես հայ եմ: Իմ մայրիկի ազգանունը Նախշիկյան է, իսկ Նախշիկ անունը ունի բուն հայկական ծագում: Հայրիկիս ազգանունը Բագրատյան է՝ նույնպես բուն հայկական է: Ես հարյուրտո-

կոսանոց հայ եւ: Ես հպարտանում եմ իմ ծնողներով և հայկական արմատներով»:

Ուշադրություն դարձրեք՝ Ադանայից, Կիլիկիայից, որտեղ և Հայոց պետականությունը Բյուզանդիային կտակելուց հետո կենտրոնացան ջիուդ Բագրատունիները ու ստեղծեցին Կիլիկիայի իբր հայկական թագավորությունը, արդեն համարելով իրենց՝ ջիուդական պետություն: Ինչ է ստացվում, - այն, որ մոտենում է ամբողջ մարդկության առջև համաշխարհային ջիուդականության պատասխանատվության պահը՝ Ահեղ Քաղաքանը, որոշ «հայեր» այացուցում են, որ միայն իրենք են Հայոց թագավորական տոհմի միակ հետնորդները ու իրենք էլ էթնիկ ջիուդներ են: Այդ ամենը սահուն կերպով կորդինացրած է նաև ջիուդների պատմության հետ՝

- 1) Բիբլիայի Ամալեկ Ջերեդյան Հակոբը՝ Իսրուկը Հայ է ջիուդ Սավուդի սերունդն է,
- 2) Հայկյան Ասքանագների Սշքենագ վերանվանումը կրում են ջիուդները,
- 3) Ըստ Բիբլիայի՝ Եգիպտոս ջիուդները Ուրից՝ Էդեսիայից են գնացել,
- 4) Հայոց Էպոսի գլխավոր հերոսը Դավիդն է ջիուդների նախահայրը,
- 5) Հիսուսի առաքյալները առաջինը Հայաստան եկան,
- 6) Առաջինը Էդեսիայի Աբգար թագավորը ընդունեց քրիստոնեությունը,
- 7) Հայաստանը առաջինը 301-ին քրիստոնեությունը ընդունեց պետական կրոն,
- 8) Բագրատունիները Հայաստանի միակ թագավորական ժառանգորդներն են,
- 9) Բաբելոնը կործանեցին ջիուդ քահանայները,
- 10) Հռոմը կործանեցին ջիուդները,
- 11) Բյուզանդիան կործանեցին Հայաստանից գնացած ջիուդ առաջնորդները,
- 12) Եվրոպական բոլոր հեղափոխությունները կազմակերպել են ջիուդները,
- 13) Սովետը կործանեցին ջիուդները,
- 14) Ռուսիան կործանող ակնհայտ ջիուդ դեկավարները Բագրատունիներ են:
- 15) Եվրոպան այսօր կործանում են ջիուդները,
- 16) Արաբական աշխարհի արյունահեղությունները կազմակերպում են ջիուդները,
- 17) Համաշխարհային ճգնաժամերը սարքում են ջիուդները,

Իսկ որեւէ մի պատմաբան իրեն պատասխանատու զգու մ է արդյոք այս արհավիրքի ապագա հետեւանքների պատասխանատվության համար: Իսկ ո՞վ կկարողանա հետո համայն մարդկությանը ապացուցել, որ Հայը չի ջիուդականության ծնողը, տարածողն ու պատասպարողը: Թե, ջիուդներից այսքան տանջանքները, չարչարանքներն ու կոտորածները ապրելուց հետո, հիմա էլ նույն ջիուդի տված կուտը ուտելով՝ իր փոխարեն համայն մարդկության դեմ պատասխան տանք ու առաջադեմ մարդկության կողմից նոր ցեղասպանության արժանանա՞նք:

Անհապաղ ու անհետաձգելի անհրաժեշտություն է՝ վերոհիշյալ պատմական փաստերի մասին հայ պատմաբանների կողմից տրված տեղեկությունները վերանայելու և պատմական իրողությունը Հայոց ապագա սերնդին մատուցելու խնդիրը:

Խորենացու կողմից Սենեքերիմ, Սանասար ու Բաղդասարների մասին տեղեկատվությունը իբրև Աստվածաշնչից է վերցված՝ դավադրված կեղծիք է: Բիբլիայում այդ մասին ընդամենը մեկ նախադասություն է գրված, իսկ Խորենացին անգամ նկարագրում է Սենեքերիմի սպանությունը նրա իսկ տան մեջ՝ Նիսիվեում:

Պատմագետ Աշոտ Մելքոնյանը գտնում է, որ Խորենացուն որակավորել որպես Բիբլիայից արտագրող՝ համահավասար է նրան հունադավան սարքելուն: Ազգանվեր գրականագետ Ալբերտ Մուշեղյանը Սասունցի Դավիթ, Սանասար ու Բաղդասար, Ձենով Օհան՝ որպես հայկական անուններ չի ընդունում: Եվ ո՞վ ու ի՞նչ նպատակով այդ շրջանում Ադրուծ Սեդրիս դարձրեց Փոքր Մհեր, փակեց Ազոավաքարի մեջ՝

պայմանով, որ Մհերն այնտեղից դուրս կգա, երբ զարին կդառնա ընկույզի չափ՝ ինչը երբեք չի լինելու: Ընդ որում ազոավն էլ Միհրականության սուրբ սիմվոլն է եղել: Այս ողբերգական կեղծանքի բացահայտման հետ միասին կբացահայտվի նաև իրականությունը: Նույն Բազրատունիները 1080 թ-ից՝ սկսեցին բացահայտ իրենց Մելիքներ անվանել՝ իսկ մելիք ջհուդերեն նշանակում է իշխան: Հայ պատմաբանները այս բոլոր հարցադրումների ու դրանց գումարած Հովհաննես-Սմբատ թագավորի ու մնացած բոլոր իշխանների կողմից 1021 թվ. Տրապիզոնում կնքած՝ Հայաստանը Բյուզանդիային կտակող հետկարի վրա, ինչը բացի Ուռհայեցուց ու Լաստիվերցուց՝ հույն պատմիչ Սկիլիցա Գիդրենոսն էլ է հաստատում՝ ինչու թե այք են փակում: Ընդամենը կասկածածին 4-5 թագավորներ ու (972-1045թթ.) 73 տարվա տեւողությամբ պետականության հանդեպ Հայոց 12.000-ամյա պետականության գոհաբերման փաստը եթե Հայ ազգը կրնորունի որպես իր ներկայացուցիչների միամիտ արարք, ես, Հայ ազգի նվիրյալ զավակա՝ միեւնույն է չեմ ընդունի: Խնդրում եմ միայն չմոռանալ, որ 128 Հայ իշխանատուն Գրիգոր Խավարիչը վերացրեց՝ արդյունքում ջհուդներից բացի ուրիշ Հայ ազնվական տոհմի ներկայացուցիչ փաստորեն չունենք: Իսկ էթնիկ Հայը երբեք էլ ջհուդին չի կարողանա ապացուցել, որ Բազրատունիները Հայ են: Եթե Խորենացին ու Ուռհայեցին գիտությունների դոկտոր չեն եղել, նրանց թողած նյութերի հիման վրա տասնյակ պատմագետներ դոկտորական են պաշտպանել՝ ինչ է, այդ մեծություններին հերքելու համար են պատմաբանները ստացել այդ գիտական տիտղոսները: Հիմա էլ թող ասեն պատմական կեղծանքի շտկման մասին իրենց հեղինակավոր խոսքը ու ապագա սերնդի մոտ համարժեք պատասխանատվության արժանանան:

Ներքուստ ներկայացնում եմ պատմագրությունների հենքով ապացույցները.

ԱՐԻՍՏԱԿԵՍ ԼԱՍՏԻՎԵՐՏՅԻ

/Միակ ականատես պատմիչը/

- ✓ **Էջ10. 1021թ. դեկտ.** “Բայց այնտեղ գրվեց Հայերի կորստյան կտակ-նամակը, որով-հետեւ Հովհաննես-Սմբատը պատվիրել էր Պետրոս Հայրապետին, թե գրություն գրիր և կտակ տուր Վասիլ Բ կայսրին, թե «իմ մահից հետո իմ քաղաքներն ու երկիրը նրան եմ հանձնում որպես ժառանգություն», քանի որ ինքը թագակալ ժառանգ չունեւ, որովհետեւ նրա միակ որդի Երկաթը շուտ վախճանվեց ու հոր պատվին չհասավ”:

“Հայերի կորստյան կտակարան”, - այդպես է կոչում այդ պայմանագիրը Լաստիվերցոցին: (Սա պետական դավաճանություն է Հայոց 12.000-ամյա պետականության ու Հայ ազգի հանդեպ: Ցայսօր Հայ ազգը տառապում է առանց պետականության, ու նորից այդ նույն ջհուդ կենդանիների ձեռքերում):

- ✓ **Էջ12. 1021թ.** “Դավիթը, որը Մենքերիմ էր կոչվում՝ իբր պարսիկներից ներվելով իր հայրենի ժառանգությունը՝ Վասպուրականը սվեց Վասիլ Բ-ին (976-1025): Փոխարենը ստացավ Մեքաստիա քաղաքը”: («հայ» իշխանը նվիրում է տարածքը Բյուզանդիային, իսկ «հայ» թագավորը կարելի է մտածել՝ տեղյակ չէր):
- ✓ **Էջ 18.** “Նիկիտն էլ վրաց ազնվականներին էր քստորում Բյուզանդիա”:
- ✓ **Էջ 31.** “Գոնստանդին Ծիրանածինը, որ ծագումով հայ էր, մեռնելուց առաջ մի Հայ հրամայեց բերել՝ նրան նամակ սվեց. «Այս գրությունը տուր Հայոց թագավորին ու ասա, որ բոլոր հողածինների նման մահը մեզ էլ հասավ՝ հետ վերցրու քո գրությունը և քո թագավորությունը տուր որդուդ, նա էլ իր որդուն...»: Ու ինքը մեռավ”:

(Իբր հետո այդ մարդը այդ գրությունները վաճառեց Միքայել կայսրին. Գոստան-

դիրք արդյոք ք շուներ հավատարիմ ծառաներ):

- ✓ **1041-1043 – ԳԱԳԻԿ 2-րդ** (18 տվյալ): Վերջին Բագրատունի թագավորը: “Դրան օժեց ուն Գրիգորը, որը հանդես եկավ որպես Սամուէլ, որը Դավթին էր օժել Բարդէլի արքայանալուց”,-(Մատթեոս Ուռհայեցի էջ 58): (Մրան էլ 1043թ. Մոնոմախը տարավ Բյուզանդիա, Գարունպետատ և Պիզոն ավանները կալվածք տվեց, նա մնաց այնտեղ: Եթէ այս կենդանին հայ էր ինչու՞ հեռավոր Գապաղովկիայում վերցրեց տարածք բայց չմնաց Հայաստան):
- ✓ **Էջ 32.** “Երբ Հռոմաց ինքնակալը լսեց Հայոց թագավորների (Աշոտի ու Հովհաննես-Սմբատի) մահվան լուրը, Հայաստանին վերաբերող նամակը գտնելով՝ ձեռնամուխ եղավ Անի քաղաքն ու երկիրը առնելուն՝ իբրև իր սեփական ժառանգություն: Իսկ Հայաստանի գլխավոր իշխաններից մեկը, Սարգիս անունով, մտադրվեց թագավորել Շիրակի ու շրջակա գավառների վրա, մանավանդ, որ Հովհաննես-Սմբատի տան ամբողջ գանձերը վերցրել էր իրեն, քանի, որ մահանալիս ինքն էր խնամակալում: Բայց Վահրամը (Վահրամ Պահլավունին՝ քաջ ու տաղանդավոր զորավար - հավելված 91), որը մի հզոր, անվանի բարեպաշտ ու վեհ մարդ էր, այնպես, որ ոչ ոք չկար նրան հավասար, իր ազգակիցներով, որդիներով ու եղբոր-որդիներով հանդերձ, թվով մոտ 30 իշխաններ, չմիաբանվեցին նրա հետ, այլ հրավիրեցին իրենց մոտ Աշոտի որդի Գագիկին թագավոր կարգեցին իրենց վրա և հնարամտորեն քաղաք բերին”:(«Սարգիսը Հայկազուն էր, դրա համար էլ Բագրատունիները չըողեցին նրան թագավոր դառնալ» Ուռհայեցու անգնահատելի տեղեկությանը: Ե՛Վ ինչո՞ւ էր նա միայնակ խնամակալում Հովհաննես-Սմբատին՝ եթէ նա գող էր և որտեղ էին արդյոք թագավորի բարեկամ Բագրատունիները):
- ✓ **Էջ 34.** Գագիկը գնում է Կոստանդինուպոլիս Միքայել կայսրի հրավերով՝ Վահրամ Պահլավունին կտրականապես դեմ էր, իսկ երկիրը թողնում է ոչ թե զորավարին՝ քաջ Վահրամին, այլ Պետրոսին՝ ով գրել էր կտանում: Իսկ սկզբում Գագիկն ու Պետրոսը միասին էին գնացել Բյուզանդիա՝ Հայաստանը թողնելով անտեր:
- ✓ **Էջ 35.** “Այս բոլորը այն վաճառքի պատճառով”: (Այստեղ Լաստիվերցոյն ի նկատի ունի Հովհաննես-Սմբատի 15 տարի Բյուզանդիայից բռնիկ ստանալու փաստը, գրքի խմբագիր Մելիք-Օհանջանյանը ծանոթագրություն 89-ում ներկայացնում է իբր Կիրակոսի հետկարը Միքայել կայսրին վաճառելու պատմությունը...):
- ✓ **Էջ 35. 1046թ.** Առնվեց Անին: (Իսկ ինչու՞ Գագիկը երկիրը թողեց հետկարը գրող Պետրոսին: Մա չէր կարող նախորդ պայմանավորված չլինել):
- ✓ **Էջ 36.** Գագիկը Բյուզանդիայում ստացավ Մելիտինե քաղաքը իր շրջակա գավառներով: Իսկ նրա հետեւից գնացած, նրան թագավոր օժած Գրիգոր ՄԱՄԳենը, Վասակ Հոլումի որդին, «Մագիստրոս» տիտղոսի հետ Միջագետքի սահմաններում ստացավ գյուղեր ու քաղաքներ, որպես հավիտենական ժառանգություն “գրով ու ոսկյա կնիքով հաստատված”: (Մա էլ այն Գրիգոր Լուսավորչի սերունդ Գրիգոր ՄԱՄԳեն իշխան էր (ՄԱՄ-ջիուղ է նշանակում), որը հալածեց թոնդրակյաններին, օժեց Գագիկին ու անձամբ հանձնեց Անին):
- ✓ **Էջ 36.** Պետրոս Հայրապետ Գետադարձն էլ դիմում է կայսրին, թե իրեն ինչ կտա, եթե Անիի բանալիները տանի իրեն հանձնի:
- ✓ **Էջ 37.** Գագիկն էլ այնտեղ՝ Բյուզանդիայում, ամուսնանում է Սենեբերիմի որդի Դավթի աղջկա հետ ու վայելում Մելիտինե գավառը:
- ✓ **Էջ 38.** Բյուզանդիան հարձակվում է, որ Դվինն էլ գրավի: Դվինի պաշտպանության ժամանակ զոհվում են Սեճ Բշխան Վահրամ Պահլավունին՝ իր որդիներով:

- ✓ **Էջ 39.** Հինգը տարուց թուրքերը հարձակվեցին և ավերեցին Հայաստանը՝ ոչ մի Գազիկ ու Բյուզանդիա էլ չէկան օգնության:

ՄԱՏԹԵՈՍ ՈՒՌՀԱՅԵՑԻ

(Նույն դեպքերի մասին)

- **Էջ 3. 962 թ.** “Աշոտ-Գազիկին Անանիա կաթողիկոսը օծեց թագավոր: Աղվանից թագավոր Փիլիպոս՝ Վաչագանի որդի, Գոշակտակի որդի: Փիլիպոսին և կաթողիկոս Հովհաննեսին ընծաներով ճանապարհեցին Աղվանից աշխարհը, որը Թադեոս և Բարդուղիմեոս սուրբ առաքյալների՝ Մեծ Հայքի առաջին Հայրապետների աթոռանիստն էր”: Երկու տարի հետո վախճանվեց Ռոմանոսը՝ մինչև 964 թ. կառավարեց Նիկեփորը: (Հայոց թագավորին օծում են միայն ջոռուները):
- **Էջ 5. 972 թ.** Մահացավ Աշոտ-Գազիկ թագավորը:
- **Էջ 5. 972թ.** Հովհաննես որդին դարձավ թագավոր: (Վասպուրականի թագավոր Սենեքերիմ Արծրունի՝ ապա Մահիկ որդի, Աշոտի որդի, Դերենիկի որդի, Գազիկի որդի, որոնք սերում էին Ասորեստանցի հայրասպան Ադրամելեքից): Աշոտը ընդվզեց՝ Բագրատունիներն ու Պահլավունիները Աշոտին դարձրին Բովանդակ Հայաստանի թագավոր, իսկ Հովհաննեսին՝ Անի քաղաքի: (Ոչ միայն վարքերը ազնվականի չեն՝ այլ մեջները գոնե մեկ հատ Հայի անուն չկա):
- **Էջ 7. 972թ.** Այդ ժամանակ Աբասը իր ազգապետ Հայոց Գազիկ արքայի հրամանով դարձավ Գարսի թագավոր, իսկ Գուրգենը Աղվանքի: Նրանք Հայոց թագավորներին էին սերում և ենթարկվում էին Շիրակի թագավորությանը: Ամենայն հավանականությամբ «ազգապետ» բառով Ուռուհայեցին արտահայտում է Շիրակի թագավորի գերադաս դիրքը Հայաստանի մյուս թագավորների նկատմամբ: Բյուզանդական պատմիչ Միքայել Ատոտալիատեսը ազգապետ է անվանում Ափխազաց թագավոր Գորգին՝ Բագրատի շորը (**Էջ 298**): (Այսինքն Հայկական միասնական թագավորություն չի եղել և դրանց բոլորի ազգապետը Ափխազաց ջոռու թագավոր Գորգին է եղել, իսկ ամեն մի գավառ իր ջոռու թագավորն է ունեցել): (**Էջ7**)-Հայոց մեծ իշխան Սպիրատը, Հասանի որդին 12,000 ձիավորներով փախչում է Դվին պարսից Ապասուար զորավարի մոտ: Իսկ Սարի իշխանը իր Ապուլջահայ, Վասակ, Սարեորդիներով անցավ Հովհաննեսի կողմը: Էջ 9 – Վասակը ասում է “Հիմա ես օտար խափշիկին /հարձակվել էին Նիզ քաղաքի վրա/ կտամ այն նույն պարգևը, ինչ Դավիթը տվեց Ասածուն անարգող Գողիաթին” /Նոսքը Վասակ Պահլավունու մասին է/: (Հայի անուն չկա, սրանք ջոռուի արտահայտություններ են՝ Հայր կասեր Տիգրանի, Արտաշեսի, Հայկի... նման):
- **Էջ 11.** Հայոց Աշոտ Բագրատունու մոտ հավաքվեցին՝ Գապանի թագավոր Ֆիլիպեն, Աղվանից թագավոր Գուրգենը, Գարսի տեր Աբասը, Վասպուրականի տեր Սենեքերիմը և ողջ Մասնատունը (**Էջ 300**- հատուկ նշում է, որ բնութագրվում է Մասանի՝ ջոռուների տունը **Էջ 12-13**): (Ոչ մի Հայ անուն չկա: Եւ հետո՝ իսկ ինչքանով էր ճիշտ պարսիկներից գցելը ու հռոմեաներին պահելը, եթե դա ծրագրավորված չէր: Չէ՞ որ Բյուզանդիան էր միշտ ցանկանում կործանել Հայաստանը):
- **Էջ 17.** Չմշկիկը իր Աշոտին ուղղած նամակում գրում է, որ գտան Հիսուսին խոցած գեղարդը: (Որտեղից է ուրեմն Հայկական Գեղարդ տաճարի անունն ու նրա պատմությունը):
- **Էջ 20. 975 թ.** Բյուզանդ Վասիլը Ռոմանոսի որդին՝ կայսր: (Իսկ Անձավազյաց թագավոր Դերենիկի մոտ Ապլղարիպները իրար են կոտորում՝ ոնց որ թե պե-

տուրություն ու իշխանություն չլինի և ուժեր են այդ ապլոարիբները):

- **էջ 22. 977 թ.**– Աղվանաց կաթողիկոս Հովհաննեսը, Հայոց Հովհաննես և Աշոտ թագավորները Վահանին նշանակեցին Հայոց կաթողիկոս: Սա մահացավ՝ տվեցին Ստեփանոսին՝ Սարասարի հոտից. էջ 23: (Աղվանների ջուղական հոտը Հայոց կաթողիկոս է նշանակում):
- **էջ 25.** Վրաստանի արքեպիսկոպոս Բլլարիոնը պատարագից հետո եկեղեցում թունավորում է Դավիթ իշխանին: (“Սուրբ տաճարի մեջ” և “սուրբ հայրը” պոթում է իրենց իսկ իսկությունը: Այս քայլին կգնար միմիայն սրբապիղծ ջուղը):
- **էջ 25. 986 թ.** – վախճանվում է Ստեփանոսը՝ տվեցին Խաչիկին:
- **էջ 32. 1017թ.**– Սենեբերիսը Վասպուրականը՝ 12 թեմաբերդ, 4000 գյուղ տվեց Վասիլ 2-ին, վերցրեց Սեբաստիան: էջ 33– “Հայոց երկիրը թագավորներից ու իշխաններից դատարկվեց”: (Հայր ինչու՞ պետք է Վասպուրականը փոխեր Սեբաստիայի հետ՝ Հայ թագավորն ու եկեղեցին էլ լրեցին):
- **էջ 33. 1022 թ.** “Վասիլ 2-ը պահանջեց Անին: Գագիկի որդի Հովհաննեսը իր թուլամորթության պատճառով տվեց: Բսկ վրաց Գորգին իր երկիրը մերժեց տալ և պատերազմեց”: “Տեր Պետրոսը գնաց Տրապիզոն Վասիլ 2-ի մոտ և դրանից հետո Վասիլը համարվեց Հայոց երկրի հայրը”: (Վասիլը դարձավ Հայոց Երկրի հայրը):
- 1023 թ. Վախճանվեց Վասիլը՝ նստեց Կոստանդինը: Վախճանվեց Սենեբերիսը: Վախճանվեց Գորգին՝ նստեց որդի Բագարատը (սրանք էլ Ափխազիայի Բագրատունիներն էին: Հետաքրքիր է սրանց մասին մեր պատմաբանները ի նչ կասեն՝ սրանք էլ ե՞ն Հայ):
- 1027թ. Կոստանդինը վախճանվեց, նստեց փեսան՝ Ռոմանոսը;
- 1036թ. Ռոմանոսին կինը թունավորեց՝ գահին նստեցրեց Միխայիլին: Վախճանվեց Դավիթը (Սենեբերիսի որդին՝ արդեն Սեբաստիայում) նստեց եղբայր Ատոնը: (Կայսրի կինը թունավորում է ամուսնուն և ինչ-որ մի ում Միխայիլ դառնում է Կայսր: Ի նչ կա չհասկանալու՝ պետականությունները հերթականությամբ կործանվում են՝ ծաղկում է ջուղն ու ամենաթողությունը):
- **էջ 50. 1036թ.** “Արեւը խավարեց; Մաստիկ երեւոյթներ: Հայոց հոգեւորականները գնացին Աղվանաց Հովհաննես կաթողիկոսի մոտ, նա ասեց, որ դա սատանայի սկիզբն է՝ Հռովմայեցոց տակ է անցնելու ողջ աշխարհը”:
- **էջ 52. 1040 թ.** - Մի ջահանման գիսաստղ ետ սողալով բախվեց բազմաստեղին ու Լուսինն: Վախճանվեց Հայոց թագավոր Աշոտ Բագրատունին:
- **էջ 56. 1041թ.** - Ներքեւում կարդում ենք,–“Հովհաննես թագավորը, որը 15 տարի Բյուզանդ Վասիլից ռոճիկ էր ստացել 1041 թ. մարտի 10-ին վախճանվեց. Աշոտի եղբայրը, Գագիկի որդին՝ Աշոտի որդու, Մմբատի որդու, Երկաթի որդու, Բագրատունյաց տոհմից: Միխայիլը եկավ Հայոց երկիր, Հովհաննեսի գրության համաձայն՝ իր մահից հետո իր երկիրը Բյուզանդին էր, հրի ու սրի քաշեց՝ պահանջեց Անին: Մարգիս Հայկազնը վերցրեց գանձերը փախավ Ափխազիա: Նա ուզեց Հայոց վրա թագավորել: Այդ բանին չհամաձայնեց Բագրատունիների տոհմը՝ որովհետեւ Մարգիսը Հայկազն էր: Հովհաննեսի ազգապետ Դավիթ Անհողիկը Աղվանից եկավ հարձակվեց Հայաստանի վրա՝ որպեսզի Գագիկը դառնար թագավոր: Հռոմների դեմ Հայերը հավաքվեցին ու ահեղ պատերազմ մղեցին՝ Ախուրյան գետը արյուն դարձավ”: (Արտահայտություններից հասկացվում է, որ Պահլավունիները՝ Մասանյանների սերունդները, Բագրատունիներ էին անվանվում Դավթի սերունդներն են: Որպեսզի հանկարծ Մարգիս Հայկազնը Հայաստանի թագավոր

չդառնար՝ ջիւղները Աղվանքից հարձակվեցին):

- **Էջ 57** Իսկ երբ Բյուզանդիան հարձակվեց իրեն կտակված Անին պահանջելու համար, Հայերը միահամուռ՝ առանց թագավորի անեղ պատերազմեցին և այնպիսի ջարդ տվեցին, որ Վահրամ Պահլավունի սպարապետը ստիպված էր միջամտել, որպեսզի կենդանի մնացած մի քանի հոռու զինվորներին թույլ տան ողջանդամ վերադառնալ իրենց երկիրը: Այս մասին պատմիչը վկայում է. Հոռուները թողեցին գնացին՝ այլևս Հայաստանը չպահանջեցին”:
- **Էջ 58.** “Հայոց նախարարները հավաքվեցին տեր Պետրոս հայրապետի մոտ, սուրբ հոգու շնորհիվ և ազգությամբ Հայկազնյան, Պահլավունիների տոհմին պատկանող, իր նախահոր անունով Գրիգոր կոչվող և սուրբ Գրիգորի ազգից սերող մեծ իշխանի հրամանով (որ և օժեց նրան արքայկենցաղ մեծն ՄԱՐՅԵՆ), Գագրիկին օժեցին Համայն Հայաստանի թագավոր: Գրիգորը հանդես եկավ որպես երկրորդ Սամվել, որ Դավթին օժեց Բարայէլի արքա”:
- **1045թ.** Մարտի 9-ին Հայաստանը հանձնեցին Բյուզանդիային: Այդ արարքի համար Բյուզանդիայի իշխանությունների կողմից Գրիգոր ՄԱՐԳԵՆՐ մագիստրոսի կոչում ու մեծ հարստություններ ստացավ” (ՄԱՐԳԵՆՐ Մարցին չի կարող լինել՝ որովհետև կյիներ Մարցեն; Այստեղ ուղղակի “ՄԱՐ” ջիւղներեն և ասորերեն “սուրբ” արմատի հետ է կապված, որը նմանեցնում է Դավթին Բարոէլի արքա օժելու հետ):
- **Էջ 62. 1043 թ.**– Բյուզանդիայում Կոստանդին Մոնոմախը իշխեց;
- **Էջ 69. 1049 թ.** - “ԱՐՄՆ-ը միակ քաղաքն էր, որ Հայերի ձեռքից գրավվեց սրով ու հրով: Սա դարձավ Հայոց կորստյան սկիզբը”:

ԸՍՏ ԻՈՂԱՆ ՄԿԻՒԻՑԵՄԻ

Բյուզանդիան 8-րդ դարի արաբական խալիֆի ներկայությունից սկսած մոռացել էր ջիւղականության հետ համատեղ Հայաստանի պետականության վերացման ծրագիրը: 9-րդ դարի կեսից Խալիֆը թուլացավ, նա դեկավար ջիւղների օգնությամբ Հայաստանը մաս-մաս վերանվաճեց և 100 տարվա ընթացքում վերացրեց Հայոց պետականությունը:

- I. Տարոնի նվաճումը. Տարոնի վերջին իշխան Գրիգորի և նրա եղբայր Ապոզանեմի շահերի ընդհարումով Գրիգորը արաբներից շրջվեց դեպի Բյուզանդիա, ստացավ մագիստրոսի կոչում (հոռոգ էր ստանում՝ տարեկան 10-ական լիտր ոսկի և արծաթ) և դարձավ դրանց վասալը: Գրիգորի ավագ որդի Բագարատին Լեւոն 6-րդ կայսրը մագիստրոս Թեոփիլակտոսի քրոջը տվեց կնության, Ապագոնեմին՝ պրոտոսպարթար Կոստանդինի դստերը: Գրիգորի որդիներ Բագարատն ու Աշոտը ուզում էին տիրանալ իրենց հորեղբոր՝ Ապագոնեմի որդու՝ Թոննիկի տիրույթներին: Թոննիկն իր տիրույթները կտակեց Բյուզանդիային: Աշոտը նույնպես Տարոնը կտակեց և իր մահից հետո 966թ. Բյուզանդիան տիրացավ իր ժառանգությանը: Ասողիկի խոսքերով Բյուզանդիան հետկարներ էր գրում ու քաղաքական տեռորով վերացնում սրանց: Ջիւղները առաջին հերթին Հայաստանը գլխատեցին՝ Տարոնը օտարացրին: Բշխան Աշոտի կտակը Հայաստանում առաջինն էր:
- II. Տայքի նվաճումը: Չձևիկի կայսրը փորձեց գեներով տիրել Տայքին՝ ապարդյուն էր: Վասիլ 2-րդը նույնպես փորձեց, իսկ Տայքը և ամբողջ Հայքը մի մարդու նման ոտքի կանգնեց՝ ջախջախեց թշնամուն: Վասիլը ամրապնդվեց Տարոնում, սեւեռվեց Տայքի կյուրապաղատության վրա: Բշխան Դավիթը և ավագանին իշխանությունը կտակեցին Բյուզանդիային: 1000 թ. Վրաց արքեպիսկոպոս Բլարիոնը բինով թու-

նավորեց ապա բարձով խեղդեց Դավթին: Գալով Երերիա՝ Տայքը դրանք այդպես էին կոչում, Վասիլը իր տիրացած ժառանգությունում վրաց Գիորգիի հետ հաշտություն է կնքում և այնտեղից գնում է Փյունիկե իր հետ տանելով Տայքի մնացած մեծամեծ Բակուրյանին, Թելդաստին, Փերսին...:

- III. Վասպուրականի նվաճումը: 1016-ին օղուզները հարձակվեցին Վասպուրականի վրա, ավերեցին, “կոտորեցին զհավատացիալքս Քրիստոսի”, իսկ Անի-Շիրակը օգնության չհասավ: 1016-ին Արծրունյաց առաջնորդ Սենեքերիմը Վասպուրականը կտակել էր Բյուզանդիային՝ փոխարենը Կապադովկիայում հողեր էր ստացել: Դրա որդի Դավիթը 300 ջորի, 1000 արաբական ձի գանձերով գնաց Կոստանդնուպոլիս՝ որպես Վասպուրականը նվիրատվողի՝ նրան ցնծությամբ ընդունեցին: Բայց Վասպուրականում մնացած արաբ ամիրությունները փորձեցին ապարդյուն պաշտպանել Վասպուրականը: Վասիլը ռուս վարձկանների օգնությամբ սրանց վերացրեց: Անի-Շիրակի կործանման համար սա հիանալի հենակետ էր: Բոլոր ջիւղ կործարարները հավաքվել, համախմբվել էին Վասպուրականում՝ անգամ 1037-1041թ.թ. Բյուզանդիայի գործակալ Պետրոս Գետադարձը “ծածկաբար” ապաստանվել էր այստեղ:
- IV. Անի-Շիրակի (Մեծ Հայքի) նվաճումը. 998-ին Հայ-վրաց բանակը միացել և սարսափեցնում էր թշնամիներին: Երբ Արաբ Մամլանը հարձակվեց, Գագիկն ու վրաց Բագարատի որդի Գուրգենը ջախջախեցին դրանց. “Միաբան հասանեին գօրքն Հայոց և Վրաց”, - ասում է Ասողիկը: 1020 թ. Գագիկ 1-ի մահից հետո գահի համար Հովհաննես-Սմբատ և Աշոտ որդիների մեջ զահակոյի սկսվեց: Ափսոս Գեորգին փորձեց հաշտեցնել՝ չստացվեց: Երբ 1022-ին Վարդաս Փոկասի որդի Նիկեփոր Ծովիզը պատասխանեց՝ վրաց Գեորգին և Հովհաննես-Սմբատը օգնություն ցույց տվին, ինչը ահաբեկեց Վասիլ 2-ին: Սկիզբն ասում է, - “1021-ին Վասիլը հնազանդեցրեց Կրաստանը՝ հայերը զինված դաշինք ունեին, բայց չօգնեցին”: Սկիզբն էր գրում է, որ վրաց Գիորգիին հաղթելուց հետո Հովհաննես-Սմբատը անձամբ Անիի բանալիները հանձնեց Վասիլ 2-ին: Դրա համար Հովհաննես-Սմբատը ստացավ մագիստրոսի պատվաստիճան, նա կայսրությունից ստանում էր “տուրս (հոռգ=տարեկան 10լիտր ոսկի+10 լիտր արծաթ) և իշխանությունս ի հոռումոց զամս հնգետասան”(Էջ 36) և նշանակվեց Անիի և Մեծ Հայքի ցմահ կառավարիչ, այսինքն՝ Անիի տոպարիս, գրավոր փաստաթուղթ տալով, թե “իբ՝ Հովհաննեսի մահից հետո համայն իշխանությունը դառնում է Հռոմեական պետության բաղկացուցիչ մասը” (էջ 37): Սկիզբն էր գրում է, որ Տարոնի իշխան Գրիգորը մինչև Տարոնի հանձնելը հռոզից բացի զորավարի աստիճան էլ էր ստացել՝ Հովհաննես-Սմբատը դա էլ չունեւր: Հովհաննես-Սմբատի և երկու ամիս անց նրա եղբոր՝ Աշոտի մահը քաղաքական տեռորի ակտեր են: Սկիզբն էր հետևարի իբր կորստի մասին հեքիաթ չի պատմում, ասում է, որ հետևարի համաձայն Միքայել կայսրը եկավ իր Հայաստանը: Վեստ Սարգիսը տեսնելով այդ ամենը “կամեցավ թագավորել ի վերայ Հայոց”: Բայց սպարապետ Վահրամ Պահլավունին “հանդերձ իւրովք ազգայօք, որդուովք և եղբորդուովք իբրեւ երեսուն ազատօք, ոչ միաբանեցան ընդ նմա”. Սարգիսը գանձերը վերցրեց փախավ Ափսազիա: Դավիթ Անհողիներ հանձն է առնում իրականացնել Բյուզանդիայի վճիռը, իրի ու սրի է մատնում Հայաստանը (էջ 40): “1043-ին Գագիկը գալով կայսեր մոտ մագիստրոսի պատվաստիճան ստացավ, շատ եկամտաբեր շրջաններ Կապադովկիայում, Խարսիանոնում, Լիկանդոնում և այսուհետ խաղաղ ու անվրդով կյանք ապրեց” (էջ 42):

V. Դվինի պաշարումը 1047թվ.:

VI. Բյուզանդական վարչության հաստատումը Հայաստանում: Բոլոր կատապակները ջհուղներ էին՝ Ահարոն, Բագարատ, Դավիթ, Սենեքերիմ...: Դավիթ Անհողինի կոտորածները վկայում են այն մասին, որ այդ ջհուղ կենդանիները Հայաստանը համարում էին հավերժ կործանված:

VII. 11-րդ դարի հայագի բյուզանդական նշանավոր գործիչ Կեկավմենոսը իր փաստագրություններով հաստատում է Իոհանն Սկիրիցեսի ճշմարիտ լինելը:

ԼՍՏ ՀՈՎՀԱՆ ԴԱՐԴԵԼՈՒ

Հովհան դարդելը 14-րդ դարի ֆրանսիացի, Հռոմի Պապի կողմից ձեռնադրված կաթոլիկ եպիսկոպոս է եղել: Նա Գրիլիկայի թագավոր Լեոն Ե Լուսինյանի քարտուղարն ու աջակիցն է դարձել և 1375թ.-ից 10 տարվա Գահիրյան բանտարկությունից հետո նրա օգնությամբ թագավորը 1384-ին ազատություն է ձեռք բերում, մեկնում Եվրոպա, Փարիզ, որտեղ և վախճանվում է 1393-ին:

Ռուբինյանները եղել են Բագրատունիների հետնորդները (էջ5): Լեոն Ա-ի մահով վերջանում է Ռուբինյան տան արական ճյուղը՝ սկսում է Լուսինյաններին: Իսկ Ռուբինյանները ջհուղներ են (ՄՆՆԴՈՅ ԽԹՅ, ԹՈՒՈՅ ԲԶ, ՅԵՍՈՒԱ.12-14.):

1. 1244-ին Հեթումը ընդունում է մոնղոլ խանի իշխանությունը ու որոշ ժամանակ գոյատևում է: Սակայն 13-րդ դարի վերջին մոնղոլները ընդունում են իսլամ ու անմիջապես Լեոն Գ-ին խանը գերի է տանում Բաբելոն: Մամլուկների հալածանքներն են սկսվում:
2. Դարդելը գրում է, որ Լուսինյանները մոլեռանդ կաթոլիկներ էին ու Հռոմի պապի հետ սերտ կապերի մեջ էին: Հայերը Գվիդոն Լուսինյանին ու աջակիցներին սպանում են (գլուխ 2Գ):
3. Գլուխ 2Գ. <<Գվիդոն Լուսինյանից հետո թագավոր է դառնում Գոստանդին Դ-ն, որը ազգությամբ Հայ էր, բայց ոչ արքայական ցեղից>>: Ուշադրություն դարձրեք՝ Գվիդոն անունն ու “ազգությամբ Հայ էր” նշմանը:
4. Գոստանդին Դ-ի մահից հետո 1363-ին թագավոր է դառնում մեկ այլ Գոստանդին, որին Հայերը սպանում են:
5. Հայերը Գիպրոսից հրավիրում են իշխան Ջեհան Լուսինյանի որդուն՝ Լեոնին: Նա չի ցանկանում օծվել Հայոց կաթողիկոսի ձեռքով, ասելով, որ ինքը կաթոլիկ է և բոլոր հայերը պետք է կաթոլիկ դառնան: Նա անգամ իր հետ մեռոն ու կաթոլիկ եպիսկոպոս է բերած եղել (գլ ԴԴ): Գլ. ԾԶ, էջ 61. Լեոն Ե իշխանը պատրվակին ասում է, «տեսաք, թե հայերը ի՞նչ կատարեցին մեր հորեղբայրների նկատմամբ»: Այսինքն իրենք՝ Լուսինյանները Հայ չեն: Ժողովուրդն ու իշխանները գերադասում են նորից ընկնել մուսուլմանների իշխանության տակ (գլ. ՃԺԶ): Նրանք Պողոս Ա Սսեցի կաթողիկոսի համաձայնությամբ 1375-ին թագավորին հանձնում են սուլթան Մելիք Աջրաֆ Շաբանի ձեռքը: Ուշագրավ է Ջեհան իշխանի, թե իշխանատան անունը, ինչպիսին երբեք հայոց պատմության մեջ չի եղել:
6. Գլ. ՃԷ էջ 112, 140-141. «Սարակինոսները՝ եգիպտացիք, լավ գիտեն, որ Լեոնը ազնվականների ցեղից է՝ Ֆրանսիայի թագավորի և քրիստոնյա այլ թագավորների արյունակիցը, որոնք Լեոնի հզոր բարեկամներն են»: Իսկ Հայր իր պատմությունից գերազանց գիտի, որ Եվրոպայի ոչ մի թագավոր էլ Հայոց թագավորների հարազատն ու բարեկամը չի եղել: Իսկ Թորան՝ Բիրլիան ասում է, որ աշխարհի

իշխանը դեն է՝ ջհուրը:

7. Գլ. ՃԸ Լուռն Ե-ն հանձնվելուց՝ դիմելով ամիրային ասում է, «...կանչել տաս բոլոր հայերին, որպեսզի տեսնեն, թե զանձն այնպիսին է, ինչպիսին որ նրանք տվել են ինձ, ես նրանց ճանաչում եմ և գիտեմ, որ նրանց մեջ կան նենգամիտ ու բանասարկու մարդիք, որոնք իմ մեկնելուց հետո քեզ կասեն, թե ես գողացել եմ զանձից և մի մասը պահել ինձ մոտ»: Միանգամայն հասկանալի է, որ թագավորը Հայ չի եղել ու Հայերի մասին խոսում է որպես այլերի ու անվստահելիների մասին:

8. Գլ. ՃԺԳ էջ 119 «Կայթողիկոսը հայ քահանաներին պատվիրում է թագավորի համար չաղոթել»: Պարզից էլ պարզ է, որ, նախ՝ եկեղեցու ոչ բոլոր քահանաներն են Հայ եղել, և հետո էլ, որ թագավորը Հայ չի եղել:

Ի տարբերության Հայոց ավանդության՝ թագավորական տուն չի եղել: Քրոջ որդի, փեսա, խնամի, բարեկամ... թագավորներ են դարձել: Բոլոր թագավորները ջանացել են երկիրը ծախել՝ հիմնական մասին Հայերը սպանել են կամ ժառանգ չեն ունեցել:

Դրանց հոտի մեջ ոչ մի հայկական անուն չկա՝ միմիայն Լեւոնն է պահպանված, այն էլ փոփոխված Ղեւոնդն է, որպեսզի նմանվի իրենց լեւիտին:

ԱՍՔ ՀԱՅԿԻ ՄԱՄԻՆ ԿԱՍ ԴԻՑԱԶՆԱՎԵՂ

(ԷՊՈՍԸ)

Հուդեայի թագավոր Դավիթն է գրավել Հիքսոսների մայրաքաղաք Ալարիսը (Խուսու-ՈՒբարտ ՈՒբարտների տուն)՝ այսօրվա Երուսաղեմը Բ ԹԱԳԱՎՈՐԱՑ զլ. Ե: Այդ նույն Դավիթը Հայկի փոխարեն պետք է հետագայում դառնար մեր էպոսի հերոսը:

Մասունցի Դավիթ էպոսը սկսվում է հետեւյալ կերպ. Անհավատ խալիֆն իրեն կին է առնում Հայոց Գագիկ թագավորի աղջկան՝ Ծովինարին;

Այս տողերը երկի ոչ անտիկ ու անհայկականության սպառնիչ բացահայտող են՝

- ❖ Դավիթ(դ)ը Հայերեն անուն և բառ չի
- ❖ Խայթունը Հայերեն անուն և բառ չի
- ❖ Անհավատ տերմինը արաբի հանդեպ օգտագործվել է միայն քրիստոնեության շրջանում
- ❖ Արաբական Խալիֆը եղել է 7-9-րդ դարերում
- ❖ Գագիկ թագավոր և անուն մինչև Բագրատունիները՝ Հայերը չեն ունեցել
- ❖ Ծովինարը դա Հայոց ՆԱՐ դիցուհին է ԾՈՎ նախդիրով՝ որպեսզի Հայոց Լեոնաշ-խարհի հենքին տրվի ծովի հետ կապնվածության ջհուդական գաղափարի հենք
- ❖ Էպոսը հաստատ գրված է Բագրատունիների ժամանակաշրջանում:
- Գարեգին Սրվանձտյանի թողած փաստերի հիման վրա 1939թ. Նշվեց Մասունցի Դավիթ էպոսի 1000-ամյակը: Իսկ Սրվանձտյանը եղել է բանահավաք, գրող, հայրենասնվեր, չնայած Դրիմյան Հայրիկի հետ մերձավոր կապերին ու եպիսկոպոս լինելուն՝ եղել է «Մեւ խաչ» գաղտնի ընկերության անդամ ու հալածվել թուրք իշխանությունների կողմից:
- Մահակ Բագրատունին ստիպել է, որ Խորենացին առասպել գրի Բյուրասայի Ածրահակի (ջհուդ) մասին՝ նա ասել է, «Բայց ինչ ցանկություն է, որ ունես, Բյուրասայի Ածրահակի առասպելները փծուն ու անհեթեթ են, կամ ինչու ես մեզ ներդրություն տալիս պարսից անմշակ ու անճաշակ և մանավանդ անխմաստ առասպելների համար, ինչպես են նրա առաջին և անբարի բարերությունը, դեւերի նրան սպասավորելը, վրիպածին ու ստին վրիպեցնել չկարողանալը, ուները համբու-

րելը, այնտեղից վիշապներ ծնվելը...”:

- ՄԱՍԱՆները—3-7 դարերում եղել են Պարսկաստանում: Պարսկի (փարսի) Ստահրը քաղաքի տաճարի քրմապետ Սասանի որդի Պապակը և սրա որդիներ Շապուհն ու Արտաշիր Ա Պապականը միավորել են Պարսքը, հաղթելով և վերացնելով արի Պարթևներին, հիմնել են Սասանյան պետությունը:
 - Արտագրված է Բիրլիայից՝ Սանասարն ու Բաղդասարը սպանում են հորը, իբր ազատում են իրենց մորը, բայց սերված են Մենեքերիսից: Եթե հիմնված լիներ Խորենացու պատմության վրա՝ գրված կլիներ, որ ատրիներ կամ ջհուղներ են:
 - Սանասարն ու Բաղդասարը իբր Սանա գավառի հիմնադիրներն են՝ այն դեպքում, երբ ջհուղը ունի 3.000 տարվա պատմություն իսկ Սասունը՝ 23.000 տարվա:
 - Մեծ Մեերը կենակցում է Սարա Մելիքի կնոջ հետ՝ ծնվում է կրտսեր Սարա Մելիքը: Բացարձակ անտություն՝ իրենց կովի հորթը միշտ էլ իրենցն է եղել, բայց Մեերից միմիայն “Մեերներ” են ծնվում: Եթե հեղինակը Հայ լիներ՝ այդպես կգրեր:
 - Իբր, թե Մեծ Մեերը Սանասարի որդին է, Դավիթը Մեծ մեերի, Փոքր Մեերը՝ Դավթի: Առյուծ Մեերը արարվել է 25.536 տարի առաջ, իսկ Սանասարը ծնվել 2.700 տարի առաջ:
 - ՓՈՔԸ (Պատիկ Մեեր կամ նույնն է Մեերիկ): Սասնա ծոեր հերոսավեպի 4-րդ ճյուղի գլխավոր հերոսը՝ Դավթի և Խանդուրի որդին է ու հետո էլ իբր թե Հայ է:
 - Մեծ Մեերի (եղել է ու կա միմիայն ԱՌՅՈՒԾ ՄՇԵԸ) թոռը՝ փոքրիկացվել է, ծնվելուց ձեռքը փակ՝ ափի մեջ մի կաթիլ արյուն (արյունոտ պայքարի խորհրդանիշ): Կռվում է հոր՝ Դավթի հետ, նրանից արժանանում անզավակության ճակատագրական անեծքին: Լքում է հայրենի տունը, վարում աստանդական կյանք, ենթարկվում տարբեր փորձությունների, կռվում զանազան թշնամիների դեմ, ըմբոստանում է անզամ Աստծո դեմ, կռվում նրա հրեշտակների հետ, պարտվում, աշխարհից ու կոիվներից հոգնած, անմահ ու անժառանգ, անսարվ գերեզմանից լավող ծնողների խորհրդին, փակվում է Վանի մոտ գտնվող Ագռավաքար (Ագռավն էլ Միհրականության սուրբ սիմվոլն է) այրում և սպասում, որ գարին ընկույզի չափ դառնա, որ ինքը իրավունք ստանա դուրս գալու (այդ իրավունքը սովողն էլ իհարկե ջհուղն է): (Այստեղ նկարագրված է ջհուղների երազանքն ու ծրագիրը, բայց ինչպես ցույց տվեց պատմությունը՝ “մուրագները փորները մնաց”):
- Միթե այստեղ կասկած կա, որ սա ջհուղական բաղձանքների արտացոլում է: Անկասկած այս Էպոսը արտագրված է Հին Հայկական Դյուցազնական (Դիցական) վեպից՝ աղավաղված է ու անունները փոխանակված ջհուղականով:

ՉՃՈՒԴՆԵՐԸ ԵՎ ՀԱՅՈՑ ԿՈՏՈՐԱՍՆԵՐԸ

Հազարամյակների ընթացքում արարչական օրենքների երկիր Հայաստանը պետք է վերանար ու Հայի հիշատակն էլ երկնքի տակիցը պիտի ջնջվեր՝ դրա մասին միակ աղբյուրի՝ բիրլիայի ԵԼԲՅ ՏԷ:14-16 հաձայն ասում է ջուղների գերագույն սաղան Եհովան:

301-ին ջուղ Սույենի ցեղից Անակի որդի Գրիգորիսի գլխավորությամբ բռնատարածեցին քրիստոնեությունը՝ 353-ին արդեն Հայոց պետականությունը դադարեց գործել:

Միևնույն է՝ թշնամիները չէին կարողանում Հայաստանը տիրել: Ջուղ Բագրատունիները որոշեցին որպես պետություն այն նվիրաբերել Բյուզանդիային, Հայաստանի հիշատակը վերացնել ու այդպես էլ արեցին՝ 1021-ին Վասիլ Երկրորդի հետ գրած “Հետկարի” համաձայն:

Չվերացավ՝ կազմավորվեց Գիլիկիայի Հայկական պետությունը, բայց որպես Բագրատունիների հետնորդներ ջուղներ այնտեղ էլ անցան իշխանության ու 1375-ին այն էլ վերացավ:

Վեցը դար հետո առանց պետականության Հայը գոյատևում էր ու ջուղական համաշխարհային կառավարությունը որոշոց պետականությունը վերականգնել ու հանձրնել Բյուզանդիային:

Դեռևս 1879-ին աշխարհակալ Անգլիայի Լորդերի պալատի նախագահ ջուղ Բենջամին Դիգրալդիի որոշմամբ, բիրլիական եհովայի՝ “Ամալեկի (Հայի) հիշատակը երկնքի տակիցը պիտի ջնջեմ” պայմանի համաձայն աշխարհագրական քարտեզներից ջնջեցին “Հայաստան” անունը՝ տարածքը վերանվանելով “Անատոլիա” (հուն. արեւելք) տերմինով:

29.05.1910թ. Թուրքիայում Մեծ Բրիտանիայի դեսպան Դ. Լոուրիի նամակից Արտգործնախարար Չ. Հարդինգին պարզ է դառնում, որ գերտերությունների գաղտնի ծառայություններին հայտնի էր Հայ էթնոսի ֆիզիկական ոչնչացման ծրագրի մասին (Այս նամակը առաջին անգամ հրապարակայնացվեց 1971-ին «Journal of Middle Eastern Studies»-ում արաբ պատմաբան Էլի Կեդուրիեի կողմից):

Դրա եւս մեկ ապացույց, որ 1919-ին Outlook and independeent ամսագրի թղթակից՝ Տոնցկու մերձավոր Լինկոլն Ստեֆանսը հարցազրույց է տանում Մեծ Բրիտանիայի «Inteligens cervise գաղտնի ծառայության գործակալ եւ հետախույզ՝ ջուղ Լոուրենս Արաբացու հետ, ով բարձրաձայն հայտնում է Հայ էթնոսի պարտադիր վերացման և “Հայերը Հայաստանի համար” ստրկացնող ծրագրերի մասին: Այն առաջին անգամ տպագրվել է 1931-ին նույն ամսագրում:

1914-ի հոկտեմբերին Թուրքիայի ներքին գործերի նախարար դոյնմեջուղ Թալաաթի խորհրդակցությունում կազմավորվեց «եռյակի գործադիրը, որին հանձնարարված էր կազմակերպել Հայ ազգաբնակչության կոտորածը: Եռյակի անդամներն էին երիտթուրքերի առաջնորդներ Նազիմը, Բեհաեդդին Շաքիրը և Շյուքրին:

Թուրքական ազգանունները ոչինչ թող չասեն, քանզի երիտթուրքերը ջուղներ էին: ԵՎ հենց երիտթուրքերին օգնության եկավ Պարվուս-Գելֆանդը: Պարվուսը գալիս էր գործուղման՝ Հայերի կոտորածը կազմակերպելու և գիտեր ում մոտ պետք է գար: ԵՎ հենց հայկական կոտորածներից հետո Պարվուսը և Բազիլ (Վասիլ) Չախարովը դարձան շատ հարուստ մարդիք: Հայերի կոտորածը ջանում էին ներկայացնել որպես պատահական, ջրջափակված պահով և Եվրոպական իրադարձությունների հետ

չկապնված: Բայցեւայնպէս, Առաջին աշխարհամարտի շուքի տակ իրականացվող Հայերի կոտորածը հանդիսացավ Թուրքիայի և Ռուսիայի կայսրություններում իրադրության խարխլման արգասիք:

Պարվուսը ռուսական հեղափոխության նախապատրաստմանը եկավ Կոստանդինապոլսից՝ հայկական ջարդեր կազմակերպելուց առաջ Թուրքիայում ջհուղ երիտթուրքերին իշխանացրած: Այդպիսով Պարվուսը ժողովուրդների հեղափոխության քողի տակ կազմակերպեց լայնածավալ ցեղասպանություն: Նա իրեն ներկայացնում էր որպէս բոլոր երկրներում, որտեղ նա ֆիզիկապէս կկարողանար հասնել, հարատեւ հեղափոխական: Նա իրենից հետո թողեց ահռելի՝ հարյուրավոր միլիոն շվեցարական մարկի հասնող ունեցվածք, որոնք, անկախ Շվեցարիայից նրան արտաքսելուն՝ պահպանում էին շվեցարական բանկերում: Ո՞ր մ կտակեց Պարվուսը իր ունեցվածքը՝ հարատեւ հեղափոխությանը, թէ չորսը ամուսնություններից իր երեխաներին՝ անհայտ է: Հայտնի է, որ նրա թոռները ապրում են Նյու-Յորքյան Մանիստենում, որտեղ ապրում են ամերիկյան ջհուղ բանկիրները, ինչը և ապացուցում է, թէ իրականում ու մ պատվերով էր աշխատում նա:

Հաջորդ ընդհատական գործոնը ռուսական ջհուղ մուլտիմիլիոններ Բազիլ Չախարովն էր: Նա ծնվել էր Կոստանդինոպոլիսում: Նա Առաջին աշխարհամարտի ահռելի գենքավաճառ էր: Նա էլ Պարվուսի նման երիտթուրքերով էր թափահարվում և հայկական ջարդերի հաշվին հարստացավ: Գնդապետ Լէյնը «Անտեսանելի ձեռք» գրքում գրում է, «Չախարովը այդ ժամանակի ամենաազդեցիկ ամուսանելի ջհուղներից էր»: Նրան կոչում էին «մահավաճառ», «գենքահրեշ»:

Մրանք՝ բրիտանական «Բնտելիջենս սերվիս» ծառայության գնդապետ ջհուղ Լորենս Արաբացու հետ միասին պետք է կազմակերպեին հայկական ջարդը, արաբներից հանեին օսմանական կայսրության դեմ ու Պաղեստինում ստեղծեին Բարոկ պետությունը:

Երիտթուրքերը հերթական՝ 17-րդ դարի ջհուղափրկիչ Սաբբատայ Յելվիի հետևորդներն են, որոնք ձեռնարկում էին ընդունել, բայց իրականում «Դոնմե» սեկտայի ծածուկ հուղաներ էին: Երիտթուրքերը հիմա էլ են կառավարում Թուրքիայում: Այսինքն Թուրքիան էքսպանսիոնիստական պլաններով մի պետություն է, որտեղ թուրքերը փոքրամասնություն են կազմում և իշխում են այնտեղ ոչթուրքերը:

Ջհուղ Պարվուսը հայկական կոտորածի գաղափարախոսներից մեկն էր: Ջհուղ երիտթուրքերն ու ջհուղ Քեմալը՝ կատարողներ էին:

19-րդ դարից սկսած Փոքր Ասիայում և Արևելյան Ֆրանկիայում ջհուղներին քաղաքական կյանք մտցնելու նպատակով՝ Ստամբուլում, Իզմիրում, Էդիրնում լույս էին ընծայում ջուղեստ (իսպանական ջհուղերեն), իվրիտ ու թուրքերեն լեզուներով բազմաթիվ թերթեր ու ամսագրեր: Թուրք պատմության մեջ առաջին անգամ 1877-78 թ.թ. չորսը ջհուղ դեպուտատ կային: Շատ ջհուղներ ծածուկ մասնակցում էին ընդեմ սուլթանի միապետության «Միասնություն և զարգացում» գաղտնի կոմիտեի աշխատանքներին: 1908թ. Երիտթուրքական հեղաշրջումից հետո մեծն վիզիր նշանակվեց պատանեկությունում իսլամ ընդունած կիպրոսյան ջհուղ Քյամիլ փաշան (Մեխմետ Քրքրըսլի—1832-1915), իսկ կարակաշլարների առաջնորդ Ջավիդ-բեյը՝ ֆինանսների նախարար: Մի քանի ջհուղներ՝ Բամանուէլ Կարասո, Նիսսիմ Մաջլիախ, Նիսսիմ Ռուսսո ընտրվեցին պառլամենտ և Ստամբուլում ձեռք բերեցին ահավոր ազդեցություն:

Ե՛վ ԱՄՆ ֆեդերալ ռեզերվ սիստեմը և Գերմանիայի ռեյխսբանկը հանդիսանում էին

ջիւղներին մասնավոր սեփականության: Մի եղբայր՝ Փոլ Վարբուրգը ԱՄՆ-ում էր տնօրէն, մյուս եղբայր Մակս Վարբուրգը Գերմանիայում: Հարավային Ասիայից մինչեւ Եվրոպա վաշխառությամբ զբաղվում էին ջիւղներն ու հինդուները: Ջիւղ վաշխառուները սկսեցին իրականացնել ֆինանսային հսկում առեւտրականների վրա, ընդ որում և Հայերի, որոնք Ռուսիայում մետաքս էին վաճառում: Այստեղից առաջ եկան ԵՎրոպայի բանկերը:

Հարավկովկասում որպէս լուսավորման հումք բուսական յուղերն էին օգտագործվում ու հանկարծ 1852թ. տրվեց պատենտ առաջակա գնով լամպերի հումքի՝ կերոսինի արտահանման, իսկ 1870թ. Գոտլիբ Դայմլերի ներքին այրման շարժիչի ստեղծումով՝ բենզինի արտահանման:

1880թ. Ռոտշիլդների ֆինանսական կլանը ներխուժեց Բարու: Այնտեղ նավթամագնատները Հայերն էին՝ մասնավորապէս Մանթաշովը: Նրանք երկաթգծով այն միացրին սեւծովյան Բայթումի հետ: Իրաքի ու Սիրիայի տարածքները, որոնք պատկանում էին Թուրքիային, նույնպէս նավթ կար: Հարկավոր էր այդ բոլոր տարածքները հսկել: Թուրքիայի սուլնիթները և Իրանի շիիթները պետք է կոնֆլիկտէին, որպէսզի այդտեղ հսկէին բրիտանական ուժերը: Այդ խաղի մեջ խանգարող հանգամանք հանիսացավ հայկական ֆակտորը, ինչը և ջիւղների դարավոր բաղձանքն էր:

1832թ. Ջուզէպպե Մաձինին Սարդինիայում զինվորական ապստամբություն բարձրացրեց իր «Երիտասարդ Բտալիա» կազմակերպության միջոցով: Նա պահանջում էր միապետությունը վերածել հանրապետության: Նրան աքսորեցին Լա-Մանշ, նա կազմակերպեց «Երիտասարդ ԵՎրոպա» մաստնական ցանցը: Այստեղ էլ առաջին անգամ հիշատակվում է «Բնայ Բրիտը»:

Վարբուրգների բարեկամ Յակոբ Շիֆը ֆինանսավորեց Ճապոնիային Ռուսիայի վրա հարձակվելու համար (Պաուլ Վարբուրգը ամուսնացել էր հորեղբորտղա Յակոբ Շիֆի աղջկա հետ, ապրում էին Ֆրանկֆուրտում Ռոտշիլդների տանը): Այդ ընթացքում Անգլիական բանկը ապաստարան է հատկացնում Մաձինիի «Երիտասարդ ԵՎրոպային»: Բրիտանական կղզիները դարձավ ֆինանսական կապիտալի բույնը և այստեղ այլեւս չէր կարելի ցեղասպանություն, հեղափոխություն, պատերազմ կազմակերպել: Պալմերտոնը երիտթուրքերին է լծում մերձավոր արեւելքի հարցի լուծմանը, որին օգնության պետք է գար «Բնայ Բրիտը»: Դարի վերջում «Բնայ Բրիտը» կցվեց Օսմանական կայսրության տարաբաժանման հարցին: Պատմականորեն Օսմանական կայսրությունը էթնիկ փոքրամասնությունների հաղեպ ցուցաբերել է զարմանալի հանդուրժողականություն: Որպէսզի իմպերիան քանդվեր՝ հարկավոր էր սերմանել Մաձինիի ռասիստական կանոնները: 1862թ. Մաձինին ԱՄՆ քաղաքացիական պատերազմին զուգահեռ կազմակերպում էր Ռուսիայի շուրջը ապստամբություններ: 1876թ. Մաձինին երիտօսմանների միջոցով Կոստանդինապոլիսում կարճաժամկետ իշխանությունը վերցրեց: Նրանք կազմակերպեցին քառս, ձգնաժամ ու հրավիրեցին անգլո-ֆրանսիական բանկիրներին: Դրանց ճիշտ է գցին, բայց օրինակ հանդիսացան երիտթուրքերի օրոք:

1908թ. երիտթուրքերի «Միասնություն և զարգացում»-ը իրականացրեց զինված հեղաշրջում, սուլթանին զցեցին, վերցրին իշխանությունը: Սկսվեց ոչթուրքական էթնոսի հալածումը: Հրահրեցին 1912-13թ.թ. Բալկանյան պատերազմը՝ Թուրքիա, Հունաստան, Բուլղարիա, Սերբիա: 1914-ին այն վերածվեց Առաջին Աշխարհամարտի, Թուրքիան դարձավ Գերմանիայի դաշնակիցը:

Յոթը տարում ժողովրդավար երիտթուրքերը կոտորեցին Հայերին ու պանթուրքիզմի

դրոշի ներքո ոչնչացրին Օսմանյան կայսրությունը: Բրիտանիան ձեռնածուռ էր ինչպես թրքական, այնպես էլ բոլոր նացիոնալիստական խմբերին: Չնայած պանթուրքիզմ գաղափարը պատկանում է հունգարական սիոնիստ Արմինիուս Վամբերին, ով սուլթանի խորհրդատուն էր, լորդ Պալմերստոնի ու բրիտանական ԱԳԼ գործակից էր, քաղաքական սիոնիզմի հիմնադիր Թեոդոր Հերցլի մտերիմը: Երիտթուրքերը բարձրացրին նաև պանիսլամիստական թեզը:

Անգլիան անգամ Ռուսիայի, Իրանի ու Թուրքիայի տարածքում Մեծ Հայաստանի կառուցման թեզ առաջ քաշեց: Քանզի միեւնույն ժամանակ քրդերին առաջարկում էր Մեծ Քրդստանի ծրագիրը: Քանզի Առաջին համաշխարհային ժամանակ Անգլիան ու Ֆրանսիան մշակել էին Թուրքիայի տարաբաժանման ծրագիրը:

Երիտթուրքերի հիմնադիրը 1890թ. Սալոնիկում «Բնայ Բրիտե իտալիացի անդամ ջիուլլո Էմանուել Կարաստոն է: Նա «Համբարձված Մակեդոնիան իտալական մասոնական լոժայի անդամ էր: Այդ լոժան երիտթուրքերի շտաբն էր, բոլոր ղեկավարները լոժայի անդամներ էին:

Իտալական մասոնական լոժաները հիմնադրվել են Օսմանյան կայսրությունում Ջուզեպպե Մաձինի Էմանուել Վենեցիանոյի կողմից, ով «Բնայ Բրիտե ԵՎրոպական մասնաճյուղի` Բարոկլիտների համաշխարհային միության առաջնորդ էր:

Կարաստոն հանդիպում է սուլթանի հետ, զգուշացնում հեղաշրջման մասին, իսկ հետո նրա տնային կալանքի տակ վերցնելու պատասխանատուն դարձավ: Երիտթուրքերի ռեժիմի օրոք ղեկավար դեր էր կատարում, բալկաններում ղեկավարում էր հետախուզությունը և Առաջին համաշխարհայինին կայսրության պարենային անվտանգության պատասխանատուն էր:

Երիտթուրքերի թերթի ղեկավարը Վլադիմիր Ժաբոտինսկին էր: Թերթը պատկանում էր թուրքական կարինեոսի անդամին, բայց ֆինանսավորվում էր Ռուսիայի սիոնական կազմակերպության կողմից և ղեկավարվում էր «Բնայ Բրիտե կողմից: Ռեդակցիոն քաղաքականությունը հսկում էր Հոլանդական սիոնիստ Յակոբ Կաննը` Նիդեռլանդների թագավորի բանկիրը: Ժաբոտինսկին դաստիարակվել էր Իտալիայում և Մաձինիի գաղափարաբանությունը համարում էր սիոնիստական շարժման հիմք: Նա ուշուտ ստեղծեց ամենահակարարական սիոնական «Գրգունե կազմակերպությունը:

Կարաստոյի գործակիցն էր Ալեքսանդր Գելֆանդը` Պարվուսը, Ռուսիայի 1905, 1917թ.թ. հեղափոխությունների և ԵՎրոպայից Լենինին Ռուսիա տեղափոխող գաղտնի գնացքի ֆինանսավորողը:

Իհարկե երիտթուրքերի մեջ կային նաև թուրքեր, ինչպիսին ներքին գործերի նախարար Թալաթ փաշան էր, ով նույնպես Կարաստոյի լոժայի անդամ էր: 1907-ից նա Շտյանդական Ռետուալի մեծ վարպետ էր:

Շտյանդական Ռետուալ լոժան Թուրքիայում հիմնադրել է Ադոլֆ Գոեմիուկը, ով նույնպես ղեկավարել է ԵՎրոպական Բնայո Բրիտ բաժանմունքը: Գոեմիուկը Մաձինիի “Երիտասարդ Ֆրանսիա” -ի առաջնորդն է եղել և օգնել է իշխանության բերել բրիտանական պռովակատոր Նապալեոն 3-րդին:

ԱՄՆ պետդեպր նույնպես մեծ դեր է խաղացել Հայոց ցեղասպանության գործում: 1890-1914թ.թ. Թուրքիայում եղել են երեք դեսպան` Օսկար Շտրաուսը, Աբրահամ Էլկինը, Հենրի Մորգենթաուն, որոնք եղել են Մայմոն Վոլֆի ընկերները և եղել են “Բնայո Բրիտի» գործակալներ:

«ԱՐԱՐԱՏ» ՊԵՏՏԻԹՅԱՆ ԱՏԵՂԾՄԱՆ ՓՈՐՉ

Արդեն, միանգամայն վստահ լինելով, որ այլևս Հայաստան պետություն չի կայանա

1825 թվ. ԱՄՆ-ի քաղաքականագետ, դիվանագետ և թատերագիր Մորդեհայ Նուսեր դիմեց Եվրոպայի հերթաներին, Նիսպարս գետի Գրանդ-Այլենդ կղզու վրա հերթական «Արարատ» անվանմամբ պետություն կառուցելու հրահանգով:

1830-ական թվականներից պատմական Հայաստանի Նախճավան գավառը, Արցախը և Մասիսին հարակից Էրզրումի ու Վանի վիլայեթների որոշ գավառներ, Հայ և թաթար ազգանունների ու անունների տակ (Ալիեւներ, Բագիրովներ, Միրզոեւներ և այլն) վերաբնակեցվում են բուրքահայաստանի ջնուղները և ջնուդացած հայերը: Նպաստակը՝ իբր Նոյր երբ իջել է Արարատից, այստեղ այն ժամանակվանից բնակվել են նրա սերունդ ջնուղները, իսկ Հայերը քոչվոր ցեղեր, եկել ու անցել գնացել են: Այս ամենը որպես նախապատրաստական քայլ էր հետագա սատանական որոշումների համար, որից հայր այն ժամանակ անգամ պատկերացում կազմել չէր կարողանա:

1889 թվ. Ստամբուլում ստեղծվեց ջնուղ երիտթուրքերի «Միություն և առաջադիմություն» կուսակցությունը, որի «եռսպետություն» ղեկավարներն էին Էնվեր փաշան, Թաախյաթ փաշան, Ջեմալ փաշան, երեքն էլ ջնուղ, շարունակիցին Աբդուլ Համիդին, որը նույնպես ջնուղ էր, դրեցին Հայերի վերջնականապես բնաջնջման հարցը:

1894 թվ. 1-ին հայկական ջարդը: 4-րդ թուրքական բանակը Սասունում սկսեց պատժիչ երթը: Ջնուղ Աբդուլ Համիդի հրամանով 300.000 հայ ջարդվեց:

1895-96 թ.թ 2-րդ հայկական ջարդը: Ջնուղ Աբդուլ Համիդի հրամանով Թուրքիայի տարբեր շրջաններում հայկական ջարդեր (բանակը անհայտ է):

Հենց այդ ժամանակ Ռուս ցար Նիկոլայ 2-ի կողմից առաջացավ «Հայաստանը առանց Հայերի» և «Մեկ Հայ մնա՝ այն էլ թանգարանի համար» թեգերը: Ռուսիայի արտաքին գործերի 8-րդ նախարար Իշխան Ալեքսեյ Բորիսովիչ Լոբանով-Ռոստովսկին և Նիկոլայ 2-րդ Ռուսիայի կայսրը 1895-96-ին մշակեցին ու համաձայնեցրին «Հայաստանը առանց Հայերի» ծրագիրը:

Նիկոլայ 2-ը եղել է Աբդուլ-Համիդ 2-րդի մտերիմը՝ հատկապես հայկական հարցում: Իսկ թեթևաոյլի Լոբանով-Ռոստովսկին եղել է Գերմանիայում, Ավստրիայում, Թուրքիայում Ռուսիայի դեսպան, 1894թ. մասնակցել է Օտտոմոնյան Թուրքիայի քրիստոնյաների հարցով հանձնաժողովին՝ հակադրվելով Անգլիայի տեսակետին, որ այն պետք է վերածվի համակրողական հարցի: Նա դեմ էր Թուրքիայի վրա ճնշումներին:

Գեներալ Իլյարիոն Իվանովիչ Վորոնցով-Դաշկովը այդ կտակը որոշեց իրականացնել Արեւմտյան Հայաստանը կազակներով բնակեցումով:

Այդ կապակցությամբ գեներալ Նիկոլայ Նիկոլաեիչ Յուդենիչը հրամայեց Ալաշկերտի հովտում Հայերին հող չտալ:

Կովկասի փոխկայսր Գրիգորի Գոլիցինը 1903թ. պետականորեն հրապարակեց հետեւյալ հայտարարությունը.

--Ես կհանգեցնեմ նրան, որ Թիֆլիսում միակ հայր կմնա թիֆլիսյան թանգարանի հայի խրտվիլակը՝ ի հաստատումն այն փաստի, որ Կովկասում ինչ-որ ժամանակ ապրելիս են եղել նաեւ հայեր:"

1896 թվ. Վիեննայում հրատարակվեց Թեոդոր Հերցելի «Հրչյական պետություն: Հրչյական հարցի լուծման ժամանակակից փորձը» գիրքը:

1898 թվ. Գերմանական կայզեր Վիլհելմ 2-ի հանդիպումը Թեոդոր Հերցլի հետ Երուսաղեմի տարածքում:

1904 թվ. Անպատկառու սատկեց Թեոդոր Հերցլը:

1904 թ, 3-րդ հայկական ջարդը : Սասունում ժողովուրդը գլուխ բարձրացրեց բռնության դեմ, ջնուղ Աբդուլ Համիդի հրամանով դաժան կոտորած կազմակերպվեց (բանակը անհայտ է):

1905 թ. 4-րդ հայկական ջարդը: Շուշիում, Բաքվում, Նախիջեւանում, Երեւանում, Ելիզավետպոլում դաժան կոտորածներ (բանակը անհայտ է):

1908 թվ. Ջնուղ Երիտթուրքերը անցան իշխանության գլուխ:

1909 թ. 5-րդ հայկական ջարդը: Կիլիկիայում, Արամայում ջնուղ երիտթուրքերը կոտորեցին 30.000 անմեղ ու անտեղյակ ոչնչից Հայ:

1914 թվ. սկսվում է 1-ին համաշխարհային պատերազմը: Մատանայական փորձությունը գտնվում էր հասունացած վիճակում և իր զարգացման այն փուլում էր, որ կարելի էր վերջնականապես հասցնել զազաթնակետին:

1915 թվ. Մեծ եղեռն: 6-րդ հայկական ջարդը : Ձեռող երիտթուրքերը կոտորեցին 1.5 միլիոն Հայ, այդքան էլ քշեցին Դեր-Չորի անապատները և աշխարհից-աշխարհ:

1915 թվ. Լեհաստանից հրքյաների մասայական վտարում:

1914-1918 թվ. անգլիական զորքերը օկուպացրին Պաղեստինը:

1918 թ մայիսի 22-26: Սարդարապատի հաղթական ճակատամարտը:

Դաշնակցության զաղափարախոսությունը ձեւակերպել է Մ. Վանանդյանը (Տիեզերական թուփակը՝ կոչել է Ս. Շահումյանը) : Ըստ նրա դա հեզելականություն+դարվինականություն+մատերիալիզմ+աթեիզմ+անարխիզմ+մարքսիզմ: «Պ-ն Վանանդյանը ոչ մի հասկացողություն չունի սոցիալիզմի մասին», -ասել է Ս. Շահումյանը: «Բուրժուա, մանր բուրժուա, կադետ անունները չպետք է շփոթեցնեն մարդկանց» թեզը դաշնակետին վանեց կոմունիստներից: 1906թ. Վարանդյանը Թիֆլիսի «Ալիք»-ում գրում է, «Սոցիալիզմը ոչ թե նոր, ավելի բարձր որակ է, այլ լիբերալիզմի պարզ և ուղղակի շարունակություն»: Վարանդյանը պրոլետարիատի պայքարը հասկանում էր ազգային պայքար:

Հաջորդ քարոզիչը Ֆրանգյանն էր: Նա էլ է հենվում ինդուլիդիալիզմի վրա:

Հաջորդ Վ. Խորենին է: Սա էլ դեմ էր պրոլետարիատի դիկտատուրային: Վրացյանի պնդմամբ Խորենու սիրած փիլիսոփան Նիցշեն էր:

Հաջորդ Վ. Նավասարդյանը սոցիալիզմի ուսմունքը դիտում էր ոչ թե դասակարգային՝ այլ միայն և միայն ազգային ուսմունք, ազգային դավանանք: «Դավանանքն ազգությունից ոչ դուրս է և ոչ վեր, այլ նա ազգության մեջ է, նրանից է բխում, նրանով է կյանք առնում և նրա մեջ էլ վերջ գտնում»:

Սրանք երեքն էլ հերքում էին մանիֆեստի «բանվորները հայրենիք չունեն» ֆրազան:

Գ. Խաժակը գտնում էր, որ մարքսիզմը դեմ է հայրենիք և ազգ գաղափարին: Ռուբենը գրում է, «մեր ժողովուրդը անկախ միավորներու գումար է, մյուս ժողովուրդները անկախ գումարի մը անբովանդակ մասնիկներ են՝ զրոներու նման»:

Նույն ազգային զաղափարախոսն է նաև Աստվածատրյանը:

Այսինքն եթե բոլշևիկ սոցիալիստները քարոզում էին մանիֆեստյան պրոլետարիատի դիկտատուրա, դաշնակետը քարոզում էին ազգային սոցիալիզմ և անհատի որակավորում:

Դաշնակցությունը քարոզել է միայն հայդուկային ապստամբություն, չի եղել միասնական հեղափոխական կազմակերպություն: Դրա համար էլ միամիտ-միամիտ Անդրկովկասի բյուրոն քանդվեց՝ դրանք եկան իշխանության: Դիվանագիտություն վարել երբեք չսովորեցին:

1917թ. նոյեմբերի 15-ին Անդրկովկասի երեք կուսակցությունները՝ Վրաստանի մենշևիկները, Արքեպեանի մուսաֆաթները, Հայ դաշնակետը ստեղծեցին «Անդրկովկասյան կոմիսարիատը»: Փաստորեն երկրամասն անջատեցին Ռուսիայից: 1917թ. դեկտեմբերի 29-ին Սովետական կառավարությունը ընդունեց «Թուրքահայաստանի մասին դեկրետը»: 1918թ. մայիսի 26-ին /երբ միայն հայկական ուժերը բավարար էին թուրքերի հետ հաշիվ տեսնելու/ Անդրկովկասյան Մեյմը ցրվեց: Ստեփան Շահումյանը համարեց այդ և անկախ պետությունների ստեղծելը դավաճան քայլ: (Այստեղ ոչ մեկից օգնության հույս չկար՝ պետք էր Ռուսիայի հետ դիվանագիտական կապ ստեղծվեր): Բաթումում թուրքերը պարտադրեցին 10.000 քառ. կմ տարածությամբ ստորացուցիչ պայմանագիր: Միթե դաշնակետին պարզ հայտնի չէր, որ թաթարներն ու թուրքերը միմիանց կպահեն: 1918թ. մայիսի 28-ին դաշնակետը լսելով Եվրոպային՝ հայտարարեցին անկախություն:

Քանի, որ նաև դաշնակետի ջանքերով Անդրկովկասն ու Հայաստանը անջատվեցին հեղափոխական Ռուսիայից ու գնացին այլ ուղղությամբ, ի՞նչ արեց դաշնակցությունը ժողովրդին կորստյան անդունդից, քննազնման ահավոր վտանգից, այլասերումից ու վայրենացումից փրկելու ուղղությամբ: «Ոգորումներն դաշնակետի միշտ անկախ հայրե-

միքի շուրջն են դարձած, սկսած այն վաղ թվականից, երբ դաշնակցությունն ասպարեզ իջավ լոկ թուրքիո մեջ գործելու առաքելությամբ»,-Վ. Նավասարդյան “գաղափարների ոգին” էջ 60:

Բայց այդ նույն դաշնակցությունը արագորեն իշխանության անցավ: Դրանք միշտ փորձում են ժխտել այդ փաստը: Նրանք գուրկ էին պետական մտածողությունից: Կառավարության անդամ Արշավիր Մելիքյանը գրում է “Խոսք” N5 1919թ.,-«Առանց չափազանցության մեջ ընկնելու կարելի է պնդել, որ Հայկական Հանրապետությունը իր ծագման օրից չի ունեցել կառավարություն: Հիրավի, միթե մարդկանց մի պատահական խմբակցություն կամ մի արհեստական կոնգլոմերատ, որ կրում է մինիստրություն անունը, կարելի է անվանել կառավարություն...»: 40.000 բանակի, 5.000 ավել միլիցիայի առկայությունը՝ երկրում տիրում էր կատարյալ ամենաթողություն: Առաջացան մատուցողությունները: 1919թ. համախառն արտադրանքը 1913թ համեմատ կրճատվեց 12 անգամ: Ցանքատարածությունները 1913թվ. 345.700 հա կրճատվեց 1919թ—82.700 հա: Գյուղատնտեսության համախառն արտադրանքը կրճատվեց 5.8 անգամ: 1918-1919թ.թ. սովից, ցրտից, հիվանդություններից, համաճարակից մահացավ 240.000 մարդ: Մյուս կողմից թալան, կաշառակերություն: 1919թ. ներգաղթեց 263.393 մարդ, ոչ ոքի չբավարարեցին աշխատանքով: Արշավիր Մելիքյանը “Կարմիր աստղ” N-74 1922թ գրում է,-«Երեք տարվա ընթացքում ամեն գույնի բախտախնդիր ստահակներ անպատկառորեն խաղացին արեւմտահայ գաղթականության բախտի հետ, առանց խղճի խայթ զգալու: Դեռ ավելին, այդօրինակ լսվողներն ու բարոյագուրկները՝ փոխանակ պատժվելու, դատապարտության սյունին գամվելու՝ դաշնակցական կառավարության առանձին հանձնարարականներով ամենապատասխանատու պաշտոնների գլուխ կանգնեցին»:

Ս. Կասյանը “Ընտիր երկեր” էջ 114 գրում է,-«Գաղթականությունը, որի թիվը հարյուր հազարների էր հասնում, բոլորովին այլատերվել, վայրենացել է՝ բառիս իսկական իմաստով: Գոյության կռվի տակալի ծանր պայմանները ապաղասակարգացրեց, անասնացրեց, գազանացրեց էին մարդկային կերպարանք կրող այդ էակներին, գրկել նրանց բարոյական տարրական նորմաների մակերեսային ըլբլնումից»:

1918թ փետրվարին գերմանա-թուրքերը հարձակվեցին Հայաստանի վրա: Անդրկովկասյան Մեյմը չդիմադրեց, այլ դաշինքի մեջ մտավ թուրքի հետ: Մուսաֆաթները պաշտպանեցին դրանց: Բաքվում ջարդեր եղան: Բաքվում հայերը քաջ կռվեցին Սովետական իշխանության համար: “Պռավդա” N-130 28-ը հունվարի 1918թ գրում է,-«Վիլհելմի դիվանագետները համարյա ուժով հայկական բուրժուազիայի լիդեռներին փաթարեցին «Հայկական Հանրապետություն» հռչակումը և իբրեւ փոխհատուցում պահանջեցին հայկական բոլոր գործասները դուրս բերել Բաքվից և ապահովել հայերի համագործակցությունը Բաքուն բոլշեիկներից մաքրելու գործում: Հայկական իշխանությունը համաձայնեց»:

1918թ սեպտեմբերի 15-ին թուրք գորքերը ներխուժեցին Բաքու: Նրանք անցել էին Հայաստանով: Չինվորներն ու թաթարները նետվեցին ծայրամասերում ապրող հայկական տները: Նույնիսկ փոքրիկ երեխաները չէին խնայվում: Այս ամենը դաշնակների հեղափոխական գործի արդյունքն էր: Այդ նույն ժամանակ դրանք կապ հաստատեցին Դեմիկիսի հետ:

1920թ օգոստոսի 10-ին Թիֆլիսում ժամանակավոր համաձայնագիր կնքվեց Սովետական Ռուսիայի և Հայաստանի միջեւ: Սակայն նորից դաշնակների ազդեցության տակ դարձան Սովետի թշնամի՝ ինչը և շատ թանկ նստեց:

1920թ օգոստոսի 10 կնքվեց Մեւրի պայմանագիրը:

1920թ սեպտեմբերին թուրքերը հարձակվեցին Հայաստանի վրա:

1920թ հոկտեմբերի 28 կնքվեց խաղաղ պայմանագիր

1920թ դեկտեմբերի 2 Հայաստանը արդեն խորհրդակայանցված էր

1920թ ղեկտեմբերի 3 կնքվեց Ալեքսանդրապոլի պայմանագիրը

Միմոն Վրացյանը վկայում է, որ Լեգրանը իրենից պահանջում է ետ կանչել Խատիսյանի պատվիրակությունը Ալեքսանդրապոլից և Սովետական կառավարությունը թույլ չի տա, որպեսզի Թուրքիան պարտադրի ստորացուցիչ պայմանագիր /Վրացյան, “Հայաստանը բոլշեիկյան մուրճի և թուրքական սալի միջեւ”։ Վրացյանը միայն ուտերը թոթվեց, իսկ

պատվիրակության հետ հեռախոսային խոսակցության ժամանակ նրանց գործելու լիակատար ազատություն տվեց: Այդ պահին Ս. Վրացյանը դիմել է թուրքերի օգնությանը (ԿԳԲ-ում պահպանված է նակալը): 1967թ “Կյանքի ուղիներով” էջ 186 Բեյրութում Ս. Վրացյանը գրում է, որ «Ալեքսանդրապոլի պայմանագիրը իրենց կողմից “...մտածված, չափված ու ձեւված քաղաքական քայլ էր»:

1921թ փետրվարին--դաշնակների արյունահեղ ավանտյուրան:

1918 թվ. Ստեղծվում է Արարատյան Հանրապետությունը 830.000 բնակչով, որի զգալի մասը նախօրոք Նախիջեւանում, Ղարաբաղում բնակեցված Հայի և ադրբեջանցու ազգանվան տակ ջիուղներն էին (գոկերը): Իսկ Հետո Մերի պայմանագրի բխումով Հայաստանի 8-10 միլիոն բնակչության 61% կազմող՝ այսինքն ամենաքիչը 4.5 միլիոն Հայ ուղղակի Հայաստանի Հանրապետություն ներս չթողեցին: Ջիուղներին պետք չէր Արեւմտյան Հայաստանը, իրենց այլաստեղծ հոտը բնակեցնելու համար այս՝ Հայաստանի Հանրապետությունը լրիվ բավական էր:

Այդ հարցը նախօրոք արդեն լուծված էր ջիուղներ Տրոցկու և Թաիլաթի միջեւ դեռեւս Բրեստ—Լիտովսկի պայմանագիրը կնքելուց և 500.000 ռուսական զորքը Կովկասից հանելու պահից:

Երգրումի պաշտպանության ժամանակ Անդրանիկը անգամ չէր էլ կասկածում, որ Մոսկվայի կոմիտեի լիազոր Սողոմոնյանը, Հայ զինվորական միության անդամ Ֆարաշյանը, ուսուցիչ-զինվորական գնդապետ Աղամալյանը, Հայ զինվորական միության երրորդ անդամ Թորոսյանը, Ջանիդաղով—Ջանիդաղյանը, Կովկասյան ճակատի զորավար՝ Վեհիպ փաշայի աներձագ Օտիչիլիձենե, գնդապետ Բեժանբեկովը, պատճառաբանելով, թե կգնանք և Կարսը կպաշտպանենք, դավադրաբար հանձնեցին Կարինը (Էրզրումը) և Արեւմտյան Հայաստանը, այն դեպքում, երբ անգամ Անգլիացիք Անդրանիկին խոստացան ավիոնաչակցություն թուրքերին շնքակոծելու: Մրանք պողոնիկ ջիուղներ են՝ Հայի ու վրացու ազգանվամբ և որ սրանք Սատանա Գրիգորի հետնորդներն են ու իրականացնում են «Սատանայական փորձություն»-ը:

Անդրանիկը համարելով, որ իրեն հավատարիմ մնացին Սմբատը, Սեպուհը, Մուրադը, Արշակ Պողոսյանն ու ֆրանսիացի Մորելը՝ Արեւելահայերը ուղղակի լավ Հայ չեն, 4.5 միլիոն Արեւմտահայերին Հայաստան չեն թողնում, Ջանգեգուրից իջավ, հրանոթները ուղղեց Երեւանի կողմը, բայց ափսոս չիսփեց, ինչպես ինքն է Ամերիկայում իր հուշերում գրում, ««վախեցա ազգս ինձ հետագայում չների»»: Այսինքն Ջիուղ դաշնակները սարքեցին Արարատյան Հանրապետությունը հենց իրենց՝ ջիուղների համար: Դրա վառ պայացույցը այն է, որ սոցիալիստ դաշնակների ինչպես չկարողացան սոցիալիստ բոլշեիկների հետ լեզու գտնել, իսկ թուրքերը Մերի պայմանագրով 180.000 քառ. կմ. հայկական տարածությունը վերցրին իրենց՝ նույն Ռուս սոցիալիստ բոլշեիկների միջոցով:

1920թ. 7-րդ հայկական ջարդը: ՌԻԲ, ԳԵՆ, Այնթապ, Չեթոն (քանակը անհայտ է):

1920 թվ.10.օգոստ. Մերի պայմանագիրը: Այս պայմանագրի համաձայն որպեսզի պետությունը կոչվեր Հայաստան, պետք էր միջազգային օրենքների համաձայն բնակչության գերակշռող մասը լինեին հայեր (այդ պայմանագրի տակ դրված է տասներկու աշխարհակալ պետությունների կնիքները): Իսկ դա նշանակում է, որ Մերի պայմանագրի համաձայն Հայաստանում բնակվում էր 4.5-5 միլիոն հայ: Ինչպես եղավ, որ Հայաստանի Հանրապետությունը կազմվեց ընդամենը 830.000 բնակչով, որի համարյա կեսը ջիուղ:

1920 թ սեպտեմբեր: 8-րդ հայկական ջարդը: Թուրք-հայկական պատերազմը:

1920 թ. 23 նոյեմբերի: Դաշնակ Հ Օհանջանյանը հրաժարական տվեց:

1920 թ. 24 նոյեմբերի: Դաշնակ ջիուղ Միմոն Վրացյանը գլխավորեց Անկախ Հայաստանի կառավարությունը: Մինչ այդ՝ **Արարատյան Հանրապետություն** էր կոչվում:

1920 թ նոյեմբերի 29-ը: Հայաստանը սովետականացվեց:

ՍՍՏԱՆԱՅԱԿԱՆ ՓՈՐՁՈՒԹՅՈՒՆԸ ԺԱՄԱՆԱԿԱՎՈՐԱԿԵՆ ԽԱՓՆՎԵՑ:

1920 թ. 1-ը դեկտեմբեր Ջիուղ Լեգրանը (Սովետական Ռուսաստան) և ջիուղ դաշնակները իշխանությունը Ռուսներին հանձնելու մասին պայմանագիր կնքեցին:

Հրատարակվել է «History of Armenia»
Facebook-ի անունով

ԱԿՏ

Ի նկատի ունենալով որտարին հանգամանքների շարքին երկրում ստեղծված կարգաթիւր, Հայաստանի Հանրապետութեան կառավարութիւնը իր 1920 թ.ի դեկտեմբերի 2-ի նիստում որոշեց՝ հրատարակել Իշխանութիւնից և յանձնել Չիւսարական և Գաղափարական բովանդակ իշխանութիւնը պարտանակի Նազհանուր հրամանատարին, որպէս պաշտօնում նշանակել Բաղճտեան նախարար Դրօն:

- Նախարարներ Իւսէրօր
Նախարար՝ Յ. Հարսեան
Նախարարներ՝ Ա. Յովննիսեան,
Ա. Եսէփեան,
Է. Ալալեան,
Կ. Կանայեան,
Եւթարակ Սեւ Ափուր
Պիւստարկան և Յովննիսեան

СОВЕТЪ МИНИСТРОВЪ

Республика Армения
2 декабря 1920 года
г. Ереванъ

А К Т Ъ

Имѣя въвиду созданнаго положеніе внутри страны благодаря внѣшнимъ обстоятельствамъ, II-во Республики Армения на засѣданіи своемъ 2 декабря с. г. постановило: отказать отъ власти и сдать всю власть, военную и гражданскую, Главнокомандующему Войсками, на должность котораго назначить Военнаго Министра Дро.

Председатель Совѣта Министровъ

- С. Брандтъ
А. Озеровъ
А. Ходяковъ
Г. Тертерскій
Д. Кавказъ

Министры

Начальникъ Турецкаго

1920 թ, 3-րդ դեկտեմբերի Ալեքսանդրյապոլի ստորացուցիչ պայմանագիրը: Ձեռող դաշնակները դեկ. 2-ից արդեն չունենալով իշխանություն բուրքերին համընդհին Շարուր-Նախիջեանը, Սուրմայուն, Ղարսը, որը և հետագայում նույն ձեռով վերագրվեցին Մոսկվայի և Ղարսի պայմանագրերում:

ՈՒՇԱԴՐՈՒԹՅՈՒՆ. 12.03.1920թ. Բրիտանիա, Իտալիա, ԱՄՆ, Ֆրանսիա Հայերի մանդատը տվեցին Ազգերի լիգային՝ հնարավորությունների պատճառով հրաժարվեց: Օգոստոսի 10-ին ստիպեցին դեռևս սահմաններ չունեցող Հայաստանը ճանաչել: Հոլվ. 89 Թուրքիան փոխանցեց Հայաստանի սահմանների հարցը ԱՄՆ պրեզիդենտին: Ահա, թե ինչու՞ էր Թուրքիան շահագրգռված զոնե մի փոքր Հայաստան կառուցելուն՝ իսկ Հայաստանի ջեռուկները ընդամասջում էին:

1920 թ. 4-րդ դեկտեմբերի ջեռող Սարգիս Կասյանը Հայիեղկոսի նախագահ:

1921 թ. փետրվարի 18-ը : 9-րդ հայկական ջարդը : Ձեռող դաշնակները կազմակերպեցին

հակատվետական ապստամբություն, կարմիր բանակը դաժանաբար ճնշեց: Բնակչության բանակը Հայաստանում այնպես էլ թիչ էր, կոտորածի բանակը անհայտ է, կարելի է միայն կռահել:

1921 թ. մարտ: Սորոմոն Թեյլերյանը Բեռլինում սատկացրեց արյունարբու ջիռը Թախլաք փաշային: Գերմանական դատարանը նրան արդարացրեց:

1921 թ. 16-ը մարտի : Մոսկվայի կոնֆերանսը: Ջիռը Տրոցկին ու Կարախանյանը, ջիռը երիտթուրքերը, Ստալինի մասնակցությամբ Բաբունը տվեցին Վրաստանին, մնացած Արևմտյան Հայաստանը Թուրքերին:

1921 թ մայիսի 21-ից: Սովետական Հայաստանը ղեկավարում է բոլշևիկ, իսկական հրոսակային վախրագ Ալեքսանդր Մյասնիկյանը: Հայ ամբողջ մտավորականությանը փակեց բերդերում և գնդակահարեց: Անգամ Դարանյուղ գյուղը ջիռուների պատվին 1926 թվ. վերանվանեց Մարտունի (մարերը ջիռուների նախահայրերն են):

1921 թ. 13-ը նոյեմբերի: Դարսի Պայմանագիրը: Կրկնվեց նույն Մոսկվայի պայմանագիրը: Եվ այսքան հեշտ ու հասարակ, մի վագոնի մեջ, Հայաստանը ծախեցին, որի հիմնական արգասիքը հանդիսացավ Ջիռուը: Հայկական կողմից պայմանագիրը ստորագրեցին՝

**Աքսնազ Մռավյանը
Պողոս Մակինցյանը**

1923 թվ. Երեսնամյա կազմվեց Արմենֆիլմը

1933 թվ. 22-րդ ջիռը դաշնակների ընդհանուր ժողովը ընդունեց որոշում Հայաստանի տարածքում դադարեցնել իր գործունեությունը:

1937 թ. 10-րդ հայկական ջարդը :250.000 հայ դարձան կոմունիստական տեռորի զոհեր:

1941-45-- Հայրենական պատերազմի զոհերը՝ մոտ 350.000 հայ: Բայց տվեցինք 5 մարշալ, հարյուրից ավելի գեներալ, 114 Սովետական Միության հերոս:

1985 թ. -- Ջիռը Գորբաչովը ՍՍՀՄ-ի ղեկավար

1988 թ. --- Մպիտակի արհեստական երկրաշարժը: Չոհվեց 23.390 մարդ:

1988 թ. --- հայկական ջարդը Սունգաիթում:

1990 թ. --- հայկական ջարդը Բաքվում

1991 թ. --- Հայաստանի բնակչությունը 3.574.500 մարդ:

ՍՍՏԱՆԱՅԱԿԱՆ ՓՈՐՉՈՒԹՅՈՒՆԸ ՎԵՐՄԿՄՎԵՑ:

1991 թ. 16 հոկտեմբերի :Ջիռը Լեոն Տեր-Պետրոսյանը Հայաստանի նախագահ:

1991 թ. Վերջին ութը տասնամյակներից հետո առաջին անգամ հայ չքավորներ: «Արարատ պետություն» սատանայական փորձության ծրագրերը վերսկսվեցին:

1992 թ. — Աղբրեջանը սկսեց Ստեփանակերտի ոմրակոծումը :

1991-94— Դարաբաղյան պատերազմի զոհերը – մոտ 10 հազար մարդ

2008 թ. Հայաստանի բնակչությունը **3.230.000** մարդ պաշտոնական տվյալներով

1998-2008թ.թ. Հայ ազգի քանակը նվազել է **1.500.000–ով**: Մա եղեռն է, **«խաղաղ» պայմաններում: Մա «Արարատ» պետության ստեղծման գաղափարախոսության գործնական իրականացման շարունակությունն է. Թեոդոր Հերցլի, Համիդի, Երիտթուրքերի մեթոդների ժամանակակից սկզբունքների կիրառմամբ:**

Երբ Սովետական միության օրոք 11 ծննդի դիմաց 3 մահ էր, ապա 2008թ. 11 ծննդի դիմաց 7-ն է մահանում: Մա դեռ միայն պաշտոնական տվյալներով: Հիվանդացիությունը հայ ազգի մոտ աճել է 70—560%-ով: Հայ կանայք և աղջիկներ հայտնվել են մարմնաձախ տարածքներում: Երեք անգամ ավելացել է ամուսնալուծության քանակը: Մոտավորապես 0.5 միլիոն հայ ժամանակավորապես թե ընդմիջտ արտագաղթել է: Բնակչության կեսից ավելին ծայրահեղ աղքատ է: Բուժասկզմերը ազգի համար բացարձակապես անհասանելի են: Դպրոցների աշակերտների քանակը 4-5 անգամ նվազել է: Դպրոցների 80 %-ը չի համապատասխանում պահանջվող մակարդակի սանդղակին: Հայ աղջիկները մնացել են տունը, հայ երիտասարդները Ռուսաստաններում ապարարդյականանում են: 1480 հիմնարկ ձեռնարկությունները ավերված են: Գյուղատնտեսությունը թալանված է՝ գործում է 26 տոկոսով: Հայաստանի ընդերքի ահռելի արժողությամբ հարստությունները (ոսկի 20-30 տոննա/տարեկան, պղինձ, մոլիբդեն, այլումին, բնական քարատեսակները, անտառները որպես փայտանյութ, հանքային ջրերը) ամենագիշատիչ ձեռով հափշտակվում են ջիւղների կողմից: Երբ Սովետը քանդեցին, Հայաստանի Հանրապետության ազգային հարստությունը առանց հողի, ընդերքի և անտառների արժեքի, Սովետի ներքին գներով կազմում էր **41.824.0 միլիոն ուրբլի**: Ռուբլին դուրսից անգամ թանկ էր, իսկ ներքին գները 5 դոլլարի արժեք ունեն: Այսօր այդ ամենը գոյություն չունի: Այնինչ գոյություն ունեն մի շարք միլիոնատեր անգամ միլիարդատեր ջիւղներ, իրենց հեռուստատեսություններն ու բեմահարթակները հեղեղած անտաղանդ հարեմանյութ դուրսալուծուկներով, որոնք դրած Հայաստանը վայելում են ու Հայի ուսերին **6 միլիարդ դոլար պարտքը բարդում:**

Գրիգորիսները խաղասեղանին են դրել Արցախի հողերի հետ հանձնման և Կարսի պայմանագրի համաձայն Թուրքիայի հետ սահմանի ճանաչման հարցերը, որը հավերժ մոռացության կբերի Հայրատի և Հայոց Եղեռնի հարցերի հետագա բոլոր ծրագրերը:

Արցախի ջիւղականացման ծրագիրը շատ լուրջ հարց է և ջիւղները այն իրականացնելու համար որոշել են ոչ մի ջանք չիսնայել: Քանի, որ Աղբրեջանի կազմի մեջ մտցնելով այդ հարցը կունենա անշուշտ հետագա կործանման վտանգներ, ուզում են Արցախը շրջապատող շրջանները հանձնեն Աղբրեջանին, որպեսզի սիրաշահեն Աղբրեջանի սիրտը և միեւնոյն ժամանակ Հայաստանի հետ ընդհանուր սահման չունենա:

Այն, որ Բեգինն ու Շնոն Պերեսը Արցախի իբր ջիւղական տարածք լինելը մի քանի տարի առաջ բացարձակ հայտարարեցին՝ դա իրենց անձնական նախաձեռնությունը չէր, դա դեռես Բիբլիայում նկարագրված Նոյի ԱՐԱՐԱՍ իջեաւնելու փաստն է, ինչը միջազգային ջիւղականությունը՝ Մասնականությունն ու Միոնականությունը ամեն գնով պետք է իրականացնեն:

Մա արդեն այսօր է կատարվում՝ մեր օրերում և մեր ներկայությամբ:

Մնացածը թողնում են ամեն մի հայրենակներ ու ազգասեր հայի որոշումը կայացնելուն:

«ՂԱՐԱԲԱՂ» ԿՈՄԻՏԵԻ Ի ՀԱՅՏ ԳԱԼԸ

Սովետի կանխամտածված ավերումը բացի ջիտղներից ոչ ոքի հայտնի չէր: Որպեսզի իրականացվեր մտահոլացումը, հարկավոր էր կտրուկ և համարժեք չափի առիթ: Այդպիսի առիթներ կարող էին հանդիսանալ միայն Սովետի մաշտաբով ազգամիջյան ընդհարումները: Դեռևս բոլշևիկյան ժամանակներից մնացած այդպիսի կիսալուծված հարցերից էին Օշը՝ ՌԲԳԵԿՍտանում, Պրիդնեստրովան՝ Մոլդովայում, Հարավային Օսետիան՝ Վրաստանում, Ղրիմը՝ ՌԿԿՐԻՆայում, Հյուսիսային Կովկասի հանրապետությունները: Այս բոլոր պարագաներն էլ փաստորեն գործի դրվեցին:

Որպեսզի Ղարաբաղի հարցը բարձրացվեր, ԿԳԲ-ի ղեկավարությամբ Հաստատում կազմակերպվեց «Ղարաբաղ» կոմիտեն: Նպատակն էր՝ ստանալ արհեստական ազգային հեռուներ, համապատասխան ազգային տրամադրությունների շիկացած մթնոլորտ, և սադրանք-կայծ, որից և պետք է բռնկվեր Սովետի քանդման հրդեհը: Քանի որ հերյակյան կանխամտածված գերծրագիր էր իրականացվում, միամիտ կլինի անգամ մտածելը, որ մասնակիցներից գոնե մեկը կարող էր լինել ոչ-հրյայ: ՅՌՌԻ-ն, ՄՈՍՍԱԳ-ը, ԿԳԲ-ն իհարկե ունեին նախօրոք նախատեսված կադրեր, մնում էր միայն սկսել գործընթացը, կարգավորել ստրատեգիան: Նախապատրաստված կադրերը կազմեցին «ՂԱՐԱԲԱՂ» կոմիտեն: **ԼԵՎՈՆ ՏԵՐ-ՊԵՏՐՈՍՅԱՆ**---ԿԳԲ-ի սպա: Մատենադարանի ավագ գիտաաշխատող, գիտությունների դոկտոր:

1990թ— Հ.Ս.Ս. Հ. Գերագույն Խորհրդի նախագահ

1991թ օգոստոսի 19 Գ.ԿՉՊ պուտչից հետո Կոմունիստական Կուսակցությունը արգելվեց 1991թ.—Հ.Հ. Նախագահ

ԲԱԲԿԵՆ ԱՐԱՐՔՅԱՆ---Երեսանի Պետական համալսարանի մաթեմատիկայի ամբիոն, գիտությունների դոկտոր,

1991թ-- Հ.Հ. Ազգային Ժողովի Նախագահ

ՎԱԶԳԵՆ ՍԱՆՈՒԿՅԱՆ---Երեսանի Պետական Համալսարանի մաթեմատիկ

1990թ—Հ.Հ. Վարչապետ: Ստիպեցին հրաժարական տալ խորհրդարանում՝ լիազորություն պահանջելու համար: Հիմնական թեզը՝ երկիրը պետք է պահի ժողովրդի 5% հարուստը: Իրականացրեց առաջին էքսպերիմենտալ սեփականաշնորհումը՝ տաքսուարկը: Հրաժարականի պատճառը կադրային ինքնակամ քաղաքականությունն էր, միլիոնատերներ նշանակելը: Բռնեցին վալյուտային միջոցները հափշտակելուց: Հ.Հ. ուներ **եղեք նալ՝** հանկարծակի կորան: Արտաքին առևտրի նախարար Եսայի Ստեփանյանը հանկարծակի գողորչացավ (գուցե ես մեկ ջիտղ համբարձվե՞ց):

ԱՇՈՏ ՍԱՆՈՒՉԱՐՅԱՆ---Սովետային կարդինալ: Երեսանի Պետական Համալսարանի կոմերիամիության քարտուղար

1991թ—Հ.Հ. ներքին գործերի նախարար, ազգային անվտանգության գծով նախագահի խորհրդական: Լետն Տեր-Պետրոսյանից կոնֆիլկտով առանձնացավ:

ՀԱՄԲԱՐՉՈՒՄ ԳԱՍՏՅԱՆ---Երեսանի Պետական Համալսարանի պատմաբան

1991թ--Երեսանի քաղաքապետ: Քաղաքական մտիվացիայով ստիպեցին հրաժարական տալ: Անցավ բիզնեսի: Տեռորով սպանվեց: Ըստ Աշոտ Մանուչարյանի՝ սպանել են դաշնակները/Գաշնակների կուսակցությունը փակելու մտիվացիա էր/:

ՄԱՄՈՆ ԳԱԶԱՐՅԱՆ---Երեսանի Պետական Համալսարանի պատմաբան

1991թ—Պատգամավոր:Ահավոր կասկածամիտ: Ջբաղվել է զինված ջոկատներով: Միավորված ՌԻժերի Շտաբ--ՄՈՒՇ

ՎԱՆՈ ՍԻՐԱԳԵՂՅԱՆ--Երեսանի գրողների միություն--արձակագիր Հ.Հ.Շ.—նախագահ: 1991թ—Հ.Հ. ներքին գործերի նախագահ: Երեսանի քաղաքապետ: Կրիմինալը վերացրեց: Ջոկատները սանձեց: Ստեղծեց սեփականը: Հետախուզության մեջ է:

ԴԱՎԻԹ ՎԱՐԴԱՆՅԱՆ--Երեսանի Պետական Համալսարանի ֆիզիկ

1991թ.--Արտաքին հարաբերությունների հանձնաժողովի նախագահ: Վագգեն Մանուկյանակյան: Վագգեն Մանուկյանը բացեց ԱԺՄ կուսակցությունը՝ զմաց այնտեղ: Լետնին ընդիմադիր: Քոչարյանի ժամանակ նախագահի վերահսկողական ծառայության պետ:

Պետգույքի կառավարության վարչության պետ: Շատ լավերու համար քշեցին:
ԱԼԵՔՍԱՆ ՀԱՎՈՐՅԱՆ-- Երեւանի Պետական Համալսարանի պատմաբան
1991թ--Փախստականների միգրացիայի վարչության պետ: Նշանակվեց Քաջաթաղի
վարչակազմի ղեկավար: Քոչարյանի ժամանակ էլ մի քիչ լավեց, համարեցին հերիք է:
ՈԱՏԱԵԼ ԳԱԶԱՐՅԱՆ--Երեւանի Պետական Համալսարան ֆիզիկ, ակադեմիկ
1991թ—Կրթության և գիտության հանձնաժողովի նախագահ: Աշոտ Մանուչարյանի հետ
էր: Կյանքի վերջին շրջանում Լեւոնական: Մահացել է:

ՄԱՍՎԵԼ ԳԵՎՈՐԳՅԱՆ—Մամուլից
1991—Լեւոնի ազգային անվտանգության գծով խորհրդական: Ներքին գործերի, պաշտ-
պանության, ազգային անվտանգության հանձնաժողովի նախագահ: Ռադիո--Հեռուստա-
տեսության պետկոմի նախագահ: Լեւոնական: ՀԱԿ-ում է:

Սկզբում Կազմավորվեց ՀԱԲ-ը, Վազգեն Մանուկյան, Աշոտ Մանուչարյանը, Արթուր
Բաղդասարյանը իրենց սեւ գործը արին էթնիկ Հայ առաջատարների հանդեպ, ՀԱԲ-ը
կազմավորվեցին՝ կառուցեցին չՀՀ:

ԵՐԿՐՈՐԴ ԷՇԱԼՈՆԸ

ԽԱՉԻԿ ՍՏԱԲՈԼՅԱՆ
ՏԵՐ ՀՈՒՄԻԿ ԼԱԶԱՐՅԱՆ
ԱՐՇԱԿ ՍԱԴՈՅԱՆ
ՇԱՎԱՐԸ ՔՈՉԱՐՅԱՆ
ՈՌԲԵՐՏ ՔՈՉԱՐՅԱՆ
ՍԵՐԺ ՍԱՐԳՍՅԱՆ
ՎԱԶԳԵՆ ՍԱՐԳՍՅԱՆ

Այս բոլոր ղեմերը ղեռուս երկար ու երկար տասնամյակներ կիիշատակվեն Հայկական
դասագրքերի էջերում, որպես ջիողդա-մաստնական սատանայական փորձությունը իրա-
կանացնելու վերջին փուլի պայծառ ղեմեր:

Այս մասին, որպես ամենաթարմ պատմական ողբերգական ժամանակաշրջանի նկարա-
գրում՝ կատարվում է “ներսից” քաջատեղյակ անձնավորությունների կողմից և ես միայն
մի շատ հետաքրքիր ղեպը հիշատակեմ՝

-«ՀՀ Ազգային Ժողովի հայտնի գնդակահարման օրը՝ Հոկտեմբերի 27-ին ՍՏԲՈԲ
ԹԵԼԵՈՏԸ Հայաստանում էր, ինքնաթիռով ուղեւորվեց ԱՄՆ՝ երբ հայտնի դեպքը արդեն
կատարվեց՝ նա օդում շրջապտույտ կատարեց և հետ վերադարձավ Հայաստան»:

Իսկ, թե Ռուսիայից ովքեր էին Երեւանում և ինչ նպատակով՝ հույսով եմ շուտով կկար-
դար:

Առայժմ քավարարվեք ինտեռնետում ու մամուլում տարածված այն հրապարակում-
ներով, որ, իբր Ռուսիայի ԿԳԲ-ի մի նախկին սպա, որը այդ ընթացքում հատուկ հանձ-
նարարությանը Բարոէլից գործողման մեջ է եղել Երեւանում, ինչ որ մեքենայի մեջ տեսել է
ՄՈՍՍԿՎԱ-ի մի սպայի ու ինչ որ փաստերի հիման վրա նկարագրում է, որ հոկտեմբերի 27-
ի արհավիրքը կազմակերպել էր Լեւոն Տեր-Պետրոսյանը, նախատեսելով դեպքից հետո
առում կկազմակերպվի Ազգային Ժողովի շենքի վրա, Նաիրի Հունանյանը կգոհվի, ջր-
ացահայտված կմնա իրողությունը, իսկ Լեւոն Տեր-Պետրոսյանը նորից կգա իշխանության:
Բայց գոյություն ունի մեկ այլ իրողություն, որ, նախ ԼՏՊ-ն երբեք ռուսամետ չի եղել,
Վազգեն Մարգարյանը այդ օրերին ԱՄՆ-ից վերադառնալուց նախկինից շրջապտույտ գա-
ղափարներ էր սկսել առաջ քաշել, իսկ ռազմական դատախազ Ջհանգիրյանը պաշտո-
նանկ էր պահանջում՝ ազատ խոսքի արտահայտման նպատակով (իր պաշտոնում նա
իրավունք չուներ պետական գաղտնիքը բացահայտելու), այդպես էլ չսովին, հետո նրան
տեղափոխեցին դատախազի տեղակալ, միաժամանակ հետո գործից ազատեցին, որից
հետո նա մտավ ՀԱԿ՝ ԼՏՊ-ի մոտ: ՈՒ չմոռանանք, որ Հայաստանում այլանդակ օլիգար-
խիան ու ամենաթողությունը սկսվեց ու գագաթնակետին հասավ Քոչարյան Ռոբերտի
օրը:

Այստեղ խորհելու շատ բաներ ունենք:

ՄԱՏԱՆԱԿԱՆ ՓՈՐՁՈՒԹՅԱՆ Գ Ր Ո Շ Մ Ը

Սատանայական փորձության ծրագիրը Թորան է՝ Բիրլիան: Ըստ Մովսեսի Հնգամատ-
յանի՝ Նոյը պետք է հողանցվեր Հայքում, սատան դատավորները դատաւճռեին Հային՝
այն իրականացվեց: Լուցիֆերը՝ սատանը, որը ըստ Նոր կտակարանի ՅԱՅՏՆՈՒԹՅՈՒՆ
ԻԲ 16-ի նույն Հիսուսն է, Գավիդի արմատը, պետք է իր արժողը դներ Աստվածների աստ-
ղերից բարձր՝ ինձ բվում է այդ մեկը արդեն չիրականացավ:

Նոր Կտակարանում՝ ըստ Մարեուսի 10:34-39 Հիսուսը ասում է՝

«Մի կարծեք թե ես երկրի վրայ խաղաղութիւն ձգելու եկայ: Խաղաղութիւն ձգելու չեկայ,
հապա սուր: Վասն զի եկայ տղան իր հօրմէն գատելու ու աղջիկը՝ իր մօրմէն ու հարսը՝
կեսուրէն: Մարդուն քշնամիները իր ընտանիքը պիտի ըլլան: Ան որ հայրը կամ մայրը
ինձմէ ատելի կսիրէ, ինձի արժանի չէ և ան որ տղան կամ աղջիկը ինձմէ ավելի կը սիրէ,
ինձի արժանի չէ: Ան որ իր խաչը չառնէր ու իմ ետեւէս գար, ինձի արժանի չէ: Ան որ իր
անձը կը գտնէ, պիտի կորսընցնէ զանկիւս և ան որ իր անձը ինձի համար կը կորսնցնէ,
պիտի գտնէ զանկիւս»:

Եվ այս ամենը այսօր իրականություն է դարձած, քանի որ ուրիշ կերպ լինել չէր կարող՝
«Այսպէս Քրիստոս նահապետական, մովսիսական և քրիստոնէական տնտեսութեան մէջ
կ'երեւի իբրև միեւնոյն Եհովա, և յառաջ կտանի միեւնոյն մեծ նպատակը որ է իվր
ժողովրդի փրկութիւնը»,- Բառարան Սուրբ Գրոց էջ 319:

Էլ ի՞նչի մասին է կարելի խոսել՝ ժողովուրդն էլ իրենք են՝ ջիւղները:

ՀԱՅ ԱԶԳԻ ՎՐԱ

Ամենավտանգավոր դրոշմը Հայ ազգի վրա՝ դա Գալախայի հետեւանքներն են: ՌԻՏ-ի
օրենքի՝ Տելեգոնիաի հետքերը Հայ գենի վրա երկար ու երկար տարիների մաքրման կա-
րիք դեռես կունենա:

Սոցիալական անապահով վիճակը մեկ սերնդափոխության ընթացքում հետեւյալն է՝

ա) երկու երեխա ունենալու դեպքում չի աճում

բ) մեկ երեխա ունենալու դեպքում երկու անգամ նվազում է

- ❖ **Վերջին 14 տարիների ընթացքում** ազգի քանակը նվազել է մոտ 1.500.000-ով
- ❖ Հիվանդացիության մակարդակը աճել է 50-760%-ով
- ❖ Բնակչության բնական աճը նվազել է 400%-ով
- ❖ Ամուսնալուծությունը աճել է 200%-ով
- ❖ Շարքային Հայի բնակարանային խնդրի լուծումը նվազել է մինչեւ 0 %
- ❖ Աշխատավորների միջին եկամուտը նվազել է 500%-ով
- ❖ Կենսաթոշակը նվազել է 250%-ով
- ❖ Հաց գներու կարողությունը նվազել է 1600%-ով
- ❖ Գիտական աշխատողների քանակը նվազել է 600%-ով
- ❖ ՌԻսանողների քանակը նվազել է 50-60%-ով
- ❖ Գիտությունների ակադեմիայի 7 բաժինները և 33 ինստիտուտները չեն գործում
- ❖ Արտադրական հիմնարկ ձեռնարկությունների 85% չի գործում
- ❖ Վարելահողերը մշակվում են ընդամենը 26%-ով
- ❖ Գյուղատնտեսական տեխնիկայի դիֆիցիտը 90%-ից ավել է
- ❖ Պարենային անվտանգության ապահովվածությունը 0 %-է
- ❖ Ազգը անհամեմատ բարոյաբլված է՝ օտարեցված հարազատ հայրենիքից
- ❖ Չբավորության քանակը գերազանցում է ազգի 75%-ից
- ❖ Ազգը բառիս բուն իմաստով անգրագետանում է
- ❖ Ազգի երրորդ մասը արտաքսված է հայրենիքից՝ հանապազօրյա հացի խնդրով

Այսօր Հայաստանը օկուպացված է ջիուդների կողմից՝ կոռուպցիա տերմինը, դա արտաքին աշխարհին և անգիտակից Հայերին մոլորեցնելու համար է: Ջիուդները, իրենք փողի կարիք չունեն, ժողովրդին կողոպտելու իմաստը միայն նրանում է, որ ժողովրդի ձեռքին հանկարծ փող չհայտնվի, չկարողանա միավորվել՝ ըմբոստանալ:

Քանի դեռ կան բազմակուսակցություններ՝ ճիշտ այդքան անգամ մասնատված կլինի Հայաստանը:

Այսօրվա Հայաստանի Հանրապետությունը Հայ ազգի սիրելի հայրենիքն է, բայց ոչ իր պետությունը:

Այսօրվա Հայաստանի Հանրապետության իշխանությունները չեն ներկայացնում Հայ ազգի շահերը ո՛չ ներքին, ո՛չ արտաքին քաղաքականության սկզբունքներում:

Այսօրվա Հայաստանի Հանրապետության իշխանությունները չեն ցանկանում ներկայացնել Հայի ողբերգական անցյալը միջազգային իրավասու ատյաններին և հանրությանը, որպես միջազգայնորեն ճանաչված իրավական դրույթներին համապատասխանող իսկություն և Հայ ազգի և Հայոց տարածքի հանդեպ, ելնելով «Հայրատի» անձեռնամխելի փաստերից և ծրագրերից:

Այսօրվա Հայաստանի հանրապետության իշխանությունները անտեսում են Սփյուռքի անըջանցելի ներկայությունը Հայաստանի Հանրապետության ներքին և արտաքին քաղաքականության ձեռավորմանը: Ընդհակառակը, աշխատում են բոլոր հնարավոր մեթոդներով օտարեցնել Հայրենիքից: Այդ նպատակին է ծառայում նորաստեղծ սփյուռքի մատարությունը:

1920 թ. բուլղական իշխանությունները դատապարտել են երիտթուրքերին մահապատժով՝ նրանց կատարած ոճրագործությունների համար, իսկ դա մեքենայաբար նշանակում է, որ նրանք դեռևս այն ժամանակ Մեծ Եղեռնը ճանաչել են՝ իսկ մերոնք այդ մասին լռում են:

Բայց Իսրուելը, որը երեք հազար տարի է առանց հայտարարման նենգ պատերազմ է վարում Հայի դեմ և թուրքի ձեռքով իրականացրեց Մեծ Եղեռնը, ինչու թե ներկա Հայաստանի իշխանությունները իմիտացնում են, իբր այդ վայրագները ուզում են ընդունել Հայոց ցեղասպանությունը:

Նույն՝ ստոր նպատակներով այդ իշխանավորները ուզում են, որ Հայաստանը ճանաչի Արցախի անկախությունը՝ այն դեպքում, երբ Արցախը Հայաստանի մաս է կազմում:

Այսօր Թուրքիայի հետ վարած քաղաքականությունը ոչ այլ ինչ է, եթե ոչ պետական դավաճանություն: Բացելով Թուրք-Հայկական սահմանը պետականորեն գրանցված փաստաթղթերի հիման վրա, նշանակում է պետականորեն ճանաչել այդ սահմանը: Իսկ պետականորեն ճանաչել այդ սահմանը, նշանակում է ճանաչել Ղարսի պայմանագիրը: Իսկ Ղարսի պայմանագիրը Հայերը չեն կնքել, այնպես, որ այդ հողերը մեր՝ հայկական հողերն են և գոյություն ունեցող սահմանը ընդամենը անեքսիայի արդյունքով ինքնակամ գծած, միջազգային ուժ և ճանաչում չունեցող վարչական գծեր են: Իսկ Ղարաբաղի հարցի մեջբերումը ընդամենը ժողովրդին մոլորեցնելու պարագաներ են: Աղբրեջանը կնքելով 1994թ. դեկտեմբերին գինդադարի պայմանագիր Ղարաբաղի հետ, մեքենայաբար ճանաչել է Ղարաբաղի Հանրապետությունը, այնպես, որ Ղարաբաղի հարցը լիովին լուծված է: Աղբրեջանի կողմից ամեն մի ոտնաձգություն կհամարվի անեքսիա:

Իսկ ԱՄՆ-ում 252-րդ բանաձևի ընդունման ժամանակ սենատորների համար հիմնական խոչընդոտը Հայ-Թուրքական արձանագրություններն էին:

Սա հ՞նչ է՝ սրիկա հեռատեսություն, թե ուղղակի տակաճի առիթնարական պահելաձեռ:

Յանկացած պահին ջիուդներ իրենց կաշին փրկելու համար թքաց կունենան Հայոց պետականության ճակատագրի վրա, ինչպես 1043 թվականին, այնպես, որ Հայ պետականության ճակատագիրը մեծ վտանգի առաջ է կանգնած:

Հայաստանի Հանրապետությունում գոյություն չունեն ազգային և պետականության գաղափարախոսությանը աջակցող պաշտոնական վարչակարգեր:

Որպեսզի քաղաքական կազմակերպությունները իշխանությունների ծառայություն լինելու մեջ հավաստիանաք՝ մեկ հարց տվեք իրենց, «Ի՞նչ եք եք տեսնում իշխանափոխության ասպարեզում» և կհամոզվեք, որ նրանք բոլորը դեմ են ծայրահեղ միջոցներին՝ քանզի իրենց առաջարկած սահմանադրական եղանակով հնարավոր չի՝ նախ Սահմանադրության երկրորդ հոդվածն է արգելում, և հետո՝ եթե ՀՀ նախագահն է նշանակում ընտրական հանձնաժողովի նախագահին, ինչպես կարող է մեկ ուրիշը ընտրություններում հաղթել:

Այսօր Հայաստանի Հանրապետությունում գոյություն չունեն անկախ քաղաքական կազմակերպություններ՝ բոլորը իշխանությունների ծառայություններ են:

Ընդիմության քողի տակ էթնիկ Հայ գաղափարախոս տրայեկտները ասիմիլացվում են «կեղծյանների» քաղաքական կառույցներում և ապագա գաղափարայնացման նպատակով մեկուսացվում իրենց շարքերում:

Հայ ազգը օկուպացված է ջնուղների կողմից, այն չի կարող հանդիսանալ ընդիմություն, այն կարող է լինել միմիայն ազգային ազատարարական սուբյեկտ:

Հենց այս իրականությունն է ջնուղներին մղում Արքայությունների ու թագավորությունների վերացմանն և «մեծամասնությունների դեկավարման» ու քաղաքական կազմակերպությունների կազմալուծիչ ծրագրի գործնականացնելուն: Իսկ մարդկային էվոլյուցիայի փրիխտփայությունը հենց նրանում է, որ մեծամասնությունները ըստ իրենց բովանդակության՝ դեկավարման ու կազմակերպման կարիք են գգում փոքրամասնությունների կողմից, ժողովրդավարությունը ամենախարդախ դեսպոտիզմն է՝ փողոտ զանգվածները միշտ էլ կհաղթեն:

Արքա=Արարված+Քուրմ+Առաջնորդ, իսկ Թագավոր՝ թագ կրող: Ոչ մեկը իրեն հարց չի տալիս՝ «Արդյո՞ք առանց փողի հնարավոր է դառնալ նախագահ, իսկ եթե ոչ, արդյո՞ք փողատերերը Քրմեր են, իսկ եթե ոչ՝ ապա ամենախելքովներն ու ազգասերներն է՞ն»:

Սա էլ հենց օժտվածության գաղափարի հերքումն է՝ դասական ՆԻԳԻԼԻԶՄԸ:

Մեր աչքերի առաջ գողոյսամբ ու անբարոյականությամբ ծագեցին այդ փողատերերը՝ օլիգարխները: Իսկ ո՞ր դոդին, խեղաբյուվածին, անողնաշարին տրամադնես միլիոն, որ նա չկոչվի միլիոնատեր, կամ նստեցնես մերսեդեսի դեկին ու այդ մերսեդեսը նեղանա ու չքվի, կամ «Վերսալի» հագցնես ու այն չհագցվի:

Իսկ ինչի՞րեքեց նման նիզիլիզմը՝

- I. Հայոց պետականության և Հայ ազգի կործանման,
- II. Տարածքային ահավոր պատերազմների,
- III. Խաչակրած արշավանքների՝ իր սուկայի հետեւանքներով,
- IV. Երկու համաշխարհային պատերազմների,
- V. Հայոց Մեծ Եղեռնի և ուրիշ մի քանի ցաղասպանությունների,
- VI. Գալիք անըջանցելի երրորդ համաշխարհային պատերազմի:

Այս ամենի արդյունքում փողոցային ցույր ջիպով է երիվայրում, իսկ գիտնականը մետրոյի փող չունի, խեղաբարձվածը միլիարդատեր է, տաղանդ ու հանճար ծնողը՝ չքավոր: Ե՛հ այդ անուղեղ փողատերը հայտարարում է, որ ինքը այնպիսի անելանելի իրադրություն կատեղծի, որ այդ խելքովը իրեն կծառայի, առանց հաշվի առնելու դրա անհնարիությունը՝ հակառակ դեպքում այդ խելքովի մոտ ինքը իր փողերի առկայությամբ հանդերձ հավերժ ոչնչություն իրեն կզգա՝ անկախ համատարածվելիք այն արտահայտություններին, «թե որ խելքով էս՝ ում էս պետք»:

Ե՛հ վերջապես՝ եթե այս քաղաքական պռռնկությունը չկասեցվի, Հայոց ճակատագիրը և ընդհանրապես քաղաքակրթությունը գերվտանգված կարելի է համարել:

Եթե մի ամբողջ ազգ արմատախիլ արվեց, անմեղ և անպաշտպան բնությունը այդ չարքե-րի դեմ առանց մարդու միջամտության անկարող է:

Գիտականորեն և տնտեսապես ակնառու՝ ընդերքի հարստությունների վատնումը բնութ-յան հանդեպ ավերիչ գործընթաց հանդիսանալը ու դրա անհասպաղ կանխման միջոցներ կիրառելը «ամենակարող» իշխանությունների կողմից արհամարվում են: Իսկ ջիուդական «Մարդկային կայուն զարգացման» կազմակերպության ներկայացուցիչ Կարինե Դանիել-յանի օգնական Յուրի Աբովյանը աննկարագրելի բիրտ տոնով հայտարարում է «Աստված մեզ տվել է բնությունը, որպեսզի մենք օգտագործենք, ի՛նչ ծիտ, ի՛նչ կանաչ տերեւ»: Իսկ միջազգային կազմակերպությունների կողմից բնության պաշտպանության համար հատ-կացված համապատասխան գումարները յուրացնելը արդարացնելու նպատակով մերթ ընդ մերթ հեռուստատեսությամբ՝ իբր «գործեր են կատարում»:

Գունավոր մետաղները առաջնային վերամշակումից հետո ստացված գերվտանգավոր պոչաքարները մնում են Հայաստանի տարածքում, իսկ արդեն աննշան վտանգ ներկա-յացնող և էժան գներ ունեցող կիսահումք խտանյութը արտահանվում է ջիուդների սեփա-կան շահերի բավարարման նպատակներով: Իհարկե նման գործողությունը առեւելի ճա-նապարհների կարիք է գտնւմ, այն էլ Թուրքիայով:

Հազվագյուտ մետաղները արենայում չկան՝ այդ մասին չի խոսվում:

Ամենաաններելի և այդքան էլ պատասխանատու հարցը Հայաստանում ոսկու վերամ-շակման և արտահանման հարցն է: Իշխանությունները, այդ ամենի միակ օրինական տեր ու տնօրեն Հային համարելով բացարձակապես աննկատելի երեւույթ, հարկ չեն համա-րում այս մասին անգամ տեղյակ պահեն: Այս մեթոդներով հավաքած իրենց անսահման ոսկու մասին են գրում Միոն Հնուտները: Երբեք այդ ոսկու քանակը Հայաստանում տա-րեկան 30 տոննայից պակաս չի եղել, իսկ դա մոտավորապես միլիարդ դոլար գումար է: Դժվար չի հաշվել՝ արտագրպանված ընդերքի ընդհանուր գումարները վերջին 18 տարի-ների ընթացքում և բոլորը կհասկանաք, թե որտեղից են անիծյալ ջիուդները մայրախ-ներով, ջիպերով ու բռաբուսներով երիվայրում:

- Միլիարդ դոլլարների արժողության հանքային հանածոները վատնվում են;
- Անտառը ոչնչացվում է՝ որպես շինանյութ ու փայտանյութ վաճառվում;
- Քարը արտահանվում է աննշակ և անթիվ քանակությամբ;
- Հանքային ջուրը գիշեր ու ցերեկ հոսում է ջիուդների գրպանները:

Գիտությունների դոկտոր Հրաչ Ավագյանի հաշվարկներում Մովսեսական ժամանակա-շրջանում 350 տարվա համար նախատեսված աշխատանքների՝ 7-8 մլն տոննա/տարի հանքաքար տեղում վերամշակելու ծրագրերը գերկարճ ժամանակամիջոցում՝ 10-15 տար-վա ընթացքում, կիսահումք վիճակում ջիուդները որոշել են արտահանել 40-45 մլն տոն-նա/տարի հանքաքար: Հարյուրամյակների հազվագյուտ ծառերը կտրատվում ու արտա-գրպանվում են, տուֆը, մարմարը, բազալտն ու գրանիտը, օբսիդիան անխնա արտա-գրպանվում են, գումարները գանձվում «Բարոելի ֆոնդ»։ Ջերմուկն, Բջնին և մնացած հան-քային ջրերը ծառայեցվում են միակզամայն նույն նպատակներին: Ծավալների մասին կարդացեք «Հանցաքործ արտաքին առևտուր» բաժնում: Մի խոսքով՝ շահույթը ջիուդնե-րին, իսկ ավերված ու կայուն աղոտոված բնական համակարգերը՝ Հայ ազգին:

Ինչ որ ոմն Վարդան Այվազյան Հայաստանի երկաթի հանքերը 25 մլն. դոլ. վաճառել է չինացիներին: Ինչպե՞ս, ո՞ւմ թույլտվությամբ ո՞ւմ հաշվին՝ հայտնի չի:

Այժմ ուզում են Զանգեզուրի ուրանի հանքաքարերի արտահանման գործը սկսեն:

2003թ. դրությամբ ՀՀ արտաքին պարտքը Ռուսիային կազմում էր 93.76 մլն դոլլար, որի դիմաց փոխանցվեց 5-րդ ձեռնարկությունների 100% ակցիաները՝

1. ՓԲԸ “ՄԱԼՄ” –գնահատված 56.29 մլն դոլլար
2. ՓԲԸ “Եր Գ-ՀԻ”/Մերգելյան/-- 2.75 մլն դոլլար
3. ՓԲԸ “Եր Գ-ՀԻ ԱՍՈՒ” – 3.37 մլն. դոլլար
4. ՓԲԸ “Գ-Հ և արտադրական միավոր”/ՀՀ ՍՊԿ/-- 0,35 մլն դոլլար

5. “Հրագրան-ՀԵԿ” – 31 մլն. դոլլար:

Այս գիտական հիմնարկների գները հազար անգամներ նվազեցրած են, իսկ փակված ձեռնարկությունները խոշոր կենտրոններ ու բազմահազարանոց աշխատատեղեր էին: Ամենաողբերգային այն է, որ կորցրինք գիտական ռեսուրսը՝ հազարավոր գիտական աշխատողների, որոնք բոլորը վերածվեցին գործազուրկների: Իսկ միայն «ՄԱՐՄ» գործարանը 1995թ. հանձնվեց արտադրության 450 մլն. դոլլար արժողությամբ:

Այս գործարքը իրականացրին Սերժ Սարգսյանն ու Ռոբերտ Քոչարյանը, այն դեպքում, երբ դեմ հանդիսացան ընդհանրությունն ու կառավարությունը: Կրեմլն ու Սերժ-Ռոբը այս գործարքին միակցեցին Հայ-Ռուս միության նախագահ Արա Աբրահամյանին՝ խոստանալով Ռուսկավար-Ազատական հուսակցությունն ու տեղեր պաշտամենում, բայց “զցեցին” սրան էլ: Սկզբում Կրեմլը խոստացավ 107 մլն դոլ. ներդնել, հետո 33 մլն. դոլ., ու այդպես էլ մոտ կես մլն դոլ. ներդրվեց, և արդյունքում “ՄԱՐՄ”-ը այսօր աշխատում է իր հզորության 1 %-ի չափով: Իսկ Համաշխարհային Բանկի ներկայացուցիչը Հայաստանում դատապարտեց այս գործարքը, բայց ինքն էլ իր հերթին Հայաստանին վարկեր է հատկացնում, փստահ լինելով, որ այդ վարկերը չեն կարող վերադարձվել:

2003թ. նույն, “ՌԻՆԵՎՎԱԾՔ” պարտքի դիմաց” ՌԱՕ ԵՄ-ՌՈՍԻԱ խողինգին 40 մլն. դոլ. Հայկական Ատոմակայանի վառելիքի պարտքի դիմաց փոխանցվեց “ՄԵՎԱՆ—ՀՐԱԶԳԱՆ ԿԱՍԿԱԴՐ”, գնահատելով այն 25 մլն. դոլ., իսկ մնացած 15 մլն. դոլ. երկու տարվա ընթացքում էլեկտրականության համար բնակչության մոծաց գումարներից դրանք հետ ստացան:

Եթե այդպիսի գումարներ կարելի էր ժողովրդից կորզել, ապա ինչո՞ւ Սերժ-Ռոբերտ Սեւանի կասկաղը տվեցին: Այն է, 40 մլն պարտքը կփակեին 4 տարում: Այն դեպքում, երբ Միջազգային էներգետիկական կորպորացիան ԵՐԵՎԱՆ-ԳԵՄ-ի մոդեռնիզացիայի համար 15 մլն. եվրո էր հատկացրել 0.75% տարեկանով՝ ճիշտ ինչպես 18 մլն. եվրո տրամադրեց ՔԱՆԱԶԵՌ-ԳԵՄ-ին 40 տարով:

2003թ. սեպտեմբերի 17 պայմանագրով Հայաստանի Ատոմակայանը տրվեց ՌԱՕ ԵՄ-ՌՈՍԻԱ կոռպորացիայի վարչության տակ: Բայց փաստաթղթերի նախապատրաստումը հաստատվել էր 2003թ. փետրվարի 18-ին՝ Հայաստանում նախագահական ընտրություններից մեկ օր առաջ: Արդյունքում ՌԱՕ ԵՄ-ՌՈՍԻԱ ստանում է Ատոմակայանի տարեկան 25% շահույթը՝ մոտ 5 մլն. դոլ. տարեկան: Այն դեպքում, երբ նույն ՌԱՕ ԵՄ-ՌՈՍԻԱ-ին Հայկական կողմը առումային վառելիքի գումարը առանձին վճարում է:

Նույնը կատարվեց “ԱՐԳԵՆԹԵԼ”-ի հետ՝ “ՄԻԳԼԵՆԳ ՌԵՍՈՒՐՍ ԼՏԳ”-ն, որը աֆ-շոր գոնայում գրանցված կասկածելի ֆիրմա է, Հայաստանի էլեկտրոկայի դիմաց մոծեց ընդամենը 12,15 մլն. դոլ., վերցնելով իր վրա 25 մլն դոլ. պարտքի մարում: Այդպիսով 2005թ. այդ ֆիրման 73 մլն. դոլ. վերավաճառեց Հայկական էլեկտրոկայը նույն ՌԱՕ ԵՄ-ՌՈՍԻԱ կոռպորացիային:

2006թ. հունվարի 22 Կրաստանում զազամտոլի պայթեցումից հետո՝ Ռոբերտ Քոչարյանը գտնվում էր Մոսկվայում՝ Պոտինի հետ հանդիպելուց հետո Իրան-Հայաստան զազամտոլի ակցիաների խկող փաթեթը պատկանում է Ռուսիային: Ինչը առաջին հերթին Իրանի զազա Եվրոպա մոտք գործելը արգելափակեց և հետո այդ զազամտոլից Հայաստանի ապագա էներգետիկ անկախությունն ու շահույթ ստանալը նույնպես:

Այժմ “Հրագրան-ՋԷԿ”-ը նորից պատկանում է ՌԱՕ ԵՄ-ՌՈՍԻԱ կոռպորացիային 31 մլն. դոլ. գնահատմամբ ու նորից առանց ներդրումների՝ այն դեպքում, երբ տասը տարվա ընթացքում պարտքերը կփակվեր ու տասնյակ միլիոն դոլլարների օգուտ կբերվեր ապագա Հայաստանին:

Այսպիսով՝ 80% արտադրող և 100% բաժանող էներգետիկայի ոլորտի հզորությունները պատկանում են ԱՕ ԵՄ-ՌՈՍԻԱ կոռպորացիային:

ՀՀ երկարգիծը ամբողջովին պատկանում է Ռուսիային:

Ահա, թե ի՞նչ են անում Հայի գլխին ջիուղները՝ Հայաստանը և Հայ ազգը բացարձակապես ոչ մի սեփականություն չունի:

Ի՞նչ նպատակներով է վերցրած արտաքին պարտքերը և այդ պարտքերը հատկացնող կազմակերպությունները ինչո՞ւ են շարունակում նոր պարտքեր տրամադրել, այն դեպքում, երբ ակնհայտ է՝ պարտքերի մարումը (նորից մար՝ ջիտդ, սուրբ արմատը) ՀՀ իշխանությունների կողմից վարած տնտեսական քաղաքականությամբ անհնար է:

Ամենահամեստ հաշվարկների համաձայն՝ վերջին քսան տարիների ընթացքում Հայաստանի Հանրապետությունից արտագրվել է մոտ 230 միլիարդ դոլլարի հազվագյուտ, ազնիվ, գունավոր, սև մետաղներ, թանկարժեք և բնական քարեր, անտառանյութ, հանքային ջրեր, միս, գյուղատնտեսական ապրանքներ, կոնյակ, գինի, Սովետից ավանդաբար մնացած հաստոցներ, գործիքներ, տեխնիկա, քիմիական նյութեր:

Սովետի փլուզումից հետո ՀՀ անշարժ գույքը կազմում էր 42 մլրդ. ռուբլի (ինչը դոլլարից արժեքավոր էր), բացարձակապես ավերված է:

Արդյունաբերությունն ու գյուղատնտեսությունը վերականգնելու համար ահռելի գումարներ ու ժամանակ է պետք:

Քաղաքային, միջքաղաքային ու բեռնատար տրանսպորտը անհետացած է և վերականգնելը կապնված է ահռելի գումարների հետ:

Գիտահետազոտական ինստիտուտների թանկարժեք սարքավորումները անխնա ջարդոտված է՝ մեջից հազվագյուտ մետաղներ հանելու նպատակով:

Տարեկան 4.5 միլիարդ դոլլար դրսից տրանսֆերտներ ենք ստացել, ամենաքիչը այդքան էլ դրսի Հայերը օգնություն են ցուցաբերել:

Սեւանում այլևս ձուկ չկա:

Այս ամենից հետո այդ գիշատիչ կենդանիները մոտ վեցը միլիարդ արտաքին պարտք են կուտակել ազգաբնակչության վզին:

Արտաքին պարտքերը վերադարձնել հնարավոր է միմիայն արտաքին առևտրի հաշվին, իսկ եթե այն բացակայում է՝ միակ տարբերակը ազգային հարստությունների տրամաբ փոխհատուցումն է:

Արտաքին առևտուրը Հայաստանում կարելի է միայն առանձին գրքով ներկայացնել, որպես Հայ ազգի նկատմամբ ոճռագործություն իրականացնելու փուլերից մեկը, այդ պատճառով միայն կարելի է ասել, որ դա ամբողջովին վերցրած պետական հովանավորության ներքո ջիտդների կողմից մի ահռելի մաշտաբի պետական ու քրեական հանցագործություն է և միմիայն քրեական պատասխանատվությամբ վախճան պետք է ունենա նման մաշտաբի «սեւ փորձությունը»:

Այսօրվա Հայաստանի Հանրապետության արտաքին պարտքերը, որոնք գումարվում են Հայ ազգի 20 տարվա սոված ասրելակերպին և Ջիտդների ջիպային հաճոյականություններին, առայժմ կազմում է 5.7 միլիարդ ԱՄՆ դոլլար:

Արտաքին պարտքերի հաշվին Հայաստանում հատուկ՝ կանխամտածված, չի իրականացվում որեւէ արտադրություն, կամ ստրատեգիական նշանակության օբյեկտ: Այն հիմնականում ներդրվում է բյուջեյից սնվող, նորից ջիտդ պետական ծառայողների աշխատավարձի ֆոնդի, ջիտդ բանկիրներին, ջիտդ առևտրականների, ջիտդ շինարարների սատարման և սպասարկողական որդրում:

Եթե ջիտդները մտածում են, որ այդ արտաքին պարտքերը (վարկերը), պետք է արգելք հանդիսանան Հայաստանում իշխանափոխության համար, կամ իշխանափոխությունից հետո համաշխարհային ջիտդականությունը ստրկական կախվածության մեջ պահի Հայաստանը՝ չարեչար սխալվում են: Այդ պարտքերը մոզոնելու համար իրենք սպասվելիք շատ-շատ անգամ ավելի լուրջ սեփական բարդանքների համար պետք է անհանգստանան՝ դժվար թե իրենց փող պետք լինի:

Ն Շ Ա Ն Ն Ե Ր — Ս Ի Մ Վ Ո Ւ Ն Ե Ր

Դեռևս մեր քվարկությունից առաջ վեցերորդ դարի հանճարեղ Չինական փիլիսոփա Կանֆուցին ասել է, «Աշխարհը կառավարում են ոչ թե խոսքն ու օրենքը, այլ նշաններն ու սիմվոլները»:

ՆՇԱՆ—ՍԻՄՎՈՒ (հուն—հատկանիշ): Միմյուր կոմպլեքսային բովանդակությամբ մարդկային մշակույթի, կրոնի, հավատամքի, գիտական բոլոր ոլորտների արտահայտչաձևն է: Ռիդրակի բանախոհությամբ դժվար է բացատրվում, այն ձեռի և բովանդակության խորհրդավորված միասնությունն է, լիովին չմեկնաբանվող բովանդակությամբ, պահանջում է ընկալման և ըմբռնման հաստիկ, ոչ ստանդարտ մտեցում: Այն արտահայտված է տարբեր կոնցեպցիաների և հասկացողությունների ուղղություններով: Նրանք ծառայում են խորհրդավոր տեքստերի, Աստվածայնության, պատվիրանների, կախարդական, փուկային, տիեզերական գաղափարների արտահայտչական նպատակների համար: Դրանց օգնությամբ իրականացվում է որեւէ նպատակի հասանելիություն, որոնց ուսմունքի գաղտնի միտքը չլուսավորվածների համար պետք է լինի անբացահայտ:

Միմյուր փիլիսոփայության առանցքային հասկացողությունն է, առանց նրա հնարավոր չի կառուցել ոչ լեզվի, ոչ էլ ինստրուկցիոն տեսություն: Այն ստացել է բազմաբնույթ մեկնաբանություններ, բայց նրա մասին միանշանակ պատկերացում առայժմ չկա:

Բայցեսայնպես, սիմվոլիկան ունի խորհրդավոր նշանակություն: Եթե գիտականորեն չենք կարողանում բացատրել դրանց ազդեցությունը, ուրեմն պետք է ուղղորդվենք ավանդական ինֆորմացիաներից, որոնք իհարկե հասել են մեզ հանճարեղ փիլիսոփաներից, կամ գիտնականներից: Օրինակ արիական կեռխաչը, որը ստեղծել են հազարամյակներ առաջ, մինչև այժմ էլ լիովին բացահայտված չի: Կամ սեպագրերը, միլիոնավոր քարգնաներ առայժմ չի հաջողվում՝ միմիայն մոտավորապես է հնարավոր:

Կլիմենտ Ալեքսանդրիացին (Մրրոմնտոս v) պնդում է, որ Մովսեսը կենդանիների քողարկված սիմվոլներով հիդրոգլիֆային մեթոդով պարզեցնում էր բարդականության կանոնները և որ Թորայի զարդարվեստը նույն աղբյուրից էր վերցնում: Ոչ միայն մարգարեները, այլ Հիսուսը (Հովհաննես 11;14, Դուկաս 24;27) որպես անձնականի և նախապատկեր իրեն էր վերագրում անսպասում Մովսեսի կողմից վերխոյացրած պղնձյա ՕՁ-ին:

Միմվոլները քրիստոնյաների մոտ՝ ջրաշուշանն (լիլիա) ու վարդը Մայրամ Աստվածածնի պատկերի հիմնական պատկանելիությունն են համարվում, սուրբ Գեորգը իր նիզակով խոցում է հրեշի, սրբապատկերների լուսապատկեր, վարդի փշերը Հիսուսի գլխին:

Դիզաբանական և կրոնական սիմվոլներ են համարվում նաև գերբերը, դրոշները, զինանշանները, էկրլեմները:

Այժմ փորձենք տալ մի քանի սիմվոլների պատմականորեն բացահայտված նշանակությունը՝

ԵՈՒՆԿՅՈՒՆԻ—1.ծնունդ-կյանք-մահ 2.կյանք-մահ-նոր կյանք 3.մարմին-խելք-հոգի 4.հայր-մայր-զավակ

ԵՈՒՆԿՅՈՒՆԻ ՇԻՋԱՆԻ ՄԵՁ—միասնական եռակիություն կամ երրորդություն:

ԵՐԿԱԿԻ ԵՈՒՆԿՅՈՒՆԻ-Գազաթով ներքեիներ՝ Գոռի (չարի) կանացի սկզբունք՝ ջուր, ստորգետնյա միապետություն, լուսին: Գազաթով վերեիներ՝ Մեթի (չարի)-տղամարդու սկզբունք՝ կրակ, երկնային ուժեր:

ՔԱՈՒԿՈՍԻ—Հավասարություն, հասարակ լինելիություն, ուղղապահություն, ճշմարտություն, ազնվություն, իմաստություն, պատիվ:

ՔԱՈՒԿՈՒՍՈՒ ՄԵՁԸ ԵՈՒՆԿՅՈՒՆԻ--Աստվածային և մարդկային, երկնային և հողային, հոգեկան և մարմնական:

ՀՆԳԱՆԿՅՈՒՆ—ԱՍՏՂ--Հավերժություն, կատարելություն, տիեզերք: Հիսուսի հինգ վերքերի սիմվոլը: Հրեաների հաջողության սիմվոլը: Մողմունի լեգենդային բանալին:

ՎԵՑԱՆԿՅՈՒՆ--Գեղեցկություն, հարմունիս, ազատություն, սեր, ամուսնություն, հան

դորժողականություն, խաղաղություն:

ԿԵՆԽԱԶ--Բարօրություն, երջանկության օբյեկտ, արիական սկիզբ: Սլաքների ուղղությամբ Արեւի պտտմանը հակառակ ուղղությամբ՝ պատերազմ:

ԽԱԶ—«Արբազան արժեքների սիմվոլ, հոգեկան տեսակետ, հոգու առաջացում, ձգտում դեպի Աստված և հավերժություն: Կյանքի և մահվան միասնություն»,–այսպես է ներկայացնում քրիստոնեությունը: Բայց իրո՞ք այդպես է, չէ որ Հիսուսից հազար տարի առաջ Մովսեսը անսպասում ջիտղների առաջ հանեց այդ նույն խաչը: Տղամարդու ակտիվ սկզբունք՝ ահա թե ինչ նպատակով Մովսեսը հանեց թլփատված ջիտղների առջեւ ներքեւի սկզբ երկար խաչը: Իսկ ՄՈՎՍԵՍ=ՄՕԵրր. Իուր + ՈՒՄԵՇ էրր. Փրկել:

Եգիպտական ԱՆԿԻՆ-ը՝ Դ-ման խաչ, վրան օղակ, նշանակում է հավերժ կյանք:

Դ-անման խաչը կամ սկիխ-ը ջիտղների համար սպասվող փրկության և հավերժ կյանքի մեասիա: Ջիտղների (արամեական) այբուբենի 22-րդ տառն է (հիշեք 22 քրմերին):

+ տիպի խաչը տղամարդու և կանացի կաս, դրական և բացասական կասերի սկզբունք:

ՇԻՋԱՆ—Միասնություն, անվերջություն, բարձր կատարելություն:

ԱԶԸ—Ինքը բեզ տեսնում է, դու իրեն չես տեսնում:

ՕԶ--Բարիք, կանացի արտադրողականություն, տղամարդու բեղմնավորվածության սկզբունք, հարստություն, գանձ:

ԼՈՒՄԻՆ--Գիշեր, իմաստություն, ուրախություն:

ԵՈՒՆԿՅՈՒՆԻ ԱՍՏՂ ՄԵԶԸ ԱԶԸ—Մասունների մոտ- ՃԱՈԱԳԱՅՅՈՒԾԻՆ ԴԵԼՏԱ, ամենատես աճը: Առաջին աստիճանի՝ աշակերտ մասունի կարեւոր սիմվոլն է: ԱՄՆ-ի Մեծ կնիքի վրա այն այդպես էլ չտպվեց, բայց մեկ դոլլարանոցի վրա “Աստված բարեկամ է մեր գործի հանդեպ” և “Նոր կարգեր դարերով” գրություններին գուգակից տպված է:

ՎԵՑԱՆԿՅՈՒՆ ԱՍՏՂ--Եգիպտական գաղտնախորհուրդ է, բլեման, իսկ ավելի ուշ ջիտղները գողացան՝ Դավիդի աստղ, Սողոմոնի աստղ/երկնքի և երկրի ամուսնության էկբլեմա/: Ջիտղների “Վախճանաբանական մեկնաբանությամբ” սա 6.6.6.6. անկյունների արտադրյալն է, 6-ր փոքր եռանկյունիներ, ներքին հեքսագոնի 6 կողմ և սա կապել են գազանային թվի և հակաքրիստոսի հետ:

Ամեն մեկի նյարդերի վրա ազդում է, եթե որեւէ մի երեսույթ դուր չի գալիս: Սա ամենատարրական օրինակն է: Կամ պրակտիկ փորձով, ասում ենք այս ճանապարհը, ինձ համար միշտ աղետաբեր է, այս մարդուն հանդիպեցի, անպայման անհաջողություն կլինի: Գիշտ է, չէ, ուրեմն մի բան կա: Մենք թուրքական դրոշի տակ չենք մտի խորոված ուտենք: Եթե այդպես չլիներ, Հիտլերը հատուկ ջոկատներ չէր ուղարկի հեռավոր Տիրեթ, ինչ որ տեղեկություն ստանալու: Մենք 301 թ. թույլ տվեցինք մեր հազարամյա մեխյանները բանդեցին, կամ վերածեցին եկեղեցիների, Վահագնի, Անահիտի, Միհրի (Միերի) և այլ Հայի ԱՍտվածների արձանները ջարդեցին փշրեցին, տեղը ուրիշի Չաստվածներ կանգնեցրին: Արդյունքում ունեցանք այն, ինչ հիմա ունենք: Կորցրինք մեր պետականությունը, մեր աշխարհակալ Հայաստանը, ազգը բնաջնջվեց, հազար տարի է ուրիշի համար ենք աշխատում ու գործում: Մեզ դեկավարում է երբեք պետություն չունեցած, անտաղանդ, գող, անբարոյական, խուժան մի ցեղ՝ ջիտղը: Ամո՞ք մեզ: Ամոթը, ամոթ, բայց արի ու տես, որ ամենուրեք, այսօր Երեսնում և ընդանրասպես Հայաստանում ջիտղական սիմվոլներ են տեղակայված:

Լինելով ներկա դրությամբ աշխարհի ամենահետամնաց պետություններից մեկը, տեսեք թե ինչքան տաղանդավոր և հիշարժան «Հայեր» ունենք, որոնք արժանացել են ազգի կողմից ամենավեճ գնահատականին:

Սկսենք սկզբից՝

1. Մեր Արարիչը մնացել է Հայի հարազատ կանչին, մենք աղոթում ենք ինչ-որ մի ջիտղի, որին մենքնեւուց 300 տարի հետո են միայն նշանակել Աստված (325թ Նիկեայի տիեզերածոողովում): Քրիստոսի սիմվոլը ամենուրեք է: Չնայած, ինչպես Դ-ուսու-եվսին է ասում, «Եթե Հիսուս Քրիստոսը հայտնվեր մեր օրերում, նրան նորից կխաչելին»:
2. Մեր Արարչի մասին մենք, ինքներս երբեք չենք փորձել ավերորոշություններ ասել, կամ

ինչ-որ մեկին նմանեցնել: Մեր՝ Արիական, ամեն սարկական ծագմամբ սուրբելկտին գաղափարապես անհաս կենսաչափ վերածել երկու փայտի տարրական միացմամբ մի գործիքի՝ խաչի, որի վրա կարելի է մարդ սպանել (Հիսուսին): ԵՎ բավական չէ մարդ սպանել, հետև էլ ասում են որ մենք ձեր Աստծուն ենք խաչել: Միթե հնարավոր է ընդհանրապես Աստծուն խաչել, կամ սպանել: Իսկ Քրիստոսի գլխին ջիուղների ձեռքով դրած վարդի փշերի հյուսվածքի հուշով մինչև հիմա բարձրաստիճան հոգեւորականները վարդապետներ են կոչվում: Այսպես են մեր վրա ծիծաղում և պախաւաւակում մեզ: Միմվոյները՝ խնդրեմ, ինչքան ուզեք:

3. Եթե խաչի վրա են Աստծուն սպանել, ինչպես կարելի է մարդկանց, գյուղերի, քաղաքների, փողոցների անունները խաչիկ, Խաչատրյան, Խաչեն դնել: Նման սիմվոլները հազար—հազարներով, խնդրեմ:
4. Եթե խաչի վրա Աստծուն են սպանել, ինչպես է կարելի այդ խաչով և խաչքարերով ամեննոր զարդարել: Ահա սիմվոլները , ինչքան ուզեք, խնդրեմ:
5. Ձիուղները՝ իրենք **կոտվում** են (թլփատվում), իսկ մեզ համար ծիսակատարություն են մոզոնել, որը կոչվում **մկտավել**: Ինձ թվում է սիմվոլի օրինակի բերման կարիք չկա: Այն ամբողջ է, լիքը, խնդրեմ:
6. Ձիուղ Գրիգոր Խալատրիչը 128 Հայ իշխանատուն բնաջնջեց, ամբողջ Հայ ազգին ծնկի բերեց, Սատանայական կրոնը տվեց ընդունել, Պարսիկների հետ թշնամացրեց, Բյուզանդիային՝ Քրիստոսի երկու բնույթով Զարքերոնյան տիեզերածողովով թշնամացրեց, հայոց պետականության կործանման հիմքը դրեց, սիմվոլը՝ խնդրեմ Երեսանուն ձկան խանութից սկսած մինչև կրկես իր անվամբ փողոցն է:
7. Ձիուղ Սահակ պարթեւը, որը անձամբ էր ղեկավարում մեխյանների ավերումը, Վահագնի, Արայի արձանների փշրումը, սիմվոլը՝ անվամբ փողոցը խնդրեմ:
8. Ձիուղ Բագրատունիները 939թ. վերագրեցին մեր էպոսը, Հայկ Նահապետին վերանվանեցին Սասունցի Դավիթ՝ ԴԵՎ, այսինքն իրենց այն մի Դավիթը Եգիպտացի էր, այս մեկն էլ Սասունցի, Միմվոյն էլ՝ արձանը կայարանի հրապարակում կանգնած:
9. Ձիուղ դաշնակները Հայաստանի Հանրապետության դրոշի երրորդ մասը ջիուղական 99 աստիճանի սկյա բուրգի դեղին գույնով ներկեցին /ընդհանրապես ջիուղներին բոլոր պետություններում ստիպել են դեղին շոր հագնել, դեղինը դավաճանության նշան է/, սիմվոլը խնդրեմ՝ ամենուրեք:
10. Երեսանի սրտի մեջ «ԱՐՄԵՆԻԱ» հյուրանոցի ահռելի ցուցադրությունը շարտել են, փոխարենը արյունարբու թշնամու անվամբ՝ «ՄԱՐԻՈՏ» են գրել, այն դեպքում, երբ այդ մարիտոր դա ջիուղ մարերի՝ օձերի անվանումն է, իսկ «ՄԱՐ» բառը հենց հայկական ծագում ունի, ինչը նշանակում է Մ—մահացնող, մարդը, հանգցնող և ԱՐ արմատը, որը հենց ԱՐ-իացիների արմատ՝ ՀԱՅ է նշանակում: ԵՎ այդ սատանայական ՄԱՐ-ը ԱՐՄԵՆԻԱ բառից ավելի խոշոր հյուրանոցի պատին է փակցված՝ էլ հաջողությունը որտեղից կարելի է սպասել:
11. Քոչարյան Ռոբերտը քանդեց գեղատեսիլ Երիտասարդական պալատը միայն այն պատճառով, որ այն կրճած եգիպտացորենի տեսք էր հիշեցնում, իսկ եգիպտացորենը մասունների սուրբ խորհրդանիշն է, կրճաց լինելը նրա սպակառուցվածքությունն է:
12. Պուշկինը, որը գոչում էր «Դու ստրուկ, դու վախկոտ, դու հայ, դու ոչ ինձ որդի» սիմվոլը՝ Պուշկինի անվամբ, և դպրոց, և փողոց, խնդրեմ:
13. Մետրոլի Բարեկամություն և Սասունցի Դավիթ կայարանների առաստաղները գեղեցկացնում են Ձիուղական Դավիթի սատանեական վեցգագաթանին: Տեղով հենց սիմվոլներ են, խնդրեմ:
14. Կինո Նաիրիի վրայից պատմական Նաիրի անվանումը հանել են ջիուղ Մորզան են կպցրել: Միմվոլը՝ խնդրեմ:
15. Այդ ինչ ահռելի մաշտաբների աննկարագրելի գործեր է արել Հայաստանի և Հայ ազգի համար Կարեն դեմիրճյանը, որ Երեսանի մետրոն և մարզահամերգային համալիրը կոչեցին նրա անունով: Միմվոլը՝ խնդրեմ:
16. Այդ ինչ պատմական նշանակության, կամ միջազգային ճանաչման արժանի հետքեր

թողեց Վազգեն Սարգսյանը, որ հռչակեցին սպարապետ և ամբողջ մի Հայաստանի պարծանք-կառույց Հրազդան ստադիոնը կոչեցին նրա անունով: Միմվոլը՝ խնդրեմ:

17. Երեսանի փողոցների կեսից ավելին բացարձակապես անճանաչ և անարժանի ցիտոլների անուններով են: Միմվոլը՝ խնդրեմ:
18. Երեսանի համարյա ամեն մի շենքի պատին կայցրած բացարձակապես շարքային և չճանաչված, միայն թե ցիտոլ, ինժեների, ճարտարապետի, շինարարի հուշատախտակներ: Միմվոլ՝ խնդրեմ:
19. Մի քանի Հայ հանճարների կողքին ինչքա՞ն ակադեմիկոսներ, դոկտոր-պրոֆեսորներ, երգիչ-երգչուհիներ, դերասաններ, օլիգարխներ, քաղաքական գործիչներ: Սրանք բոլորը մեր ամենահետամնաց պետության “առաջադեմ և փայլուն” անձերն են: Նրանք բոլորը սիմվոլներ են՝ խնդրեմ:
20. Ինչքան աղօթիկներ անբարոյականացան երեկոյան Երեվանի փողոցներն ու հրապարակներն են զարդարում: Միմվոլներ են՝ խնդրեմ:
21. Ամեն մի փողոցի, ամեն մի շենքի անկյուն զարդարող և Երեսանը Իսրտէլին նմանեցնող, արեւելյան միջնադարը հիշեցնող առեւտրի «կետեր»: Միմվոլ է՝ խնդրեմ:
22. Դատարանները, դատախազությունները, ոստիկանությունները սեփականաշնորհաձ ամենաժամանակակից մեթոդներով: Միմվոլ է՝ խնդրեմ:
23. Հիմնարկ ձեռնարկությունները երեւի ժողովրդին ներուրջուն չպատճառելու և Հայաստանի օդը չփչացնելու նպատակով իշխանությունները փակել են՝ անդոր է ապրում: Միմվոլ է՝ խնդրեմ
24. Հայաստանի դպրոցներում բնական գիտությունների դասավանդման հաշվին մտցրել են կրոնական ուսմունք: Դպրոցների մեծ մասը բարձրագույն ուսումնական հաստատություն ընդհանրապես աշակերտներ չի տալիս: Աշակերտների քանակը երեք անգամ նվազել է, բայց մնացածը պարտադիր “Եկեղեցու պատմություն” քողի տակ պարտավոր են ցիտոլների պատմությունը՝ Բիբլիան ուսումնասիրեն:
25. Բուհերում ուսանողության զիտական և ուսման մակարդակը կտրուկ նվազել է մինչեւ անհավատալի մակարդակ:
26. Հայ ազգը չքավոր չունենալով Սովետի տարիներին, հիմա ազգի կեսից ավելին ծայրահեղ չքավորներ են, փողոցներում մուրացկանություն են անում: Մի՞ թե կարող է լինել առավել արտահայտիչ սիմվոլ:
27. Հեռուստատեսությամբ քարոզում են նորածին երեխաներին 8-րդ օրը **մկրտել** և անվանել Հիտուս: Սա սիմվոլ է, թե արդեն ցիտոլ սիմվոլների գործածության եզրափակիչ էտապ:
28. Հայաստանի Հանրապետության Ազգային ժողովի տաճարի բակում Երվանդ Քոչարի կերտած Բիբլիական Դավիդի՝ դեռի, սատանայի հուշարձան կոթողն են տեղադրել, հայտարարելով, թե իբր Վազգեն Սարսյանի և Կարեն Դեմիրճյանի պատվին են այն խոյացրել: Թե ի՞նչ կապ ունեն այս անձինք Բիբլիական Դավիդի հետ՝ ոչ ոք իշխանավորներից առաջին չի փորձել մեկնաբանել:

ՄԻՄՆԵ ԲՈՒՈՐ ՄԻՄՎՈԼՆԵՐԻ ՄԻՄՎՈԼՆԵՐՆ ԵՆ, ՀԱՅԻ ՀԱՍՏԱՐ ԱՍԵՆԱՆՍԵՍՏԱՑՆՈՂ ԵՎ ԱՄԵՆԱՄՆ-ՀԱՐԳԱԼԻՆ:

Երեւի բավական է, առավել չարժի հիշատակել, այս հանգամանքը անպատիվ երեսույթ է Հայ ազգի և Հայոց պետականության համար: Այսքան օրինակներն էլ են բավական, որպեսզի իրեն Հայ զգացող հայրողին համապատասխան հետետություններ անի:

ԶԱՐԸ ՀԱՍԵԼ Է ԱՄԵՆԱՀՆԱՐԱՎՈՐ ՎԵՐԻՆ ՍԱՆԳՂԱԿԻՆ՝

ԱՐԴԱՐԱԳԱՏՈՒԹՅԱՆ ՔՈՂԻ ՏԱԿ ԴԱՏՈՒՄ Է ԶԱՐ-ը ԱՐ-ին
ՆՐԱ ՀԱՅՐԵՆԻՔՈՒՄ ԿԱՅԱՑՆՈՒՄ ՈՒԶԱԾ ԴԱՏԱՈՐԻՈՒԸ

Հնուց՝ հազարամյակներ շարունակ Հայոց քրմական ցեղը Վահուններն են եղել: *Ձիտոյի երեքհազարամյա գոյությունը մեկ խորհուրդ թողեց՝ այդպիսին չլինես:*

Ձիտոյի պատարզիական փողատիրությունը նրան էվոլյուցիայի ընթացքում վերածել է փողի քսակի: Հայի արիական ոգին թույլ չի տա ապրել նման ծիսակատարություններով: Հայը, իր առաքելության համաձայն նվիրելով մարդկությանը ազնվաբարոս և արդարադատ բազում տաղանդներ ու հանճարներ, արդյո՞ք իր համար չի ծնի արդարադատ դատավոր, թե հենց այդ՝ «Մի դատիր՝ որպեսզի չդատվես» նզովքի գոհը պետք է ինքը դառնա:

ԸՆ, ԱՆ—կանացի տնքոցներն են, իսկ երբայերեն նշանակում են կանացի սկիզբ (ԱՆ-ՆԱ, ԱՆԱստասիա, ԱՆԱՆԻԱ...)

Եհովան և կին է և տղամարդ-ԳԵՍՈՒՅՐՈՂԻՏ(կանացի կրծքերով և տղամարդու ֆալլոստով): ԱՆԴՐՈՂԻՆՈՒ-է կոչվում երբայերեն այդ էակը:

«Արարիք Արարչի փոխարեն», -ասում է հերյաներին Եհովան: Այսինքն ֆալլոսն է դրանց Արարիչը: Իսկ Արարչի փոխարեն Աստված հասկացողությունը լեվիտներն են հնարել:

Առաջին անգամ Հայոց պատմության մեջ Աստվածները ի հայտ են եկել ընդամենը Արարատյան թագավորության ժամանակ՝ ԽԱԱԴԻ(Հայոյի)—գերագույն Աստված, ԹԵՅՅ-ՇԵԲԱ--գերագույն Աստված, ՇԻՎԻՆԻ--գերագույն Աստված: ՈՒշադրություն բոլորը գե-րագույն Աստվածներ են: Դրանց հանկարծակի փոխարինում են Մեծ Հայքի՝ ԱՆԱՀԻՏ, ԱՍՏԳԻԿ, ՎԱՀԱԳՆ, ՆԱՆԵ, ՄԻՀՐ(ԱՀԵՐ-ը աղավաղված), ՏԻՐ(ՏԵՐ) Աստվածները և ԲԱՐՇԱՍ Աստվածը, որը ատրիների Աստածն է և հակառակ մեր Աստվածներին, բայց միեւնույն ժամանակ որոշ Հայեր էլ են պաշտել այդ Աստծուն: Իսկ Աստված գաղափարը ուշադրություն դարձրեք առաջ է եկել Եգիպտոսում և հուրայիզմի (ֆալլոսապաշտության) ծաղկման շրջանում: Հուդաների քրմերի՝ լեվիտների միջամտության գործը չի արդյոք այս չարագործությունը, երբ երկար հազարամյակներ Հայը հավատացել է մի Արարչի, ու հանկարծ այսբան գերագույն և հետո շարքային Աստվածների բազմություն, որոնց բո-լորին հետագայում պետք է հաջորդեր 8-րդ օրը թվատված ՀԻՍՈՒՍԸ, որը ընդամենը Մարիամի տղան էր, իսկ ըստ Նոր Կտակարանի ԴԱՎԻԴԻ 42-րդ սերունդը, քանզի նա անօրինական ծնունդ էր, հռոմեացի մի զինվոր՝ Պանտեռայից: Արդյոք դեռես Արարատ-յան ժամանակաշրջանից սկսած այս Աստվածները նախապատրաստական քայլ չէին քրիստոնեության ստեղծման և Հայոց պետականության կործանման համար: ԵՎ հիմա ջիտը, կեղծ արիացիները ու սուտ քրմերի գլխավորությամբ ջանքեր չեն խնայում, որ ԱՐԻԱՅԻՔ, ինչը նշանակում է ԱՐԱՐՉԻ արարածներ, ոչ թե ԱՐԵՎԱՊԱՇՏ դառնան, այլ Դիցեր՝ ՎԱՀԱԳՆ, ԱՆԱՀԻՏ, ՏԻՐ, ԱՍՏԳԻԿ... Աստվածներին վերադառնան:

«Մեր թիվը 11-ն է (թվագիտությունում 11-ը համարվում է ցանկությունների իրականաց-ման կամ նոր կյանքի թիվ) և նրանք ովքեր մեզ հետ են», -ասում է “Նոր Կարգերի” մար-գարե Ալիստեր Կրոուլին: Շարունակում է,-«...և նրանք ովքեր մեզ հետ են»: Իսկ ի՞նչը ի նկատի ունի՝ իհարկե ֆալլոսը: Անգամ Շումերական Գեղգամեշում 1 կամ 10-ը թիվը Արարչի խորհրդանիշն է, 9-ը 3-ի (ջիտղական եռանկյունի) եռապատիկը, իսկ 11=9+1+1, այսինքն շրջանցել Արարչին: Հիշում եք ԱՄՆ-ում 9-1-1. փրկության ծառայության հեռա-խոսն է:

ԳՈՈ-ը Օսիրիսի որդին է՝ պատերազմի Աստվածը: «Գոռի նոր դարը սկսվում է, բայց սկզբում աշխարհը պետք է արյան մեջ թաթախվի», - ասում է Գոռի հրեշտակը:

ՄԱՏԱՆ-ը իր ձեռով ՆԱԿԻԱՇԸ-ի (հրդայերեն՝ ՕՉ) է նման, շատ խելոք և խորամանկ էակ է», - ասում է Կրոուլին: Ինչպես արդեն գիտեք, օձերը՝ մարերը ջիտղներն են:

«Մայիսականոթք ամենդ և խելքով երեխան հանդիսանում է մեր ամենահարմար գոհը», - ասում է նույն Կրոուլին (արյունի խմելը ի նկատի ունի):

ՄԱՏԱՆ-ի հետնորդները ջիտղ ՈՈՏՇԻԼԴՆԵՐՆ ԵՆ, գլոբալիզացիայի հեղինակները, որոնցից շարունակվել են պետությունների ՄԱՏԱՆ կառավարողները:

ՄԱՍՄՆ-ի հրեշտակները եռեչափ սխտեմնում շատ սահմանափակ հնարավորություններ ունեն, այդ պատճառով է, որ ջիոդները մարդկանց սեռական սերմեր են օգտագործում: ԱՄՆ-ը և ԱՆԳԼԻԱՆ ՄԱՍՄՆ-ի հետ միասնական են, ջիոդների հետ միասին են նախապատրաստվում դիմավորել ԼՅՈՒՅԻՖԵՆԻՆ:

ԿԱԲԲԱԼԱ-ն ջիոդների կախարդական «ընկնող հրեշտակի» փսիխիկ կապի հետ տեքստերի հավաքացուն է(Չոհար): ՌԱԱՉԻ ԷԼ—Լյուցիֆերին (ԱԶԱԶ ԷԼ) ծառայող: Չոհարից են վերցնում էներգիան ջիոդների էլիտան՝ Լեիտները: Դեռես Պլատոնը սրա մասին ասում է, «Ռոպեսզի հավաստիացնեն մարդկանց, այն երեւի ստեղծում է կախարդական հմայք»:

ՁՈՐՁ ՎԱՇԻՆԳՏՈՆԸ ասում է, «Անհնար է ճիշտ դեկավարել աշխարհը՝ առանց Աստծո և Բիբլիայի»: Իսկ ԱՄՆ-ը կառուցված է Հուդայիզմի և Քրիստոնեության վրա:

ԱԳՈԼՖ ՀԻՏԼԵՐԸ ասում է, «Տվեր ինձ դասագրքերի հսկումը և ես կհսկեմ պետությունը»:

ԿԱԼԻ-ն հին սխտեմի բնաջնջման Աստվածուհին է:

ԱՐԻՄԱՆ-ը ԴԵՄՈՆ-ի՝ ՄԱՍՄՆ-ի Աստվածն է:

ՄՈԼՈՀ—(հիշեք Մոսկվայից Մոլոխովին) կրակի Դեմոնն է:

2001թ Սեպտեմբերի 11-ի դեպքերը համարվում են Լյուցիֆերի համաշխարհային բեմին հայտնվելու հոտային պայքարի բացման հանդես:

Մասոնների նպատակն է մարդու վերափոխումը ԳԵՐՄԱՊՈՖԴԻՏԱՅԻ՝ երկսեռի:

Մասոնների վեցաթեւ աստղը աստանի չարիքի սիմվոլն է, իսկ շրջանակի մեջ՝ դեմոնական ծողակ:

Շուռ տված հնգաթեւ աստղը աստանն է՝ պոզերով, ականջներով ու մորուքով: Այն կոչվում է ԲԱՖՈՄԵՏ:

Այժմ ջիոդների հիմնական նպատակն է՝

Աշխարհի բնակչության կրճատում

Վիրտսների տարածում՝ հիվանդացիության աճ

Եղանակի արհեստական փոփոխում

Տարբեր աղետներ

Երկրաշարժ

Էկոնոմիկայի ճգնաժամ

Երկնակամարում գերբնական երեւոյթներ

Երրորդ աշխարհամարտ

«Մարդոց սրտերը պիտի նուազին իրենց և աշխարհի վրայ գալու բաներուն սպասելէն, վասն զի երկնքի գորութիւնները պիտի շարժին», - Լուկասից 21:26 :

ԵՎ այս ամենը անգամ իրենց՝ տարրական մտածելակերպի կարողության և տրամաբանությունից զուրկ բիռոբոտ ջիոդների գուշակմամբ պետք է եզրափակվի «ԱՐՄԱԳԵ-ԴՈՆՈՎ»:

Ըստ ամերիկյան մայաների օրացույցի «Ժամանակների վերջը կայանալու է 2012 թ. դեկտեմբերի 21-ին:

Ֆրանսիական աստրոլոգ Նաստրադամուսը, որի լատինական անունը Միշել դե Նոտրդամ է (1503-1566) , այս հարցի շուրջ կարելի է ասել լռել է:

Հարկ է նշել, որ **ՎԱՍՏԻԿԱՆ**-ի վերծանումը մեծ կասկածանքի տեղիք է տալիս՝

---**ՎԱՍՏԻՄ** նշանակում է ՄԱՐԳԱՐԵ

---**ԿԱ** նշանակում է ՕՉ

Ինձ թվում է խորհելու մեծ տեղիք կա:

- ❖ 1917թ. փետրվարյան հեղափոխությունը՝ փետրվարի 23-ը փոփոխի օրն էր: Ցարը հրաժարական տվեց, հետո իբր սովետական բանակի օր ընդունեցին, քանզի այդպահ ոչ մի Սովետ էլ չի եղել: Նոր տոմարով այն մարտի 8-ն է, Կլառա Յետկինի (Էյսենե) ծննդյան օրը, աշխարհն է տոնում:
- ❖ 10 մարտի 1945թ. փոփոխի օրն էր՝ Հերոսիմայի վրա ռումբ գցեցին:

- ❖ 1 մարտի 1953թ. փութիմի օրն էր՝ Ստալինին (20-րդ դարի Աման՝ ջիուդներն են կոչում) թունավորեցին:
- ❖ 1976թ. ապրիլի 26-ին՝ պեյսախի օրը թունավորվեց Գրեչկոն:
- ❖ 1984թ. խանուկի օրը թունավորվեց ՌԻստինովը:
- ❖ 10 մարտի 1985թ. փութիմի օրը գենետեկ Չեռնենկոն մեռավ:
- ❖ Кетбот 11 օ. «Երբ չափահաս տղամարդը ունեցել է սեռական հարաբերություն փոքրիկ աղջկա հետ, դա ոչինչ, որովհետև քանի դեռ աղջնակին երեք տարուց քիչ է, ապա դա ինչպես մեկը մատը աչքն է մտցնում, արցունքները լցվում են աչքերը, բայց տեսողությունը վերականգնվում է, այդպես էլ կուսությունն է վերականգնվում փոքրիկ աղջնակի մոտ, որը երեք տարեկանից փոքր է»:
- ❖ Санхедран 55 օ ս 66a-66b, Иевамат 57b, 58a, 60b. «Երեք տարի և մեկ օրական աղջնակը կարող է կոնտուսի եղանակով (սեռական հարաբերությամբ) վերցվել կին»:
- ❖ Անգլիական պոետ Ջեֆրի Չոուսերը (1343-1400) իր “Կանտերբերյան պատմվածքներ” գրքում նկարագրում է հրքյաների կողմից բազմաթիվ քրիստոնյա երեխաների սպանության մասին:
- ❖ Ջիուդները քրիստոնյաների արյունը խմում են Նեսեն՝ ապրիլ ամսին և պեսախին՝ օ տրաստную пятаицу /էջ 63/:
- ❖ 90-ականների սկզբին ԱՄՆ-ի ՋԼՄ-ները հայտարարեցին, որ միայն ԱՄՆ-ում տարեկան 40.000 երեխա է անհետանում և միայն 5.000 դիակ է հայտնաբերվում: Իսկ 2000թ. «Դուէլ» թերթում տպվեց, որ տարեկան 150.000 են անհետանում:
- ❖ Այսօր էլ ջիուդները տոնում են՝ մ.թ.ա. 539թ. 127 պարսկ. գավառներում Փութիմ--Ադարի 13-ին (փետրվարի վերջ-մարտի սկիզբ) բոլոր 75.800 հայերին սպանեցին, ունեցվածքը թալանեցին: Մարդահեյը, Եսթերը թույլտվությունը ստացան Արտաքսերքսից: Խնջույք կազմակերպեցին, իսկ գաթաների անունը “Ամանի ականջներ” էին: Փութիմ՝ պարսկերեն--բախտավիճակ:
- ❖ Մատնության գերագույն բանկը 1613 թվականից է: Ոչ որ չգիտի ինչո՞վ է զբաղվում այդ գերագաղտնի բանկը:
- ❖ «Սուսնդարտ չարտեր բանկ»-ը Համաշխարհային Կառավարության բանկերի բանկն է: Նա հսկում է աշխարհի բոլոր հաշվարկները:
- ❖ Բարուխի վրա է կողպվում ջիուդական ֆինանսական բուրգը՝ նա տրիլլիոնատեր է:
- ❖ Բեղերբերգյան ակումբը ունի 63 անդամ, 63-երորդը Չուբայսն է:
- ❖ Աշխարհի տիրակալներն են՝ Լեյվա, Բարուխ, Շի.Ֆի, Կուն:
- ❖ Աշխարհը ղեկավարում է FRS-ը իր միջազգային վալյուտային ֆոնդով, համաշխարհային բանկով:
- ❖ Ջիուդները արդի աշխարհը բաժանել են երեք մաս-կատեգորիաների՝
 - 1) Ոսկյա միլիարդ՝ լրիվ ապահովված հումքով – Հյուսիսային Ամերիկա, ԵՎրոպա
 - 2) Կիսահիմնական միլլիարդ՝ Կիսատ ապահովված
 - 3) Ենթակա վերացման 5 միլլիարդ՝ Նադկին ՄՄՀՄ, Լատինական Ամերիկա, Աֆրիկա, Ասիա:
- ❖ 1982թ. Աշխարհում կար 13 միլլիարդատեր, 1996թ – 149, 2002թ. – 497:
- ❖ Ջիուդ Լանսկին հսկում է հանցագործ բիզնեսը և այն ուղղորդում Իսրայելի ֆոնդ: Նադկինում այն հսկում էր ջիուդ Մայերը:
- ❖ Ջիուդա-մատնական մաֆիա կոզա-նոստրան՝ կոշեր-նոստրան է:
- ❖ ԱՄՆ և ԵՎրոպայի բանդիտների 90 տոկոսը ջիուդներ են, դրանց ղեկավարում է Մոնյա Էլսոնը:

ԱՍԱԾՎԱՅՔՆԵՐ ԶՀՈՒԴՆԵՐԻ ՄԱՍԻՆ

- ԱՄԵՆԱԲՆՈՒԹԱԳՐԻՉԸ: Ձիողները ասում են,-«Ինչպես Աստվածն է նայում ջիողներին՝ այնպես էլ ջիողներն են նայում Աստծուն»
- Կառաստեն ճապոնացիներից է առաջացել, պոռնկությունը՝ ջիողներից
- Հայր սատանայից՝ ջիողից, 7 օր շուտ է ծնվել
- Չարիքն ու ջիողը սատանայի ծնունդներն են
- Ձիողին հավատալ՝ նույնն է ինչ ջուրը ցանցով կշռել
- Սատանան ջիողից է սատանայությունը սովորել
- Ձիողը կուշտ է խաբկանքով
- Ձիողը վախենում է ճշմարտությունից, ինչպես ճագարը թմբուկից
- Թե կա անփուշ ձուկ, կա և անչարիք ջիող
- Որպեսզի Աստված չբարկանա, ջիողը թող չերեսա
- Ձիողին լավություն անողը՝ լավ օրից զրկվում է
- Ձիողին բարեւ տվիր՝ կեղտն/ք./ ընկար
- Ձիողի աշխատանքը նույնն է, ինչ տգորուկիւնը մաշկի վրա
- Ձիողին ազատողը ինքն է բանտարկվում
- Շահի խատեր հուդան միշտ էլ կխաչակնքի
- Ձիողի հետ մտերմությունը՝ մտերմություն է աղետի հետ
- Տաղտկացրել է անհոգ կյանքը՝ ջիողին բարեւ տուր
- Ով ծառայում է ջիողին՝ աղետը չի շրջանցի
- Ձիողուհիները հասկացանք՝ ֆալյոսասպաշտ են, իսկ ջիողներն ու երեխանե՞րը
- Կրտսեր եղբայրները մորը , - «մամ, հիմա մենք Գուգո ապերին պապա ե՞նք ասելու»
- --Բարի լույս հարեան: Հարեանը՝ ջիող հարեանին:
--Բ-րվ: Զթի տակ,- «անշահ բարերը ու՞մ է պետք»:
- Ձիողը նեղանալով հարեանների տղաներից, փակում է դուստրերին, ասելով,-«Դե հիմա թող գնան ու անանիզմով զբաղվեն»:
- Թալմուդի օրենք. Թույլատրվում է կեղծ երգում տալ:
- Թալմուդի օրենք. Որդին ամուսնանում է հարազատ մոր հետ:
- Թալմուդ 3-րդ հատոր Գ-լուխ 11. էջ 73: Ինչպիս են ամուսնանում հայրը հարազատ աղջկա հետ, քույր և եղբայր, մայր և որդի:
- Ձիողը ինչքան էլ կերած լինի միշտ սոված է:
- Ձիողը փողի միակ նշանակությունը գտնում է ուրիշին ստրկացնելու մեջ:
- Երկու ջիողների երկխոսություն.
- --Արդամ, դու ինձ հարգու՞մ ես
--Այո Միմոն: Իսկ դու ինձ հարգու՞մ ես
--Այո Արդամ:
--Դե, ուրեմն մենք հարգված մարդիք ենք
- Ձիողը էությամբ ընդամենը փողի քսակ է
- Աբրամչիկը 13 տարեկան է, բար-միցվա են տոնում, մայրը նրան տալիս է մեկ դոլլար և ասում,-«Դու արդեն մեծ տղա ես, գնա մարմնաձախի մոտ»: Նա գնում է իր փոքր քրոջ մոտ և ասում,-«Մառա, ինչու պետք է դոլլարը տամ ինչ-որ մարմնաձախի, ու՞զում ես մի դոլլար աշխատես»: Իսկ Մառան փնթփնթալով ասում է,-«Ի՞նչ է, միայն մի՞ դոլլար, պապան ինձ դրա համար հինգ դոլլար է տալիս»:
- Ձիողը հարդ է (ծղոտ), ինչը ենթակա է միսիայն տապաստակման (տակնափռելու)

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ «ԸՆՏՐՅԱԼՆԵՐԻ» ՈՐԱԿԱՎՈՐՈՒՄ

Անտեսանելի ցիուդ գաղափարախոսները

Նախագահի համար— ԱՐԱՐԻՉՐԵՐ
Իշխանությունների համար— ԱՄԵՆԱՓՐԿԻՉՆԵՐ
Իրենք՝ իրենց համար— ԱՄԵՆԱԿԵՐՏԻՉՆԵՐ
Հայ ազգի համար— ԱՄԵՆԱԶՐԿԻՉՆԵՐ

Նախագահը

Իշխանությունների համար— Վախ-ազահ
Գաղափարախոսների համար— Նախագայլ
Ինքը՝ իր համար— Նախ՝ ապա
Հայ ազգի համար— Նեխվեր դա

Պատգամավորները

Իշխանությունների համար— Պատճառավորներ
Գաղափարախոսների համար— Պարզալավորներ
Իրենք՝ իրենց համար— Փայգամավորներ
Հայ ազգի համար— Պատգամառռներ

Վարչապետը

Իշխանությունների համար— Վարկապետ
Գաղափարախոսների համար— Վարդապետ
Ինքը՝ իր համար— Վարձապետ
Հայ ազգի համար— Վարքաբեկ

Համայնքապետերը

Իշխանությունների համար— Համայնքանգետ
Գաղափարախոսների համար— Համայնքավեր
Իրենք՝ իրենց համար— Համայնքակեր
Հայ ազգի համար— Համայնքանպետ

ՆԱԽԱՐԱՐՆԵՐ – ՆԱԽՐԱՎԱՐՆԵՐ

ՀԱՆՐԱՆՊԵՏՔԱԿԱՆ ԿՈՒՍԱԿՅՈՒԹՅՈՒՆ (Հանրապետական)
ԴԱՇՏԱՆԱԿՅԱԿԱՆ ԿՈՒՍԱԿՅՈՒԹՅՈՒՆ (Դաշնակցական)
ԲԱՐՔԱՆՎԱԾ ԿՈՒՍԱԿՅՈՒԹՅՈՒՆ (Բարքաված)
ՕՐՆԱՆԵԾ ՀԱՅԱՍՏԱՆ ԿՈՒՍԱԿՅՈՒԹՅՈՒՆ (Օրինաց երկիր)
ԺԱՌԱՆԳԱԶՐԿՈՒՆ ԿՈՒՍԱԿՅՈՒԹՅՈՒՆ (Ժառանգություն)
ԶԱՆԳՎԱԾԱՅԻՆ ԼՐԱՏՎԱՄԻՉՈՅՆԵՐ (ԶԼՄ)
ԳԻՏՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ԱՂՔԱՏԵՄՅԱ (ԳԱ)
ԸՆԴԻՍՏՈՒԹՅՈՒՆ --- ԽՆԴԻՍՏՈՒԹՅՈՒՆ --- ԱՆԴԻՍՏՈՒԹՅՈՒՆ
ՀԵՌՈՒՏԱՏԵԱՌԻԹՅՈՒՆ --- ՀԵՌՈՒՏԱՏԵՍՈՒԹՅՈՒՆ
ՈՍՏԻԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ --- ՈՌՍՏԻԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ
ԴԱՏԱԽԱՉՈՒԹՅՈՒՆ --- ԴԱՏԱԲԱՉՈՒԹՅՈՒՆ
ԴԱՏԱՐԱՆ --- ՎԱՏԱՐԱՆ
ԴԱՏԱՎՃԻՌՆԵՐ--ԴԱՏԱՈՃԻՌՆԵՐ
ԲԱՆԿ --- ՀԱՆՔ
ՀԱՐԿԱՅԻՆ ԿՈՄԻՏԵ --- ՀԱՐԿԱԾԻՆ ԿՈՄԻՏԵ
ԴԵՍՏԿՐԱՏԻԱ --- ԴԵՎՈԿՐԱՏԻԱ

Ելնելով Հայր արդյոք ինչ փաստից՝
Հրեա, կրակյա կոչեց ջիուդին,
Կրակը առաջանում է կայծից,
Իսկ կրակից միմիայն մոխիր:

Եթե հուրը իսկ սնունդն է՝
Հայալ սնունդ դեռ չի կերել,
Որ կերածը սնի սրտին՝
Գոնե այդ հուրն լինի բարին:

Եթե հուրը որդին է սուրբ
Որդին հորն է ավանդությանը,
Թեկուզ ըստ սուրբ երրորդության՝
Անաստեիին ամբողջության:

Չունեն ոչինչ կորցնելու,
Չեն կառուցել, չունեն ստեղծած,
Լոկ արդյունք է գողանալու՝
Քամու բերած, քամու տարած:

Այս ինչ հրեշներ են՝ սարքված,
Պատրաստ միայն թալանելու,
Չվերականգնվի որ հանկարծ՝
Տեղն էլ հիմքից ավերելու:

Ինչ են անում, ուր են գնում,
Նայում է մարդ զարմացած,
Թե հոտով մեկ կործանվելու՝
Խղճան գոնե նոր ծնյած:

Իսկ թե մոխիրն է իղձը հրի՝
Այն ոչինչ է մոխրի նման,
Բայց չկա գոյ առանց հրի՝
Քանզի փուչ է կոչումն հրեա:

Հրեշի արմատներ է հուրը,
Հրեշտակինն էլ է նույն զարհուրը,
Հրոսակայինինը՝ նույնպես,
Հատու՞կ է Հայն կոչել այդպես:

Արեւի արձակածը ջերմն է,
Գլխինը՝ տաքը, տապ՝ սրտինն է,
Որթինը՝ ֆալլոսինը, հուրն է,
Հայերենում չափն այս՝ հինն է

Հրեա են, ճշմարիտ է Հայր՝
Ֆալլոսի, հրեշի՝ ոչ տաք ու տապի,
ԵՎ անկասկած գալու է վայր
Այսօրվա, 1915-ի և 301-ի:

Ա Չ Գ Ա Յ Ի Ն Ա Ն Վ Տ Ա Ն Գ ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն

Ազգային անվտանգությունը ապահովում են չորս հիմնական բնագավառներ՝

1. Լեզու, մշակույթ, արվեստ, գիտություն
2. Սոցիալ-տնտեսական
3. Ազգային ռազմաքաղաքական
4. Տեղեկատվական

Առաջին երեք բնագավառները մենք հատուկ ուսումնասիրեցինք և համոզվեցինք, որ դրանք ընդհանրապես ապահովված չեն: Բայց սատանական փորձության եզրափակիչ փուլի իրականացման համար ամենավտանգավորը չորրորդ՝ տեղեկատվական անվտանգությունն է, ինչը արդեն վերածվել է «Տեղեկատվական պատերազմի»: Այս պատերազմում պարտվող ազգերը կկորցնեն ինքնուրույնությունը և կկանգնեն վերացման վտանգի առջև:

Իշխանությունները ամբողջովին տիրապետելով ՉԼՄ-ներին՝ քաղաքական միջերի միջոցով գերծ են պահում ազգին աշխարհում տիրող քաղաքական, տնտեսական, գիտական բոլոր տեղեկություններից ու իրենց ուզած ձեռով՝ ինչպես ապուշների հանդեպ, որոշումներ կայացնում:

Ստեղծված ընչազորկ սոցիալական վիճակը, պետական կառավարման հարցերի հանդեպ անտարբերությունը, իշխանությունների քաղաքական և տնտեսական առհամարական որոշումների լռությամբ ընդունումը, տեղեկատվական պատերազմի թթացուցից ազդեցությունը բարոյազրկում են առաջին հերթին նոր սերնդին՝ առաջացնում կաակածանստության ու անվտանգության գերփտանգավոր սինդրոմ:

Գումարած այդ ամենին՝ ազգին բացարձակապես մոտ չեն թողնում պետական կառավարման անգամ ամենացածր ատյաններին, ազգի մեջ սերմանելով հնազանդության՝ կառավարիչ փնթրոդի սինդրոմ:

Փաստորեն մատաղ սերունդը հույս անգամ չունի, որ ինքը կարող է թանկարժեք հագուստ հագնել, ռեստորանում հանգստանալ, իսկ մեքենա կամ բնակարան գնելը բացարձակապես անհասանելի միջեր են, որոնց մասին հանապազօրյա հացի բարդանք ունեցող սերնդի համար ուղղակի մտածելը՝ արդեն ծիծաղ կառաջացնի:

Տեղեկատվական ջնուղաբյուրոները այնքան կազմակերպված են գործում, որ մատաղ սերունդը անգամ չի էլ պատրաստվում առարկելու իր քաղաքական, տնտեսական, գիտական, բարոյախոգբանական ընչազրկության մասին: Նա ծնվել է արդեն այս՝ պոռնիկ ջնուղական համակարգում ու չի տեսել, որ այդ ամենը ոչ միայն հնարավոր է, այլ պարտադիր պետք է լինի սովորական մահկանացուի՝ սովորական աշխատանքի դիմաց հասանելի երեսույթ:

Ջնուրը գերազանց գիտակցելով Հայի համապատասխան ռեսուրսներին տիրապետելու հատկություններին, օգտվելով իշխանական և տեղեկատվական ոլորտներում հասած անհավատալի (անգամ իրենց համար) հաջողություններից, վստահ լինելով, որ, եթե հանկարծ կորցրեց՝ այլեւ երբեք չի ունենա դրանք, դիմել է ճարահատյալ քաղաքականության իրականացմանը՝ բռնության ճանապարհով հասնել նպատակին:

Հետաքրքիր երեսույթ է կատարվում՝ ջնուրը, որը չունի ոչ մի հիմք՝ ոչ մի պետության մեջ, փոխարենը՝ ատելություն բոլոր ժողովուրդների կողմից, մի որեւէ թափով հակամարտության դեպքում օգնություն սպասելու որեւէ շանս չունի և կարողանում է մեծամասնության վրա այդպիսի ողբերգական ազդեցություն ունենալ: ՈՒ այդ մեծամասնությունը զարմանալի միամտությամբ լռում է, իրենք էլ լինելով անասիման բիրտ լլտի՝ մաարուֆիայի են ենթարկում անմեղ գոհերին:

«Կրթիք երեխային իր ճանապարհին համեմատ, որ ծերացած էլ՝ չի հեռանա նորանից» Բիբլիա, Առակյաց ԻԲ:6

Հա՛, ուրիշ էլ ի՞նչ է պետք: Մի՞թե պարտադիր հեռուստացույցով պետք է հաղորդեն, որպեսզի իմանաք, որ իրենք ջնուր են՝ իսկ դուք ընչազորկ եք և ձայնազուրկ:

ԻՆՉ ԱՆՀԱՊԱՂ ԵԼՔԵՐ ԵՆՔ ՏԵՄՆՈՒՄ ՎԵՐՁՆԱԿԱՆԱՊԵՍ ՀՈՇՈՏԵԼՈՒ ՄԱՏԱՆԱՅԱԿԱՆ ՓՈՐՁՈՒԹՅԱՆ՝ ԻՐԵՆՑ ԻՄՎ ՈՂԲԵՐԳՈՒԹՅՈՒՆ ԽՈՍՍԱՅՈՂ ՀԱՂԹԱՆԱԿՆԵՐԸ

Ձեռողները այլընտրանք չեն թողել. որպեսզի իսպառ չվերանալ առանց պայքարի՝ պարտադիր պետք է պայքարել ու հաղթել:

«Որովհետև մեզ տիրեցին խստասիրտ ու չար թագավորներ, որոնք ծանր, դժվարակիր բռններ են բարձրում, անտանելի հրամաններ են տալիս: Կառավարիչները կարգ չեն պահպանում, անողորմ են, սիրելիները դավաճանված են, բշնամիները գորացած, հավատը ծախսվում է այստեղի ունայն կյանքի համար: Ասպատակություններ են գալիս անհատում, շատ տեղերի վրա, տները գերվում են, ստացվածքները հափշտակվում, գլխավոր մարդիք կապվում են, հայտնի անձեր բանտարկվում են, դեպի օտարություն են արտոբյուրում ազնվականները, անթիվ նեղություններ են կրում ռամիկները, առնվում են քաղաքներ, քանդվում են ամրոցներ, ավերվում են ավաններ, հրդեհվում են շինություններ, անվերջ սովեր ու հիվանդություններ են բազմատեսակ համաճարակներ: Աստվածապաշտությունը մոռացված է, դժոխքի ակնկալություն»:

Այս խոսքերով է Եռամեծն վարպետ Մովսես Խորենացին բնութագրում 1600 տարի առաջ ջողաքրքիստոնեական եպիսկոպոսապետության «ողբամ զ քեզ Հայոց Աշխարհ»-ի արհավիրք իրավիճակը: Համեմատեք այն այսօրվա «ողբամ զ քեզ Հայոց Աշխարհի» բացարձակապես նույն արհավիրք իրավիճակի հետ ու տարբերություն չեք գտնի: 17 դարը բազմապատկեք մեկ դարում 4-ը սերնդով՝ կատանաք 68-ը աններեսակայելի ու աննկարագրելի տանջանքների ու Եղեռնի արժանացած Հայ Ազգի անմեղ սերունդ ու նրանց բոլորի հոգիները այսօր մեզ են նայում: Քեզ եմ ասում ո՛վ Հայրորդի, այդպես էլ մինչ այսօր ծպտյալ հրեջ ջեռուդի կողմից հանգիստ չտեսած բազմամիլիոն հոգիներ քո ներկա որոշմանն են սպասում:

Իշխողների կողմից Իշխանության լիովին տիրապետելը՝ Հայի պետականության վերացումն է, որովհետև, եթե այդ տեսակը ճանաչեց հողը որպես հարազատ երեսույթ, այսինքն հայրենիք, ապա ինքն է կործանված: Իրենք առաքելությամբ՝ հողը որպես հայրենիք չեն ընդունում և ժամանակի վրա խաղացողներ են:

«Քո երեխան արդեն մեզ է պատկանում: Ի՞նչ էս դու: Դու կզնաս, քանզի քո հետնորդները հիմա գտնվում են մեր ճամբարում: Շուտով նրանք քազի այս նոր հասարակայնությունից ուրիշ ոչինչ չեն իմանա». - Աղոյժ Հիտլեր:

ԱՅ, ԱՅՍ ՕՐԸ ԵՆՔ ԸՆԿԵԼ ՄԵՆՔ՝ ՀԱՅԵՐՍ:

«Մատանական փորձությունը» մեծ թափ առավ Հայոց հողի վրա 4-րդ դարում, հերյալների ի հայտ գալով, քրիստոնեությունը բռնօրեն հաստատելով, հարեան երկրների հետ բշնամանալով, Արշակունիների հարստության կործանումով, մինչ օրս շարունակվող Հայ ազգի բախտորոշման պայքարով: Սուգ Գրիգորի և նրա սգաբեր հետնորդների ձեռքով Հայաստանի պետականությունը տապալելուց հետո, մեզ կանգնեցրել են այս, կարծես անվերջ շարունակվող ազատության պայքարի ուղու վրա: Այսօրվա այս դժվարագույն պահին, մենք կանախականներ ենք նորից և նորից պետք է վերակենք մեր սուրբ գործը, այսինքն շարունակենք մեր հերոս նախնիների հայրենանվեր ավանդական պայքարը: Այսօր էլ, ինչպես միշտ, բշնամիները շատ են, քայց ամենավտանգավորը անտեսանելի կամ շատ ավելի ճիշտ, քամելիոն հատկությամբ բշնամին է, որը թաքնված է մեր տեսքի և ազգանվան տակ, անաչելով սեփական էթնիկ պատկանելիությունից, հայի քողի տակ, բնույթով անհարգանք, անպատիվ, անխիղճ, անամոք, փողամոլ, առանց ինքնասիրության, գորտի բնագծերով, լարծուն պահելեծետով, սատանեական պաշտամունքով, բարձրագույն աստիճան լիտի և ամենավտանգավորը՝ սուգ Գրիգորի և Բագրատունիների շարունակները: Սակայն ելնելով ազգային ավանդություններից, մենք, Հայկի որդիներս, սովոր չենք նենգ բշնամուն դասերի կարգել և թքած ունենանք բոլոր բշնամիների վրա, երբ խոսքը վերաբերվում է ազգային ազատագրական սրբագույն պայքարին և այն տանելու ենք մինչև հաղթանակ: Ազգային և անձնական հայրենամիլիտությամբ մենք անպայման ենք հաղթելու, որովհետև մենք ճիշտ ուղու վրա ենք: Եթե մենք հայ ենք, տոգորված

Երվանդյանների ստրատեգիայով, Անդրանիկի, Գեորգ Չաուշի, Աղբյուր Մերոբի, մնացած հայորդի ֆիդայականների ոգով շնչված, Սարդարապատի ու Եռաբլուրի հիշատակները վառ պահելով, միշտ պատրաստ կանգուն հայրենակներ սուրբ գործին, Արցախի անվեհեր ազատամարտիկների հետ ուս-ուսի տված, ամեն մի հայորդու սրտում երբեք չհանգող ազատության կրակի լույսի սրբության ներքո, աշխարհից-աշխարհ թափառող սփյուռքի հուշերով, ներկա Հայաստանի մեր հայրերի, մայրերի, քույր եղբայրների, զավակների, թոռների պաշտպանության պարտականությամբ, պետք է վերջնականապես ազատենք Հայաստանը զազգած շներից և դնենք ինքնակառավարման սեփական բախտորոշման ուրու վրա: Մենք պարտված չենք, քանի դեռ մեզ պարտված չենք ճանաչում, սրանք հերոսական խոսքեր են: Հերոսաբար կռված անձիք կհաստատեն իմ թեզը, որ կարենորը զոհվելը չի, այլ հաղթանակը ապահովելը: Այդպիսիք էին Մարտի մեկի մեր աներկյուղ զոհերը, որոնք ընկան նենգ ոտողի զինված բարբարոսների կրակից, չունենալով ձեռքներին որեւէ պաշտպանական միջոց: Այս գիշատիչ վարքը սանձահարել է պետք, հայ մարդ, թշնամին առաջնորդվում է «հակառակորդ չկա, ուրեմն իրենք հաղթողներ են» թեզով: Իրենց համախոհների միջոցով, իհարկե մեր շարքերում եղած, անընդհատ կրկնում են Հյուսիսային պողոտայի ածղահակ ինչ-որներից, առանց հասկանալու, որ մենք մեր պատմության ընթացքում ինչ ածղահակներ, մոնղոլ-թաթարներ, արաբներ ու թուրքեր ենք տեսել, բայց մինչ այսօր կանգուն ենք մնացել, կճանապարհենք և սրանց, ամենքին իրենց համապատասխանող արժանի ուղիներով և ոչ մի ածղահակ թող չմտածի, որ ինքը բացառություն կկազմի: Մեր հողի վրա, մեր տան շեմին, հազար ոտխի դեմը առնելով, հազար փորձի՝ Հայկյան արժանի զարկով պատասխանելով, առայժմս հաղթական տոներ ենք տոնել, իսկ սզո օրերը երբեք չենք մոռանա: Ե՛վ մենք լավ ենք գիտակցում, որ ոտխի գլխապտույտ հաջողությունը նրա չբացահայտված լինելու մեջ էր: Բայց պետք է խոստովանենք, որ մեր երկիրը օկուպացված է և մենք լռում ենք այդ մասին: Ե՛վ ես, հայորդիս, ումեն բարոյական իրավունք հարցնելու Հայ ազգից, մինչև ե՛րբ: Երբ մի ազգ սեփական հողակտորի վրա պահպանելով բոլոր բարոյական, մարդասիրական և պետական նորմերը, պատրաստ իր ջանասիրությունը, ակնհայտ աշխատասիրությունը, ընդունակությունը ներդնելու իր երկրի զարգացման ու բարգավաճման գործին, առանց պետության օժանդակության դեռ գործում է, չի արժանանում իշխանությունների կողմից որպես վեհ ազգի ճանաչմանը, ընդհակառակը, նսեմացվում է և ստորացվում ամենաանվայել պարագաներով, Երկար տարիների համբերատար սպասումներից, ուրիշ ոչ մի ուղի դրությունը չտկելու նպատակով չտեսնելով և վստահ հասկանալով, որ իշխանությունները ուրիշ ոչ մի շանս չեն թողել անգամ խորհելու այդ մասին, բռնում է միակ փրկության ուղին՝ ԻՇԽԱՆԱՓՈՒՆՈՒԹՅՈՒՆ:

Տվյալ ծայրաստիճան ծանր իրադրությունից ելքի վերջնական ձևը կարող է ընդունել և իրականացնել միմիայն ազգը՝ ամբողջովին, այսինքն կամ հանրաքվեյի միջոցով, կամ այլ կերպ :

ԵԹԵ ՄԵՆԸ ՄԵՐ ԹՇՆԱՄՈՒՆ ԲԱՐՉՐԱՉԱՅՆ ՉԵՆԸ ԱՐՏԱՀԱՅՏՈՒՄ՝ ՈՒՐԵՄՆ ՄԵՆԸ ԹՇՆԱՄԻ ՉՈՒՆԵՆԸ:

Հեղափոխությունը դա բնության, հասարակության երեսույթների կամ իմացության զարգացման մեջ կատարվող արմատական, որակական փոփոխությունն է: Հեղափոխական իրադրությունը դա դասակարգային հակասությունների և գոյություն ունեցող հասարակարգի դեմ ճնշված դասակարգերի պայքարի հատմանցումն է: Սոցիալական հեղափոխությունը դա երկրում տիրող հասարակական և քաղաքական շարքերի արմատական վերափոխումն է: Այն կարող է լինել խաղաղ կամ ուժային: Այն համարվում է դասերի միջև պայքարի բարձրագույն ձևը:

Պետությունը կործանումից փրկելու և պետականությունը պահպանելու միակ ուղին՝ այն, ինչ պատկանում է ժողովրդին, նրա աշխատանքի և թափած քրտնքի արդյունքն է, նրա արդար հասանելիքը ու նրա բաժինը՝ իրեն պատկանելին է: Բարեխղճորեն և նամուտով աշխատավոր մարդկանցից թալանած ու զողացած նրան պատկանող սեփականությունը հարկավոր է վերադարձնել: Աշխատավոր մարդուն չեն գցում: Այդ ամենը պատգամավորների, ոստիկանների և դատավորների պատկանելությունը չի եղել՝ «Դուք գցել եք

աշխատավոր զանգվածներին և ձեռ իսկ գրած օրենքն էք խախտել՝ վերադարձրեք»:

ԱԶԳԱՅՆԱՅՈՒՄ

- ✓ ԼՐԻՎ ՊԵՏԱԿԱՆ ԿԱՌԱՎԱՐՄԱՆ ՀԱՄԱԿԱՐԳԻ
- ✓ ԱՄԲՈՂՋՈՎԻՆ ԿԱՊԻ ԵՒ ԼՐԱՏՎԱՍԻՋՈՑՆԵՐԻ
- ✓ ԲՈԼՈՐ ՕԿՈՒՊԱՅՎԱԾ ՈՒ ՎԱՃԱՌՎԱԾ ՀՈՂԵՐԻ
- ✓ ԲՈԼՈՐ ՕԿՈՒՊԱՅՎԱԾ ՀԱՆՔԵՐԻ ԵՎ ՀԱՆՔԱՅԻՆ ՀԱՆԱԾՈՆԵՐԻ
- ✓ ԲՈԼՈՐ ՕԿՈՒՊԱՅՎԱԾ ՈՒ ՎԱՃԱՌՎԱԾ ԿԱՌՈՒՅՑՆԵՐԻ
- ✓ ԲՈԼՈՐ ԿՐԹՈՒԹՅԱՆ ՈԼՈՐՏԻ ՕՋԱԽՆԵՐԻ
- ✓ ԲՈԼՈՐ ԱՐՎԵՍԻ ԵՎ ԿՈՒՆՏՆՈՒՐԱՅԻ ՈԼՈՐՏԻ ՕԿՈՒՊԱՅՎԱԾ ՕԲՅԵԿՏՆԵՐԻ
- ✓ ԲՈԼՈՐ ՕԿՈՒՊԱՅՎԱԾ ԱՐՏԱԳՐԱԿԱՆ ՁԵՆՆԱՐԿՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ
- ✓ ԲՈԼՈՐ ՀԱՍՏՈՑՆԵՐԻ ԵՎ ՏԵԽՆԻԿԱՅԻ
- ✓ ԲՈԼՈՐ ԱՌԵՎՏՐԻ ՈԼՈՐՏԻ ՕԿՈՒՊԱՅՎԱԾ ՈՒ ՎԱՃԱՌՎԱԾ ՕԲՅԵԿՏՆԵՐԻ
- ✓ ԱԶԳԻՆ ՊԱՏՃԱՌԱԾ ԲԱՐՈՅԱԿԱՆ, ՖԻԶԻԿԱԿԱՆ, ՍՈՅԻԱԼ-ՏՆՏԵՍԱԿԱՆ, ՖԻՆԱՆՍԱԿԱՆ, ՀՈԳԵԿԱՆ ԱՊՐՈՒՄՆԵՐԻ ՓՈԽՀԱՏՈՒՅՈՒՄ

ՈՒշադրություն դարձրեք ՀՀ ԱԺ պատգամավորների քանակին՝ 131 անպատգամավոր, հինգը կուսակցությունների ֆրակցիաների ղեկավարներին, որոնք ոչ մի հանձնաժողովի մեջ չեն մտնում, ԱԺ նախագահը իր երեք տեղակալներով, որոնք նույնպես հանձնաժողովների մեջ չեն մտնում, ոչ մի գիտական հիմնարկից՝ ընդ որում և Գիտությունների Ակադեմիայից ոչ մի գիտաշխատող չի մասնակցում օրենսդրության հարցերի քննարկմանը, 131 անպատգամներից ոչ մեկը օրենսդրության հետ կապ չի ունեցել և չունի, քանի մշտական հանձնարողովներ են գործում, հետո կգումարենք ԱԺ-ի սպասարկող բաժինների և անվտանգության աշխատողների քանակին, կգումարենք նախագահի աշխատակազմի և անվտանգության աշխատակիցների քանակին, հետո նախարարությունների աշխատակիցների քանակին, ՀՀ Կառավարության վարչությունների աշխատակիցների քանակին, հետո մարզերի աշխատակիցների քանակին, հետո համայնքների աշխատակիցների քանակին, հետո ոստիկանության քանակին, այս գումարը ստանալուց հետո կհամեմատենք իրենց իրականացրած գործերի, պետության իրավիճակի ու ժողովրդի սոցիալական իրավիճակի և ընդամենը երկու միլիոն ՀՀ բնակչության քանակի հետ:

ԱԺ մշտական հանձնաժողովները՝

- Առողջապահության, մաշտիքային և մանկության հարցերի մշտական հանձնաժողով
- Արտաքին հարաբերությունների (միջազգային պայմանագրեր, միջազգային հարաբերություններ, միջխորհրդարանական կապեր) մշտական հանձնաժողով
- Գիտության, կրթության, մշակույթի, երիտասարդության և սպորտի(գիտություն, կրթություն, հրատարակչական գործ, մշակույթ, սփյուռքի հետ կապեր, մասնու, ռադիո, հեռուստատեսություն, ինտեռնետ, երիտասարդության հետ, սպորտ) հարցերի մշտական հանձնաժողով
- Գյուղատնտեսության և բնապահպանության (գյուղատնտեսություն, ջրային պաշարներ, բնության պահպանություն) հարցերի մշտական հանձնաժողով
- Եվրոպական ինտեգրման (Եվրամիության և Եվետխորհրդի հետ կապեր, ՀՀ օրենքների և եվրոպական օրենսդրության ներդաշնակեցում) հարցերի մշտական հանձնաժողով
- Մարդու իրավունքների պաշտպանության և հանրային (մարդու և քաղաքացու իրավունքներ և ազատություններ, փաստաբանական և նոտարական ծառայություններ, երեխայի իրավունքներ, կուսակցություններ և այլ հասարակական միավորումներ, կրոն, գեներային /կանացի/ հարցեր, ազգային փոքրամասնություններ, տեղեկատվություն) հարցերի մշտական հանձնաժողով
- Պաշտպանության, ազգային անվտանգության և ներքին գործերի (պաշտպանություն, անվտանգություն, արտակարգ իրավիճակ, ոստիկանություն, ռազմա-արդյունաբերական համայիր, ռազմատուսմնական հաստատություններ, զինվորական և ոստիկանա-

կան ծառայություններ) հարցերի մշտական հանձնաժողով

- Պետա--իրավական (Մասնամատչելի փոփոխություններ, ընտրական համակարգ, հանրային ծառայություն, դատարանակազմություն, արդարադատություն, դատախազություն, քաղաքացիական, քրեական, վարչական օրենսդրություն, ԱԺ կանոնակարգ) հարցերի մշտական հանձնաժողով
- Սոցիալական (սոց. ապահովվածություն, հաշմանդամության հիմնահարցեր, աշխատանք, զբաղվածություն, բնակարանային պայմաններ, ծողովրդագրություն, հայրենադարձություն) հարցերի մշտական հանձնաժողով
- Տարածքային կառավարման և տեղական ինքնակառավարման (տարածքային կառավարում, տեղական ինքնակառավարում, տարածքային զարգացում, համայնքային ծառայություն, տեղական հարկեր, տուրքեր և վճարներ) հարցերի մշտական հանձնաժողով
- Տնտեսական (հարկեր, տուրքեր, վճարներ, արդյունաբերություն, քաղաքաշինություն, էներգետիկա, բնական պաշարներ (բացառությամբ ջրային պաշարների), տրանսպորտ, կապ, հեռահաղորդակցություն, արտադրական ենթակառուցվածքի այլ ճյուղեր, զբոսաշրջություն, առևտուր և ծառայություններ, ձեռնարկատիրական գործունեություն, պետական գույքի կառավարում) հարցերի մշտական հանձնաժողով
- Ֆինանսավարկային և բյուջետային (բյուջետային օրենսդրություն, պետական բյուջե, փոփոխություններ, վարկեր, դրամ, դրամաշրջանառություն, բանկային համակարգ, ֆինանսական (դրամական) կապիտալի, վարկային, ապահովագրական և արժեթղթերի, շուկաներ) հարցերի մշտական հանձնաժողով
 - Սա բացարձակ խայտառակություն է: Այս վիճակի և գործունեության հիմնարկը շտապօրյա վերացնել է պետք:
 - Բագրատունիների օրինակով՝ ներկա մարզերը ջիուդական օկուպացիոն քաղաքականության սեփական իշխանական սուվերեն կառույցներ են՝ վերացնել:
 - Ազգային Ժողովը 131 պատգամավորներով, ինչը սահմանված է եկեղեցու ճիշտ 131 առաջնորդների քանակով՝ վերացնել:
 - Գործող թալանչիների և մինի յուրկավորների նախարարությունները՝ Տարածքային կառավարման--փակել
Աշխատանքային և սոցիալական հարցերի--փակել
Առողջապահության --վերափոխել
Արդարադատության--վերափոխել
Արտակարգ իրավիճակներին--մտցնել Պաշտպանության նախ. մեջ
Արտաքին գործերին--- վերանվանել Դիվանագիտության
Բնապահպանության---մտցնել Գյուղատնտեսության նախ. մեջ
Գյուղատնտեսության--- հզորացնել
Էկոնոմիկայի--- հզորացնել
Էներգետիկայի և բնական պաշարների---մտցնել Արդյունաբերության մեջ
Կրթության և գիտության--- հզորացնել
Մշակույթի---մտցնել Կրթության նախ. մեջ
Պաշտպանության--- հզորացնել
Սպորտի և երիտասարդության---մտցնել Կրթության նախ. մեջ
Միլիտարի---փակել՝ բոլոր Հայերը Հայաստանի հավասար քաղաքացիներ են
Տրանսպորտի և կապի---վերակազմավորել
Քաղաքաշինության---վերակազմավորել
Ֆինանսների---մտցնել Էկոնոմիկայի նախ. մեջ
Պոլիցիա---վերակազմավորել Օրինապահության

Այս ամենից հետո մեր հարազատ կառավարությունը ունի բազմաթիվ վարչություններ՝

- ԱԺ-ի հետ կապերի վարչություն
- Ազգային փոքրամասնությունների և կրոնի վարչություն

- Անճճակազմի կառավարման վարչություն
- Առաջին բաժին (գաղտնի)
- Արձանագրային բաժին
- Արտաքին կապերի վարչություն
- Գործերի կառավարչություն
- Ընդհանուր բաժին
- Իրավաբանական բաժին
- ՀՀ վարչապետի վերահսկողական ծառայություն
- Պետախրավական վարչություն
- Սոցիալական վարչություն
- Վարկային և մարդասիրական օգնության ծրագրերի վարչություն
- Տարածքային զարգացման և բնապահպանական վարչություն
- Տեղեկատվայնացման և հատուկ համակարգերի բաժին
- Տեղեկատվության և հասարակության հետ կապերի վարչություն
- Քաղաքացիների ընդունելության և դիմումների քննարկման վարչություն
- Ֆինանսական և հաշվապահական հաշվառման բաժին
- Ֆինանսատնտեսագիտական վարչություն

ԱՅՍ ԱՄԵՆԸ ԸՆԴՀԱՆՐԱՅՎԱԾ ՄԻ ՄԱՐԱԶՄ Է: Հասկանալի է, այս՝ չինովնիկա-հիվանդ կենդանիները որպեսզի մի հարց լուծեն, պետք է շատով հավաքվեն, հետո անպայման կազալում վերլուծեն, հետո նորից մի երկու պտույտ, ստանան միջազգային իրենց կառույցների «գաբռոն», որպեսզի կարողանան վերջնական որոշում կայացնեն:

Բ. Թուրք առ Տիմոթեոսի 3 Վերջին օրերը «Գիտցիր թե վերջին օրերը չար ժամանակներ պիտի գան. Վասն զի մարդիկ պիտի ըլլան անճնասեր, արժաքասեր, անբարտառան, հպարտ, հայիտիչ, ծնողներու անհնազանդ, ասկերախտ, անտուրք, անզուք, անհաշտ, քանասրկու, անժուժկա, դաժանաբարոյ, բարին չսիրող, մատնիչ, հանդուգն, գոռոզ, աւելի հեշտասեր քան թե աստուածասեր...»:

Հիատը ջիտղների վերջը ազդարարում է այսպես՝
«Արդ ինչպէս որ դռանը կը ժողվորի ու կրակի մէջ կ'այրուի, աշխարհիս վերջն ալ այնպէս պիտի ըլլայ»,- ըստ Մաթեոսի 13:40:

Իսկ թե ինչ կպատահի ջիտղների և իրենց միլիոնների հետ՝ Նոր Կտակարանում այդ մասին նկարագրում է Պետրոս Առաքյալը իր երկրորդ թղթում **«Մտտ վարպետներ» 2:22 կետում՝**

«Մակայն անոնց պատահեցաւ հին ճշմարիտ առակը, որ կըսէ. “Շունը նորէն իր փսխածին կը դառնայ ու լուացուած խոզը՝ ցեխի մէջ թապալակելու”:

Իսկ Զօրած տերը՝ Իսրայէլի Աստուած Մաբաօվթը ջիտղների մասին այսպէս է ասում՝
«Եւ նորանց պիտի ցրունմ ազգերի մեջ, որոնց ոչ իրանք զիտէին, ոչ իրանց հայրերը, և նորանց ետեւից պիտի սուրմ ուղարկեն, մինչեւ որ նորանց վերջացնեն»:

Եվ այն նույն ջիտղերը, որոնց ամբողջ պատմության ընթացքում տարբեր տերություններ անընդհատ դեղին են հագցրել, մեր եռագույն դրոշի մի շերտը 1918-թ-ից դեղին գույնի են ներկել, ինչը միջնադարի՝ Հայոց պետականությունը քամահարած ջիտղ Զաքարների (Զոհարների) դրոշի գույներն են:

Ջիտղները ուղղորդվում են «Կատախեզիսով», «Միոնիստ հմուտների արձանագրություններով» և «Թալմուդյան օրենքներով» (Շուլխան արուխ), «Տանյայով», «Բբբուրով» և «Զոհար»-ի գրքով (Կարալա), որոնց նպատակն է համաշխարհային ջիտղական կառավարության ստեղծելը և մնացած ազգերին որպես ճորտեր օգտագործելը: Շուլխան Արուխը այն օրենքներն են, որոնցով իրենք պետք է ղեկավարվեն, իսկ հմուտ փոնիստների արձանագրությունները՝ ծրագիրը, Կատախեզիսը՝ իրենց պահելաձեւն է և Կարալան՝ ժողովրդական լեզվով ասած կախարդություն, թուրք ու գիր: Արձանագրությունները 24-ն են, որոնք Շուլխան արուխի հետ միասին անբացատրելի կերպով ցածրացնելով ակումներին և գոյերին, այսինքն մեզ, խաբելով, կաշառելով, կամ ուղղակի ֆիզիկապես

ոչնչացնելով հասնեն իրենց նպատակին: Համարելով մեզ գոյ ոչխարներ, համարում են, որ ամեն մեկիս իրենք կարող են առնել ու ծախել: Իսկ հետագայում, երբ արդեն կհասնեն իրենց նպատակին՝ կունենան իրենց համաշխարհային կառավարությունը, այն ժամանակ իրենց պետք կլինեն մեզանից շատ քչերը, որպես հավատարիմ ու հնազանդ ժառանգր, իսկ մնացածի հետ՝ 17 Արժանագրության համաձայն հաշվեհարդար կտեսնեն: Ես պետք է ասեմ, որ մինչեւ այժմ իրենք դեկավարվել են այս թեզերով և առայժմ շատ վերելքների են հասել: Նրանք չունեն ինքնասիրություն, տղամարդկային հատկություններ, որպեսզի հետները շփվելով հասկանաք, կռահեք, կամ անգամ կասկածեք այդ ծրագրերի ողբաբեռությունը: Նրանք, բացարձակապես բոլորը, մեր ազգի մեջ շպիռներ են, հետներս հաց են կխում, ընկերություն անում, օջախներս մտնում, դուրս գալիս և միեւնույն ժամանակ իրենց սեւ գործը կատարում, հետն էլ համարելով որ մենք անասուններ ենք և չենք կռահում: Նրանք գաղափար չեն կազմում անգամ, որ մենք, մեզ հետ կտող հաց կխողի վրա անգամ կասկածելու բարոյական իրավունք չունենք: Հային հատուկ է մաքուր ընկերությունը, հայր առաջին Արարված Մարդն է, դա մտնում է Հայի սրբազան առաքելության մեջ:

Իսկ ահա թե ինչպես է բնութագրում ջիռղի ցուցաբերած ընկերությունը իրենց Աստված Եհովան՝ «Եվ ամեն մարդ (հրքյա) նենգում է իր ընկերին, և ճշմարտութիւն չէն խօսում, սովորեցրել են իրանց լեզուն տուտ ասելու, անիրատօթիւն անելով յոզնում են»(Երեմիա 9:1-10:5):

Չոհարի Գիրքը հենց այս մասին է: Արժանագրությունների մեջ էլ է գրած, որ հարկավոր է օգտվել գոյերի հայրենասիրական, մարդասիրական, ընկերասիրական հատկություններից և օգտագործել այն իրենց հանդեպ, ընդհանուր նպատակին հասնելու համար: Այսօրվա դրությամբ դրանց ընտրությունների, ինքնակամ անբարոյական քայլերի, քաղաքական կուսակցությունների հետ հույսեր կապելով ոչ մի դրական պահ անգամ սպասվել չի կարող, որովհետեւ ինչ որ մեթոդներով շրջանցել իրենց խորամանկությամբ և խաբեբանությամբ անհնարին է: «Դուրս ընկածին պռնկությամբ չես հաղթի»: Այսօր քանի դեռ ուշ չի, հարկավոր է ազգովին համախմբվել: Իրենք միլիարդներ են ծախսում, որ դա չկատարվի, դրա համար են նախատեսված իրենց կողմից ստեղծված բոլոր քաղաքական և հասարակական կազմակերպությունները, որոնք միայն և միայն զբաղված են խանգարելու մեզ համախմբվել, ամեն մեկիս քաշելով իրենց շարքերը: Անդրկովկասյան Մեյսը լուծարվեց, դաշնակ պարագլուխները օգտվելով առիթից անցան 1-ին հանրապետության գլուխ, լինելով սոցիալիստներ, ոչ թե բուլշեիկների, այլ Կուլչակի, Դենիկինի հետ պայմանագիր կնքեցին և Բաքումի նվաստացուցիչ փաստաթուղթը ստորագրեցին: Անդրանիկը, Նժդեհը և 4.5 միլիոն արեւմտահայերը չմասնակցեցին հանրապետության ստեղծմանը: Սովետը քանդեցին, «կեղծ դեմոկրատները» անցան 3-րդ հանրապետության գլուխ և մտան ԱՊՀ կազմի մեջ: Եթե այդպես էր Սովետից լավ ԱՊՀ չկար: Մեզ դրել են բացարձակ հիմարի տեղ: Երեք հանրապետություններն էլ Հայ ազգի և Հայոց պետականության հետ ոչ մի կապ չեն ունեցել, հետապնդել են միայն մեկ՝ վերնուղայական «սեւ փորձություն»-ը «մինչեւ վերջ» իրականացնելու նպատակ:

Լինելով բացարձակապես պրիմիտիվ հոտեր, բայց օժտված ճարպիկ խաբեբա հատկություններով, կարողանում են գերազանց կերպով ազդել և լեզու գտնել միջին մակարդակից ցածր Հայ խավի վրա, իսկ դրանք ծայրներ են, բայց զրկված պետություն դեկավարելու հիմնական և պարտադիր ունակություններից:

Եթե Հայոց երկիրը ընթանում է սիոնի նախածով, ուրեն ՀՀ իշխանությունները չունեն՝

- Պետականության մասին գաղափար և հասկացողություն
- Ժողովրդին ծառայելու գաղափարախոսություն և հասկացողություն
- Ստրատեգիական նշանակության պարտադիր պետական և շարքային մասնավոր սեփականությունների տարբերությունների մասին հասկացողություն
- Պետական այրին հատուկ բարոյական նորմաների հասկացողություն
- Ժողովրդի կողմից պարտադիր հարգանքի վայելչություն հասկացողություն
- Արտաքին և ներքին քաղաքականություն վարելիս պարտադիր ազգի շահերը առաջին հերթին նկատառման մասին հասկացողություն

- Պետությունը սեփական շահերի առիթով չքանդելու հասկացողություն
 - Պետության կարողությունը պայմանավորված ժողովրդի բարոյական, հոգեվոր, գիտական և ֆիզիկական վիճակների հարստությամբ՝ հասկացողություն
 - «Խաբելն ու կողոպտելը ատելության ներշնչանք են»՝ հասկացողություն
 - Փող աշխատելն էլ պետք է լինի բարոյական ճանապարհով՝ հասկացողություն:
- Ունենալով աշխարհահռչակ և միակ օժտվածությունը՝ նախանձեղի կազմակերպվածություն, ամենամանչնորհակալ կերպով, ապրելով ուրիշի տանը, ինչպես վկայուցիան ցույց տվեց՝ որպես շպիռն, գործում են հետևյալ ծրագրով՝

- I. Ամեն ուղիներով վերցնել իշխանությունը և անպայման ստրկացնել**
- II. Եթե չստացվի ստրկացնելը՝ դեկավարել, շահագործել, կողոպտել**
- III. Ամենավատ դեպքում՝ իրենց «հայ լինել»-ը միշտ էլ կա ու կա**
- IV. Իսկ ծայրահեղ դեպքում՝ «խղճուկ ջոռուղի» կարգավիճակը ընդմիշտ է:**

Այսօրվա դրությամբ՝ 21-րդ դարում, լինելով կանգնած պետականության և ազգի կործանման շեմին, Հայր պետք է միաբանվի և «սատանական փորձություն»-ից ազատվելու հնարավոր որոշումը կայացնի.

- Սարսափելի լուրջ վտանգը ահազանգում է համախմբվել՝:
- Հայի զարհուրելի ապրելակերպը ահազանգում է համախմբվել՝:
- Ազգի նողկալի իրավիճակը ահազանգում է համախմբվել՝:
- Մեր սերունդների կործանվող ապագան ահազանգում է համախմբվել՝:
- Մեզ գրկել են հարազատներին բուժօգնության հնարավորությունից: Համախմբվել՝:
- Էլ ինչի համար ենք ապրում, եթե ոչ մեր ընտանիքի և ազգի: Համախմբվել՝:
- Համարում են, որ մեզ ընդամենը փողով կառնեն ու կծախեն: Համախմբվել՝:
- Մեր գեների մեջ չկա ստրուկի մասնիկ: Հանդուգն փորձ է սա: Համախմբվել՝:
- Մեր աղջնակներին են սրբապղծում, այո ... : Համախմբվել՝:
- Թուրքիայի հետ սահմանը բացելը՝ Ղարսի պայմանագիրը ճանաչել է նշանակում:
- Ինչ է պատահել մեզ, մեր երեսին են թքում, մենք լուռ ենք: Համախմբվել:
- Պապենական հոգիներն են բախում մեր դռները: Նրանց չես կարող մոլորեցնել: Նրանք ամեն ինչ տեսնում են: Նրանք երես չեն թեքի, նրանք միայն կստիպեն բոլորիդ հարգել նրանց հուշերը և ոչ մեկը չունի նրանց սրբությունը ոտնատակելու իրավունք: Հա՛յ, միաբանվի՛ր:

**«ՄՍՄԱՆԱԿԱՆ ՓՈՐՁՈՒԹՅՈՒՆ»-Ը Ի ՀԱՎԻՏԵՆՍ ԿԱՄԵՅՆԵՒՆ
Հ Ա Մ Ա Խ Մ Բ Վ Ե՛ Լ: Հ Ա Մ Ա Խ Մ Բ Վ Ե՛ Լ: Հ Ա Մ Ա Խ Մ Բ Վ Ե՛ Լ**

«Թուրքիայի դեկավարները իրենց գլխավոր ուշադրությունը կենտրոնացրել էին Արևելքում՝ Հայաստանի դեմ, քանի, որ այստեղ հաջողությունը կոչնչացնելու Հայկական Բանակը և Հայ պետությունը, որը թարախապայարքի մնամ մնացել էր Թուրք երկրի մարմնի վրա»,- 1920թվ. թուրք պատմաբան Ջեմիդ Քերիմ:

Ո՞վ է այս տողերի պատասխանը գրելու:

«Նոր ժամանակների պատերազմները սկսելու են Հայաստանից և ավարտվելու են Հայաստանում: Հայաստանը հավերժության ճամփորդ է», -Ճապոնացի ակամավոր փիլիսոփա և պայծառատես Նարոն Մատոհ:

ԽԵՂԱԹՅՈՒՐՎԱԾՆԵՐԻ ԱՅՍՕՐՎԱ ՀԱՂԹԱՆԱԿՆԵՐԸ ԻՌՈՆԻԱՅԻ ՀԱՄԱՅՆԱՊԱՏԿԵՐ ԵՆ՝ ԴՐԱ ՀԱՄԱՐ ԷԼ ԴՐԱՆՔ ԻՌՈՆԻԱՆ ԻՐԵՆՅ ՀԱՆԴԵՊ ՄԱՀԱՅՈՒ ԵՆ ԳՆԱՀԱՏՈՒՄ:

Ա Հ Ե Ղ Դ Ա Տ Ա Ս Տ Ա Ն

(ՅՈՎՀԱՆՆԵՍ ԱՌԱՔՅԱԼԻ ՅԱՅՏՆՈՒԹՅՈՒՆԸ)

ԱՐՄԱԳԵՂԴՈՆ

Հար Մեգիդոր—հրոյ բլուր Մեգիդոր:

Ապոկալիպսիս—հուն. հայտնություն (откровение): Նոր կտակարանում օգտագործվում է որպես Արմագեդոնի սինոնիմ:

ՄԱՂՄՈՍ ԼԷ:29,-«Արդարները երկիրը կժառանգեն և յավիտեան կրնակուին նորանում: Արդարի բերանը իմաստություն է խոսում և նորա լեզուն իրավունք է գրուցում: Իր Աստծու օրենքն իր սրտումն է, նորա քայլերը չեն տատանվի»: Հին կտակարանը սաղմոսի ձեռով հիշատակում է, թե չարի վերջը ի՞նչ է լինելու: Բայց 22 դար Աշխարհի իշխանը դեռ լինելուց հետո ի՞նչ է ատում արդեն Նոր կտակարանը:

Իսկ ո՞վ պետք է կայացնի Ահեղ Գատաստանը,-«...և մեզ թագավորներ ու քահանաներ արավ Աստուծո է իր Հօր համար. նորան փառք և գործօրին յավիտեանս յավիտենից. Ամեն: ...Բայց Տերը, նա որ է և որ էր, և որ գալու է, Ամենակալը: Յոթը աստղերն իր այց ձեռում ունեցողը:»,-Յայտն.Ա 6-8:

Իսկ ինչու՞: «Եվ ազգերը բարկացան, և եկաւ բարկութիւնը, և մեռելների ժամանակը, որ դատուին. և որ վարձքը տաս քո ծառայ մարգարեներին և սուրբերին... և երկիրն ապակա-նողներին ապականես» Յայտնություն ԺԱ.18:

Իսկ ո՞րք: «Եւ կինը փախալ անապատը, ուր Աստուածանից պատրաստուած տեղ ուներ, որ այնտեղ կերակրեն նորան հազար երկուհարյուրեվաթսուն (1260) օր» Յայտն. ԺԲ 6:

Բայց ու՞մ: «Վիշապը Բանասարկու օձն էր, աստանան, մոլորեցնողը...Նա քիչ ժամանակ ունի՝ վտանգավոր է»,-Յայտն. ԺԲ 5: «Եւ պատերազմ եղալ երկնքումը...որ Բանասարկու և աստանայ է կոչվում, այն բովանդակ Աշխարհքը մոլորեցնողը վայր գցուեցալ և իր հրեշ-տակներն էլ իրան հետ...»,-Յայտն. ԺԲ 7-10:

ԵՎ ինչպե՞ս,-«տղարկիլի գերանդին...երկրի հունձքը հասել է»,- Յայտնություն ԺԳ. 14-16: Վերջը՝, արդյունքում: «Սորանք պատերազմ կանեն Գառի հետ և Գառը կհաղթե նո-րանց՝ որովհետես Տերերի Տեր է, Թագավորների Թագավորը»,-Յայտն. ԺԷ 14:

«Մի մաքուր գետ, Աստուծո և Գառի աթոռից և նրա հրապարակի միջումը կեանքի ծառ կար...ծառի տերերը բժշկում էր հեթանոսներին: Աստուծոյ և Գառի աթոռը նորանում կլինի...և գիշեր չի լինի այնտեղ...որովհետես Տերը լուսավորում է նորանց և կթագավորեն յավիտեանս յավիտենից» Յայտն. ԻԲ 1-5:

Իսկ ո՞վ է Գառը: Գառը Խոյն է՝ Ամալեկը, Հայր: Ով առաջին արարվածն է և Արքայից-Արքան: Արարչի Առաքելության յավիտենական կրողն է:

Հիմա ճշտենք ժամանակը, քանզի Հիսուսն ասում է,-«Իսկ այն օրուայ և ժամի համար ոչ ոք չգիտե, ոչ էլ երկնքի հրեշտակները, բայց միայն իմ հայրը»: Մատթեոս ԻԳ-36:

Որպեսզի ճշտվի ժամանակը՝ պետք է իմանանք ժամանակների վերջը և գումարենք 1260 օր: Ժամանակների վերջը պետք է լիներ զրօ թիվը՝ եթե թորքումյան տոմարը հուլյան մեկ թվով չփոխարինվեր: Հիշեք կամ վերանայեք էջ 10-ում Մատենադարանի 1711 ձեռագիրը: Բայց ոչինչ՝ քանզի ունենք երկու այլ հավաստի աղբյուր:

1) Ըստ Մայյաների օրացույցի այն կոչվում է Հունա-Կու և կայանալու է 2012թ. դեկտեմբերի 21-ից:

2) Նույնը կրկնվում է Ի-Յգին՝ “Փոփոխությունների գիրք” չինական հնագույն գրքում:

Իսկ մինչ այդ.

Որպես փրկչի ջիտղները սպասում են այն մեսիայի ի հայտ գալուն, ով իրենց պետք է փրկի «չկա ճշմարտություն՝ կա ամենաթողություն» ծրագրով Սատանայական փորձուք-յան դաժան իրականացումից հետո:

❖ ԵՒ հուլայականության, ե՛ր քրիստոնեության գաղափարախոսության հիմնական գիր-քը Թորան ՝ Հին Կտակարանը, Բիբլիան է:

❖ Քրիստոնեությունը հավակնում է Հուդայականության իր ստույգ հետնորդությունը՝ Նոր Կտակարանի (որպես հնի շարունակություն) առկայությամբ:

- ❖ ԵՒ այն փաստը, թե ինչու է հողայականությունը անտեսում քրիստոնեությունը՝
 1. Ձևափոխված չեն ընդունում Հիսուսի մեսիա (օծյալ) լինելը, որովհետև Հիսուսը ճիշտ է մարդ էր, ինչպիսին իրենք պետք է ընդունեին մեսիային, բայց նա ոչինչ չարեց հրեյաների համար՝ նրանք մնացին ստրուկ, իսկ Հիսուսը ջիուդ էր և նրա պատմությունը իրենք լավ գիտեին: (Վիրավորականը այն է, որ ջիուդները Հիսուսին չընդունեցին, իսկ որոշ Հայեր ընդունում են):
 2. Մեսիայի հասկացողության վերաներկայացումը քրիստոնյաների կողմից (ըստ իրենց մեսիան Դավթի սերնդից է և պետք է փրկի Իսրայելը, իսկ քրիստոնյաները նրան ներկայացրին յուրովի՝ առանց բացատրելու, թե ո՞ւմ է ինչից պիտի փրկի):
 3. Պատմական գուգահեռականներ՝ քրիստոնեություն և շաբտայականություն: (1666 թվ. Իզմիրից Շաբտայ Յվի ջիուդը պետք է ընտրվեր մեսիա, այն էլ թուրքերը դրան պարտադրեցին իսլամ ընդունել): Սպասվող մեսիան նորից ստվեց: Ձևափոխված տասը տարի չհավաստեցին նրա մահին և հայտարարեցին Աստված: Հարյուր տարի հետո շաբտայացիները վերջնականապես պառակտվեցին:
 4. **ԵՄԱՅԻԱ Է.14** գրված է, որ կույսը կծնի որդի՝ նրան կտան Էմանուէլ անունը (այն իմաստով, որ ջիուդների մոտ երեք տարի մեկ օրականից հետո կույս չի լինում): Իսկ Բիբլիայում գրված «այն» բառը հրեյայերեն չի նշանակում կույս՝ այլ պատանի աղջիկ: Կույս հրեյայերեն կլինի «բետուլա»: Իսկ մեսիա հրեյայերեն կլինի մաշիա, ինչը հունարեն թարգմանել են Բրիստոս՝ փրկիչ: Իսկ Հիսուս հրեյայերեն նշանակում է միսայետ (Իսկ միամիտ քրիստոնյաները մինչև այսօր էլ ասում են միածին Հիսուս Բրիստոս):

Մատթեոս Ե:17-18 Հիսուսը ասում է, որ ինքը մնում է հարազատ Թորային, «Մի կարծեք, թե ես եկայ օրէնքը (Թորան) կամ մարգարէները քանդելու... մինչև որ երկինքն և երկիրս անց կենան, օրէնքիցը մի կէտ մեկ պգոյիկ նշանագիր չի անցնի մինչև որ բոլորը չկատարուի» (Ահա և Հիսուսի Բրիստոնյա լինելը՝ հարգելի միամիտ քրիստոնյաներ):

Եթե Աստվածը դա Արարիչն է, ապա մենք բոլորս ենք Աստծո որդիները և ոչ միայն Հիսուսը՝ ինչու պետք է այդ մեկին պաշտենք: Իսկ եթե Աստվածը չար գործություն է՝ թող ջիուդները բացատրեն համայն մարդկությանը դրա ու «ընտրյալների» իսկությունը: Այսինքն ջիուդը սաղանի ընտրյալ ժողովուրդն է:

Ես ասում եմ, որ Աստված գաղափարը առաջացել է Բել և Շամ Դիցերի միակերպումից՝ Բալշամ Աստծո մոզոնումից, ինչը նշանակում է ԱՄ-երին՝ ավագակներին տվածը: ԵՎ քանի, որ ասորիների ուժով մարդկությանը ստրկացնելու միտումը ողբերգական ավարտ ունեցավ՝ նրանց արյունակից ջիուդները Լեիտներից ստացան ծրագիր այն իրականացնելու սատանոթյան օգնությամբ: ԵՎ այսօր էլ ունենք այն՝ ինչը առկա է:

Հուդա-քրիստոնյաների առաջնորդներին ճանաչել որպես հանցագործ գաղափարախոսների, առաջնորդներին ու քարոզիչներին ենթարկել համազանգվածային քրեական պատասխանատվության՝ համայն մարդկության ու Հայ Ազգի հանդեպ տասնյակ դարերով կատարված ու շարունակվող հետեյալ չարությունների համար.

1. ԱՐԱՐՉԻ փոխարեն Աստված գաղափարի տարածելու ու սերմանելու,
2. Համայն Մարդկությանը Թորայով, Բիբլիայով, Ադամ ու Եվայով, Նոյով, Դավիթով, Հիսուսով, կույսի Աստծուց հղիացմամբ ու համբարձումով խաբելու,
3. Համայն մարդկությանը ութերորդ օրվա թլփատմամբ ու տելեգոնիայի միջոցով ալյասեռելու, ալյասերելու, գենոֆոնդը փչացնելու,
4. Ազգամիջյան պատերազմներ հրահրելու, խաչակրած պատերազմներ, հեղափոխություններ կազմակերպելու,
5. Տարբեր երկրներում թագավորներին սպանելու, սատանի կերպարով տվյալ ազգի ներկայացուցիչ ձեռնալավ իշխանությունները բռնազավթելու,
6. Հանցագործ ճանապարհներով համամարդկային հարստություններին տիրանալու ու ճգնաժամեր կազմակերպելու,
7. Հանցագործ ճանապարհներով միջազգային ստյաններին տիրելու ու ազգերի հանդեպ օգտագործելու,

8. Մարդկային բնական ծագումն՝ ՄԵԾՆ ԱՐԱՐՔԸ, ազգերը, բարոյականությունը, հավատամքները, կառավարման ձեւերը և մարդկային օրենքները հերքելը (Նի-գիլիզմ)՝ ջիուդազավթողական Համաշխարհային Կառավարություն ստեղծելու,
9. Անակի միջոցով խորով թագավորին սպանելու,
10. Գրիգորի, Հռիփսիմեի, Գայանեի, Մանյայի, Նունեյի...միջոցով Տրդատ թագա-վորին խեղաթյուրելու,
11. Հայոց հազարամյակների պատմական հուշարձաններն ու պատմական արժեք-ները ոչնչացնելով Հայ Ազգին բռնի քրիստոնացնելու,
12. Հայոց պատմական մատենագրությունների ու պատմագրերը ոչնչացնելու,
13. Հայոց 138 իշխանատները բնաջնջելու,
14. Հայոց ՎԱՀՈՒՆԻՆԵՐԻ քրմական դասը բնաջնջելու,
15. Հայոց թագավորական տան բնաջնջելու,
16. Հայոց պետությունը Բյուզանդիային կտակելով պետականությունը կործանելու,
17. Հայոց իշխանատոհմերը ջիուդ մեյիքների խամսայությունների վերածելու,
18. Հայ ազգը մասնատելու ու առճակատելու,
19. Հայ Ազգի 1893-1923 թթ բնաջնջելու և Մեծ Եղեռնը կազմակերպելու,
20. Հայի իր Ազգին շղեկավարելու նպատակով Ջիուդադաշնակցական «Արարատ» հանրապետությունը կազմելու և Արեւմտահայերին օտարելու,
21. Հայոց հողերը Բրեստ Լիտովսկում Տրոցկու ու Թաալաթի միջոցով թորքացնելու,
22. Հայոց զարթոնքը ճնշելու նպատակով Բաթումի, Ալեքսանդրապոլի, Մոսկովյան, Ղարսի պայմանագրերը կնքելու,
23. Հայ ձեռնադրով, երկիրը տակնաքային դավադրությամբ ներսից քայքայելու,
24. Անդրանիկին Արգրումի ճակատամարտում ջիուդ Օտոշեյիժեի ու Աղամալյան-ների դավաճանությամբ թորքերից պարտելու ու հալածելու,
25. Սոցիալիստ դաշնակների ու սոցիալիստ բոլշեիկների աննկարագրելի վարքից քեմալականներին Արեւմտահայաստանը նվիրելու
26. Բոլշեիկյան Հայաստանը որպէս Հայ ղեկավարելու ու Հային շահագործելու,
27. Հայ Ազգին հալածելու, կորոպտելու, ճարահատյալեցնելու վերջնական հարվածի նպատակով ջիուդ Տեր-Պետրոսյանի, Քոչարյանի, Սարգսյանի ռեժիմ սարքելու,
28. Երկու տասնամյակ արդյունաբերությունը, գյուղատնտեսությունը քայքայելու,
29. Երկու տասնամյակ ընդերքի բնական պաշարները լափելու,
30. Երկու տասնամյակ գիտությունն ու կրթությունը խորտակելու,
31. Երկու տասնամյակ արվեստն, կուլտուրան ու սպորտը Հայի համար տապալելու,
32. Երկու տասնամյակ բուժօգնությունը Հային անհասան դարձնելու,
33. Երկու տասնամյակ տեղեկատվությունից Հային զուրկ պահելու,
34. Երկու տասնամյակ ՁԼՄ-ների միջոցով Հային դեֆիլիզմ քարոզելու,
35. Երկու տասնամյակ սոված սոցիումին բարդելով պատերազմի ահը Հային ոգե-ջարդ անել ջանալու,
36. Հայոց Պետականությունն ու Լեզուն հերթական կործանման փորձի ենթարկելու աններելի շարագործությունների համար:

Ջիուդ հանրահայտ գրող-հրապարակախոս Մորիս Սամուէլը ասում է,-«Մենք՝ հրեաներս, ավերողներ ենք և ընդմիջու կմնանք ավերողներ: Ի՞նչ էլ անեն մյուս ժողովուրդները, այն երբեք չի պատասխանի ոչ մեր կարիքներին, ոչ էլ մեր պահանջներին»:

Ելնելով վերը շարադրած, բացահայտած, ապացուցած փաստարկների մարդկության և մասնավորապէս Հայ ազգի հանդեպ անվերապահորեն մահացու փտանգ ներկայացնելու հանգամանքը՝ աշխարհի առաջադեմ մարդկությունը և մասնավորապէս Հայ ազգը պարտավոր է որոշում կայացնել:

ՀԱՅՈՐԴԻ՝ ՈՐՈՇՈՒՄ ԿԱՅԱՑՆԵԼԸ ՔԵՁ Է ՊԱՏԿԱՆՈՒՄ: ՔՆՆԱՐԿԱՄԱՆ ՄԵՂԱՆԻՆ Է ԴՐՎԱԾ ՔՈ ՄԵՐՆԻԻ ԱՊԱԳԱՅԻ ԿԱՅԱՑՄԱՆ ՀԱՐՑԸ:

Հայորդի՝ դու ես Առաջին Արարված Մարդը Երկիր մոլորակի վրա: Արարիչը քեզ է առաքել մարդկությանը սերելու բարոյակրթությունն ու բարոյակերտությունը: Դու Երկրի վրա ամենահարգված ու ամենանախանձելի ազգի որդին ես և այդ ամենի համար Արարչի հովանավորության տակ ես և պատասխանատու ես նրա մոտ:

Մտ երկհազարամյա առանց պետականության՝ դժոխքային գոյատևման ոչ մի հանգամանք չկարողացավ Հային շեղել Արիական ծագման ներքին նվիրվածության օժտվածությունից: Ի գարմանքս սատանաների ու տարտարների, նմանապես և ամբողջ մարդկության՝ Հայը մնաց հարազատ Արարմանը և Արարվածին հատուկ բոլոր սկզբունքներին, կամ, կարող է անգամ Հավիտենականոնին: Երեւի սա է Հայի ամենավսիմ պարծանքն ու հպարտությունը:

Հայը երբեք չի գոյատևել, Հայը ապրել է, ընդ որում արժանավայել: Նա միշտ էլ ապրել է իր աշխատանքի, իր սեփական ձեռքերով ստեղծածի, հալալ քրտնքի հաշվին: Նա երբեք ուրիշի իրականացրած որսի մնացորդների, մնացուկների վրա բորենու նման չի հառել, նա երբեք օժտված չի եղել գալյային գաղութություններով՝ հույսը կապել վիրավորվող ընկերոջ լեշը ճաշակելու հետ, նա երբեք գաղթագողի ուրիշի թռչնանոցից աքլոր չի թռցրել՝ աղվեսին հատուկ խորամանկությամբ, նա աշխատել է, ստեղծել, կառուցել, հայտնագործել, բարեգործել, օգնել մյուսներին նմանատիպ բարիկամ գործերում ու ինքն էլ, արի մարդուն վայել, հպարտորեն իր իսկ ստեղծածով հալալ սնվել է ու սնել իր սերունդներին: Քիչ է ստեղծել, քիչ է կերել, բայց երբեք գիշատիչ, սուկայի, անգաղափար կենդանիների նման աչքը ուրիշի ստեղծածին չի հառել: Արդյոք դա չի պատճառը, որ շարունակ հանձարներ ու տաղանդներ է տվել, նրա գեները չեն կարողացել փչացնել անգամ այնպիսի այլասեռված, մոդիֆիկացիայի ենթարկված գեների հետ խառնվելը՝ ինչպիսիք ջիոդական պատկանելիություն ունեն:

Հայը երբեք չի ամաչել իր էթնիկական պատկանելությունից, նա ամեն մի պետության, ազգի, ժողովրդի մեջ բացահայտորեն և բարձրաձայն արտահայտվում է, որ ինքը Հայ է: Անկասկած նրան կամ որեւէ շինություն կառաջարկեն, կամ որեւէ բարի գործ, կամ բարդ ստեղծագործություն՝ ինչը մնացածին անհասանելի է, կամ էլ ուղղակի պատիվ կտան: Ես չեմ կարող բացատրել ինչ կկատարվի ջիոդի հետ, եթե նա մի որեւէ ժողովրդի մեջ հրապարակայնորեն հայտարարի, որ ինքը ջիոդ է: Մակայն իրենց համարյա երեք հազարամյա ընդհանուր պատմության ընթացքում չտալով ոչ մի հանձար, տաղանդ կամ հանրաճանաչ դեմք՝ կարողացել են հասնել առեւելի ֆինանսական հաջողությունների, հետևել էլ ուզում են իշխեն ամբողջ մարդկությանը: Այս՝ բառիս բուն իմաստով տարրական էակաները, որոնք ուղղորդվում են միմիայն գողությանը, անառակությանը, դավադրությանը և խաբեբաությանը, անբացատրելի է, բայց պատկերացրեք, որ իշխում են շատ բարոյական և առաջադեմ ազգերի:

Միս, թե ինչ է նշանակում տիեզերք, մարդու համար անհասկանալի սկիզբ ու վերջ, ամենամոտ ու ամենահեռու, ամենամեծ ու ամենամիտք ու ամենաթույլ, ժամանակ ու ակնթարթ հասկացողությունները, որոնք էլ հանգեցնում են Արարչային գաղափարաբանությանը: Այս ամենը յայսպես էլ պետք է լինել, այդպես էր նախատեսված, այսինքն ուրիշ կերպ լինել չէր կարող: Մակայն մի հանգամանք գոյություն ունի, որը արդեն անշուշտ մեզանից է կախված՝ թե նախատեսված շրջանակներում ինչքանով ենք մենք կարողանում մեր գործունեությունը դրսևտրել, որպեսզի չարիքը եթե մեզ չշրջանցի, ապա գոնե փոքրագույն վնաս պատճառի: Դրա համար էլ գոյություն ունի հազարամյակներից եկած ցախավելի պատմությունը, որը իզուր չի, որ հասել է մեզ՝ մեր մեծերի շնորհիվ և ատում է, որ ազգովի համախմբվել է պետք, քանի, որ գյուղը կանգնի՝ գերան կկոտրի:

Մեր հարցը, մեր ազգի հարցը միայն մենք կարող ենք լուծել, այն միայն մեզ է պետք, միայն մեր հոգան է: Ուրիշները կլուծեն միայն իրենց հոգները: Երկու հազարամյա «Սատանական փորձություն» չարագործության և ավերվածության փլուզվածքները միայն և միայն ազգով մենք համախմբվածությամբ կարող ենք մաքրել, թե չէ ուրիշները իրենց համար մաքրած տեղերը մեզ չեն հասկացնի:

Տեր-Պետրոսյան Լեւոնը անցնելով իշխանության՝ ընդունեց ջիուդանսպաստ ՀՀ Սահմանադրությունը, կարգեց ջիուդության աշխարհակալության հիմնաքար՝ Առաքելական Եկեղեցու ց'այդ կառավարած կաթողիկոսների քանակով 131 պաշտամուտներով «ազգային ժողով», էթնիկ Հայերից զատեց ղեկավար համակարգը, Բոչարյան Ռոբերտը վերացրեց Սուվետից ավանդած 1480 հիմնարկ ձեռնարկություններ՝ ընդ որում 800 գիտարտադրական, հիմնահատակ արեց Հայոց գիտական ու կրթական հայտնի համակարգը, կազմալուծեց գյուղատնտեսությունը՝ սպահովելով ազգի պարենային վտանգը, դրեց ջիուդատիրայնացման հիմքը, սկսեց արենայում մնացած էթնիկ Հայերի ֆիզիկական վերացման գործը և հոկտեմբերի 7-ի էսթաֆետը հանձնեց մարտի 1-ի արյունահեղությամբ իշխանության եկած հաջորդ մորմոնական կադրերին՝ Սերժիկ Սարգսյանին,:

Իսկ, միգուցե Բոչարյան Ռոբերտը իշխանությունը հանձնեց Սարգսյան Սերժիկին՝ Լեւոն Տեր-Պետրոսյանի հետ կոնֆլիկտում վերացնելով ասպարեզից Վազգեն Սարգսյանին ու Կարեն Դեմիրճյանին՝ հույս ունենալով, որ վարչապետ կնշանակեն Արամ Սարգսյանին ու նրա ձեռքով կստորագրեն Սեդրու շրջանի թուրքերին հանձնման արհավիրքը՝ պարսիկներից առհավետ բաժանելն ու թուրքիային արդբեջանին միացնելով Հայոց վե'րջը դնել: Ասում են, անգամ Մասիս սարով էին որոշել Հայերին գալթակղել:

«Ամենայն Հայոց Կարողիկոս»-ն էլ եկավ իշխանության հոկտեմբերի 27-ի արյունահեղությամբ:

Ասում են նախկին Սուվետի տարածքում սատանը նախապատրաստում է «Բեյթոր» մարտական ջոկատներ «Բանիմ-Բանոտ» մանկական ջոկատներ: Իսկ ո'րն է նման ջոկատներ ստեղծող նպատակը: Ինձ թվում է կռահելը դժվար չի: Ահա դրա պատասխանը,-«ԵՎ կգա այն օրը, ես պիտի ջանամ փչացնելու բոլոր ազգերին, որոնք կգան Երուսաղեմի վրա»,- Զաքարիա ԺԲ:9: Կամ,-«Հեթանոսների լավագույնին սպանիր»,-Աբդուա Զարա 169, 20ա:

Եթե Հայ ազգը չունի դիմություն՝ ընդիմություն ունենալ չի կարող: Իսկ իշխանություն և այսպես կոչված «ընդիմություն» (Տեր-Պետրոսյան Լեւոն և այլ կոնգրեսներ ու ՀՀՇ-ներ) «հակամարտությունը» ընդամենը սիոնների և մասոնների միջոց տնտեսական ոլորտների հասիշտակման խնդիր է:

1. Ըստ Բիբլիայի՝ Աստված ստեղծեց ժողովուրդներ, բայց դրանցից մեկին համարեց «ընտրյալ»: Սա նացիզմի ամենացայտուն արտահայտումն է՝ Աստված խտրարար է:
2. Հբրյաների սուրբ գրքում՝ Բիբլիայում գրված է, որ մարդկության պատմության առաջին սպանությունը՝ Կայենը սպանեց Հաբեյին ԾՆՆԴՈՅ Դ:8
3. Քամը իր հորը՝ Նոյին բռնաբարում է ԾՆՆԴՈՅ Թ:25
4. Ղովտին իր դուստրերը զինովացնում են ու նրանց հողիանում ԾՆՆԴՈՅ ԺԹ: 31-38
5. Աբրահամը իր քրոջ՝ Սառայի հետ էր ամուսնացած ԾՆՆԴՈՅ Ի:11-12
6. Թայլանում են եգիպտացիներին ԾՆՆԴՈՅ:ԺԱ-3, բոլոր արու առաջնեկներին սպանում, փախնում ու դա տոնում մինչև այսօր որպես զատիկ ԵԼԻՑ: ԺԲ 27
7. Եհովան քարոզում է Ամադեյի (Հայի) հիշատակը երկնքի տակից ջնջել ու պատերազմել ազգից-ազգ ԵԼԻՑ: ԺԷ.15-16
8. Եհովան հբրյաներին քարոզում է թշնամություն, ոյս և վրեժ ԹՈՒՌՅ ԻԵ:16-18
9. ԵՐԿՐՈՐԴ ՕՐԻՆԱՅ ԺԹ:1-3 “Երբոր քո Եհովայ Աստուածը բնաջինջ անե այն ազգերին, որոնց երկիրը քեզ է տալիս և դու նորանց քշես և նորանց քաղաքներումն ու տներումը բնակվես...որպեսզի ամեն մարդասպան այնտեղ փախչի”:
10. ԵՐԿՐՈՐԴ ՕՐԲՆԱՅ ԻԸ:53,-Եհովան՝ էգ ջիուդներին,-«Երբ նեղության մեջ կընգնես՝ քո որովայնի պտուղը կուտես»:
11. Դավիթը կենակցում է իր եղբայր Հովնաթանի հետ Բ ԹԱԳԱՎՈՐԱՅ Բ: Ա.26-27
12. Ա ԹԱԳԱՎՈՐԱՅ ԺԵ:3 Ջիուդական Սաբաօլթ Աստվածը ի'նչ դաժանություն է քարոզում երեխաներին,-«Հինս գնա ու Ամադեյին զարկ և նորա բոլոր ունեցածը

- նրգովեցեք և նորան շնանայես. և մեռցնես մարդից մինչեւ կինը, երեխայից մինչեւ կաթնակերը, արջառից մինչեւ ոչխարը, և ուղտից մինչեւ էշը»:
13. Ա ԹԱԳԱՎՈՐԱՅ ԺԵ;24-28,-Չհուղնների առաջին թագավոր Սալմոդին գահավիժին միմիայն Ամադեկացիներին ու նրանց թագավոր Ազազին չվերացնելու պատճառով:
 14. Ա ԹԱԳԱՎՈՐԱՅ ԻԷ;8-9,-«Եվ Դավիթը ...Ամադեկացիների վրա հարձակվեցավ, որովհետեւ նրանք վաղուց ի վեր բնակվում էին այն երկրումը. Սուրից մինչեւ Եգիպտոսի երկիրը: Եվ Դավիթն ...մարդ կամ կին չթողեց»: (Ահա թե ինչու է Դավիթը ջհուղնների հոտային հիմնադրարը):
 15. Մանասարն ու Բաղդասարը սպանում են իրենց թագավոր հորը՝ Սենեբերիսին ու դառնում հերթական հերոս Դ ԹԱԳԱՎՈՐԱՅ ԺԹ.36-37
 16. Իրանի Արտաքսերքս շահի հերթա կին Եսթերը սպանել է տալիս 75.000 պարսկահայ ԵՍԹԵՐ Ը.15-17
 17. Կենաց գրքիցը պետք է ջնջվեն Դավիթի թշնամիները ՍԱՂՄՈՍ ԿԹ.23-28
 18. Իրենք պետք է ախրապետեն ծովից-ծով ու մնացածը նրանց առաջ պետք է խոնարհվեն, իսկ թշնամիները փոշի լիզեն ՍԱՂՄՈՍ ՀԲ.8-11
 19. Դավիթը՝ Եհովային,-«Թավիիր քո բարկությունը այն ազգերի վրա՝ ուլքեր քեզ չեն ճանաչում, թող հեթանոսների մեջ մեր աչքի առաջին թափվի արյան վրեժը, թող գերիների հառաչանքը քո առաջը մտնե...» ՍԱՂՄՈՍ ՀԹ.6-12
 20. «Ամադեկ ու Տավրոսի բնակիչներին...որ նրանք սատկեցին, աղբ դառան...դառցրու փոշի...ինչպես կրակն է այրում անտառը» ՍԱՂՄՈՍ ԶԳ.7-15
 21. Հբրյաները մարդակեր են եղել ու ժանտախտով տառապել ՍԱՂՄՈՍ ԾԶ.28
 22. Դավիթը դիմում է Եհովային որպեսզի իր թշնամիներին ամենաանտանելի վիճակին արժանացնի ու նրանց զավակներին սատկացնի, ջնջի երկրիցը նրանց հիշատակը ՍԱՂՄՈՍ ԾԹ 6-16
 23. ՍԱՂՄՈՍ ԾԺ 1-7 Դավթի որդին Տեր է և հավիտենական քահանա թշնամիների մեջ
 24. ՍԱՂՄՈՍ ԾԳԵ.1-8 պատմում է՝ սատանայի էրան «հեթանոսները բերան ունեն բայց չեն խոսա, ...ձեռքեր ունեն բայց չեն շոշափում և դա Տերն է անում»
 25. ՍԱՂՄՈՍ ԾԺԸ Հավիտյան է Տիրոջ ողորմությունը, լավ է Տիրոջը յուսա, քան մարդկանց ապավինել
 26. ԱՌԱԿԱՅ ԻԲ;6-7,-«Կրթիր երեխային իր ճանապարհին համեմատ, որ ծերացած էլ՝ չի հեռանալ նորանից: Հարուստը աղքատներին կտիրէ և փոխ առնողը ծառայ կլինի փոխ սպողին»:
 27. ԵՍԱՅԻԱ ԺԳ, ԺԴ Սատանայի էրայում՝ մինչեւ 2012թ, հրքյաները պետք է երկիրն ավերակ անեն...«ու նորանց մանուկները պիտի ջարդվեն իրենց աչքի առաջին...նա երբեք չէ շենանալու...»
 28. ԵՍԱՅԻԱ ԿԳ.6 Ինչ դաժանություններ պետք է կատարել ազգերի հետ «...ես նորանց արյունը իջեցրի գետինը...»
 29. ԵՐԵՄԻԱ ԾԱ.24-30 Բաբելոնը պետք է ավերվի «...Երկիրը պետք է դողա և նեղություն քաշե...»
 30. ԵՍԱՅԻԱ Կ;1-6,-«Տերը իր ժողովրդի յավիտենական լոյսն է: ...Եվ աղջիկները բազուկների մեջ են գրկուած...որովհետեւ դեպի քեզ պիտի դիմե ծովի առատությունը և ազգերի հարստությունը պիտի գալ քեզ մոտ»:
 31. ԵՍԱՅԻԱ Կ;12-16,-«Որովհետեւ այն ազգը և այն թագավորությունը, որ քեզ չի ծառայիլ՝ պիտի փչանայ...քանդուին: Եվ քեզ պիտի կոչեն Տիրոջ քաղաք, Իսրայելի սուրբ Միոնը: Ես քեզ շինել եմ յավիտենական փառք, ուրախություն ազգից ազգ: Եվ պիտի ազգերի կաթը ծծես և թագավորների ստինքն ես ծծելու...»:
 32. ԵՍԱՅԻԱ ԿԱ;6-9,-«Եվ դուք տիրոջ քահանաները պիտի կոչվիք, մեր “Աստուծոյ պաշտոնյաներն” են ասելու ձեզ, ազգերի հարստությունը պիտի ուտեք և նորանց փառքովը պանծաք... Բոլոր նորանց տեսնողները պիտի գիտենան թե նորանց Տիրոջ օրինած սերունդն են»:
 33. ԵՉԵԿԻԷԼ Ի;45-47,-«Հյուսիսից հարավ անտառները հրկիզել»:
 34. ՉԱԲԱՐԻԱ ԺԱ;1-3,-«Կրակը լավիե քո եղեւնիները...»

35. Հիսուս ասում է, «Մի կարծեք երկրի վրա խաղաղություն պիտի բերեմ՝ այլ սուր ... Մարդու բռնամիները իր ընտանիքը պիտի ըլան...» ՄԱՏԹ. Ժ:34
36. Միոն հմուտների աժանագրություններում սպառնում են մետրոնորը տրաքացնել, չինական ու ճապոնական թնդանոթներով ռմբակոծել
37. Կատեխեզիսով քարոզում են պոռնություն ու այլասեռություն տարածել
38. ԵՒ ընդհանրապես սատանայական փորձության հիմնական նպատակը՝

«...Ամեն ով որ գտնուի՝ պիտի խոցուի, ու ամեն ով որ բռնուի՝ պրով պիտի ընկնի: ՌԻ իրենց աչքի առաջին, նորանց տները պիտի կողոպտուին և նորանց կանայքի պիտի պղծուին: Ահա ես վեր կ'կ'պացնեմ նորանց վերայ Մարաց ազգը, որոնք արծաթը մի բան չեն համարում, և ոսկին չեն հավանում: ԵՒ աղեղները երիտասարդներին են խոցում, և որովայնի պտուղին չեն ողորմում, և երեխաներին չեն խնայում նորանց աչքը», - ԵՍԱՅԻԱ ԺԳ. 15-18: Ահա թե ի՞նչ դաժանություն է քարոզում ցիռուներին մեր հանդեպ Եհովան՝ միմիայն այն պատճառով, որ փողապաշտ չենք:

Հայոց առաքելությունը ասում է, որ չարը շահի ոգով տոգորվածն է, իսկ ցիռուը լինելով հանդերձ այդպիսին և սատանայի էրայի հերոսը, հասավ ընդամենը մի հզորության՝ փողի: Եվ եթե այդ փողը չքվում է՝ չքվում է նաեւ սատանան: Իսկ թե ինչպես կկատարվի այդ գործընթացը՝ գիտի միմիայն Նա՝ Արարիչը: Եվ մարդկությանը կհավաստիացվի, կսպառնացվի, որ նյութակա՛նը չի, որ պետք է լինի իր գերագույն նպատակը, հակառակ դեպքում կչքվեն քարոյական արժեքները՝ Երկիր մոլորակի վրա մարդու առաքելության իմաստը, գոյատեւելը կվերածվի ընդամենը մեկը մյուսին խաբելու էության:

Ահա թե ինչն էր նպատակը այդ ահավոր դաժանության՝ սատանայական փորձության: ՌԻ այսքանից հետո՝ բազմաթիվ երկրներում Բիբլիան հարյուրավոր միլիոններով տպում են, “Հազարամյակի պայքար” անվան տակ քրեական գործ հարուցելու փոխարեն՝ հակասեմիտիզմ անվան տակ այս կենդանիներին անձեռնմխելիության օրենքներ են գրում՝ անգամ դրան միջազգային ստատուս կարգում: Նման վալրագները սպաստարան մարդկությունից չգտնելու փոխարեն՝ պատասխանների են արժանացել:

Այս ամենից հետո ես կասեմ, որ Հայոց ողբի ծայնին 1700 տարի է անընդմեջ ակննատես եղան տիեզերքի անգամ ամենահեռու մոլորակները: Հայոց անցյալը հոգիները, յաթաղանով թրատմամբ լույսը տեսած մանուկների հոգիները, սովամահ ու տանջամահ եղած անմեղ գոհերի հոգիները գիշեր ու գոր մոլորյալ պտտվում են մեր շուրջը ու նրանք Երկնային Արքայության հանգստին չեն արժանանա՝ քանի դեռ ուտոլի նորածնինը օրորոցի մեջ, նորասպակը հարսանյաց հանդեսին, սատկածն էլ գերեզմանում չեն խոշտանգվել:

Այդ նույն Բիբլիան, ինչը հանդիսանում է ցիռուի օրենքն ու ծրագիրը՝ այսպես է բնութագրում չարի վերջը՝

ՄԱՂՍՈՍ ԼԷ:29,-«Արդարները երկիրը կժառանգեն և յավիտեան կրնակուին նորանում: Արդարի բերանը իմաստություն է խոսում և նորա լեզուն իրավունք է գրուցում: Իր Աստծու օրենքն իր սրտումն է, նորա քայլերը չեն տատանվիլ»:

Ահա՛ սա է լինելու իսկական վրեժը:

Պրիմիտիվ ցիռուները ոտնաձգություն են աշխարհի ամենատաղանդավոր ազգի հանդեպ: Եթե անգամ հնագույն պատմությունը՝ որից այդքան սրտեռանդոթյամբ ուզում են գտավել ցիռուները, արդի ամենաժանանակակից գեների հեղինակներն էլ են Հայերը: Միկոլանի կործանիչները, Ալիխանյանների լազերը, ԽՍՀՄ քիմիական և բիոլոգիական գեները մի կողմ թողած, ատոմային և միջուկային գեները և ԱՄՆ-ում և Սովետում ստացել են հիմնականում Հայերը: ԱՄՆ-ում Գ. Տոմբոլյանը և Օ. Սլեյսյանը (ՌԻրանի հարստացման կենտրոնախույզ սարքի հայտնագործողը), Ա. Բոյաջյանը (ռումբի պարուրճի հայտնագործողը), Ռ. Մարոյանը (հայտնագործել է պայթյունից հետո ճառագայթումից պաշտպանվելու միջոցները), Ա. Նարգիզյանը (ռմբակոծիչի մեջ ռումբը տեղադրելու սխեմայի հեղինակը), Գ. Գալլյանը (սեփական ձեռքերով է մոդելավորել միջուկը ռումբի մեջ) ստացան առաջին ատոմային ռումբը: Իսկ Սովետում՝ իբր «Կուրչատովն ու Մախարովն են հայտնագործել ատոմային ու միջուկային գեները» քողի տակ մինչեւ վերջերս

քացարձակապես միայն մի Հայի անուն էր հնչում՝ Օնիկյանինը, այն էլ որպես երրորդ, չորրորդ դեմքի: Իրականում ատոմային, ջրածնային բումբերի և ռեակտիվ վառելիքի ստեղծողը Սովետի ամենազաղտնի անձնավորությունն է՝ Շոլոկին Կիրիլ Իվանովիչն է, ՄԵՏԱԶՄՅԱՆ ԿԻՐԱԿՈՍ ՀՈՎՀԱՆՆԵՍԻ իսկական անուն ազգանունով լեգենդար ՀԱՅԸ, և Արզամաս 16-ում առաջին բումբը անձամբ անվանել է ՌԴՍ-1 (Россия Делает Сами): 1955 թ. Կրեմլը նրան տեղափոխում է Չեյլաբինսկ 70 միջուկային կենտրոն, միջուկային զենքի փորձարկությունները հաջողությամբ ավարտելուց հետո 1960 թ. ատոջություն պատճառով բողոմում է պաշտոնը՝ վերադառնում Մոսկվա: Սոցիալական աշխատանքի եռակի հերոս (1949թ., 1951թ., 1953թ., եռակի հերոս առաջին հնգյակի թվում), Լենինյան մրցանակի դափնեկիր (1958 թ.), պետական մրցանակի դափնեկիր (1943թ., 1949 թ., 1951 թ., 1954 թ.), պարգևատրվել է Լենինի չորս, Կարմիր Դրոշի, Կարմիր Աստղի շքանշաններով:

Նրա մոտ ամենապատասխանատու պաշտոնին էր՝ Արզամաս-16 կառուցվածքում ատոմային բումբի ավտոմատիկայի համակարգի մշակման ղեկավարը՝ սոցիալիստական աշխատանքի կրկնակի հերոս, Լենինի 4 շքանշանի դափնեկիր, Լենինյան և պետական 5 մրցանակների դափնեկիր, կարմիր դրոշի շքանշանակիր՝ Սամվել Գրիգորի Բոչարյանը:

Արդի ամենահզոր ռազմական սիստեման՝ տիեզերական միջուկայինը, և Սովետում (հիմա Ռուսիայում), և ԱՄՆ-ում ստեղծվել է Հայերի կողմից՝ Սովետում Ս. Բոչարյանցի և ԱՄՆ-ում Պ. Տեր-Կարապետյանի կողմից:

Անդրանիկ Ղեւոնդի Իոսիֆյան— մականունը Անդրոնով, ռազմական արդյունաբերության առաջնորդ, ակադեմիկոս, էլեկտրաշարժիչով ուղղաթիռի ստեղծողը, առաջին ջերմուկացիոն ռադարի՝ մինչեւ 8 կմ. շառավիղով ընկալմամբ, ստեղծողը, առանց կոնտակտների սելսինով շաջօժիչով Առաջին էլեկտրոմեքենայի ստեղծողը, սոց. աշխատանքի հերոս 1961թ., առաջին Մ-3 մաթեմատիկական մեքենայի ստեղծող:

1961թ. աշխարհում առաջին (տիեզերազնաց Գազարին) Վոստոկ տիեզերանավի՝ «Օրիոն 1» կոչվող էլեկտրոնային ավտոմատ սարքավորումը և կապի միջոցը պատրաստվել է Երեսնամ:

Լուսնագնացները ԱՄՆ-ում կառուցել է Ա. Կեմուրջիանը, Սովետում՝ Գ. Խալաբյանը: Սովետում ՄԻԳ-երը ստեղծել է Ա. Միկոյանը, ԱՄՆ-ում ՖԱՆՏՈՄ-ները՝ Վ. Կուպալյանը: Աշխարհում առաջին ուղղահայաց թռիչքի ռեակտիվ ինքնաթիռների հիմնադիր Արամ Նազարի Ռաֆայելյանը,

Ամենահզոր ուղղաթիռները Սովետում Կապրիելյանը, ԱՄՆ-ում Գաբրիելյանը:

Ռադարա--լազերային կոմպլեքսների (էլեկտրոնային հաշվիչ մեքենաների հիման վրա) և նրանց կիրառման մեթոդիկայի ձեւերի հեղինակները՝ Սովետում Վ. Նազարյանն է, ԱՄՆ-ում Գ. Տերտերյանը:

Ինչպես անցյալ դարի 40-ականներին, Հայը ստեղծեց ուրանի հարստացման ցենտրիֆուգային մեթոդը, այնպես էլ արդի ուրանի հարստացման ամենաժամանակակից մեթոդը՝ լազերային ազդեցման եղանակով, միանգամից 90 տոկոս եվ ավել մաքրությամբ և՛ ԱՄՆ-ում, և՛ Ռուսիայում կատարվում է Միքայել Դազարյանի ստեղծած մեթոդով:

Արդյոք կենրեն մեզ մեր նախնիները, որոնց հոգիները ընդմիշտ մեզ հետեւում են, լավ հիշեք՝ մոլորեցնել կարելի է ողջերին, բայց ոչ հոգիներին, նրանք ամեն ինչ տեսնում են և նրանցից ոչինչ չէս թաքցնի:

Ինչպես կձեւակերպի մարդկային ուղեղը հետեւյալ հանգամանքը՝ երկրում, որտեղ հարմար բնակլիմայական պայմաններ կան, հանքային հանածոներ կան, էներգովիջոցներ կան, բերքատու հողը բավարար քանակությամբ կա, բոլոր աշխատանքային պայմանները կային և կան, առողջ և գիտակից աշխատանքային ռեսուրսները կան՝ բայց չեն աշխատում:

Մարդկության գերնպատակը տվյալ պետականության ձեւի պահպանությունը չի, առավելեւս տվյալ կառավարությանը: Այն ազգային սկզբունքների պահպանումն է:

Եթե որեւէ պետություն կտրում է իր ժողովրդին արտաքին աշխարհի ինֆորմացիաներից, սպա դրա նպատակը համեմատվել չցանկանալու մեջ է:

Մարդիք այն պահին են պատրաստ գոհաբերելու, երբ նրանք հաջողություն են սպասում,

բայց ոչ այն պահին, երբ այդ գոեերի աննպատակայնությունը ակնհայտ է:

Պատմության ընթացքում ոչ մի պետություն չի կառուցվել խաղաղ տնտեսական գործունեության հիման վրա:

Եվ ցեղը և ազգը անհատների միասնություն են, բայց անհատի դերը և առաջընթացը ցեղի և ազգի մեջ գտնվելով տարբեր զարգացում են ստանում: Հայե՞ր, դուք պարտավոր եք Ձեր անհատներին հատուկ պահպանողություն սահմանել:

Հայաստանում կոռուպցիան ընդամենը շիրմա է առաջընթաց մարդկությանը մոլորեցնելու նպատակով, Հայաստանը Ձիուղամաստնական աննախադեպ և անհավանական օկուպացիոն տնտեսաքաղաքականության է ենթարկված:

Հայաստանում չի կատարվել սեփականաշնորհում, Հայաստանում իրականացվել է ազգային սեփականության ցուրտահոտայնացում:

Հայաստանում չկա արտաքին առեսուրը, կա ոսկու, հազվագյուտ և գունավոր մետաղների ցուրտահոտայնական յուրացում:

Հայաստանում չկա ներքին առեսուրը, կա Հայ ազգի ճարահատյալացման և ստեղծագործումից մեկուսացման ծրագրերի իրականացում:

Հայաստանում ցիուղները զավթել են իշխանությունը և իրենց հոտի միջոցով կարողանում են իրականացնել միմիայն սպասարկող ծառայությունները՝

Առեսուր

Տեխնոսպասարկում

Վարձատվություն

Գեղեցկության սրահ

Ջրի, գազի, զիբիլի ծառայություն

Էլեկտրականության վաճառք

Էներգոկիրների վաճառք

Սակայն այս ամենը պետք է կատարի հիմնականում պետական ստրուկտուրան:

Հայաստանում չկա Հայկական իշխանություն, կա Միոն հմուտների արձանագրություններից համապատասխանող իրականացման հովանավորող ուժ--սրտուեկցիա, որին անշուշտ կհովանավորեն միջազգային սիոնական կառույցները:

Հայաստանում Հայ ազգի կողմից չի կարող լինել ընդիմություն, կարող է լինել միմիայն ազգային ազատագրական շարժում:

Այսօր Հայաստանում և ընդհանրապես աշխարհում մարդկանց գոյության և ստեղծագործության պայմանները հիմնականում թելադրում են գողերն ու ավազակները, իսկ դա իր հերթին «Սատանական իրորության» իրականացման եզրափակիչ փուլն է, որին պետք է հաջորդի արդեն պատասխանատվության փուլը՝ «Փորձությունը զալու է նախօրոք են ասում, բայց վայ նրան աշխարհ բերողին», - Բիբլիա:

«ՄԱՏԱՆԱԿԱՆ ՓՈՐՁՈՒԹՅՈՒՆԸ» ՈՏՆԱՏԱԿԵԼ Է ՀԱՐԿԱՎՈՐ:

«ՀԱՆԻ ՄԱՐԴՈՒ ՄԵՉԻՑ ԱՍՏՅՈՒ ՎԱԽԸ ԵՎ ՆԱ ԿԴԱՌՆԱ ՈՒՏՈՂ-ԱՐՏԱԹՐՈՂ ԷՄԿ», - ասում է հռչակավոր փիլիսոփա Կանտը: Բայց չմոռանանք, որ Իսրայել բառացի թարգմանվում է «ԱՐԱՐՉԻ դեմ պայքար»: Իսկ այդ էությանը «Սատանական փորձության» շնորհիվ ավելացնում է միայն ամեն մի ցիուղի ընդամենը «փողի քսակ» լինելը:

Դեմոկրատիայի քողի տակ կառավարելը որպես ՏԻՍՈՒՐԱՏՆԵՐ (վատազույններ) ցիուղներին բացարձակապես բացահայտեց՝ նրանք բնության կողմից գրկված են բոլոր ստեղծագործ առաքելություններից և իրենցից ներկայացնում են մեկ ընդհանուր «Կազմակերպված հանցագործություն»:

«Սատանայական փորձությունը» տիեզերական նախատեսվածությամբ արհավիրք էր, որը նախօրոք դատապարտված էր ինքնաբեկմանը:

«Սատանայական փորձությունը» աննախադեպ գերբնական սկզբունքայնականությամբ ստեղծվի մի երեւոյեթ է, որը ունենալու է ճիշտ նույնաման ստրատեգիայի վախճան: 2128 տարիների ընթացքում արյան շաղախով կառուցված ահռելի հախճապակյա ամբողջները՝ փուչիկից հիմքի վրա, անհավատալի և աներեւակայելի հաջողությունները ֆինանսական բնագավառներում գողության և անառակության հաշվին՝ քաղաքակիրթ ազգերի հանդուրժողականության հիմքի վրա, գերկարճ ժամանակամիջոցում որպես երեսույթ վե-

քանալու են: Հետքերը, թե որ ազգի վրա ինչ հետեւանքներ են թողնելու այդ վերացման պրոցեսը, երկար կհիշվի՝ սա է խնդիրը: Հազարամյա քաղաքակրթություն սպառած ազգերի հետ չափման ելան այնպիսի վաղազ առաքելությամբ գիշատիչներ, ինչպիսիք են մոնղոլ-թաթարները, թուրք-սելջուկները, օսմանները, ադ-կոյունլու, կարա-կոյունլու, օղուզու-թուրքմենները, որոնք ոտնատակեցին այդ հազարամյա քաղաքակրթությունը, բայց չկարողացան վերացնել, որովհետեւ իրենք այդ քաղաքակրթությանը համարժեք ոչինչ չկարողացան ստեղծել՝ թեկուզ սատանայական հիմքերի վրա: Անհետացան, բնաջնջվեցին տեղահան արվեցին շատ հին ազգեր, հիմնովին ցնցվեց բարոյականությունը: Այսօր արդյոք “աղբրեջանցիները, թուրքերը, որոնք իրենց հոտանունը չեն կրում, կայստասխանեն այն հարցին, թե որտեղ անհետացան պարթեւները, աղվանները, իբերները, ատրպատականցիք և շատ ուրիշներ և կամ բարձրաձայն կարտահայտվի” արդյոք ջիուդը, որ ինքը ջիուդ է: Ոչ: Բայց ինչու”, պարտավոր է պատասխանելու: Այս ամենի գաղտնիքը թաքնված է միայն մի սուկայի հոտի գաղտնի գործունեության հետքերի տակ: Նրանց հետ է կապվում այսօրվա ճգնաժամներն ու մարդկային տանջանքների աղետալի ընթացքները, Ահավոր դատաստանը՝ քավարանն ու Արմազեդունը: Այս ամենը ղեկավարող քրմերը՝ լեվիտները, իրենք են կանխագուշակել Քավարանն ու Արմազեդունը, այդպիսի վախճան էլ ունենալու է «Սատանայական փորձությունը»:

Այժմ իրականացվում է «Սատանայական փորձության» եզրափակիչ չարագործությունը՝ գորբալիզացիան (համընդանրացում): Սա Ռոտշիլդյան ծրագրով Աշխարհը տասը մասերի բաժանելն է, որտեղ պետք է ղեկավարեն ջիուդները, իսկ ամբողջ Աշխարհը՝ ջիուդական «Դեսպոտը»: Տարվում են աշխատանքներ հուդայականության հիմքի վրա կառուցել համաշխարհային մեկ կրոն: Ծրագիրը հետեւյալն է՝ քանի որ շատ երկրներում բնիկների անվան տակ ջիուդներն են ղեկավարում, ժողովուրդներին հասցնեն այնպիսի անտանելի իրավիճակի, որ ժողովուրդները սեփական կառավարություններից փրկվելու նպատակով ինքնակամ դիմեն ջիուդներին, որպեսզի վերջիններս իրենց ղեկավարեն: Չպետք է լինեն ազգեր և ազգային հատկանիշներ, բոլորը պետք է ղեկավարվեն մեկ օրենքով և ունենան մեկ հավատամք: Մանրամասն կարդացեք «Միոն հմուտների արձանագրություններում»:

Հրբացած ջիուդները այդ պռոցեսի իրականացումը բացատրում են հետեւյալ կերպ՝ «Եթե վերեւից ձույն է գալիս, ինչպես կարելի է այն չընդունել»:

Այս անտղեղները արդեն իրենց Աստվածներ են համարում:

ԵՎ մարդը, որը հազարամյակներ շարունակ պայքարել է ընդեմ չ-աքրի՝ արդարության և բարոյականության համար, օրենքներ է կանխամտածել հանցագործներին պատժելու համար, հիմա պետք է ինքնակամ ընդունի այդ չաքրին որպես իրեն կառավարող և ուղղեցույց:

Մարդու աշխատանքն է նրա բարօրության հիմքը: Ստացվում է, եթե կարողանան ասպացուցել, որ կողոպուտը ավելի դաժան երեսույթ է, քան աշխատանքը, ասյա հնարավոր կլինի կողոպուտը վերացնել: Եթե օրենքը կազմողները կողոպուտով են հասել իրենց թաքուններին, նրանք կգրեն իրենց գործունեությունը արդարացնող օրենքներ: Իսկ հասարակ մահկանացու մարդու տրամաբանության մեջ օրենք և արդարություն գաղափարները ընդհանրացված են: Մարդկությունը դարերի ընթացքում ունեցել է միայն “Արդարադատության նախարարություն”, անարդարադատության նախարարություն երբեք չի եղել, դատարանները նախատեսված են դատելու հանցագործներին: Ջիուդները հանցագործ ուղիներով ձեռք բերելով հսկայական գումարներ, որպեսզի շրջանցեն հետագա պատասխանատվությունը՝ քավարանը, որոշել են Աշխարհը ենթարկեն իրենց՝ հանցագործ իշխանություններին: Չարմանալու ոչինչ չկա՝ իրենք ուրիշ ուրիշ չունեն, քանզի գերազանց հասկանում են, որ ազգերը, ռասաները, նրանց ունեցած առաքելություններն ու ծիսակատարությունները հատկացված են Արարչի կողմից և միմիայն Արարչին է հատուկ մնան հարցերի լուծումը և որ իրենք իրենց “կողի քսակ” էությանը մնան վարքագծով միայն և միայն քավարանի պայմաններն են դաժանացնում: Հայր, թուրքը, չուլչան, անգլիացին, գնչուն, ջիուդը նույն օրենքներով պետք է մեծանան, դաստիարակվեն, ապրեն, պսակվեն, աշխատեն, ստեղծագործեն, վարձատրվեն, քավոր--սաներություն անեն, ընտանիք կազմեն, պայքարեն հանցագործության դեմ, առաքիներություն ցուցաբերեն նույն օրենքներով՝ առավել տխմարություն միայն ջիուդները կկարողանային կանխամտածել:

Անա թե Եհովան ինչպես է արտահայտվել հրքյաների մասին Երեմեայ մարգարեյի շուրթերով:

«Լվացիր քո սրտից չարիքը, Երուսաղեմ, որպեսզի փրկվես դու՝ մինչև երբ պետք է քո մեջ բուն դնեն չարապատիվ մտքերը», - Եհովա: Երեմիայ 4:14

«Ե՛վ կտարածեն նրանց ժողովուրդների մեջ, որոնց չեն իմացել ոչ նրանք, ոչ նրանց հայրերը, և հետքերով կուղարկեն իրենց բուրբ, մինչև չկտորեն դրանց», - **Ջիտոյ Աստված Մաքաօվթը ասում է ջիտոյների մասին:** (Բիբլիա, Երեմեայ 9:16)

Այս խոսքերը գրելու համար Երեմեային ջիտոյները նստեցրել են կեղտի փոսի մեջ՝ Հիսուսի նման մաարուֆիայի են ենթարկել: Բայց, ինչքան էլ զարմանալի չլինի, նրա մարգարեյությունը րիվ իրականանում են առ այսօր:

Հիսուսը ազգաբարել է, -«Մուտ Քրիստոս ու սուտ մարգարեներ պիտի երեսան, կատարեն մեծ հրաշքներ՝ խաբելու նույնիսկ ընտրյալին: Տեսեք, ես ձեզ ասում եմ ժամանակից շուտ: Ըստ հեգամատյանի, չարը յոթը տարի պետք է իշխի: Այդ ժամանակ էլ պիտի սկսի մեծ փորձությունը: Շատ վատ ժամանակներ են գալու և պետք է պատրաստ լինել»:

Հրքյաները վիճաբանության ընթացքում Հիսուսին անվանում են անօրինական ծնունդ:

Իսկ Հիսուսը մեկնաբանում է պատասխանը հետևյալ կերպ՝

--«Ըսկ նրանց հետ կպատահի հավատարիմ ստացվածքի համաձայն՝ շունը վերադառնում է իր փսխունքի մոտ և յողազած խոզը գնում է գելի մեջ պարկելու», - Պետրոս 2:22:

Իրենք են գրել Ապակալիսիսը (Յայտնություն), որ ժամանակների վերջում ազգերը կորցնելու են հրքյայի հանդեպ համբերությունը ու հաշվեհարդար տեսնեն:

Իրենք են գրել Արնագեդոնը, որ ժամանակների վերջում Պաղեստինի Մագեդո բլրի ստորոտում Արիների հետ վերջին մարտն է կայանալու:

Ըստ Մայաների «Չիկամ Բայամ» (Բալամ մարգարեի գիրք) մատենագրության 2012թ. սպասվում է մագնիսական բեռեռների տեղափոխություն և մարդկային ինքնագիտակցություն ահռելի փոփոխություն: 2012թ. կալարտվի հիվանդորդ արեային ցիկլը՝

- 1) «Առաջին Արե»-ը տեւել է 4008 տարի և փլուզվեց երկրաշարժով
- 2) «Երկրորդ Արե»-ը տեւել է 4010 տարի և վերացավ փոթորկով
- 3) «Երրորդ Արե»-ը տեւել է 4081 տարի և ընկավ հրաբուխի լավայից
- 4) «Չորրորդ Արե»-ը վերացավ ջրհեղեղից
- 5) «Հինգերորդ Արե»-ը Մոլորակների շքերթից:

Մոլորակների շքերթը՝ Երկիր, Յուպիտեր, Մարս, Սատուրն մոլորակները կկանգնեն մեկ գծի վրա, իսկ մեջտեղում կլինի Արեը (ըստ Մայաների «Առաջին Արե»-ը սկսվել է 25-26 հազար տարի առաջ, ինչը միանգամայն համապատասխանում է մեր հաշվարկներին):

Համաձայն Սկանդինավյան միֆալոգիայի՝ 2012-ին հին Աստվածները կգոհվեն և իրենց հետ կտանեն գերեզման ամբողջ մարդկությանը: 2019-ին Երկիրը կբախվի աստերոիդի հետ:(Նույնը կրկնվում է Ի-Յգին՝ “Փոփոխությունների գիրք” չինական հնագույն գրքում):

2020-ին Իսահակ Նյուտոնը հաշվարկել է Աշխարհի վերջը:

Երկրի վիբրացիաները 20-րդ դարի սկզբին եղել են 7-ը հերց, հիմա՝ 13 հերց:

Ազնի Յոգայի ուսմունքը նույնպես կանգնում է 2012-ի ճակատագրականի վրա:

Արեւելյան Կալի-Յուգան 1999-ն փոխվեց Սատյա-Յուգայի, որը նույնպես խոսում է մարդկության 2/3-ի վաղճանի կասին:

NASA-ն ասում է 2012-ին Երկրի մագնիսական բեռեռները տեղափախվելու են, աստնոսֆերայի պաշտպանական շերտը թուլանալու է, ճառագայթման մակարդակը բարձրանալու է:

Հյունստոնի կենտրոնը տիեզերական արբանյակներից ստացել է Արեի մագնիսական փոթորիկների հզորության կտրուկ ուժգնացման ահազանգ: Դրա հետեւանքով կարյվեն հզոր տրանսֆորմատորները:

Ըստ հնագույն տվյալների՝ հնում ամենապայծառատեսները եղել են խաղերը՝ Հայերը: Հայկական Լեռնաշխարհից Միմոնը, Գ-ասպարը, Բաղդասարը գնացին Վիֆլիենյան աստղի հետեւից և գտան Հիսուսի ծննդյան իսկը տեղը:

Կգա մի ժամանակ, երբ հրքյաները կասեն, թե Հայաստանում իրենք են թագավորել թող չմոռանան ասել, որ այդ թագավորելուց երբեմնի աշխարհակալ Հայաստանից, ինչ փշ-

քանքներ են մնացել, այն էլ միմիայն ամեն մի Հայի անձնական շնորհքի հաշվին: Մենք ամաչում ենք, որ նման թագավորներ ենք ունեցել:

Կգա մի ժամանակ, երբ հրքյաները կասեն, թե Հայաստանում հրքյաներն են մուտքաբերել Քրիստոնեությունը, թող չմոռանան ասել, թե ի՞նչ չարագործություն կատարեցին իրենք այդ հրեշածին քայտով, և ի՞նչ պատասխանատվություն կենթարկվեն: Բոռոքոտ սատանեքից ի՞նչ սրբություն:

Կգա մի ժամանակ, երբ հրքյաները կասեն, թե Մեծ Հայքի թագավորությունը ցիրուցան արեցին, պետականությունը ոչնչացրին: Թող չմոռանան ասել, որ դա իրենց շնորհակալական խոսքն էր, որ Հայոց Արքաները իրենց փրկեցին Ատրեստանի և Հռոմի բնաջնջումներից և թույլ տվեցին բնակվել Հայաստանում:

Կգա մի ժամանակ, երբ հրքյաները կասեն, թե իրենք կազմակերպեցին Մեծ Եղեռնը: Այո, դա այդպես է, մենք համաձայն ենք, գիտենք: Բայց չմոռանան ասել, որ չկարողացան ընդամենը մեկ Հայ թողնել, այն էլ թանգարանի համար և ձեւանալ առաջին արարվածից առավել տրամաբան, չնայած իրենց՝ սատանական ժամանակաշրջանն էր տիրում Երկրի վրա: Եթե կարողանան այդ՝ սատանայական ժամանակաշրջանը որոշ ժամանակով հետաձգել, գուցե ստացվի իրենց մարդանման դառնալը, թե չէ, այդպես էլ կդիմավորեն մայրամուտը:

Կգա մի ժամանակ, երբ հրքյաները կասեն, թե Հայաստանի Հանրապետության առաջին դեմքերը հրքյաներ են եղել, թող չմոռանան ասել, որ դրանք գողեր ու խուժաններ են եղել և բոլորը Հայոց պատմության մեջ հավերժ կմնան որպես բացասական և ծիծաղելի դեմքեր՝ տակաճրներ և կարողացել են միմիայն ունենալ հոտեւյալ տիտղոսները՝

ԱՄԵՆԱՊՐԻՄԻՏԻՎ
ԱՄԵՆԱՆՆՊԱՏԱԿ
ԱՄԵՆԱԿՈՐԾԱՆԱՐԱՐ
ԱՄԵՆԱՀԻՄԱՐ
ԱՄԵՆԱԳԱՎԱՃԱՆ

Կգա մի ժամանակ, երբ հրքյաները կասեն, թե Հայաստանում բոլոր սեփականությունները հրքյաներին են պատկանել, թող չմոռանան ասել, որ այդ բոլոր սեփականությունները իրենք թալանել ու կողոպտել են ծպտված Հայի անվան տակ՝ բայց երբեք Ո՞Չ Հբրյայի:

Կգա մի ժամանակ, երբ հրքյաները կասեն, թե իրենք «ունեցել» են Հայաստանը, թող չմոռանան ասել, որ իրենք Հայի անվան տակ, նրա կենսագրությամբ, ընկեր, քավոր-ասներ, խնամի, հարազատ ձեւանալով, հետը մի կտոր հացը «մաքուր սրտով» կիսելով, թքել են այդ ամենի վրա, իսկ Հայր իր առաքելության համաձայն, ընկերոջը կամ բարեկամին անգամ կասկածելու իրավունք չունենալով տեղիք է տվել և նման ստրկական անգոհունակությունը երբեք չի ների:

Կգա մի ժամանակ, երբ հրքյաները կասեն, թե միեւնույն է, նշված բոլոր քայլերը կանխամտածված իրենց հաղթանակներն են: Թող չմոռանան պատմել, թե աղետախոստում հաղթանակներն են իրենց համար այդ կարճատեւ հաղթանակիկները:

Բայց կգա՞ արդյոք մի ժամանակ, երբ հրքյան չի անաչի, կասի, որ ինքը հրքյա է:

Այդպիսի ժամանակ երբեք չի գա: ՈՒրեմն մենք ինքներս պետք է ստեղծենք այդ ժամանակը: Հբրյային անչափ դյուրին է ամենօրյա անցկացրած ժամանակը, նա ոչինչ չունի կորցնելու և ժամանակը նրա օգտին է ընթանում: Կոնսերվատիվ առաջընթացը, ինչպես ջիտոներն են անվանում ստատուս քվոն միմիայն իրենց է ձեռնուռ:

Արիական բարեխոսության խորհուրդը անմահանալն է մինչդեռ մահանալը և ոչ թե մահանալուց անմիջապես հետո ենթարկվել մոռացության, կամ ինչպես ջիտոներն են տարածել՝ համբարձվել, գորոշիանալ, հարություն առնել (չնայած հարություն առնել բուն հայերենով նշանակում է ԱՐ դառնալ): Դա նշանակում է ապրել պատվի, հարգանքի, անվան համար, որպեսզի սերունդներդ դարերով ապրեն քո կատարած փառահեղ գործերի հիշատակով: Ե՛վ ոչ թե ջիտոի նման՝ վատահ լինելով, որ վաղը միեւնույն է հետնորդներն են պատասխան տալու, միեւնույն է՝ ինքը այսօր խաբում է, կողոպտում, թալանում:

Ապրել է պետք այնպես, որ հետնորդներդ չամաչեն քո սերունդտ կոչվելուց:

Եթե պետք է ապրես միմիայն հաց ուտելու համար, կամ թեկուզ անգամ երեխաներիդ նույնպես հազիվ կերակրում էս քո հետ միասին, բայց այդ երեխաները աննպատակ մեծանում են, արդյո՞ք դու քեզ հաշվետվություն էս ներկայացնում, որ այդ երեխաներն էլ իրենց երեխաներին են լավազույն դեպքում նմանապես աննպատակ մեծացնելու:

ԵՎ մինչեւ ու՞ր և մինչեւ ե՞րբ:

Կենդանիներն էլ են այդ նույն պատասխանատվությունը կրում, չնայած բացարձակապես բանականությունից զուրկ են՝ կատարում են լոկ ինստինկտի հաշվին: Բայց նրանք ուրիշ նպատակ ունենալ չեն կարող: Բնության կողմից հատկացված նրանց միակ նպատակը ուտելն է ու քնազորաբար բազմանալը:

Բայց մարդը՝ այն էլ առաջին արարված մարդը՝ ՀԱՅՁ, ունի առաքելություն, ինչը հանդիսանում է նրա կյանքի անմիջական նպատակը, նա պետք է ապրի համապատասխան իր առաքելությանը, ինչպես ապրել է նա տասնյակ հազար տարիներ, ու մնացած ազգերն ու ժողովուրդները Հայաստանը համարել են Արարչի օրենքների երկիր, իսկ Հայը միշտ ունեցել է հատուկ հարգանք ու պատիվ, նրա ապրելը ունեցել է հատուկ իմաստ: Այս մասին գրում ու հիշատակում են թե՛ հնագույն, թե՛ նորագույն քաղաքակիրթ գրիչներն ու պատմիչները, առաջնելներ են հորինվել Հայի ապրելակերպի ու օրենքների մասին: Անգամ ժամանակակից գրողներն են գարմանում ու համարում են, որ ժամանակակից Հայը տեղյակ չի, թե ի՞նչ բարձրության արժանիքների են տիրապետել իր նախնիները և որ ինքն էլ է արժանի նման տիտղոսների:

Ի՞նչ է պատահել Հային: Մի՞թե անտրամաբան ջիտղը կարողացավ այդքան խորը ազդել Հայի կերպի վրա, որ Հայը իր տեսակը փոխեց: Մի՞թե այդքան երբուսներ ու տաղանդավոր գործավարներ տվող ազգը կարող է հանկարծակի հանգչել: Մի՞թե այլեւս մեր զավակների ապագան պայծառացնելը չի մեր նպատակը: Մի՞թե մենք նրանց լույս աշխարհ ենք բերել մի փոր հաց հայթայտելու նպատակով: Մի՞թե մենք պատրաստ ենք տեսնելու մեր զավակներին ստորկի կարգավիճակում, միայն թե նա արժանանա մի թույլփայ վիշրանքի: Մի՞թե մենք պատրաստ ենք մեր դուստրերին ու թոռնուհիներին այդ անասունների ջիպերի մեջ հանդուրժելու միայն և միայն այն պատճառով, որ մենք ինքներս չենք կարողանում մեր երեխաներին շոր հագցնել: Մի՞թե մենք կկարողանանք պատասխան տալ մեր խղճի հանդեպ, եթե անգամ այդ դժբախտ պահերին համարենք, որ մենք կույր էինք ու ոչինչ չտեսանք: Մի՞թե այդ ոսոխին Հայկյանետահարելու փոխարեն մենք մեզ պետք է նետահարենք: Մի՞թե այդ ամենից հետո մենք կկարողանանք մեր կանանց ու երեխաների աջքերի մեջ նայել ու չմեռնել: Մի՞թե օջախի արու զավակը չպետք է հասկանա որ իր ապագա ընտանիքի ստեղծման միակ արգասիքը ինքը չի և իրեն ոչ մեկը չի տվել իրավունք իր ծնողներին զրկելու սեփական թոռներին զուրգուրելու Արարչական հանգամանքից: Մի՞թե այդչափ ուժգին կարող են ներգործել ջիտղասերն սատանայությունները...

Ո՞՞: Դա լինել չի կարող:

Սատանայական Փորձությունը ապացուցեց՝

1. Ստրուկը Արքա դառնալ չի կարող.

2. Հավատամքը հավատարմություն է պահանջում՝ այն փոխել չի կարելի

Ովքեր պատրաստ են ուրիշի թքածը լիզելու, մենք նրանց չենք ցանկանում խանգարել: Մենք՝ գտարյուն Հայերս ունենք մեր՝ Հայի Արիական հպարտությունը, և մենք մեր հասանելիք ազգանվեր գործն ենք ավարտին հասցնելու: Այն սկսել են պավլիկյան-թոնդրակյանները, Դաիթ Բեկն ու Մյուիթար սպարապետը, Անդրանիկն ու Նժդեհը, Սերոբն ու Արաբոն ուֆիդայիները, նրանց հոգիները մեր վրա են նայում, նրանք մեզ չեն ների, նրանք մեզ հանգիստ չեն տա, մենք նրանց սկսած սուրբ գործը պետք է հաղթական ավարտենք:

Մեր բոլոր նախնիների հոգիներն էլ են մեզ հետեւում, նրանք չունեն հանգիստ, նրանք չեն լուսավորվում, մենք մեր լուրջամբ նրանց ենք ոտքի հանել: Մոլորեցնել կարելի է ողջերին, անգամ մեր զավակներին, բայց հոգիները ամեն ինչ տեսնում են, նրանց մոլորեցնել հնարավոր չի: Նրանք անընդհատ հետեւում են մեզ, նրանք մեզ երբեք հանգիստ չեն թողնի:

Միայն այն Հայերը, որոնք ունեն ապրելու, զավակ ունենալու և այդ զավակների հայր կոչվելու իրավունք՝ պետք է անհապաղ համախմբվեն: Փեշի տակ պաղկվելու գաղափարախոսությունը տղամարդ Հային արդարացման հանգամանք հանդիսանալ չի կարող:

Հակառակ դեպքում նման ամեն մեկը պետք է բացահայտ խոստովանի, որ ինքը տղամարդ համարվելու իրավունք չունի: Նա կին էլ չի կարող համարվել, որովհետև բազում տղամարդկային հատկանիշներով հեզաճկուն կանայք ենք ունեցել և ունենք:

Ամեն մի ՀԱՅ պարտավոր է իմանալ, որ ինքը ՀԱՅԿԱԶՅԱՆ հերոսական ոգու կրող է և որ նրա զարկին առաջմն ոչ ոք չի դիմացել, նրա Արիական ՈԳԻՆ առասպելական ԳՈՒԽ է այժմ կոչվում և ուրիշ ոչ մեկը չի կարող տիրապետել դրան:

Ամեն մի ՀԱՅ պարտավոր է գիտակցել, որ ինքը իր պապենական հողի վրա է գտնվում և ոչ մեկին չի կարող վերաշնորհվել այդ պապենական ավանդը, դրա համար ինքը իր պապերի հոգիների առջև պատասխան ունի տալու:

Ամեն մի ՀԱՅ պարտավոր է ըմբռնել, որ ինքը ծնունդ է ոչ թե ստրուկ, այլ ազատ, անկախ զավակ և որ եթե այդ զավակը ստրուկ է լինելու՝ մեղավորը ինքն է, բայց ոչ զավակը:

ՀԱՅԿԱԶՈՒՆՆԵՐ.

➤ **ՍԱՏԱՆԱԿԱՆ ՓՈՐՉՈՒԹՅՈՒՆ-ը հաստատեց՝**

1. **Քրմերն են Աշխարհը կառավարում**
2. **Ստրուկը երբեք Արքա չի դառնա**
3. **Հավատամքը յավիտենական է ու անփոփոխ**
4. **Բարոյականությունը ոսկով չի փոխանակվի**

➤ **Իսկ, ինչու՞ թե, Յուդիֆի գրքի գլ.10; 19 Ամալեկը ասում է,-«Չի հետևում ոչ մի հրքյայի թողնել մնա կենդանի, դրանք այնպիսին են, որ եթե դրանց բույլատրել կամք՝ նրանք կխորամանկեն ամբողջ Աշխարհը»:**

Եթե Հայը պետք է ապրի երկնքի տակ, նա կարող է ապրել միայն Հայոց Առաքելության ու խորհրդի ուղղեկցությամբ, կամ՝ չի ապրելու:

**ԱՐՅՈՒՆՈՎ ԵՎ ՈԳՈՎ ՀԱՅԵՐ, ԵԿԵԼ Է ՉԵՐ ԽՈՍՔԸ
ԱՍԵԼՈՒ ԺԱՄԸ;**

ՀԱՅ ԵՐԴՈՒՄ

Ես արյամբ ու ոգով ՀԱՅ եմ, իմ կյանքը պատկանում է
ազգիս:

Քաջ գիտակցելով ազգիս գլխին կախված ծայտյալի
փորձության մահացու վտանգը. Ամենագոր Արարչի
կամոք, Հայոց բոլոր անմեղ ու աննկուն
նահատակների հոգիների վկայությամբ, Վահագնի
աջի վրա երդվում եմ.

<<Անհողորդ, անդարձ, անսասան, մահապարտի
անմնացորդ նվիրումով, մինչեւ արյանս վերջին
կաթիլը մարտնչել՝ պարտել ոսոխին, հիմնովին
վերականգնել Հայոց Ազգային պետականությունը,
հավիտենականունել Հայկազունների լիակատար
ազատությունն ու Արարչատուր Առաքելությունը>>:

**ԵՐԴՎՈՒՄ ԵՄ, ԵՐԴՎՈՒՄ ԵՄ,
ԵՐԴՎՈՒՄ ԵՄ:**

Ա Ն Ծ Ա Ն Ո Թ Բ Ա Ռ Ե Ր

ԱՔՐԱՀԱՄ --- Հնդկական Բրահմա Աստվածն է

ԱԴԱՄ --- Արամ բազավորի անվամբ իբր առաջին արարված մարդ:

Ադմիրոն – Սամաելի 12 ժառանգներից

Ազազել – քնկնող հրեշտակ, դեռ

ԱՎՈՒՄ --- Ջիուդները այսպես մեզ են անվանում: Ակում՝ խաղիական Աորե կոխարին ումսցույց բառերի սկզբնատառերը: Կոխարին ումսցելովները աստղերի ու մոլորակների երկրայազուններն են՝ խաղերը, Հայերը:

ԱՎՈՂԱ-ՉԱՐԱ -- Այլ ուժերին ժառայություն

Ավրիել -- բոլոր մեղքերի կառավարիչը

Ավրիրոն – Սամաելի 12 ժառանգներից

ԱՂԱՍՎԵՐ --- Բիբլիայով՝ խաչը կրող Հիսուսի վրա ծիծաղողներն են/երես Ադասի/

Աղիրոսիոն – Օֆելի բնակիչ

ԲԱԲԱԼԵ --- Հայր

ԲԱ – Կամ **ԲԱԲԱ՝** Կին

ԲԷ(Գ) – Տղամարդ

ԲԱԳ – Մայրապետական կրոնական հավատը

ԲԱԳԱՐԱՆ -- Բազարանը առաջացել է Բազարատներից՝ համարվել է Աստծո գաղափարախոսության տարածման ուսումնարան

ԲԱՅՍՏՐՈՒԿ -Եբրայերեն՝ վերամտնական երեխա

ԲԵԼԻԱ --- Աստծո կողմից մերժված շարեր

ԲԵՖ--ԴԻՆ ---Դատական առկայություն գլխավոր ռաբբիի գլխավորությամբ, քանի որ սինեդոնը չկա

ԳԱԳԻԿ ---Գազա՝ Կարապի տեսակ (ջիուդները իբր Կարապի համաստեղությունից են եկել)

ԳԱԱՄԻ(Հ)Ա ---Հայրահեռնորությունից հրաժարում՝ թվատում և տելեգոմիայի մայրական էֆեկտի պաշտամունք

ԳԱՆՈՒՍԱ --- Ժողովրդի քաղաքական ներկայացուցիչ կազմում

ԳԵՆԻՈՏ --- Գեներյ+իդիոտ /հարթ ականջի խխունջ և ջղաջգված դեմք ունեն/

ԳՈԼԵՄ --- Ջիուդական լեգենդ, թե ինչպես ջիուդ Լեվ բեն Բեզալիլը /1520-1609/ Պրագայում կալից ծառա սարքեց, կարալայի օգնությամբ հոգի տվեց և կարգադրեց ջիուդներին պաշտպանել:

ԳՈՅ – խոյի ազգ, Հայ, Արիացի

ԴԵՎԱ ՄԱՐԻԱ- ԴԵՎ՝ սատանա բառից է

ԴՅՈ ՆՄԵ ---«Ձուկ», այն ջիուդները, որոնք պետք է փոխարինենի Հայերին՝ Հայքում, իբր Նոյը՝ չար օձը իջել է Արարատից, իր սերունդներն են ապրել Հայքում, իսկ Հայերը քույր ցեղեր են, եկել, անցել ու գնացել են: Դյունները ռիսի ու պեպենոտ են

ԴՈՒՄԱ --- Դեերի գրասենյակի վարիչ

ՁՈՆԱ --- Եբրայերեն ցուփ, բոզ /անչափահաս հրեռուհին հրեայի հետ զոնա չի/

ԷԳԻՊԱՅՆԻԿ կոմպլեքս ---Որոշ համակրումը մոր հանդեպ

ԷԼԵԿՏՐՈՅԻ կոմպլեքս ---Դուստրի համակրումը հոր հանդեպ

ԹԱՄԱԿ --- Ռուսերեն երմոկա-- ջիուդների գլխի գագաթի կեպին

ԹԱՄՈՒԴ --- Հբրայերեն ինստրուկցիա, հրահանգ /Հուդայիզմի քաղաքացիական և կրոնական օրենքների ժողովածու/

ԹԵՎՈՍ --- հուն. TEOS – Աստված

Խ(Հ)ԱԲԵՐ -- ջիուդական ազնվական

ԿԱԳԱ(ԿԵՀԻԼԱՀ) --- Ընկերություն, հավաք, տեղական ղեկավարություն

ԿԱԴՄՈՆ—CAD-գոնեիկ, ԲցրրՍ, քԼԺ, քԼԺՇԽԼ—օծ

ԿՈՆՏՈՒՍ ---Հբրյանների 3 տարի 1 ամսական աղջնակին կնության վերցնելու մեթոդը

ԿՈՒՏԻՆ-ներ – Սպանիասարք Կուտիներին բնակեցրեց Պաղեստին, խառնեց Բարդելի հետ, սուսգվեցին Սամարացիները:

ՀԱՋԻ —Մեքքեում իսլամական ուխտին մասնակցող

ՀԲԲՅԱ (ՈՒ) ---Հբրյանների ինքնակոչումն է/ խուժան, պոռխոդիսեց/ հբրյա-- սրիկա է նշանակում /Թալմուդ էջ 67-68/

ՀԵՐԵՄ ---Անիծում, վտարում ջիուդին մեղսագործության համար

ՀԻՅՈՒՐ --- Գոյերի ընդունումը հուդայիզմ

ՀՈՎՀԱՆ, ՀՈՎՀԱՆՆԵՍ, ՕՀԱՆ --- Նույն Յահվահ, Եհովան է (Johoh)

ՄԱՐՈՒՖՅԱՆ--ճանկերից բաց չբողնել, քերթել, անվերջ խաբել /Բիբլիայում՝ խաղե-րենից/:

Մաարութ--արարերեն՝ ճանաչված: Մաարեֆ--հերյախերեն՝ գիտելիք:

ՄԱՍՅԸՐ-- Մուծում Բարոնի ֆոնդին

ՄԱՐԻԿԱ --- Սյավոնները անվանում են Պեղեռաստներին, գոմիկներին

ՄԱՄԼԵ --- Մայր

ՄԵՄՉԵՐ --- Կիսաջիտոլ՝ մայրը ջիտոլ

ՄՌԳԵԼ --- քլիատող

ՄՌՎՍԵՄ --- ջիտոլներեն ՄՌ-ջուր, ՌՄՍԵՄ-փրկել

ՄՌԻՆԱՄ -- Հարկահավաք

ՄՌԻՁ -- Իրեց մեջ իրար մատնողները

ՅՈՈԲԵԵԼ--Փող՝ հերյախերեն

ՆԱԶԻԿ -- նա, ում յուրահատուկ է վնաս տալ

ՆՁՈՎԸ ---կամ ԺԱՅԹ-ՔՈՒՄ՝ արտաքսում հուղայական համայնքից

ՆՈՒՐԻՄ -- Ոչ հերյա

ՆՈՅ --- կամ խարաման՝ չար օձ կամ Ջրաղաշտական կրոնի չարի Աստված

ՇԱՐԵՄ ԳՈՅ---Ջիտոլներին խոնարհ ծառայող գոյ

SHIKSA ---Շլյուխա /sheicz--զգվանք արմատից/ իրենք իրենց աղջիկներին և կանանց այսպես են կոչում/

ՇԻԿՄԻ --- Հայրը ջիտոլ, մայրը գոյ: Թայմոդով համարվում է ոչ ջիտոլ:

ՌԱՇԱ -- Անաստված (Ռուսները միշտ ձգտել են ՌՌՄՍԻԱ)

ՌՇՏՈՒՆԻ-- Ռաչա բառից է: Մրանք, ինչպես Պահլավները, Մասանները, առաջացել են Սիսական ցեղից՝ պաշտոն ջիտոլներ են

ՄԱՆՀԵՂԻՆ---ՄԻՆԵՂԻՆՆԻ՝ Գերագույն խորհրդի ղատավոր

ՄԱՏԱՆԵԼ --- Սատ անել-բաժանել, սատանա /խաղերեն/

ՄԱՆԴԱԿ --- քլիատող

ՄԵՆԻԿ ---Մենեքերիմ

ՄԻՆԵԳՈԳ ---Նախագահություն, խորհրդարան, կառավարություն

ՄՊԻԿՈՐԵՄ--- Ազատամիտ, անհավատ, ծաղրող, Բարայելի ուսմունքը հերքող, կամ ակում դարձաց հերյա

ՅԵԴԱԿ --- Ողորմություն հերյալին

ՕԲԵԴ ԷԼԻԼԻՄ-- կուռքապաշտման

Օֆել - Խավար

ՖԱԼԼԱՇ - Եթովպիայի ջիտոլները

ՋՀՈՒԴԱԿԱՆ ԱՍՏՎԱԾՆԵՐՆ, ՀՐԵՇՏԱԿՆԵՐՆ, ՀՈԳԵՒՈՐԱԿԱՆՆԵՐԸ

ԱԶԱԶԵԼ-----Անապատի Աստված (այժմտիպ)

ԱՆԱՏ (ԻՇՏԱՐ, ԱՍՏԱՐՏԱ)--Բեիլ բույրն ու կինը (բերքատվության Աստված)

ԲԱԱԼ (ԲԵԼ)----- ՎԱԱԼ—Տիրակալ Աստված

ԲԱԱԼ ԲԵՐԻՏ----- Խոստումների պահպանող Աստված

ԲԱԱԼ ՁԵՎԱԿ—Ճանճանման Աստված

ԲԱԱԼ ՊԵՈՐ----- Աստված

ԳԼԽԱՎՈՐ ----- սինագոգի գլխավոր աշխատակից

ԳՈԳԱ ----- Անտիխրիստ

ԴԱՆ ----- Աստծուն խոնարհման վայր

ԵՂՅԱ----- Տեղական Աստված

ԷՄԱՆՈՒԷԼ ----

ԷԼՈՀԻՄ----- Աստված

ԼԵՎԻՏ ----- ՉԱՐ ԶՈՒՐՄ,

ԼԻԼԻԹ----- Կանացի Չար Ոգի

ԼՅՈՒՖԻՖԵՐ----- Հայերեն Լուսաբեր անունը, Մատանայական Աստված

ԽԱԶԶԱՆ ----- սինագոգի ցածր աշխատակից

ԽԱՆԱՄ ----- --- ծիսակատարությունների մասնագետ

ԽԱՐԱՄԱՆ ----- կամ ՆՈՅ---Չար օձ/հրյ/, զրաղաշտների չարի Աստված

ԽԱՄԱԼ ----- անիրավունակ հոգեւորական

ՅԱՀՎԱՀ, ՄԱՎԱՈՑ, (ԵՀՈՎԱ)—Նույն Էդոմական ԿՈՍ Աստծո իպոստասն է, որը նշանակում է Մուրք երրորդության ներքին ատիժանը՝ սեռական օրգաններ (Հայերեն Կոսյան, ռուսերեն Կոսյանով ազգանունները)

ՅԵՇԻԲՈՏ ----- Ջիտոլների կրոնական դպրոց

ՅՈՐ ----- Ձիուղների համբերության Աստված
 ՆԱՎԻ----- Արաբների, հետո ջիուղների մոտ խեղաթյուրվածն ու մարգարեն
 ՌԱՖԱԷԼ ----- Առողջության և բուժման հրեշտակ
 ՍԱՏԱՆ -----Սատանա, ջիուղ (ինչպես հայերը կոչվում են ԱՐԱ-ներ՝ դրանք էլ կոչվում են
 սատանաներ)
 ՍԵԳԱՆ ----- Մինազոզի բարձր աշխատակից
 ՍԱՄՈՆԱ ----- Ձիուղների երկրորդ գլխավոր՝ փողի Աստվածը
 ՍԵԹ----- --Եգիպտոսից վերցրաց Չարի Աստված (Գոռի հոր՝ Ասիրիսի եղբայրասպանը)
 ՍԱԶԱԹԵԼ--- --- Երկնային վայրագության հրեշտակ (Սաղաթել անունը)
 ՍԱՄԱԷԼ ----- (հբրյ. Աստծո թոյն) Գեների հրեշտակ, Սատան
 ՍԵՐՈՎԲԵ ---- Եհովայի վեցթեանի հրեշտակ
 ՎԱԼԱՄԱ ---- --- Հիսուս
 ՍՐԱՊԻՈՆ--- --- Ծնելիության Աստված (Եգիպտոսից)
 ՎԻԼ կամ ՖԻԼ -- Գերագույն տիրակալ (Բաբելոնում Արեւի և լուսի Աստված)
 ՎԵՖԻԼ ----- Իսրայելի ԹԼՓԱՏԱՆ գլխավոր սրբավայր
 ԲԱԲԲԻ ----- Միայն լեվիտին զիճող բարձրաստիճան հոգեւորական
 ՈՒՐԻԻԼ----- Լուսի հրեշտակ ՈՒՐԻԷՆ, Միքաէլ, Գարրիէլ, Ռաֆաէլ -- Բարձրալը սրանց
 ուղարկեց Երկիր՝ րնկնող հրեշտակներին ձերբակալելու:
 ՓԻՐՈՒՄ ----- Այն տոնն է, որի ժամանակ "քոշեր եղանակով"՝ հանդարտ արյունաքամ, Արիի
 արյուն պետք է խմեն ջիուղները
 ԶԵՐՈՎԲԵ----- Եհովայի արդար վճիռն անարգել ու շտապ կատարող մեծավոր

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

	ՄԱՏԵԱՆ 1 ԱՐԱՐՔ ԿԵՆՏՑ ԼՈՒՅՍ	3
1	Բոլոր ազգասեր և հայրենամկեր Հայերին	4
2	Արարքն է սկիզբը	8
3	Գեներտիկա	18
4	ԻՆ և ՅԱՆ	20
5	Հայոց Գրերը	21
6	Դիցազնավեպ կամ Աք Հայկի մասին	31
7	ՏԻԵՁԵՐԱԿԱՆ ԱՐԱՐԻՉ	38
8	Հայկազուններ: Հայոց Արքաները	40
9	Հայոց թագակիրները	46
10	Արարատյան Հանրապետությունը	53
11	Հրրյաների՝ սատանաների պատմությունը	65
12	“Հայաստանը առանց Հայերի”	67
13	Ինչու և ինչպես իրականացվեց Հայոց 8-րդ արհավիրքը	68
14	Հավատամք և կրոն	74
15	Քրիստոնեության դատապարտում	114
16	Հայր երբեք էլ ազգովի չի եղել քրիստոնյա	126
17	Արեգապաշտության իսկությունն ու իմաստությունը	127
18	Վերադարձ	131
	ՄԱՏԵԱՆ 2 ՄԱՏԱՆԱՅԱԿԱՆ ՀԱՅՏՆՈՒԹՅՈՒՆ	132
1	Հայեր՝ միայն ազգային գաղափարախոսությունը կփրկի	136
2	Ամայելի մասին	137
3	Համաշխարհային ցիտոլակնություն	145
4	Հրրյաների թյփատումն ու դրա իմաստը: Ռիտի օրենքը	159
5	Հուդայապիղական սկզբունքները	166
6	Ձիտդական մանիֆեստը	171
6	Կազալի գիրքը	172
7	«Աշխարհի Նոր Կարգ» գաղտնի ուսմունքը	174
8	Բացահայտված հուդա--մասոնականությունը	176
9	Ձիտդների Կատախեզիսը ՄԱՀՄ-ում	178
10	Հրրյական միահամո. Սինհեդրոնն է, փրկությունը՝ յրացահայտված մնայր	188
11	Հմուտ սինիստների արձանագրությունները	1922
12	Թպմուդ (Շուլխան Արուխ)	230
	ՄԱՏԵԱՆ 3 ՄԱՏԱՆԱՅԱԿԱՆ ՓՈՐՉՈՒԹՅՈՒՆ	242
1	Բոլոր ազգանվեր Հայերին	243
2	ԽՍՀՄ-ի ավերումը և հարստությունների յուրացումը	244
3	Անգրագետ էկոնոմիկա, թե սատանայական փորձության փուլ	251
4	Պարենային անվտանգություն	258
5	Հողային մակերեսը	259
6	Անասնաբուծություն	262
7	Շինարարություն	265
8	Բնություն և բնական պաշարներ	266
9	Արդյունաբերություն	270
10	Արտաքին հանցագործ առևտուր	269
11	Գիտություն և կրթություն	272
12	Առողջապահություն	274
13	Մշակույթ, արվեստ, սպորտ	275
14	Բանկային համակարգ	276
15	Ազգ և պետություն	278
16	Պետություն և հայրենիք	280
17	Պատերազմ և խաղաղություն	288
18	Մարդու իրավունքների մասին	290

19	Քաղաքական կուսակցությունների դատաասում	291
20	Գռնեիկ և մահաբեր մոնոպոլիա	292
21	Սատանայական փորձությունը Էկոնոկիկալի ախտյան	293
22	Չարմանալի համոնթագք	295
23	Տիրող իրադրության ռեալ գնահատականը	297
24	Հայոց Ազգային պետության խորհրդամիջները	298
25	Կրթական համակարգը	311
	ՄԱՏԵԱՆ 4 ԴԱՐՉ ՆԱԽՆՅԱՑ ՓԱՌՔԻՆ	315
1	Բոլոր հայրենասեր Հայերին	316
2	Ինչու է Հայր լռում	318
3	Դրան և նրան 40 օր	320
4	Ծպտյալ վնասակար ժողովուրդ թե գյաղայականություն	323
5	Վանական Նեոֆիտը արյուն խմելու մասին	329
5	11-րդ ուրվագիծ	344
6	Ամբողջ մարդկության վերաբերմունքը հերյաների հանդեպ	346
7	Հրրյաների մասին մեկնաբանումներ հանճարեղ դեմքերի կողմից	351
8	Իսկ ինչպես է գնահատվել հրրյան անտիկ շրջանում	358
9	Միջին դարերի հակահուղայականություն	361
10	Հրրյաների հայտնվելը Հայոց պատմության էջերում	362
11	Մեյիքների ի հայտ գալը Հայրում	366
12	Պատմական կեղծանքի շտկում	368
13	Ձիողները և Հայոց կոտորածները	379
14	«Արարատ» պետության ստեղծման փորձություն	383
15	«Ղարաբաղ» կոմիտեի ի հայտ գալը	389
16	Սատանայական փորձության դրոշմը	391
17	Արտաքին պարտքերը	396
18	Նշաններ և սիմվոլներ	397
19	Չարը հասել է ամենահնարավոր վերին սանդղակին	401
20	Ասացվածքներ ջիողների մասին	404
21	Հայաստանի «րմտրյալների» որակավորում	405
22	Անխտեմ	406
23	Ազգային անվտանգություն	407
24	Ի՞նչ անհապաղ ելքեր ենք տեսնում	408
25	Ահեղ քավարան	416
26	Հայրողի՝ որոշում կայացնելը քեզ է պատկանում	419
27	ՀԱՅ ԵՐԿՈՒՄ	430
	Անճանոթ բառեր	431
	Բովանդակություն	434